HENRIETTA CORNELIA MEARS

BIBLIA
o privire de ansamblu

Traducere din limba engleză de
Simion Motz şi Doru Motz

Titlul original în limba engleză:
What the Bible Is All About

Anul publicării, sub formă de PDF, online: 2008
Revizuită noiembrie 2009

Corectura: Eugene Motz
Tehnoredactarea: Doru Motz

Citatele biblice au fost luate din versiunea:
Biblia Deschisă
Copyright @ 2007 by
Door of Hope International
Box 10460
Glendale, CA 91209 USA

A fost dorința arzătoare a tatălui meu, Simion Motz, ca să apară această carte, la a cărei traducere a lucrat încă din anii când se afla în România, în timpul vieții sale pământeăti. Mulțumim lui Dumnezeu că volumul a văzut totuşi lumina tiparului, după multe oprelişti, la trei ani de la plecarea sa la Domnul.

Fie ca toți cei care-L iubesc pe Domnul Isus Cristos şi Cuvântul Său să găsească desfătare duhovnicească, în cartea atât de iubită de Simon Motz, pe care autoarea a scris-o cu aşa talent şi inspirație divină!

Doru Motz

Cuvânt înainte

Împins de dorința de a introduce frățietatea, şi în special tineretul creştin, la citirea şi adâncirea Sfintelor Scripturi, am tradus această carte, pentru a da un material ajutător în acest scop. Dar ea poate să fie de mare folos şi celor care nu au mai avut în mână Biblia, făcându-le cunoscut ce cuprinde Biblia, ce este ea şi scopul pentru care a fost scrisă.

Pentru ca această carte să aibă efectul cel mai bun, îndemn pe cititori să citească înainte de explicarea fiecărei cărți a Bibliei textul cărții aşa cum se găseşte el în Biblie. Nu veniți cu idei preconcepute, ci cu dorința sinceră de a cunoaşte adevărul, lăsând ca Dumnezeu, Singurul înțelept, să vă lumineze mintea şi inima, ca să puteți să înțelegeți tot ce este bun pentru slava lui Dumnezeu şi spre fericirea dumneavoastră.

În ce priveşte citatele biblice, acestea sunt luate din Biblia românească, traducerea Cornilescu,[1] cu excepția celor care au un înțeles mai clar în versiunea engleză şi care au fost traduse din aceasta, despre care nu în toate locurile am făcut mențiune. Scopul a fost ca să redau cât mai bine gândul lui Dumnezeu, dorința Lui pentru învățătură şi creştere. Tot din acest motiv, rog pe cititorii mai pretențioşi la exprimarea literară în româneşte să mă scuze dacă aceasta a fost mai neglijată în unele locuri, pentru a reda fidel gândul autoarei. În multe locuri exprimarea corectă românească literară n-ar fi putut să redea corect gândul autoarei.

Simion Motz

[1] *Între timp, a apărut Biblia Deschisă, din care au fost luate mai toate citatele biblice.*

Prefață

Milioane de oameni sunt azi în căutarea unei voci competente, care să le inspire încredere. Cuvântul lui Dumnezeu este singura autoritate reală pe care o avem. Acest cuvânt luminează natura umană, problemele lumii şi suferința omenească. Dar, mai presus de toate, el descoperă clar calea către Dumnezeu.

Mesajul Bibliei este mesajul lui Isus Cristos, care a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața“ (Ioan 14:6). Este istoria mântuirii, istoria răscumpărării tale şi a mele prin Cristos; istoria vieții, a păcii şi a eternității.

Credința noastră nu se bazează pe cunoştința umană sau pe progresul ştiinței, ci pe mesajul infailibil al Cuvântului lui Dumnezeu.

Biblia are o mare tradiție şi o moştenire măreață. Ea conține 66 de cărți, scrise de-a lungul unei perioade de câteva sute de ani, de către mulți oameni diferiți. Totuşi mesajul ei, divin inspirat de Duhul Sfânt, este clar în tot cuprinsul ei. Cele 66 de cărți devin una singură.

Biblia este o carte veche, şi totuşi pururea nouă. Există o părere greşită că această carte, atât de veche, nu ar mai putea satisface cerințele omului modern. Oarecum oamenii cred că într-o epocă de realizări ştiințifice ca cea actuală, când cunoştința a crescut în ultimii 25 de ani mai mult decât în toate veacurile precedente adunate la un loc, această carte străveche ar fi demodată. Dar pentru toți aceia care o citesc şi o iubesc, Biblia rămâne relevantă pentru generația noastră.

Tocmai în Sfintele Scripturi aflăm noi răspunsuri la întrebările capitale ale vieții: De unde am venit? De ce mă aflu aici? Încotro mă îndrept? Care este scopul existenței mele?

Una din cele mai mari nevoi în biserica de azi este de a ne întoarce la bazele şi autoritatea Sfintelor Scripturi şi a le studia cu rugăciune, în atârnare de Duhul Sfânt. Când citim Cuvântul lui Dumnezeu, ne umplem inima cu cuvintele Sale şi Dumnezeu ne vorbeşte.

William Lyon Phelps, numit „cel mai iubit profesor al Americii“, fost preşedinte al universității Yale, a făcut mult citata declarație: „Am convingerea fermă că educația universitară este necesară, atât pentru bărbați, cât şi pentru femei; dar mai cred că a cunoaşte Biblia, chiar fără să posezi o diplomă universitară, este un câştig mai mare decât să ai diplomă universitară, dar fără Biblie“.

Una dintre cele mai mari tragedii ale zilelor noastre este aceea că, deşi Biblia este o carte deschisă, la îndemâna oricui, ea rămâne o carte închisă pentru milioane – fie pentru că o lasă necitită, fie pentru că o citesc fără să-i aplice învățăturile la viața lor personală. Nu poate fi mai mare tragedie pentru un om sau o națiune decât să recunoască Biblia doar de formă, fără s-o şi citească ori să se aprobe în principiu un mod de viață, fără a-l urma în practică.

Biblia, cel mai mare document aflat la dispoziția omenirii, trebuie să fie redeschisă, citită şi crezută. Conform unui recent sondaj de opinie, doar 12% din cei ce afirmă că cred în Biblie o citesc regulat, în fiecare zi; 34% o citesc o dată pe săptămână şi 42% o citesc doar odată la zile mari.

Biblia, o privire de ansamblu va face ca citirea şi studierea Cuvântului lui Dumnezeu să devină interesantă, atractivă şi utilă. V-o recomandăm cu căldură!

Billy Graham

CONȚINUT

Harți:

Țări din Biblie 26
Egipt, Canaan, Peninsula Sinai 28
Palestina, Israel şi Iuda 71, 130
Palestina, semințiile Israelului 111
Palestina, Noul Testament 362
Țări mediteraneene 428

Capitolul:

1 Să înțelegem Biblia 7
2 Să înțelegem Geneza 18
3 Să înțelegem Exodul 34
4 Să înțelegem Leviticul 41
5 Să înțelegem Numeri. 50
6 Să înțelegem Deuteronom 58
7 Să înțelegem Iosua. 64
8 Să înțelegem Judecători si Rut 78
9 Să înțelegem I Samuel 88
10 Să înțelegem II Samuel 97
11 Să înțelegem Regi şi Cronici 108
12 Să înțelegem Ezra şi Neemia 119
13 O scurtă privire asupra Vechiului Testament de la Geneza la Neemia 127
14 Să înțelegem Estera 132
15 Să înțelegem Iov 139
16 Să înțelegem Psalmii. 150
17 Să înțelegem Proverbe. Eclesiastul, Cântarea Cântărilor 157
18 Să înțelegem Isaia 167
19 Să înțelegem Ieremia si Plângerile lui Ieremia 180
20 Să înțelegem Ezechiel 195
21 Să înțelegem Daniel 209
22 Să înțelegem Osea, Ioel, Amos 222
23 Să înțelegem Obadia, Iona, Mica 238
24 Să înțelegem Naum, Habacuc, Țefania 248
25 Să înțelegem Hagai, Zaharia, Maleahi. 259
26 O scurtă privire asupra Vechiului Testament de la Estera la Maleahi 269

27 Să înțelegem Evanghelia 273
28 Să înțelegem Matei. 280
29 Să înțelegem Marcu 294
30 Să înțelegem Luca 307
31 Să înțelegem Ioan 318
32 Să înțelegem Fapte. 333
33 Să înțelegem Romani 347
34 Să înțelegem I Corinteni 358
35 Să înțelegem II Corinteni. 367
36 Să înțelegem Galateni 373
37 Să înțelegem Efeseni. 384
38 Să înțelegem Filipeni. 394
39 O scurtă privire asupra Noului Testament de la Matei până la Filipeni 401
40 Să înțelegem Coloseni 403
41 Să înțelegem I Tesaloniceni 411
42 Să înțelegem II Tesaloniceni 420
43 Să înțelegem I Timotei 427
44 Să înțelegem II Timotei 434
45 Să înțelegem Tit si Filimon 441
46 Să înțelegem Evrei. 448
47 Să înțelegem Iacov. 457
48 Să înțelegem I Petru 465
49 Să înțelegem II Petru. 476
50 Să înțelegem I,II,III Ioan si Iuda 485
51 Să înțelegem Apocalipsa. 497
52 O scurtă privire asupra Noului Testament de la Coloseni la Apocalipsa. 506

Sugestii didactice 508
Materiale vizuale 515
Linia timpului — de la Gemeza la Neemia. 518

Capitolul 1

Să înțelegem Biblia

Biblia Îl înfățișează pe Isus Cristos, Mântuitorul lumii

„În spatele şi dedesubtul Bibliei, deasupra şi dincolo de Biblie este Dumnezeul Bibliei".

Biblia este revelația scrisă a lui Dumnezeu, cuprinzând voia Sa cu privire la oameni.

Tema sa centrală este mântuirea prin Isus Cristos.

Biblia conține 66 de cărți, scrise de 40 de autori, parcurgând o perioadă de aproximativ 1.600 de ani.

Vechiul Testament a fost scris, în cea mai mare parte, în ebraică (şi, în câteva scurte pasaje, în aramaică). Aproximativ cu o sută de ani înainte de era creştină, Vechiul Testament a fost tradus în întregime în limba greacă.

Noul Testament a fost scris în limba greacă. [Nu uitați că Biblia noastră română este o traducere din aceste limbi originale.]

Cuvântul „Biblie" derivă din cuvântul grecesc „biblos", care, la origine, însemna papirus.

Cuvântul „testament" înseamnă „legământ" sau „acord". Vechiul Testament este legământul lui Dumnezeu încheiat cu omul în vederea mântuirii sale înainte de venirea lui Cristos. Noul Testament este legământul încheiat de Dumnezeu cu omul în vederea mântuirii sale după venirea lui Cristos.

În Vechiul Testament găsim legământul legii. În Noul Testament – legământul harului care a venit prin Isus Cristos. Unul a condus la celălalt (Galateni 3:17-25).

Vechiul începe ceea ce Noul aduce la bun sfârşit.

Vechiul se adună în jurul muntelui Sinai,

Noul în jurul Calvarului. Vechiul este asociat cu Moise,

Noul cu Cristos (Ioan 1:17).

Autorii au fost regi şi prinți, poeți şi filozofi, profeți şi oameni de stat. Unii au fost învățați în toate artele epocii în care au trăit, iar alții au fost pescari simpli. Alte cărți curând îşi pierd contemporaneitatea, dar această Carte străbate veacurile.

Cele mai multe cărți trebuie adaptate la vârstă, dar Biblia este iubită de bătrâni şi de tineri deopotrivă.

Cele mai multe cărți sunt provinciale, de interes limitat la cei în a căror limbă au fost scrise, dar nu tot aşa este cu Biblia. Nimănui nu-i trece prin cap că a fost scrisă în limbi socotite astăzi moarte.

Cărțile Vechiului Testament

(5) cărți ale legii
(12) cărți istorice
(5) cărți poetice
(17) cărți profetice, dintre care:
(5) profeți mari
(12) profeți mici

Cărțile Noului Testament

Noul Testament a fost scris pentru a ne dezvălui caracterul şi învățăturile lui Isus Cristos, mijlocitorul Noului Legământ, de către cel puțin opt oameni, dintre care patru – Matei, Ioan, Petru şi Pavel – au fost apostoli; doi, Marcu şi Luca, au fost însoțitori ai apostolilor; iar alți doi, Iacov şi Iuda, au fost frații de corp ai lui Isus. Aceste cărți au fost scrise în diferite perioade din a doua jumătate a primului veac.

Cărțile Noului Testament se por grupa astfel:

(4) Evanghelii
(1) Istorie
(1) Profeție
(21) Epistole, dintre care:
(14) pauline
(7) generale

Vechiul Testament începe cu Dumnezeu (Geneza 1:1).

Noul Testament începe cu Cristos (Matei 1:1).

De la Adam la Avraam avem istoria rasei umane.

De la Avraam la Cristos avem istoria poporului ales.

De la Cristos încoace avem istoria Bisericii.

„Ceea ce cunosc cei mai mulți oameni despre istorie se poate asemăna cu o sfoară gradată pentru perle, din care lipseşte chiar sfoara“, zicea un istoric. Această afirmație pare în mod special adevărată în privința Bibliei. Mulți oameni cunosc personajele Bibliei şi principalele evenimente ale sale, dar se pierd complet dacă-i rogi să pună evenimentele în succesiunea lor corectă. Oricine a experimentat emoția trăită atunci când înveți să aşezi personajele fiecare la locul lor, în timpul şi spațiul ce le aparține, îşi poate da seama ce importanță are acest lucru pentru a face plăcut Cuvântul lui Dumnezeu. Culege perlele din Scriptură şi introdu-le una câte una pe sfoară, în ordinea lor de la Geneza la Apocalipsa, pentru ca să poți dobândi o privire de ansamblu asupra istoriei Bibliei.

Vechiul Testament – personajele principale

Iată o listă de 40 de personaje principale, a căror relatare combinată formează istoria Vechiului Testament:

1. Dumnezeu
2. Satan
3. Adam
4. Noe
5. Avraam
6. Isaac
7. Iacov
8. Iosif
9. Faraon
10. Moise
11. Aaron
12. Caleb
13. Iosua

*14-19. Judecători (15)

20. Rut
21. Samuel
22. Saul
23. David
24. Solomon
25. Ilie
26. Elisei
27. Regii Israelului (19)

**28-30 Regii lui Iuda (20)

***31-34. Profeții

35. Nebucadnețar
35. Cirus
37. Zorobabel
38. Ezra
39. Neemia
40. Estera

Veți observa din studiul primei cărți, Geneza, că aici se află primele opt personaje. Ce vastă pagină a istoriei s-a scris în jurul lor!

Noul Testament – personajele principale

1. Ioan Botezătorul
2. Cristos

3-14. Ucenicii (12)

15. Ştefan
16. Filip
17. Pavel
18. Iacov, fratele de corp al lui Isus

Vechiul Testament – principalele locuri

Cele douăsprezece locuri principale, în jurul cărora gravitează istoria Vechiului Testament, sunt:

1. Eden
2. Muntele Ararat
3. Babel
4. Ur din Caldeea
5. Canaan
6. Egipt (cu Iosif)
7. Sinai
8. Pustiul
9. Canaan
10. Asiria (captivitatea lui Israel)
11. Babilon (captivitatea lui Iuda)
12. Canaan (Palestina – revenirea exilaților)

*Cei şase mai importanți: Otniel, Debora, Barac, Ghedeon, Iefta şi Samson
**Iosafat, Ezechia, Iosia
***Isaia, Ieremia, Ezechiel, Daniel.

Pe măsură ce veți clădi istoria Bibliei în jurul acestor locuri, veți avea întreaga istorie în ordine cronologică.

Încă un mod de a realiza imaginea globală a Bibliei este de a urmări „marile fapte“ în ordine.

Vechiul Testament – principalele fapte

1. Creația, Geneza 1:1–2:3
2. Căderea omului, Geneza 3
3. Potopul, Geneza 6–9
4. Turnul Babel, Geneza 11:1-9
5. Chemarea lui Avraam, Geneza 11:10–12:3
6. Pogorârea în Egipt, Geneza 46; 47
7. Ieşirea din Egipt, Exod 7–12
8. Paştele, Exod 12
9. Darea Legii, Exod 19–24
10. Pribegia prin pustiu, Numeri 13;14
11. Cucerirea țării promise, Iosua 11
12. Perioada întunecată a poporului ales, Judecători
13. Ungerea lui Saul ca rege, I Samuel 9:27; 10:1
14. Epoca de aur a evreilor sub domnia lui David şi a lui Solomon, Regatul Unit, II Samuel 5:4,5; I Regi 10:6-8
15. Regatul Divizat – Israel şi Iuda, I Regi 12:26-33
16. Captivitatea, II Regi 17;25
17. Revenirea din captivitate, Ezra

Noul Testament – principalele fapte

1. Viața timpurie a lui Cristos
2. Lucrarea lui Cristos
3. Biserica de la Ierusalim
4. Extinderea Bisericii la Neamuri
5. Biserica în toată lumea

Principalele perioade

I. Perioada de la patriarhi la Moise – Geneza

A. Spița evlavioasă

Evenimentele principale:

1. Creația
2. Căderea
3. Potopul
4. Împrăştierea

B. Familia aleasă:

Evenimentele principale:

1. Chemarea lui Avraam
2. Pogorârea în Egipt – robie

II. Perioada marilor conducători: Moise la Saul – Exod la Samuel
A. Ieşirea din Egipt
B. Pribegia prin pustiu
C. Cucerirea Canaanului
D. Domnia judecătorilor

III. Perioada regilor – Saul la Captivități – Samuel, Regi, Cronici, Cărțile Profetice
A. Regatul Unit
1. Saul
2. David
3. Solomon
B. Regatul Divizat
1. Iuda
2. Israel

IV. Perioada domnitorilor străini – Captivitățile până la Cristos – Ezra, Neemia, Estera, Profețiile lui Daniel şi Ezechiel
A. Captivitatea lui Israel
B. Captivitatea lui Iuda

V. Cristos – Evangheliile

VI. Biserica – Faptele Apostolilor şi Epistolele
A. În Ierusalim
B. Extinderea la Neamuri
C. În toată lumea

Nu uitați că în Cuvântul lui Dumnezeu temelia creştinismului este pusă în revelația singurului şi adevăratului Dumnezeu. Dumnezeu Şi-a ales un popor (copiii lui Israel), pentru a demonstra acest adevăr şi a păstra o consemnare despre El Însuşi.

Biblia ne vorbeşte despre originea păcatului şi despre modul în care acest blestem l-a despărțit pe om de Dumnezeu. Descoperim că este absolut imposibil ca prin lege omul să ajungă la mântuire, căci toți au păcătuit (Romani 3:20,23). Apoi avem promisiunea unui Mântuitor, Cel care avea să vină să caute şi să mântuiască ce era pierdut şi să-Şi dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți (Luca 19:10; Matei 20:28). Observăm de-a lungul tuturor veacurilor un singur scop major: acela de a pregăti o cale pentru venirea Răscumpărătorului lumii.

Nu există nici o cale „regală" în ce priveşte acumularea de cunoştințe şi, desigur, nu este nici o cale „regală" pentru deprinderea cunoştințelor despre Biblie. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu ne va conduce în tot adevărul, e drept, dar porunca lui Dumnezeu este ca noi să studiem ca să fim aprobați, ca nişte lucrători care n-au de ce să le fie ruşine. (Vezi II Timotei 2:15.)

Trebuie să acordăm Bibliei atenție, însoțită de intenție, şi tocmai această intenție ne

necesită atenție. Poate că este aşa de mică atenție la citirea Bibliei în zilele noastre, din cauză că este aşa de mică intenția. Noi trebuie să venim la ea cu un scop, cu un obiectiv bine definit, să ştim ce urmărim.

Mulți spun: „Biblia este atât de mare! Nu ştiu unde să încep şi nu ştiu cum să continui". De multe ori, lucrul acesta e spus cu seriozitate, în mod sincer. Şi este adevărat că, dacă nu avem o metodă, negreşit vom eluda cele mai bune rezultate, chiar dacă vom petrece mult timp asupra Cărții.

Campbell Morgan a declarat cândva: „Biblia poate fi citită de la Geneza capitolul 1 până la Apocalipsa capitolul 22, cu viteza lecturii de la amvon, în 78 de ore". Un avocat a contestat aceasta. Morgan i-a spus să încerce înainte de a contesta. Avocatul s-a dus acasă şi a citit Biblia în mai puțin de 80 de ore.

Vrei să citeşti Biblia de la un capăt la altul? Rezervă-ți 80 de ore pentru ea. Planifică-ți un timp pentru aceasta. Cât timp poți să afectezi pentru ea în fiecare zi? Câte zile din săptămână? Este o propunere cât se poate de practică şi ar trebui să fie primită chiar şi de cei mai ocupați. Suntem cu toții ocupați, dar trebuie să ne „facem timp". Trebuie să ne aranjăm viața de aşa natură, încât să existe timp pentru Biblie. Dacă nu vom face aşa, niciodată nu vom ajunge la cunoştința de preț a Cuvântului, care este posibilă şi, într-adevăr, trebuincioasă. Biblia descoperă voia lui Dumnezeu, în aşa fel încât să-l conducă pe om la El. Fiecare carte are o învățătură directă. Descoperiți care este această învățătură şi conformați-vă ei. Acesta este scopul nostru. Noi ne vom ocupa de o singură carte în fiecare capitol.

Acum Biblia, deşi este o adevărată bibliotecă, mai este şi „cartea cărților". Este o măreață istorie, care se desfăşoară de la început până la sfârşit. Există aici, fără îndoială, ceva fenomenal pentru literatură. Să presupunem, de exemplu, că ar trebui să parcurgeți marile domenii ale cunoaşterii, cum ar fi: dreptul, istoria, filozofia, etica şi profețiile, şi ar trebui să comasați toate subiectele acestea foarte deosebite între ele într-o singură carte. Mai întâi de toate, ce nume i-ați da acestei cărți? Apoi, la ce unitate v-ați putea aştepta într-un asemenea talmeş-balmeş de subiecte? Un număr atât de mare şi de variat de teme şi stiluri ca cele întâlnite în Biblie, purtate de-a lungul nu doar a câtorva din istoriile popoarelor, ci peste veacuri, face ca să pară uimitor de mică posibilitatea vreunei unități. Nici un editor nu ar risca să publice o asemenea carte şi chiar dacă ar face-o, nimeni nu i-ar cumpăra-o sau citi-o; şi totuşi, tocmai acest lucru este realizat în Biblie!

Fapte interesante despre Biblie

LEGE în cărțile lui Moise
ISTORIE în Samuel, Regi, Cronici, şi în alte cărți
FILOZOFIE în Iov şi Eclesiastul
POEZIE în Psalmi şi în Cântarea Cântărilor a lui Solomon
PROFEȚIE în Isaia, Ezechiel, Ieremia şi în profeții mici
DOCTRINE în Epistole
REVELAȚIE în Apocalipsa şi în Daniel

Nu uitați, că acestea ne-au fost date de către 40 de oameni diferiți, într-un interval de aproximativ 1.600 de ani. Toate acestea sunt prezentate şi legate laolaltă, în cartea numită „Biblia". Putem începe cu Geneza, citind până la capăt. Nu vom găsi nici o discordanță. Putem trece de la un stil literar la altul cu tot atâta uşurință cu care am citi o istorie scrisă de o singură mână şi produsă de o singură Minte (II Petru 1:21), deşi nu e scrisă de o singură mână.

Deşi divină, ea este, deopotrivă, umană. Gândirea este divină, revelația este divină, exprimarea şi comunicarea este omenească. Oameni sfinți (elementul uman) au vorbit, mânați de Duhul Sfânt (elementul divin) (II Petru 1:21).

Aşadar, avem de-a face cu o carte deosebită de toate celelalte. Cartea, o re-velație divină, o revelație progresivă, o revelație a lui Dumnezeu către om, comunicată prin oameni, se desfăşoară lin, de la începuturile sale până la marele ei sfârşit. Departe, în Geneza, avem începuturile; în Apocalipsa avem finalul, iar de la Exod la Judecători vedem cum Şi-a adus Dumnezeu la îndeplinire țelul Său. Nu ne putem dispensa de nici o parte a ei.

Biblia ne poartă înapoi la trecutul necunoscut al eternității, iar profețiile sale ne duc spre viitor, iarăşi necunoscut.

Vechiul Testament este temelia; Noul Testament este suprastructura. O fundație nu are valoare dacă nu se construieşte pe ea. Construcția este imposibilă fără fundație. Astfel, Vechiul şi Noul Testament sunt esențiale unul altuia.

„ Noul e cuprins în Vechiul,
Vechiu-i explicat în Noul.
Noul e latent în Vechiul,
Vechiu-i evident în Noul".

Vechiul şi Noul Testament constituie o bibliotecă divină, o unitate sublimă, de la originile trecute până la evenimentele viitoare, cu desfăşurările intermediare şi alipirea celor două eternități.

O singură carte, o singură istorie, o singură relatare

Biblia este o singură carte, o singură istorie, o singură relatare: relatarea Sa! În spatele a 10.000 de evenimente stă Dumnezeu, făuritorul istoriei, creatorul veacurilor. La un capăt al ei se învecinează cu eternitatea, la celălalt – cu eternitatea, iar între ele este timpul – Geneza, originile; Apocalipsa, finele şi tot drumul dintre ele Dumnezeu elaborează. Putem merge până în cele mai mici detalii, pretutindeni, observând că există un țel major, care străbate veacurile, şi anume planul veşnic al Atotputernicului Dumnezeu, de a răscumpăra o lume pierdută, năruită.

Biblia este o singură carte, pe care dacă o împărți în texte, nu te mai poți aştepta să-i înțelegi divina ei revelație. Trebuie s-o vedem în totalitatea ei. Dumnezeu S-a străduit să ne dea o revelație progresivă, iar noi trebuie să ne străduim s-o citim, de la început până la sfârşit. Să nu-ți închipui că dacă citeşti câteva frânturi ici şi colo, vei putea compensa munca consecutivă şi adâncă de aprofundare a Bibliei însăşi. Trebuie să ne întoarcem la Carte, şi atunci nu ne vom mai permite s-o tratăm cu

atâta uşurinţă. În definitiv. oricui i-ar fi ruşine să citească orice altă carte, până şi cel mai uşor roman, în felul acesta.

Un alt mod în care putem studia Biblia este pe grupe: lege, istorie, poezie, profeţii mari şi mici, evangheliile, Faptele Apostolilor, epistolele şi Apocalipsa. Aici, din nou, găsim o mare unitate, deoarece „în sulul Cărţii este scris despre Mine", spune Cristos. Toate Îl pun în lumină pe Rege!

Fiecare carte are un mesaj şi noi trebuie să ne străduim să aflăm care este acest mesaj. Citiţi până când veţi descoperi mesajul cărţii. De exemplu, în Ioan este uşor să descoperi scopul. El este expus în Ioan 20:31. Nu întotdeauna este redat atât de clar, dar adevărul poate fi găsit.

Într-un sens, ar trebui să tratăm Biblia ca pe orice altă carte, deşi există un sens în care nu ar trebui să procedăm aşa. Când luăm o carte din bibliotecă, niciodată nu o vom trata ca pe Biblie. Nu ne vom gândi niciodată să citim doar un paragraf, rezervând câte zece minute, citind puţin seara, puţin dimineaţa, şi astfel lăsând să treacă săptămâni şi chiar luni până vom termina de citit cartea. Nu-ţi poţi menţine interesul în nici o povestire procedând astfel. Luaţi o poveste de dragoste, de exemplu. Natural vom începe de la capăt şi vom citi până la sfârşit, afară numai de cazul în care, din curiozitate, vom deschide la urmă, pentru a vedea cum se sfârşeşte.

O poveste de dragoste

Te apropii tu de Biblie cu o astfel de anticipaţie? O citeşti cu acest scop, cu această perseverenţă? Biblia nu este o colecţie de texte disparate. Este o istorie, o revelaţie, care trebuie începută, continuată şi terminată, tot aşa cum începem şi terminăm alte cărţi.

Nu te juca cu Biblia! N-o împărţi în mici paragrafe devoţionale, crezând apoi că le-ai înţeles mesajul. Nu glumi cu ea. Acest lucru poate fi scuzabil pentru cine ştie ce suflet sărman, care abia ştie să citească şi care, deschizând Biblia, ia drept mesajul lui Dumnezeu un text la întâmplare, asupra căruia îşi opreşte privirea. Mulţi fac aşa, dar Bibliei nu trebuie să i se dea o atare întrebuinţare greşită. Noi trebuie să venim la ea raţional, cu bun simţ. Crede ceea ce fiecare carte tratează despre un anumit lucru şi citeşte-o (şi reciteşte-o!), până ce vei afla care este acel lucru.

Mai întâi citim Cartea, ca atare, iar nu citim cărţi despre ea, nici nu recurgem la comentarii. Acestea îşi au locul şi timpul lor, dar mai întâi oferă-i cărţii prilejul de a vorbi ea însăşi, de aş produce propria impresie; de a depune propria-i mărturie. Un om a primit una din acele Biblii având textul în partea de sus a paginii, iar în rest spaţiul era ocupat de comentarii. I-a fost dată de un prieten, care, negreşit, a avut intenţii bune. Când a fost întrebat mai târziu cum se descurcă cu ea, acesta a spus că textul biblic aruncă, într-adevăr, foarte multă lumină asupra comentariilor! Trist, dar adesea comentariile te abat din drum, în loc să te ducă la el.

Nu dori să-ţi pui ochelarii coloraţi ai părerilor omeneşti, pentru a citi prin interpretarea emisă de către alte minţi. Lasă ca Duhul Sfânt Însuşi să te înveţe direct. Fiecare are dreptul de a o citi pentru el însuşi. *Nici o scriptură nu e de vreo interpretare*

particulară (II Petru 1:20). Citeşte-o pentru a te lumina. Ea este o revelație şi trebuie să vii umil, pentru a vedea strălucind voia Lui plăcută pe paginile ei.

Până acum am studiat Biblia pe fragmente. Acum trebuie să ne întoarcem la citirea cărților ei în întregime, lăsând la o parte textele individuale. Nici o parte a vreunei cărți nu îți va da întregul mesaj al cărții.

Cuvântul lui Dumnezeu este viață şi fiecare parte este necesară la perfecțiunea întregului. Noi nu spunem că fiecare parte este la fel de importantă. Dacă m-ai întreba la ce sunt dispusă să renunț – la deget sau la ochi – desigur, m-aş despărți mai degrabă de deget. La fel este şi cu Cuvântul lui Dumnezeu. Totul este necesar pentru a face întregul perfect, dar unele părți sunt mai valoroase decât altele. Nu poți scoate Cântarea Cântărilor lui Solomon, şi să ai totuşi o revelație perfectă. Nimeni nu va spune despre Cântarea Cântărilor că este comparabilă cu Evanghelia lui Ioan, dar ambele sunt părți ale unui organism; or, acest organism nu este complet, dacă lipseşte din el vreo parte componentă.

Biblia este un întreg, din care cauză ea nu poate fi falsificată. A adăuga ceva la ea sau a scoate ceva din ea ar strica perfecțiunea ei absolută (Apocalipsa 22:18-19). Canonul Scripturii este complet. Alte lucrări aruncă o lumină valoroasă asupra ei, dar numai aceasta singură rămâne valabilă şi completă, toate părțile ei constitutive participând la perfecțiunea întregului.

Citiți o carte pe săptămână

Aşadar, ne apropiem de aceste cărți, considerându-le complete în ele înseşi, şi totuşi păstrând în minte relația vitală între ceea ce precede şi ceea ce urmează. Trebuie să citim doar una o dată. Citiți o carte într-o săptămână. Acum, să nu vă imaginați că aceasta e imposibil. Nu este! Cât timp afectați lecturii din 24 de ore? Cât timp ziarelor şi revistelor? Cât timp rezervați citirii romanelor sau altor lecturi? Cât timp cheltuiți stând în fața televizorului? Nici cea mai lungă dintre aceste cărți ale Bibliei nu vă va lua mai mult decât timpul pe care-l afectați zilnic lecturii generale.

Sunt unele cărți mai mari în Vechiul Testament, cum ar fi Geneza, Exodul, Deuteronomul sau Isaia, care s-ar putea să vă ia câteva ore de lectură atentă. Dacă şi aşa va fi prea mult, împărțiți-le în şapte părți egale, dar delimitați-vă lectura foarte strict. Nu lăsați ca timpul să vă facă să pierdeți impresia lăsată de prima lectură, înainte de a trece la a doua, şi să nu credeți că veți putea înțelege conținutul şi ideea principală a vreunei cărți din Biblie de la prima lectură.

Să nu-ți închipui că plimbându-te doar pe coridoarele unei galerii de artă şi privind câteva tablouri, la întâmplare, vei reuşi să vezi galeria propriu-zisă. Da, vei vedea câteva tablouri de pe perete, dar nu vei şti ce exprimă acestea. Trebuie să te opreşti, să zăboveşti îndelung în fața picturii, studiind-o, dacă vrei s-o înțelegi.

Fapte mai interesante despre Biblie

Dumnezeu, omul, păcatul, răscumpărarea, îndreptățirea, sfințirea. În două cuvinte – *har, glorie*. Într-un cuvânt – *Isus*.

Cristos citează din 22 de cărți ale Vechiului Testament:

În Matei sunt 19 citate din Vechiul Testament.

Marcu, 15

Luca, 25

Ioan, 11

Evrei, 85 (citate şi aluzii)

Apocalipsa, 245

„Cristos citează chiar pasajele cele mai evitate de criticii Bibliei – potopul, Lot, mana, şarpele de aramă, Iona", a spus D. L. Moody.

Numărul versetelor din Biblie – 31.102

Numărul cuvintelor – 775.693 [în ediția King James, n.tr.]

Cel mai lung capitol – Psalmul 119

Cel mai scurt capitol – Psalmul 117

Este curios faptul că Ezra 7:21 conține toate literele alfabetului, cu excepția lui „j" [n.tr.: în engleză].

Cel mai lung verset – Estera 8:9

Cel mai scurt verset – Ioan 11:35

Cea mai lungă carte din Vechiul Testament – Psalmii

Cea mai lungă carte din Noul Testament – Luca

CRISTOS, CUVÂNTUL VIU

Vechiul Testament este relatarea despre o națiune (națiunea ebraică). Noul Testament este relatarea despre un Om (Fiul omului). Națiunea a fost întemeiată şi crescută de Dumnezeu, cu scopul de a-L aduce pe Om în lume (Geneza 12:1-3).

Dumnezeu Însuşi a devenit om, pentru ca noi să ştim ce să gândim atunci când ne gândim la Dumnezeu (Ioan 1:14; 14:9). Apariția Lui pe pământ este evenimentul central al întregii istorii. Vechiul Testament pregăteşte scena pentru aceasta. Noul Testament o descrie.

Ca om, Cristos a trăit cea mai desăvârşită viață cunoscută vreodată. El a fost bun, tandru, blând, răbdător şi plin de înțelegere. El a iubit oamenii. El a făcut minuni uimitoare, ca, de pildă, când a înmulțit pâinile, pentru a sătura mulțimile. Mulțimile obosite, chinuite şi adânc mâhnite au venit la El, iar El le-a dat odihnă (Matei 11:28-30). S-a spus că dacă toate faptele de bunătate pe care le-a făcut ar fi fost scrise, n-ar încăpea în toate cărțile de pe lume (Ioan 21:25).

Apoi El a murit pentru a ridica păcatul lumii şi pentru a deveni Mântuitorul oamenilor.

Apoi El a înviat din morți. El este viu astăzi. El nu este doar un personaj istoric, ci este o Persoană vie – cel mai important fapt din istorie şi cea mai vitală forță din lumea de astăzi. Şi El promite viața veşnică tuturor celor care vin la El.

Întreaga Biblie este clădită în jurul acestei istorii a lui Cristos şi a promisiunilor Sale de a dărui viață veşnică oamenilor. A fost scrisă numai şi numai ca noi s-o putem crede, cunoaşte, înțelege, iubi, şi să-L urmăm pe El.

Biblia – Cuvântul scris al lui Dumnezeu

Făcând abstracție de orice teorie privitoare la inspirație sau teorii despre modul în care cărțile Bibliei au ajuns să ia forma actuală; şi, de asemenea, de faptul că textele au suferit, probabil, multe schimbări, trecând prin mâinile multor editori şi copişti; de asemenea, lăsând la o parte discuțiile privitoare la ce este istoric sau la ce s-ar putea să fie poetic, admite că Biblia este exact ceea ce pare a fi! Acceptă cărțile ei, aşa cum le găsim în Biblie, ca unități, şi studiază-le pentru a le cunoaşte conținutul. Vei afla că există o unitate de gândire, care dovedeşte că o singură Minte a inspirat scrierea întregii serii de cărți şi că ea poartă amprenta Autorului ei, că este, în toate privințele, CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU!

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: DATĂ DE DUMNEZEU II Timotei 3:10-17
Luni: TREBUIE PĂSTRATĂ CA PE O COMOARĂ Deut. 11:1-9, Ios. 1:8,9
Marți: TREBUIE RESPECTATĂ Psalmul 119:9-18
Miercuri: O LUMINĂ Psalmul 119:105-117
Joi: HRANĂ Isaia 55:1-11; Matei 4:4
Vineri: ÎMPLINITĂ Luca 24:36-45
Sâmbătă: COMPLETĂ Apocalipsa 22:8-21

Capitolul 2

Să înțelegem Geneza

Geneza Îl înfățișează pe Isus Cristos, Creatorul nostru

Geneza este pepiniera Cuvântului lui Dumnezeu. Titlul „Geneza“ (în greacă: *genesis* „origine“), primul cuvânt în originalul ebraic al Genezei, se traduce prin „la început“ – cuvinte care indică anvergura şi hotarele cărții. Ea ne vorbeşte despre începutul tuturor lucrurilor, cu excepția lui Dumnezeu. Un alt lucru de notat este că aici sunt relatate numai începuturile. Nu există finalitate aici. Pe adevărurile ei se bazează toată revelația lui Dumnezeu făcută omului.

Satan pare să aibă o duşmănie deosebită față de cartea Genezei. Nu e de mirare că vrăşmaşul şi-a concentrat atacurile asupra ei, căci ea îl demască drept duşmanul lui Dumnezeu şi înşelătorul omenirii. Geneza prezice distrugerea şi ruinarea sa (Geneza 3).

Fără Geneza cunoştințele noastre despre un Dumnezeu creator ar fi lamentabil de limitate; am fi într-o jalnică ignoranță cu privire la începuturile universului nostru.

Geneza este cartea începuturilor

1. Începutul lumii	Geneza 1:1-25
2. Începutul neamului omenesc	Geneza 1:26–2
3. Începutul păcatului în lume	Geneza 3:1-7
4. Începutul promisiunii de răscumpărare	Geneza 3:8-24
5. Începutul vieții de familie	Geneza 4:1-15
6. Începutul civilizației omeneşti	Geneza 4:16–9:29
7. Începutul națiunilor lumii	Geneza 10,11
8. Începutul națiunii ebraice	Geneza 12–50

Adam a început cu Dumnezeu şi a căzut prin neascultare (Geneza 3). Abel a început cu Dumnczeu prin sângele jertfei (Geneza 4:4). Noe a început cu Dumnezeu prin intermediul arcii (Geneza 6:8, 14, 22).

Avraam a început cu Dumnezeu când a clădit altare (Gen. 12:8)

Toți aceştia au făcut noi începuturi pentru rasă.

Geneza este consemnarea începuturilor tuturor acestor lucruri. Nici nu e de mirare că atunci când oamenii, datorită orbirii spirituale (Efeseni 4:18), resping revelația lui Dumnezeu în această neasemuită relatare a începuturilor, ei se închină la întâmplare, făcând-o creatorul lor; pe animale le iau drept strămoşii lor, iar pe

omenirea decăzută o consideră floarea evoluției naturale!

Geneza începe cu „Dumnezeu“, dar sfârşeşte „într-un sicriu“. Această carte este o istorie a falimentului omului. Dar noi aflăm că Dumnezeu răspunde la fiecare faliment al omului. El este un Mântuitor slăvit. Aflăm că acolo unde s-a înmulțit păcatul, harul a abundat şi mai mult (Romani 5:20).

Geneza ne dă cel puțin 2.000 de ani de istorie consemnată. Ea nu este în exclusivitate istorie. Este o interpretare spirituală a istoriei. În două capitole Dumnezeu proiectează pe perete relatarea creației lumii şi a omului. În continuare vedem istoria răscumpărării. Dumnezeu îl aduce pe omul pierdut înapoi la El.

Am observat motivele pentru care Satan atacă această carte maiestuoasă. Paternitatea lui Moise asupra cărții acesteia, acurateţea ei ştiințifică, precum şi mărturia ei literală despre păcatul omului, ca un act deliberat de neascultare față de Dumnezeu – toate acestea au fost atacate cu înverşunare. Dar Cuvântul lui Dumnezeu declară răspicat că Geneza este unul din oracolele vii transmise lui Moise. Asupra adevărului ei infailibil şi mărturiei ei de netăgăduit, Domnul nostru Isus Şi-a pus propria Sa pecete (Ioan 5:46,47).

Când renunți la Geneza, renunți la un Creator divin, la o creație divină, la un Răscumpărător divin promis şi la o inspirație divină a Bibliei. În jurul paginilor ei sfinte este protecția Duhului Sfânt, care a inspirat cuvintele ei. Dacă s-ar studia mai mult Geneza, în loc să fie dezbătută atât de mult, atunci adevărul ei ar fi mai clar. Multe origini sunt înregistrate în primele unsprezece capitole ale ei: universul natural, viața umană, păcatul, moartea, răscumpărarea, civilizația, națiunile şi limbile.

Restul cărții, de la Geneza 12, se ocupă cu începuturile națiunii ebraice, mai întâi întemeierea ei prin Avraam, apoi în dezvoltarea şi istoria ei ulterioară, prin măreţele figuri ale lui Isaac, Iacov şi Iosif. Această națiune mare a evreilor a fost întemeiată cu un scop precis, şi anume ca prin ea să fie binecuvântată întreaga lume. Dumnezeu i-a promis lui Avraam – un credincios în El – că urmaşii lui:

1. Vor moşteni țara Canaanului (Geneza 12:1-3).
2. Vor deveni o mare națiune.
3. Prin ei toate națiunile vor fi binecuvântate.

Dumnezeu a repetat aceste promisiuni lui Isaac şi Iacov (Gen. 26:1-5; 28:13-15).

Cele şapte nume mari şi şapte mesaje mari sunt:

Pleacă-ți capul cu Abel la crucea mielului junghiat.

Intră în cadența lui Enoh şi umblă cu Dumnezeu.

Crede în Dumnezeu şi lansează-te împreună cu Noe pe apele lui Dumnezeu.

Mergi înainte cu Avraam, prin credință.

Sapă fântâni cu Isaac, coboară şi adânceşte-te până dai de resursele divine.

Urcă scările cu Iacov şi vezi pe Dumnezeu.

Fii lipsit de minciună, ca Iosif, şi trăieşte cu Dumnezeu.

Nu vrei să faci şi tu din cartea Genezei începutul unei noi iubiri față de Domnul tău în propria-ți viață?

Geneza răspunde la întrebările mari ale sufletului, cum sunt:

1. Eternitatea lui Dumnezeu.
2. De unde vine omul?
3. De unde a venit păcatul?
4. Cum se poate întoarce omul păcătos înapoi la Dumnezeu? (jertfa lui Abel)
5. Cum poate omul să-I fie plăcut lui Dumnezeu? (credința lui Avraam)
6. Cum putem noi avea putere la Dumnezeu şi la oameni? (predarea lui Iacov)

Există trei cuvinte care, de asemenea, pot să ne dea un rezumat al Genezei:

1. Generarea – *La început Dumnezeu...* (Geneza 1:1)
2. Degenerarea – *Acum, şarpele...* (Geneza 3:1)
3. Regenerarea – *Acum, Domnul...* (Geneza 12:1)

Geneza este mărturia falimentului uman, mai întâi într-un mediu înconjurător ideal (Eden), apoi sub domnia conştiinței (de la căderе până la potop) şi, în final, sub domnia patriarhală (Noe până la Iosif). Dar în fiecare caz al căderii umane, Dumnezeu întâmpină nevoile omului cu cele mai minunate promisiuni ale harului suveran. Este potrivit ca prima carte a Bibliei să ne arate că, pentru căderea omului, în fiecare condiție întâlnim salvarea lui Dumnezeu.

Aluzii mesianice

Nu uita că Isus Cristos este centrul Bibliei. El este undeva pe fiecare pagină. În Geneza noi Îl vedem, ca tip simbolic şi profeție, în:

Sămânța femeii . . . . . .Geneza 3:15
Pieile animalelor înjunghiate. . . . . .Geneza 3:21
Jertfa de sânge a lui Abel, necesară . . . . . Geneza 4:4
Intrarea în arca siguranței . . . . . .Geneza 7:1, 7
Oferirea lui Isaac, ca să fie jertfit . . . . . Geneza 22
Iosif, ridicat din groapă la tron . . . . . Geneza 37:28; 41:41-44

PERIOADA PATRIARHALĂ

Perioada patriarhilor este temelia şi baza întregii istorii. Ea acoperă timpul de la Adam până la Moise. Drept consecință a eşecurilor din această perioadă primară, Dumnezeu a ales un individ. El a dat la o parte rasa şi a chemat un singur om, pe Avraam, care urma să devină tatăl națiunii ebraice. Intrăm în această perioadă în Geneza 12.

Sunt cinci părinți-patriarhi: Avraam, Isaac, Iacov, Iosif şi Iov, deoarece cartea lui Iov trebuie aşezată după cartea Genezei şi înainte de cartea Exod. Cu siguranță Iov a trăit înainte de Moise; or, noi citim despre Moise în capitolul 2 din Exod.

Dumnezeu l-a chemat pe Avraam şi a încheiat cu el un legământ, cunoscut sub denumirea de Legământul Avraamic. Familiarizați-vă cu acest legământ (Geneza 12:1-3). În caz contrar, întregul studiu al poporului ales (de fapt, întreg Vechiul Testament) va avea puțin sens. Dumnezeu a repetat acest legământ fiului lui Avraam, Isaac, şi apoi din nou nepotului său, Iacov (Geneza 26:1-5; 28:13-15). El nu a mai repetat acest legământ cu nimeni altul.

Prin urmare, aceştia trei sunt Părinții Legământului, cum citim în Scriptură: *Eu sunt Dumnezeul părinților tăi, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov* (Fapte 7:32). El niciodată nu a mai adăugat pe nimeni altul. Dumnezeu a dat legământul Lui la aceşti trei şi ei au avut sarcina de a-l comunica la alții. Care este acest legământ (Geneza 12:1-3; 26:1-5; 28:13-15)?

DE LA FAMILIE LA NAȚIUNE

O mare parte din istoria Genezei este consacrată lui Iosif (Geneza 37–48). De ce? Pentru că Iosif este veriga de legătură dintre familie şi națiune. Până în vremea lui Iosif, avem o familie – familia lui Avraam, Isaac şi Iacov. Circa şaptezeci de suflete găsim la sfârşitul cărții Geneza, constituind familia lui Iacov. Totuşi, este o familie cu care Dumnezeu are de a face. Citiți despre această familie şi despre binecuvântările pe care Iacov le-a dat fiecăruia dintre fiii săi în Geneza capitolul 49.

De îndată ce întoarcem pagina şi păşim în Exod, nu mai e o familie, ci o națiune. În timpul îndelungatei perioade de la sfârşitul Genezei şi până la începutul cărții Exod, asistăm la dezvoltarea acestei națiuni. Iosif este veriga de legătură dintre familie şi națiune.

Iosif este un personaj prezentat fără greşeli – nu că nu ar fi avut greşeli, dar greşelile sale nu au fost consemnate. El a fost un om din carne şi sânge, ca noi. Dumnezeu l-a onorat, căci sunt cel puțin 130 de paralele între viața lui Iosif şi cea a lui Isus. El este deci patriarhul mesianic, patriarhul care L-a oglindit pe Cristos Însuşi.

CINE A SCRIS GENEZA?

Poziția pe care creştinii şi evreii au adoptat-o de veacuri este că Moise, călăuzit de Duhul Sfânt, este cel care a scris Geneza. Cartea se încheie cam cu trei sute de ani înainte de a se fi născut Moise. Moise ar fi putut primi informațiile numai prin revelație directă din partea lui Dumnezeu sau din izvoarele istorice la care a avut acces, care-i parveniseră de la strămoşii săi (Amos 3:7). Vezi ce a spus Isus despre Moise (Luca 27:27; Ioan 7:19).

În fiecare an sunt scoase la iveală, în urma săpăturilor arheologice din Egipt şi Palestina, mărturii despre scrisul din zilele lui Moise şi despre adevărul istoric al celor consemnate pe paginile Pentateucului. Moise a fost educat la palatul Faraonului şi *a fost învățat în toată înțelepciunea egiptenilor* (Fapte 7:22), care cuprindea şi arta scrisului. E cert că Moise a recurs la scriere (Ex. 34:27; Numeri 17:2; Deut. 6:9; 24:1, 3; Iosua 8:32).

CINE A SCRIS ISTORIA CREAȚIEI, DE CARE S-A FOLOSIT MOISE?

Fără îndoială, a fost scrisă cu mult înainte, probabil de Avraam sau de către Noe sau Enoh. Cine ştie? Scrisul era cunoscut în mod curent înainte de zilele lui Avraam. În Ur, ca de altfel în mai toate oraşele mai importante din Babilon, existau biblioteci cu mii de cărți, dicționare, gramatici, lucrări de referință, enciclopedii, lucrări de matematică, astronomie, geografie, religie şi politică. Nu ne îndoim că

Avraam a primit de la Sem tradiții sau însemnări privitoare la istoria creației şi la căderea omului, precum şi la potop. Avraam a trăit într-o societate marcată de cultură, cărți şi biblioteci. Fără îndoială, el şi-a notat cu precizie tot ce i s-a întâmplat, precum şi promisiunile pe care i le-a făcut Dumnezeu. El a aşternut, în scrierea cuneiformă pe tăblii de lut, însemnări ce aveau să fie păstrate în analele națiunii pe care era în curs de a o întemeia.

CREAȚIA (Geneza 1; 2)

Încă din primele pagini ale cărții, citim aceste cuvinte neşterse de scurgerea timpului: *La început Dumnezeu a creat cerul şi pământul*. În aceste câteva cuvinte simple avem declarația Bibliei cu privire la originea acestui univers material. Dumnezeu a chemat toate lucrurile la viață prin cuvântul puterii Sale. El doar a rostit cuvântul, şi lumile au luat formă (Evrei 11:3). Interpretările cu privire la metoda folosită de Dumnezeu variază, dar adevărul faptelor rămâne!

Lucrarea creatoare a lui Dumnezeu a avut un caracter progresiv

1. Lumea materială (Geneza 1:3-19)
2. Sistemul vieții (Geneza 1:20-25)
3. Omul, coroana creațiunii (Geneza 1:26,27)

Cine a fost Dumnezeul menționat de atâtea ori în primele treizeci şi unu de versete ale Genezei? Citiți Ioan 1:1 şi Evrei 1:1. Aici vedem că Cel care ne-a răscumpărat prin sângele Lui scump, Mântuitorul nostru, a fost Creatorul acestui univers. Cineva a afirmat că Dumnezeu Tatăl este arhitectul; Dumnezeu Fiul – ziditorul, iar Dumnezeu Duhul Sfânt înfrumusețătorul universului. Noi Îl găsim pe Duhul Sfânt în Geneza 1:2.

În capitolul întâi este relatată creația în linii mari; în capitolul doi o parte a ei, în detalii. Detaliile privesc crearea omului, căci Biblia este istoria răscumpărării omului.

E bine să ştiți lucrul acesta, că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, pentru ca omul să aibă părtăşie cu El. Omul a rupt el însuşi legătura sa cu Dumnezeu prin păcat. Doar atunci când păcatul este îndepărtat, putem avea părtăşie cu Dumnezeu din nou. De aceea a venit Isus Cristos pe pământ: *ca să poarte păcatele noastre în trupul Său pe lemnul crucii* (I Petru 2:24). Citiți în I Ioan 1 cum păcatul ne împiedică nu numai să avem părtăşie cu Dumnezeu, ci şi unii cu alții. I Ioan 1:9 ne spune cum putem restabili părtăşia cu Dumnezeu.

CĂDEREA (Geneza 3; 4)

Adam şi Eva au fost creați într-o stare de nevinovăție, dar cu posibilitatea de a alege. Ei au fost puşi la încercare sub cele mai favorabile împrejurări. Ei au fost înzestrați cu minți limpezi şi cu inimi curate, cu capacitatea de a face binele. Dumnezeu le-a dat prezența şi părtăşia Lui (Geneza 3:8).

Satan, autorul păcatului, acționând printr-un şarpe, i-a ispitit să se îndoiască de

Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au cedat în fața ispitei, căzând la probă. În acest punct a intrat păcatul în lume. Satan încă influențează oamenii la neascultarea de Dumnezeu. Rezultatele păcatului lor sunt enumerate în Geneza 3. Ei au fost despărțiți de Dumnezeu, pământul a fost blestemat şi întristarea le-a umplut inimile.

În îndurarea Sa, Dumnezeu a promis pe Unul ce avea să răscumpere oamenii din păcat (Geneza 3:15). Sămânța femeii (Isus, Cel născut din fecioară) avea să vină să strice lucrările diavolului (I Ioan 3:8).

Geneza 3:21 conține un tablou în miniatură al întregului plan de răscumpărare a omului prin sângele vărsat al Substitutului nostru. „Îmbrăcămintea din piei de animale“ n-a putut fi obținută decât prin moartea unei victime nevinovate. Versetul aruncă lumină asupra textului din Evrei 11:4. Nu există nici o acoperire a păcatului decât prin vărsare de sânge.

Imediat după cădere, oamenii au început să aducă jertfe lui Dumnezeu. Nu ne îndoim că aceste jertfe au fost poruncite de Dumnezeu. Ele au avut scopul de a reține înaintea omului fapta căderii sale şi Jertfa care avea să vină. Tocmai prin vărsarea acestui sânge urma să fie el răscumpărat din păcat şi moarte (Evrei 9:22).

Doi dintre fiii lui Adam – Cain şi Abel – au adus jertfele lor Domnului: *Cain a adus din roadele pământului.* Abel *a adus din oile întâi născute ale turmei*. Jertfa lui Abel a fost primită, pe când a lui Cain a fost respinsă. Din cunoştința pe care o avem din Cuvânt, e cât se poate de evident că aceasta nu a fost acceptată din cauză că nu reprezenta Jertfa care avea să fie adusă mai târziu pe Calvar. Cain s-a mâniat pe fratele său Abel şi, în furia sa, l-a omorât.

Prima scriere a început atunci când Dumnezeu a pus un „semn“ sau o „marcă“ asupra lui Cain (Geneza 4:15). Marca reprezenta o idee şi oamenii au ştiut ce înseamnă ea. Astfel „mărci“, „semne“ şi „imagini“ au ajuns să fie folosite pentru a se înregistra idei, cuvinte sau combinații de cuvinte. Aceste imagini se făceau pe vase de lut, pe tăblii de argilă tare, pictate sau gravate. Acest fel de scriere s-a găsit la nivelele inferioare ale oraşelor preistorice din Babilonia. Cele mai vechi scrieri cunoscute sunt desene executate pe tăblii de lut.

Cu mult timp înainte de a da Dumnezeu legea lui Moise (Exod 20), găsim câteva porunci foarte precise date în cartea Genezei. Chiar de la început Dumnezeu a instituit Sabatul (Geneza 2:1-3) şi căsătoria (Geneza 2:24).

Legea zeciuielii a fost, evident, respectată. Citiți cuvintele lui Avraam din Geneza 14:20 şi cuvintele lui Iacov din Geneza 28:22. E limpede că Dumnezeu l-a făcut pe om să-şi dea seama chiar de la început că nu este decât un administrator a tot ce avea.

PRIMA CIVILIZAȚIE

Civilizația de dinaintea potopului este numită civilizația antediluviană. Ea a pierit în judecata potopului. A fost civilizația începută de Cain. Ea a sfârşit prin distrugere.

Biblia ne învață şi arheologii confirmă că oamenii lumii de dinainte de potop nu

au fost sălbatici. De fapt, ei au atins un grad superior de civilizație. Tot ce privește civilizația materială este atins în Geneza 4:16-22. Deși nu cunoaștem prea multe despre civilizația antediluviană, totuși au fost descoperite câteva din locuințele propriu-zise și rămășițe de lucrări manuale, care mărturisesc despre existența unei civilizații ca cea descrisă pe paginile Scripturii.

Un arheolog, profesorul Wooley, trimis de universitatea din Pennsylvania și de Muzeul Britanic, a descoperit în trei orașe: Ur, Kish și Fara, stratul de mâl lăsat de potop. Sub depunerile lăsate de potop la Ur au fost găsite straturi de dărâmături din piatră, instrumente din cremene, vase colorate din lut, peceți și cărămidă arsă. La fel și în celelalte două cetăți.

Să ne întoarcem la Geneza 4:16-22 și să vedem ce se spune despre această civilizație în Sfintele Scripturi:

Mai întâi, păstori – *Ada a născut pe Iabal: el a fost tatăl celor ce locuiesc în corturi și păzesc vitele* (Geneza 4:20).

În al doilea rând, muzicieni – *Numele fratelui său era Iubal: el a fost tatăl celor ce cântă cu alăuta și cu cavalul* (Geneza 4:21).

În al treilea rând, meșteșugarii și artizanii – *Țila, de partea ei, a născut și ea pe Tubal-Cain, făuritorul tuturor uneltelor de aramă și de fier* (Geneza 4:22).

În al patrulea rând, constructori – *Cain s-a împreunat cu nevastă-sa; ea a rămas însărcinată și a născut pe Enoh. El a început să zidească o cetate, și a pus acestei cetăți numele fiului său Enoh* (Geneza 4:17).

Civilizația fondată de Cain a fost, probabil, egală cu cea a Greciei și a Romei, dar judecata lui Dumnezeu plana asupra ei. De ce? (Geneza 6:5-7)

POTOPUL (Geneza 5–9

Nu ni se oferă această povestire pentru că ar fi uimitoare ori interesantă, ci pentru că este un incident din istoria răscumpărării, pe care Biblia o redă. Răul se înmulțise din cale-afară de mult. El amenința să distrugă tot ce era bun. Un singur om neprihănit mai rămăsese: Noe. Dumnezeu a trimis potopul pentru a restabili binele pe pământ.

Adam și Eva cedaseră în fața unei ispite externe; dar acum oamenii au cedat la ispita dinăuntru. *Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău* (Geneza 6:5). Acum Dumnezeu avea să-i separe pe cei neprihăniți de cei răi. El a făcut astfel primul pas către o națiune aleasă.

După căderea Dumnezeu a dat lumii un nou început, dar curând răutatea omului a crescut, până când n-a mai rămas decât un singur om neprihănit: Noe.

Dumnezeu, în dragostea Lui, a avut multă răbdare cu oamenii. Duhul Sfânt S-a luptat cu oamenii. Noe îi avertizase timp de 120 de ani cât a durat construcția arcii. Chiar după ce Noe, soția sa, cei trei fii ai lui și soțiile lor, împreună cu câte două din viețuitoarele necurate și câte paisprezece din fiecare viețuitoare curate, au intrat în arca salvării a mai fost încă un răgaz de șapte zile, abia după aceea urmând potopul. Dar

oamenii au refuzat îndurările lui Dumnezeu, şi astfel au trebuit să piară (Geneza 6:7). Noe a fost salvat din potop prin intermediul unei arci (un tip perfect al lui Cristos, Arca siguranței noastre). Când a ieşit din arcă, primul lucru pe care l-a făcut a fost să înalțe un altar şi să se închine lui Dumnezeu (Geneza 8:20).

Scoțându-i din înspăimântătoarea judecată a pământului prin potop, Dumnezeu a salvat opt persoane. El a dăruit pământul, astfel purificat, acestor oameni cu o deplină putere de a-l guverna (Geneza 9:1-6). El a pus sub stăpânirea lor orice ființă de pe pământ şi din apele mării. Pentru prima dată Dumnezeu a dăruit omului guvernul uman. Omul a primit răspunderea de a guverna lumea pentru Dumnezeu. Cea mai mare responsabilitate pe care Dumnezeu i-a dat-o omului a fost de a lua viața, ca urmare a luării unei alte vieți (Gen. 9:6). Dumnezeu a rânduit pedeapsa capitală pentru omucidere. Dumnezeu n-a schimbat niciodată această rânduială pentru guvernele lumii. Dumnezeu n-a înlocuit niciodată această pedeapsă capitală cu închisoarea pe viață. Aceasta a fost soluția omului!

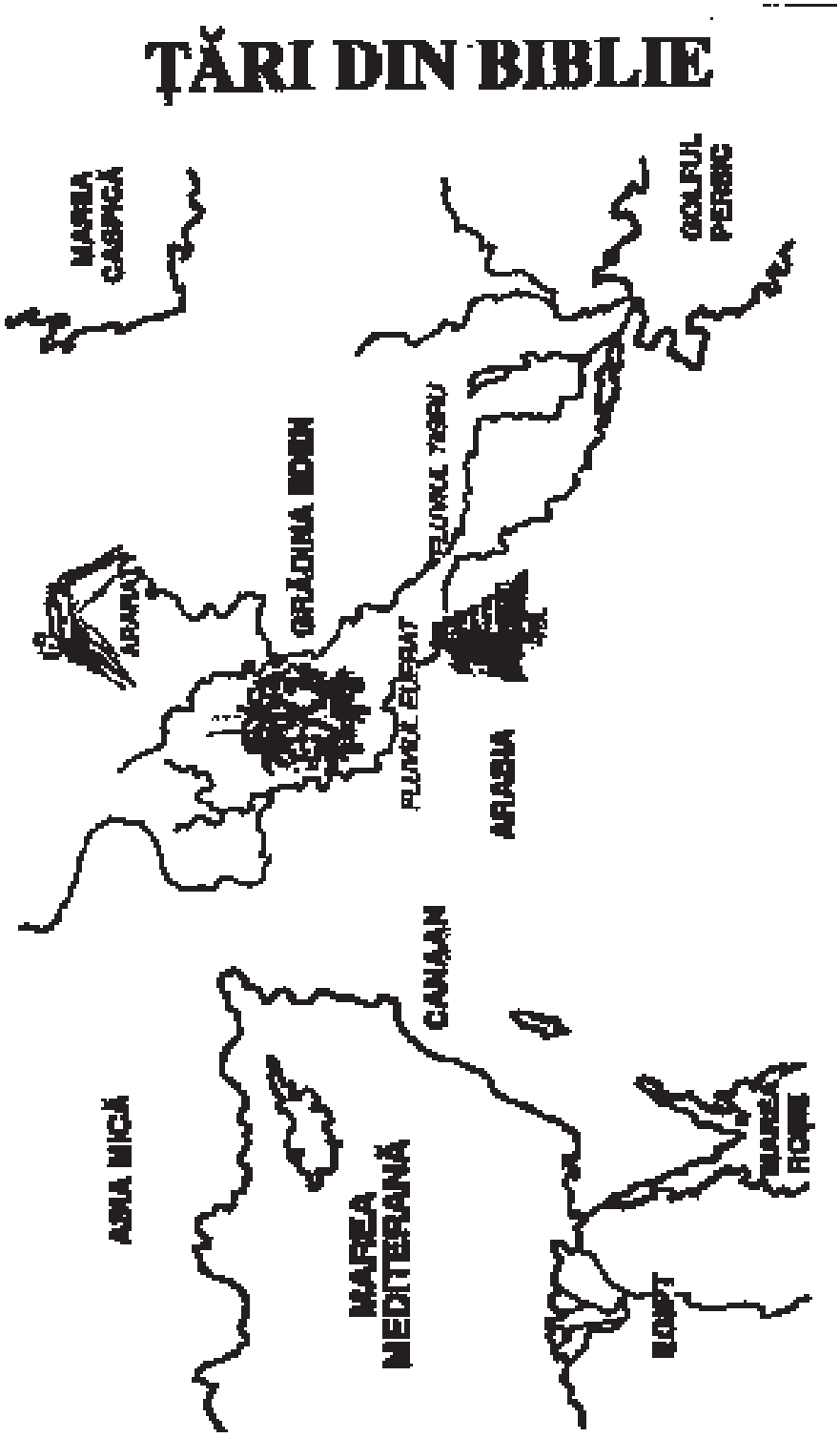
Sir Charles Marston, renumitul expert în descifrarea inscripțiilor antice, i-a întrecut pe toți marii detectivi din romanele moderne. În căutarea lui de a găsi materiale pentru reconstituirea rasei umane, el a scos la iveală mii de mărturii în piatră şi ceramică. Adevărul privitor la Scriptură iese la iveală ori de câte ori el mânuieşte sapa, ca, de altfel, stiloul. Sir Charles, numit adesea „arheolog călăuzit de un țel măreț“, i-a redus la tăcere pe criticii Bibliei. Mărturii ale multor persoane, despre care oamenii de ştiință afirmaseră că n-ar fi existat niciodată, au fost scoase la lumină; multe localități, despre care ei spuneau că nu sunt decât nişte „ficțiuni ale Bibliei“, au fost acum dezgropate.

Marston ne spune că scena evenimentelor consemnate în primele capitole ale cărții Geneza pare a fi plasată în regiunea fluviului Eufrat. Ținutul din jur se numeşte Şinear sau Caldeea sau Mesopotamia. Noi îl cunoaştem azi sub denumirea de Iraq, ceea ce se numea în trecut Babilonia. Este un ținut nisipos, străbătut de marele fluviu Eufrat, ce se varsă în golful Persic. Dar deşerturile sale sunt presărate cu ruine ale unor cetăți străvechi, brăzdate de vechile canale de irigație. Între timp, nisipul a acoperit totul.

Excavațiile au scos la iveală ruinele unei mari civilizații, care a existat cu 5.000 de ani înainte de Cristos. Aceste mărturii ale unei ere până nu demult aproape uitate, au fost lăsate de două mari popoare: sumerienii şi semiții. Semiții îşi derivă numele de la Sem, fiul cel mai vârstnic al lui Noe, iar rasa evreilor – din care provine Avraam – a fost o ramură a acestui popor.

Descoperirile arheologice din Mesopotamia au dezvăluit dovezi ale potopului, în scrierea cuneiformă şi în depunerile aluviale din perioada potopului. Bibliotecile cuneiforme par să ne ofere ample relatări şi trimiteri la această mare catastrofă. S-a găsit, de asemenea, o prismă de argilă, pe care sunt gravate numele a zece regi care au domnit înainte de potop.

Expediția lui Dr. Langdon a găsit dovezi ale potopului la Kish, în apropiere de străvechiul Babilon.

ȚĂRI DIN BIBLIE
MAREA CASPICĂ
GOLFUL PERSIC
MESOPOTAMIA
ASIRIA
FLUVIUL EUFRAT
FLUVIUL TIGRU
ARABIA
CANAAN
ASIA MICĂ
MAREA MEDITERANĂ
MAREA ROȘIE
EGIPT

Dr. Wooley a descoperit o altă depunere aluvială, în timp ce excava oraşul Ur din Caldeea, situat mult mai la sud, cam la jumătatea distanței dintre Bagdadul modern şi golful Persic. Săpăturile de la Kish au descoperit două straturi distincte ale potopului, cam la şapte metri unul sub altul.

Dr. Langdon a asociat depunerile aluviale din Ur cu nivelul inferior din Kish. El a raportat că scriitorii din Babilonia şi Asiria se referă adesea la timpul „dinainte de potop". Un rege se lăuda, spunând „că-i plăcea să citească scrierile din timpul de dinainte de potop",

BABEL (Geneza 10–11)

După potop, lumii i s-a dat un nou început. Dar în loc să se răspândească şi să repopuleze pământul, cum le poruncise Dumnezeu, ei au construit marele turn Babel, ca o sfidare la adresa lui Dumnezeu. Ei au crezut că pot să stabilească un imperiu mondial, independent de Dumnezeu. În judecata Sa, Dumnezeu le-a încurcat limbile şi i-a împrăştiat în toate părțile.

Rasa umană a fost împărțită atunci în națiuni, vorbind diferite limbi, potrivit cu cei trei fii ai lui Noe: Sem, Ham şi Iafet. Fiii lui Sem s-au stabilit în Arabia şi în răsărit; fiii lui Ham în Africa; fiii lui Iafet s-au stabilit în Europa.

Marele istoric evreu Josephus spune că turnul Babel a fost construit deoarece oamenii n-au vrut să se supună lui Dumnezeu.

Când citim istoria Genezei de la 11:9, narațiunea pare să implice că oamenii erau în contradicție cu Dumnezeu. Din această cauză a urmat încurcarea limbilor şi împrăştierea oamenilor în toate părțile pământului. O diferență lingvistică tinde să-i separe pe oameni în mai multe privințe – în comerț, în arte şi în civilizație.

Omul a încercat să se slăvească pe sine însuşi, dar scopul lui Dumnezeu este ca omul să-L slăvească numai pe El. Dacă citiți Geneza 10 şi 11, veți găsi criteriul după care au fost împărțite națiunile, potrivit cu cei trei fii ai lui Noe – Sem, Ham şi Iafet. De asemenea veți găsi temeiul acestei împărțiri.

Principalul grup de urmaşi ai lui Noe pare să fi migrat dinspre Armenia, unde familia lui Noe coborâse din arcă, mergând spre câmpia Babilonului, unde a clădit turnul.

CHEMAREA LUI AVRAAM (Geneza 12:38)

În pofida răutății inimii omeneşti, e semnificativ că Dumnezeu a voit să-Şi arate harul Său. El a voit să-Şi aleagă un popor al Său:

1. Căruia să-i poată încredința Sfintele Scripturi.
2. Care să-I fie martor pentru alte națiuni.
3. Prin care să poată veni Mesia cel promis.

El a chemat un om, numit Avram, spunându-i să-şi lase casa din oraşul idolatru Ur din Caldeea, spre a merge într-o țară necunoscută, unde Dumnezeu avea să-l facă părintele unei mari națiuni (Gen. 12:1-3; Evrei 11:8-19). Cu aceasta începe istoria poporului ales al lui Dumnezeu, Israel.

Oriunde a mers Avraam, a înălțat un altar lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a onorat

Egipt, Canaan
Peninsula Sinai
HITIȚII
REHOBOT
DOTAN
SIHEM
IERIHON
CANAAN
râul Iordan
MAREA MEDITERANĂ
AȘDOD
GAZA
HEBRON
EȘCOL
BEERSEBA
GOȘEN
PUSTIUL ZIN
AMALECIȚII
EDOM
RAAMSES (RAMESES)
SUCOT
PITOM
CADEȘ BARNEA
PUSTIUL PARAN
Seir
Mt
Mt. Hor?
MADIAN
MARA?
ELIM?
Fluviul Nil
EGIPT
PUSTIUL SIN
REFIDIM?
MT. HOREB
(MT. SINAI)
MAREA ROȘIE

în mod expres prin aceea că El Însuşi i s-a descoperit. El a fost numit „prieten al lui Dumnezeu“. Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam, conform căruia el va fi părintele unei mari naţiuni şi prin el naţiunile pământului vor fi binecuvântate (Geneza 12:1-3). Familia sa a fost în atenţia deosebită a lui Dumnezeu. Dumnezeu S-a purtat cu ei cum nu S-a purtat cu nici un alt popor. Evreii sunt totdeauna numiţi poporul ales al lui Dumnezeu.

Prin Isaac, fiul lui Avraam, promisiunile lui Dumnezeu au trecut asupra lui Iacov, care, în pofida multelor sale greşeli, a preţuit binecuvântarea legământului lui Dumnezeu. El a fost entuziasmat de planul lui Dumnezeu de a întemeia o naţiune, prin care întreaga lume avea să fie binecuvântată. În peregrinările sale, suferite pentru păcatul său, şi prin şlefuirea sa, Iacov a devenit un mare om. Numele său a fost schimbat în Israel (un „prinţ al lui Dumnezeu“, Geneza 32:28). Acesta e numele prin care poporul ales al lui Dumnezeu a fost numit: israeliţi. Cei doisprezece fii ai lui au devenit capii celor douăsprezece seminţii ale lui Israel. Citiţi Geneza 49.

POGORÂREA ÎN EGIPT (Geneza 39-50)

Isaac şi Rebeca au făcut greşeala de a favoriza fiecare pe câte unul din fii. Isaac l-a favorizat pe vânătorul Esau. Rebeca l-a favorizat pe Iacov cel liniştit. Iacov a făcut acelaşi lucru în tratamentul aplicat lui Iosif, ceea ce a stârnit gelozia în ceilalţi fii. Iosif este unul dintre cele mai nobile şi mai remarcabile personaje din Vechiul Testament. Prin Iosif, familia lui Iacov a fost strămutată în Egipt. Viaţa lui Iosif este una din cele mai desăvârşite ilustraţii din Biblie despre guvernarea providenţei divine, care depăşeşte împrejurările vieţii. El a fost vândut ca rob la şaptesprezece ani. La treizeci de ani a devenit dregător al Egiptului. Zece ani mai târziu, tatăl său, Iacov, a venit în Egipt.

După moartea lui Isaac şi după ce Iosif a fost vândut în Egipt, Iacov şi fiii săi, împreună cu copiii lor, numărând în total şaptezeci de persoane, au coborât în acea ţară, din cauza foametei. Aici ei au fost înălţaţi de Faraonul care era în acel timp pe tron. Când a fost înştiinţat că erau păstori de oi, le-a permis să se stabilească în ţinutul Goşen, unde israeliţii au crescut la număr, în bogăţie şi influenţă, sub domnia „regilor păstori“.

Dumnezeu a ştiut că era necesar ca israeliţii să părăsească Canaanul, până când îşi vor fi dezvoltat puterea naţională, pentru ca apoi să ia în stăpânire ţara Canaan. Dumnezeu a voit să-i apere de amestecul şi căsătoriile mixte cu rasele idolatre care existau atunci în ţară.

Citiţi cuvintele spuse de Iacov la moartea sa, celor doisprezece fii ai săi (Geneza 49). Vedem din nou promisiunea lui Şilo, domnitorul ce avea să vină. Nu uitaţi, Cristos este numit *Leul din seminţia lui Iuda* (Apocalipsa 5:5).

Cartea Geneza se sfârşeşte în eşec. Ultimele ei cuvinte sunt: *într-un sicriu în Egipt*. Numai moartea marchează cărarea păcatului. *Plata păcatului este moartea* (Romani 6:23). Poporul avea nevoie de un Mântuitor!

Aici, în cartea Geneza, sunt menționate opt nume, pe care va trebui să le memorați, în următoarea ordine: Dumnezeu, Adam, Satan, Noe, Avraam, Isaac, Iacov şi Iosif.

Sunt şase locuri de o importanță supremă, în legătură cu istoria Genezei: Eden, muntele Ararat, Babel, Ur din Caldeea, Canaan (Țara Promisă) şi Egipt.

STĂPÂNIȚI CONȚINUTUL FIECĂREI CĂRȚI

În paginile următoare veți găsi, versificat, conținutul, pe scurt, al fiecărei cărți din Biblie.

VECHIUL TESTAMENT

Pentateucul

Lumea-n Geneza-i făcută,
În Exod marşu-a-nceput.
Levitic legea conține,
Numeri triburile-nscrie;
Deuteronom învață
Legea sfântă să se țină.
Toate cinci cărți ale lui Moise,
Scrierea ce-a fost păstrată,
Dintre toate cea mai veche.

Cărțile istorice

Bravul Iosua conduce
Pe popor în Canaan.
În Judecători adesea
Poporul este rebel.
Rut pe David îl anunță,
Samuel tot despre el e.
În întâi şi-a doua Regi
Noi despre evrei citim,
Cât de rea a lor purtare
Se făcu sub a lor regi.
Cele două Cronici iar,
Despre-acelaşi lucruri spun.
În Ezra captivii iudei
Se întorc în țara lor.
Pe când Neemia arată
Clădirea zidurilor.
Regina Estera salvează
A ei rasă de la moarte.
Istorice cărți le spunem
La aceste scrieri toate.

Cărțile poetice

În Iov citim cu uimire
Despre-a credinței răbdare.
Psalmi-s rugi, laude, cântări,

Spuse-n multe-mprejurări.
Proverbele au ca scop
Să ne facă înțelepți.
Eclesiastu-arată
Că totu-i deşertăciune,
Iar plăcerea pământeasca
Numai pân' la moarte ține.
Cântarea lui Solomon
Despre dragostea lui Cristos spune,
Tuturor ce Îl iubesc,
Iar aceste cărți cu toate
Poetice se numesc.

Cărțile profetice
Isaia despre Cristos spune,
De venirea, jertfa Sa,
Despre-a lui Israel slavă
În împărăția Sa.
Ieremia plânge starea tristă a lui Israel,
A cetății sfinte-a celor ce L-au părăsit pe El.
Ezechiel de taine spune
La fel ca şi Daniel,
De favoarea de la Domnul
Pentru cei ce cred în El.
Osea pocăința zice.
Ioel judecăți prezice.
Amos spune de Edom,
Iar Obadia previne.
Iona pe Cristos arată,
Din mormânt cum va-nvia,
Pe când Mica prooroceşte
Ce naştere va avea.
În Naum o vedem pe Ninive,
Iar Caldeea-n Habacuc.
Toate relele lui Iuda
În Țefania le citim.
Despre templul nou zidit
Hagai iarăşi a vorbit.
Iar cartea lui Zaharia
De Cristos a amintit.
Maleahi-arată semne
De-a lui Ioan Botezătorul.
Şaptesprezece profeți sunt,
Treizeci şi nouă cărți au scris.

NOUL TESTAMENT

Matei, Marcu, Luca, Ioan
Spun de Crist venit ca om,

Despre viața, calea Sa.
Despre-a Duhului Lucrare
Faptele ne dovedesc.
Romani harul ne arată,
Care din păcat salvează.
Instrucțiuni pentru biserici
În Corinteni se găsesc.
Galateni de-un singur har
De-a lui Dumnezeu vorbeşte.
Ceea ce-n Cristos avem
În Efeseni, noi vedem;
Bucuriile-n Cristos
Se cunosc în Filipeni,
Iar portretul Lui în slavă
Îl găsim în Coloseni.
Despre sfârşit şi venire
E la Tesaloniceni.
Rânduieli pentru păstori
Cât şi pentru-auditori
În Timotei şi în Tit
Le găsim de multe ori.
Iar tabloul caritătii
Se vede în Filimon.
În Evrei clar se arată,
Că tot ce-n lege-a fost
Pe Cristos prefigurează,
Care este Domnul nost'.
Paisprezece epistole
A scris apostolul Pavel.
Iacov spune că prin fapte
Credința-i adevărată.
Iar statorniciți în credință
Petru-ndeamnă-a rămânea.
În dragostea lui Cristos
Ioan îndeamnă a umbla
Şi care în Cristos rămân
Îi va binecuvânta.
Iuda spune de sfârşitul
Tuturor a celor răi.
Pe când în Apocalipsa
Cerul e adus la noi.
Cu aceasta se încheie
Sfântul Noul Testament,
În total treizeci şi şapte
Cărți în Noul Testament.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: CREAȚIA Geneza 1:1-5; 26–31; 2:7-22
Luni: CĂDEREA Geneza 3:1-24
Marți: POTOPUL Geneza 6:1-7: 7:7-24; 8:6-11; 18–22; 9:1-16
Miercuri: ÎNCEPUTUL LIMBILOR Geneza 11:1-9
Joi: CHEMAREA LUI AVRAAM ȘI LEGĂMÂNTUL Gen. 12:1-9; 13:14-18; 15:1-21; 17:4-8; 22:15-20; 26:1-5; 28:10-15
Vineri: ISTORIA LUI IOSIF Geneza 37:1-36; 42
Sâmbătă: BINECUVÂNTAREA FINALĂ A LUI IACOV Geneza 49

Capitolul 3

Să înțelegem Exodul

Exodul Îl înfățișează pe Isus Cristos, Mielul nostru pascal

Exodul urmează Genezei aproape în aceeaşi relație în care se găseşte Noul Testament față de Vechiul Testament. Geneza vorbeşte despre eşecul omului la toate probele şi în toate condițiile. Exodul este o epopee emoționantă, în care Dumnezeu Se grăbeşte să-l răscumpere pe om. Ea ne vorbeşte despre lucrarea de răscumpărare a suveranului Dumnezeu.

Exodul este, prin excelență, cartea răscumpărării, din Vechiul Testament. Ea începe cu întuneric şi tristețe, dar sfârşeşte în glorie; începe arătând cum Dumnezeu a venit jos, pe pământ, în harul Său, pentru a elibera un popor înrobit şi sfârşeşte declarând cum Dumnezeu S-a coborât, din slava Sa, pentru a locui în mijlocul unui popor răscumpărat.

Exodul, un nume care provine din greacă, înseamnă „ieşire“. Fără Geneza, Exodul nu ar avea nici un sens. Cartea începe [în original] cu cuvântul „acum“, care, de fapt, înseamnă „şi“. Se pare că e o indicație a faptului că fiecare autor nu consemna doar propria sa istorie, ci, mai degrabă, rolul său în marea dramă ce a început cu evenimentele trecute şi privea înainte la ceea ce avea să se întâmple. Aveți aici cele cinci cărți ale lui Moise – Geneza, Exodul, Levitic, Numeri şi Deuteronom. Fiecare carte vorbeşte despre ceva şi acele cinci lucruri sunt într-o vitală conexiune unul cu altul.

SĂ REȚINEM CÂTEVA LUCRURI ÎN EXOD

1. Moise, marele erou

Cartea ne redă istoria lui Moise, marele erou al lui Dumnezeu. Moody spune că Moise a petrecut:

40 de ani crezând că era cineva

40 de ani învățând că era „nimenea“ şi

40 de ani descoperind ce poate face Dumnezeu cu un „nimenea“. Vezi Evrei 11:23-29.

2. Legea

Cea de-a doua parte a acestei cărți (capitolele 19–40) ne învață că răscumpărații trebuie să facă voia Răscumpărătorului lor, consacrându-se în slujba Lui şi supunându-se stăpânirii Lui. Prin urmare, legea morală care era dată era urmată de legea ceremonială, care era o asigurare pentru cel ce încălca legea morală.

3. Cortul (Tabernacolul)

Dumnezeu a dat cortul ca o ilustrare detaliată a Răscumpărătorului ce avea să vină, cu multele Sale funcții şi ca locuință vizibilă a gloriei Sale pe pământ. Minunata ei tipologie e baza adevărului creştin.

ROBIA (Exod 1:1-22)

Trei veacuri şi jumătate au trecut de la ultimele evenimente ale Genezei până la evenimentele cu care începe Exodul. Cartea Genezei este istoria unei familii. Cartea Exod este istoria unei națiuni. Nu ni se spune ce s-a petrecut în această lungă perioadă de tăcere. Patriarhul Avraam murise când Iacov, nepotul său, avea cincisprezece ani. Iosif, fiul favorit al lui Iacov, fusese vândut ca rob în Egipt şi se ridicase la o mare putere şi influență. Fiii lui Iacov dobândiseră un mare prestigiu, datorită fratelui lor Iosif. Când s-au coborât israeliții în Egipt, erau doar şaptezeci de persoane la număr; când a venit vremea să părăsească Egiptul, deveniseră o adevărată națiune, de 3 milioane de oameni.

Când Iosif a murit şi o nouă dinastie a ocupat tronul Egiptului, bogăția şi marele număr al copiilor lui Israel i-au făcut obiectul suspiciunii în ochii egiptenilor. Faraonii, voind s-o rupă cu ei, i-au redus la o sclavie dintre cele mai crunte. Aceasta era greu de suportat pentru popor, care până atunci trăise liber, cu toate favorurile de care se bucurase. Ei şi-au adus aminte de promisiunile date de Dumnezeu lui Avraam şi urmaşilor săi, ceea ce a făcut ca robia lor să fie de două ori mai greu de înțeles (Geneza 12:1-3, etc.).

Istoria relatată în cărțile Exod, Levitic, Numeri şi Deuteronom ne arată că Dumnezeu nu a uitat de promisiunea făcută lui Avraam – *Voi face din tine un neam mare* (Geneza 12:2).

Nu ne îndoim că documentele familiei lui Avraam, Isaac şi Iacov au fost duse în Egipt şi acolo au devenit o parte a analelor națiunii Israel. În timpul lungii lor sclavii, ei s-au agățat de promisiunea că într-o zi Canaanul va fi patria lor.

Îl vom vedea aici pe Dumnezeu coborând pentru a-i izbăvi din Egipt (Exod 3:7, 8). Indivizii şi familiile erau deja organizați ca națiune. Dumnezeu avea de gând să le dea legi după care să se guverneze. El avea să-i aducă înapoi în țara pe care le-o promisese.

EXODUL (Exod 3–4)

Gândiți-vă la pregătirea ce trebuia făcută pentru deplasarea unei oşti aşa de mari: *şase sute de mii de oameni care mergeau pe jos, afară de copii. O mulțime de oameni de tot soiul s-au suit împreună cu ei; aveau şi turme însemnate de oi şi boi* (Exod 12:37, 38).

Fără îndoială era o expediție bine organizată. Moise îl tot rugase pe Faraon să-i lase pe copiii lui Israel să plece (Exod 5:1; 7:16). Plăgile şi negocierile pe care Moise a fost nevoit să le poarte cu Faraon au ținut aproape un an. Aceasta a dat

copiilor lui Israel timp de a-şi aduna lucrurile. Plăgile i-au învățat pe copiii lui Israel câteva lucruri importante, pe lângă faptul că Faraon a fost forțat să-i lase pe copiii lui Israel să plece.

Pentru construirea oricărui mare edificiu este nevoie de un proiect. Mântuirea noastră a fost proiectată de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii (Ef. 1:4). Noi găsim planul acesta în cartea Exodului. Exodul este tabloul istoric al harului divin în răscumpărarea omului de către Dumnezeu, prin Isus Cristos, care este, în acelaşi timp, Marele nostru Apostol (Moise) şi Mare Preot (Aaron) (Evrei 3:1).

Istoria Exodului se repetă cu fiecare suflet care caută izbăvirea din lațul şi puterea influenței lumii. Din acest punct de vedere, cartea este umană, de la primul verset până la ultimul. Lucrurile care s-au întâmplat au înțeles prefigurat şi au fost scrise pentru învățătura noastră. Noi studiem Exodul pentru a vedea planul lui Dumnezeu de izbăvire a omului din păcat şi minunatele Sale scopuri în această răscumpărare.

PAŞTELE (Exod 12–19).

Exod 12 ne oferă emoționanta istorie a Paştelor, cel mai clar tablou din Vechiul Testament al salvării noastre individuale, prin credința în sângele vărsat al Domnului nostru Isus Cristos. Iar acest capitol este baza care ne dă dreptul să-L numim pe Cristos: Mielul lui Dumnezeu, Cristos, Paştele nostru şi multe alte referiri detaliate la răstignirea Sa, ca moarte a propriului nostru Miel Pascal.

Căci Cristos, Paştele noastre, a fost jertfit (I Corinteni 5:7).

După cum capitolul Paştelor este miezul cărții, tot aşa întreaga carte este modelul mântuirii noastre.

Paştele este trăsătura proeminentă a Exodului (cap. 12). Probabil copiii lui Israel n-au cunoscut însemnătatea proeminentă a acestei sărbători în noaptea de dinaintea ieşirii lor din Egipt, dar ei L-au crezut şi L-au ascultat pe Dumnezeu.

Dumnezeu trimisese zece plăgi peste Egipt, pentru a-l face pe Faraon să-i lase pe evrei să plece. Aproape un an a trecut şi cu fiecare plagă inima lui Faraon se împietrea tot mai tare. În sfârşit, Dumnezeu a zis că întâiul născut din tot Egiptul va muri. Pedeapsa aceasta ar fi căzut şi peste evrei, dacă nu ar fi fost înjunghiat mielul pascal, care să-i apere prin sângele lui răscumpărător (Exod 12:12, 13). Fiecare trebuie să studieze ordinea divină a Paştelor, aşa cum este redată în Exod 12.

1. Luați un miel

Evrei 9:28; Isaia 53:6; Ioan 19:14; I Cor. 5:7.

Nu lipsa de cusur a mielului i-a salvat pe ei (Evrei 9:22; I Ioan 1:7; Apo. 1:5)! Nu viața fără păcat a lui Cristos, ci moartea Lui pe cruce ne-a salvat pe noi!

2. Stropiți sângele

Nu este de ajuns ca mielul să fie înjunghiat. Sângele era suficient, dar nu eficient, decât dacă nu era şi aplicat.

Fiecare izraelit individual trebuia să-l aplice peste întreaga lui casă. De remarcat,

deasupra uşorilor uşii, nu dedesubt! Ce ai făcut tu cu sângele, sângele Mielului nostru pascal, care a murit pe Calvar? (Exod 12:22; Ioan 1:12)

Isopul – o buruiană comună, uşor de procurat de către oricine – întruchipând credința. Nu sângele de pe uşori este acela care a mântuit. Nu ceea ce au crezut ei despre el, ci ce au făcut ei cu el a contat. *Eu voi vedea sângele, şi voi trece pe lângă voi* (Exod 12:13).

Nu sângele din lighean, ci sângele aplicat salvează sufletul. Tot sângele lui Cristos vărsat pe crucea de pe Calvar nu poate să salveze sufletul de la moarte, dacă el nu este aplicat, căci *Eu voi vedea sângele, şi voi trece pe lângă* [peste] *voi.*

Nu sentimentele, nici meritele personale, ci un singur lucru i-a salvat pe ei – *sângele!* (Evrei 9:22)

3. Mâncați mielul

După ce sângele a fost vărsat şi stropit, au urmat instrucțiunile privitoare la hrană, etc. Tot aşa şi la noi. Mai întâi mântuirea, apoi hrănirea, părtăşia, închinăciunea, umblarea şi slujirea.

Nu hrana i-a salvat, ci mai întâi a fost sângele, iar după aceea a fost posibilă hrănirea (Ioan 6:54-58 *Trupul Meu este cu adevărat o hrană*).

4. Îndepărtați aluatul

Cercetează-mă... Vezi dacă sunt pe calea rea (Psalmul 139:23,24). Aluatul este totdeauna tipul păcatului. *Aluatul fariseilor* (Matei 16:16). *Măturați aluatul cel vechi* (I Cor. 5:7).

Aluatul necurăției trebuie înlăturat din viața noastră, dacă vrem să cinăm cu Domnul.

5. Ierburi amare

Cristos a gustat paharul amărăciunii pentru noi şi ce era amărăciune; de aceea, şi noi trebuie să suferim. *Este adevărat că orice pedeapsă deocamdată pare o pricină de întristare, şi nu de bucurie, în prezent* (Evrei 12:11).

Numai atunci se puteau înfrupta din miel după ce era jupuit, după ce era fript; deci era o suferință a mielului, care a trecut prin foc. Nimic nu trebuia lăsat – trebuia mâncat în grabă; nimic nu trebuia să rămână. Nici un os nu era zdrobit. Trupul lui Cristos a fost frânt, dar nu şi oasele Sale (Psalmul 34:20; Ioan 19:36).

6. Fiți gata de drum

Ei mâncau stând în picioare – neştiind încotro vor merge. Toate proviziile erau făcute pentru călătorie. Ce contrast în această noapte! – sărbătoare plină de pace, în casele lui Israel; dimineață de groază în casele egiptenilor!

Noi am citit până acum despre Paşte. Acum vine Trecerea. Paştele i-a pecetluit. Trecerea Mării Roşii i-a oțelit. Ei au trecut prin Marea Roşie ca oameni hotărâți, îndreptați spre o țintă. Dumnezeu i-a condus afară, şi apoi a închis uşa după ei.

Când am ieşit din Egipt (Exod 13:8). Tu când ai ieşit? (Nu uita, Egiptul este un tip care întruchipează lumea.)

DAREA LEGII (Exod 20–24)

În Exod 20–24 vedem darea legii, călcarea şi apoi restabilirea ei. Până în acest timp în toată istoria lui Israel nu a existat decât har şi îndurare. Dumnezeu auzise strigătul robiei lor şi le-a răspuns. Dumnezeu a ales un conducător şi l-a format. Dumnezeu i-a apărat de duşmani. Dumnezeu i-a hrănit, şi totuşi, ei s-au răzvrătit. Acum o nouă ordine a lucrurilor ia fiinţă la Sinai.

Legea pretinde, nici mai mult, nici mai puţin, decât perfecţiune. Psalmistul spune: *Legea Domnului este desăvârşită* (vezi Psalmul 19:7-11). Numai un singur Om, de când a fost dată Legea, a putut s-o ţină în chip desăvârşit. Cristos nu numai că a ţinut Legea, dar El a plătit în întregime pedeapsa pentru călcarea ei. Cristos a suferit pentru ca noi să fim scutiţi (vezi 9:13-15; 10:1-22; I Petru 1:18-20).

Dacă omul n-a putut să ţină Legea, de ce a fost ea dată? Pentru ca noi să ne putem cunoaşte păcatele noastre extrem de mari. Legea nu l-a făcut pe om păcătos, dar i-a dovedit că este păcătos. Medicul vine şi se uită la un copil, iar simptomele îi descoperă că are pojar. Îi dă ceva medicamente, care fac să erupă boala. Medicul nu l-a făcut pe copil să primească pojar, ci a dovedit că e bolnav de pojar (citiţi Galateni 4:4, 5; Romani 8:1-4; 3:19-28).

Legea este oglinda lui Dumnezeu, care ne arată marea noastră păcătoşenie. *Legea, negreşit, este sfântă şi porunca este sfântă, dreaptă şi bună* (Rom. 7:12).

Există în Cuvântul lui Dumnezeu două piscuri opuse unul altuia:

1. Muntele Sinai, cu toate grozăvia sa – este muntele pe care Dumnezeu a dat Legea, în mijlocul tunetelor şi fulgerelor.

2. Opus acestuia, Dumnezeu a aşezat Calvarul, care a înlăturat tot focul, toate tunetele, făcând posibilă întâlnirea dintre Dumnezeu şi omul păcătos.

Fiecare din noi avem de ales cum vrem să ne apropiem de Dumnezeu: prin Lege ori prin Sânge (Evrei 12:18-29)!

În Lege nu se prevedea nici o clauză pentru cădere. Este totul sau nimic – Legea întreagă ori un lucru stricat. Un singur cusur într-un caracter strică perfecţiunea pe care Dumnezeu o pretinde sub Lege.

Legile pot fi împărţite în două categorii:

1. Legi privind atitudinea omului faţă de Dumnezeu.

2. Legi privind atitudinea omului faţă de semenii săi.

Ni se spune că Dumnezeu a dat toate aceste cuvinte (Exod 20:1). Dumnezeu a dat întreaga mărturie şi omul şi-a asumat întreaga responsabilitate de a o păzi. Citiţi ce spune omul în Exod 19:8. De ce a acceptat Israel Legea, în loc să strige după îndurare? Mândria omenească întotdeauna ne face să credem că noi putem să-I fim plăcuţi lui Dumnezeu prin noi înşine. Chiar înainte ca israeliţii să primească Legea sau să se ţină de ea, ei dansau în jurul viţelului de aur şi se închinau zeului pe care şi l-au făcut (Exod 32:1-10, 18).

CONSTRUIREA CORTULUI (TABERNACOLULUI) (Exod 25–40)

Exod 25–40 ne oferă unul din cele mai bogate filoane, din nesecatele mine de inspirație. Trebuie să recurgem la imaginația şi rațiunea noastră, când pătrundem în încăperile sfinte şi contemplăm mobilierul sfânt. Dumnezeu i-a spus lui Moise că doreşte un sanctuar sau o locuință sfântă, care să ne îndrepte privirile spre Cristos şi să vorbească de persoana şi lucrarea Sa.

Curtea din afară

Aici vedem altarul de aramă, pe care se ardeau jertfele ce fuseseră sacrificate. Nu uitați, Cristos este jertfa pentru păcatele noastre (Exod 27:1-8).

Aici era ligheanul pentru curățirea preoților, înainte ca ei să poată intra în locul sfânt pentru oficierea slujbei (Exod 30:18).

Locul sfânt

Aici era sfeşnicul de aur (Exod 25:31-40), prefigurând pe Cristos, Lumina lumii, şi masa pentru punerea înainte a pâinilor (Exod 25:23-30), căci Cristos este Pâinea vieții, şi altarul de aur pentru tămâiere (Exod 30:1-10), simbolizând mijlocirea lui Cristos pentru noi.

Sfânta Sfintelor

Acum, dacă dăm la o parte minunata perdea (care simbolizează trupul lui Cristos), vom vedea chivotul legământului, simbolizând prezența lui Dumnezeu. În această sfântă a sfintelor intra marele preot, numai o singură dată pe an, ca să facă stropirea cu sângele ispăşirii. Cartea Evrei ne spune că Cristos este nu numai Marele nostru Preot, ci şi Ispăşitorul nostru, şi astfel noi putem intra în sfânta sfintelor (prezența lui Dumnezeu), cu îndrăzneală, în orice clipă.

Cortul (tabernacolul) propriu-zis

Cortul, cu norul de slavă care era peste el, îi învăța pe oameni că Dumnezeu era în mijlocul lor (Exod 25:8).

Cortul era centrul comun şi punctul de convergență, care putea fi mutat, din timp în timp. Criticii spun că tabernacolul, aşa cum e descris, şi minunata lui structură nu au cum să fi fost adevărate. Ei mai susțin (eronat!) că vremurile erau prea primitive, pentru o realizare atât de mare. Dar descoperirile arheologice au scos la iveală, din abundență, o mare ingeniozitate în astfel de lucruri, cu mult timp înainte de vremea Exodului! Pânza fină era folosită în multe feluri. Lucrarea fină de aur a fost descoperită în morminte datând de la începutul dinastiei a douăsprezecea, pe când, Moise a trăit în a optsprezecea dinastie!

Capitolul 3

NU UITAȚI!

Răscumpărarea nu a fost un gând care i-a venit lui Dumnezeu în ultimul moment.
Legea a fost sfărâmată în inimile oamenilor, înainte ca ea să fi fost sfărâmată de mâinile lui Moise.
Calvarul este opusul Sinaiului.
Oglinda lui Dumnezeu descoperă, dar niciodată nu curățește.
Sângele Mielului ne adăpostește; încrederea noastră în Dumnezeu ne face siguri.
Planul lui Dumnezeu niciodată nu va fi zădărnicit!

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: ROBIE Exod 1:1-22
Luni: CHEMAREA LUI MOISE Exod 3–4
Marți: PLĂGILE Exod 7:20–11:10
Miercuri: PAŞTELE Exod 12:1-51
Joi: LEGEA Exod 20:1-26
Vineri: ÎNCHINAREA Exod 25:1-9; 28:1-14, 30–43
Sâmbătă: REÎNNOIREA MANDATULUI LUI MOISE Exod 33:12–34:17

Capitolul 4

Să înțelegem Leviticul

Leviticul Îl înfățișează pe Isus Cristos, Jertfa noastră pentru păcat

„Puneți-vă viața în ordine“ este mesajul jertfelor – cinci la număr: arderea de tot, jertfa de mâncare, jertfa pentru pace, jertfa pentru păcat, jertfa pentru vinovăție.

„Veghiați asupra vieții voastre“ este mesajul sărbătorilor – opt la număr: Sabatul, Paştele, Ziua Cincizecimii, Trâmbițele, Ispășirea, Corturile, Anul Sabatic, Jubileul.

Levitic s-a numit: Cartea Ispăşirii (Levitic 16:30-34).

Dumnezeu spune: *Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt* (vezi Levitic 11:44, 45; 19:2; 20:7, 26).

O CARTE CU ILUSTRAȚII

Cartea Levitic este cartea cu ilustrații a lui Dumnezeu pentru copiii lui Israel, dată pentru a le oferi ajutor în formarea lor religioasă. Fiecare ilustrație ne îndreaptă privirile spre lucrarea lui Isus Cristos.

Titlul „Levitic“ sugerează subiectul cărții – leviții şi preoții, şi slujba acestora la cort (tabernacol). Se mai numeşte şi „Cartea Legilor“.

Ne amintim cum Dumnezeu îi dăduse lui Moise, în cartea Exod, instrucțiunile precise cu privire la modul în care trebuiau să construiască cortul, precum şi cele privitoare la instituirea preoției, preoții având sarcina de a sluji în locul sfânt.

Veți observa că Levitic începe cu conjuncția „şi“ [în engleză]. La începutul acestei cărți copiii lui Israel se află încă la Muntele Sinai. Dumnezeu continuă să le dea instrucțiuni pentru închinăciunea ordonată din cort.

În Geneza vedem omul ruinat.

În Exod, omul răscumpărat.

În Levitic, omul închinându-se.

Este o carte nimerită, căci subliniază nevoia de a păstra trupul – ca de altfel sufletul – într-o stare de sfințenie. Ea ne învață că cei răscumpărați trebuie să fie sfinți, pentru că şi Răscumpărătorul lor este sfânt. Ea ne oferă nu numai cheia pentru viața noastră spirituală, însoțită de o umblare sfântă, ci ne surprinde cu adevărate lecții de igienă şi sanitație pentru îngrijirea trupului. Evreii sunt o dovadă grăitoare a rezultatului acestei practici sănătoase, prin îndelunga lor viață şi, în general, sănătatea lor.

Este o carte divină. Versetul de început ne oferă cheia descifrării întregii cărți: *Domnul l-a chemat pe Moise şi i-a vorbit din cortul întâlnirii.* În Levitic Dumnezeu ne vorbeşte prin cort şi prin semnificația acestuia.

Este o carte personală, cum ne sugerează al doilea verset: *Când cineva dintre voi va aduce Domnului o ofrandă...* Observați, El se așteaptă ca fiecare să aducă propriul dar. Şi metoda este adesea la fel de importantă ca şi darul. Ai o ofrandă pentru Domnul? Atunci cartea aceasta îți va plăcea!

CELE CINCI TIPURI DE JERTFE

Una din cele mai importante întrebări în viață este: „Cum se poate apropia omul păcătos de un Dumnezeu sfânt?"

Chiar de la începutul cărții Îl vedem pe Dumnezeu prescriind modul în care se poate apropia poporul Său de El în cadrul închinării. Cartea aceasta îi arată Israelului răscumpărat că singura cale de a se apropia de Dumnezeu este prin jertfă şi umblarea cu Dumnezeu prin separație de lume.

Oare nu e ciudat faptul că în adâncul inimii oricărui om se ascunde un sentiment de vinovăție şi simțământul nevoii de a face ceva, cu scopul de a obține iertarea sau de a câştiga acceptarea celui nedreptățit? Păgânul îşi aduce jertfa la altarul zeilor săi, căci îşi dă seama că singur nu poate face nimic pentru a înlătura propriul păcat. Trebuie neapărat să ispăşească pentru el. Mamele din India obişnuiau să-şi arunce copiii în fluviul Gange, în efortul de aplanare a mâniei zeilor, până când stăpânirea britanică a pus capăt acestei practici.

Păgânul nu poate vedea dincolo de jertfa sa. Când privim la jertfele din această carte, constatăm că nu sunt decât un tip, reprezentând o realitate. Ele ne îndreaptă privirea spre Jertfa Desăvârşită pentru păcat, care avea să fie depusă la Calvar.

Toate jertfele din cartea acesta ne îndreaptă privirile spre *Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii* (Ioan 1:29).

Păcatul poate fi iertat, dar el trebuie să-şi primească pedeapsa. *Plata păcatului e moartea* (Romani 6:23). Păcatul ne împiedică să ne apropiem de Dumnezeu, din pricina faptului că El este prea curat ca să privească răul.

Nu poate fi nici o părtăşie între Dumnezeu şi păcătos până când nu a fost rezolvată problema păcatului; or, singura cale este prin jertfă: *Fără vărsare de sânge nu este iertare* (Evrei 9:22).

Cinci tipuri de jertfe sunt descrise în Levitic. Dumnezeu vrea să înțelegem groaznica realitate a păcatului; de aceea, El cere o jertfă în fiecare zi.

Iată lista acestor jertfe, însoțite de cuvântul definitoriu. Însuşiți-vă această schemă simplă, pentru a reține conținutul principal ale primelor şase capitole din Levitic.

JERTFA ARDERII DE TOT (Levitic 1)

Jertfele încep cu arderea de tot şi se încheie cu jertfa pentru vină.

Jertfa arderii de tot este un tip al lui Cristos, în ipostaza de a Se aduce pe Sine, ca miel fără cusur lui Dumnezeu. Erau jertfe zilnice de ardere de tot. Cristos S-a oferit pe Sine în locul păcătosului (Levitic 1:4).

Aceasta era o jertfă de predare. De ce prima? Pentru că jertfirea trebuie să aibă loc mai întâi. Nimeni nu începe cu Dumnezeu până ce nu-I predă totul (Levitic

1:3). Era jertfa cea mai comună dintre jertfe, în străvechiul templu.

Predarea este partea omului.

Consacrarea este partea lui Dumnezeu.

Noi ne predăm lui Dumnezeu.

El este Cel care ne consacră, în slujba Sa.

„Sfinţeşte-mă acum pentru slujba Ta, o, Doamne,

Prin puterea harului divin;

Lasă-mi sufletul să-şi ridice ochii, cu speranţă hotărâtă

Şi-a mea voinţă să se piardă în a Ta".

Noi cântăm: „Doamne, viața mea ți-o dau, pe deplin eu mă predau" (aceasta e arderea de tot).

JERTFA DE MÂNCARE (Levitic 2)

Aceasta este o jertfă de devoțiune zilnică.

După cum jertfa arderii de tot Îl simbolizează pe Cristos în moarte, tot aşa jertfa de mâncare Îl simbolizează pe Cristos în viață.

Floarea făinii ne vorbeşte despre caracterul lui Cristos – perfecțiunea Sa în gândire, în cuvânt, în acțiune.

Să ne hrănim cu Jertfa de mâncare cea desăvârşită!

Mai întâi trebuie să venim la El cu întreaga noastră jertfă de ardere de tot. Apoi venim mereu cu neîncetata jertfă de mâncare. Acesta e darul nostru cel mai bun, darul vieții noastre. Observați că jertfa ucisă trebuie să vină mai întâi. Abel a adus-o. Cain nu!

JERTFA PENTRU PACE (Levitic 3)

Cristos este pacea noastră (Efeseni 2:14). *El... a făcut pace prin sângele Lui, vărsat pe cruce* (Coloseni 1:20).

Această jertfă reprezintă părtăşia şi comuniunea noastră cu Dumnezeu. Este o ofrandă de mulțumire.

JERTFA PENTRU PĂCAT (Levitic 4–5)

Aceasta ni-L arată pe Cristos pe cruce, murind în locul păcătosului.

În cadrul acestei jertfe vedem o recunoaştere a păcatului: *Dacă cineva păcătuieşte... să aducă Domnului...* (Lev. 4:2, 3). Este o jertfă de ispăşire. În cadrul celorlalte jertfe, ofertantul vine ca închinător, pe când aici el este un păcătos condamnat. Dumnezeu ne consideră răspunzători pentru păcatul nostru. Suntem ca nişte criminali care au fost judecați, găsiți vinovați şi asupra cărora s-a pronunțat sentința de condamnare la moarte.

Deşi sunt plasate la urmă, jertfele pentru păcat şi pentru vină sunt cuprinse în tot ce are loc înainte. Singurul motiv pentru care jertfele de ardere de tot şi cele pentru mâncare sau jertfele de pace pot avea loc este că sângele iertării a fost

vărsat. Dumnezeu a acceptat unica jertfă a Fiului Său, pe care fiecare jertfă inferioară o simboliza.

Păgânul aduce o jertfă zeului său; creştinul acceptă jertfa din partea Dumnezeului său!

JERTFA PENTRU VINĂ (Levitic 5:14–6:7)

Cristos a avut grijă chiar şi pentru păcatul comis de noi împotriva altora.

Sângele jertfei pentru vină ne curăţeşte conştiinţa şi îl trimite pe cel vinovat înapoi la cel nedreptăţit de el, nu doar cu plata principală, ci cu un adaos, reprezentând a cincea parte (Lev. 6:5).

Cel vinovat de vătămare este iertat, iar cel vătămat este, de fapt, cel câştigat.

Este o mare greşeală să te crezi la adăpost şi nevinovat, dacă trăieşti după cerinţele conştiinţei. Dumnezeu Îşi are propria cumpănă. Niciodată nu vom putea cuprinde întreaga Sa sfinţenie.

Nici una din aceste jertfe nu ierta păcatul, ci îndrepta privirile spre adevărata Jertfă – propriul Fiu al lui Dumnezeu (Evrei 10)!

Veţi observa că taurii, boii, caprele, oile, turturelele şi porumbeii erau păstraţi pentru jertfă. Ofranda se stabilea în funcţie de posibilităţile celui ce o cumpăra.

Ceea ce aducem noi este păcatul nostru; ceea ce aduce Cristos este ofranda şi ispăşirea pentru păcat.

PREOTUL (Levitic 8–10)

E drept că am studiat subiectul măreţ al jertfei, dar trebuie să precizăm că nimeni nu putea să aducă propria jertfă lui Dumnezeu. Mai întâi trebuia să i-o aducă preotului, care, la rândul său, o închina lui Dumnezeu.

Dumnezeu a ales o singură seminţie dintre cele douăsprezece ca să aibă în grija sa templul. Desigur, aceasta a fost seminţia lui Levi. Şi dintre toate familiile de leviţi, cea a lui Aaron a primit sarcina de a fi preoţi. Preoţii răspundeau de jertfe şi erau întreţinuţi prin intermediul zeciuielilor aduse de israeliţi.

Preoţii se duceau de la om la Dumnezeu, purtând rugăciunile şi laudele oamenilor. El îi reprezenta şi pleda cauza lor.

Israelitul împovărat, care dorea să se apropie de Dumnezeu, îşi aducea animalul de jertfă în curtea tabernacolului. Apoi, apropiindu-se de altarul arderilor de tot, îşi aşeza mâna pe capul animalului, exprimându-şi pocăinţa şi consacrarea. După care, animalul era sacrificat, iar altarul era stropit cu sângele jertfei.

După aceea, preotul care îl reprezenta pe închinător venea la ligheanul în care îşi spăla mâinile, un semn al vieţii curate ce trebuia să urmeze iertării păcatelor. El intra în locul sfânt, în prezenţa accesoriilor sfinte – sfeşnicul de aur, masa pâinii pentru punerea înainte – ajungând la altarul tămâierii, unde se făcea rugăciune.

MARELE PREOT

O dată pe an, marele preot păşea dincolo de perdeaua ce separa locul sfânt de

locul preasfânt, stând în fața capacului îndurării, cu sângele ispăşirii, pentru a mijloci pentru israeliți.

Preotul nu se putea sfinți pe sine însuşi. Pentru această slujbă, Moise acționa în locul lui Dumnezeu. Fiecare preot îşi aducea trupul ca o jertfă vie pentru slujire, aşa cum ne îndeamnă Pavel să facem la Romani 12:1,2.

Preoții răspundeau de jertfe. Leviții erau asistenții lor. Ei aveau grijă de tabernacol, participau la formații corale şi slujeau de ghizi şi îndrumători la templu.

Observați, vă rog, cum începe Levitic 10. Chiar de la începutul istoriei lucrării preoției, s-au înregistrat dovezi de eşec. Nadab şi Abihu, doi fii ai lui Aaron, au adus foc străin înaintea Domnului, *pe care Dumnezeu nu le poruncise să-l aducă,* fiind numaidecât mistuiți de foc.

Citim în Levitic 10:3 că Aaron s-a abținut de la orice comentariu. Da, era tatăl lor, dar n-a îndrăznit să pună la îndoială justețea acțiunii lui Dumnezeu. Prea mult vorbim înaintea lui Dumnezeu! Trebuie să învățăm să păşim cu băgare de seamă în prezența divină. Ceilalți preoți au fost avertizați cu toată străşnicia să nu manifeste vreun semn de doliu şi să rămână fiecare la postul său.

Preoții erau slujitorii însărcinați cu jertfele pe care tocmai le-am studiat. Fiecare ilustra măreața jertfă a lui Cristos pentru păcatul lumii.

MARELE NOSTRU PREOT

Jertfele animale nu mai sunt necesare, deoarece toate jertfele au fost împlinite în Cristos. Prin urmare, nici preoții nu mai sunt necesari. Cristos Însuşi este minunatul Mare Preot pentru om (Evrei 2:17; 4:15). El este singurul Mijlocitor între Dumnezeu şi om. Nu este nimeni care se poate interpune între Dumnezeu şi om. Noi suntem cu toții regi şi preoți (I Petru 2:5).

Cristos este Marele nostru Preot şi, în prezent, El Se află la dreapta Tatălui, mijlocind pentru noi. De Dumnezeu ne apropiem prin El, şi numai prin El (Evrei 10:12; 7:25; Ioan 14:6)!

Când privim la Cristos ca Jertfă, vedem frumusețe şi împlinire.

Când privim la Cristos ca Preot, vedem perfecțiunea lui divină, a Celui *care simte împreună cu noi slăbiciunile noastre* (Evrei 4:15).

Ca Jertfă El stabileşte relația copiilor Săi cu Dumnezeu.

Ca Preot El Îşi menține acea poziție.

Citim despre această preoție perfectă şi eternă în cartea Evrei. Cerul, nu pământul, este sfera slujbei preoțeşti a lui Cristos. El nu S-a arătat în templul de pe pământ pentru a aduce jertfă. În schimb, El S-a dus acolo ca să predice şi să-i învețe pe oameni, dar nu să aducă jertfe. Cu excepția faptului că toți credincioşii sunt preoți (I Petru 2:5), nu există şi nu poate fi vorba despre preot pe pământ. Credinciosul este un preot spiritual. Nu e nevoie ca un copil al lui Dumnezeu să meargă înaintea niciunui om de pe pământ, să încerce să obțină intrarea în prezența lui Dumnezeu! Fiecare creştin are dreptul de a intra, pentru simplul motiv că-L cunoaşte pe Isus Cristos. *Eu sunt calea* (Ioan 14:6). *Să ne apropiem dar cu deplină încredere de tronul*

harului, ca să primim îndurare şi să găsim har, care să ne ajute la vreme de nevoie (Evrei 4:16).

Preoții numiți de Dumnezeu erau din seminția lui Levi.

CELE OPT SĂRBĂTORI

După cum prima parte a cărții are de a face cu jertfele şi cu cei care le aduceau, tot aşa ultima parte a cărții se ocupă de sărbători şi cei care le sărbătoresc.

Cinci mari sărbători sunt menționate în Levitic 23.

Jertfele ne vorbesc despre sângele care salva.

Sărbătorile ne vorbesc despre hrana care întreține viața.

Amândouă sunt ale lui Dumnezeu.

Jertfele corespund paharului de la Cina Domnului, care ne aminteşte de moartea lui Cristos pe cruce, prin care suntem răscumpărați. Pâinea cu care ne împărtăşim dă mărturie despre viața Sa, din care ne împărtăşim.

SĂRBĂTOAREA SABATULUI (Levitic 23:1-3)

Sabatul ocupă un loc proeminent. A fost o sărbătoare recurentă de-a lungul anului, tot a şaptea zi. Era o zi de închinare şi odihnă, celebrând lucrarea săvârşită a lui Dumnezeu în cadrul creației (Geneza 2:2,3). Creştinii sărbătoresc prima zi din săptămână sau ziua în care Domnul a înviat din morți (Luca 24:1; Fapte 20:7; I Cor. 16:2). Astfel, noi sărbătorim lucrarea încheiată de răscumpărare.

SĂRBĂTOAREA PAŞTELUI (Levitic 23:4,5)

Paştele vorbea despre răscumpărare şi se celebra în perioada când sărbătorim Paştele nostru. Pentru copiii lui Israel era echivalentul zilei de Patru Iulie la americani. Desigur, nu celebrau cu artificii şi parăzi, ci cu un mare serviciu de închinare lui Dumnezeu. Fiecare evreu care putea s-o facă, se deplasa în această zi la Ierusalim.

E adevărat că dura o singură zi, dar praznicul pâinii nedospite, care urma îndată după aceea, ținea şapte zile. Şi astfel, cu acestea începea anul.

Evreii sărbătoreau încă acest praznic, când S-a aflat Domul Isus pe pământ. Citiți în Cuvânt toate ocaziile când S-a dus El la praznicul Paştelui (Luca 2:41-52; Mat. 26:19; Ioan 13). Evreii de azi sărbătoresc aceeaşi sărbătoare. Ei Îl aşteaptă în continuare pe Mesia al lor.

SĂRBĂTOAREA RUSALIILOR (ZIUA CINCIZECIMII)

(Levitic 23:15-22)

Sărbătoarea aceasta se ținea la cincizeci de zile după praznicul roadelor dintâi. Sărbătoarea roadelor dintâi simboliza învierea lui Cristos şi a noastră (I Cor. 15:20). La cincizeci de zile după învierea lui Cristos, Duhul Sfânt a venit peste ucenici, şi astfel s-a născut Biserica. Ziua Cincizecimii a fost ziua de naştere a Bisericii. Moartea şi învierea lui Cristos trebuiau să se înfăptuiască înainte de coborârea Duhului Sfânt.

SĂRBĂTOAREA TRÂMBIȚELOR (Levitic 23:23-25)

Aceasta era ziua de Anul Nou pentru copiii lui Israel. Se ținea toamna, prin octombrie, şi privea în viitor, la viitoarea strângere a poporului împrăştiat al lui Israel (Zaharia 14).

ZIUA ISPĂŞIRII (Levitic 23:26-32)

Aceasta era ziua cea mai măreață din istoria poporului ales al lui Dumnezeu. Era ziua în care națiunea îşi mărturisea păcatele. Mărturisirea este întotdeauna primul pas spre neprihănire. Ea ne dezvăluie atitudinea corectă față de păcat. Conduce la o dorință după iertare. Dumnezeu spune: *Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curățească de orice nelegiuire* (I Ioan 1:9).

În această zi s-a stabilit relația lui Iehova cu poporul Său – toate păcatele, eşecurile şi slăbiciunile poporului erau ispăşite. Sângele era vărsat şi păcatele poporului erau acoperite, ca astfel Dumnezeu să-Şi poată ocupa locul, sălăşluind în mijlocul poporului Său, în pofida necurăției lor.

Aflăm de la Levitic 16 că Dumnezeu era ascuns în spatele perdelei din tabernacol, iar omul stătea la oarecare distanță. Citiți Levitic 16:2. Încă nu se deschisese calea pentru ca omul să se poată apropia de Dumnezeu. În schimb, acum *ne putem apropia de Dumnezeu, liberi şi încrezători* (Ef. 3:12). Putem alerga în prezența lui Dumnezeu în orice moment, căci Cristos a făcut posibilă această cale. În cartea Levitic, Dumnezeu era închis intrării omului, iar omul era zăvorât afară, departe de Dumnezeu.

Aceasta era singura zi din an în care marele preot avea voie să pătrundă în sfânta sfintelor. El intra acolo, purtând ofranda pentru ispăşirea păcatului poporului. „Ispăşire“ înseamnă „acoperire“. Această jertfă „a acoperit“ păcatele poporului, până când S-a adus măreața jertfă de la Calvar. Nici una din aceste jertfe „nu lua“ păcatele.

SĂRBĂTOAREA CORTURILOR (Levitic 23:33-36)

Aceasta era ultima sărbătoare din an. Comemora acea perioadă din istoria copiilor lui Israel când ei au locuit în corturi, în timpul peregrinărilor prin pustiu. Se sărbătorea toamna şi ținea o săptămână întreagă. Oamenii trăiau în colibe, în aer liber, şi ascultau citirea Legii.

Sărbătoarea Paştelor şi sărbătoarea corturilor păstrau înaintea ochilor copiilor lui Israel felul minunat în care au fost ei izbăviți din Egipt şi au fost întreținuți în călătoria lor prin pustiu. Dumnezeu nu voia ca ei să uite cum au fost total discreditați zeii Egiptului şi umilită marea națiune a Egiptului.

Sărbătoarea Corturilor le aducea aminte de propria lor neascultare, când au fost obligați să rătăcească prin pustiu, patruzeci de ani, dar în pofida necredinței lor, Dumnezeu a rămas credincios, purtându-le de grijă şi aducându-i cu bine la moştenirea lor. Aceste zile le aminteau de dependența lor de Iehova şi de binecuvântările de care vor avea parte, cu condiția să asculte de voia Sa.

ANUL SABATIC (Levitic 25)

Era un an de meditație şi devoțiune – un sabat care ținea un an întreg. Scopul şi caracterul sabatului era preamărit. Dumnezeu l-a întipărit în mintea poporului Său, împiedicându-i pe israeliți de a presta orice fel de muncă, timp de un an. Acest an sabatic se ținea o dată la şapte ani.

Dumnezeu a voit să le imprime ideea că însuşi pământul era sfânt înaintea Lui. De aceea se numeşte Palestina „Țara Sfântă". Peste toată țara domnea liniştea în aceste zile. Peste toți se odihnea duhul de pace şi meditație. Orice activitate înceta. Fiecare zi era asemenea sabatului şi mintea oamenilor era preocupată cu lucrurile Domnului. Se citea Legea. Nu erau datorii care să-i îngrijoreze pe oameni sau să tulbure duhul lor, în timpul acestui an sfânt.

ANUL JUBILIAR (Levitic 25:8-24)

Se celebra tot la cincizeci de ani o dată. Era inaugurat în Ziua Ispăşirii, cu sunete de trâmbițe. Asemenea anului sabatic, pământul rămânea necultivat. Toți robii de neam evreu era eliberați. Sunetul de trâmbițe ce inaugura anul jubiliar semnifica eliberarea tuturor robilor. Scriitorii evrei ne amintesc că anul jubiliar s-a ținut în timpul căderii regatului Iuda, în anul 586 î.Cr. Găsim trimiteri la acest eveniment în Isaia 5:7-10; 61:1,2 şi Ezechiel 7:12,13; 46:16-18.

Un alt eveniment memorabil era redarea pământului, care fusese luat în vreun fel oarecare de la proprietarului inițial. Cu alte cuvinte, pământul revenea în stăpânirea familiei căreia îi fusese inițial distribuit. Ce măsură înțeleaptă era aceasta, din punct de vedere economic! Dar, negreşit, Dumnezeu avea în vedere un plan mult mai cuprinzător, prin venirea lui Mesia. Fiecare seminție şi familie trebuia să țină evidența exactă, aşa încât să se ocrotească drepturile tuturor. S-a avut în vedere seminția lui Iuda, din care avea să Se tragă Mesia. Recurgând la aceste anale, s-a putut stabili cu exactitate descendența naturală a Domnului.

Această carte este pentru un popor răscumpărat, arătându-le cum trebuie să se apropie de Dumnezeu şi să I se închine. Cartea Exod este cartea răscumpărării; în schimb, cartea Levitic ne spune cum pot cei răscumpărați să se închine lui Dumnezeu.

Numai prin sângele lui Cristos putem avea acces la Dumnezeu.

Dumnezeu pretinde o sfințenie pe care numai Cristos poate s-o dea, căci „El este sfințenia noastră".

În Geneza, vedem omul ruinat.

În Exod, omul răscumpărat.

În Levitic, omul închinându-se.

SISTEMUL SEPTIMAL ÎN LEVITIC

Tot la şapte ani o dată era sabatul. Tot al şaptelea an era un an sabatic.

La fiecare şapte ori şapte ani urma un an jubiliar.

Cincizecimea avea loc la şapte săptămâni după Paşte.

În luna a şaptea erau: sărbătoarea trâmbițelor, cea a corturilor şi ziua ispăşirii.
Cincizecimea ținea şapte zile. Paştele ținea şapte zile.
Cartea aceasta, ca de altfel Apocalipsa, este clădită în jurul unei serii de şapte.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: ARDEREA DE TOT Levitic 1
Luni: PREOȚII Levitic 8
Marți: LEGI PENTRU HRANA CURATĂ Levitic 11
Miercuri: ZIUA ISPĂŞIRII Levitic 16
Joi: SĂRBĂTORILE LUI IEHOVA Levitic 23
Vineri: ANGAJAMENTUL LUI DUMNEZEU Levitic 26
Sâmbătă: DEDICAREA Levitic 27

Capitolul 5

Să înțelegem Numeri

Numeri Îl înfățișează pe Isus Cristos, al nostru „Înălțat“

Copiii lui Israel au fost salvați pentru a sluji. Aşa este cu fiecare copil al lui Dumnezeu astăzi.

Păzeşte-te de necredință! Apostolul Pavel ne spune: *Voi alergați cândva atât de bine: cine v-a tăiat calea, ca să n-ascultați de adevăr?* (Galateni 5:7) Necredința împiedică binecuvântarea. Dumnezeu ne spune de ce nu putem intra în binecuvântările Lui (Evrei 3:19).

Această carte ar putea fi numită „Pribegia prin pustiu“, de la Sinai la hotarul Canaanului, țara promisă, acoperind circa patruzeci de ani.

Numeri mai este numită Cartea marşului şi Strigarea apelului (Numeri 33:1,2).

De asemenea, ar putea fi numită „Cartea Cârtirilor“, deoarece de la început până la sfârşit e plină de un duh de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Citiți ce spune Dumnezeu despre aceasta în Psalmul 95:10.

Numeri este, întra-adevăr, cartea pustiului, consemnând eşecul lamentabil al Israelului la Cadeş-Barnea şi, drept consecință, peregrinările şi experiențele triste ale poporului în pustiu. Ea consemnează pelerinajul, războiul, slujirea şi eşecul celei de-a doua generații a națiunii, după Exodul din Egipt. Primele zece capitole ne dau legislația divină; capitolele unsprezece la douăzeci ne povestesc istoria eşecului națiunii; dar capitolele de încheiere ale cărții consemnează revenirea la favoarea lui Iehova şi biruința finală, chiar şi în pustiu.

Pe când analele multor națiuni puternice, care au trăit în aceeaşi perioadă, s-au pierdut fără urmă în lume, comparativ cu acestea, cele ale unui grup restrâns de oameni s-au păstrat. Motivația o găsim în faptul că Mesia, care avea să vină mai târziu pe lume, avea să provină din rândurile acestui popor. Acesta e motivul pentru care Dumnezeu a avut atâta răbdare cu ei. El voia să-i păstreze pentru El. În I Corinteni 10, aflăm că lucrurile care li s-au întâmplat lor au fost „exemple“ pentru noi. Cu alte cuvinte, întreaga lor istorie a constituit o „lecție practică“ pentru noi, ilustrând felul cum Se poartă Dumnezeu cu noi astăzi.

Gândul călăuzitor aici este disciplina. Numeri este a patra carte a lui Moise. Cineva a spus că ordinea cărților este, după cum urmează:

1. În Geneza, îl vedem pe om ruinat.
2. În Exod, omul răscumpărat.
3. În Levitic, omul închinându-se.
4. Iar în Numeri, omul slujind.

Aceasta e ordinea pe care a lăsat-o Dumnezeu. Numai un om salvat Îi poate sluji şi I se poate închina lui Dumnezeu. Nu uitați: am fost salvați pentru a sluji. Nu suntem salvați prin faptele bune, ci suntem salvați *pentru fapte bune* (Efeseni 2:10). Legea ne poate duce în țara promisă, dar numai divinul nostru Iosua (Cristos) ne poate ajuta să intrăm. Pavel spune că legea este pedagogul nostru, care ne aduce la Cristos (Galateni 3:24). Legea nu ne poate salva, căci noi suntem salvați *nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni* (Efeseni 2:9).

Levitic tratează închinarea credinciosului.

Numeri tratează umblarea credinciosului.

În Numeri pustiul este câmpul de instrucție.

Dacă ştii cinci nume, se poate considera că ți-ai însuşit cartea Numeri.

Moise, marele conducător.

Aaron, marele preot, fratele lui Moise.

Miriam, sora lui Moise şi a lui Aaron.

Iosua şi Caleb, cele două iscoade, care au îndrăznit să-L creadă pe Dumnezeu – singurii din generația lor care au trăit, intrând în Canaan.

Geografia cărții ne duce:

1. De la Sinai la Cadeş
2. De la Cadeş, făcând un ocol, şi apoi înapoi la Cadeş
3. De la Cadeş direct în Canaan
   (Urmăriți aceasta pe harta dvs.)

ŞCOALA LUI DUMNEZEU

Copiii lui Israel au învățat:

1. Că trebuie să se încreadă în Dumnezeu, şi nu în om, în ziua încercării (Psalmul 37:5).
2. Că Dumnezeu va împlini toate nevoile lor, după bogățiile Sale (Filipeni 4:19).
   Le-a dat hrană: Numeri 11:6-9
   Le-a dat carne: Numeri 11:31-33
   Le-a dat conducători: Numeri 1:1,3
   Le-a dat țara promisă: Numeri 14:7,8
3. Că ei trebuie să se închine lui Dumnezeu, conform instrucțiunilor Sale.

Intenția lui Dumnezeu pentru copiii lui Israel a fost ca ei să meargă direct în țara pe care le-o promisese, țara Canaan, dar poporul n-a vrut. Dumnezeu a spus că toți cei de la Cadeş în vârstă de peste douăzeci de ani, cu excepția lui Iosua şi Caleb, trebuie să moară. O nouă generație s-a ridicat în timpul celor patruzeci de ani de pribegie, dar la sfârşit națiunea era la fel de puternică şi numeroasă ca în ziua când au ieşit israeliții din Egipt (Numeri 26).

PREGĂTIRI PENTRU CĂLĂTORIE (Numeri 1–12)

La începutul acestei cărți, îi vedem pe copiii lui Israel în pustiul Sinai. Legea

fusese dată, tabernacolul fusese construit, iar preoților li se repartizase slujba. Acum Dumnezeu va pregăti națiunea pentru lucrarea ei. Învățăturile din această carte se aplică foarte bine la viața creştină.

Ordinea este prima lege a cerului. Astfel, Îl vedem pe Dumnezeu numărând şi aranjând semințiile (capitolul 1 şi 2), alegând şi repartizând preoților şi leviților îndatoririle ce le reveneau (capitolele 3 şi 4). Dumnezeu este autorul ordinii.

Gândul că Dumnezeu Îşi numără şi-i strânge pe copiii Lui în jurul Sau este cât se poate de scump pentru inimile noastre. El locuia în tabără. Cele douăsprezece triburi păzeau tabernacolul Domnului. Leviții şi-au stabilit corturile în imediata vecinătate a tabernacolului, iar Moise şi Aaron, împreună cu preoții, păzeau intrarea prin care se puteau apropia oamenii de Dumnezeu.

Se presupune că circumferința taberei, dispusă în felul acesta şi cu fața la tabernacol, avea vreo douăzeci de kilometri. Ce privelişte impunătoare trebuie să fi fost tabăra, privită din afară, în mijlocul deşertului, cu Dumnezeu, care-i ocrotea, ziua printr-un nor, iar noaptea printr-un stâlp de foc (Numeri 9:15-23)! El era lumina lor noaptea, iar ziua umbra lor. Încălțămintea lor nu s-a uzat, iar îmbrăcămintea lor nu s-a învechit. Imaginați-vă 600.000 de oameni, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, şi aproximativ 3.000.000 de bărbați, femei şi copii în această tabără uriaşă! Dar faptul cel mai glorios: Dumnezeu era în mijlocul lor!

În primul capitol, lui Moise i se porunceşte să facă un recensământ. Domnul îi cunoaşte pe nume pe toți cei care sunt ai Săi (II Tim. 2:19; Filipeni 4:3). Chiar perii capului nostru sunt numărați. Ce minunat este să ştii că Dumnezeu are grijă de fiecare din copiii Lui!

Şi pentru creştini există un recensământ, căci Cristos Îşi numără preaiubiții Săi şi ştie cine sunt ai Săi. *O carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui* (Maleahi 3:16).

În acest capitol găsim declarația genealogiei lor. Poți să-ți urmăreşti propria-ți genealogie până la Domnul înviat? Eşti sigur de obârşia ta? (Ioan 1:12).

DUMNEZEU ERA ACOLO

Aşadar circa 3 milioane de oameni se aflau într-un pustiu arid – nici un fir de iarbă, nici o picătură de apă, lipsiți de orice mijloace vizibile de întreținere. Cum aveau să se hrănească oare? Dumnezeu era acolo! Cum aveau să-şi croiască drum printr-un pustiu înfricoşător, în absența oricărei cărări călăuzitoare? Dumnezeu era acolo!

Prezența lui Dumnezeu asigură totul! Cum? Trei milioane de oameni urmau să fie hrăniți cu aer? Cine răspundea de aprovizionare? Unde erau bagajele? Cine avea grijă de hainele lor? etc. Dumnezeu era acolo! În aritmetica credinței, Dumnezeu este singura cifră care contează.

Nimeni nu mai fusese pe acolo, ca să traseze cărarea pentru copiii lui Israel. Nimeni nu lăsase urme şi nu exista nici un punct de reper. E asemenea vieții noastre de credință în ziua de azi. Înaintăm printr-un deşert fără urme – un pustiu

moral, lipsit de orice cărare. N-am şti unde să păşim, dacă Domnul n-ar fi rostit memorabilele cuvinte: *Eu sunt calea* (Ioan 14:6). El ne va călăuzi pas cu pas. A dispărut nesiguranța, căci El a zis: *Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric* (Ioan 8:12).

Dumnezeu le-a dat copiilor Săi un nor, care să-i călăuzească ziua, şi un stâlp de foc, pentru timp de noapte. Este interesant să vedem cum au fost ei călăuziți doar un pas odată. Ei nu ştiau când aveau să pornească şi când să se oprească, dar Chivotul Legământului (simbolizând prezența lui Dumnezeu) mergea înaintea lor, stâlpul de foc şi norul le servea de călăuză (Numeri 10:33).

Apoi păcatul s-a strecurat în această viață de tabără atât de bine organizată. Oamenii au început să murmure împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a trimis judecata focului (Numeri 11:1-3). Apoi s-au plâns cu privire la mâncare (11:4). Li se părea monotonă. Tânjeau după usturoiul şi ceapa Egiptului şi, pe deasupra, doreau peşte. Ca urmare a plângerii lor, Dumnezeu le-a trimis prepelițe timp de treizeci de zile. Şi astfel s-au îmbuibat şi *pe când carnea era încă în dinții lor, fără să fie mestecată, Domnul S-a aprins de mânie; şi a lovit poporul cu o urgie foarte mare* (Numeri 11:33). Mulți s-au îmbolnăvit şi au murit.

În continuare citim despre păcatul lui Aaron, marele preot, şi al lui Miriam, sora lui Moise. Dumnezeu îl alesese pe Moise conducător al acestui mare popor, iar Aaron şi Miriam erau doar asistenții săi. Gelozia s-a cuibărit în inimile lor. Ei doreau să aibă parte de mai multă cinste. Citiți despre cumplita pedeapsă ce s-a abătut peste Miriam. Ea a fost lovită cu lepră, timp de şapte zile (Numeri 12:1-16).

Găsim rugămintea lui Moise adresată lui Hobab, fiul lui Reuel, Madianitul, socrul lui Moise: *Vino cu noi, şi îți vom face bine, căci Domnul a făgăduit că va face bine lui Israel* (Numeri 10:29). Putem noi zice aceasta, spunem noi aceste cuvinte celor din jurul nostru?

Chivotul legământului este Cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul nostru.

Sunetul trâmbiței de argint este mărturia unui profet credincios.

Stâlpul de foc şi norul sunt mângâierea şi călăuzirea Duhului Sfânt.

Cortul (tabernacolul) şi rânduielile sale arată închinarea din templu.

Cristos, „Apostolul şi Marele Preot“ al profesiunii noastre de credință, este Cel care dă sens la toate acestea.

Noi nu suntem decât ființe umane, făcând multe greşeli şi fiind capabili oricând să ne îndepărtăm de El. Dumnezeu ne-a dat aceste ajutoare şi călăuze cereşti. Oare cine nu are nevoie de ele? Cine poate înainta fără ele? Invitați-i şi pe alții să se alăture cetei noastre, venind cu noi. Întotdeauna ar trebui să luăm pe cineva de mână, invitându-l să meargă cu noi.

PRIBEGIILE PRIN PUSTIU (Numeri 13–20)

După o şedere de un an la Muntele Sinai, israeliții au pornit la drum, ajungând la Cadeş, aflat la granița de sud a țării promise. Temându-se să intre, ei s-au întors înapoi şi au pribegit prin pustiu, de la miazăzi la răsărit, până ce toată generația

aceea a murit. Ei nu au călătorit tot timpul, ci au rămas în unele locuri cu turmele şi cirezile lor, păşunând pe dealurile din jur. Când norul se ridica, porneau din nou la drum. La urmă s-au apropiat de Canaan pe la est de Marea Moartă.

Gândiți-vă la anii pierduți, de la Cadeş înapoi la Cadeş, din pricina faptului că oamenii n-au vrut să-L creadă pe Dumnezeu! După doi ani în pustiu, copiii lui Israel ar fi putut să intre în țara promisă imediat, dacă n-ar fi fost păcatul necredinței. Ei au ascultat de cuvintele descurajatoare ale celor mai multe dintre iscoade.

Când s-au întors iscoadele şi le-au istorisit israeliților despre uriaşii pe care i-au văzut în țară şi despre zidurile înalte ale cetăților, inima poporului s-a înmuiat. Ei n-au vrut să asculte de Iosua şi Caleb, care n-au contestat adevărul celor spuse de ei, dar au adăugat: *Haidem să ne suim şi să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori* (Numeri 13:30). Dar poporul n-a voit să se încreadă în Dumnezeu. Ei au spus: *să ne întoarcem în Egipt* (Numeri 14:4).

Când au refuzat să intre în Canaan, uşa a fost închisă pentru ei. Aceasta a însemnat peregrinarea prin pustiu timp de patruzeci de ani. Dumnezeu a spus că nu va permite niciunuia care avea peste douăzeci de ani să intre în Canaan, cu excepția lui Iosua şi Caleb.

La început, călătoria de la Sinai la Cadeş a fost rapidă şi triumfătoare! Apoi a urmat tristețe, îndoială şi amânare. Ezitând, Israel a fost aruncat în anii irositori ai rătăcirilor prin pustiu. Cu tristețe, Moise le-a amintit despre asta: *Vremea cât au ținut călătoriile noastre de la Cadeş-Barnea până la pârâul Zered a fost de treizeci şi opt de ani, până a pierit din mijlocul taberei toată generația oamenilor de război, cum le jurase Domnul* (Deut. 2:14).

Unsprezece zile îi mai despărțea de țara promisă! Dar ei s-au întors înapoi. Ei ar fi putut înainta, intrând în Canaan, în doar unsprezece zile. În schimb, ei au ales patruzeci de ani de pribegie.

Dumnezeu deschide uşi, şi nici un om nu le poate închide; El închide uşi, şi nimeni nu le poate deschide (Isa. 22:22; Apoc. 3:8).

Dumnezeu a deschis uşa, şi circa trei milioane de suflete au ieşit din Egipt; când egiptenii au vrut să vină după ei, El le-a închis uşa.

Dumnezeu i-a scos pe copiii lui Israel din Egipt ca să-i ducă în Canaan, țara promisă. Dumnezeu nu a voit ca ei doar să iasă din Egipt, ci a voit ca ei să intre în țara promisă – ceea ce ei ar fi putut realiza în doar câteva zile, cel mult două-trei săptămâni. Vă amintiți că iscoadele au efectuat această călătorie şi au revenit în doar patruzeci de zile. Cum am văzut, frica a fost aceea care i-a descalificat de la cucerirea țării promise.

Adesea frica ne împiedică să ne bucurăm de tot ce ar dori Dumnezeu să ne dea. Ne temem de ce vor spune alții. Ne temem de ce s-ar întâmpla dacă ne-am pune în întregime încrederea în Cristos.

Una din relatările pe care le-au adus iscoadele a fost că uriaşii se aflau în țară şi că israeliții erau ca nişte lăcuste pe lângă ei (Numeri 13:33).

Aceasta e şi relatarea multor creştini şi, în general, a oricărui om. Uriaşi de ego-

ism şi de lăcomie, care par să-i depăşească cu mult pe anachimi în ferocitate, ni se împotrivesc înaintării noastre! Dar la urmă, când toate s-au epuizat, constatăm că lângă noi e Unul cu mult mai puternic decât ei!

Asemenea celor zece, şi noi avem tendința să fim pesimişti; sau, dimpotrivă: ne putem asemăna cu cei doi, care au fost optimişti. Aidoma celor zece, putem lăsa să se interpună între noi şi Dumnezeu tot felul de greutăți, spunând că nu mai putem. Sau putem proceda ca cele două iscoade credincioase, punându-L pe Dumnezeu între dificultăți şi noi înşine, şi astfel fiind învredniciți să zicem că putem totul!

La început, pornim cu o doză ridicată de entuziasm, izvorât din dragostea noastră cea dintâi. Colo-n vale ne aşteaptă țara tuturor posibilităților şi realizărilor. Curând însă îşi fac apariția şi uriaşii – cei ai opoziției din afară şi nelipsiții uriaşi ai opoziției dinăuntru. Şi credința noastră scade, iar noi uităm de Domnul. Ne comparăm greutățile cu propria noastră putere, în loc să le lăsăm pe seama lui Dumnezeu, ca El să le rezolve cu brațul Său atotputernic. Apoi ne întoarcem înapoi în pustiu, cu jumătate de încredere, jumătate de biruință şi cu disperarea întreagă!

Numeri 33 este tristul jurnal de bord al acestui voiaj prin pustiu: *Au pornit de la Haţerot şi şi-au aşezat tabăra la Ritma. Au pornit de la Ritma şi şi-au aşezat tabăra la Rimon-Pereț. Au pornit de la Rimon-Pereț şi şi-au aşezat tabăra la Libna*, şi aşa mai departe, până la finele acestui deprimant capitol! Aflați în veşnică mişcare, aşezându-şi corturile, pentru ca apoi iarăşi să le strângă, pornind iar şi iar la drum, fără să ştie încotro merg. Se învârteau mai mult, din loc în loc, rătăcind de colo-colo, fără să ajungă nicăieri. Aceasta este şi trista noastră experiență, când ne îndoim de Dumnezeu. Ne simțim descurajați şi înfrânți. Oricât ne-am zbate, mergând de zor în toate direcțiile, nimic nu realizăm. Suntem ca o uşă batantă – un du-te-vino necontenit, ce, în realitate, nu duce nicăieri!

Înainte de a se încheia această scenă, îl vedem pe Israel bombănind din nou, de data asta pentru lipsa de apă. Cu mult năduf, s-au văicărit lui Moise şi lui Aaron, spunând că mai bine era dacă n-ar fi ieşit niciodată din Egipt! Uite ce arid e pământul; peste tot era numai arşiță, şi nu găseau nici o picătură de apă să bea. Din nou, Moise şi Aaron s-au dus în grabă la Domnul. Dumnezeu i-a spus lui Moise să ia toiagul său şi să vorbească stâncii în auzul poporului, şi va țâşni apă.

Răbdarea lui Moise ajunsese la capăt. Oamenii se plânseseră de toate. Într-un acces de mânie, i-a făcut pe israeliți de-a dreptul răzvrătiți şi în loc să vorbească stâncii, a lovit-o! Numaidecât a țâşnit apă. Deşi Moise a fost într-o flagrantă neascultare, Dumnezeu, în credincioşia Sa, S-a ținut de promisiune. Acel izvor de apă vie încă mai curge şi astăzi. În perioada stăpânirii otomane, soldații au avut grijă să capteze apa, punând o țeavă, prin care se făcea alimentarea în timpul primului război mondial. Cadeş-Barnea e o oază de toată frumusețea. Ruinele străvechiului oraş Cadeş se mai pot vedea şi astăzi.

Ce trist e să constatăm că până şi copiii lui Dumnezeu, de multe ori cad la probă, când sunt încercați! Greşeala lui Moise a fost mare, dar a relevat că şi el era doar un om ca şi noi. Moise s-a erijat în poziția de Dumnezeu – *Ascultați,*

răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta (Numeri 20:10)? Prin asta, Moise L-a dezonorat pe Iehova Dumnezeu. Pentru că Moise a lovit stânca a doua oară (vezi Exod 17:5,6, când a lovit-o prima dată), în loc să-i vorbească, nu i s-a permis să intre în țara promisă. Cristos, Stânca, urma să fie lovit o singură dată pentru păcatele noastre (I Cor. 10:4). Nu mai e nevoie să fie lovit a doua oară!

Pe un om îl poți cunoaşte în trei feluri, spune un rabin în Talmud:

În paharul său, în banii săi şi în mânia sa.

Cât de adevărat este că o comportare necuviincioasă la masă denotă o proastă creştere! Purtarea necivilizată în afaceri dezvăluie un om fără scrupule, iar vorbele necugetate, rostite la mânie, îl dau de gol pe cel lipsit de caracter.

TOIAGUL LUI AARON CARE A ÎNMUGURIT

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care nu le-am discutat în acest incident este Numeri 17.

Preoția lui Aaron fusese contestată, drept care Dumnezeu Însuşi vine acum să i-o apere. Căpetenia fiecărui trib a ridicat un toiag fără viață, dar în al lui Aaron Dumnezeu a pus viață. Astfel constatăm că toți întemeietorii religiilor lumii au murit – chiar şi Cristos – dar numai unul singur, Domnul Isus Cristos, a fost înviat din morți şi înălțat la poziția de Mare Preot al nostru (Evrei 4:14; 5:4-10).

ÎNSPRE CANAAN (Numeri 21–36)

La deschiderea acestei scene, descoperim că toți israeliții care părăsiseră Egiptul au murit, între timp, cu excepția lui Moise, Aaron, Iosua, Caleb, Miriam şi copiii care aveau sub douăzeci de ani când au fost trimise iscoadele în țara promisă. Care e explicația acestui fapt?

În cele din urmă, pe când se aflau la Cadeş, Miriam, sora lui Moise, şi Aaron, fratele lui – ajunşi acum la vârsta de peste o sută de ani – au încetat din viață.

A sosit timpul ca Israel să pornească iar la drum. Astfel, ei au plecat de la Cadeş-Barnea, de data aceasta având fețele hotărât îndreptate spre țara promisă. Drumul era greu – mult mai greu decât înainte – dar credința lor fusese reînnoită, disciplina îşi făcuse lucrarea, iar brațul lui Dumnezeu mergea înainte, cucerind biruință după biruință.

PLANUL AL DOILEA, MAI PUȚIN BUN, AL LUI DUMNEZEU

Învățați aici lecția planului B al lui Dumnezeu. El ne oferă calea desăvârşită, dar noi o refuzăm. Această cale nu se mai întoarce niciodată. Fiecare israelit de parte bărbătească, de peste vârsta de douăzeci de ani, care a refuzat să intre în țara făgăduinței de prima dată (cu excepția lui Iosua şi Caleb, care L-au crezut pe Dumnezeu) a murit în pustiu. N-a mai rămas nici unul care să intre în țară.

Dar Dumnezeu este bun, şi ne aşază înainte o altă cale – e drept, nu atât de bună ca prima. Nu e de prima calitate, nici de a doua, ba s-ar putea chiar să fie

de-a treia, dar îndurarea Lui este minunată. El ne iartă de şaptezeci de ori câte şapte. În cele din urmă, ne scoate la liman, ne asigură cele de trebuință, fără să dea greş o singură dată în harul Său – oh, dar ce bine era dacă ascultam de El de prima dată! Câte poveri avem acum de purtat, pentru faptul că nu am urmat calea Lui dintâi – cea mai bună! Cât de costisitoare se dovedeşte a fi alternativa B!

Iarăşi israeliții se văicăresc – aceasta în pofida faptului că de nenumărate ori Dumnezeu le dovedise că metoda Lui este cea mai bună! Nemulțumirea şi eterna cârtire par să se fi cuibărit în însăşi structura lăuntrică a copiilor lui Israel. Bombăneala e cel mai uşor lucru din această lume care se poate învăța. „Nu se cere nici un talent, nici o renunțare la eul propriu – după cum nu e nevoie de cine ştie ce creier strălucit, nici de un caracter ireproşabil pentru a pune bazele unui business de bombănit“, au fost cuvintele scrise cu litere mari într-un birou renumit.

În definitiv, ce rost are bombăneala? Ea nu va uşura nicio povară grea. Nici nu va scădea din dureri. Dimpotrivă, întotdeauna va spori necazurile.

Ei s-au bătut cu canaaniții, şi au fost descurajați. Apoi au bombănit pentru că au trebuit să înconjoare teritoriul Edomului, în loc să treacă prin el. Au mormăit iarăşi împotriva lui Dumnezeu şi împotriva lui Moise, pentru că detestau mana cu care îi hrănea El (Numeri 21:5). Pur şi simplu, nimic nu putea să le mai intre în voie!

De data aceasta, Dumnezeu a trimis şerpi înfocați în mijlocul poporului, care le-au adus suferințe cumplite şi moarte. După ce şi-au mărturisit păcatul, Moise s-a rugat pentru izbăvirea poporului său. Dumnezeu nu a luat şerpii de la ei, dar i-a spus lui Moise să facă un şarpe de aramă şi să-l lege de o prăjină înaltă, astfel ca toți să-l poată vedea. Şi de îndată ce îşi aruncau privirea spre şarpe, trăiau (Numeri 21:6-9)!

Biblia relevă că întreaga familie umană a simțit muşcătura şarpelui prin păcat, ceea ce înseamnă moarte. Singurul mod în care poate cineva să trăiască este să privească la Acela care a luat asupra Sa chip de om, fiind înălțat pe cruce, pentru ca să ia muşcătura morții asupra Sa. Dacă privim la El, Mântuitorul nostru, vom trăi (Ioan 3:14,15).

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: NORUL CĂLĂUZITOR Numeri 9:15-23
Luni: RAPORTUL ISCOADELOR Numeri 13:16-33
Marți: NECREDINȚA ISRAELULUI Numeri 14:1-45
Miercuri: APĂ DIN STÂNCĂ Numeri 20:1-13
Joi: ŞARPELE DE ARAMĂ Numeri 21:1-9
Vineri: ANIMALUL LUI BALAAM Numeri 22:1-41
Sâmbătă: CETĂȚILE DE REFUGIU Numeri 33:6-34

Capitolul 6

Să înțelegem Deuteronom

Deuteronom Îl înfățișează pe Isus Cristos, adevăratul nostru Profet

„Să împliniți întocmai“ este cuvântul lui Moise către popor. El a dorit ca ei să fie *împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători* (Iacov 1:22).

Această carte ne arată binecuvântările ascultării şi blestemul neascultării.

Toate lucrurile depind de ascultare – viața însăşi, stăpânirea țării promise, victoria asupra duşmanilor, prosperitatea şi fericirea. Noi găsim în această carte învățătura despre inflexibilitatea legii. În repetate rânduri, găsim cuvintele: „Tu vei intra“ şi „tu nu vei intra“ – „o binecuvântare dacă vei asculta“ şi „un blestem dacă nu vei asculta“.

Cartea Deuteronom este o colecție de discursuri şi cântări ale lui Moise, pe care le-a dat copiilor lui Israel, în semn de rămas bun. Aceste nobile discursuri au fost rostite în timp ce stătea la marele hotar dintre viața lui pământească şi cea cerească. El a privit de pe vârful muntelui Pisga asupra evenimentelor petrecute în cursul unui veac. Apoi el şi-a întors privirea spre viitorul poporului pe care era gata să-l părăsească.

Cartea conține o cât se poate de interesantă şi instructivă rezumare a istoriei peregrinărilor prin pustiu ale Israelului şi în ultimul capitol găsim o relatare a lui Moise însuşi. Faceți o comparație atentă a evenimentelor cu relatarea propriu-zisă, redată în Exod şi Numeri. Se va constata că Deuteronom ne dă părerea divină, mai degrabă decât cea umană. Comparați Deuteronom 1 cu Numeri 13–14.

Deuteronomul este o carte a amintirilor. Numele „Deuteronom“ înseamnă „a doua lege“, care ne arată că legea se repetă. Lucrul acesta Moise l-a făcut pentru a le aminti oamenilor ce făcuse Dumnezeu pentru ei şi ce trebuiau să facă ei pentru a-I sluji, odată ce au ajuns în țara promisă. Ea omite lucrurile care relatează despre preoți şi leviți şi include lucrurile pe care trebuie să le cunoască poporul.

Cartea aceasta este ultima din cele cinci cărți ale lui Moise. Adesea aceste cinci cărți sunt denumite Pentateucul – adică *cinci* cărți.

Geneza ne vorbeşte despre începuturile națiunii alese Israel.

Exodul relatează despre constituirea poporului într-o națiune şi despre darea legii.

Levitic ne spune cum trebuia acest popor să se închine lui Dumnezeu.

Deuteronom ne redă ultimele pregătiri pentru intrarea în țara promisă.

Deuteronom acoperă o perioadă de timp de numai două luni, inclusiv cele treizeci de zile de doliu pentru Moise.

Moise a rostit aceste sfaturi probabil în termen de şapte zile, şi cam cu o lună înainte de trecerea Iordanului (Deut. 1:1-3).

Moise a fost cel care a redactat Pentateucul, dar nu şi autorul ei. Citiți, în acest sens, capitolul doi. De peste cinci sute de ori în aceste cinci cărți cu care începe Biblia găsim expresii de genul: *Domnul a vorbit... Dumnezeu a spus*, etc. Cine este Autorul divin al Bibliei? (II Petru 1:21).

CARTEA PREFERATĂ A MÂNTUITORULUI

Inima creştinului parcă îşi întețeşte bătaia când vine vorba de Deuteronom, căci această carte a fost mult îndrăgită de Mântuitorul nostru. Din această carte a citat El în conflictul cu vrăjmaşul. Aceste pasaje au constituit armele Sale, cu care a respins atacurile celui rău: Mat. 4:1-11; Luca 4:1-13; şi Deut. 8:3; 6:16; 6:13; şi 10:20. Astfel, cartea aceasta a Deuteronomului – cartea lui Dumnezeu despre ascultare – ultimele îndemnuri ale lui Moise către poporul său, pare să fie înconjurată de aura strălucitoare a binecuvântării şi ocrotirii lui Cristos Însuşi.

Veți putea să apreciați la justa valoare frumusețea şi forța de atracție a cărții Deuteronom numai dacă veți citi paginile ei. Încercați s-o citiți în întregime într-o singură şedință.

Nici un alt fragment de literatură nu egalează maiestatea elocvenței sale; nimic din Vechiul Testament nu are o mai mare putere de atracție pentru viața spirituală. Nici o altă carte din Cuvântul lui Dumnezeu nu înfățişează mai plastic viața trăită după voia lui Dumnezeu, revărsată peste sufletul care intră în bogăția şi plinătatea vieții spirituale trăită pe cărarea viguroasă a ascultării simple, de copil.

Isus a citat de multe ori din Deuteronom. De fapt, aproape fără nici o excepție, când a citat din Biblie, a citat din această carte. El a luat Deuteronomul ca pe codul Său personal de conduită (Luca 4:4,5,12). I-a răspuns diavolului în ceasul ispitirii Sale cu cuvinte de pe paginile sale. Acestea au fost armele Sale, cu care l-a respins pe ispititor (Mat. 4:4,7,10; vezi şi Deut. 8:3; 6:16; 10–20).

De ce se leagă oamenii de greşeli din Biblie, lăsând, în schimb, pe Homer, Virgiliu, Horațiu şi pe alții în pace? Biblia dezvăluie pe oameni şi inimile lor rele. Omul nu doreşte să i se spună că e păcătos.

Dacă vrei să prinzi un crâmpei din cerul pe pământ, atunci însuşeşte-ți cartea Deuteronom. Mergi în pas cu Moise şi înaintează spre țara promisă, Canaan, *o țară unde curge lapte şi miere* (Exodul 3:8)!

„Fraților“, a spus odată cineva, „când voi ajunge la poarta raiului, dacă mi se va închide uşa în față, voi spune: «Oricum, a fost minunat să ajung până aici.»“

Te delectezi tu, în drumul tău spre cer? Dumnezeu *ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările cereşti, în Cristos* (Efeseni 1:3).

PRIMA CUVÂNTARE A LUI MOISE – „PRIVIND ÎN URMĂ“

(Deuteronom 1–4)

La începutul acestei cărți, îi vedem pe copiii lui Israel la granița țării Canaan, un

loc în care după o călătorie de numai unsprezece zile, cu circa patruzeci de ani în urmă, puteau să fi intrat. Dar a durat patruzeci de ani! Ce încet au parcurs ei această distanță! Ce viraje şi ce cotituri! De câte ori nu trebuie să parcurgem şi noi acelaşi teren, încă o dată şi încă o dată. Ne minunăm de încetineala Israelului. Dar mai bine ne-am minuna de propria încetineală! Noi, ca de altfel ei, suntem ținuți în loc de necredință. Ar trebui să ne ruşinăm de cât timp ne ia ca să învățăm lecțiile noastre. Dumnezeu e un învățător atât de credincios! El niciodată nu ne va lăsa să trecem clasa, până ce nu ne-am însuşit materia!

Ce deplorabilă este necredința! Dumnezeu nu ne părăseşte niciodată, când ne punem încrederea în El, dar El nu va putea săvârşi multe lucrări mărețe, din pricina necredinței noastre (Matei 13:58).

Cu câteva sute de ani mai înainte, Dumnezeu îi promisese lui Avraam şi seminției sale o țară bogată şi minunată, la al cărei hotar stăteau ei acum (Geneza 17:8). Da, acum erau, în sfârşit, gata să intre, după toți acei ani de îndelungă aşteptare şi speranță. În ultimele capitole din Numeri îi găsim cu tabăra lângă râul Iordan, aşteptând să intre în acea țară mănoasă.

După cum vom vedea, Dumnezeu pune condițiile intrării şi stăpânirii țării înaintea copiilor lui Israel în Deuteronom. Vedem toate aceste condiții rezumate într-un singur cuvânt: Ascultare.

Copiii lui Israel au intrat în țara promisă în condițiile Legii.

Cartea Deuteronom este un îndelung îndemn la o ascultare din toată inima față de Dumnezeu, întemeiată pe două mari mobiluri: pe iubire şi pe frică. *Acum, Israele, ce alta cere Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubeşti şi să slujeşti Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta şi din tot sufletul tău* (Deut. 10:12).

În primele patru cărți ale Pentateuculuı, Dumnezeu îl alege pe Israel. Acum El îi dă prilejul să-L aleagă pe El.

POPORUL

Numai Caleb şi Iosua au mai rămas din generația ce ieşise din Egipt. Toți ceilalți muriseră între timp. Tinerii care erau acum în viață au trăit o viață de asprime în peregrinările prin pustiu, iar acum erau gata, plini de nerăbdare, pentru a cuceri țara promisă! Dar Moise a trebuit să le redea din nou Legea. El ştia că lucrarea lui s-a isprăvit de acum, căci Dumnezeu i-a spus că un altul îi va conduce pe israeliți în Canaan (Numeri 20:12).

Moise, marele bătrân, avea de-acum o sută douăzeci de ani. Îl vedem rostindu-şi cuvântarea de rămas bun către poporul pe care îl condusese aceşti patruzeci de ani. Stătea drept şi vorbea cu un glas limpede, căci ni se spune că *vederea nu-i slăbise şi puterile nu-l părăsiseră* (Deut. 37:7).

Acum Moise le oferă copiilor lui Israel o privire retrospectivă. El rememorează istoria Israelului şi revine asupra peregrinărilor lor. El le reaminteşte despre credincioşia lui Dumnezeu şi-i îndeamnă să fie recunoscători şi ascultători. El compară

grija lui Dumnezeu pentru ei cu a unui tată iubitor, care-şi poartă cu duioşie copilaşii, ca nu cumva să se piardă în pustie sau să-i ardă arşița soarelui. El le-a împlinit toate nevoile; de nimic nu au dus ei lipsă (Deut. 2:7)!

El le-a vorbit preaiubiților Săi cât se poate de solemn şi de elocvent, chemându-i să-I slujească şi să asculte de Dumnezeu. Cuvintele Lui încă răsună pe coridoarele timpului!

Lucrarea lui Moise se isprăvise. Şi-a petrecut ultimii patruzeci de ani din viață izbăvindu-şi poporul din robia Egiptului, şi călăuzindu-l prin numeroasele pericole ce-l confruntaseră. I-a călăuzit pe israeliți, le-a dat forme de guvernare, legi, instituții religioase şi a făurit din ei o națiune.

Copiii lui Israel erau acum la capătul călătoriei lor, în câmpia de la est de râul Iordan, privind în depărtare țara pe care erau acum gata s-o ia în stăpânire. Înaintea lor se întindea, în toată splendoarea primăverii, țara promisă. Dar îi mai despărțea de această țară Iordanul, ale cărui ape păreau de netrecut, şi, desigur, înfricoşătoarele ziduri ale Ierihonului ce nu se lăsau cucerite. Israeliții erau ca nişte tineri absolvenți de liceu sau de colegiu, gata să înfrunte viața cu greutățile ei.

A DOUA CUVÂNTARE A LUI MOISE – „PRIVIND ÎN SUS“

(Deuteronom 5–6)

În Deuteronom 12:1 vedem cheia acestei secțiuni. *Iată legile şi poruncile pe care să le păziți şi să le împliniți, cât veți trăi, în țara pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul părinților voştri.* Israel mergea într-o țară nouă şi totul avea să depindă de ascultarea lor constantă şi inteligentă de Dumnezeu, care le dădea țara în stăpânire. Dumnezeu voia să-l învețe pe Israel dragostea, care este adevărata împlinire a Legii (Romani 13:8-10; Matei 22:37-40).

Acum Moise le pune înainte Legea, cu simplitate şi claritate, pentru ca să prindă contur în viața poporului. Dumnezeu spune: „Voi sunteți poporul Meu; Eu vă iubesc. Eu v-am ales; Eu sunt în mijlocul vostru, Eu am să vă ocrotesc. Nu vă cer decât să ascultați de Mine, spre binele vostru“. El spune: *Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.* Întrucât israeliții sunt ai Săi, El voieşte ca ei să umble în lume pe calea ce li se potriveşte, separându-se de rău (capitolul 14). Ei trebuiau să se poarte cu îndurare față de semenii lor (capitolul 15). Trebuiau să se strângă laolaltă pentru închinare (capitolul 16) (vezi Evrei 10:25).

Astăzi oamenii neglijează mersul la biserică şi închinarea. Asta denotă decădere spirituală. Dumnezeu cere disciplină (vezi Deut. 17).

În Deuteronom 18, Dumnezeu ne spune despre marele Profet, Domnul Isus Cristos. Numai El cunoaşte viitorul. În ziua de astăzi, mulți se îndreaptă spre descântători, vrăjitori, ghicitori, spiritişti, medii – care cred că pot comunica cu spiritele, intermediari ai artelor negre de toate felurile. În ziua de azi spiritismul a luat o amploare înfricoşătoare! Dacă vreți să ştiți ce crede Dumnezeu despre şedințele de spiritism din vremea noastră, deschideți la Isaia 8:19,20; Lev. 19:31; 20:6; şi studiați istoria întunecată de la I Samuel 28, în lumina textului de la I Cronici 10:13.

Dumnezeu le-a arătat israeliților că datoria lor principală era să manifeste un spirit de ascultare, izvorâtă din dragoste. Ei trebuiau să fie mulțumitori, foarte mulțumitori! Trebuiau să fie plini de bucurie şi fericire. De ce să nu fie bucuroşi, când se aflau în țara cea mai bună de pe pământ şi cu un Dumnezeu ca Domnul? Fără îndoială, ei trebuiau să se bucure şi să-L iubească pe Dumnezeul lor din toată inima.

Dar inima lui Moise era împovărată, fiindcă ştia că Israel avea o inimă împietrită, că poporul era îndărătnic (Deut. 31:24-29). Câți copii din zilele noastre (vezi cum îi descrie Pavel la II Timotei 3:1-9) ar trebui să moară, conform poruncii solemne de la Deuteronom 21:18-21!

Observați că un copil neascultător, care e răzvrătit împotriva părinților săi, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu!

Dacă vom citi Deuteronom 21:22,23 şi-l vom compara cu Ioan 19:31, vom vedea de ce a fost Cristos *blestemat* când a atârnat între cer şi pământ pe cruce. În Galateni 3:10-13 citim că El a fost blestemat din pricina faptului că purta păcatul nostru (II Cor. 5:21). Ce efect a avut aceasta asupra lui Pavel (II Cor. 5:14.15)?

A TREIA CUVÂNTARE A LUI MOISE – „PRIVIND ÎN AFARĂ“

(Deuteronom 27–33)

Îl vedem pe Moise dând poporului câteva avertismente solemne. Mai întâi, el a vorbit despre binecuvântările de care copiii lui Israel s-ar putea bucura, dacă ar fi ascultători. Apoi le-a spus care vor fi consecințele neascultării. Nenorocirea îi va însoți în tot ce vor face – în afaceri, în agricultură şi în sănătate. Vor suferi pentru neascultarea lor față de Dumnezeu (capitolul 29:15 până la sfârşit).

Deuteronom 28 e un capitol cât se poate de remarcabil. El arată ce ar fi putut fi Israel, dacă ar fi ascultat (1-14) şi ce va fi totuşi în epoca mileniului care va veni. (Vezi Isaia 60–62; Zah. 14:8-21; Ier. 31:1-9; Deut. 30:1-10; Rom. 11:25-31.)

Versetele 47-49 anticipează invazia romană din anul 70 d.Cr., sub conducerea lui Titus. E o pagină sângeroasă din istorie!

Versetele 63-67 îi descriu pe evreii de azi. Dumnezeu a rostit aceste cuvinte cu peste trei mii de ani în urmă. Capitolul 28 îl lasă pe Israel în starea în care se găseşte astăzi: „împrăştiat“ (versetul 64).

1. „Împrăştiat“ – Va fi împrăştiat de la un capăt al pământului la celălalt. Astăzi evreul este peste tot – astfel, avem evrei germani, evrei ruşi, evrei italieni, evrei americani, etc.

2. „Fără odihnă“ – Evreii din aceste țări nu vor avea odihnă (versetul 65).

3. „Îndurerat“ – Evreului de azi îi tremură inima, e plin de durere. Gândiți-vă numai cum a fost el tratat în multe țări din lume (versetele 65-67)! Dumnezeu i-a prevestit toate acestea!

Moise i-a vorbit lui Iosua, asistentul său personal, în pribegia prin pustiu. El a fost una din iscoadele care au îndrăznit să-L creadă pe Dumnezeu. El avea acum 80 de ani şi Moise i-a încredințat conducerea acestui mare popor! Citiți cuvintele

lui din Deuteronom 31:7,8.

Sarcina pe care Moise i-a dat-o poporului şi lui Iosua a fost ca ei să clădească pe următorul fapt măreț: „Domnul este cu tine; fii tare“. Dacă Domnul este prezent, frica nu-şi mai are temei!

Acest mare om, acum în vârstă de o sută douăzeci de ani, stătea ca martor al harului lui Dumnezeu. El a cântat o cântare pentru Israel (capitolul 32). Moise mai cântase o cântare cu prilejul izbăvirii din Egipt (Exod 15), iar acum îşi încheie lucrarea vieții tot cu o cântare. A mai scris şi a treia cântare, pe care o cunoaştem sub forma Psalmului al nouăzecilea. Creştinii întotdeauna au avut o cântare! Iar în cer, de-a lungul veacurilor, toți vor cânta!

ÎNMORMÂNTAREA LUI MOISE

După ce a cântat şi a rostit ultimele cuvinte, de binecuvântare, Moise s-a suit pe înălțimile Nebo şi de acolo Dumnezeu i-a arătat țara promisă, spre care avusese ațintită privirea de atâta timp. Acolo a murit Moise şi Dumnezeu l-a îngropat pe slujitorul Său în vale, dându-i mângâierea Sa. Dumnezeu îl îngroapă pe lucrător, dar lucrarea merge mai departe.

Dacă Moise însuşi a scris Deuteronom 34 prin revelație sau dacă Iosua a adăugat la el mai târziu, este neînsemnat. Moise a urcat muntele Pisga, a văzut țara promisă şi niciodată nu a revenit de acolo. Noi ştim că a murit acolo şi că Domnul l-a îngropat. Nimeni nu ştie unde. Cineva a spus: „Dumnezeu a oficiat înmormântarea sa“.

Uriaşa ceată de sclavi, din care Moise a făcut o națiune, l-a jelit treizeci de zile. Dacă n-ar fi fost răutatea inimii lor, puteau să-l aibă şi acum cu ei.

De ce credeți oare că mormântul lui Moise a fost ascuns? Fără îndoială, pentru că altfel ar fi devenit un obiect de idolatrie superstițioasă.

Citim din nou despre Moise în evanghelii. Într-o zi Isus i-a luat pe Petru, pe Iacov şi pe Ioan cu El şi a urcat muntele Hermon, situat în partea de nord a Palestinei. Apoi şi-au făcut apariția Moise şi Ilie şi au stat de vorbă cu Isus despre moartea Sa, care se apropia (Matei 17:1-3).

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: ÎNAINTE, ÎN PAS DE MARŞ Deut. 1:6-46
Luni: INSTRUCȚIUNI Deut. 5:1-33; 6:4-18
Marți: MESIA, PROFETUL Deut. 18:15-22
Miercuri: LEGĂMÂNTUL LUI DUMNEZEU Deut. 30:1-20
Joi: CÂNTAREA LUI MOISE Deut. 32:1-44
Vineri: BINECUVÂNTĂRILE LUI DUMNEZEU Deut. 33:1-29
Sâmbătă: MOARTEA LUI MOISE Deut. 34:1-12

Capitolul 7

Să înțelegem Iosua

Iosua Îl înfățişează pe Isus Cristos. Căpetenia mântuirii noastre

Cuceriți țara pe care v-o dă în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru (Iosua 1:11). Partea lui Dumnezeu este să dea! A noastră să stăpânim ce ne dă El!

Când intrăm în cartea lui Iosua, începem a doua diviziune a Vechiului Testament: cărțile istorice. Nici o altă carte nu are mai multă încurajare şi înțelepciune pentru ostaşul crucii, decât cartea Iosua. E plină de adevăr spiritual.

Iosua este cartea cuceririi sau câmpul de luptă al moştenirii Canaanului. Această carte relatează stabilirea copiilor lui Israel în Canaan, dovedind credincioşia lui Dumnezeu în păstrarea promisiunii Sale față de Avraam. Care a fost promisiunea? (Geneza 12:1-3).

Această carte poartă numele lui Iosua, eroul acestei mari cuceriri. Numele Iosua a fost inițial Hoşea, însemnând mântuire, sau Iehoşua, Mântuirea lui Dumnezeu. Iosua este numit slujitorul lui Iehova, prin care Dumnezeu a emis poruncile Sale şi prin care Şi-a adus la îndeplinire planurile Sale – primul ministru al lui Dumnezeu.

Cine ştie, dacă nu cumva Dumnezeu Şi-a pus pecetea să te numească şi pe tine căpitan al oştirii Sale sau să te facă purtător de stindard în legiunea crucii Lui. Te pregăteşti tu pentru asta?

Această carte continuă firul povestirii de unde se încheie Deuteronom. Este continuarea istoriei poporului ales.

Poporul ales a fost scos din robie de către Moise, fiind condus de Iosua în țara promisă. În cartea aceasta, Israel nu numai că învinge duşmanul, ci şi ocupă țara pe care i-a promis-o Dumnezeu.

MOISE—ANTICIPARE

Moise a trecut prin Marea Roşie.
Moise a scos Israelul din robie.
Moise a dat o viziune a credinței.
Moise a vorbit despre o moştenire.
În Deuteronom, vedem anticiparea acesteia.

Iosua duce la bun sfârşit ceea ce începuse Moise. Dumnezeu nu Îşi lasă niciodată neterminată lucrarea. Nu uitați că marele Maestru întotdeauna Îşi are încă o unealtă, ascuțită şi gata de a fi folosită. Slujirea ne aşteaptă pe toți. Întotdeauna Îl

vei putea onora pe Dumnezeu luându-ți sarcina în primire, cu o inimă hotărâtă, care se încrede în Dumnezeu.

Națiunea care a fost condusă *afară* din Egipt de Moise acum e condusă *în* Canaan de Iosua!

Moise era mort, dar marşul trebuia continuat. Glasul lui Dumnezeu a continuat să-i vorbească lui Iosua. Da, glasul lui Dumnezeu încă vorbeşte şi astăzi, şi dacă vom lua aminte, Îl vom auzi vorbindu-ne.

Apostolul Pavel este mort, dar crucea pe care a predicat-o rămâne de-a pururea vie. Oamenii pot să dea greş, dar adevăratul Conducător, deşi nevăzut, este pe câmpul de bătălie şi niciodată nu va da greş!

„Moise a murit!“ Păi, atunci trebuie oprit marşul! Fără conducător, poporul, care-şi urma conducătorul, rămânea disperat. Tabăra era cuprinsă de întristare. Iar Iosua se simțea depăşit de uriaşa sarcină ce-l aştepta. A merge înainte, în asemenea condiții, însemna eşec sigur.

IOSUA – ÎMPLINIRE

Iosua a trecut Iordanul.
Iosua a condus Israelul la binecuvântare.
Iosua i-a condus către o viață de credință.
Sub conducerea lui Iosua, au intrat în stăpânire.
În Iosua vedem împlinirea.

Când inimile mari cad, inimile slabe vor fugi! Sărmanii israeliți, erau gata să se întoarcă înapoi în deşert şi să-şi sape mormintele printre dunele de nisip, unde erau îngropate oasele părinților lor. Ei nu puteau invada această țară plină de uriaşi, cucerind cetățile lor înconjurate de ziduri înalte. Nu, hotărât lucru: țara era cu neputință de cucerit!

Oare cine vorbeşte în felul acesta? Nu Dumnezeu! Pot să moară un milion de oameni! [„O mie să cadă alături de tine şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia“, Ps. 91:7, n.tr.] Nici un om nu este indispensabil pentru Dumnezeul cerului. Până şi cel mai mare om care a trăit nu e decât un slujitor şi când şi-a sfârşit lucrarea, Dumnezeu are pe altul, care să-i ia locul.

Desființarea sclaviei a fost marea motivație care l-a oțelit pe Livingstone să-şi trăiască viața de erou în Africa. Timp de treizeci de ani el a trudit din greu, creându-şi anevoios drum prin jungla deasă, parcurgând peste cincizeci de mii de km, ca să le aducă negrilor pe Cristos şi să descopere izvorul Nilului. În felul acesta, el credea că vorbele sale vor avea mai multă greutate, când se va întoarce acasă, pledând pentru eliberarea sclavilor africani. Dar alții i-au luat-o înainte, descoperind izvorul Nilului; alții i-au eliberat pe sclavi. A murit singur, dar cu Dumnezeu, în sălbatica junglă africană. Dar această moarte eroică de creştin a atins inimile compatrioților săi cum n-a putut s-o facă nici aspra lui viață, iar Britania creştină s-a decis să ducă la bun sfârşit lucrarea sa şi să-i elibereze pe sclavii africani.

Tot aşa este şi în toată lucrarea noastră în lume, în special în slujirea creştină.

Noi suntem doar o parte dintr-un mare întreg. Fă-ți părticica şi să nu-ți pese dacă nu este scoasă în evidență în întregul global. Apele pârâului se pierd în râu.

Dumnezeu îl pregătise pe Iosua de ani de zile. Iosua s-a născut în sclavie, în Egipt, dar Dumnezeu l-a scos şi l-a făcut colaboratorul lui Moise. Întotdeauna el a fost o căpetenie vitează. Era cât pe-aci să fie omorât cu pietre, pentru că i-a îndemnat pe copiii lui Israel să intre cu curaj în Canaan, în urmă cu patruzeci de ani (Numeri 14:6-10).

Mâine vreun mare judecător sau comerciant sau om de stat va muri. Tânărul care este gata să-i ia locul va găsi mantia, căzându-i pe umeri. Succesul înseamnă a fi gata când vine oportunitatea!

Nu uitați, când studiem cartea Iosua, că: Dumnezeu dă – omul ia! Această carte se ocupă de înfrângerea inamicului şi de ocuparea țării. Dumnezeu spune: „Luați-o în întregime".

Această carte pare să se împartă natural în două părți. Dacă nu puteți să vă amintiți decât atâta din schema cărții, vă veți aminti cele mai importate lucruri:

A. Cucerirea țării promise, capitolele 1–12.

B. Ocuparea țării promise, capitolele 13–24.

MOBILIZAREA OŞTIRII (Iosua 1;2)

Deschideți Biblia la Iosua 1:2. Îi găsim pe copiii lui Israel chiar la frontiera țării promise, lângă malurile Iordanului. (Hotarele țării promise, aşa cum sunt date în Iosua 1:4: pustiul în sud, munții Liban, în nord, fluviul Eufrat la est, Marea Mediterană la vest.)

Iosua este conducătorul copiilor lui Israel acum. Moise a murit. Iosua stă cu capul plecat şi inima frântă, căci consilierul şi prietenul său nu mai este. Dar Dumnezeu i-a spus: *Voi fi cu tine. Nu te voi lăsa şi nu te voi părăsi! Căci Domnul, Dumnezeul tău este cu tine, oriunde vei merge* (Iosua 1:5,9). Îl auzim pe Dumnezeu zicând: *Moise, robul Meu, a murit; scoală-te acum, treci Iordanul acesta* (Iosua 1:2).

Moise trebuia să moară, ca să poată intra copiii lui Israel în Canaan. Moise nu putea intra în Canaan şi, desigur, nu putea să aducă pe nimeni înăuntru. Israel trebuia să aştepte până ce Moise era dat la o parte. Pentru creştin, Moise reprezintă Legea. Iosua Îl reprezintă pe Cristos. Numai Cristos singurul ne poate conduce la moştenirea noastră. Pavel spune: *Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni* (Efeseni 2:9). Oh, dacă ar învăța toți să se sprijine pe credinciosul Iosua şi să-L urmeze numai pe El! Cristos vrea să ne conducă la ceea ce deja a cumpărat pe cruce pentru noi. E nevoie de Moise şi de Iosua împreună, ca să ne prezinte tipic lucrarea încheiată a lui Cristos.

Vedem o mulțime de oameni îngrijorați, care aşteaptă cu toții să intre în țara ce li s-a promis cu mult timp în urmă. Vă imaginați corturile înşiruite, cu israeliții care aşteptau doar un cuvânt de la Iosua: „Porniți". Iosua a trimis oameni în tabără ca să le spună că peste trei zile vor trece Iordanul şi să fie pregătiți pentru călătorie (Iosua 1:10,11),

Dumnezeu l-a chemat pe Iosua să-i conducă pe copiii lui Israel în țara promisă. Avem cuvintele care trebuie să le fi rostit el, ca răspuns la rugăciunea după ajutor când şi-a asumat această mare sarcină: *Nu te voi lăsa şi nu te voi părăsi!* (Iosua 1:5). Aceste cuvinte sunt tot atât de adevărate şi pentru noi cei de azi.

DUMNEZEU SPUNE CÂTEVA LUCRURI FOARTE IMPORTANTE AICI

1. Păşeşte

Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi l-am dat, cum am spus lui Moise (Iosua 1:3).

2. Ia în întregime

Hotarele voastre vor fi de la pustiu şi Libanul acesta până la fluviul cel mare – fluviul Eufrat – tot pământul hitiților, până la Marea Mare, spre apusul soarelui (Iosua 1:4).

Abia pe vremea lui Solomon, cam cinci sute de ani mai târziu, s-au împlinit aceste cuvinte pe deplin (II Cron. 9:26), dar au fost rostite în acest timp. Regina Victoria a fost făcută Împărătească a Indiei cu mult înainte ca nepotul său regal să fi ocupat toate hotarele ei.

3. Fii într-o permanentă mişcare

Moise, robul Meu, a murit; scoală-te acum, treci Iordanul acesta (Iosua 1:2).

4. Ia sabia

Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta (Iosua 1:8).

5. Intră în viața deplină

...să mergeți să cuceriți țara pe care v-o dă în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru (Iosua 1:11).

Cartea Legii a fost Biblia lui Iosua. Biblia noastră e mult mai completă şi noi ştim mult mai mult despre voia lui Dumnezeu, deoarece Cristos a interpretat-o pentru noi. Meditãm noi asupra Cuvântului lui Dumnezeu? Sau ne abatem de la el la dreapta şi la stânga? Citiți cuvintele lui Dumnezeu către Iosua (Iosua 1:7).

Iosua a chemat pe mai marii oştirii şi le-a dat instrucțiuni detailate. Ascultați cuvintele acestor oameni: *Vom face tot ce ne-ai poruncit şi ne vom duce oriunde ne vei trimite* (Iosua 1:16). Ei erau gata pentru orice slujire.

Vedem pe Iosua şi pe popor pregătindu-se de călătorie. Nu uitați, Iosua fusese una din cele douăsprezece iscoade, care fuseseră trimise în Canaan cu patruzeci de ani mai înainte. Acum el trimite doi cercetaşi, ca să aducă un raport despre țara pe care erau gata s-o cucerească. Citiți istoria lui Rahab şi a iscoadelor în Iosua 2.

În special Iosua le-a cerut să afle cât de întărită era cetatea Ierihon, căci aceasta era prima pe care trebuiau s-o cucerească, de îndată ce treceau râul. Iscoadele au trezit suspiciuni, dar au fost salvate de la moarte de Rahab, care i-a ascuns sub mănunchiurile de in care erau întinse pe acoperişul casei ei. Iscoadele au aflat de la Rahab că toată cetatea tremura de frica israeliților şi i-au promis că o vor cruța pe ea şi pe casa ei, când va fi cucerită cetatea. Apoi Rahab i-a coborât peste zidul

cetății, în care era clădită casa ei, cu ajutorul unei funii, iar iscoadele s-au întors să-i spună lui Iosua vestea bună că *toți locuitorii țării tremură înaintea noastră* (Iosua 2:24).

Aşadar Rahab a atârnat o frânghie roşie la fereastra casei ei, marcând-o în felul acesta, ca să fie cruțată când va fi distrusă cetatea. Culoarea roşie simbolizează siguranța care se obține prin intermediul sângelui (Evrei 9:19-22). „Găsim aluzii la răscumpărare în fiecare ramă de fereastră a Cuvântului lui Dumnezeu", a spus cineva. Rahab a fost salvată nu prin caracterul ei, ci prin sânge! Pe Rahab o găsim amintită în genealogia lui Isus (Matei 1:5).

Canaaniții, locuitorii țării, erau descendenții lui Canaan, fiul lui Ham. Erau oameni răi şi idolatri. Dumnezeu îi avertizase prin distrugerea Sodomei şi a Gomorei, dar ei nu s-au schimbat nici un pic. Acum Dumnezeu avea să le distrugă puterea şi să le dea pământul lor israeliților.

ÎNAINTE, ÎN PAS DE MARŞ (Iosua 3–5)

Citiți Iosua 3–5. Încurajați de raportul pe care l-au adus iscoadele, israeliții s-au deplasat din cantonamentul lor de la Sitim, aflat cam la 10 km de la râul Iordan, până la un loc ce nu era departe de râul Iordan, a căror ape se umflaseră. În zorii zilei căpeteniile au trecut prin tabără şi au poruncit tuturor să fie atenți la Chivotul Domnului şi să-l urmeze la o distanță de două mii de coți, pe *drumul pe care trebuie să mergeți, căci n-ați mai fost pe drumul acesta* (Iosua 3:4). Marele conducător, Iosua, i-a învățat pe oameni cum să se sfințească, căci a doua zi Domnul va face minuni în mijlocul lor (Iosua 3:5).

Copiii lui Israel urmaseră norul în pustiu. Acum ei vor urma Arca Legământului, care reprezenta prezența lui Iehova.

Lunga călătorie prin deşert era de-acum încheiată; înaintea lor era misterul unei țări necunoscute şi al unei vieți necunoscute. Poporul a devenit serios. Erau sub impresia unei noi experiențe. Viața în permanență ne deschide lucruri noi şi neaşteptate. Nu există monotonie în viața unui creştin.

La începutul Exodului din Egipt citim despre trecerea Mării Roşii. Acum la încheierea Exodului, avem trecerea râului Iordan. Ambele au fost evenimente de hotar în istoria copiilor lui Israel. Din toată ceata aceea uriaşă ce a trecut Marea Roşie, numai Caleb şi Iosua au mai rămas din generația lor. De ce?

Era vremea revărsării Iordanului şi locuitorii Ierihonului au crezut, probabil, că israeliților le va fi imposibil să traverseze râul; altminteri le-ar fi ieşit în întâm-pinare copiilor lui Israel. Nu era nici un pod; doar câteva vaduri, dar şi acestea erau de netrecut, în acel anotimp al anului. Negreşit, iscoadele traversaseră Iordanul în înot, şi se întorseseră în acelaşi mod. Întrebarea se pune însă: cum va putea oare o mulțime atât de mare de oameni, cu femei şi copii, plus bagaje, să treacă?

Dumnezeu are totdeauna o cale. El le-a dat israeliților instrucțiuni pe care să le urmeze. Martin Luther a spus: „Nu ştiu calea pe care El (Cristos) mă conduce, dar cunosc bine Călăuza mea".

Să ne amintim cum i-a spus Cristos omului cu mâna uscată să facă ceea ce nu putea face – da, să întindă mâna. Omul numaidecât a încercat să facă imposibilul, iar Cristos a făcut acest lucru posibil. Ca să întindă brațul paralizat, omul trebuia *să întindă brațul*. Ca să traverseze Iordanul, israeliții trebuiau să-l traverseze. Iosua le-a spus preoților să ridice Chivotul şi să păşească în Iordan, într-o perioadă când râul se revărsa peste maluri. Când talpa piciorului lor a atins apele Iordanului, ei au stat pe uscat (Iosua 3:9-17). La oameni acest lucru este imposibil, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. Dumnezeu întotdeauna face imposibilul. Ce porunceşte Dumnezeu se şi împlineşte!

Un om a spus odată: „Dacă Dumnezeu îmi va spune să sar printr-un zid de piatră, am datoria să mă conformez; datoria lui Dumnezeu este să dea la o parte zidul"!

Ce era Chivotul? Simbolul prezenței divine! Şi Cristos este realitatea prezenței divine. El spune: *Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul epocii* (Matei 28:20).

El merge înaintea noastră şi spune: *Vino după Mine* şi trimite pe Duhul Său Cel Sfânt să ne şoptească în ureche: *Iată calea! Mergi pe ea!* (Isa. 30:21) Chivotul Legământului este călăuza noastră în continuare. El ne va călăuzi în lucrurile mici, cât şi în lucrurile mari ale vieții. Da, cu adevărat, *paşii unui om bun sunt rânduiți de Domnul* (Psalmul 37:23).

Biblia ne spune despre traversarea râului. Din albia râului, din *locul în care s-au oprit preoții,* au fost luate pietre şi s-a înălțat un stâlp de aducere aminte, pe celălalt mal al Iordanului, al minunilor care le-a făcut Dumnezeu pentru ei (Iosua 4:3). Nu se consemnează că s-a rostit vreo rugăciune, dar sunt ridicate pietrele memoriale. Poporul a vrut să imortalizeze memoria marelui lor Izbăvitor.

CĂDEREA IERIHONULUI (Iosua 6)

Ierihonul se afla la mică distanță de Iordan şi cam la douăzeci de minute de mers de tabăra de la Ghilgal. Autoarea a stat pe locul unde se aflase cetatea pe care a cucerit-o Iosua, ale căror ziduri masive au fost, între timp, scoase la iveală. Ierihonul din zilele noastre, sau Ericha, cum se numeşte acest sat în prezent, este aşezat la o milă distanță de străvechea cetate, care a fost distrusă şi apoi rezidită sub domnia lui Ahab.

Un om, care trecea pe lângă o clădire în curs de demolare, s-a oprit să privească un lucrător, care trăgea de o funie legată de partea superioară a zidului.

„Crezi că vei putea să prăvăleşti zidul acesta gros, în felul acesta?" a întrebat el, cu uimire, într-un târziu.

Gâfâind, omul a răspuns: „Nu mi se pare posibil, dar eu cred că şefu' ştie ce face."

Într-adevăr, şeful lui ştia, căci zidul fusese dinamitat, şi după o oră de opinteală, straşnicul zid a început să vibreze şi să se clatine, pentru ca, în cele din urmă, să se prăbuşească la pământ.

Trebuia ca zidurile Ierihonului să cadă, pentru ca israeliții să poată cuceri țara promisă, căci Ierihonul era cetatea cheie din sudul Canaanului. Dar oare cum puteau ei înfăptui această faptă măreață? Israeliților instrucțiunile lui Dumnezeu li se vor fi părut ciudate, dar, ca muncitorul de mai sus, ei au continuat sarcina ce le fusese încredințată. Ei aveau încredere că Liderul lor ştia ce nu ştiau ei, şi că în curând vor intra în cetate. Citiți Iosua 6.

Zidul are alcătuit din două părți. Pe o fundație naturală, din stâncă, se ridicase un zid masiv de 1,80 metri. Blocuri masive au fost ridicate pe alocuri, în cadrul acestui zid exterior. Zidul interior era despărțit de zidul exterior printr-un spațiu între trei şi cinci metri, având grosimea de trei metri. Iar zidul de întărire fusese clădit din cărămizi de lut. Inițial, zidul se înălța, probabil, la 9 metri. Ce construcție impresionantă trebuie să fi fost această fortificație, vizibilă în câmpie de la o distanță de câțiva kilometri! După ce fusese întărit de-a lungul câtorva mii de ani, zidul nu prezenta nici o fisură. Singurul avantaj al unei construcții moderne asupra acestui edificiu monumental îl reprezenta folosirea cimentului. Zeci de mii de oameni trebuie să fi fost angajați la construirea acestui zid.

Procesiunea preoților, a Chivotului, a oamenilor cu trâmbițe, care au mărşăluit în jurul cetății zi de zi, erau singurele mijloace vizibile de cucerire. Ce zadarnic trebuie să li se fi părut un asemenea marş locuitorilor Ierihonului – ba, încă şi israeliților înşişi! Dar Dumnezeu ştia ce face!

Unii au încercat să explice că prăbuşirea Ierihonului nu a fost un miracol, ci, pur şi simplu, un fapt de natură ştiințifică. Dumnezeu ştia că un anumit fel de vibrație va distruge zidul. A fost lovit în sunete de trompetă şi în strigătele israeliților, în fața cărora zidul s-a prăbuşit.

Dacă aşa au stat lucrurile sau nu, miracolul rămâne, că zidul a căzut. Dumnezeu a realizat nimicirea zidului, cu sau fără ajutorul mijloacelor „ştiințifice“. Gloria Îi aparține Domnului, nu lui Iosua. Când oamenii au ascultat de porunca Domnului, transmisă prin Iosua, ei au văzut puterea lui Dumnezeu.

Căderea Ierihonului în fața sunetelor scoase de cornul de berbec al lui Iosua a fost o minune atât de extraordinară, încât raționaliştilor nu le rămâne altceva de făcut decât s-o respingă, fără argumente credibile. Israeliții au crezut că urmează planul lui Dumnezeu. Cele şapte trâmbițe, conducând o procesiune timp de şapte zile, şi de şapte ori în a şaptea zi, le-au arătat israeliților că acesta era planul de cucerire poruncit de Dumnezeu, cu aceeaşi certitudine cu care steagul american le arată celor de azi că edificiul peste care este arborat se află sub protecția Statelor Unite ale Americii. Dumnezeu a plasat o bandă invizibilă în jurul temeliei acestei cetăți, pe care a strâns-o apoi. Or, când face Dumnezeu asta cu fundația oricărei clădiri – naționale sau personale – atunci să te fereşti!

Nu este nevoie să lucrăm din răsputeri; mai degrabă, absența unei viziuni ne face să dăm greş. Ceea ce e greu cu adevărat este să vedem partea bună în orice lucru. Spune: „Doamne, un pas de-al Tău este de ajuns pentru mine“.

Nimănui nu-i plac întârzierile. Vrem ca lucrurile să se petreacă imediat. Dacă

PALESTINA
ISRAEL ȘI IUDA
SIDON
TIR
FENICIENII
DAMASC
DAN
CHEDEȘ
ARAM
MAREA MEDITERANĂ
MAREA GALILEI
GOLAN
MT. CARMEL
MT.TABOR
RÂUL CHISON
FÂNTÂNA HAROD
VALEA IEZREEL
MT.GHILBOA
RÂUL CHERIT
ISRAEL
RAMOT-GALAAD
SIHEM
RÂUL IABOC
APEC
EBENEZER?
SILO
BETEL
RÂUL IORDAN
AMON
RAMA
GHILGAL
GHIBEEA
FILISTENII
IERUSALIM
IERIHON
AȘDOD
BET-ȘEMEȘ
BETLEEM
BETER?
ASCALON
MT. NEBO
GAT
TECOA
HEBRON
GAZA
MOAB
EN GHEDI
IUDA
MAREA MOARTĂ
GHERAR
TICLAG
BEER-ȘEBA
EDON SEIR

trebuie să mergem cu anevoie, şapte zile, în jurul zidurilor, va veni, în schimb, a şaptea zi când zidurile vor cădea. Dumnezeu ne dă biruințe în moduri care ni se par nouă total lipsite de sens (I Cor. 1:17-29).

CAMPANIA DE LA AI (Iosua 7–8)

Cucerirea Ierihonului le-a dat israeliților posibilitatea de a intra în Canaan. Următoarea localitate, în ordinea strategiei, a fost Ai, care domina intrarea în valea care ducea în vestul Canaanului.

Cum făcuse şi în cazul Ierihonului, Iosua a trimis iscoade în Ai, pentru a se informa asupra situației. Suferind de o doză de supraîncredere, în urma succesului repurtat în cazul Ierihonului, ei au prezentat un raport nechibzuit la întoarcere, spunând: *Ajunge două sau trei mii de oameni ca să cucereşti cetatea Ai. Nu osteni tot poporul, căci oamenii aceia sunt puțini la număr* (Iosua 7:3). Prin urmare, a fost trimisă o forță militară relativ restrânsă, să urce pe panta abruptă a dealului din fața cetății Ai. Dar când garnizoana din Ai s-a regrupat şi i-a atacat, israeliții au fugit, fără să opună nici o rezistență. În dezastrul ce a urmat, au văzut cu toții retragerea mâinii călăuzitoare a lui Dumnezeu. Curând au aflat că nu se pot încrede numai în forțele lor proprii. *Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor* (Zaharia 4:6).

Păcatul unui singur om a provocat înfrângerea Israelului. (Israel devenise, între timp, o națiune; deci nimeni nu mai putea acționa de capul lui.) Acan ascunsese o placă de aur. Citiți istoria în Iosua 7. Fereşte-te de placa de aur! (Iosua 7:13) Doar Acan a fost vinovat, totuşi citim: *Israel a păcătuit! Au călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile sortite nimicirii, le-au furat şi au mințit, ascunzându-le printre lucrurile lor* (Iosua 7:11).

Păcatul păcătosului nu-l afectează numai pe el. Nici unul din noi nu trăieşte pentru sine. Un singur elev bolnav de variolă poate contamina o întreagă clasă. Doar câțiva microbi pot infecta o întreagă națiune. Păcatul unui singur om poate deveni păcatul întregii comunități.

Orice păcat ai comis te va urmări, te va descoperi şi te va pune să plăteşti. Reține: nu a fost nici un păcat care să fi fost comis pe lumea aceasta pentru care persoana care l-a comis să nu fi suferit. S-ar putea să scapi de legea umană, dar nu vei putea scăpa de legea lui Dumnezeu! [*„...păcatul vostru vă va ajunge din urmă“* (Numeri 32:23, n.tr.]

CAMPANIA DIN SUD (Iosua 10)

Israeliții au ieşit a doua oară la atac împotriva lui Ai. De data asta, au repurtat o victorie. Cucerirea cetății Ai demonstrează o adevărată strategie militară. În lucrul pentru Domnul, întotdeauna trebuie să recunoaştem valoarea celor mai buni, în rațiunea umană, dar strategia lipsită de ascultare nu valorează nimic. Moody a spus: „Lucrează ca şi când totul ar depinde de tine şi roagă-te ca şi când totul ar depinde de Dumnezeu“.

Faima Israelului a început să se răspândească în lung şi-n lat. Regii Canaanului au format o ligă împotriva oştirilor năvălitoare. Dar citim despre tratatul încheiat cu gabaoniții, care le-au jucat o festă israeliților. Drept urmare, Iosua i-a condamnat pe gabaoniți să devină *tăietori de lemne şi cărăuşi de apă* (Iosua 9:21).

Apoi Iosua a pus pe fugă armatele aliate. Citiți despre grindină şi despre prelungirea zilei, pe care Dumnezeu a trimis-o în ajutor vajnicului Său războinic (Iosua 10:10,11,13).

Iosua spune: *Opreşte-te, soare.* Este un fel de a zice că Dumnezeu a oprit pământul să se rotească în jurul axei sale, timp de douăzeci şi patru de ore, ca răspuns la rugăciunea sa. Profesorul Totten de la universitatea Yale ne-a pus la dispoziție calculele pe care le-a publicat, demonstrând că o zi din istoria pământului a avut durata de peste douăzeci şi patru de ore.

Opreşte-te, soare, asupra Gabaonului (Iosua 10:12). Lucrurile obişnuite se opresc, atunci când Dumnezeu este la lucru.

CAMPANIA DIN NORD (Iosua 11)

După ce tot Canaanul de sud a fost în posesia lui Israel, o nouă confederație trebuia confruntată şi cucerită. Regii din nord îşi uniseră forțele şi încercaseră să frângă puterea israeliților cuceritori. Dar, înarmat cu tărie divină, Iosua i-a pus pe fugă. Lucrul acesta nu s-a întâmplat dintr-odată. Scriptura spune că războiul a ținut *multă vreme*. În cele din urmă, *țara s-a odihnit de pe urma războiului* (Iosua 11:23).

Ierusalim este numit astfel aici, pentru prima oară în Biblie. Şi când te gândeşti că de atunci a devenit, probabil, cel mai renumit loc din lume! Cruciații au vărsat râuri de sânge, încercând să-l cucerească. Generalul Allenby a mers cu capul descoperit şi a cucerit această străveche cetate fără să fi recurs la o singură salvă de tun! Este o cetate cu un trecut istoric măreț şi cu o istorie viitoare strălucită. Cristos va domni de aici, când va veni din nou, cu putere şi mare glorie (Luca 21:27).

Îl vedem pe Dumnezeu judecând pe aceşti oameni păcătoşi, canaaniții. Până nu demult, s-a crezut despre Canaan că era în perioada aceasta o țară de semi-barbari. Dar acum ştim că încă din anul 3500 î.Cr. Canaanul era supus dregătorilor babilonieni, iar limba şi civilizația babiloneană fuseseră adoptate aici. Apoi a urmat dominația egipteană şi cunoaştem cultura avansată a Egiptului. Tăbliile Tell-el-Amarna, datând din anul 1.400 î.Cr., înainte de cucerirea Canaanului de către israeliți, sunt multe din ele scrisori către Faraonul Egiptului, redactate în limba babiloneană, de către prinții vasali Canaanului. „În acea perioadă, Canaanul avea deja o îndelungată civilizație. Țara era plină de şcoli şi biblioteci, cu palate somptuoase şi ateliere de meşteşugari. Oraşele de pe coastă aveau flotele lor proprii, parțial de negustori, parțial de vase de război, şi un comerț înfloritor era întreținut cu toate părțile lumii cunoscute din vremea aceea".

ÎMPĂRȚIREA ȚĂRII (Iosua 13–24)

Iosua era bătrân de pe-acum, având circa nouăzeci de ani. El şi-a dat seama că țara nu fusese încă cucerită în întregime – *țara care mai rămâne de cucerit este*

foarte mare (Iosua 13:1).

„Asta e a lui Iuda; asta e a lui Aşer; asta e a lui Simeon; şi asta e a lui Beniamin“, îi auzim pe oameni spunând la începutul acestui nou capitol. Au zis aceasta deşi amoriții, iebusiții şi hitiții dețineau încă porțiuni însemnate din țara promisă (Iosua 13). Împărțirea țării a fost anunțată prin credință, asupra acelor lucruri care, sub călăuzirea lui Dumnezeu, ei îşi propuneau să le realizeze, prin lupta îndelungată ce a urmat.

Vai de persoanele cu vedere slabă, ale căror aspirații nu depăşesc niciodată realizările prezente! Dacă nu avem o viziune înaintea ochilor noştri şi dacă nu vom visa vise, niciodată nu vom câştiga biruința – fie pe plan material, fie spiritual. Exact aceasta a fost starea israeliților. Ei s-au avântat înainte spre un viitor sperat, dar necunoscut, când au parcelat mari porțiuni din țară, ce încă se afla în stăpânirea duşmanilor lor!

Deşi tot acest pământ a fost repartizat diverselor triburi, el a fost cucerit abia în vremea lui David. Tot ce fusese înfrânt la această dată erau teritoriile muntoase; cetățile din câmpie abia dacă fuseseră atinse.

Cei puternici nu au cucerit partea cea mai bună a țării, pentru simplul fapt că erau puternici; ei au lăsat fragmente celor slabi. După cum, nu au dobândit cei bogați teritoriile cele mai râvnite, lăsându-le celor săraci pe cele mai puțin dorite. Ei au încercat să afle voia lui Dumnezeu în această chestiune. Lui Dumnezeu Îi pasă de distribuirea bunurilor.

Vedeți vreo aplicație a acestui principiu astăzi? Lui Dumnezeu Îi pasă de inegalitățile din condiția copiilor Săi. Lui Îi pasă că cei slabi sunt dați la o parte de cei vicleni şi puternici. Se poate spune că e voia lui Dumnezeu în toate chestiunile legate de ore şi de plată, capital şi forțe de muncă. Dumnezeu e preocupat de o mai justă diviziune a binecuvântărilor Sale în lume, chiar atunci când El hotărăşte că *fiecare va locui sub vița lui şi nimeni nu-l va mai tulbura* (Mica 4:4).

Când repartizarea s-a făcut prin tragere la sorți, nimeni nu a mai putut să-l invidieze pe celălalt. Ei s-au adunat înaintea Chivotului lui Iehova – simbolul prezenței Sale.

Dar leviților nu le dăduse moştenire printre ei (Iosua 14:3). Vă amintiți, desigur, că acest trib fusese pus deoparte pentru slujba preoției.

POSESIUNEA LUI CALEB (Iosua 14)

Caleb avea acum optzeci şi cinci de ani. Împreună cu Iosua, erau singurele dintre iscoade care au mai rămas, deoarece ei au îndrăznit să se încreadă în Dumnezeu! Câte iscoade a trimis Moise în Canaan? Câte dintre numele lor vi le amintiți? Fără îndoială, aceştia doi sunt singurii care s-au încrezut în Dumnezeu şi ale căror nume le cunoaştem. Ca răsplată pentru ascultarea lor, aceşti doi sunt singurii din generația lor cărora li s-a permis să intre în Canaan.

Caleb i-a cerut prietenului său Iosua cetățile întărite, cu ziduri înalte. El a adăugat: *Poate Domnul va fi cu mine şi-i voi izgoni, cum a spus Domnul* (Iosua 14:12). El a prețuit

moştenirea sa, datorită muncii grele ce o oferea şi oportunității ce-i dădea s-o cucerească! Recunoaşterea prietenului său de către Iosua şi a dreptului său la o posesiune a fost rapidă şi generoasă. I-a dat muntele pe care l-a cerut şi l-a binecuvântat pe bătrânul său prieten.

Caleb era bătrân de-acum, dar s-a desfătat în greutatea sarcinii sale. Una din profesoarele lui Helen Keller a afirmat despre ea că este cea mai fericită persoană pe care a cunoscut-o vreodată, deşi ea era oarbă, mută şi surdă. Profesoara a pus asta pe seama faptului că Helen Keller a trebuit să învingă atât de multe handicapuri. Tot aşa şi Caleb a fost cel mai fericit om din tabăra israelită, pentru că a cucerit aşa de mult şi încă mai avea de cucerit! Horace Mann a spus: „Dificultățile sunt lucrurile care dovedesc ce sunt oamenii cu adevărat".

Domnul nu le-a promis niciodată copiilor Săi că le va fi uşor să-L slujească. De fapt, Cristos a spus: *În lume veți avea necazuri...* (Ioan 16:33). Nu ni s-a promis un trai uşor, dar ni s-a promis biruință. Cristos spune: *Eu am biruit lumea.* Noi creştem când trecem prin greutăți, căci învățăm să ne încredem mai mult în Domnul. Pavel i-a spus lui Timotei: *Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaş al lui Isus Cristos* (II Timotei 2:3).

„Domnule general Booth, spuneți-mi, vă rog, care a fost secretul succesului dvs., până la capăt", l-a întrebat Dr. J. Wilbur Chapman pe conducătorul Armatei Mântuirii.

Generalul Booth a răspuns, după un timp: „Am să-ți spun secretul. Dumnezeu a dispus de tot ce am fost".

Caleb a spus: *Eu însă am urmat în totul calea Domnului, Dumnezeului meu* (Iosua 14:8).

Poate că e bine să arătăm că cetățile de refugiu, pe care Dumnezeu le-a rânduit, amintite în Numeri şi Deuteronom, sunt acum puse deoparte (Numeri 35).

CUVÂNTAREA DE RĂMAS BUN A LUI IOSUA (Iosua 24)

Iosua a îmbătrânit. Ştia de pe-acum că nu va mai trăi mult. De aceea, a dorit să lase poporului câteva cuvinte de îndemn.

Mai întâi, a chemat liderii şi apoi întreg poporul laolaltă şi i-a îndemnat să-şi aducă aminte de puterea şi credincioşia lui Dumnezeu, stăruind de ei să-I fie credincioşi. *Acum temeți-vă de Domnul şi slujiți-I cu scumpătate* (Iosua 24:14). Apoi i-a avertizat cu privire la pericolul apostaziei, spunând: *Alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voştri dincolo de Râu, sau dumnezeilor amoriților, în a căror țară locuiți.* Apoi a adăugat: *Cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului* (Iosua 24:15).

Este bine ca oamenii să mărturisească deschis şi să se angajeze la o promisiune solemnă. Aceşti bătrâni, care au făcut o confesiune deschisă, au rămas credincioşi promisiunilor lor.

Este de un mare ajutor ca tinerii să se ridice în picioare şi să facă o mărturie publică pentru Cristos, unindu-se cu biserica. Ai făcut tu un legământ ferm, care-ți

dă un țel pentru care să trăieşti? Vezi ce spune Pavel despre mărturisire, la Romani 10:9,10.

În acea zi, poporul a spus: *Nu! Căci noi vom sluji Domnului.*

MOARTEA LUI IOSUA

La vârsta de o sută zece ani, marele şi bătrânul Iosua a murit. Cartea se încheie cu moarte. Vedem trei morminte: al lui Iosua, marele conducător al Israelului; al lui Eleazar, preotul; şi al lui Iosif, ale cărui oase copiii lui Israel le-au luat cu ei din Egipt şi care erau acum îngropate în țara promisiunii.

Iată un mare omagiu, adus unui mare conducător: *Israel a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua* (Iosua 24:31).

Zidurile mari ale Ierihonului au căzut la pământ, după ce oastea israeliților a mărşăluit în jurul cetății de şapte ori. Zidul exterior era de 1,80 metri grosime, iar zidul interior era de 3,6 metri grosime. Cele două ziduri se aflau la cinci metri depărtare unul de altul şi ambele aveau înălțimea de 9 metri. Cele două ziduri erau legate între ele prin case, zidite în partea superioară. Vestigiile care s-au păstrat par să indice că zidul exterior s-a prăbuşit în exterior, pe panta dealului, rămânând intact şi trăgând după el zidul interior, împreună cu casele. Acest lucru a făcut posibil ca invadatorii să pătrundă *fiecare drept înainte... şi au ars cetatea împreună cu tot ce se afla în ea.*

Aceste informații se bazează pe descoperirile lui Dr. John Garstang, director al Şcolii Britanice de Arheologie din Ierusalim, la Ierihon, în anii 1929-1936. Straturi mari de cărbune şi cenuşă, şi ruinele zidurilor înroşite de foc, cu cioburi de lut şi scarabeu, dau mărturie că în secolul al paisprezecelea î.Cr. a avut loc aici o mare conflagrație.

Sub cenuşă şi sub zidurile căzute s-au găsit alimente – grâu, orz, curmale ş.a.m.d. – carbonizate de căldura intensă. Erau toate indiciile unei distrugeri subite a populației.

Citiți ce spune Iosua despre asta: *zidul s-a prăbuşit*, etc. (Iosua 6:20). Casa lui Rahab era *chiar deasupra zidului* (Iosua 2:15).

Canaan, sau țara promisă, avea 290 de km lungime şi aproximativ 65 de km lățime. Hotarele erau: în sud, pustiul; în nord: lanțurile muntoase ale Libanului; la est: fluviul Eufrat, iar la vest Marea Mediterană.

Era centrul unei civilizații avansate, ce a intrat în istoria antică:

Egiptul – 682 km, în sud
Ninive – 1120 km, în nord-est
Babilon – 1120 km la est
Persia – 1600 km la est
Grecia – 1300 km înspre nord-est
Roma – 2400 km înspre nord-est.

STRICT PERSONAL

Nu te ruga pentru o sarcină uşoară. Roagă-te să fii mai tare, în vederea acelei sarcini!

Măreția puterii unui om este măsura predării sale. Nu se pune problema cine eşti sau ce eşti, ci dacă Dumnezeu te conduce.

Am urmat în totul pe Domnul. (Caleb)

Dumnezeu porunceşte o completă predare pentru El.

Faptele nu se schimbă, simțămintele da!

Nu este de ajuns să aprinzi un foc; trebuie să pui şi combustibil pe el.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: Învestirea lui Iosua Iosua 1–2
Luni: Traversarea Iordanului Iosua 3
Marți: Căderea Ierihonului Iosua 6
Miercuri: Păcatul lui Acan Iosua 7
Joi: Ocuparea țării Iosua 11
Vineri: Posesiunea lui Caleb Iosua 14
Sâmbătă: Cuvântarea de rămas bun a lui Iosua Iosua 24

Capitolul 8

Să înțelegem Judecători şi Rut

Isus Cristos, Judecătorul nostru Izbăvitor; Ruda noastră Răscumpărătoare

Cineva a numit cartea Judecători relatarea Epocii Întunecate a poporului Israel. Oamenii L-au părăsit pe Dumnezeu (Judecători 2:13) şi Dumnezeu a părăsit poporul (Judecători 2:23).

Necredinciosul Ingersoll a vorbit aşa de mult despre „libertatea bărbatului, a femeii şi a copilului". A fost o libertate păgână. Veți vedea acest fel de libertate în cartea Judecători.

Cartea Judecători acoperă perioada de la moartea marelui conducător Iosua până la suirea lui Saul pe tronul Israelului. Israeliții au fost conduşi de judecători, pe care Dumnezeu i-a ridicat să izbăvească poporul Său asuprit. Citim: *În vremea aceea, nu era rege în Israel* (Judecători 17:6). Acoperă istoria primilor trei sute cincizeci de ani în țara promisă. Ne oferă consemnarea unor fapte mărețe de vitejie.

A fost un ceas nou în istoria Israelului. Să ne reamintim că Israel venea după o îndelungată epocă de robie în Egipt la o perioadă de patruzeci de ani, când a locuit în corturi, pribegind prin pustie. Acum marşul acela luase sfârşit. Nomazii aveau să devină colonizatori, locuind într-o țară proprie. Schimbarea nu a fost atât de uşoară pe cât se aşteptau. Cartea Judecători este, într-un fel, o altă carte a începuturilor, în care vedem cum o națiune se adaptează la noua viață națională. Este plină de lupte şi dezastre, dar curajul moral al poporului creşte.

Există o pronunțată monotonie în descrierea fiecărui stadiu succesiv al păcatului în Israel, dar există, în acelaşi timp, şi o remarcabilă varietate în ceea ce priveşte instrumentele şi metodele de izbăvire folosite de Dumnezeu. Găsim ceva diferit în istoria fiecărui judecător.

Sunt cincisprezece judecători: Otniel, Ehud, Şamgar, Debora, Barac, Ghedeon, Tola, Iair, Iefta, Ibzan, Elon, Abdon, Samuel, Eli şi Samuel. (Abimelec, un domnitor mărunt, nu a fost chemat de Dumnezeu să fie judecător.)

Au fost trei tipuri de judecători:

1. Judecători-Războinici, ca Ghedeon şi Samson.
2. Judecători-Preoți, ca Eli.
3. Judecători-Profeți, ca Samuel.

Cei mai de seamă judecători (şi o judecătoare) au fost: Debora, Ghedeon, Samson şi Samuel.

Nu ştim exact cât a durat domnia acestor judecători, dar se crede că au domnit

circa trei sute cincizeci de ani. Fără îndoială, judecătorii n-au guvernat unul după altul, în succesiune neîntreruptă. Probabil ei au fost ridicați ca izbăvitori în diferite ocazii, în diferite părți ale țării, iar mandatele lor s-au suprapus uneori peste ale altora.

Întreaga carte este străbătută de o expresie definitorie: *Fiecare făcea ceea ce considera el că e bine în ochii lui* (Judecători 17:6). Notați expresia aceasta, ori de câte ori o întâlniți. Constatăm că oamenii se lepădau de credința în Iehova, închinându-se la zeii națiunilor din jur (Judecători 2:13). Ei au uitat că Dumnezeu i-a ales cu un scop – să spună lumii adevărul că există numai un singur Dumnezeu adevărat. Ca pedeapsă pentru păcatele lor, Dumnezeu îi dădea în mâna acelei națiuni. Apoi, sub asuprirea acestor noi dușmani, ei strigau către Dumnezeu după îndurare, iar Dumnezeu îi asculta şi trimitea un judecător, care să-i izbăvească. Aşadar, cartea aceasta e plină de cazuri de răzvrătire, pedeapsă, mizerie şi izbăvire. Este redată într-un ton minor, de la început până la sfârşit.

Cartea începe cu un compromis şi se sfârşeşte cu o stare de confuzie. Exact aceasta se va întâmpla cu orice viață ce nu e predată!

După ce citeşti cartea Judecători, ai impresia că toată perioada acesta de trei sau patru sute de ani a fost alcătuită exclusiv din rebeliune şi păcat. Dar dacă veți citi cu atenție, veți vedea că numai circa o sută de ani din aceşti aproximativ trei sute de ani au fost trăiți în neascultare de Dumnezeu.

Un lucru pe care îl învățăm în cartea Judecători este că oamenii care au petrecut aşa de mult timp în neascultare de Dumnezeu vor face puține progrese în timpul vieții lor. Cartea Numeri relatează patruzeci de ani de pribegie prin pustiu, dar această carte repetă de nenumărate ori istoria îndepărtării de Dumnezeu.

Cartea aceasta este în contrast cu cartea Iosua:

În Iosua

Bucurie
Viziune cerească
Biruință
Progres
Credință
Libertate

Profesorul Moorehead, D.D., ne oferă o schiță a cărții Judecători, care e uşor de memorat: „Şapte apostazii, şapte robii la şapte națiuni păgâne, şapte izbăviri!"

Citim în această carte despre eşecul constant al omului şi îndurarea constantă a lui Dumnezeu.

Citiți cartea acesta în întregime, săptămâna aceasta. Se poate lectura într-o oră sau două. Dar a studia doar faptele mari ale Bibliei, oricât de necesar ar fi aceasta, nu-l va satisface deplin pe credincios, după cum nu-l va face o binecuvântare reală pentru alții. Trebuie să ştim ce are Dumnezeu să ne învețe.

Studiați cu atenție următoarele:

1. Răutatea inimii omului (Judecători 2:11-13,17,19; 8:33-35; 10:6; 13:1).
2. Plăcerea lui Dumnezeu în folosirea lucrurilor slabe (I Cor. 1:26-29). Observați istoria următorilor:
   Ehud, care omora cu mâna stângă (Judecători 3)
   Debora, o femeie (Judecători 4; vezi şi Judecători 9:53)
   Ghedeon, dintr-o familie neînsemnată şi din cel mai mic trib (Judecători 6)
   Şamgar, un țăran cu o tânjală de boi (Judecători 3:31)
   Mica ceată de oameni a lui Ghedeon, cu ulcioare şi făclii (Judecători 7)
   Falca de măgar folosită de Samson (Judecători 15:14-19)
3. Duhul Sfânt în cartea Judecători:
   Otniel – *Duhul Domnului a venit peste el* (Judecători 3:10).
   Ghedeon – *Şi Duhul Domnului a venit peste Ghedeon* (Judecători 6:34).
   Iefta – *Atunci Duhul Domnului a venit peste Iefta* (Judecători 11:29).
   Samson – *Şi Duhul Domnului a început să-l răscolească* (Judecători 13:25; vezi şi 14:6; 15:14, etc.).

Deasupra cărții Judecători, ca un ghid al interpretării ei spirituale, ar putea fi scris marele cuvânt din Zaharia (Zaharia 4:6) – *Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor!*

Criticii Bibliei ar fi început istoria poporului ales al lui Dumnezeu aici, în aceste zile întunecate ale judecătorilor, cu un popor sălbatic, nelegiuit, nomad, dezvoltându-se, în cele din urmă, într-o civilizație avansată. Doar pentru că Israel nu a reuşit să țină Legea lui Dumnezeu, nu înseamnă că nu era nici o lege. După cum este şi astăzi, doar pentru că oamenii acestei lumi nesocotesc cele zece porunci şi resping învățăturile lui Cristos, asta nu dovedeşte că aceste cuvinte n-au fost rostite niciodată.

Oamenilor le-ar place să creadă că traiectoria omului este ascendentă. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne arată clar că înclinația naturală a omului e descendentă.

CĂDEREA ISRAELULUI (Judecători 1–3:4)

Iosua murise (Judecători 1:1). O mare parte din țara promisă era încă necucerită. Primul act al copiilor lui Israel a fost să caute voia lui Dumnezeu, cu privire la modul în care vor relua cucerirea finală. Au început bine. L-au consultat pe Dumnezeu.

Dumnezeu a numit semința lui Iuda drept semința regală (Judecători 1:2). Lucrurile au pornit bine, dar au sfârşit în slăbiciune. Poporul nu a ascultat pe Dumnezeu.

Necazurile Israelului s-au datorat, limpede, neascultării sale de Dumnezeu. Israeliții nu au exterminat duşmanii din țară şi au devenit corupți în moravurile lor.

Copiii lui Israel au intrat în țara promisă şi s-au aşezat unde au vrut, începând să-şi agonisească cele de trebuință traiului. Nu după mult timp, venea un vrăjmaş, lua tribul pe nepregătite şi-i ducea pe oameni în robie. Duşmanii lor erau „a cincea coloană“, din interior. Dumnezeu le spusese însă să termine cu aceşti oameni.

Capitolul unu este un capitol al eşecului. Ei n-au izgonit duşmanul, cum porun-

cise Dumnezeu. *Efraim n-a izgonit pe canaaniți… Zabulon n-a izgonit nici el pe locuitori… Nici Aşer n-a izgonit pe locuitori… Nici n-au…* de şase ori succesiv.

Aceasta consemnează o serie de acte de neascultare. Aşadar, desigur, capitolul doi este un capitol al înfrângerilor şi eşecului. Dumnezeu i-a lăsat în voia lor. Dumnezeu a spus: *şi voi să nu încheiați legământ cu locuitorii din țara aceasta, ci să le surpați altarele. Dar voi n-ați ascultat de glasul Meu… Prin urmare… vă vor sta ca nişte spini în coastă* (Judecători 2:2,3). Copiii lui Israel şi-au atras propria lor judecată şi au devenit proprii lor judecători. De mai multe ori Israel a fost în situația de a fi exterminat, dar Dumnezeu a intervenit.

Uneori ne întrebăm de ce Dumnezeu nu i-a înlăturat pe toți duşmanii din țara promisă, înainte de a-i lăsa pe copiii lui Israel să intre în ea. Dar Dumnezeu avea un motiv bine întemeiat (Judecători 3:1-4).

Dumnezeu foloseşte rezultatele lipsei noastre de credință în El pentru a ne dovedi păcatul şi slăbiciunea noastră. El nu uită legământul Său (nici un merit al nostru) şi îngăduie ca însăşi slăbiciunea noastră – slăbiciunea noastră vinovată – să ne întoarcă înapoi la El.

Dumnezeu a dorit ca poporul ales să înțeleagă că ei erau un popor sfânt. Ei nu trebuiau să se amestece cu națiunile rele din jurul lor. Ei trebuiau ca încontinuu să se separe pe ei înşişi. Dumnezeu ştia că separarea îi face pe oameni puternici. Credincioşii de azi trebuie să nu uite că ei nu au voie să se amestece cu lumea. Ei trebuie să se țină strâns de Dumnezeu şi să lupte contra păcatului şi a fărădelegii. Dumnezeu doreşte ca noi să fim buni luptători. Citiți Efeseni 6:10-18 şi vedeți armura cu care ne înzestrează El.

Aşadar vedem că o falsă toleranță față de un popor totalmente corupt a dus la ruinarea poporului ales al lui Dumnezeu. Vezi rezultatul acestei neascultări, Judecători 2:20-22.

JUDECĂTORII (Judecători 3:5–16:31)

Scena aceasta ne oferă un tablou al mai multor eşecuri, şapte robii şi şapte izbăviri. Israeliții s-au încuscrit cu păgânii, s-au închinat la altarele lor şi au practicat faptele lor depravate.

Prima oprimare, Judecători 3:7-11.
- Păcatul – Idolatrie
- Pedeapsa – Opt ani
- Izbăvitorul şi judecătorul – Otniel

A doua oprimare, Judecători 3:12-31.
- Păcatul – Imoralitate şi idolatrie
- Pedeapsa – Optsprezece ani
- Izbăvitorul şi judecătorul – Ehud şi Şamgar

A treia oprimare, Judecători 4–5.
- Păcatul – S-au depărtat de Dumnezeu
- Pedeapsa – Douăzeci de ani

Izbăvitorul şi judecătorul – Debora şi Barac
A patra oprimare, Judecători 6–8:32.
Păcatul – S-au depărtat de Dumnezeu
Pedeapsa – Madianiții timp de şapte ani
Izbăvitorul şi judecătorul – Ghedeon
A cincea oprimare, Judecători 8:33–10:5.
Păcatul – S-au depărtat de Dumnezeu
Pedeapsa – Război civil, etc.
Izbăvitorul şi judecătorul – Tola şi Iair
A şasea oprimare, Judecători 10:6–12:15.
Păcatul – Creşterea idolatriei
Pedeapsa – Filistenii şi amoniții, optsprezece ani
Izbăvitorul şi judecătorul – Iefta (şi succesorii săi)
A şaptea oprimare, Judecători 13–16.
Păcatul – S-au depărtat de Dumnezeu
Pedeapsa – Filistenii, patruzeci de ani
Izbăvitorul şi judecătorul – Samson.

Iosua nu a avut succesor. După moartea sa, fiecare seminție a acționat independent. Nu exista nici o capitală şi niciun guvern constituit.

Nu era nici o unitate de acțiune, decât în vremuri de restrişte, când seminţiile se uneau spre binele lor. Când poporul păcătuia împotriva lui Dumnezeu, duşmanii lor îi înfrângeau şi domneau peste ei. Când se aflau la strâmtoare şi căutau pe Domnul, El le trimitea mari conducători, numiți judecători, care îi izbăveau.

Dar această scenă nu este plină doar de robie, ci consemnează şi exemple de izbăvire, căci Dumnezeu era întotdeauna aproape de copiii Săi, şi când strigau către El, răspundea. Dumnezeu întotdeauna veghează asupra copiilor Săi, chiar şi atunci când aceştia sunt neascultători. El ne-a promis că niciodată nu ne va lăsa, nicicând nu ne va părăsi. Vedem înfrângere de partea omului, dar izbăvire de partea lui Dumnezeu. *Dar acolo unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit şi mai mult* (Romani 5:20).

Noi Îl vedem cum Se poartă cu propriul Său popor răzvrătit, pe care l-a încununat cu binecuvântările Sale şi asupra căruia Şi-a revărsat dragostea Sa fierbinte. Vedem răbdarea lui Dumnezeu şi bunăvoința Sa constantă, de a răspunde la cel mai mic semn de pocăință în poporul Său (Judecători 3:9,15; 4:3-7; 6:6-12; 10:15,16).

El Şi-a revărsat îndurarea Sa peste ei de nenumărate ori, deşi nu a fost apreciată niciodată. Dacă veți cugeta la aceste lucruri, asta vă va conduce mai aproape de acest Dumnezeu al dragostei, al îndurării şi al harului. Priviți în sus, pocăiți-vă şi încredeți-vă în Dumnezeu!

Noi am aflat că Dumnezeu a împlinit planul Său cu Israel, lăsând în jurul lui Canaan un cerc de triburi puternice, deosebite unele de altele. Este scris: *Iată popoarele pe care le-a lăsat Domnul ca să încerce pe Israel prin ele… să se vadă dacă vor asculta de poruncile Domnului…*

Una dintre cele mai cunoscute națiuni erau filistenii, care erau aşezați în câmpia de pe coasta mării. Erau un popor maritim, foarte asemănător danezilor invadatori ai anglo-saxonilor, piraţi, gata să lupte pentru oricine le promitea pământ şi câştiguri materiale. În bogăție şi civilizație, nu ne îndoim, ei prezentau un real contrast față de israeliți, cu echipamentul lor, care le conferea un mare avantaj în luptă. Chiar în perioada judecătorilor, existau temple impozante în cetățile filistenilor. Evreii se temeau de filisteni şi nu se amestecau cu ei, de bună voie. Abia în război s-au întâlnit cele două popoare.

PRIMA APOSTAZIE (Judecători 3:7-11)

Îi găsim pe israeliți stabilindu-se printre națiunile siriene. Se pare că au fost perfect dispuşi să trăiască în pace cu aceste națiuni străine şi să cedeze de multe ori prea mult de dragul păcii. (Citiți câteva versete – 3:5-8 – pentru a vedea ce au făcut ei.) Ei s-au încuscrit cu ei, ca să-şi întărească poziția. Ei făcut comerț cu amoriții, heviții şi cu pereziții. Au stabilit hotare, ca lucrurile să decurgă şi mai bine. Şi apoi au împrumutat religia vecinului lor (Judecători 3:7) şi, în cele din urmă, obiceiurile sale proaste. Dar nu după mult timp, mesopotamii au început să-i asuprească (Judecători 3:8). Atunci israeliții au realizat că ei aveau un Dumnezeu, de care se îndepărtaseră. Israel devenise un popor risipitor. Îl părăsiseră pe Dumnezeu, a cărui prezență le asigurase biruința în trecut. Opt ani s-au aflat sub asuprirea acestor națiuni nordice. An de an, condițiile lor se înrăutățeau.

Dar Dumnezeu le-a trimis ajutor din sudul țării, ca răspuns la strigătele lor disperate (Judecători 3:9). Izbăvitorul a fost Otniel, care era nepotul lui Caleb. Fără îndoială, el mai avusese de multe ori încăierări cu arabii, ce năvăleau din pustiu să facă jaf. *Duhul Domnului a venit peste el. El a ajuns judecător în Israel şi a pornit la război* (Judecători 3:10). Mai întâi s-a rugat, apoi a pornit la luptă. Când vedem o armată întreagă, plecându-se în rugăciune, ca elvețienii la Morat, ca scoțienii la Bannockburn şi ca trupele generalului MacArthur în insulele filipine, avem credință în spiritul şi curajul lor, căci ei se simt dependenți de Dumnezeu!

Prima preocupare a lui Otniel a fost să îndepărteze idolatria din Israel şi să-i învețe legea Domnului şi să le reamintească de chemarea lor ca națiune. Curând izbânda a fost câştigată (Judecători 3:10-11).

Otniel, primul dintre judecători, a fost unul dintre cei mai buni. El a îndreptat Israelul către un nivel superior de reverență față de Dumnezeu şi planurile Sale. Au urmat patruzeci de ani de odihnă.

Nici un om nu poate să-şi slujească patria, dacă nu se teme de Dumnezeu şi nu iubeşte neprihănirea mai mult chiar decât țara sa.

A DOUA APOSTAZIE (Judecători 3:12-31)

Dumnezeu Se foloseşte de tot felul de oameni pentru a-i izbăvi pe copiii Săi. Al doilea judecător al Israelului, Ehud, contrastează marcant cu Otniel – judecătorul ireproşabil.

Lunga perioadă de pace de care s-a bucurat ţara, după ce armata mesopotană a fost izgonită, le-a dat prilejul oamenilor să aibă parte de prosperitate, ceea ce i-a făcut din nou să alunece în slăbiciune spirituală (Judecători 3:12). De data aceasta, atacul a venit din partea moabiţilor. Israeliţii au fost pedepsiţi optsprezece ani. Iarăşi israeliţii au strigat către Dumnezeu şi Ehud, de care se leagă numele lui Şamgar, a fost izbăvitorul (Judecători 3:15). Acest beniamit stângaci şi-a ales propria metodă de luptă şi l-a asasinat pe regele moabit. Crima lui este dezgustătoare pentru noi. Dar au urmat optsprezece ani de odihnă pentru Israel (Judecători 3:30).

Următorul este Şamgar, cel cu tânjala de boi (Judecători 3:31).

A TREIA APOSTAZIE (Judecători 4–5)

Acum se iveşte o profetesă în Israel (Judecători 4:4). Ea a fost una din acele femei care se întâlnesc rar, a cărei inimă clocoteşte de entuziasm, când inimile bărbaţilor dârdâie de frică. De-a lungul istoriei, nu odată reginele au domnit cu onoare şi înţelepciune şi adesea glasul unei femei a răsunat puternic, zguduind naţiunile.

Israel gemea sub jugul asupririi, de douăzeci de ani (Judecători 4:3). Erau tare apăsaţi sub Sisera! Au strigat din nou şi Dumnezeu a auzit. De data aceasta, istoria eliberării este plină de romantism şi cântec triumfător. Debora, fiica poporului, câştigase încrederea poporului atât de mult, încât au ales-o judecătoare.

Debora l-a chemat pe Barac în ajutor. Împreună au izbăvit Israelul de asuprire. Ţara fusese atât de plină de jefuitorii canaaniţi, încât nu se putea merge pe drumul mare. Peste tot era numai război, iar israeliţii erau lipsiţi de apărare, zdrobiţi de-a binelea; dar Dumnezeu le-a fost izbăvirea.

După ce Iabin, regele Canaanului, a fost înfrânt şi cele nouă sute de care de război transformate în fiare de plug, ne-am fi aşteptat ca Israelul să înceapă, în sfârşit, să-şi împlinească cariera. Triburile avuseseră trei lecţii şi s-ar fi cuvenit, de pe-acum, să ştie ce pericol îi paşte când Îl părăsesc pe Dumnezeu. Fără Dumnezeu, erau slabi ca nişte copilaşi. Oare nu se vor pleca ei în faţa Lui? Încă nu. Mai trebuiau să treacă patruzeci de ani. Încă nu se arătase adevăratul reformator. Eforturile Deborei nu fuseseră în zadar. Ea distrugea altarele păgâne şi îmbunătăţea viaţa concetăţenilor ei. Pretutindeni arau pământurile, clădeau case şi reparau drumurile. Numai că au căzut în vechiul obicei de a se împrieteni cu canaaniţii.

În urma izbăvirii de sub jugul acestei robii, ţara a cunoscut o nouă perioadă de linişte, de patruzeci de ani.

A PATRA APOSTAZIE (Judecători 6–8:32)

Dar a urmat a patra apostazie (Judecători 6:1). De data aceasta, eliberatorul a fost Ghedeon, un simplu fermier. Madianiţii îi ţinuseră pe israeliţi sub jugul robiei şapte ani. Atât de cruntă a fost asuprirea, încât oamenii se ascundeau în peşteri şi prin vizuine, fiind hăituiţi ca animalele prin munţi (Judecători 6:2). Din nou au strigat către Domnul. Şi le-a fost dat un izbăvitor, în persoana lui Ghedeon. Acesta a surpat altarul lui Baal şi a reluat închinarea la Dumnezeu. Istoria conflictului care

a urmat este una din cele mai fascinante din istorie. Toată lumea cunoaşte povestirea lui Ghedeon, cu ceata sa de trei sute de luptători, cu ulcioarele şi cornurile din care suflau. Reîmprospătați-vă memoria cu această istorie minunată (Judecători 7:7-24).

După izbânda lor răsunătoare asupra madianiților, au vrut să-l facă rege pe Ghedeon. Dar el a refuzat. Vedeți, Ghedeon nu era perfect. Găsim la el unele lucruri pe care nu trebuia să le fi făcut, dar a avut totuşi credință în Iehova, pe care Dumnezeu a putut s-o onoreze şi astfel El i-a rezervat un loc în analele de aur ale credinței, din Evrei 11.

Între anii 1926-28, s-au făcut săpături de către *Xenia Seminary* şi de către *American School*, sub îndrumarea lui Melvin Grove Kyle şi Albright. Aceştia au descoperit un oraş zidit de Otniel (1500 î.Cr.), multe gropi cu grâne ascunse, dovedind nesiguranța vieții şi proprietății în zilele acelea. Nu exista nici o formă organizată de apărare împotriva madianiților, care făceau dese incursiuni în rândurile israeliților. Aceştia se ascundeau în vizuine şi peşteri.

A CINCEA APOSTAZIE (Judecători 8:33–10:5)

Pentru a cincea oară îi vedem pe oameni căzând în păcatul idolatriei, închinându-se la Baali aproape imediat după moartea lui Ghedeon. Aşa găsim scris în Biblie: *După moartea lui Ghedeon, fiii lui Israel au început iarăşi să se prostitueze cu Baalii, făcând din Baal-Berit zeul lor* (Judecători 8:33). O, de câte ori nu se întâmplă, ca influența personală a unui erou să fie covârşitoare pe timpul vieții lui, dar după moartea lui să urmeze confuzie şi derută!

Ghedeon a fost unul din cei mai înfloritori judecători, care a menținut ordinea, astfel că *țara a avut odihnă patruzeci de ani.* Dar nici nu a fost înmormântat bine Ghedeon, că au şi început ciorovăielile. Nu exista nici un dregător de drept care să-i urmeze lui Ghedeon. Abimelec, un fiu al lui Ghedeon fără scrupule şi brutal, i-a atras de partea sa pe locuitorii Sihemului, uzurpând poziția de rege. A domnit trei ani, ca un tiran. A fost ucis de către o femeie şi a urmat o perioadă de patruzeci şi cinci de ani de linişte, după dictatura lui Tola şi Iair.

Oamenii care sunt ocupați sunt oamenii care au mişcat lumea înainte!

A ŞASEA APOSTAZIE (Judecători 10:6–12:15)

În a şasea apostazie îi găsim pe israeliți aproape total dedați la idolatrie. Starea în care se găseau era groaznică. De data aceasta, Dumnezeu i-a folosit pe filisteni timp de optsprezece ani ca să-i judece pe israeliți. Pentru prima dată se spune că El a refuzat să-i asculte şi le-a reamintit de câte ori în trecut i-a izbăvit (Judecători 10:13). Adevărata atitudine a lui Iehova față de ei se regăseşte în cuvintele: *Şi Domnul n-a mai putut răbda jalea Israelului* (Judecători 10:16).

Izbăvirea a venit prin Iefta. Evreii întotdeauna au produs oameni de un pronunțat spirit religios. Arabul din vremea noastră este la fel. Se aprinde pentru un război sfânt, în care pier mii de oameni. Avându-l pe Alah şi pe Profetul lui ca stindard,

el se avântă în luptă, fără frică. E deopotrivă, fioros şi generos. Se ridică pe culmi de credinţă, pentru ca apoi să se afunde în patimi adânci. Tiparul îl găsim în Debora, David, Ilie şi Iefta. Istoria lui Iefta este plină de învăţăminte. A fost un om de un curaj neobişnuit. Citiţi istoria juruinţelor şi biruinţelor sale, în special jurământul pe care l-a făcut cu privire la unica lui fiică (Judecători 11:30-40). După marea sa izbândă, Iefta a judecat Israelul doar şase ani.

A ŞAPTEA APOSTAZIE (Judecători 13–16)

A şaptea apostazie începe cu cuvintele: *Fiii lui Israel au făcut iarăşi ceea ce este rău în ochii Domnului* (Judecători 13:1). De data asta au fost disciplinaţi de filisteni, sub a căror cruntă robie au trăit patruzeci de ani. Aici citim istoria lui Samson. Este o istorie plină de oportunitate, dar şi de eşec. În acest caz, Dumnezeu S-a folosit de Samson pentru a le da izbândă în faţa filistenilor. Toate trebuiau să fie în favoarea lui Samson, dar el a intrat într-o alianţă stricată, care i-a adus prăbuşirea. Lovitura finală a survenit la Gaza (Judecători 16). Nu găsim un tablou mai patetic decât cel al lui Samson, cu ochii scoşi, legat cu lanţuri de bronz, învârtind la râşniţă în casa filistenilor, când trebuia să fi izbăvit naţiunea lui de aceşti netăiaţi împrejur (Judecători 16:20,21)!

Istoria se încheie cu Samson şi este reluată în Întâi Samuel. Ultimele capitole, împreună cu cartea Rut, îşi ocupă locul cronologic în această perioadă.

APENDICE (Judecători 17–21)

Aceste capitole de la urmă ne oferă o imagine a stării de anarhie şi confuzie ce a urmat. Israel Îl părăsise pe Dumnezeu şi acum vedem adâncimile până unde s-au coborât. Citiţi Judecători 17:6 şi veţi găsi motivul pentru toată această stare de lucruri.

Mai întâi, găsim confuzie în viaţa religioasă a naţiunii (Judecători 17,18).

În al doilea rând, găsim confuzie în viaţa morală a naţiunii (Judecători 19).

În al treilea rând, găsim confuzie în viaţa politică (Judecători 21).

Negreşit, evenimentele acestea au avut loc la scurt timp după moartea lui Iosua. Ni se prezintă un tablou al condiţiilor interne ale poporului ales. Istoria recidivismului individual este urmată de recidivismul naţional!

Ultimul capitol demonstrează că copiii lui Israel şi-au pierdut drumul spre casa Domnului, într-atât de adânc au căzut. Găsim lipsă de credinţă, eşec şi pierderi de nedescris! Dar Dumnezeu Îi iubeşte pe ai Săi.

Istoria bisericii de-a lungul veacurilor a cunoscut o traiectorie similară, cu Luther, Knox şi Wesley ca mari izbăvitori. Biografia multor creştini, în viaţa de toate zilele, este asemănătoare. Dumnezeu deschide uşi şi ne dă har pentru lucrări măreţe. Apoi Îl părăsim şi începem să urmărim interesele noastre, în lumea din jurul nostru. Asta ne atrage pierderi şi înfrângeri. Dar Dumnezeu aude plânsul pocăinţei noastre şi ne repune în starea de har.

SĂ ÎNȚELEGEM CARTEA RUT

Această delectantă povestire trebuie citită în legătură cu primele capitole din Judecători, întrucât, fără îndoială, ne ajută să ne facem o idee despre viața de familie a lui Israel, în mijlocul anarhiei ce domnea la nivel național. Samuel va fi fost autorul acestei cărți, dar nimeni nu ştie unde sau când a fost scrisă. În ea sunt consemnate evenimentele petrecute în timpul domniei lui Ghedeon sau Iefta. Cartea aceasta, redactată pe un sul separat, era citită de ziua cincizecimii, sărbătoarea roadelor.

Rut a fost străbunica lui David. Cartea aceasta stabileşte spița lui David, strămoşul lui Cristos. Ne spune despre începutul familiei mesianice, în cadrul națiunii mesianice, în care peste o mie de ani mai târziu avea să Se nască Mesia.

Se remarcă mai multe lucruri interesante în această carte. Rut era o moabită. Poporul acesta descindea din Lot. Erau păgâni. Dumnezeu, stabilind familia care avea să-L dea pe Salvatorul lumii, a ales o preafrumoasă fată păgână, a condus-o la Betleem şi a făcut-o să-i fie mireasa lui Boaz. Acesta-i harul lui Dumnezeu! El adoptă Neamurile în familia lui Cristos. Desigur, ştim că deşi Rut s-a născut o păgână, prin intermediul primului ei soț, sau al lui Naomi, ea a aflat despre adevăratul Dumnezeu.

Boaz a fost fiul lui Rahab, prostituata pe care au găsit-o cele două iscoade în Ierihon (Matei 1:5). Aşadar, vedem că străbunica lui David a fost o moabită, iar străbunicul său a fost pe jumătate canaanit. Toate acestea se regăsesc în spița biologică a lui Mesia.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: DOAR VICTORII PARȚIALE Judecători 1–2:5
Luni: INSTITUȚIA JUDECĂTORILOR Judecători 2:16–3:11
Marți: DEBORA ŞI BARAC Judecători 4:4–5:31
Miercuri: GHEDEON, FERMIERUL Judecători 6:1-16; 7:16-25
Joi: GROAZNICUL JURĂMÂNT AL LUI IEFTA Judecători 11:12-40
Vineri: SAMSON, OMUL PUTERNIC Judecători 15 şi 16
Sâmbătă: ISTORIA LUI RUT Cartea Rut

Capitolul 9

Să înțelegem I Samuel

I Samuel Îl înfățişează pe Isus Cristos, Regele nostru

Cu aceasta inaugurăm studiul nostru despre cărțile regilor. Să privim la cele şase care ne stau înainte:

I Samuel: Alegerea omului – Saul.
II Samuel: Alegerea lui Dumnezeu – David.
I Regi: Solomon şi Israel.
II Regi: Regii Israelului.
I Cronici: Solomon şi templul.
II Cronici: Regii şi templul.

Istoria regală începe cu cartea Samuel. Lunga perioadă a domniei judecătorilor se încheie cu Samuel. Când Samuel a venit la putere, poporul era într-o stare groaznică. Practic, ei L-au respins pe Dumnezeu. Îi auzim vociferând zgomotos că vor un rege pământesc (I Samuel 8:4-7). Această carte marchează începutul perioadei de cinci sute de ani a regilor Israelului (aproximativ 1095-586 î.Cr.).

Evenimentele consemnate în I Samuel acoperă o perioadă de circa o sută cincisprezece ani, de la copilăria lui Samuel, apoi vremurile tulburi ale lui Saul, până la începutul domniei regelui pe care Dumnezeu l-a ales, David. În viețile personale ale acestor trei oameni, cartea de față ne oferă imagini foarte plastice a acestor vremuri. Samuel a fost ultimul dintre judecători; Saul a fost primul dintre regi. Istoria ne duce până în vremea când David e gata să stabilească permanent monarhia, iar Dumnezeu e gata să-l stabilească permanent pe David pe tronul Israelului (Psalmul 89).

Cartea poate fi împărțită în funcție de numele celor trei personaje principale ale sale – Samuel (1 – 7), Saul (8 – 15) şi David (16 – 31). Istoria din această carte ne este prezentată sub mantia atractivă a biografiei. Cui nu-i place o poveste adevărată?

Am cunoscut şi iubit cu toții povestirile consemnate în I Samuel, din frageda sa pruncie. Cine nu ştie istoria copilăriei lui Samuel (capitolul 3), apoi istoria lui David şi a lui Goliat (17) şi a prieteniei dintre David şi Ionatan (18)?

Cum se ştie, cartea aceasta poartă numele celui mai important personaj al său, Samuel. Probabil el a scris cea mai marea parte a ei, până la

capitolul 24. Natan şi Gad au terminat-o (I Cronici 29:29 şi I Samuel 10:25).

SAMUEL, FĂCĂTORUL DE REGI (I Samuel 1–7)

Samuel – „L-a întrebat pe Dumnezeu"! Aceasta e semnificația numelui său. Cartea aceasta începe cu relatarea Anei, mama lui Samuel, care se roagă lui Dumnezeu să-i dăruiască un fiu, de care El să Se poată folosi. Samuel, ultimul dintre judecători, a constituit răspunsul lui Dumnezeu la această rugăciune. *Samuel făcea slujba înaintea Domnului şi copilul acesta era îmbrăcat cu un efod de in* (I Samuel 2:18).

În toată viața îndelungată şi folositoare a lui Samuel, el s-a remarcat ca un om al lui Dumnezeu. Mai presus de toate, el a fost un om al rugăciunii. Această primă carte, care îi poarte numele, este un studiu minunat al locului şi puterii rugăciunii, exemplificat din plin în viața sa. El a fost un copil al rugăciunii (I Samuel 3:1-19); el a adus biruință poporului său, prin rugăciune (7:5-10); când națiunea a dorit să aibă un rege, Samuel s-a rugat Domnului (8:6); rugăciunea de mijlocire a fost nota marcantă a vieții sale (12:19-23).

Tocmai în zilele de întuneric şi restrişte ale Israelului auzim rugăciunea credinței de pe buzele unei femei simple şi credincioase, Ana. Ea i-a cerut lui Dumnezeu un fiu, pe care să-l dedice Domnului pentru slujire (I Samuel 1:9-19).

Când s-a născut Samuel, Ana l-a adus la tabernacolul (cortul) de la Şilo. Deşi corupția preoției era la culme, Samuel a fost ocrotit, crescând ca un băiețaş cu frica de Domnul (I Samuel 1:24-28; 2:12-26; 3:1-21).

Eli a fost judecător şi preot în acelaşi timp. El domnise până la acea dată patruzeci de ani. A fost un părinte indulgent. Drept urmare, celor doi fii ai săi, Hofni şi Fineas – fiind şi ei preoți – li s-a permis să acționeze într-o manieră cât se poate de dizgrațioasă. Ca urmare, a rezultat o stare de corupție pe plan moral, iar Dumnezeu l-a avertizat pe Eli că va urma prăbuşirea casei sale.

De obicei ciuperca de copac nu este depistată multă vreme. Totul pare perfect din afară, dar când vine prăbuşirea, abia atunci se vede starea adevărată a copacului. Israel păcătuise de multă vreme. În cele din urmă, a venit dezastrul consemnat aici (I Samuel 4).

În timpul următoarei invazii din partea duşmanilor lor, filistenii, Israel a fost înfrânt, chivotul legământului a fost luat, iar fiii lui Eli au fost omorâți. Când a auzit toate acestea, Eli, acum un bătrân de nouăzeci şi opt de ani, a murit de şoc (I Samuel 4).

O AMENINȚARE PERMANENTĂ

Citiți istoria luării chivotului de către filisteni.

Pentru prima oară de la Judecători 13–16, sunt menționați filistenii. Robia a durat patruzeci de ani (Judecători 13:1) şi pare să fi luat sfârşit în zilele lui Samuel (I Samuel 7:13,14), cam în al douăzecilea an de domnie a sa ca judecător (I Samuel 7:2). Bătălia cu duşmanul acesta s-a purtat, probabil, la circa 6 km şi jumătate nord-vest de Ierusalim.

Filistenii erau duşmanii cei mai puternici ai Israelului, fiind aşezați în ținutul de coastă din sud-vest. Probabil că filistenii au reluat atacurile datorită morții lui Samson. Curând bătălia s-a întors împotriva Israelului. Israeliții s-au întrebat de ce i-a părăsit Dumnezeu. Luptându-se împotriva lui Dumnezeu, ei L-au rugat totuşi pe Dumnezeu să lupte pentru ei. Citiți relatarea acestei treziri de la Miţpa (I Samuel 7).

Nu putem avea biruință câtă vreme luptăm împotriva lui Dumnezeu! Făcând abstracție de cauzele imediate, răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu este rădăcina jalnicelor războaie din vremea noastră. Civilizația, în general, nu caută mai întâi şi întotdeauna slava şi voia lui Dumnezeu. Statele Unite au căzut la acest test, după cum au făcut toate celelalte națiuni. Națiuni civilizate au dat greş, cum era de aşteptat, şi întotdeauna vor da greş, câtă vreme Dumnezeu este ținut afară din ecuație.

Deşi viața aceasta e sortită a fi o luptă, are şansele să fie o luptă biruitoare, dacă ne strângem sub flamura Căpeteniei Mântuirii noastre, făcând ca voia Sa să fie şi voia noastră. *Suntem mai mult decât biruitori* (Romani 8:37).

UN SLAB SUBSTITUT

După prima înfrângere în fața filistenilor, au făcut ei ce este bine, căutând ocrotire din partea Chivotului? (I Samuel 4:3-7,10).

Chivotul Domnului a fost un prea sărac substitut pentru Dumnezeul acelui Chivot. Mulți oameni cred că dacă poartă simboluri religioase sau îndeplinesc anumite ritualuri religioase sau dacă contribuie cu bani la diverse asociații de caritate, vor fi în siguranță. Ei consideră aceste lucruri un descântec sau un talisman, menit să le asigure victorie. Puteți ilustra aceasta, cu exemple pe care le cunoaşteți?

„Strâmtorarea omului este oportunitatea lui Dumnezeu!“ Deşi pierderea a fost atunci teribil de mare, Dumnezeu, în planul Său, a intervenit spre binele lor. Prin intermediul lui Samuel, Dumnezeu a asigurat (1) izbăvire din mâna filistenilor, (2) pregătire pentru regatul ce urma, (3) un sanctuar permanent, în locul tabernacolului de la Şilo şi (4) o mai bună preoție.

SAMUEL, PROFETUL

Samuel a fost ultimul dintre judecători, primul dintre profeți şi întemeietorul monarhiei. În plus, el a întemeiat o şcoală de profeți – un fel de

seminar. Istoria acestui mare om este ireproşabilă. E greu să găsim o singură greşeală pe care s-o fi făcut Samuel.

Dumnezeu ne dă totdeauna ce este mai bun, numai să vrem să luăm, *căci îndurarea Lui ține în veac* (I Cronici 16:34). Suntem agenți liberi umani. Avem libertatea să alegem; dar s-ar putea să ne cutremurăm de consecințele alegerii noastre. Noi trebuie să alegem calea lui Dumnezeu – care este cea mai bună – ori calea noastră proprie.

O TREZIRE OPORTUNĂ

Căci Domnul nu înceta să Se arate în Şilo (I Samuel 3:21). Dumnezeu a revizitat Şilo! Pentru că Şilo fusese părăsit. Citiți Judecători 21:19-21. Locaşul de închinăciune fusese transformat într-un loc de petrecere şi dansuri. Şilo a fost locul de domiciliu al casei lui Dumnezeu din zilele lui Iosua până la Samuel. David a mutat acest loc la Ierusalim. Chivotul a fost luat de filisteni în copilăria lui Samuel şi de atunci Şilo a încetat să mai aibă o importanță mare (I Samuel 4:3,11).

CE A ADUS TREZIREA?

Trei lucruri:

1. O mamă care se ruga, capitolul 1.
2. Un popor cuminţit, capitolul 2.
3. Un profet credincios, capitolul 3.

Avem nevoie de un grup de credincioşi care să se roage, de oameni care să simtă nevoia lor şi de un predicator consacrat, pentru a face să se arate trezirea. Sub dominația filistenilor, Israel nu avea nici un centru de închinare bine definit. Samuel a crescut, devenind un bărbat matur, şi şi-a preluat rolul de conducător, pentru care s-a născut. Primul semn de speranță, după lunga perioadă de răzvrătire şi înfrângere, a fost un sentiment al propriei nevoi. Ei au început să-L dorească pe Dumnezeu. Ei au *plâns după Domnul.* Evreii vor face asta din nou, peste puțin timp (Zaharia 12:10,11), când Cristos, *pe care L-au străpuns,* Se va întoarce pe pământ şi Se va descoperi pe Sine propriului Său popor.

Dumnezeu nu poate face mare lucru pentru oamenii care nu simt nici o nevoie. Lui Dumnezeu Îi este milă de astfel de oameni. Sunt o categorie de oameni care cred că sunt „bine, merci!“

„Ei bine“, a spus Samuel, „dacă sunteți cu adevărat sinceri, trebuie să-mi demonstrați asta. Faceți ceva. Dovediți-mi. Cum? Înlăturați dumnezeii voştri străini“ (I Samuel 7:3). „Înlăturați“ ar mai putea fi tradus prin „terminați odată cu ei!“. Dacă vorbiți serios, Dumnezeu va vorbi serios! Religia nu e doar o chestiune de emoții, ci şi de voință.

Adesea ne vine uşor să spunem „vorbe mari“, dar e cu totul altceva când urmează să trăim pe măsura celor spuse. De câte ori nu-I facem

promisiuni lui Dumnezeu, de care nu ne ținem niciodată? Ce trist că uneori viața noastră strigă în gura mare: „Minciună!“ la ceea ce spunem cu buzele noastre!

Oamenii au început să se lamenteze şi Samuel a profitat de asta şi i-a chemat să se întoarcă la Dumnezeul lor şi să se lepede de idolii lor. Samuel a ridicat un altar, pe care l-a numit Ebenezer (I Samuel 7:12) – ceea ce înseamnă „piatră de ajutor“. Cristos, victoria noastră, e numit „piatra“, atât în Vechiul Testament, cât şi în Noul (Daniel 2:34; Matei 21:42).

Într-un scurt paragraf, găsim istoria comprimată a judecătoriei lui Samuel. Casa lui era la Rama. De aici el făcea o dată pe an o călătorie, străbătând tot teritoriul, până la Betel, Ghilgal şi Mițpa, supraveghind şi rezolvând toate problemele poporului (I Samuel 7:15-17). Tot aşa sunt şi misionarii din ziua de azi. Ei îşi aleg un loc, în care să-şi stabilească baza, şi apoi străbat ținutul dimprejur.

Samuel a înființat o şcoală pentru profeți, la locuința sa din Rama. A fost începutul „ordinului“ de profeți sau văzători. Când chivotul a fost luat, preoții s-au împrăştiat. Atunci s-a retras Samuel la casa sa din Rama. Prin Samuel, Dumnezeu a introdus un nou fel de relații cu Israel. El a chemat profeții, prin care a vorbit. Odată cu Samuel, profeția devine o parte integrantă din viața Israelului. Samuel şi-a strâns în jurul lui grupuri de oameni, pe care i-a numit *fiii profeților.* Aceştia se aflau la Şilo, Ghilgal, Betel, Samaria şi Rama. (Vezi Fapte 3:24.)

Slujba cea mai importantă a lui Samuel a fost organizarea împărăției. Triburile independente urmau să fie unite acum într-o națiune. Pentru a supraviețui între alte națiuni puternice, Israel trebuia să devină puternic. Însă israeliții au refuzat să-L ia în serios pe Dumnezeu şi să asculte de El, cum le poruncise Domnul, astfel că lui Samuel i s-a permis să le găsească un rege. Ei doreau să fie „ca toate celelalte națiuni“. Dumnezeu voia însă să *nu* fie ca toate celelalte națiuni. În Deuteronom 17:14-20 Dumnezeu profețise că va veni vremea când Israel va avea un rege, dar El nu voia ca ei să fie independenți de El.

SAUL, REGELE ALES (I Samuel 8–15)

Dumnezeu n-a voit niciodată ca Israel să aibă un rege, decât pe El Însuşi. El avea să le trimită mari conducători, iar aceştia, la rândul lor, aveau să-şi primească ordinele direct de la El. Dar Israel, în apostazia lui, era într-o stare de neliniște. De aceea, vedem că Dumnezeu le-a acordat cererea. Aici se desprinde o mare lecție: putem avea ceea ce e mai bun pentru viața noastră sau varianta mai puțin bună – voia Lui directă sau voia Lui permisivă!

Saul, primul lor rege, a fost un eşec. Da, era frumos, chipeş, înalt şi

cu o înfățișare nobilă. A avut un început splendid. S-a dovedit a fi un minunat strateg militar. I-a înfrânt pe vrăjmaşii din jur – pe filisteni, pe amaleciți şi pe amoniți.

Saul a fost smerit la început, dar îl vedem tot mai plin de mândrie şi neascultător de Dumnezeu. Nici un alt om nu a avut o mai mare oportunitate decât Saul, după cum, tot aşa, nimeni nu a avut parte de un mai mare eşec. Gelozia sa împotriva lui David a îmbrăcat accente de nebunie.

Întrucât Saul le-a fost dat israeliților ca răspuns la cererea lor păcătoasă să aibă un rege – împotriva voii lui Dumnezeu! – se pune întrebarea dacă Saul a avut vreo şansă să se facă plăcut în ochii lui Dumnezeu. Oare în alte împrejurări, ar fi reuşit el? Nu a fost el condamnat de Dumnezeu la eşec, chiar înainte de a porni la drum ca rege?

Aflăm răspunsul clar în Cuvântul lui Dumnezeu: În I Samuel 12:12-15, profetul lui Dumnezeu le spune israeliților că, deşi au cerut un rege, sfidând voia lui Dumnezeu (versetul 12), dacă atât ei, cât şi regele lor se vor teme de Iehova şi-I vor sluji, totul va fi bine. Observați ce vine după acest cuvânt al lui Samuel (versetele 16-18). Apoi vedem că Israel îşi mărturiseşte păcatul de a fi cerut un rege (versetul 19), iar Samuel îi reasigură pe israeliți, promițându-le binecuvântare, dacă Îi vor sluji lui Dumnezeu.

Singurul motiv pentru care un suflet ajunge să fie respins de Dumnezeu este că sufletul acela L-a respins mai întâi pe Dumnezeu. Lui Dumnezeu Îi aparține inițiativa în dragoste. *Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi* (I Ioan 4:19). În schimb, la păcat, inițiativa îi aparține omului (I Samuel 15:23).

OBSERVAȚI PATRU LUCRURI ÎN ORDINAREA LUI SAUL

1. Ordinare divină (I Samuel 9:3-20). A ieşit cu măpăstru şi s-a întors cu un sceptru.
2. Ordinare profetică (I Samuel 10:1). Samuel i-a fost tutore şi prieten. Ce mare avantaj, dar, vai!, a fost irosit. De câte ori nu procedăm şi noi la fel astăzi!
3. Ordinare spirituală. *Duhul lui Dumnezeu a venit peste el* (I Samuel 10:10). L-a ÎNTRISTAT pe Duhul şi apoi L-a STINS. Dacă vrem ca Duhul Sfânt să rămână, El trebuie iubit şi ascultat.
4. Ordinare populară. *Şi tot poporul a strigat: „Trăiască regele!“* (I Samuel 10:24)

OBSERVAȚI!

1. Aroganța lui Saul la altarul Domnului (I Samuel 13:11-13).
2. Cruzimea față de fiul său Ionatan (I Samuel 14:44).
3. Neascultarea, în chestiunea amaleciților (I Samuel 15:23).

4. Gelozia şi ura sa faţă de David (I Samuel 18:29).

5. Păcatul său, când a consultat vrăjitoarea din Endor (I Samuel 28:7).

CAMPANIILE LUI SAUL

1. Împotriva amoniților

Începutul domniei… în ciuda unor obstacole de neînvins… armata mobilizată în mare grabă… amaleciții complet distruşi… prestigiul lui Saul, ca rege, consolidat.

2. Împotriva filistenilor

Păcatul lui Saul, în faptul că şi-a asumat funcția de preot… Dumnezeu l-a respins pe Saul… vitejia lui Ionatan şi a prietenului său a creat panică în rândul filistenilor… duşmanul e pus pe fugă.

3. Împotriva amaleciților

Saul l-a alungat pe duşman în pustiu… dar succesul a fost umbrit de neascultare… a capturat prăzi însemnate… l-a mințit pe Samuel… profetul a repetat că Dumnezeu l-a respins pe Saul.

4. Împotriva filistenilor

Saul în veşnice lupte cu filistenii… băieţaşul David a apărut după ungerea sa… l-a confruntat pe Goliat, uriaşul filistenilor… l-a ucis… a urmat panică… David s-a acoperit de glorie.

5. Împotriva lui David

Gelozia lui Saul l-a orbit pe acesta, căutând să-i ia viața lui David… David a devenit un proscris pentru Saul… David e izbăvit însă de nenumărate ori… Saul, duşmanul lui Saul până la moarte… Prietenia nemuritoare a lui David cu fiul lui Saul, Ionatan.

6. Împotriva filistenilor

Luptele din câmpia Esdraelon… când Saul, deghizat, face vizita la vrăjitoarea din Endor… chemarea lui Samuel [din morți]… Israel complet înfrânt… Saul şi trei dintre fiii lui sunt ucişi.

DĂ-I PRIORITATE LUI DUMNEZEU

În toți anii vieții lui, Samuel l-a plâns pe Saul. Când acesta a şchiopătat, Samuel a rămas credincios, avertizându-l, iar apoi când a rămas singur, l-a plâns pe Saul. O sumedenie de versete redau această povestire (I Samuel 15:35).

Într-o bătălie cu filistenii, Saul şi trei fii ai lui au murit. O viață ce era atât de promițătoare a sfârşit în înfrângere şi eşec. Saul nu ascultase de Dumnezeu în mod absolut. De pildă, dacă ar fi să-mi vând o mie de acri de pământ, rezervându-mi un singur acru în centrul acestei proprietăți, aş avea dreptul de a trece prin cei o mie de acri, pentru a ajunge la ce este al meu [asta seamănă cu cuiul lui Pepelea, din povestea noastră, n.tr.].

Necazul cu noi este că îi rezervăm o cameră lui Satan în inima noastră şi el ştie că-i vom ceda prioritatea în acea privință. Tocmai asta era buba lui Saul.

Gândiți-vă acum ce deosebire este între cum a sfârşit Saul din Tars (Pavel) şi Saul regele! Unul L-a pus pe Dumnezeu pe locul întâi, celălalt s-a pus pe sine pe locul întâi!

Dumnezeu ne arată în această carte că El trebuie să fie totul în toate; despărțiți de El, copiii Lui nu au parte de nicio binecuvântare.

Dimineața vieții lui Saul a fost luminoasă, dar curând cerul s-a înnorat. Apoi soarele său a apus, îndărătul norilor negri de furtună. Urmăriți cu atenție răsăritul lui Saul, domnia lui şi, în cele din urmă, ruinarea sa.

DAVID, REGELE DOVEDIT (I Samuel 16–31)

La începutul celei de-a treia diviziuni a cărții, îl vedem pe Samuel plângând pentru Saul. Dumnezeu îl mustră, spunându-i să se scoale şi să ungă pe noul rege (I Sam. 16:1).

David, „lumina ochilor lui Dumnezeu“, a fost unul dintre cele mai mărețe personaje din toate timpurile. El a făcut mari contribuții la istoria Israelului, atât spiritual, cât şi național.

În această carte îl vedem pe David: tânărul păstor, un poet-cântăreț la curtea regală, apoi un purtător de arme, un căpitan, apoi ginerele regelui, autor de psalmi şi, în cele din urmă, un fugar urmărit fără pricină de regele Saul. A fost uns de trei ori şi avea să fie întemeietorul spiței regale din care a provenit Regele regilor.

David, fiul lui Isai şi strănepotul lui Rut şi Boaz, s-a născut la Betleem. Era cel mai mic dintre opt fii. Când David avea doar optsprezece ani, Dumnezeu i-a spus lui Samuel să-l ungă rege, care să-i urmeze lui Saul la tron. Ca băiat, el păştea turma de oi a tatălui său şi citim despre faptele sale de vitejie întru apărarea oițelor de fiarele sălbatice.

Ca şi cântăreț cu harfa, faima lui David a ajuns la urechile regelui. Starea de melancolie a lui Saul a făcut ca David să fie chemat la curte ca să cânte. Una din cele mai fermecătoare istorii de iubire reală în prietenie o găsim între David şi Ionatan, fiul lui Saul.

Când David a fost promovat într-un post de conducere în armată, marele său succes a trezit gelozia lui Saul, care şi-a pus în gând să-l omoare. Saul a întreprins cinci atacuri asupra vieții lui David (I Samuel 19:10,15,20,21,23,24). Dar Dumnezeu l-a păzit pe David. *Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră* (Romani 8:31)? David a fost izbăvit din toate aceste pericole. Citiți cuvintele lui David din Psalmul 59. Citiți şi Psalmul 37.

Au fost zile pline de încercări pentru tânărul David, care fusese numit în slujba regelui. Era natural să meargă la Samuel, căutând protecție. Toate

acestea au constituit un instructaj pentru cel pe care Dumnezeu îl pregătea să ocupe tronul Israelului. El a învățat nu doar cum să se poarte cu oamenii, ci cum să se poarte cu el însuşi. Şi astfel, a devenit independent şi curajos. A mai învățat, în zilele acelea chinuitoare, să se încreadă în Dumnezeu, nu în oameni. El întotdeauna a aşteptat timpul lui Dumnezeu.

El a fost proscris nu pentru că ar fi făcut vreun rău, ci din cauza geloziei nebune a lui Saul. David a crescut sub încercările şi suferințele sale. În loc să lase ca ura lui Saul să-i împietrească inima, el a răspuns cu dragoste la ură.

În zilele acelea, el a învățat să fie şi un bun luptător. El avea să devină capul unei mari națiuni, iar Dumnezeu îl instruia pentru serviciul activ.

UN PROSCRIS DEVINE REGE

În cele din urmă, David s-a refugiat, luând calea pribegiei. În acest timp, Samuel a murit. De două ori a fost viața lui Saul în mâinile lui David, dar de ambele dăți el i-a cruțat viața. Crezând că va *pieri într-o zi ucis de mâna lui Saul,* el s-a refugiat la filisteni. Atunci a fost compus Psalmul 56. După ce Saul şi fiii săi au fost ucişi de filisteni, exilul lui David a luat sfârşit.

Capitolul cu care se încheie cartea noastră este învăluit în doliu. Ne redă tabloul final al uneia dintre cele mai dezastruoase eşecuri. Saul a murit pe câmpul de bătălie, prin mâna sa. Avantajele şi oportunitățile avute de cineva în tinerețe niciodată nu vor garanta succesul la maturitate. E nevoie să rămânem credincioşi lui Dumnezeu. Ce l-a dat gata pe Saul nu a fost atât de mult neascultarea sa, cât o ascultare pe jumătate, cu inima împărțită (I Samuel 15). El a fost o victimă a mândriei umane şi geloziei.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: SAMUEL „CERUT DE LA DUMNEZEU“ I Samuel 1–3
Luni: SAMUEL, PROFETUL I Samuel 4–7
Marți: SAUL, REGELE I Samuel 8–12
Miercuri: SAUL, ÎNCĂPĂȚÂNATUL I Samuel 13–15
Joi: UNGEREA LUI DAVID I Samuel 16–18
Vineri: AVENTURILE LUI DAVID I Samuel 19; 20; 22; 24
Sâmbătă: MOARTEA LUI SAMUEL ŞI A LUI SAUL I Samuel 25; 26; 31

Capitolul 10

Să înțelegem II Samuel

II Samuel Îl înfățişează pe Isus Cristos, Regele nostru

Nu trebuie doar să-L încoronăm pe Cristos ca rege al vieții noastre, ci trebuie să-L aşezăm pe tronul care I se cuvine.

Cartea I Samuel consemnează eşecul regelui ales de om, Saul. II Samuel descrie întronarea regelui ales de Dumnezeu, David, şi stabilirea „Casei lui David", prin care va veni la urmă Mesia, Isus Cristos. Când va veni Cristos din nou, El va sta pe tronul lui David (Isaia 9:7; Luca 1:32).

Cartea II Samuel se ocupă de istoria lui David ca rege (II Samuel 5:3). Nu ne relatează întreaga istorie însă, căci ea începe cu I Samuel şi se continuă în I Regi. I Cronici o tratează dintr-un punct de vedere diferit.

Ne va fi uşor să reținem conținutul acestei cărți dacă o vom studia ca pe o biografie. David este acum subiectul nostru. El îşi intră în rolul său. Haideți, aşadar, să începem cu I Samuel 16.

PREGĂTIREA LUI DAVID ŞI DISCIPLINA LUI

Acestea erau zilele în care David era pus la încercare. David a fost:

1. Chemat de la staulul oilor (I Samuel 16:11-13)
2. A avut biruință asupra lui Goliat (I Samuel 17)
3. A fost persecutat de Saul (I Samuel 18 până la capăt).

Copiii lui Israel au insistat să li se dea un rege. Dumnezeu mai întâi le-a dat un rege după inima lor, pe Saul. După aceea, le-a dat unul după inima Sa, pe David.

Aceasta formează conținutul cărții II Samuel.

1. David a fost făcut rege peste Iuda, II Samuel 1–4.
2. Apoi David a fost făcut rege peste tot Israelul, II Samuel 5–24.

Observați cât de binecuvântată este viața care îl recunoaşte pe „unsul Domnului" şi-L aşază pe Rege pe tronul inimii. O asemenea viață este ocrotită. …*tu erai cel ce scotea Israelul la luptă şi-l aducea înapoi*…(II Samuel 5:2).

O astfel de viață este hrănită. *Tu vei păstori poporul Meu Israel* (II Samuel 5:2; vezi şi Psalmul 23:1,2).

O viață trăită în acest fel este biruitoare, având însăşi biruința lui Cristos: …*şi vei fi domnitorul Israelului* (II Samuel 5:2).

Isus a zis: *Veniți după Mine.* Dacă vom asculta, înseamnă că El ne va ocroti şi ne va păstori, făcând ca biruința noastră să fie sigură!

Dacă vom citi II Samuel 7:18-22; 8:14,15, îl vom găsi pe David în culmea vieții sale, când prosperitatea Sa era la maximum. Ne arată ce devenise el şi ce ar fi putut continua să fie, dacă ar fi rămas credincios lui Dumnezeu.

David a fost un om după inima lui Dumnezeu – nu pentru perfecțiunea cu care s-ar fi lăudat, ci pentru imperfecțiunile sale mărturisite. El s-a ascuns în Dumnezeu. Citiți ce ne spune Dumnezeu să facem când păcătuim: I Ioan 1:9.

Istoria păstorului David se găseşte în I Samuel 16 şi 17; apoi îl vedem ca prinț la curte, I Samuel 18–20; şi, în fine, ca exilat, în capitolele 21–31.

Nu găsim pe nici un altul, în Cuvântul lui Dumnezeu, atât de multilateral. Este David, tânărul păstor, muzicianul de la curte, ostaşul, prietenul fidel, căpetenia a cărui viață este amenințată; apoi regele, marele general, tatăl iubitor, poetul, păcătosul, omul cu inima frântă – dar, mai presus de toate, omul care Îl iubeşte pe Dumnezeu! Noi îl considerăm un fel de Robin Hood al Bibliei. Am îndrăgit episoadele de un neînfricat curaj, când a înfruntat leii şi urşii, precum şi pe uriaşul Goliat.

A fost un om cu un mare farmec şi o reală putere de atracție. Puteți găsi, în lectura acestei cărți, exemple care să demonstreze următoarele calități ce ies atât de pregnant în evidență?

1. Credincioşia lui
2. Modestia
3. Răbdarea
4. Curajul
5. Mărinimia sa
6. Sinceritatea
7. Pocăința

Ar fi bine să facem o evaluare a lui Saul şi a lui David, apreciind, în mare, măsura staturii fiecăruia în comparație cu celălalt. Ambii au fost regi ai Israelului. Ambii au domnit cam aceeaşi durată: patruzeci de ani. Ambii au beneficiat de sprijinul loial al poporului şi ambilor li s-a promis puterea lui Dumnezeu, care-i va susține. Şi totuşi, Saul a fost un eşec, iar David a fost un succes. Numele lui Saul este o pată în istoria lui Israel, pe când numele lui David este onorat astăzi, de evrei şi de neevrei.

Care este cauza acestei diferențe? E bine să aflăm, căci aceiaşi factori s-ar putea să acționeze în viața ta şi a mea, şi s-ar putea să alegem deliberat forțele care ne vor duce pe un drum sau altul.

Saul a avut un început strălucit şi o vreme s-a comportat ireproşabil. Dar odată cu succesul, a intervenit mândria (Proverbe 16:18). Treizeci de ani din domnia sa au fost petrecuți în nesiguranță şi eşec. El se desprinsese de Dumnezeu. S-a sinucis, în cele din urmă, pierzând bătălia, şi a lăsat regatul său în stare de război, cu vecinii săi şi cu loialitatea împărțită a supuşilor săi (I Samuel 31).

Conexiunea imediată între ultimul capitol al cărții precedente şi cea de față trebuie avută în vedere. După ce David i-a cruțat viața lui Saul (I Samuel 26), şi-a dat seama că viața îi este în primejdie, dar a comis greşeala mare de a se fi asociat cu filistenii, în loc să se fi încrezut liniştit în Dumnezeu (I Samuel 27). Între timp, au loc ultimele scene şi tragedia finală a vieții lui Saul (I Samuel 28–31).

Atitudinea lui David reiese din jalea manifestată de el pentru moartea lui Saul. Totul era de-acum clar pentru ca David să-şi împlinească scopul divin şi să devină rege al Israelului.

I ŞI II SAMUEL

Acum atenția ne este reținută de II Samuel. Se poate spune că nu e nici o diferență între prima şi a doua dintre cărți. De fapt, inițial cele două au format o singură carte, parcurgând perioada de la începutul vieții lui Samuel până la sfârşitul vieții lui David. Dar II Samuel se ocupă în întregime de viața lui David.

Nu există nici o relatare paralelă a aceleia din II Samuel 2, redând urcarea lui David pe tronul regatului lui Iuda, dar I Cronici 11 şi 12 ne oferă o imagine vie a israeliților, care vin să-l facă pe David rege peste întreaga țară. Saul a fost alegerea poporului; David a fost alegerea lui Dumnezeu.

După deznodământul de la Ghilboa, când atât regele Saul, cât şi fiul său Ionatan – preaiubitul prieten al lui David – zăceau morți, cum era şi firesc, David a dorit să ştie care era următorul pas de făcut. Prin urmare, David a cerut călăuzire de la Dumnezeu (II Samuel 2:1). Întrebarea lui David nu a privit chestiunea devenirii sale ca rege, ci doar locul unde trebuie să meargă. Națiunea Israel avea nevoie de un conducător şi Domnul i-a răspuns că trebuie să se ducă la Hebron (versetul 3).

Hebron era una din cele mai străvechi cetăți (Numeri 13:22). Încă pe vremea lui Avraam exista ca aşezare omenească. Când a fost cucerit Canaanul, această cetate a devenit posesiunea lui Caleb şi a fost una din cetățile de refugiu (Iosua 4:13-15; 21:11-13). Aceasta a fost capitala lui David în primii şapte ani ai domniei lui. Asta i-a sporit în importanță. Era situată la 24 km sud de Ierusalim, în centrul teritoriului lui Iuda, fiind o cetate întărită. Era foarte potrivită să fie capitala noului regat, cu filistenii de o parte şi urmaşii lui Saul de cealaltă.

David s-a comportat ca un rege, când a cruțat viața lui Saul. El era dispus să aştepte ca Dumnezeu să-i spună că va avea biruință sigură (I Samuel 26). Vedeți, el se afla pe înălțimi. Se părea că instruirea lui David luase sfârşit.

Diavolul preferă să-l azvârle pe un om când acesta este pe înălțimi, căci atunci va cădea mai departe şi mai rău. Aşa şi cu David: l-a aruncat, căci el trecuse printr-una din cele mai dificile perioade din viața sa, rămânând acolo aproape un an şi jumătate (I Samuel 27:1). David a căzut de pe culmea biruinței spirituale şi a privilegiului în valea întunecată a înfrângerii, şi a ales să stea acolo, slăbit şi descurajat, vreme îndelungată. (Totuşi în clipa în care s-a întors spre Dumnezeu, Domnul i-a dat o izbândă covârşitoare asupra vrăjmaşilor săi. Când a cerut călăuzire de la Dumnezeu, El l-a condus la Hebron, unde a fost numaidecât făcut rege.)

Credința lui David a colapsat. Fără sfatul lui Dumnezeu, el a părăsit ținutul copiilor lui Dumnezeu, mergând să locuiască în țara duşmanului, fără nici o nădejde şi sigur că va muri de mâna lui Saul, dacă nu va fugi. Şi s-a alipit de Achiş, regele Gatului, care i-a dat Țiclagul, să locuiască acolo (I Samuel 27:1-7).

Pentru a câştiga favoarea lui Achiş, David l-a mințit pe acesta, spunând că i-a

fugărit pe locuitorii lui Iuda, când, de fapt, nu i-a fugărit. David a dat de necaz. În cele din urmă însă, s-a aruncat la picioarele lui Dumnezeu. *Dar David s-a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul, Dumnezeul lui* (I Samuel 30:6). L-a întrebat pe Dumnezeu ce să facă. Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lui şi sub călăuzirea Lui, David a avut parte de o reală izbândă (I Samuel 30).

Observaţi ce s-a întâmplat în aproape acelaşi moment în viaţa lui Saul şi a lui David. Saul, un păcătos nepocăit, a murit, trăgând după el familia şi ţara întreagă (I Samuel 30:3-7). David, un păcătos pocăit, câştigă o biruinţă glorioasă asupra inamicului şi mulţi sunt salvaţi împreună cu el (I Samuel 30:17-20). Noi suntem cu toţii păcătoşi. Cum dorim să se sfârşească viaţa noastră?

Citiţi cum deplânge David moartea lui Saul şi a lui Ionatan: II Samuel 1:17-27.

Cum a murit Saul? (I Samuel 31:4)

De ce este sinuciderea un lucru rău?

Se poate găsi justificare pentru sinucidere?

Care e motivaţia care îi îndeamnă pe oameni să se sinucidă?

Cine a căzut în aceeaşi bătălie cu Saul? (I Samuel 31:2)

Care a fost atitudinea lui David când a auzit despre moartea lor?

Ne-am fi putut aştepta ca David să se bucure de moartea lui Saul?

Aflat încă în Ţiclag, în teritoriul duşmanului, David L-a întrebat pe Dumnezeu ce ar putea face, dar nu dacă urma să fie rege (II Samuel 2:1). El a ascultat de Dumnezeu şi s-a întors la Hebron, unde oamenii din Iuda l-au făcut regele lor. Studiaţi faptele de la II Samuel 2:8 la 4:8. În mijlocul luptelor şi al războiului civil al intrigilor de tot felul, David nu mişcă un deget pentru a obţine şi regatul Israel. Opoziţia este în continuu declin, pe când cauza sa e tot mai puternică. La şapte ani şi jumătate după ce a urcat pe tronul lui Iuda, David a fost făcut rege al Israelului.

De ce suntem asiguraţi de succesul lui David, când devine rege? Saul a ales calea eului, pe când David a ales calea lui Dumnezeu. Din pricina acestui fapt, Dumnezeu îl numeşte: *un om după inima Sa.* Observaţi că după moartea lui Saul David n-a făcut nici un efort să ia împărăţia cu forţa. După ce Iuda l-a recunoscut ca rege, au trecut şapte ani şi jumătate înainte ca Israel să-l fi încoronat. David ştia că era în planul lui Dumnezeu ca el să fie rege al Israelului, dar a fost dispus să aştepte.

Unii oameni cresc sub responsabilitate, alţii se umflă. Învăţăm din eşecul lui Saul că viaţa predată este singura viaţă sigură şi cu adevărat reuşită.

ASCENSIUNEA LUI DAVID – SUPREMAŢIE ŞI DOMINAŢIE

(II Samuel 1–10)

La începutul acestei cărţi, îl găsim pe David tocmai întorcându-se la Ţiclag, după marea sa victorie asupra amaleciţilor. El se întorsese obosit în trup, dar înviorat în duh, datorită marelui succes pe care l-a repurtat. Fără îndoială, se va fi întrebat care a fost rezultatul acelei mari bătălii de la muntele Ghilboa. Prietenul său scump,

Ioanatan, şi regele Saul au pierit în acea luptă.

David nu a fost ținut multă vreme în suspans. Un amalecit din tabăra lui Israel a acoperit acea mare distanță alergând, în stil beduin, ca să-i spună lui David dezastrul ce a avut loc. Fără îndoială, istoria era o fabulație şi David s-a purtat aspru cu el (II Samuel 1:1-l6).

David avea acum treizeci de ani (II Samuel 5:4) şi niciodată n-a acționat un om la această vârstă – de fapt, la orice vârstă – într-o manieră mai nobilă ca el. Inima lui generoasă nu numai că a uitat tot ce-i făcuse Saul, dar şi-a amintit de tot ce fusese favorabil în caracterul lui Saul. Rememorați câteva din lucrurile pe care Saul le-a făcut împotriva lui David.

Ce minunat este acest duh de iertare! Puteți vedea acel duh când oamenii L-au țintuit pe Cristos pe cruce (Luca 23:24) şi când l-au omorât cu pietre pe Ştefan (Fapte 7:60). Cu această ocazie, David a compus o cântare, intitulată: „Cântarea Arcului". E plină de un patetism duios, când se referă la preaiubitul său prieten răpus (II Samuel 1:19-27).

Moartea lui Saul nu a pus capăt necazurilor lui David. El încheiase o alianță cu Achiş. Şi se pusese foarte mult în poziția de trădător față de țara sa, fără să ajungă totuşi să lupte împotriva ei.

Propriul său trib, Iuda, era de departe cel mai prietenos. Locuitorii săi ştiau că Saul îl amenințase să-i ia viața. De aceea se asociase cu Achiş.

David L-a întrebat pe Domnul unde să-şi stabilească împărăția, iar Dumnezeu i-a spus la Hebron. Dar nici nu s-a suit David bine în acea cetate, că au şi venit oamenii din Iuda şi l-au uns rege peste casa lui Iuda. Deşi nu era deloc ceea ce-i promisese Dumnezeu lui David, era totuşi o mare parte din acest plan, căci Iuda era tribul regal.

Începutul lui David a fost lent şi descurajant. Dar David avea credință în Dumnezeu. El avea răbdare şi era dispus să aştepte ca Dumnezeu să-l conducă. El era smerit înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. El a fost smerit în succesul său, iar atunci când păcătuia, se pocăia cu sinceră căință. Mare a fost cariera lui David! El s-a folosit de toate talentele cu care l-a înzestrat Dumnezeu, spre gloria Creatorului său şi spre zidirea poporului ales al lui Dumnezeu. A adus pe Israel la cea mai mare glorie, extinzând hotarele sale de la Marea Mediterană la Eufrat, prin luptele câştigate. El a lăsat o bogată moştenire neamului său – moştenire care a inclus putere, bogăție, onoare, cântece şi psalmi. Dar mai presus de toate, a lăsat o pildă de credincioşie față de Dumnezeu.

Oare nu ne vom însuşi şi noi cu toții planul vieții lui David? El a pornit bine! A început cu Dumnezeu şi fiecare plan al său l-a încredințat în grija lui Dumnezeu (Psalmul 37:5). David nu a uitat niciodată că Dumnezeu este suprem. Când a păcătuit, s-a plecat adânc, cu pocăință şi mâhnire, şi Dumnezeu l-a iertat.

Oamenii din Iuda care i-au ieşit în întâmpinare lui David au fost, probabil, bătrânii propriului său trib. Au venit să-l aleagă rege, şi deşi el fusese uns în particular de către Samuel, ca semn că Dumnezeu l-a ales, acum era necesar şi natural

să se repete ungerea în public, ca o formă exterioară şi vizibilă a inaugurării domniei sale.

Vă amintiți, desigur, că şi Saul a fost uns în particular (I Samuel 10:1). Ungerea cu untdelemn însemna o numire divină. Saul a fost pus deoparte pentru slujba de rege. Lui i s-a dat dreptul să domnească peste popor.

Dar titlul de rege al lui David n-a fost recunoscut de tot poporul. Abner, căpetenia oştirii lui Saul, imediat a luat măsuri pentru numirea fiului lui Saul să-i ia locul tatălui său la tron.

Eforturile susținute ale lui David de a aplana cearta şi de a uni poporul în recunoaşterea sa ca rege au fost zadarnice. Duhul lui Saul, care fusese atât de împotrivitor față de David, a fost perpetuat în Abner, care era hotărât să stabilească împărăția lui Israel în jurul casei lui Saul, şi nu a lui David (II Samuel 2:8-10).

Poporul nu L-a consultat pe Domnul, ci, pur şi simplu, a încercat să stârnească curentul popular în direcția lui David.

A urmat un război civil, dar până la urmă, toate s-au întors în favoarea lui David el fiind făcut rege al întregului Israel. Monarhia în Israel n-a fost niciodată o autocrație absolută (I Samuel 10:25; I Regi 12:3).

În floarea vieții, la treizeci de ani, David a intrat în stăpânirea deplină a moştenirii sale. Aceasta a fost misiunea pe care i-a încredințat-o Dumnezeu. În total a domnit patruzeci de ani, inclusiv şapte ani şi jumătate la Hebron peste Iuda şi treizeci şi trei de ani la Ierusalim peste întreaga țară. Fortăreața Ierusalimului se afla încă în mâinile iebusiților, dar a fost cucerită la începutul domniei lui David (II Samuel 5:6-10).

Unul din marile rezultate ale domniei lui David a fost unitatea întregii națiuni sub conducerea sa. El a unit diversele elemente, care de multe ori se duşmăneau, într-un singur grup. Astfel găsim un popor unit, sub conducerea unui lider tânăr unit cu Dumnezeu. Evreii trebuiau doar să urmeze mai departe exemplul lui David de-a lungul anilor, pentru ca astfel să fi mers din mărire în mărire. Ei trebuiau doar să urmeze pe Fiul mai mare al lui David, pentru a merge din slavă în slavă!

David s-a încrezut în Dumnezeu cu toată inima sa şi nu s-a bizuit pe propria lui pricepere. L-a recunoscut pe Dumnezeu în toate căile sale şi Dumnezeu i-a netezit cărările (Proverbe 3:6). Cum a obținut David călăuzire? Rugându-se pentru ea. Nu ni se spune în ce fel i-a dat Dumnezeu răspunsul. Dumnezeu ne-a asigurat că dacă-I cerem ceva, El va răspunde (I Ioan 5:14,15; Ier. 33:3). Dumnezeu nu-Şi calcă niciodată cuvântul. Noi avem de luat hotărâri aproape în fiecare oră din viața noastră. Să continui să merg pe cărarea acesta în viața mea? Să-mi petrec concediul acasă sau călătorind; sau să mă odihnesc? Oare am mai face paşi greşiți, dacă El ar lua deciziile în locul nostru? Am mai putea greşi?

Războiul dintre casa lui Saul şi cea a lui David a ținut multă vreme. David era tot mai tare, iar casa lui Saul slăbea (vezi II Samuel 2 şi 3). Cauza acestor slăbiciuni a fost faptul că Dumnezeu i se împotrivea.

După şapte ani şi jumătate de opoziție, în cele din urmă David a câştigat inima

întregului Israel, prin dreptate şi spiritul său cuceritor. El a rămas acum fără nici un rival. Reprezentanții tuturor semințiilor au venit la Hebron să-l ungă rege al întregii națiuni (II Samuel 5).

De la ungerea lui David ca rege la Hebron, mergem cu el pe câmpul de bătălie.

Primul lucru care l-a preocupat pe David a fost cucerirea Ierusalimului, fortăreața Sionului. Încă din zilele lui Iosua, doar Ierusalim sfidase atacul Israelului. Era o fortăreață de necucerit. David a socotit că aceasta era cea mai potrivită să fie capitala națiunii sale. Aceasta a devenit reşedința lui David şi capitala regatului său.

Care este cetatea de cea mai mare importanță, în ce-L priveşte pe Dumnezeu? Narațiunea despre felul cum a intrat pentru prima oară în posesia deplină a poporului lui Dumnezeu se găseşte la II Samuel 5:6-9; I Cronici 11:4-8.

După ce David şi-a stabilit capitala la Ierusalim, a dorit să aducă Chivotul lui Dumnezeu în noul centru al domniei sale. El şi-a dat seama că poporul avea nevoie de Dumnezeu. O adevărată tragedie a urmat. În ce a constat aceasta? (II Samuel 6:1-19) Ce ştiți despre instrucțiunile pe care le-a dat Dumnezeu cu privire la transportarea Chivotului?

Nu este ceea ce credem, ci ceea ce spune Dumnezeu – asta contează! Părerea umană a lui Uza era că trebuie să sprijine Chivotul, pentru a-l feri de cădere. El era sincer, dar era diametral opus față de ceea ce spusese Dumnezeu. Prin urmare, Uza a murit. Întotdeauna putem şti ce a spus Dumnezeu, dacă suntem gata să plătim prețul care se cere prin studierea Cuvântului Său şi prin încrederea în ceea ce spune El (Ioan 7:17).

Care a fost cel mai mare lucru care l-a făcut David pentru poporul său?

El a cucerit Ierusalimul, l-a extins şi l-a consolidat; i-a învins pe filisteni şi a unit poporul. Dar toate acestea ar fi de puțin folos, dacă nu L-ar fi aşezat pe Dumnezeu în centrul vieții sale. Asta a adus națiunii sale unitate şi putere. Nici o națiune, nici un individ nu poate să fie cu adevărat mare, dacă nu-L are pe Cristos în centrul inimii sale.

Toate evenimentele din domnia lui David care au urmat cuceririi Ierusalimului pot fi rezumate în următoarele cuvinte: *David ajungea din ce în ce mai mare şi Domnul oştirilor era cu el* (I Cronici 11:9). Dumnezeu îl pregătise pe David pentru domnia sa. Instruirea nu este uşoară. Este bine să porți jugul în tinerețe, cum mulți oameni mari pot să adeverească [Plângeri 3:27, n.tr.].

Prima preocupare a lui David când s-a stabilit la Ierusalim a fost să aducă Chivotul mărturiei. Încercarea lui de a plasa Chivotul pe Muntele Sion a eşuat, datorită lipsei de reverență din partea celor ce-l transportau, dar după trei luni a fost plasat cum se cuvine în tabernacol. (Citiți istoria în II Samuel 6:1.)

David a fost un om de acțiune. Îi plăcea să muncească. Războaiele cu națiunile învecinate încetaseră. Acum se gândea să afle ce ar putea să facă pentru îmbunătățirea şi înfrumusețarea regatului său. El a comparat eleganța propriului său palat cu tabernacolul în care locuia Iehova. La început, se părea că Dumnezeu îi

va îngădui să facă asta, dar Dumnezeu avea un alt plan pentru David. Citiți ce i-a spus Dumnezeu lui Natan să-i transmită lui David (II Samuel 7:4-17).

Duhul de care era stăpânit David iese din nou în evidență în supunerea sa față de planul lui Dumnezeu pentru el. Dumnezeu i-a permis să adune materiale pentru uzul fiului său.

Slujitorii lui Dumnezeu nu se supără când Dumnezeu le zădărniceşte planurile şi dorințele lor. Un slujitor adevărat învață să afle care e voia lui Dumnezeu şi renunță la voia sa, în favoarea voii Stăpânului său!

Nu putem să trecem peste duioasa istorie a tratamentului lui David față de tânărul olog Mefiboşet, când a aflat că este fiul prietenului său preaiubit (II Samuel 9).

David a fost puternic în toate artele războiului, deşi inima lui era înclinată spre pace. Capitolul zece relevă câteva incursiuni foarte periculoase. Este relatarea de încheiere a ascensiunii lui David la putere, pregătind calea pentru groaznica istorie a căderii sale.

Sub domnia lui David Israel a atins cele mai înalte culmi. Aceasta s-a numit epoca de aur a Israelului. Nu existau nici înălțimi, nici închinare la idoli, nici funcții lumeşti, când „dulcele cântăreț al Israelului", „păstoraşul din Betleem" era la cârma statului Israel. Caravanele sale comerciale traversau deşerturile, iar rutele sale comerciale se întindeau de la Nil până la Tigru şi Eufrat, într-o perioadă foarte înfloritoare pentru Israel. Când Israel stătea bine față de Dumnezeu, era de neînvins în fața oricăror obstacole şi duşmani.

CĂDEREA LUI DAVID (II Samuel 11–20)

Parcă am vrea ca viața lui David să se fi sfârşit înainte să fi fost redactat capitolul 11. Epoca de aur s-a dus şi tot ce a rămas este o istorie pestriță, cu acte de păcătuire şi pedeapsă. În tot Cuvântul lui Dumnezeu nu există capitol mai trist sau mai plin de avertismente pentru copilul lui Dumnezeu. Este istoria căderii lui David. Este ca o eclipsă de soare. Păcatele sale de adulter şi, practic, omor au fost o pată asupra vieții lui David. El a devenit un om zdrobit. Dumnezeu l-a iertat, dar Cuvântul spune: „Niciodată nu se va depărta sabia din casa ta". El a cules ceea ce a semănat. Recolta pentru acest păcat o vedem în propria sa casă şi națiune.

Să vedem care au fost paşii care au dus la căderea lui David, căci veți găsi în aceşti paşi o ametitoare prăbuşire, într-o succesiune rapidă.

Mai întâi, el a fost inactiv (II Samuel 11:1,2). Era timpul ca regele să se ducă la război, dar el nu era de găsit acolo. El a rămas la Ierusalim, în locul de ispitire. Când s-a înserat, s-a sculat din pat şi a ieşit pe acoperişul casei sale. Era într-o stare inactivă, de lâncezeală, care totdeauna deschide uşa spre ispitire. Atunci a văzut-o pe frumoasa Batşeba şi a dorit-o. Primul său păcat a fost că a văzut. Nu privi răul! Roagă-te lui Dumnezeu să-ți păzească ochii. Refuză să primeşti păcatul în mintea ta. Dacă David ar fi ucis ispita în faşă, s-ar fi scutit pe sine de o sumedenie de dureri de nedescris, de un păcat groaznic. În loc să-l alunge din cugetul său, el l-a

păstrat ca pe un lucru de dorit.

În continuare, *David a trimis pe cineva să afle cine era femeia respectivă* (II Samuel 11:3). S-a interesat cine era femeia şi apoi *a trimis soli ca să i-o aducă* (v. 4). O aduce în casa sa şi uită ceea ce i se cuvine credinciosului soldat, a cărui soție era.

Dar următorul pas este mult mai grav: păcatul său împotriva lui Urie, unul din cei mai bravi ostaşi ai săi. Negreşit, şi-a spus David, trebuie să scap de el. Şi astfel îl face pe Ioab părtaş la păcat şi coparticipant la crima sa de ucidere.

Acest păcat a fost cu atât mai groaznic, cu cât a fost comis de capul unei națiuni, ce fusese în mod special favorizat de Dumnezeu. El nu mai era tânăr. Trecuse prin multe experiențe. Apoi, trebuie să luăm în considerare excelentul serviciu militar al lui Urie, care l-ar fi îndreptățit să primească răsplăți, iar nu moarte.

De ce credeți că este redată această istorie tragică în Biblie? Ea poartă caracterul unui far, avertizându-l pe marinar cu privire la câteva dintre cele mai periculoase stânci care se pot ivi pe întreaga mare a vieții. Nu neglija niciodată vegherea şi rugăciunea. O singură oră de somn l-a pus pe Samson la cheremul Dalilei. Nu te juca cu nici un păcat, nici măcar în gând. Căci s-ar putea prin asta să deschizi uşa unor periculoşi pui de păcat. Nu e nevoie de o întreagă cutie de chibrituri pentru ca să aprinzi un foc. Un singur chibrit este de ajuns!

PĂCATUL PEDEPSIT

Un an mai târziu profetul Natan l-a vizitat pe David şi l-a acuzat de păcatul pe care l-a săvârşit. Ne putem imagina strângerea de inimă suferită de David în anul acela. Citim despre pocăința sinceră a lui David (Psalmul 51). Dumnezeu i-a spus lui David că copilul său trebuie să moară din pricina păcatului său. Urmăriți cum a acceptat David această pedeapsă (II Samuel 12:13-32). Când copilul a murit, David s-a sculat şi s-a închinat lui Dumnezeu.

„O viață amărâtă este mai rea decât moartea“, spune un proverb. Moartea copilului său a fost devastatoare pentru David, dar viața amărâtă pe care a îndurat-o din pricina preiubitului său fiu Absalom nu se poate imagina. Absalom a fost un tânăr de o frumusețe rară, dar a fost un trădător. I-a atras de partea sa pe supuşii tatălui său prin perfidie. El stătea la poarta cetății şi le spunea fermierilor ce va face, dacă va ajunge să domnească. Când oamenii se închinau, onorându-l, el le săruta mâna. El se plimba cu o minunată căruță, trasă de cai focoşi. Cu această purtare nu e de mirare că a devenit favoritul poporului.

Printr-un sistem de spionaj, a furat împărăția din mâna tatălui său. Când David a părăsit Ierusalimul, Absalom şi-a adunat armata la Hebron şi a mărşăluit triumfător în cetate. Într-un târziu, David s-a pregătit pentru bătălia cu Absalom. În timpul încăierărilor, Absalom şi-a prins părul lung într-un copac din codru.

Absalom a fost un om fără inimă şi crud. David a suferit la fel în ziua victoriei lui Absalom, ca şi în întunecatul ceas al înfrângerii şi uciderii sale. Citiți cum a jelit el pentru Absalom, când a auzit că acesta a murit (II Samuel 18:19–19:4).

ULTIMELE CUVINTE ALE LUI DAVID (II Samuel 20–24)

După ce a fost zdrobită răscoala, regele David s-a întors la regatul său. Au fost instalaţi noi slujbaşi şi reconstrucţia a început din nou în toate părţile. Vedem păcatul lui David, în numărătoarea poporului, deoarece Dumnezeu nu-i spusese să facă asta. Ţara a fost pedepsită cu trei zile de ciumă.

El a strâns mari provizii pentru construirea templului şi l-a îndrumat pe fiul său Solomon să-l construiască. David avea doar şaptezeci de ani când a murit.

David a fost un rege puternic şi războinic. El a fost de calibrul lui Avraam, Moise şi Pavel. Spiritul său măreţ ne este revelat în psalmii pe care i-a compus. Dar a păcătuit. Istoria nu se termină aici, pentru că el s-a pocăit. Citiţi marea mărturisire din Psalmul 51.

Acesta este *omul după inima lui Dumnezeu.* Noi trebuie să înţelegem viaţa lui David, pentru a înţelege şi folosi Psalmii. Mai trebuie să ştim şi de ce Cristos a fost numit *Fiul lui David* (Vezi Fapte 13:22,23). David stă la jumătatea perioadei dintre Avraam şi Cristos.

David a avut greşelile sale. El a făcut lucruri care au fost foarte greşite, dar a păzit naţiunea să nu cadă în idolatrie. Deşi păcatele lui particulare au fost cumplite, a stat ca o stâncă pentru Iehova. Da, a păcătuit, dar s-a pocăit şi I-a dat lui Dumnezeu şansa să-l ierte şi să-l curăţească. El ilustrează conflictul pe care-l descrie Pavel în Romani 7. El a fost un mare sfânt, dar şi un mare păcătos.

David a luat o naţiune haotică şi a înfiinţat o dinastie, care avea să dăinuiască până în vremea captivităţii, o perioadă de peste 450 de ani. N-a existat un războinic mai mare sau un om de stat mai iscusit decât David. El a făcut din Israel puterea dominantă din vestul Asiei.

Ultimele versete din II Samuel 24:18-25 ne spun despre cumpărarea de către regele David a ariei lui Aravna. El a ridicat un altar acolo. Acest lucru are o semnificaţie specială, căci pe acest loc a fost construit mai târziu templul lui Solomon. Pe acest loc sacru stă astăzi Moscheea lui Omar. Este cât se poate de dureros pentru evrei ca locul acesta sacru să se afle în mâinile musulmanilor. Evreul nu are voie să păşească în fosta zonă a templului – cel mai sfinţit loc din toată lumea, pentru el.

Nu te ruga să ţi se încredinţeze o sarcină uşoară. Roagă-te să fii mai tare! Măreţia puterii unui om este măsura predării lui. Nu se pune problema cine eşti sau ce eşti, ci dacă Dumnezeu este la cârma vieţii tale.

Reflectă, în ce constă o chemare misionară? Cum îi cheamă Dumnezeu pe oameni în ziua de azi?

Îngerul Domnului, în general, vine când eşti ocupat (Judecători 6:11,12).

– Saul a plecat să caute vitele.
– David îngrijea de oi.
– Ucenicii pescuiau.
– Luther era un pastor ocupat.
– Washington a fost un fermier-topograf.

– Lincoln a fost un avocat de la țară.
– Frances Willard a fost un învățător.
– Moody a fost vânzător de pantofi.
– Carey a fost un cârpaci.

Tu zici: „Nici un om, în afară de Biblie, n-a văzut un înger!“ De unde ştii că n-au văzut? Dumnezeu le vorbeşte oamenilor în multe feluri diferite şi ne surprinde la fel cum l-a surprins pe tânărul fermier evreu, Ghedeon.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: DAVID JELEŞTE PE IONATAN ŞI PE SAUL II Sam. 1:1-27
Luni: DAVID, REGELE LUI IUDA II Sam. 2:1-32; 3:1
Marți: DAVID, REGE AL ÎNTREGULUI ISRAEL II Sam. 5:1-25
Miercuri: STABILIREA CASEI LUI DAVID II Sam. 7:1-29
Joi: PĂCATUL LUI DAVID II Sam. 11:1-27
Vineri: POCĂINȚA LUI DAVID II Sam. 12:1-23; Psalmul 51
Sâmbătă: DAVID NUMĂRĂ POPORUL II Sam. 24:1-17

Capitolul 11

Să înțelegem Regi şi Cronici

Regi şi Cronici Îl înfățişează pe Isus Cristos ca Rege

Dacă-L respingem pe Dumnezeu, şi El ne va respinge pe noi. Dacă ascultăm de Dumnezeu, El ne va binecuvânta. *Pe vremea aceea, Domnul a început să taie câte o bucată din ținutul lui Israel* (II Regi 10:32).

În originalul ebraic, în care au fost scrise aceste cărți, I şi II Regi au alcătuit o singură carte, I şi II Samuel alta, iar I şi II Cronici a treia. Când au fost traduse în limba greacă, ele au fost împărțite de traducători, deoarece greaca necesita cu o treime mai mult spațiu decât în limba ebraică şi sulurile pe care erau scrise erau limitate în lungime.

Probabil, autorul cărții Regi a fost Ieremia. Cartea a fost scrisă pe vremea când primul templu era încă intact.

I şi II Regi sunt doar o continuare a cărților Samuel. Cum sugerează numele lor, ele consemnează evenimentele domniei lui Solomon şi apoi ale regilor lui Iuda şi Israel, care s-au succedat la tronul celor două regate. Ele acoperă o perioadă de patru sute de ani şi redau istoria dezvoltării şi apoi a decăderii regatului. În continuare vedem regatul divizat. Atât Israelul, cât şi Iuda sunt duse apoi în captivitate. Regatul de sud (Iuda) a avut douăzeci de regi, iar regatul de nord (Israel) nouăsprezece regi.

Aceste două cărți sunt cele mai importante din istoria lumii. În fiecare zi diverse expediții scot la lumină dovezile istoriei despre care nu s-a scris nimic în afara cărților Regi. La început ele s-ar putea să vi se pară seci, aride, dar viețile regilor şi istoriile din aceste cărți demonstrează că:

1. *Dumnezeu nu este părtinitor* (Fapte 10:34).
2. Când am pus tot ce avem pe altar, Dumnezeu nu ne va face să aşteptăm după foc (I Regi 18:38). Care e semnificația spirituală a acestui lucru?
3. Captivitatea de la urmă a avut loc din pricina neascultării de Dumnezeu. A fost profețită dinainte (Deut. 28:49). Ce a spus Dumnezeu despre persoana care Îl uită pe El?

Regi începe cu regele David şi se încheie cu regele Babilonului.

Regi începe cu zidirea templului şi se sfârşeşte cu incendierea templului.

Regi începe cu primul succesor al lui David la tronul regatului, respectiv Solomon, şi se sfârşeşte cu ultimul descendent al lui David, Ioachin, eliberat din captivitate de regele Babilonului.

Regi începe cu zidirea templului şi se sfârşeşte cu captivitatea babiloneană şi distrugerea templului.

Să reținem că aceste cărți ale Regilor acoperă, practic, întreaga domnie a regilor peste poporul ales al lui Dumnezeu. În timpul domniei lui Solomon, regatul a cunoscut culmea creşterii sale. Odată cu moartea lui Solomon, Dumnezeu a încetat să-Şi guverneze poporul prin regi. În acest timp este introdusă perioada profeților, prin marele Ilie. I Regi se încheie cu istoria acestui profet. II Regi se ocupă, în principal, de Elisei. Apoi este redat declinul celor două regate, până când atât Israel, cât şi Iuda sunt duse în captivitate.

SPLENDIDA DOMNIE A LUI SOLOMON (I Regi 1–10)

Scena se deschide cu cuvintele: *Regele David era bătrân, înaintat în vârstă.* De fapt, era prematur îmbătrânit, căci în realitate nu avea decât şaptezeci de ani. Iar fiul său, Solomon, avea doar nouăsprezece ani. Din pricina slăbiciunii fizice a lui David, asistăm la o răscoală inițiată împotriva lui. Era normal ca Adonia să încerce să preia tronul tatălui său, deoarece el era fiul cel mai mare rămas în viață (II Samuel 3:4). Această rebeliune reclama o acțiune imediată, pe care profetul Natan nu a întârziat s-o ia. David a văzut că Solomon era cel mai potrivit să-l urmeze la tron. Solomon era alegerea lui Dumnezeu (I Cronici 22:9; I Regi 2:15). Era limpede că alegerea lui Solomon se bucura şi de asentimentul populației (I Regi 1:39,40). Adonia şi-a dat seama repede că era în zadar să se opună. Din pricina acestei rebeliuni, Solomon a fost încoronat înainte de a muri David (I Regi 1:30,39,53).

Solomon a primit educația sa religioasă de la profetul Natan. Acest profet înțelept l-a iubit pe Solomon şi i-a dat numele *Iedidia*, „iubitul Domnului“ (II Samuel 12:25). Domnia lui Solomon a avut un început glorios. A fost însă splendoare fără predare. Şi, ca în cazul lui Saul, viața lui Solomon s-a sfârşit într-o descreştere, contrar efectului scontat,

Inima nu i-a mai fost întru totul a Domnului, Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David (I Regi 11:4). Să reținem: Dumnezeu ne vrea inimile!

Şi totuşi, Solomon a fost un rege magnific; tronul său a fost cel mai grandios pe care l-a cunoscut lumea vreodată, iar viața lui a fost plină de întâmplări de o minunată semnificație. Regatul său de o sută de mii de km pătrați a fost de zece ori mai mare decât moştenise tatăl său.

UN STUDIU AL CARACTERULUI

I. Solomon, un om mare şi bun

1. Educația sa s-a făcut sub conducerea înțeleptului şi religiosului Natan, care i-a dat numele de dezmierdare *Iedidia*, „Iubitul Domnului“ (II Samuel 12:25).

2. Regalitatea sa a fost clară. Toată cetatea răsuna de strigăte de bucurie: *Solomon s-a aşezat pe tronul împărătesc* (I Regi 1:46).

3. Îndrumările primite de la tatăl său au fost pline de promisiune (I Regi 2:1-9).

4. Alegerea înțelepciunii de la Dumnezeu a fost o alegere divină (I Regi 3).

5. Cabinetul său a fost mai mare decât cel al oricărui rege pe care l-a avut Israelul (I Regi 4).

6. Lucrarea vieții sale a fost zidirea templului. Multe milioane de dolari [în echivalentul de astăzi, n.tr.] au fost cheltuite cu ridicarea lui. Slujba sa de dedicare a templului a rămas în analele timpului, datorită splendorii sale.

7. Regatul pe care l-a întemeiat odată realizat, după patru sute de ani, a avut dimensiunile trasate, în mare, lui Iosua (Iosua 1:4).

8. Bogăția şi gloria domniei lui Solomon i-a luat răsuflarea reginei din Şeba, aceasta fiind *copleşită de uimire* (I Regi 10:5).

9. Frumusețea persoanei lui este sugerată în Psalmul 45.

10. Afecțiunea lui arzătoare este văzută în cântările care-i poartă numele (Cântecele lui Solomon).

Solomon a fost un rege mare şi glorios, dar găsim şi nota declinului.

II. Solomon, cel slab şi greşelnic

1. Spre deosebire de tatăl său David, el a fost crud cu fratele său Adonia (I Regi 2:24,25).

2. Asemenea lui Saul, inima sa s-a umflat de mândrie (I Regi 10:18-29).

3. Condus de nevestele sale păgâne, el a căzut în idolatrie (I Regi 11). *Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi* (II Cor. 6:14).

Solomon nu a manifestat înțelepciune spirituală. Cartea Eclesiastul, cu nota sa de disperare, mărturiseşte acest lucru. El nu a posedat o inimă care să fie în pace cu Dumnezeu.

După cuvintele finale ale lui David, de îndemn către fiul său să fie credincios Domnului, regele a murit, după o domnie de patruzeci de ani.

Când tânăra prințesă Victoria a aflat într-o bună dimineață că a devenit regina Angliei, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-l roage pe arhiepiscopul de Canterbury să se roage pentru ea. Arhiepiscopul şi şambelanul curții regale au îngenuncheat împreună şi s-au rugat ca harul, tăria şi înțelepciunea să-i fie dăruite pe toată durata domniei ei. A guverna nu e lucru uşor. Solomon şi-a dat seama de asta, încă din tinerețe, şi şi-a început domnia cu rugăciune.

Dumnezeu i S-a arătat lui Solomon în vis, la începutul domniei sale, şi l-a rugat să-I ceară absolut ce doreşte. Înțeleapta alegere a tânărului rege a relevat sentimentul său de neputință în a se achita de toate sarcinile ce au fost aşezate asupra sa. Ce I-a cerut el Domnului? Dumnezeu i-a dăruit înțelepciunea pe care i-a cerut-o Solomon. Ce promisiune ne face Dumnezeu nouă? (Iacov 1:5) *Cere ce vrei să-ți dau* (I Regi 3:5). Acesta e înaltul privilegiu al oricărui om. Viața fiecăruia reflectă ce a cerut el. Tu ce ai cerut?

Tânărul n-a fost entuziasmat de lauda tatălui său, când David de două ori l-a numit un om înțelept (I Regi 2:6-9). Solomon a cerut „o inimă ascultătoare". Posedăm şi noi oare o inimă care ascultă de glasul Duhului?

PALESTINA
TRIBURILE ISRAELULUI
SIDON
M-ȚII LIBAN
DAN
TIR
SIRIENII
NEFTALI
MAREA MEDITERANĂ
AȘER
MAREA GALILEI
ZABULON
MANASE
ISAHAR
MANASE
MT.EBAL
SIHEM
MAHANAIM?
MT. GHERIZIM
RÂUL IORDAN
GAD
EFRAIM
AMON
IOPA
BETHEL
GHIBEON
BENIAMIN
DAN
GHIBEA
HERIHON
IERUSALIM
FILISTENII
BETLEEM
RUBEN
GAT?
HEBRON
IUDA
GAZA
MAREA MOARTĂ
TICLAG
VALEA IEȘIMON
MOAB
BEER-ȘEBA
SIMEON
EDOM SEIR

Solomon a fost cel mai înțelept om pe care l-a cunoscut lumea până la venirea Aceluia care a putut spune despre Sine: *aici este Unul mai mare decât Solomon* (Matei 12:42). Întreg pământul l-a recunoscut pe Solomon, dar atunci când Cel mai mare decât Solomon a venit, ai Săi nu L-au primit (Ioan 1:11). Ce tragedie a fost aceasta! Dar tu L-ai primit?

Mai întâi, Solomon şi-a organizat conducătorii. El şi-a strâns în jurul lui o ceată înțeleaptă de slujbaşi de stat, fiecare cu propriul său departament pentru care răspundea. Asta a dus la zile de nemaipomenită prosperitate în sânul împărăției sale.

Cea mai mare întreprindere a domniei lui Solomon a fost zidirea templului. Era tocmai ce dorise tatăl său, David, să facă cu atâta ardoare. Imensa temelie de pietre uriaşe cioplite pe care a fost clădit templul lui Solomon a rămas până în zilele noastre, aflându-se în prezent sub Domul Stâncii; doar o singură piatră e de doisprezece metri. Pietrele uriaşe şi înmiresmatul lemn de cedru acoperit cu aur i-au conferit templului o splendoare ieşită din comun.

Locul pe care a fost construit templul a avut o importanță istorică. Pe Muntele Moria Avraam l-a adus pe Isaac să fie jertfit (Geneza 22:2). Am văzut cum David a obținut aria lui Aravna şi pe locul acesta stă astăzi Domul Stâncii, loc sacru pentru mahomedani. Nici un evreu nu are voie să păşească pe acest teren „sfânt". În consecință, evreii de aproape şi de departe se strâng să plângă la zidul din exteriorul acestei zone, rugându-se lui Dumnezeu pentru îndurare şi să-i izbăvească de duşmanii lor. Marile pietre care alcătuiesc acest zid străvechi au fost, de fapt, pietrele din temelia templului lui Solomon.

În trecut oamenii făceau pelerinaje la templu, pentru a se întâlni cu Dumnezeu. Dar acum cunoaştem un minunat adevăr că trupul nostru este templul lui Dumnezeu (I Cor. 3:16; 6:19). Este trupul tău un templu real? Dumnezeu vrea să locuiască în tine, dar nu poate dacă eşti întinat de păcat.

În Biblie sunt menționate trei temple. Primul este templul lui Solomon, care a fost distrus de babilonieni în cca. 587 î.Cr. (II Regi 25:8,9). Al doilea a fost templul lui Zorobabel (Ezra 5:2; 6:15-18). Acesta era mult inferior celui construit de Solomon. Al treilea a fost templul ridicat de Irod, o construcție impresionantă, începută în anul 20 î. Cr. şi terminată în anul 64 după Cristos. Acest templu a fost distrus de Titus în anul 70 d.Cr. Pe locul acestui templu se află în prezent Moscheea lui Omar.

GLORIA DOMNIEI LUI SOLOMON

Citiți I Regi 9:1-28 şi 10:14-29 pentru a afla pericolele posibile – ca să nu spunem probabile – la adresa lui Solomon, în toată această minunată glorie. Observați înalta sa poziție, marea sa înțelepciune şi bogățiile sale fără număr. Este greu să nu-L uiți pe Dumnezeu în ceasul unei prosperități de felul acesta. În definitiv, te gândeşti tot timpul la averile tale. Or, tocmai această glorie l-a condus pe Solomon la căderea sa.

Din pricina alunecării sale de la viața de credință, Dumnezeu a ridicat duşmani

care să-l tulbure. Cartea Eclesiastul descrie zădărnicia vieții lui Solomon în această perioadă.

Regina din Şeba a asistat la culmea domniei lui Solomon şi a văzut împlinirea rugăciunii lui David pentru fiul său, pe care a făcut-o cu circa un an înainte de a muri.

Probabil reputația lui Solomon se răspândise prin intermediul voiajelor navelor sale (I Regi 9:21-28). Faima lui Solomon era asociată cu cea a lui Iehova. Faima sa cu privire la numele Domnului a fost chestiunea care o interesa pe Majestatea sa, Regina din Şeba. Ea a fost impresionată de: (1) Solomon însuşi, cu înțelepciunea şi bogăția sa, I Regi 10:1,7; (2) de slujitorii săi, versetul 8; şi (3) de Dumnezeul lui, versetul 9.

REGATUL RUPT ÎN DOUĂ (I Regi 11–16)

Solomon a domnit patruzeci de ani, a doua mare perioadă a regatului complet (I Regi 11). La început toate au mers bine, dar mai târziu s-au ivit probleme mari. Desigur, ați observat că Saul, David şi Solomon au domnit fiecare câte patruzeci de ani (Fapte 13:21; II Samuel 5:4; I Regi 11:42).

Sub domnia lui Solomon, impozitele apăsau greu asupra poporului. Luxul şi idolatria au frânt fibra morală a poporului. Acum regatul urma să fie divizat. O asemenea ridicare rapidă la prosperitate şi putere ca cele cunoscute de Solomon îşi aveau pericolele lor. Costa bani şi însemna sporirea impozitelor, care a devenit o povară de nesuportat şi a semănat germenii tulburărilor şi revoluției de mai târziu.

Solomon a creat un mare stabiliment la Ierusalim; şi-a clădit faimosul său templu, aducând din străinătate mâna de lucru şi materialele necesare, şi apoi şi-a zidit un palat, care le-a luat ochii propriilor săi supuşi şi vizitatorilor din străinătate.

În acest timp, s-au semnalat acte de corupție precum şi mită şi sub aceste poveri populația a devenit tot mai neliniştită şi chiar răzvrătită.

Să privim la evenimentele care au condus la divizarea regatului. De ani de zile existase o anumită gelozie între Regatul de Nord (Israel) şi Regatul de Sud (Iuda). Motivul acestei gelozii trebuie căutat cu trei sute de ani mai înainte şi s-a datorat, în principal, geloziei dintre triburile Efraim şi Iuda. Observați binecuvântările pe care le-a dat Iacov lui Efraim (Geneza 48:17-22; 49:22-26). Şi din vremea lui Iosua – care provenea din acest trib – Efraim a ocupat un rol conducător. Transferul de autoritate către Iuda a avut loc sub conducerea lui David, care provenea din tribul lui Iuda. Toată această gelozie tribală a fost intensificată de greutățile resimțite de populație, în urma acțiunilor nesăbuite ale lui Solomon. Pretențiile sale au creat asuprire, iar necredincioşia sa față de Dumnezeu reclama judecata divină (I Regi 11:26-43; 12:4).

Când fiul lui Solomon, Roboam, a amenințat că va impune poveri şi mai mari asupra poporului, acțiunea lui neavenită şi provocatoare a pus paie pe focul care mocnea de aproape trei sute de ani, din vremea judecătorilor.

A urmat imediat revolta celor zece triburi (I Regi 12:16), două dintre triburi, Iuda

şi Beniamin, rămânând loiale (I Regi 12:17). Această stare de tensiune a condus la numirea lui Ieroboam ca rege a părții de nord (versetul 20).

SECRETUL DECLINULUI

Un nume nou, de mare importanță, apare pe paginile acestei istorii: Ieroboam. Acest tânăr, cu origini umile, se ridicase la o poziție notabilă datorită serviciilor de loialitate şi faptelor sale de credincioşie. Profetul Ahia i-a făcut o dezvăluire uimitoare lui Ieroboam. Recurgând la simbolistica orientală, acesta şi-a scos haina nouă şi a rupt-o în douăsprezece fâşii, după care i-a spus lui Ieroboam: *Ia-ți zece bucăți, fiindcă aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Iată, voi smulge împărăția din mâna lui Solomon şi-ți voi da zece seminții"* (I Regi 11:31).

Regatul a fost divizat. Judecata s-a abătut asupra lui Solomon pentru anii îndelungați de lux, mândrie şi putere. Toți dregătorii trebuie să privească înaintea lor, încercând să vadă spre ce stânci se îndreaptă regatul lor şi să determine dacă nu cumva înaintează spre ziua când le va fi luată puterea.

N-am văzut oare, în zilele noastre, oameni ridicându-se la culmi de bogăție şi putere, acumulând milioane, fiind dintr-o dată reduşi la zero şi fugind de justiția nemiloasă?

Lucrurile nu se întâmplă printr-un accident oarecare. La rădăcina fiecărei revoluții, stă o cauză precisă. Evenimentul care aduce prăbuşirea s-ar putea să se succeadă cu repeziciunea unei explozii sau ca un vulcan care erupe, dar undeva au existat cauze care au subminat de multă vreme baza edificiului. Revoluția franceză şi-a avut rădăcinile în secolele de asuprire ce au precedat-o.

Apostazia religioasă a fost ca un vierme pustiitor la rădăcina vieții Israelului. Şi într-o zi copacul s-a prăbuşit. Nimic nu distruge viața unei națiuni ca declinul ei religios. E de ajuns să faci să nu mai răsară soarele, ca să nu mai fie nici iarbă, nici flori, nici livezi. Elimină-L pe Dumnezeu de pe firmamentul unei națiuni, şi dintr-o dată nu vei mai avea nici cămine, nici şcoli, nici viață socială.

PĂCATUL ADUCE DEZBINARE

Deşi nu ştiau acest lucru, israeliții aduceau la îndeplinire planul divin (I Regi 12:15; 11:29-33). Dumnezeu nu putea să treacă cu vederea neascultarea lui Solomon de cerințele Sale limpede exprimate.

Împărăția poporului ales al lui Dumnezeu era acum divizată. Şi de atunci, de aproape 3.000 de ani, tot divizată rămâne. Divizarea s-a făcut datorită păcatului. Vedem această împărăție fărâmițându-se şi, în cele din urmă, fiind dusă în captivitate (II Regi 17 şi 25). Este parte din Evanghelie – vestea cea Bună – că cele două secțiuni ale Israelului divizat vor fi unite din nou pe acest pământ la revenirea lui Cristos în glorie. (Citiți minunatele pasaje din Isaia 11:10-13; Ezechiel 37:15-28.)

SLUJBA LUI ILIE (I Regi 17–22; II Regi 1:1–2:2)

Ilie a fost o văpaie de foc pe care Dumnezeu a dezlănțuit-o asupra venalului

Ahab şi a Israelului idolatru. El a străfulgerat pagina istoriei, cu repeziciunea şi incandescența unui fulger. *Ilie, Tişbitul, unul din locuitorii Galaadului* este introducerea scurtei biografii prin care este el prezentat. Numele său, Ilie, înseamnă: *Iehova este Dumnezeul meu.* I se potrivea de minune. A fost cel mai proeminent dintre profeți. Urmăriți apariția lui neaşteptată, curajul lui ieşit din comun, râvna lui, culmile triumfului său de pe Muntele Carmel, adâncimea deznădejdii sale, glorioasa lui răpire la cer într-un vârtej de vânt şi reapariția sa pe Muntele Schimbării la față.

El a fost un remarcabil personaj din ținutul muntos al Galaadului. Părul lui lung şi des atârna peste o manta din piele de oaie, Domnul l-a trimis să desființeze groaznica închinare la Baal din timpul domniei lui Ahab, care se căsătorise cu stricata şi păgâna prințesă Izabela. Apărând deodată din deşert şi stând în fața coruptului rege, în splendoarea curții acestuia, severul profet a rostit cu curaj: *Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, al cărui slujitor sunt, că în anii aceştia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu* (I Regi 17:1). Lui Ilie i s-a dat putere să închidă cerurile, ca să nu plouă timp de trei ani şi jumătate. El a poruncit să se coboare foc din cer înaintea profeților lui Baal pe multele Carmel. El a fost evanghelistul acelor zile, tunând şi fulgerând avertismente la adresa acestor oameni idolatri. Evenimentele din această mare carieră vă vor trezi curiozitatea. Citiți-le cu luare aminte.

SLUJBA LUI ELISEI (II Regi 1–9)

Elisei i-a urmat lui Ilie. În contrast cu aprigul Ilie, Elisei a fost mărinimos. Ilie l-a instruit pe Elisei să-i fie succesor. Slujba lui Elisei a durat cincizeci de ani. Cele mai multe din minunile sale au fost fapte de bunătate şi milostenie. Elisei a avut o mare influență asupra regilor din timpul său şi, deşi nu aproba ce făceau, întotdeauna le venea în ajutor.

Ilie şi Elisei contrastează puternic unul cu altul:

Ilie este profetul judecății, legii şi severității.

Elisei – profetul harului, iubirii şi tandreții.

Închinarea la Baal a fost introdusă de stricata Izabela şi, după treizeci de ani, a fost exterminată de Ilie, Elisei şi Iehu.

CORUPȚIA ISRAELULUI (II Regi 1–17)

Ieroboam, domnitorul regatului de nord, Israel, a făcut din Sihem capitala sa. I s-a părut un loc natural, întrucât era situat în centrul țării.

Aşa era obiceiul, conform legii, ca oamenii să se suie la Ierusalim în mod regulat, să se închine (Deut. 12:11,14; 16:6,15,16; I Samuel 1:3,7). Ieroboam s-a temut să le lase pe cele zece triburi să se deplaseze la Ierusalim, capitala regatului lui Roboam, să se închine lui Dumnezeu, şi astfel a făcut doi viței de aur şi i-a plasat în locuri convenabile – la Betel (Geneza 28:11-19) în sud, şi la Dan (Judecători 18:29,30), în

extremitatea de nord a împărăției, pentru ca oamenii să nu trebuiască să mai meargă la Ierusalim.

De peste douăzeci de ori el este descris ca *Ieroboam, fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască.* Păziți-vă de o religie făcută de om. Noi trebuie să ne închinăm în locul şi în modul în care ne spune Dumnezeu!

Dumnezeu spune: *…fără să neglijăm strângerea noastră laolaltă, cum au unii obiceiul…* (Evrei 10:25). Dumnezeu ştie că avem nevoie de părtăşie în închinăciune, pentru a păstra flacăra credinței vie, dar îi auzim pe mulți spunând mereu că ei pot să se închine mai bine singuri în pădure sau pe malul mării. Învățați acum să faceți ceea ce Dumnezeu vă cere să faceți. Nu uitați: o cerere din partea unui rege este o poruncă!

După 256 de ani poporul a fost dus în captivitate de către regele Asiriei (II Regi 17). Mulți profeți ai lui Dumnezeu îi avertizaseră pe israeliți că va urma captivitatea, dar ei n-au vrut să se întoarcă de la idolatrie la Dumnezeu.

Asirienii au fost războinici mari şi plini de cruzime. Ei şi-au zidit împărăția pe jefuirea altor țări. Practicile lor erau oribile. Jupuiau oamenii de vii, le tăiau limba, le scoteau ochii, dezmembrau trupurile lor, iar apoi făceau movile din țestele oamenilor, ca să inspire groaza în ei. Timp de trei sute de ani, Asiria a fost un imperiu mondial.

CAPTIVITEA LUI IUDA (II Regi 13–25)

Regatul de sud a încercat să cucerească regatul de nord. Timp de optzeci de ani a existat o stare de război continuu între cele două regate. Dar n-a reuşit. Apoi a urmat o perioadă de optzeci de ani de pace între aceste două regate, după ce a avut loc căsătoria fiului lui Iosafat (regatul de sud) cu fiica lui Ahab (regatul de nord). În final, a urmat o perioadă de cincizeci de ani, când s-au luptat intermitent unul cu altul, până la captivitate.

În regatul de sud a existat doar o singură dinastie (cea davidică), de la regele Roboam la Zedechia. Marii profeți ai zilelor acelora au fost Isaia, Natan, Ieremia, Ioel şi Țefania.

Cam la 136 de ani după ce regatul de nord a fost dus în captivitate de către Asiria, regatul de sud a fost dus în robie de către Nebucadnețar, regele Babilonului. Ierusalimul a fost distrus, templul ars, iar prinții duşi în robie. Oamenii Îl uitaseră pe Dumnezeu şi au refuzat să asculte de avertismentele profeților. Dumnezeu a dorit ca poporul Său să învețe lecția ascultării şi atârnării de El.

În I Regi vedem regatul Israel plin de mândrie şi aroganță, într-o stare de descompunere. În II Regi, păcătuind în continuare, Israel merge în captivitate. Negreşit, calea celui fărădelege este aspră. Istoria evreilor este consemnarea relațiilor lui Dumnezeu cu copiii Lui neascultători. Întotdeauna când îi pedepseşte, El este bun şi milostiv, căci El nu încetează să-i iubească.

Secretul căderii poporului evreu se găseşte în II Regi 3:2: *El a făcut ceea ce este rău înaintea Domnului.* Fii loial şi credincios Domnului. Nu se merită să faci răul.

Figurile măreţe şi factorii puternici ai acelor zile au fost profeţii Ilie şi Elisei. Ilie a fost forţa Israelului. Izabela şi Ahab au dus poporul la supunere, băgând groaza în el. Dar Ilie i-a stat împotrivă. Citiţi I Regi 17:1, unde a făcut afirmaţia: *Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, înaintea Căruia stau.* Şi a stat pentru Dumnezeu, ca o stâncă, în faţa tuturor slăbiciunilor lui Israel. Noi ne întrebăm astăzi: *Unde este acum Domnul, Dumnezeul lui Ilie?* (II Regi 2:14) O, de-ar da Domnul să avem şi noi ceva din puterea de demult a copiilor lui Dumnezeu!

Ilie a fost campionul Celui Preaînalt. El L-a adus pe Dumnezeu la oameni. El a fost pastorul-evanghelist al lui Israel din zilele acelea.

NOTĂ: Există o mare deosebire între căderea Israelului şi cea a lui Iuda. Israel a fost împrăştiat printre toate naţiunile, pentru o perioadă de timp nedefinită, dar Dumnezeu a precizat durata captivităţii lui Iuda: şaptezeci de ani. După această perioadă, Iuda avea să se întoarcă la Ierusalim, cum s-a şi întâmplat. Mesia avea să vină din Iuda şi Dumnezeu Îi pregătea calea pentru a veni în Palestina, iar nu în Babilon sau Asiria.

Găsiţi răspunsurile la următoarele întrebări:

Care a fost cea mai mare lucrare a lui Solomon? Descrieţi-o.

Ce cărţi din Biblie a scris Solomon?

De ce a fost divizat regatul după moartea lui Solomon?

Descrieţi-i pe regii Israelului. Cum a sfârşit regatul acesta? De cine a fost cucerit? (Însuşiţi-vă acest lucru.) Care au fost profeţii lui Israel?

Descrieţi-i pe regii lui Iuda. De cine a fost dusă Iuda în robie şi când?

SĂ ÎNŢELEGEM I CRONICI

Istoria lui Iuda

Tocmai prin cărţi cum sunt Cronicile ne facem o idee asupra naţiunii evreieşti. Prin intermediul acestei naţiuni a venit Domnul nostru pe pământ. Dumnezeu a ales poporul acesta pentru împlinirea măreţelor Sale promisiuni şi scopuri. El este în continuare Dumnezeul lor (Romani 11:1) şi planurile Sale urmează să fie împlinite în ei. În lumina acestui adevăr, cărţi precum Cronicile capătă un nou sens şi o nouă putere.

SĂ ÎNŢELEGEM II CRONICI

O carte a trezirilor!

Mari treziri au avut loc sub domniile următorilor regi:

1. Asa . . . . . II Cronici 15
2. Iosafat . . . . . II Cronici 20
3. Ioaş . . . . . II Cronici 23;24
4. Ezechia . . . . . II Cronici 29–31
5. Iosia . . . . . II Cronici 35

Isus Cristos este înfăţişat ca Rege, în cărţile Regi şi Cronici.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: ZIDIREA ŞI SFINȚIREA TEMPLULUI I Regi 6:1-14; 8:22-53
Luni: GLORIOASA DOMNIE A LUI SOLOMON I Regi 10:1-29
Marți: REGATUL DIVIZAT I Regi 12:1-33
Miercuri: PROFETUL ILIE I Regi 17:1–18:46
Joi: ILIE ŞI ELISEI II Regi 2:1-22
Vineri: CAPTIVITATEA LUI ISRAEL (REGATUL NORDIC) II Regi 17:7-23
Sâmbătă: CAPTIVITATEA LUI IUDA (REGATUL SUDIC) II Regi 25:1-21

Capitolul 12

Să înțelegem Ezra şi Neemia

Ezra şi Neemia Îl înfățişează pe Isus Cristos, Restauratorul nostru

Din nou aflăm că Ezra şi Neemia au fost o singură carte în Biblia ebraică, cum la fel erau cele două cărți ale lui Samuel şi Regi. Aceste cărți descriu istoria întoarcerii poporului ales al lui Dumnezeu după exil. Ele redau unul din cele mai importante evenimente din istoria evreilor: întoarcerea din exilul babilonean.

Timpul acoperit de aceste două cărți este o sută de ani.

Ambele cărți încep la Babilon şi se sfârşesc la Ierusalim.

Ambele se concentrează în jurul omului lui Dumnezeu care a scris cartea respectivă.

Ambele încep cu decretul unui rege persan.

Ambele au ca temă centrală: construcția.

Ambele cărți conțin a lungă rugăciune de smerenie şi mărturisire în al nouălea capitol.

Ambele se sfârşesc cu purificarea poporului.

NOTA DOMINANTĂ A FIECĂREI VIEȚI

Ezra 7:10 – nota dominantă a lui Ezra

Neemia 6:3 – nota dominantă a lui Neemia.

Planurile lui Dumnezeu pot părea uneori că întârzie, dar ele nu sunt niciodată abandonate. *Aminteşte-Ți, rogu-Te, de cuvântul pe care l-ai poruncit robului Tău Moise…* s-a rugat Neemia (Neemia 1:8). Cărțile Ezra şi Neemia relatează cum Dumnezeu Şi-a amintit şi cum a adus înapoi pe poporul Său din exil. Ieremia 29:10-13 ne vorbeşte despre această aducere aminte.

În timpul acestei captivități, profeții Ieremia şi Ezechiel le-au spus evreilor despre restaurare şi au prezis că se vor întoarce în propria lor țară şi vor rezidi Ierusalimul. Profetul Ieremia le-a spus că aceasta se va întâmpla la sfârşitul a şaptezeci de ani. *Dar iată ce zice Domnul: „De îndată ce s-au împlinit şaptezeci de ani în Babilon, Îmi voi aduce aminte de voi şi voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta"* (Ieremia 29:10). Vă amintiți că volumul Regi s-a sfârşit cu istoria captivității, mai întâi a regatului de nord Israel, şi apoi a regatului de sud, Iuda.

Daniel a fost dus în robie la Babilon cu ocazia captivității lui Iuda. Ultimul incident din istorie a fost coborârea lui Daniel în groapa cu lei (Daniel 6:16-24). Lucrul acesta

s-a întâmplat cam cu zece ani înainte ca Cirus să devină rege al Babilonului. Daniel era de acum un om bătrân, când au avut loc aceste evenimente.

Reclădirea vieții naționale a evreilor a durat o sută de ani.

Două perioade de timp sunt foarte importante:

1. Douăzeci de ani (537-518 î.Cr.), adică din primul an de domnie a lui Cirus şi până în al şaselea an al lui Darius, când poporul evreu, sub conducerea lui Zorobabel, guvernatorul, şi a lui Iosua, preotul, a rezidit templul. Pentru această perioadă, citiți Ezra 1–6; Zaharia şi Hagai; primele capitole din I Cronici; ultimele două versete din II Cronici; Psalmii 126 şi 137; şi referințele la Cirus din Isaia 44:23 până la 45:8.

2. Douăzeci şi cinci de ani (456-433 î.Cr.), când guvernatorul Neemia şi preotul Ezra au reclădit zidul Ierusalimului şi au refăcut cetatea. Maleahi a fost profetul din această perioadă.

Ezra ne oferă mărturia scrisă a ambelor perioade.

Neemia vorbeşte despre a doua perioadă, respectiv construirea zidurilor.

Cartea Ezra are o orientare dublă, privind atât în urmă, cât şi înainte.

Privind în urmă

Avem de a face cu al doilea exod pentru Israelul aflat în captivitate. Primul a fost exodul din Egipt, al doilea – exodul din Babilon. De data asta Ezra îl înlocuieşte pe Moise. Asemenea lui Moise, el este un scriitor inspirat, cu calități reale de lider. Ambii bărbați au fost buni organizatori, legiuitori şi dascăli, care au fost crescuți de Dumnezeu pentru a împlini planurile pe care le avea El pentru poporul Său, ca, în îndurarea Sa, să elibereze pe Israel din robie – mai întâi, din cea egipteană, apoi din cea babiloneană. Aceşti mari lideri s-au purtat cu Israel cu fermitate, şi totuşi cu îndurare.

Privind înainte

Privind lucrurile din punct de vedere istoric, evenimentul ar putea fi comparat cu debarcarea Părinților Pelerini în 1620, la țărmul neospitaler şi chiar ostil al viitoarei colonii Massachusetts, din nord-estul Statelor Unite. Tot aşa şi evreii, au venit în mai multe faze, grupuri răzlețe de pelerini, având însă o țintă precisă: Ierusalimul. Dumnezeu le-a dat un punct de sprijin în acest oraş, ce era şi este al Lui. El îi va aduce iarăşi înapoi pe ai Săi şi va face să se înalțe Sionul din ruinele sale.

CAPTIVITATE ŞI RESTAURARE

Evreii au fost duşi în captivitate, mai întâi de către Asiria (II Regi 17) şi apoi de către Babilon (II Regi 25). Sub stăpânirea imperiului persan, ei au fost lăsați să revină în patria lor. Babilonienii fuseseră cuceriți de către mezi şi perşi. Cele zece triburi de nord, care fuseseră cucerite de Asiria, nu s-au mai întors niciodată în patria lor.

În anul 537 î.Cr. – primii evrei s-au întors din Babilonia la Ierusalim.

În 516 î.Cr. a avut loc restaurarea templului.
În 479 î.Cr. Estera devine regină a Persiei. (A fost soția lui Xerxes.)
În 445 î.Cr. Neemia ridică zidul Ierusalimului.

ÎNTOARCEREA SUB ZOROBABEL ŞI REZIDIREA TEMPLULUI

(Ezra 1–6)

La deschiderea cărții (Ezra 1:1-6), îl găsim pe Cirus, regele Persiei, dând o proclamație în toată împărăția sa, prin care li se permitea evreilor, ce erau ținuți captivi în Persia, să se întoarcă la Ierusalim.

Cu două sute de ani mai înainte, Dumnezeu prezisese că va face acest lucru şi-l numise pe Cirus ca cel de care Se va folosi. Consemnarea acestei profeții remarcabile, în cadrul căreia este pomenit pe nume un rege înainte de a se fi născut, se găseşte în Isaia 44:28; 45:1-4. Fără îndoială ce această proclamație a lui Cirus s-a datorat, în parte, faptului că a văzut aceste cuvinte scrise de Isaia.

Influența lui Daniel la curte a fost foarte puternică. Era un fel de Disraeli la curtea regală a Babilonului [Benjamin Disraeli, prim-ministru britanic între 1867-1873, n. tr.]. El a fost unul dintre prinții duşi în captivitate de către Nebucadnețar şi asociat la curte. Acum Daniel ajunsese la o vârstă înaintată.

La primul apel al lui Cirus (537 î.Cr.), (Ezra 1:1-4), abia 50.000 de iudei au profitat de şansa de a reveni la Ierusalim, sub Zorobabel. Observați că din acest moment israeliții se numesc iudei, deoarece majoritatea proveneau din seminția lui Iuda, or, „iudei“ derivă din Iuda.

Cirus i-a returnat lui Zorobabel vasele de aur pe care Nebucadnețar le luase din templul de la Ierusalim (Ezra 1:5-11). Şi astfel iudeii au pornit înapoi, străbătând peste o mie o sută de km prin pustiul nemarcat, de la Babilon la Ierusalim.

La vremea ducerii în robie, cu şaptezeci de ani mai înainte, doar oamenii din păturile înstărite au fost duşi la Babilon. Restul au fost lăsați în țara lor să sufere (Ieremia 24:5-8; 44:15). Prin urmare, nu toți s-au întors; doar iudeii sinceri şi evlavioşi au revenit. Cei mai mulți dintre ei, după şaptezeci de ani, şi-au clădit case şi şi-au făcut o situație, nefiind pregătiți să părăsească Babilonul. Nu erau dispuşi să înfrunte pericolele şi greutățile ce-i păşteau în deşert, sosind într-un oraş ce fusese distrus.

Cât de mult se aseamănă aceasta cu situația de azi, când mii de evrei se întorc din nou în Palestina, din toate colțurile lumii! În schimb, cei cu situație din țările de adopție nu mai doresc să revină la Ierusalim, ca s-o ia de la început.

Deşi liderii erau din seminția lui Iuda, fără îndoială, au existat reprezentanți din întregul Israel. Numai cei care-L iubeau pe Dumnezeu au fost gata să încerce. Mulți iudei se născuseră în Babilon, în răstimpul celor şaptezeci de ani. Aceştia nu mai erau considerați captivi, ci exilați.

Nimic nu este lăsat la voia întâmplării, când Dumnezeu e la cârmă. Nu numai banii pentru rezidirea templului de la Ierusalim, ci şi banii de drum şi toate celelalte nevoi au fost prevăzute de Dumnezeu, prin Cirus (Ezra 1:4,6). Cineva a spus

că Dumnezeu a folosit Babilonul ca subsolul de tezaur unde s-au păstrat vasele de argint şi de aur ale templului.

Numele celor care s-au întors sunt redate în capitolul doi. Primul lucru pe care l-au făcut după întoarcere a fost să aşeze temelia templului. A fost un timp de mare bucurie. E interesant de observat că înainte de a-şi clădi case pentru ei înşişi, mai întâi s-au gândit să construiască o casă pentru Domnul. Nu au zidit templul mai întâi, ci un altar (Ezra 3:2).

Locul în care trebuie rezolvată problema păcatului trebuie să ocupe primul plan în viaţa tuturor credincioşilor. Inima trebuie să fie pusă în ordine, dacă se doreşte ca Dumnezeu s-o binecuvânteze. Altarul era centrul religios la evrei, crucea este centrul credinţei la creştini.

Citiţi despre piedicile întâmpinate în lucrare (Ezra 4:1-22). Piedicile sunt de aşteptat în orice lucrare adevărată pentru Dumnezeu. Biserica nu trebuie să aibă ajutorul lumii.

Opoziţia i-a descurajat. Ei au avut nevoie de mesajul lui Hagai. Vezi cartea Hagai. Profeţii Hagai şi Zaharia au încurajat poporul din interior (Ezra 4:23 – 5:17) şi în patru ani templul a fost terminat şi sfinţit (Ezra 6).

Templul lui Zorobabel a fost foarte simplu. Nu a fost edificiul somptuos pe care îl construise Solomon. De fapt, a contrastat atât de mult cu eleganţa primului templu, încât bătrânii care văzuseră templul lui Solomon au plâns cu glas tare. Dar a fost casa lui Dumnezeu şi, ca atare, oamenii I-au mulţumit lui Dumnezeu şi au prins curaj.

ÎNTOARCEREA ŞI REFORMA SUB EZRA (Ezra 7–10)

Ezra apare în persoană în capitolul al şaptelea (458 î.Cr.). La cel puţin şaizeci de ani după ce s-au întors evreii la Ierusalim, el a condus o a doua expediţie de la Babilon, menită să-i întărească pe sărmanii colonişti din Palestina. Ezra a primit o împuternicire de la regele Artaxerxes (Ezra 7:11–8:14), care, fără să prea ştie ce se întâmplă, a ajutat la ducerea la îndeplinire a planurilor lui Dumnezeu pentru poporul Lui. Citiţi Ezra 7:25 pentru a vedea cât de impresionat a fost regele de iubirea fierbinte a lui Ezra pentru Cuvântul lui Dumnezeu. O, dacă am putea trăi în aşa fel, încât alţii să înveţe să aibă respect pentru Cartea lui Dumnezeu!

Acest contigent de colonişti, aflaţi sub conducerea lui Ezra, era format din 1.700 de evrei. Le-a luat patru luni să se pregătească de călătoria spre patrie, care a fost finanţată de regele Artaxerxes (Ezra 7:12-26). Treisprezece ani mai târziu, acelaşi rege l-a autorizat pe Neemia să clădească zidurile Ierusalimului (Neemia 2). Cirus, Darius şi Artaxerxes, cei trei regi persani, au avut o atitudine foarte favorabilă faţă de evrei.

Potrivit tradiţiei, Ezra a fost întemeietorul închinării în cadrul sinagogii, care s-a ivit în zilele captivităţii lor babiloniene. Întrucât templul fusese distrus, iar evreii împrăştiaţi, ei au simţit nevoia de a avea un loc în care să se închine lui Dumnezeu. Fiecare comunitate de evrei îşi avea locul de închinăciune şi instruire. După revenirea evreilor

în patria lor, aceste centre de închinăciune au fost stabilite nu numai pe plan intern, ci şi în celelalte țări unde fusese evreii împrăştiați.

Istoria Vechiului Testament se încheie cam la o sută de ani după întoarcerea evreilor din captivitate. Alexandru cel Mare (336-325 î.Cr.) a învins puterea persană şi supremația mondială a trecut în mâinile Greciei. Alexandru cel Mare s-a purtat cu mărinimie față de evrei, cum confirmă istoria.

EZRA CĂRTURARUL

Despre Ezra se spune *îşi pusese inima să studieze legea Domnului, s-o practice şi să învețe pe oamenii din Israel statutele şi orânduirile Lui* (Ezra 7:10). Numele său înseamnă „ajutor". El face parte din marele trio de personaje de frunte ale Vechiului Testament (Moise, Samuel şi Ezra). El a scris şi s-a străduit să păstreze analele intacte, menținând Israelul – poporul ales al lui Dumnezeu – în matca misiunii sale divin rânduite. Îi suntem recunoscători lui Ezra pentru literatura şi renaşterea eclesiastică a acelor zile. El a contribuit la formarea canonului Vechiului Testament, lucrare pentru care a fost rânduit de Dumnezeu. Potrivit tradiției, a prezidat un consiliu de 120 de bărbați, care au alcătuit canonul Vechiului Testament.

Pe lângă remarcabila slujire cu Cuvântul a lui Ezra, e probabil că el a redactat porțiuni din I şi II Cronici şi Psalmul 119, care e un poem minunat despre Cuvântul lui Dumnezeu. Cum am menționat deja, el a instituit închinarea în cadrul sinagogii, care stă la baza propriei noastre forme de închinăciune, şi, fiind ajutat de Marea Sinagogă, pe care a prezidat-o, a definitivat canonul Vechiului Testament. De Ezra se leagă marea trezire pentru studiul Bibliei.

Ezra a fost un Thomas Jefferson al timpului său, punând bazele constituționale pentru viitor. Lui îi datorăm codificarea legilor Israelului şi formarea canonului Scripturii Vechiului Testament.

Când Ezra s-a întors la Ierusalim, a găsit o situație chiar mai deplorabilă decât şi-o imaginase. Deşi poporul nu revenise la idolatrie, totuşi se dedase la căsătorii mixte cu locuitorii țării şi făcuse tot ce preluase de la păgâni (Ezra 9:1-4). În privința aceasta, prinții şi dregătorii se făcuseră mai vinovați decât toți. Ezra şi-a sfâşiat hainele şi şi-a smuls părul din cap! Citiți mişcătoarea rugăciune şi mărturisire a lui Ezra (9:5-15).

RUGĂCIUNEA LUI EZRA

Cum Ezra se ruga şi plângea înaintea lui Dumnezeu, o mare adunare s-a întrunit. Ce s-a întâmplat? (Citiți Ezra 10:1-44.) Oamenii, care ore întregi se adunaseră în jurul lui Ezra, au fost pătrunşi de simțul păcătoşeniei lor, mai ales când au văzut cum l-a afectat aceasta pe Ezra. În cele din urmă, unul din mulțime a luat cuvântul şi a recunoscut păcatul. Îndată Ezra i-a determinat să încheie un legământ sfânt cu Dumnezeu. Citiți ce spune Dumnezeu despre mărturisirea păcatului (I Ioan 1:9).

RUGĂCIUNEA LUI NEEMIA

Deschideți acum la Neemia 9, unde veți găsi rugăciunea lui Neemia. Rugăciunea este cel mai important privilegiu pe care îl are un creştin. Rugăciunea lui Neemia a început acolo unde s-a sfârşit rugăciunea lui Ezra – cu o totală predare lui Dumnezeu. (Comparați Neemia 9:1,2 cu Ezra 9:15; 10:1.)

Cu siguranță Dumnezeu promisese că-i va aduce pe evrei înapoi, după şaptezeci de ani la Babilon (Ier. 25:11, 12; 29:10). Citim chiar în primul verset din Ezra că lucrul acesta s-a întâmplat *ca să se împlinească cuvântul Domnului, rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cirus* ca să proclame restaurația. (Căutați în Biblie textul acesta!) Dar prin rugăciune, Dumnezeu doreşte să-Şi aducă la îndeplinire voia Sa. Restaurația era total nemeritată de Israel, dar avută în vedere de Dumnezeu în planul Său.

Priviți din nou la rezultatele readucerii poporului lui Dumnezeu în țara lui:

Mai întâi, prin rezidirea templului, Dumnezeu a deschis uşa părtăşiei cu El. Prin intermediul celor şaptezeci de ani de suferință, ei au fost gata să se întoarcă, să zidească şi să aştepte până când El, Slujitorul adevărat, avea să vină.

În al doilea rând, El a reînnoit promisiunea Sa că va veni un Răscumpărător. S-a profețit că Răscumpărătorul va veni din Palestina.

În al treilea rând, să facă pregătirea pentru timpul când va veni Cristos, *la împlinirea vremii,* cum spune Pavel în Galateni 4:4.

SĂ ÎNȚELEGEM NEEMIA

REPARAREA ZIDULUI CETĂȚII (Neemia 1–7)

Neemia a fost paharnic la curtea regelui Artaxerxes, o poziție de mare cinste. Dar în această poziție de intimă familiaritate cu regele, el nu şi-a uitat poporul. Vestea care i-a parvenit despre Ierusalim l-a întristat foarte mult. Şi această tristețe n-a putut fi ascunsă cu totul de rege, care a sesizat-o. Evreii fuseseră repatriați cu o sută de ani în urmă, dar nu se făcuse nici o încercare de a rezidi Ierusalimul, cu excepția reclădirii templului, din cauza duşmanilor lor, ce făceau această lucrare aproape imposibilă.

Mama vitregă a lui Artaxerxes era iudeica Estera, care, negreşit, încă trăia. S-ar putea ca Neemia să fi fost numit în postul său prin demersurile ei. Loialitatea lui Neemia față de poporul său, evreii, a mers până acolo încât el a renunțat la luxul de la curtea regelui, mergând înapoi să rezidească Ierusalimul, capitala patriei sale. Regele a fost binevoitor, aprobând cererea sa. Chiar şi astăzi îi vedem pe evreii de pretutindeni dorind cu ardoare să vadă Ierusalimul înflorind, spre Ierusalim – patria lor adevărată – îndreptându-şi fața, în orice loc s-ar găsi.

Când a ajuns Neemia la Ierusalim în anul 445 î.Cr., Ezra era acolo de treisprezece ani. Ezra, ca preot, îi învăța pe oameni Cuvântul lui Dumnezeu. Dar Neemia era un guvernator civil. El venise împuternicit cu autoritatea regelui Persiei, să reclădească zidurile Ierusalimului. După numai trei zile de şedere la Ierusalim, s-a dus să vadă zidurile oraşului, pe timp de noapte. Când a văzut starea lor de degra-

dare, i-a încurajat pe oameni să înceapă lucrarea de rezidire fără întârziere. Şi astfel lucrarea a fost terminată în doar cincizeci şi două de zile, întrucât fiecărei familii i s-a încredințat o porțiune de zid. Au avut rezultate foarte bune, întrucât *poporul lucra cu inimă* (Neemia 4:6). Neemia a condus lucrările ca un inginer iscusit.

Mai întâi, samaritenii – duşmanii iudeilor – i-au luat în derâdere. Au împiedicat lucrarea, astfel că iudeii au trebuit să facă de pază zi şi noapte. Curând batjocura samaritenilor s-a transformat în furie, şi Neemia i-a împărțit pe oameni în două grupuri, unul făcând de pază, în timp ce celălalt muncea.

Apoi s-a ivit opoziția chiar în rândurile lor. Unii dintre iudei au obosit şi s-au plâns că e atâta moloz, încât zidurile nu se puteau construi. Tot molozul acesta trebuia îndepărtat într-un sac gros de pânză de canava, purtat pe spatele oamenilor; şi, desigur, nu existau nici roabe, nici căruțe care să le uşureze munca. Pe deasupra la toate acestea, au apărut vociferări că cei bogați pretindeau camătă, pe care cei săraci n-o puteau achita.

Din nou, duşmanii au recurs la viclenie, încercând să-l îndepărteze pe Neemia de şantier, dar Neemia doar s-a rugat şi iarăşi a zădărnicit planurile duşmanilor lui. Regii persani au fost totdeauna prietenii iudeilor.

Neemia a încredințat cetatea Ierusalim în grija fratelui său Hanani (Neemia 7:1-4). Când Neemia a făcut un recensământ (7:5-73), numărul total a fost de 42.360, pe lângă 7.337 servitori şi 245 de cântăreți şi cântărețe.

REPARAREA MORAVURILOR POPORULUI (Neemia 8–13)

Toți iudeii s-au adunat pe stradă, înaintea porții apei în cetatea Ierusalim şi l-au rugat pe cărturarul Ezra să le aducă cartea Legii lui Moise. El a stat la un amvon de lemn, citind şi explicându-le Legea (Neemia 8:1-13). Această lectură publică din Lege a adus pocăința adevărată a poporului şi o mare trezire s-a declanşat. Când Iosia a găsit cartea Legii, a început o mare reformă. Când Martin Luther a citit Biblia, a început reforma protestantă. E nevoie să citim Cuvântul în ziua de astăzi!

Captivitatea babiloneană i-a lecuit pe evrei de idolatrie. Vă amintiți că până atunci, în pofida tuturor avertismentelor profeților, oamenii se închinaseră la idolii popoarelor din jurul lor. Dar din zilele captivității şi până în prezent (cam 2.500 de ani) evreii nu s-au mai făcut vinovați de acest păcat. Iudeii s-au încuscrit cu vecinii lor idolatri şi, de aceea, au păcătuit. Căsătoriile mixte ale creştinilor cu necredincioşii sunt o realitate foarte periculoasă în ziua de astăzi. Pavel spune: *Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi* (II Corinteni 6:14).

Să nu uităm că Neemia a lăsat o viață comodă, încununată de lux şi securitate, acceptând să trăiască înconjurat de pericole şi dezamăgiri. El a fost un adevărat reformator! Or, nimeni nu-l apreciază pe omul care încearcă să-l reformeze!

Neemia a fost un om al rugăciunii. Nu găsim nici o pată asupra caracterului lui. A fost neînfricat şi curajos.

Cel mai important lucru… când studiem Biblia este să aflăm cum este înfățişat Isus Cristos în fiecare carte.

BIBLIA Îl înfățișează pe Isus Cristos, Mântuitorul lumii.
GENEZA Îl înfățișează pe Isus Cristos, Dumnezeu, creatorul nostru.
EXODUL Îl înfățișează pe Isus Cristos, Mielul nostru pascal.
LEVITIC Îl înfățișează pe Isus Cristos, jertfa noastră pentru păcat.
NUMERI Îl înfățișează pe Isus Cristos, al nostru Înălțat.
DEUTERONOM Îl înfățișează pe Isus Cristos, Profetul nostru Cel adevărat.
IOSUA Îl înfățișează pe Isus Cristos, Căpetenia mântuirii noastre.
JUDECĂTORI Îl înfățișează pe Isus Cristos, Judecătorul şi Izbăvitorul nostru.
RUT Îl înfățișează pe Isus Cristos, Ruda noastră Răscumpărătoare.
I ŞI II SAMUEL Îl înfățișează pe Isus Cristos, Regele nostru.
REGI ŞI CRONICI Îl înfățișează pe Isus Cristos, Regele nostru.
EZRA ŞI NEEMIA Îl înfățișează pe Isus Cristos, Restauratorul nostru.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: IUDEII SE ÎNTORC LA IERUSALIM Ezra 1–3
Luni: DESCURAJARE ŞI BUCURIE Ezra 4–6
Marți: EXPEDIȚIA LUI EZRA Ezra 7–10
Miercuri: NEEMIA RECLĂDEŞTE ZIDUL Neemia 1–3
Joi: ÎNVINGÂND OPOZIȚIA Neemia 4–6
Vineri: NEEMIA RECLĂDEŞTE MORAVURILE POPORULUI Neemia 7–9
Sâmbătă: REFORMARE PRIN RELIGIE Neemia 11–13

Capitolul 13

O scurtă privire asupra Vechiului Testament

De la Geneza la Neemia

– CONȚINUTUL SCHEMATIC AL ISTORIEI VECHIUL TESTAMENT–

I. PERIOADA PATRIARHILOR: Adam la Moise. . . . . Geneza
II. PERIOADA MARILOR CONDUCĂTORI: Moise la Saul . . . . . Exod – I Samuel
III. PERIOADA REGILOR:. . . . . Saul la captivitatea babiloneană: . . . . . Samuel, Regi, Cronici, cărțile profetice
IV. PERIOADA REGILOR STRĂINI: Captivitate până la venirea lui Cristos . . . . . Ezra, Neemia, Estera, Ezechiel, Daniel

Perioada patriarhilor: de la Adam la Moise

Relatarea biblică se găseşte în cartea Geneza.

Găsim în această perioadă:

1. Oamenii aleşi ai lui Dumnezeu.
2. Familia aleasă a lui Dumnezeu.
3. Poporul ales al lui Dumnezeu – triburile lui Israel.

1. Oamenii aleşi ai lui Dumnezeu

La început nu găsim nici o națiune. Dumnezeu a ales oameni, care L-au făcut cunoscut, dar pământul a devenit din ce în ce mai rău (Geneza 6:5).

Oamenii aleşi au fost:

Adam, creat după chipul lui Dumnezeu
Set, fiul său evlavios
Enoh, care a umblat cu Dumnezeu
Noe, care a construit arca
Sem, (fiul lui Noe) şi urmaşii săi

Evenimentele importante în acest timp au fost:

Creația. . . . . (Geneza 1–2)
Căderea . . . . . (Geneza 3)
Potopul . . . . . (Geneza 6–8)
Turnul Babel şi împrăştierea (Geneza 11)

Drept urmare, au fost întemeiate patru mari națiuni:

Egipt, în Africa de nord
Fenicia, la Mediterană

Caldeea, între fluviile Tigru şi Eufrat
Asiria, la nord de Caldeea

2. Familia aleasă a lui Dumnezeu

Omenirea eşuase (Geneza 6:5). Prin urmare, Dumnezeu Şi-a limitat promisiunile la o singură familie. El l-a chemat pe Avraam să devină părintele acestei naţiuni.

Evenimentele mai importante sunt:

Chemarea lui Avraam . . . . . .(Geneza 12:1–25:11)
Chemarea lui Iacov. . . . . .(Geneza 25:19–36:43
Păstrarea lui Iosif . . . . . .(Geneza 45; 46)

3. Poporul ales al lui Dumnezeu

Cele douăsprezece seminţii devin o naţiune.

II. Perioada marilor conducători: de la Moise la Saul

Relatarea Bibliei se găseşte în Exod până la I Samuel.

Găsim în această perioadă:

1. Exodul
Exod

2. Pribegia prin pustiu
Exod, Levitic. Numeri, Deuteronom.

3. Cucerirea Canaanului
Iosua

4. Domnia judecătorilor
Judecători

III. Perioada regilor: de la Saul la captivitatea babiloneană

Relatarea biblică este dată în Samuel, Regi, Cronici şi Profeţi. Viaţa tribală s-a dezvoltat în viaţa naţională.

Găsim în această perioadă:

1. Regatul unit
Saul
David
Solomon

2. Regatul divizat
Regii lui Israel – Regatul de nord
Regii lui Iuda – Regatul de sud
Căderea Regatului de nord
Căderea Regatului de sud

IV. Perioada regilor străini: de la captivitate până la Cristos

Relatarea Bibliei se găseşte în Ezra, Neemia, Estera, Ezechiel şi Daniel. Dumnezeu pregătea ţara, poporul şi lumea pentru venirea lui Cristos.

Găsim în această perioadă:

1. Restaurația, sub regii persani.

ANALIZAȚI CĂRȚILE BIBLIEI în funcție de modul în care este înfățișat Cristos în fiecare dintre ele.

Test de verificare

Cine sunt următorii?

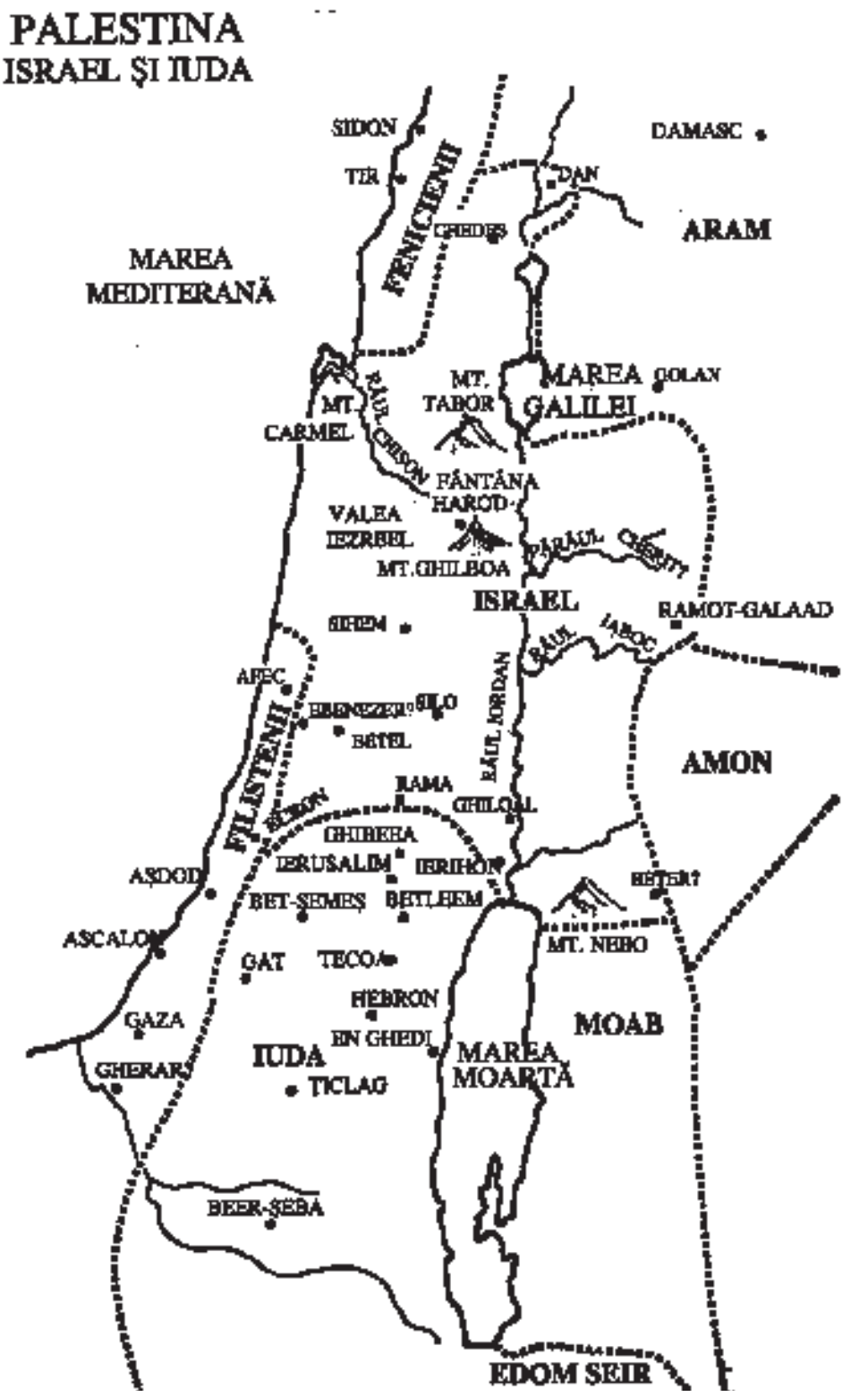
1. Omul acesta (a) nu s-a născut niciodată; (b) niciodată nu a avut o zi de naştere; (c) a fost proprietarul unei mari averi; (d) a fost perfect, din punct de vedere fizic; (e) a fost un zoolog excelent, a dat fiecărui animal un nume.

2. Omul acesta (a) a fost tatăl celui mai bătrân om din lume; (b) a trăit o viață evlavioasă, într-una dintre cele mai rele şi decăzute generații din lume; (c) a fost singurul om în 3.000 de ani care nu a murit; (d) a păşit direct în cer.

3. Omul acesta (a) a strălucit de neprihănire, în mijlocul unei lumi de întuneric moral, şi şi-a salvat familia de şapte suflete, prin credința lui în Dumnezeu; (b) a fost un mare constructor al unei nave; a construit o mare navă într-un deşert, la o distanță considerabilă de mare; (c) n-a fost nevoit să lanseze vasul său pe mare – marea a venit la el, ridicând-o pe un munte înalt; (d) a strâns cea mai mare colecție de animale din lume; (e) a avut fii, care au fost strămoşii națiunilor lumii.

4. Omul acesta a avut ceva în comun cu coloniştii americani de demult, ce călătoreau cu căruțele lor cu coviltir spre ținuturi noi: (a) a lăsat în urmă o mare cetate culturală, la cererea lui Dumnezeu, şi a străbătut un deşert nemarcat; (b) şi-a părăsit o casă minunată, locuind într-un cort timp de o sută de ani; (c) a fost numit „prieten a lui Dumnezeu“; (d) a fost părintele unei mari națiuni; (e) fiul său s-a născut după ce împlinise o sută de ani; (f) îngerii l-au vizitat.

5. Omul acesta (a) şi tânărul său prieten L-au crezut pe Dumnezeu, când toți ceilalți au refuzat s-o facă; (b) a fost un mare general; (c) nu a trebuit să construiască un pod pentru a-şi transporta armata într-o țară pe care intenționa s-o cucerească; (d) s-a folosit de trompete în loc de bombardiere, şi preoți în loc de soldați, pentru a distruge o cetate.

PALESTINA
ISRAEL ŞI IUDA
SIDON
TIR
DAMASC
DAN
ARAM
FENICIENII
GHEDEŞ
MAREA MEDITERANĂ
MT. CARMEL
RÂUL CHISON
MT. TABOR
MAREA GALILEI
GOLAN
FÂNTÂNA HAROD
VALEA IEZREEL
MT. GHILBOA
PÂRÂUL CHERIT
ISRAEL
RAMOT-GALAAD
SIHEM
RÂUL IABOC
AFEC
EBENEZER
SILO
BETEL
RÂUL IORDAN
AMON
FILISTENII
RAMA
GHILGAL
GHIBEEA
IERUSALIM
IERIHON
BETER?
AŞDOD
BET-ŞEMEŞ
BETLEHEM
ASCALON
MT. NEBO
GAT
TECOA
HEBRON
GAZA
MOAB
EN GHEDI
IUDA
MAREA MOARTĂ
GHERAR
TICLAG
BEER-ŞEBA
EDOM SEIR

6. Omul acesta (a) a fost un fiu adoptiv; (b) a trăit în mijlocul celor mai bogați oameni din vremea sa; (c) a beneficiat de cea mai înaltă educație; (d) în pofida acestui lucru, a preferat să se identifice cu poporul sărac din rândurile căruia provenea, mai degrabă decât să se identifice cu stăpânitorii, în mijlocul cărora trăise; (e) a fost obligat să trăiască într-un deşert, timp de patruzeci de ani; (f) a fost ales conducător peste 3 milioane de oameni, pe care i-a scos din robia celui mai puternic domnitor al zilelor sale, fără nici un foc de armă; (g) îi face bogați peste noapte pe sclavi; (h) a fost cel mai blând om din lume, şi totuşi şi-a pierdut cumpătul; (i) a stat de vorbă cu Dumnezeu; (j) a murit de o moarte necunoscută; (k) a fost îngropat, dar nu de om.

Ştiați că…

între capitolele 6 şi 7 din Ezra, s-au dat trei mari bătălii din istoria lumii (Salamina, Termopile şi Maraton)? Şi doi conducători mondiali (Confucius şi Buddha) au murit? Timpul scurs: 58 de ani! (516-458 î. Cr.)

În Vechiul Testament, cartea Estera (ale căror evenimente au loc în perioada de timp menționată), vine după Neemia; în istorie, evenimentele din cartea Estera au avut loc înainte de timpul lui Neemia!

Planurile lui Dumnezeu sunt uneori amânate, dar niciodată abandonate!

Răspunsurile la testul de verificare:

1 Adam; 2 Enoh; 3 Noe; 4 Avraam; 5 Iosua; 6 Moise.

Capitolul 14

Să înțelegem Estera

Estera Îl înfățișează pe Isus Cristos, Avocatul nostru

Desigur, ați auzit de marele Xerxes, regele Persiei – Ahaşveroş al cărții Estera – despre marea sa expediție împotriva Greciei şi despre modul în care grecii au învins formidabila sa flotă, la bătălia de la Salamina [astăzi Salamis, n.tr.] din anul 480 î.Cr. Istoricii ne spun că aceasta a fost una din cele mai importante bătălii. Din pasajele paralele din scrierile istoricului Herodot, aflăm că la ospățul descris în primul capitol din Estera s-au făcut planurile pentru campania împotriva Greciei (era în al treilea an al domniei lui Xerxes sau Ahaşveroş). Estera a înlocuit-o pe regina Vaşti în al şaptelea an al domniei sale (Estera 2:16), când Xerxes simțea nevoia de consolare după dezastruoasa sa înfrângere.

În toiul acestui capitol faimos din istoria universală, apare minunata şi fermecătoarea istorie biblică a Esterei. Deşi numele lui Dumnezeu nu e menționat în cartea Estera, în realitate, fiecare filă este plină de Dumnezeu, care Se ascunde în spatele fiecărui cuvânt. Dacă simțiți absența numelui lui Iehova aici, e bine să ştiți că această carte a trebuit să treacă prin mâinile cenzorului persan. Şi, deşi au reuşit să-I elimine numele, pe Dumnezeu nu L-au putut elimina.

Matthew Henry, marele comentator biblic, spune: „Dacă numele lui Dumnezeu nu este acolo, degetul Lui este“. Dr. Pierson o numeşte: „Romanța Providenței“. Dumnezeu joacă un rol în toate evenimentele vieții umane.

Lumea de azi nu poate scăpa de Dumnezeu; nici Israel n-a putut. El niciodată n-a părăsit pe poporul Său în trecut şi nu-l va părăsi nici în viitor. El a mers cu israeliții în captivitatea lor babiloneană. Când profeții au tăcut, iar templul a fost închis, Dumnezeu a continuat să stea de pază. Când regii pământului au benchetuit şi au uitat, Dumnezeu Şi-a adus aminte şi cu mâna Lui proprie a scris pierzarea lor ori a mişcat mâna lor, spre gloria Sa.

Cartea aceasta începe cu un ospăț al prințului lumii – Ahaşveroş; şi se încheie cu un ospăț al prințului lui Dumnezeu – Mardoheu. Pentru o vreme, Haman este înălțat; apoi, Mardoheu. Aşa cum veți citi în această istorie, ea arată răsturnarea omului şi triumful final al poporului ales al lui Dumnezeu.

Estera este ca Iosif şi David. Dumnezeu i-a pus deoparte pe fiecare dintre ei pentru planul pe care Îl avea cu fiecare dintre ei. Când a venit ziua, El i-a scos în față, să aducă la îndeplinire planul Său. Dumnezeu l-a ascuns pe Iosif într-o

temniță din Egipt, dar când a fost gata, El l-a așezat în funcția de prim ministru al acelei țări. Dumnezeu întotdeauna are pe cineva păstrat pentru a aduce la îndeplinire planurile Sale. Uneori este un om ca Iosif sau ca Moise. Alteori este o femeie ca Ana sau ca Estera sau ca Maria. Aduceți-vă aminte de oameni din istorie, pe care Dumnezeu i-a pregătit pentru un anumit ceas al ei.

Estera iese în evidență ca aleasa lui Dumnezeu. Ea este o persoană plăcută și atrăgătoare. Ea a venit la împărăție expres pentru o vreme ca aceasta. (Vezi Estera 4:14.) Noi o vedem luându-și viața în mâinile ei. Astfel, de dragul poporului ei, ea a intrat la rege, spunând: *dacă va fi să pier, voi pieri* (Estera 4:16).

Două fete frumoase își dau mâna, apărând poporul lui Dumnezeu: Rut și Estera. Rut devine străbuna Izbăvitorului lui Israel, iar Estera salvează poporul, pentru ca Izbăvitorul să poată veni. Dumnezeu avusese grijă de această națiune de-a lungul veacurilor cu scopul de a binecuvânta întreaga lume. Ea nu putea să fie nimicită înainte de a-L aduce pe Mântuitor pe lume. Era contrar planurilor lui Dumnezeu. Așadar, Dumnezeu a păstrat națiunea aceasta, potrivit cu promisiunea pe care i-a făcut-o lui Avraam.

Nu se cunoaşte în ce perioadă de timp a fost scrisă şi cine a fost autorul. Cronologic, se plasează între capitolele şase şi şapte din cartea Ezra. Un număr relativ mic de evrei – în orice caz, nu mai mare de 50.000 – s-a întors din Babilon, ca urmare a edictului lui Cirus. Mulți evrei s-au născut în Babilon şi şi-au făcut o situație acolo, așa că nu erau dispuși să se aventureze în traversarea deşertului şi s-o ia de la zero în țara strămoşilor lor. Dacă s-ar fi întors cu toții la Ierusalim, nu ar mai fi fost scrisă cartea Estera.

Cartea Estera poartă numele unei evreice orfane, care a devenit regina Persiei. Cartea aceasta, împreună cu Rut sunt singurele cărți din Biblie care poartă numele unor femei. Numele „Estera“ înseamnă „Steaua Răsăritului“.

Cineva a spus că toate evenimentele din cartea aceasta sunt grupate în jurul a trei banchete:

1. Banchetul regelui Ahaşveroş. . . . . Estera 1;2
2. Banchetul dat de Estera . . . . . Estera 7
3. Praznicul Purim . . . . . Estera 9

VAŞTI E RESPINSĂ (Citiți Estera 1)

Marele banchet la care Vaşti a refuzat să vină – așa cum s-a aflat mărturia lăsată de inscripții – s-a dat pentru a lua în considerare organizarea unei expediții împotriva Greciei, Xerxes pregătindu-se pentru această acțiune militară patru ani de zile. Regele Ahaşveroş de aici este acelaşi cu Xerxes, renumitul monarh persan (485–465 î.Cr.).

Cartea începe cu petrecerea dată de rege în cinstea persoanelor de rang înalt şi a prinților din împărăție, la palatul său regal din Susa. Banchetul acesta a fost un eveniment fără precedent. A durat 180 de zile (Estera 1:4). Bărbații benchetuiau în grădinile somptuosului palat, iar femeile erau întreținute de frumoasa regină Vaşti,

în apartamentul ei particular.

Susa era reşedinţa de iarnă a regilor persani. Dacă vă aduceţi aminte, Neemia s-a aflat în palatul de la Susa (Neemia 1:1). În 1852 locul unde se afla a fost identificat de Loftus, iar în 1884 un francez, pe nume Dieulafay, a continuat săpăturile. El a identificat cu precizie locurile menţionate în cartea Estera – „curtea interioară", „curtea exterioară", „poarta regelui". El a găsit chiar şi zarul (denumit „pur"), folosit în cazul tragerii la sorţi.

Când regele şi prinţii erau în toiul petrecerii, pe jumătate beţi, regele a chemat-o pe Vaşti, pentru a-i etala frumuseţea. Desigur, nici o femeie persană nu ar fi permis aceasta. Era un afront la adresa feminităţii ei. Beţia lor violase regulile sacre ale etichetei orientale. Intimitatea haremului urma să fie violată, pentru simplul amuzament al regelui şi al camarazilor lui, ce pierduseră orice control. Vaşti a refuzat să vină. Or, asta l-a făcut de râs pe rege. În încercarea de a se apăra, el a luat o acţiune drastică, detronând-o pe regină. (Vezi Estera 1:12-22.)

Să nu uităm că modestia este giuvaerul din coroana feminităţii. Niciodată să nu-ţi calci idealurile purităţii tale. Bărbaţii totdeauna vor sări în apărarea acestui giuvaer din coroana feminităţii. Modestia rareori se face simţită într-un piept ce nu e animat de virtuţi nobile.

ÎNCORONAREA ESTEREI (Citiţi Estera 2)

Cum a pus Ahaşveroş ochii pe Estera, a şi făcut-o regină. Sărmana evreică orfană, crescută de vărul ei Mardoheu, a fost înălţată la tronul imperiului persan, care în această perioadă cuprindea peste jumătate din suprafaţa lumii cunoscute pe atunci.

Între capitolele unu şi doi, Ahaşveroş a lansat faimosul său atac asupra Greciei, cu o armată de cinci milioane de oameni, suferind însă o cumplită înfrângere.

La doi ani după ce Xerxes (Ahaşveroş) a luptat în renumita bătălie de la Termopile şi Salamina, el s-a căsătorit cu Estera. Ea i-a fost regină treisprezece ani. Fără îndoială, Estera trăise mulţi ani sub domnia fiului ei vitreg Artaxerxes. Sub domnia acestui rege Neemia a rezidit Ierusalimul. Tocmai căsătoria Esterei cu Ahaşveroş le-a acordat evreilor suficient prestigiu la această curte şi a făcut posibil ca Neemia să reconstruiască Ierusalimul. (Vezi Neemia 2:1-8.)

Pentru a face istoria acestei evreice mai reală şi mai interesantă, să descriem puţin acest palat. Temelia palatului era o platformă înaltă de 15 metri, ce acoperea o suprafaţă de cinci hectare. Dedesubt era un vast sistem de canalizare de câţiva km, prin care se poate umbla astăzi. Zidurile palatului erau decorate cu sculpturi, basoreliefuri şi picturi murale. Aceste comori sunt expuse în două încăperi mari la Muzeul Luvru. Când au reuşit, în cele din urmă, să îndepărteze molozul, au descoperit că aceste sculpturi murale s-au păstrat foarte bine, în toată splendoarea pe care o aveau pe vremea când regina Estera străbătea aceste coridoare, în mijlocul unei frumuseţi de nedescris.

Capitolul al doilea descrie scena care îl întâmpina pe un vizitator la acest palat. Tende de un colorit bogat erau suspendate pe stâlpi de marmură, cu bare de argint,

asigurând umbră înalților oaspeți, ce se odihneau pe scaune de aur şi de argint, benchetuind de zor, înfruptându-se din bucate alese şi sorbind băuturi fine, zi după zi (Estera 1:5-8).

Era o mare sală de audiență, în care erau oameni din cele patru colțuri ale lumii, veniți să dea cinste marelui rege, soțul Esterei. Uriaşele coloane încă se ridică în toată grandoarea lor, vorbind elocvent despre gloria de odinioară a palatului. Acesta a fost locul în care a fost dusă Estera să fie regină.

Notă: Ca o paranteză în cadrul narațiunii, aici are loc istoria salvării de către Mardoheu a vieții regelui. Este o relatare căreia i se va acorda spațiu amplu mai târziu în această carte (Estera 2:21-23).

COMPLOTUL URZIT DE HAMAN (Citiți Estera 3 şi 4)

Peste acest tablou superb, descris mai sus, se prefigurează o umbră sinistră. Este o scenă plină de întristare şi cumplită jale. În Estera 3–5 citim despre ascensiunea meteorică a unui om, pe nume Haman. Era un om rău, care şi-a trăit ziua triumfului său de scurtă durată, bucurându-se de plăcerile sale de o clipă. (Vezi Iov 20:4,5.) Când facem cunoştință cu el, tocmai devenise ministrul şef al regelui.

Haman a fost Iuda al Israelului. A fost un monstru malefic în viața poporului ales al lui Dumnezeu. În timpul citirii cărții Estera, într-o sinagogă evreiască la sărbătoarea Purim adunarea de închinători poate fi auzită rostind numele lui Haman, din cadrul corului ce se cântă cu această ocazie, de fiecare dată când se pomeneşte numele lui Haman: „Fie-i numele şters“, în timp ce băieții lovesc pietre şi bucăți de lemn, pe care e inscripționat numele lui.

Când Haman îşi face apariția în cartea Esterei, el tocmai fusese înălțat la cea mai înaltă poziție sub regele Persiei (Estera 3:1). Dar onoarea i s-a urcat la cap. S-a umflat de mândrie şi s-a simțit aspru umilit, când un portar nu i-a dat omagiul ce credea că i se cuvine ca unui rege (Estera 3:2). Haman nu era altceva decât favoritul unui despot oriental.

Pleznind de aroganță, el n-a putut suporta indiferența nici măcar a unuia dintre cei mai nesemnificativi dintre supuşii lui. Mica greşeală a lui Mardoheu a fost amplificată la scara de greşeală capitală. Mardoheu, un evreu, nu putea acorda onoare divină unui om! Haman s-a mâniat atât de tare, încât a vrut să declanşeze un masacru în masă al tuturor iudeilor din cadrul împărăției (Estera 3:6). Pentru a afla ziua în care să fie nimiciți dușmanii săi, Haman a tras la sorți. Şi sorții au căzut în ziua de treisprezece a lunii martie, doar peste zece luni de la data aceea (Estera 3:7). Haman s-a străduit să-i demonstreze regelui că toți evreii sunt supuşi neloiali. El s-a oferit să plătească regelui echivalentul a nouăsprezece milioane patru sute de mii de dolari, drept mită (Estera 3:9). Regele a semnat un decret regal, în virtutea căruia orice bărbat, femeie sau copil de origine evreiască trebuie să fie omorât şi toată proprietatea confiscată. Comparați acest tratament cu cel aplicat de naziști evreilor.

Imaginați-vă postul, rugăciunile şi plânsul în sac şi cenuşă care a avut loc între evrei (Estera 4:1-3).

Regina Estera a văzut toate acestea şi l-a întrebat pe Mardoheu ce înseamnă. El i-a dat o copie a decretului regelui, care i-a relevat întreaga poveste tristă. Apoi a adăugat: *Şi cine ştie dacă nu pentru o vreme ca asta ai ajuns la împărăţie?* (Estera 4:14)

Bine am face ca fiecare dintre noi să ne oprim şi să ne punem şi noi aceeaşi întrebare. Cu ce scop mi-a îngăduit Dumnezeu să trăiesc în acest ceas anumit? A face ce este bine ar putea să însemne periclitarea vieţii noastre. Apoi trebuie să privim în faţă chestiunea şi să răspundem împreună cu această tânără regină: *Iar dacă voi pieri, voi pieri!*

ACTUL DE CURAJ AL ESTEREI (Citiţi Estera 5)

Regina Estera răspunde la provocarea lui Mardoheu. Ea, care fusese plasată la palat pe patul de flori al confortului, nu sucombase luxului ce o înconjura. Ea a ales o cale de pericol extrem pentru ea, de dragul poporului ei oprimat, evreii.

Există un lucru pe care trebuie să-l faci întotdeauna. Fă ceea ce e bine şi lasă restul pe seama lui Dumnezeu. Dumnezeu îi pregăteşte pe oameni pentru evenimente neprevăzute. Eşecul nu este păcat; necredinţa este. Există un timp potrivit pentru a acţiona. "There is a tide in the affairs of men which taken at the flood leads on to fortune." [Traducere: „Se schimbă soarta omenească într-una: ştim valul cum ne bate, el ne duce înspre noroc", citat din piesa lui Shakespeare *Julius Caesar,* actul IV. scena III, din ediţia bilingvă *Iuliu Cezar*, de Tudor Vianu, editura Pandora, Târgovişte, 1999. O altă traducere posibilă ar fi: „Acţionează la momentul oportun, şi succesul nu se va lăsa aşteptat", n.tr.] Prin urmare, acţionează atunci când Dumnezeu îţi vorbeşte.

Frumuseţea reginei Estera a constat în faptul că nu s-a lăsat coruptă de poziţia suspusă la care a fost înălţată. Deşi a devenit regina unui mare rege, ea nu a uitat pe evlaviosul portar, care a crescut-o din copilărie. Odată ce a acceptat teribila sarcină, a trecut la împlinirea acesteia cu mult curaj. A fost un act de mare cutezanţă din partea ei să intre nechemată în prezenţa regelui. Cine putea şti ce va face acest monarh instabil? Gândiţi-vă numai ce-i făcuse lui Vaşti!

Când a fost primită de rege, s-a folosit de toate resursele ei. Cunoştea slăbiciunea regelui pentru un trai bun. În consecinţă, l-a invitat pe rege la un banchet. Citiţi ce s-a întâmplat în noaptea aceea, când regele n-a putut dormi. (Vezi Estera 6:1-11.) Cum a fost Haman prins în cursă? (Estera 6:6). La al doilea banchet, Estera a pledat pentru viaţa sa. De data asta, Haman a rămas perplex.

Regele i-a acordat dorinţa Esterei. Haman a fost spânzurat chiar de spânzurătoarea pe care o pregătise pentru Mardoheu, iar Mardoheu a fost înălţat la un loc de onoare, lângă rege.

Pe măsură ce înaintaţi în studierea Cuvântului lui Dumnezeu, veţi constata că de-a lungul timpurilor Satan întotdeauna a încercat să distrugă, mai întâi, pe copiii lui Dumnezeu, evreii, apoi Biserica, şi chiar pe Cristos Însuşi. Dar Dumnezeu a zădărnicit planurile sale. Căci nici chiar *porţile iadului nu vor birui împotriva* Bisericii Sale, ci Dumnezeu va triumfa! Cristos a câştigat biruinţa!

IZBĂVIREA IUDEILOR (Citiți Estera 6–10)

Cartea Estera se încheie cu relatarea despre originile sărbătorii Purim şi înălțarea lui Mardoheu la locul lăsat vacant de Haman (Estera 10:3). Portarul evreu a ajuns al doilea bărbat din împărăție, după regele Persiei. Sărbătoarea Purim urma să se celebreze anual. Ori de câte ori e sărbătorită, ea aminteşte de dramatica istorie a Esterei.

Sărbătoarea Purim, ce se ține până în ziua de azi, pune pecetea pe acuratețea episodului istoric. Praznicul nu sărbătoreşte atât de mult căderea lui Haman, cât izbăvirea poporului.

Această sărbătoare celebrează o izbăvire a evreilor de la un pericol înfricoşător. A fost echivalentul „Zilei Mulțumirii“ [în engleză: Thanksgiving Day, la americani, n.tr.] pentru poporul ales. Deşi ei L-au dat uitării pe Dumnezeu, El nu i-a părăsit. Izbăvirea pare să fie nota dominantă a istoriei evreilor. Dumnezeu întotdeauna a izbăvit această națiune de primejdie şi servitute. Şi încă Dumnezeu Îşi va izbăvi poporul Său, în ceasul pericolului lor cel mai mare.

Cartea Estera constituie o verigă esențială în cadrul lanțului de evenimente care relatează aşezarea din nou a națiunii evreilor în țara lor, pregătind venirea lui Mesia în lume.

Caracterul lui Ahaşveroş ilustrează foarte plastic cum puterea nelimitată este adesea zdrobită şi risipită sub greutatea propriei imensități. Omul care e aşezat pe piedestalul unui zeu este amețit de înălțimea la care a fost înălțat.

Regele Ahaşveroş (Xerxes, la Herodot) a fost pedepsit să rămână toată viața ca un copil. Acest monarh nătâng a decorat un pom cu bijuterii scumpe, ca răsplată a rodniciei sale. A biciuit şi înlănțuit Helespontul, ca pedeapsă pentru caracterul său vijelios. Or, asemenea acte sunt echivalentul nebuniei.

STUDIU DE CARACTER ASUPRA ESTEREI

Estera are un caracter agreabil şi atrăgător

Frumusețe şi modestie ..... Estera 2:15
Fermecătoare .....Estera 2:9-17; 5:1-3
Ascultătoare .....Estera 2:10
Smerită.....Estera 4:16
Curajoasă..... Estera 7:6
Loială şi constantă .....Estera 2:22; 8:1-2; 7:3-4

NU UITAȚI

Întotdeauna ai de făcut un lucru: fă ceea ce e bine şi lasă restul pe seama lui Dumnezeu.

„Apoi voi intra la rege, în ciuda legii, şi dacă va fi să pier, voi pieri!“ (Estera 4:16).

Dumnezeu rezolvă situațiile de urgență cu vieți umane pe care El le-a răscumpărat şi pregătit.

Şi cine ştie dacă nu pentru o vreme ca asta ai ajuns la împărăție!? (Estera 4:14)

Rugăciunea pune în mişcare mâna care pune în mişcare lumea. O femeie devotată a mişcat un monarh.

***Căci mânia omului Te va lăuda* (Psalmul 76:10).**

Cei care umblă în sfântă sinceritate cu Cristos pot umbla în sfântă siguranță în mijlocul oamenilor.

Pionierii lui Dumnezeu părăsesc totul – pentru a câştiga totul.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: VAŞTI ESTE RESPINSĂ Estera 1
Luni: ÎNCORONAREA ESTEREI Estera 2
Marți: COMPLOTUL LUI HAMAN Estera 3–4
Miercuri: ACTUL DE CURAJ AL ESTEREI Estera 5
Joi: MARDOHEU ESTE ÎNĂLȚAT Estera 6
Vineri: BANCHETUL ESTEREI Estera 7–8
Sâmbătă: IZBĂVIREA IUDEILOR Estera 9–10

-

Capitolul 15

Să înțelegem cartea Iov

Iov Îl înfățișează pe Isus Cristos, Răscumpărătorul meu

Am terminat de citit cărțile istorice ale Vechiului Testament – de la Iosua la Estera. Acum începem cărțile poetice: Iov, Psalmi, Proverbe, Eclesiastul şi Cântarea Cântărilor. Aceste cărți ne vorbesc despre experiențele inimii.

Cuvântul cheie în cartea Iov este „încercat". *Dar El ştie ce cale am urmat; şi dacă m-ar încerca, aş ieşi curat ca aurul* (Iov 23:10)

Încercările şi suferințele nu sunt totdeauna pentru pedepsirea noastră, ci uneori pentru educarea şi instruirea noastră. Atletul nu este pus sub disciplină strictă pentru pedepsirea lui, ci numai pentru a-l pregăti pentru competiție. Cristos întotdeauna ne pregăteşte pentru alergarea care ne stă înainte (vezi Evrei 12:1,2).

Cartea lui Iov este, fără îndoială, unul dintre cele mai minunate poeme care s-au scris vreodată. Tennyson a numit-o „cel mai mare poem, atât din literatura antică, cât şi din cea modernă". Scena din această încântătoare carte se petrece în zilele patriarhilor. După câte ştim, această carte este, probabil, cea mai veche din toată literatura. Ea este una din cele mai vechi, dacă nu cumva, cea mai veche carte din Biblie. Cuvântul lui Dumnezeu stabileşte faptul că Iov a fost o persoană reală. Dumnezeu vorbeşte prin profetul Ezechiel, spunând: *Chiar de-ar fi în mijlocul ei aceşti trei oameni: Noe, Daniel şi Iov, ei nu şi-ar mântui decât sufletul lor* (Ezechiel 14:14; vezi şi 14:20). Dacă vă îndoiți de existența lui Iov, atunci va trebui să-i respingeți şi pe Noe şi pe Daniel.

Este potrivit ca cea mai veche carte să se ocupe de cele mai vechi probleme. Printre acestea este: „De ce suferă oamenii evlavioşi?" Aceasta este tema cărții. Oamenii întotdeauna s-au întrebat de ce îngăduie Dumnezeu ca oamenii buni să sufere. Nu v-ați întrebat de ce un om bun trebuie să moară de o cumplită boală sau să fie ținut pe patul suferinței? Drama lui Iov ne oferă o soluție la aceste probleme. Noi credem că ea oferă răspunsul lui Dumnezeu.

Este foarte uşor să se facă confuzii cu privire la această problemă a suferinței. Aminți-vă de ucenicii lui Cristos, care credeau că suferința era rezultatul păcatului din viața cuiva (Ioan 9:2). Cartea Iov ne dă un motiv cu totul diferit pentru suferința lui Iov. În acest caz, Iov era onorat de Dumnezeu. Adevărul era că Dumnezeu putea să Se încreadă în Iov că va rămâne credincios lui Dumnezeu, în pofida oricărui lucru. Ce minunat ar fi dacă şi noi am învăța să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ce ni se întâmplă!

Această carte ar trebui citită mai întâi ca o narațiune. Istoria lui Iov este simplă: Începe cu o scenă din cer şi apoi ni se spune despre căderea lui Iov din prosperitate în sărăcie. Aceasta e urmată de lunga discuție dintre Iov şi cei patru prieteni ai săi: Elifaz, dogmaticul religios, foarte asemănător cu fariseul din Noul Testament; Bildad, care a căutat să-l mângâie pe Iov cu banalități uzate; şi Țofar, care credea că deține monopolul asupra înțelepciunii religioase. Apoi urmează Elihu, tânărul impetuos. Şi, în fine, punctul culminant este atins când vorbeşte Dumnezeu. La sfârşit, răspunde Iov, într-un duh smerit, şi problema e rezolvată. Aceasta e istoria cărții.

În continuare va trebui să studiem problematica volumului, care ar putea fi enunțată astfel: „De ce suferă cei neprihăniți?“ Găsim următoarele:

(1) Concepția superficială a lui Satan – conform căreia copiii lui Dumnezeu Îl iubesc şi-L slujesc pe Dumnezeu din pricina foloaselor cu care se aleg; că atunci când prosperitatea încetează, încetează şi evlavia lor. Lui Satan i s-a îngăduit să-l pună la încercare pe Iov (Iov 2:6). Şi Satan a adăugat: „Oare cine nu L-ar sluji pe Dumnezeu, pentru un venit frumuşel, de multe mii [de dolari] pe an? Dar să-l vezi cum se comportă când încetează belşugul!“

(2) Concepția lui Elifaz, Bildad şi Țofar, nu mult deosebită de raționamentul fals al lui Satan (cu care ei au fost de acord, în mare), că cei nelegiuiți suferă din pricina păcatelor lor, în timp ce neprihăniții sunt răsplătiți. Prin urmare, conform raționamentului lor, trebuie să fi păcătuit Iov, suferința lui fiind o dreaptă pedeapsă pentru aceasta. Iov suferea cumplit; de aceea, el trebuie să fi fost un mare păcătos! Au zis ei: *Care nevinovat a pierit?* (Iov 4:7) Dar Iov ştia că în adâncul inimii sale a rămas credincios lui Dumnezeu. Drept urmare, el n-a putut accepta acuzația prietenilor săi. El le-a demonstrat cât de falsă era concluzia lor, arătând că celor răi le merge de multe ori bine în lume (Iov 24:6).

(3) Elihu dă un răspuns mult mai întemeiat problemei; în schimb, elocventul său discurs este umbrit de îngâmfare. El Îl apără pe Dumnezeu şi vede în suferință disciplinarea unui Tată iubitor. Dar acest argument tot nu explică de ce suferă Iov. Conform raționamentului lui Elihu, suferința e disciplina lui Dumnezeu, menită să-i aducă pe copiii Lui înapoi la părtăşie cu El. Elihu credea că suferința ne este trimisă pentru a ne împiedica să păcătuim.

(4) Iehova i-a explicat lui Iov (atunci când i S-a revelat), că atunci când oamenii Îl văd pe Dumnezeu, întotdeauna se întâmplă ceva. Celor evlavioşi li se îngăduie să sufere, ca să se poată vedea pe înşişi mai întâi. Citiți Isaia 6:1-5; Geneza 17:1-3; Daniel 10:4-8. Când ajungem să terminăm cu noi înşine, atunci Dumnezeu poate să ne ridice. Iov era un om bun, dar cu o neprihănire proprie. Citiți Iov 29:1-25 şi veți găsi o sumedenie de pronume personale: „Mă“, „meu“, „mele“, „mine“, de cincizeci şi două de ori [în versiunea engleză a Bibliei, n.tr.]. Textul ne aminteşte de Romani 7.

Dumnezeu are un scop înțelept în toate suferințele prin care trecem. Dumnezeu vrea să-Şi arate înțelepciunea Sa, nespus de felurită (Efeseni 3:10). El doreşte ca încercarea credinței noastre să aibă ca rod răbdarea. El vrea să extragă aurul, ca

prin foc. Vrea să ne dezvăluie adevăratul caracter. În plus, avem un nor nevăzut de martori adunați în marele stadion al cerului, care ne priveşte în conflictul nostru de aici, de pe pământ (Evrei 12:1,2).

O, ce puțin şi-a dat Iov seama cât de mult depindea de statornicia şi încrederea Sa în Dumnezeu, când a spus: *Chiar de m-ar ucide, tot voi nădăjdui în El* (Iov 13:15)! Mă întreb dacă ne dăm noi seama astăzi de chestiunile care atârnă de credincioşia noastră față de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar găsi mai mulți dintre noi care se încred în El, cât de mult i-am încuraja şi pe alții să se încreadă în El!

MÂNTUITORUL ŞI SUFERINȚA

Noul Testament aruncă multă lumină asupra problemei suferinței – în special din perspectiva crucii lui Cristos. Iată-l aici pe cel mai neprihănit om din lume şi, în acelaşi timp, omul care a suferit cel mai mult. Noi ştim acum că cei neprihăniți suferă împreună cu cei răi din pricina păcatului, care umple lumea cu mizerie. Ştim că sunt consecințe naturale ale păcatului, pentru cel drept, cât şi pentru cel păcătos. Am observat deja că disciplinarea are uneori scopul de a instrui şi a corecta. Există însă o suferință pe care trebuie s-o îndurăm de dragul lui Cristos şi al Evangheliei.

Cartea Iov este un comentariu asupra textelor de la I Corinteni 11:31,32; Evrei 12:7-11; Luca 22:31,32; I Cor. 5:5. Tema principală a cărții Iov este enigma tuturor timpurilor: „De ce suferă cel neprihănit?“ Dar ea se ocupă de un larg spectru de cunoştințe – puterea Satanei, relatarea puterii sale formidabile, precum şi limitele autorității sale; realitatea învierii; şi multe din cele mai recente descoperiri ştiințifice.

Cartea Iov ne vorbeşte pe larg despre suferința umană. Prietenii lui Iov, asemenea miilor de oameni din ziua de azi, au comis greşeala de a crede că orice suferință este modalitatea lui Dumnezeu de a pedepsi păcatul. Ei întreabă: *Care nevinovat a pierit?* (Iov 4:7)

Cunoaşteți vreun om bun, care suferă în ziua de astăzi? Negreşit cunoaşteți. Unul din cei mai mari sfinți pe care i-am cunoscut a fost orb; altul era atât de sărac încât noi, copiii, îi aduceam de mâncare şi, din micile noastre economii, îi cumpăram haine. Noi i-am dăruit lucruri materiale, dar el ne-a dăruit binecuvântări spirituale.

Dumnezeu a îngăduit ca Ştefan să fie omorât cu pietre (Fapte 7:59), iar Pavel să aibă un ghimpe în carne, un sol al Satanei, care să-l pălmuiască (II Cor. 12:7). Chiar Isus a cunoscut suferința.

Prietenii lui Iov au conchis că Iov trebuie să fi păcătuit mult, de vreme ce avea parte de atâta suferință. Haideți să vedem ce a dovedit Dumnezeu.

Care a fost atitudinea lui Iov față de Dumnezeu? Mai întâi, el a avut acces la Dumnezeu prin sângele jertfei (Iov 1:5). Apoi a umblat cu Dumnezeu în integritatea inimii şi vieții sale.

Iov avea un cuget curat față de Dumnezeu. El ştia că inima lui e sinceră, ceea ce-i dădea posibilitatea să pareze acuzațiile prietenilor săi. În final, el le-a demonstrat că concluzia lor era greşită, că cei răi adesea prosperă în această lume (Iov 24:6).

Dumnezeu a avut încredere în Iov; de aceea i-a şi încredinţat această problemă mare a suferinţei. Pentru că l-a iubit pe Iov, a îngăduit ca el să fie încercat, căci *Domnul pedepseşte pe cine-l iubeşte* (Evrei 12:6). Când Iov era în mijlocul chinurilor sale, a realizat că numai aurul e vrednic de a fi trecut prin foc. Orice alt material va fi mistuit. Apostolul Iacov spune: *Să priviţi ca o mare bucurie ori de câte ori treceţi prin felurite încercări, deoarece ştiţi că încercarea credinţei voastre dezvoltă în voi răbdarea* (Iacov 1:2,3).

Când Iov era prosper, drept şi caritabil, exista pericolul să se încreadă în el însuşi şi uşor putea uita că el doar deţinea puterea şi locul în această lume, ca un administrator al lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne dă darurile Sale doar ca să ne satisfacă pe noi. Mărturisirea de credinţă de la Westminster ne spune că scopul principal al omului este să-L slăvească pe Dumnezeu. *Căci nici Cristos nu Şi-a făcut pe placul Său* (Romani 15:3). El a venit să-L slăvească pe Tatăl.

Dumnezeu S-a ocupat de Iov

1. El a fost zdrobit (Iov 16:12,14; 17:11).

2. El a fost topit (Iov 23:10).

3. El a fost înmuiat, pentru ca să poată spune: *Mâna lui Dumnezeu m-a atins* (Iov 19:21). *Dumnezeu îmi înmoaie inima* (Iov 23:16, ambele citate din ediţia King James).

Ai cântat vreodată: „Duhule al Dumnezeului celui Viu, vino din nou peste mine; topeşte-mă; mlădiază-mă; umple-mă; foloseşte-Te de mine“? Or, tocmai asta s-a întâmplat cu Iov!

Iov nu s-a văzut, de fapt, pe sine până când nu L-a văzut, mai întâi, pe Dumnezeu. Acest lucru este adevărat în viaţa fiecăruia. Priviţi cum l-a afectat pe Isaia când el, ca tânăr, L-a văzut pe Dumnezeu (Isaia 6:1-9).

Iov era gata să discute cu Dumnezeu, cum mulţi fac astăzi, despre relaţiile Lui cu el. El nu putea să-L înţeleagă pe Dumnezeu. Tocmai viziunea lui Dumnezeu Însuşi a întregit lucrarea în Iov şi l-a dus în ţărână.

Auziţi ce-i spune Dumnezeu lui Iov: *Oare Îl va instrui cel care se ceartă cu cel Atotputernic?* (Iov 40:2) Gândiţi-vă numai la încercarea de a-L instrui pe Dumnezeul acestui univers! Înţelepciunea omului nu este decât nebunie la Dumnezeu. Iată care a fost răspunsul lui Iov: *Iată, sunt complet netrebnic; …îmi pun mâna la gură* (Iov 40:4).

Dumnezeu S-a ocupat de Iov până când el a ajuns la capătul lui! Să-l ascultăm luând din nou cuvântul: *Da, am vorbit despre lucruri pe care nu le înţelegeam, minuni prea mari pentru mine, pe care nu le pricep… Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea, mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă* (Iov 42:3-6).

De-acum îl găsim pe Iov un slujitor smerit, înmuiat. Dumnezeu a produs o întorsătură a evenimentelor, redându-i prosperitatea, şi încă dublu decât a fost înainte – de două ori mai multe oi şi boi, măgăriţe şi cămile! S-a bucurat din nou de fii

şi fiice, exact câți avusese înainte.

Iov n-a mai pus o întrebare, ci a făcut o afirmație: *Dar ştiu că Răscumpărătorul meu trăieşte şi că la urmă va sta în picioare pe pământ. Chiar după ce-mi va fi nimicită pielea, totuşi în trupul meu Îl voi vedea pe Dumnezeu* (Iov 19:25,26).

Viziunea lui Iov cu privire la viața viitoare fusese nesigură înainte, dar acum este limpede. L-am auzit punând o întrebare, pe care multe mulțimi de oameni şi-au pus-o: *Dacă moare omul, va mai trăi el oare?* (Iov 14:14) Pavel a dat răspuns acestei întrebări, în marele capitol al învierii din Biblie: I Corinteni 15. Isus a dat răspunsul la această întrebare în declarația Sa de la Ioan 11:25: *Eu sunt învierea şi viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.*

Ce viziune minunată a vieții viitoare avem în cuvintele acestea! Ce profeție a venirii Mântuitorului!

Iov a fost *un om perfect şi curat la suflet, unul care se temea de Dumnezeu şi se abătea de la rău* (vezi Iov 1:8).

1. El era „perfect" – în sensul completeții, bine rotunjit.
2. El era „curat la suflet" – cuvântul în ebraică este „drept".
3. El „se temea de Dumnezeu" – avea începutul înțelepciunii.
4. El „se abătea de la rău" – adică avea o conduită morală.

Iov avea o atitudine corespunzătoare față de om şi față de Dumnezeu şi nu uitați, că Dumnezeu a făcut această afirmație, pentru ca apoi să adauge: *Nu este nimeni ca el pe pământ* (Iov 1:8). Ce onoare i-a dat Dumnezeu lui Iov, ca să folosească aceste cuvinte pentru a-l descrie!

La începutul cărții îl vedem pe Iov înconjurat de bogăție, familie, poziție şi prieteni. Să urmărim pe acest om, despre care Dumnezeu a spus că era perfect! Îl vedem pe acest om vizitat de Satan. Urmează o succesiune rapidă de calamități. Să nu uităm că aceste lucruri nu au venit din cauza vreunei greşeli din viața acestui om. Toți prietenii lui Iov credeau că motivul pentru acest necaz sta în el însuşi. Dar Dumnezeu precizează de la începutul cărții că lucrul acesta nu este adevărat.

Urmăriți pe acest om, despuiat de bogăție şi redus la sărăcie! Copiii îi sunt luați! Sănătatea s-a dus! Apoi pierde încrederea soției sale! În cele din urmă, îl părăsesc şi prietenii!

SATAN ŞI SFÂNTUL (Citiți Iov 1:6 – 2:10)

În Iov 1:6 „fiii lui Dumnezeu" s-au înfățişat înaintea Regelui. „Fiii lui Dumnezeu" înseamnă ființe angelice, solii lui Dumnezeu. Surpriza este că şi Satan se afla printre ei. Da, şi el era angelic, dar căzuse. În textul biblic nu găsim nicio aluzie la faptul că el ar fi fost în plus acolo sau că ar fi pătruns cu forța în camera de audiență.

În contrast cu cel Atotputernic, îl avem pe adversarul sau pe Satan. Haideți să studiem această persoană o vreme. Satan, ca adversar, este descris cu mare claritate, reprezentând o ființă reală, iar nu una imaginară. Nu ne putem abține să nu-l comparăm pe Satan al cărții Iov cu figura grotescă, teribilă, gigantică descrisă de poeți.

Biblia ne spune că Satan se prezintă ca *un înger de lumină*, care înşală şi ispiteşte (II Corinteni 11:14).

Părerea noastră stranie despre diavol derivă din Infernul lui Dante, în care el s-a străduit să-l zugrăvească pe acest monstru al iadului. Mărimea lui uriaşă este egalată de hidoşenia lui. Şi la Milton găsim o imagine a lui Satan. Descrierea lui e superbă, numai că nu-şi găseşte justificarea în Scriptură. Acest staroste al dracilor, cu ţinută regală, nu are nici o asemănare cu Satan din cartea Iov. Desigur, nici Mefistotel din opera „Faust" nu-l reprezintă pe adevăratul Satan, deşi imaginea unui diavol cinic, care se bucură să ducă în rătăcire o minte omenească, pe care o prezintă Goethe, fără îndoială, e luată din cartea Iov.

Satan e în stare să aducă hoardele de sabeeni şi de caldei şi să-i facă să răpească boii, măgarii şi cămilele lui Iov (Iov 1:13-17). Apoi el e în stare să ucidă oile prin trăsnete, să pună vântul să-i ucidă pe copiii lui Iov şi chiar să-l lovească pe Iov cu bube dureroase. Să ne amintim, că el este prinţul puterii văzduhului (Efeseni 2:2).

E bine să cunoaşteţi şi aceasta: Satan are mare putere, dar puterea sa este limitată. Satan e puternic, dar Dumnezeu e Atotputernic! El poate să pătrundă doar acolo unde îi îngăduie Dumnezeu (Iov 1:10). Ce mângâiere este să ştim că nici o nenorocire nu se poate apropia de noi, pe care Dumnezeu să n-o fi îngăduit! El, care *a închis marea cu porţi,… şi a zis: „Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să ţi se oprească mândria valurilor tale"* (Iov 38:8,11), niciodată nu va îngădui să fim ispitiţi peste puterile noastre (I Cor. 10:13).

Să nu uităm că Satan e atât de constrâns de cel Atotputernic, încât nu poate să lovească decât la timpul şi locul unde primeşte permisiunea (Iov 1:12).

1. Iov şi-a sfâşiat hainele (Iov 1:20).

Se cuvine să notăm că nu e greşit să simţim întristare. Întristarea îşi are locul ei în viaţa noastră. Ni se spune să nu „disprețuim mustrarea Domnului", ci să ne deprindem cu ea.

Isus a plâns! Cristos nu distruge emoţiile noastre naturale. Isus le-a spus femeilor din Ierusalim să plângă pentru ele însele şi pentru copiii lor.

2. Iov a recunoscut că pierderile şi întristările sunt legi ale vieţii.

Trebuie să învăţăm că toate bogăţiile sunt trecătoare. În fiecare clipă pierdem câte ceva. Nu ne putem permite să ne oprim şi să plângem pentru tot ce este luat de la noi. Trebuie să învăţăm lecţia aspră, că putem trăi în pofida pierderilor noastre. Începe să înveţi cât eşti tânăr că nimic nu este necesar pentru Cristos.

Numai aurul curat poate să reziste la foc. Toată zgura piere în foc. Dumnezeu, marele metalurgist al cerului, ne trece prin foc, dar veghează şi ne încearcă El Însuşi, întrucât nu are încredere în altul. Când focul a ars destulă vreme ca să distrugă impurităţile, El ne scoate din el.

DUMNEZEU ŞI SATAN

Dumnezeu îi vorbeşte lui Satan: *De unde vii?* Şi răspunsul e o tragedie mare!

Din cutreierarea pământului şi de la plimbarea pe care am făcut-o pe el (Iov 1:7). Să ne amintim, că aceasta relevă „o nesfârşită lipsă de odihnă a răului". *Fiți treji şi vegheați! Căci duşmanul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu, căutând pe cine să înghită* (I Petru 5:8).

Dumnezeu vorbeşte din nou: *L-ai luat în considerare pe robul Meu Iov?* (Iov 1:8, traducere după versiunea King James.)

Ce credeți că a vrut să spună Domnul prin cuvintele: „L-ai luat în considerare pe Iov"? Este un cuvânt puternic, ca şi când i-ar fi urmărit fiecare pas. Cu alte cuvinte: „Ai încercat să-i găseşti o hibă?"

Satan spune: *Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu?* Prin asta pare să spună: „Mă tot chinui să aflu ce-l face pe acest om să fie atât de perfect. Trebuie să existe un motiv!" *Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui şi tot ce este al lui?* Desigur, aceasta era adevărat. Apoi a adăugat: *Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui.* Şi aceasta era adevărat. *Şi averea lui a crescut în țară* [King James]. Da, adevărate erau toate!

Satan a continuat: *Dar întinde-Ți mâna şi atinge-Te de tot ce are, şi sunt încredințat că Te va blestema în față!* Acuzația lui Satan împotriva lui Iov a fost că un om Îl slujeşte pe Dumnezeu doar pentru a obține avantaje de pe urma Sa. Nu atât Iov este la încercare aici, cât Dumnezeu. Nu se pune atât de mult problema loialității lui Iov, cât puterea lui Dumnezeu. Este Dumnezeu în stare să păzească *ceea ce I-am încredințat* (II Timotei 1:12)?

Acelaşi lucru se spune şi în ziua de azi! Unii spun că slujitorii de cult predică evanghelia doar pentru ceea ce pot câştiga de pe urma ei; că păgânii se întorc la Cristos pentru că se aleg cu mâncare şi adăpost.

Prin urmare, Dumnezeu spune: „Foarte bine, să-l punem la încercare! Ia totul de la Iov şi ai să vezi ce se va întâmpla!"

Vedeți adevăratul conflict între Dumnezeu şi Satan? Dumnezeu urma să demonstreze adevărul cu privire la afirmația Sa despre integritatea lui Iov în a-L urma pe El.

Când au venit încercările, Iov nu a înțeles sensul tuturor suferințelor sale. El ştia că motivul nu poate să fie pentru că a păcătuit, cum spuneau prietenii lui. Avea întrebări serioase cu privire la ce urmărea Dumnezeu. Nu vom înțelege întotdeauna ce anume urmăreşte Dumnezeu pe câmpul de bătălie al inimii noastre, dar notați un lucru: există temeinicie şi valoare în tot ce îngăduie Dumnezeu şi *toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după planul Său* (Romani 8:28).

Iov a dovedit că afirmația lui Satan cu privire la copiii lui Dumnezeu a fost o minciună, respectiv că ei Îl slujesc doar pentru avantajele care le pot obține de pe urma acestei slujiri.

Nu încerca întotdeauna să afli motivul pentru care treci prin încercări şi experiențe triste. Uneori va trebui să aşteptăm până vine răspunsul. Ne întrebăm de ce Dumnezeu l-a luat acasă pe Borden, de la universitatea Yale, în fragedă tinerețe, când îi stătea înainte o viață plină de slujire, permițând, în schimb, unui bătrân

beţiv, aparent bun de nimic, să trăiască?

Omul nu va afla răspunsul la toate acţiunile lui Dumnezeu. S-ar putea ca oamenii să fie sinceri şi oneşti, în ce-i priveşte pe ei, cum au fost prietenii lui Iov, dar căile lui Dumnezeu sunt nepătrunse. Dumnezeu nu i-a permis niciodată lui Satan să demonstreze că Dumnezeu ar fi greşit când l-a creat pe om, sugerând că oamenii Îl slujesc pe Dumnezeu doar pentru avantajele pe care le aduce aceasta.

Nu te mira dacă ai să găseşti ipocriţi în orice adunare de copii ai lui Dumnezeu. Satan vine să producă zâzanie în rândul sfinţilor. El ne distrage atenţia. Ne face să ne criticăm. El seamănă disensiuni în adunarea noastră. Şi umflă mândria predicatorilor şi a cântăreţilor din cor, a celor care fac donaţii şi a celor care se roagă în public. Sau uneori închistează duhul nostru şi îngheaţă rugăciunile noastre. Da, când e semănat Cuvântul, vin păsările din văzduh şi-l răpesc (Matei 13:3-23).

Nu uita: nu vei putea umbla niciodată înaintea lui Dumnezeu, încercând să trăieşti o viaţă evlavioasă, fără ca Satan să nu vină îndată să umble cu tine – acuzându-te, găsindu-ţi nod în papură şi, în general, făcând totul pentru ca să te necăjească.

Ce fel de om a fost Iov?

A fost un om perfect . . . . . Iov 1:1
A fost un om înstărit. . . . . Iov 1:2-4
A fost om care s-a rugat . . . . . Iov 1:5
A fost un om îndrăgit . . . . . .Iov 29:21,25
A fost un om dovedit . . . . . .Iov 42:10,12

IOV ŞI PRIETENII SĂI (Citiţi Iov 2:11–37:24)

Familiarizaţi-vă cu prietenii lui Iov. Să vă facem cunoştinţă cu ei. Mai întâi, îl avem pe manieratul Elifaz; apoi pe certărețul Bildad şi pe Ţofar, cel franc; în sfârşit, îl avem pe tânărul Elihu.

Este o scenă familiară. Fiecare are motiv să ofere o explicaţie pentru experienţele sau problemele prin care trece. Aşadar, au venit cei patru prieteni ai lui Iov. Ştiaţi că Iov nu ducea lipsă de prieteni? În general, când un om îşi pierde averea, poziţia şi sănătatea, constată că nu i-a mai rămas nici nu prieten.

Desigur, sunt lucruri pe care le-am putea spune în favoarea acestor oameni, deşi cuvintele lor de „mângâiere“ numai mângâiere n-au fost! În primul rând, e important că au venit. Au fost prieteni ce au rămas prieteni la ananghie. Când majoritatea cunoştinţelor lui Iov l-au uitat, aceşti patru prieteni au venit la el!

Observaţi că timp de şapte zile au tăcut. Asta e bine! Păreau să încerce să afle mai întâi motivul pentru care a dat necazul acesta peste Iov, înainte de a lua cuvântul. Cineva a spus că în loc să vorbească despre Iov, ei au venit şi au vorbit cu el.

Cu toţii aveau un motiv; fiecare voia să-i spună lui Iov de ce credea el că suferă Iov. Cu toţii au fost de acord, că Iov trebuie să fi păcătuit groaznic, de

vreme ce a ajuns să sufere atâta!

Elifaz vine şi aduce în sprijinul argumentației sale un vis (Iov 4:1–5:27); Bildad vine cu nişte proverbe învechite (Iov 8); Țofar se bazează pe experiență şi rațiune (Iov 11). Elihu s-a apropiat cel mai mult de adevăr, când a argumentat că suferința e modalitatea lui Dumnezeu de a-l aduce pe un suflet înapoi la părtăşie cu El; dar nu era adevărul întreg.

Dumnezeu l-a numit pe Iov „perfect şi drept". Prietenii săi au greşit când au afirmat că singura cauză posibilă a nenorocirilor sale era păcatul din viața sa.

HALAL MÂNGÂIETORI!

Întrebarea principală revine: „De ce îngăduie Dumnezeu ca cei neprihăniți să sufere?" Din cenuşă se aude strigătul sfâşietor al lui Iov: „Nu înțeleg! Nu mi se pare drept".

Privindu-l, descurajată, soția lui Iov spune: „Ceva nu e în regulă. Religia ta a eşuat. Blestemă pe Dumnezeu şi mori". Textual, asta înseamnă: „Ia-ți rămas bun de la Dumnezeu". Este vocea disperării.

Elifaz adaugă, clătinând din cap: „Dumnezeu nu greşeşte niciodată. Ce ai făcut, de ți se întâmplă toate astea?"

În continuare, ia cuvântul Țofar: „Dumnezeu este Atotînțelept. Numai El îl cunoaşte pe om".

Elihu, omul lui Dumnezeu, spune lucrul cel mai înțelept: „Dumnezeu este bun. Priveşte în sus şi încrede-te în El, căci El este Dumnezeu".

MÂNGÂIETORUL NEPRIHĂNIT

Apoi se aude Iehova, din mijlocul vârtejului: *Încinge-ți mijlocul ca un viteaz, ca Eu să te întreb şi tu să Mă înveți* (Iov 40:7).

Şi Iov răspunde: *Ştiu că Tu poți totul şi că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale* (Iov 42:2). Ca apoi să vină marea mărturisire: *Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea, mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în țărână şi în cenuşă* (Iov 42:5,6).

Aceasta este biruința credinței supuse. Când ne plecăm în fața voii lui Dumnezeu, găsim calea Lui. Apleacă-te pentru a cuceri! Îndoaie-te pentru a asculta! Asta e lecția lui Iov.

Filosofia prietenilor lui Iov era greşită. Iov a fost bucuros să-i vadă şi a putut să-şi verse necazurile în fața lor, dar ei nu l-au înțeles.

Iov şi-a pierdut până şi prietenii pe care-i mai avea! El încercase să explice, dar a fost înțeles greşit. Numai Dumnezeu înțelege!

IEHOVA ŞI IOV (Citiți Iov 38–42)

Scena începe cu Dumnezeu, descoperindu-Se în toată gloria Sa. Într-o serie de circa şaizeci de întrebări, Dumnezeu spune, de fapt: „Cine poate face toate aceste

lucruri decât Eu Însumi?“ Astfel, Dumnezeu i se descoperă lui Iov, iar Iov i se descopere lui însuşi.

Cum de atâtea ori se întâmplă cu noi înşine, când Iov a intrat în prezența lui Dumnezeu, a uitat de cuvântarea ce şi-o pregătise! (Iov 40:4,5). Cu Dumnezeu nu se putea argumenta! În cele din urmă, Iov s-a proşternut cu fața la pământ, pocăindu-se în „praf şi cenuşă“ (Iov 42:6). Acesta este singurul loc din care se pot învăța lecțiile lui Dumnezeu – cu fața la pământ, cu gura închisă!

Iehova îi explică lui Iov (descoperindu-i-Se) că atunci când oamenii Îl văd pe Dumnezeu, se întâmplă ceva. Celor evlavioşi li se îngăduie să sufere, pentru ca să se vadă pe ei înşişi. Citiți Isaia 6:1-5. Când Isaia s-a văzut cum era în realitate, s-a prăbuşit cu fața la pământ şi a exclamat: *Sunt un om cu buze necurate* (Isaia 6:5).

Nu ți s-a întâmplat să crezi despre tine că stai bine, până când a venit un prieten să te invite să mergi undeva cu el? Când ai văzut ce splendid arăta prietenul tău, imediat ți-ai dat seama că trebuie să te pui la punct. Cam tot aşa se întâmplă în prezența lui Cristos. Însăşi strălucirea Persoanei Sale ne face să ne simțim păcătoşi. Măsoară-ți viața după etalonul vieții Sale, şi te vei simți ca Iov!

În Iov 42 găsim:

1. O conştientizare a lui Dumnezeu . . . . . versetul 5
2. O prăbuşire a lui Iov . . . . . versetul 6
3. Un angajament de a sluji . . . . . versetul 8

Citind acest capitol, veți vedea că Iov a avut parte de o măsură îndoită de prosperitate din mâna lui Dumnezeu. El le îngăduie copiilor Săi să sufere, pentru ca să-Şi dezvăluie caracterul, pentru a ne da o lecție practică şi pentru a scoate la lumină vreun păcat ascuns. În cazul lui Iov, acel păcat ascuns a fost neprihănirea de sine.

Această carte ilustrează foarte bine textul de la Romani 8:28. Ce minunat să auzim despre răbdarea lui Iov şi să vedem cum sfârşitul Domnului este milă şi îndurare. O dimineață a bucuriei vine întotdeauna după o noapte de întristare!

Iov L-a găsit pe Dumnezeu în necazul său. Mulți Îl cunosc pe Dumnezeu ca un Creator şi cred în măreția Sa, dar de fapt nu-L cunosc pe Dumnezeu. Cu cât înțelegem mai bine căile Sale, cu atât Îl vom iubi mai mult şi ne vom pune încrederea în El.

Cartea Iov este bogată:

1. În filozofie

Deşi e o carte străveche, e plină de o consemnare divină a filozofiei umane şi de căutări febrile după înțelepciunea umană. Rațiunea umană nu a fost niciodată în stare să treacă dincolo de prietenii lui Iov, în explicarea marilor mistere ale experienței umane, în ce priveşte bazele naturale. (Vezi I Cor. 2:14 şi Col. 2:8.)

2. În giuvaere de adevăr spiritual

Să citiți neapărat următoarele trimiteri: Iov 1:21; 5:17; 13:15; 14:14; 16:21; 19:23-27; 23:10; 26:7-14; 28:12-28; 42:1-6. Acestea sunt cel mai frecvent citate şi îndrăgite pasaje din Biblie.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: SATAN ŞI SFÂNTUL Iov 1:1-2–2:13
Luni: BILDAD CREDE CĂ IOV ESTE UN IPOCRIT Iov 8:1-22
Marți: IOV LE RĂSPUNDE PRIETENILOR SĂI Iov 12:1-25
Miercuri: CREDINȚA LUI IOV Iov 19:1-29
Joi: IOV ŞI ELIHU Iov 32:1-22; 37:23,24
Vineri: DUMNEZEU ÎI VORBEŞTE LUI IOV Iov 38:1-18
Sâmbătă: IOV, ÎNDREPTĂȚIT ŞI ONORAT Iov 42:1-17

Capitolul 16

Să înțelegem Psalmii

Psalmii Îl înfățișează pe Isus Cristos, al nostru „Totul în Toate“

Veniți să cântăm cu veselie Domnului şi să strigăm de bucurie către stânca mântuirii noastre (Psalmul 95:1). Avem aici o privire panoramică a Psalmilor. Ideile care prind şi reţin atenţia noastră sunt atât de numeroase încât nu se pot trata şi descrie complet într-un capitol atât de scurt.

Daţi Domnului slava cuvenită numelui Lui! Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte! (Psalmul 29:2) Acesta e versetul cheie al cărţii Psalmi. Uşa spre templul laudei şi rugăciunii este deschisă. Intră împreună cu psalmistul să te odihneşti şi să te rogi. Este un adevărat privilegiu să te retragi pentru meditație şi rugăciune, în mijlocul frământărilor acestui pământ.

Fără îndoială Psalmii sunt cea mai îndrăgită carte din Vechiul Testament. Cineva a numit-o aurul curat al experienţei creştine. Deschide cartea Psalmi oriunde şi vei descoperi o comoară. Fiecare psalm este o expresie nemijlocită a conştientizării lui Dumnezeu de către suflet. Care dintre Psalmi vă sunt familiari? Opriți-vă o clipă şi meditați.

Titlul în ebraică al acestei cărți este „Laudă“ ori „Cartea Laudelor“, care arată că principalul conținut al cărții este laudă, rugăciune şi închinare. Denumirea de „Psalmi“ vine din greacă. Aflăm că primii părinți creştini au numit-o *Psaltire*.

Psalmii formează Cartea Imnurilor Naționale ale Israelului. Ea conține o sută cincizeci de poeme, însoțite de partitura muzicală, pentru a fi folosiți în cadrul închinării. De fapt, închinarea este ideea centrală a cărții. Psalmii preamăresc şi laudă pe Domnul, înalță atributele Sale, numele Sale, Cuvântul Său şi bunătatea Sa. Fiecare experiență umană face referire la El.

Vedem viața credinciosului, descrisă în toate experiențele de bucurie şi întristare, biruință şi eşec.

Psalmii sunt plini de Cristos. Ei descriu întregul Său program al suferințelor şi morții Sale. Să ne uităm şi să vedem!

Avem propria garanție a lui Cristos că-L putem găsi în Psalmi, căci El a spus: *…trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în…Psalmi* (Luca 24:44).

Slujba Sa de profet se găseşte în Psalmul 22:22
Slujba Sa de preot în Psalmii 40:6,8; 22; 49; 110
Slujba Sa regească în Psalmii 2; 21; 45; 72
Suferințele Sale în Psalmii 22 şi 69
Învierea Sa în Psalmul 16.

O altă clasificare extrem de utilă a Psalmilor se poate face în funcție de subiectul fiecărui Psalm individual:

Învățătură 1; 19; 39
Laudă 8; 29; 93; 100
Mulțumire 30; 65; 103; 107; 116
Căință 6; 32; 38; 51; 102; 130; 143
Încredere 3; 27; 31; 46; 56; 62; 86
Zbucium sufletesc 4; 13; 55; 64; 88
Năzuință 42; 63; 80; 84; 137
Istorie 78; 105; 106
Profeție (Psalmii mesianici) 2; 16; 22; 24; 40; 45; 68; 69; 72; 97; 110; 118.

AUTORUL PSALMILOR

De obicei când ne referim la Psalmi îi numim Psalmii lui David. E drept că el este considerat autorul principal. El dă nota dominantă, iar vocea sa se înalță cel mai sus, în corul sfânt. Dar au mai fost şi alți autori, în afară de el. Şaptezeci şi trei din cei o sută cincizeci de Psalmi îi sunt atribuiți lui, iar cincizeci sunt anonimi. Psalmul al nouăzecilea a fost compus de Moise. Doi de Solomon, respectiv al şaptezeci şi doilea şi al o sută douăzeci şi şaptelea. Pe lângă aceştia, Asaf, dirijorul corului lui David, apoi fiii lui Core (o familie de muzicieni oficiali) şi Iedutun au scris câțiva. Dar să nu pierdem prea mult timp, căutând să aflăm cine i-a scris. Mai degrabă, să-i citim şi să ne bucurăm de aceste mari expresii de laudă. Ei sunt ai lui Dumnezeu pentru tine. Cântă-i şi însuşeşte-ți-i pentru tine. Prinde nota şi spiritul lui David. El a avut cântări de marş, cântări de rugăciune, cântece de regrupare, cântece pentru vârful dealului, cântece de mărturisire. Cântă-i în marşul tău. Ține pasul cu David şi cu Domnul lui David, pe tot drumul.

Găsim numeroase citate din această carte în Noul Testament. Cel puțin douăzeci dintre acestea se referă direct la Cristos şi la viața şi moartea Sa.

OMUL, STAREA SA DE BINECUVÂNTARE, CĂDERE ŞI REFACERE

(Citiți Psalmii 1–41)

1. Omul binecuvântat . . . . . Psalmul 1
2. Omul căzut de la poziția sa elevată şi aflat acum în dușmănie cu Dumnezeu. . . . . Psalmii 2 şi 14
3. Omul restaurat de către binecuvântatul său Răscumpărător, Omul Cristos Isus . . . . . Psalmii 16–41

În această secțiune avem o colecție de Psalmi pe care David i-a scris. Psalmul 1 ne spune care e drumul spre succes. Cu toții dorim să prosperăm. Nimeni nu dorește eşecul. Psalmistul spune că toți putem avea parte de prosperitate. Gândiți-vă numai! Va fi bine ca fiecare tânăr şi tânără să stăpânească regulile pentru succes, expuse aici.

Lucruri care nu trebuie făcute

1. Refuză să te duci la sfatul celor răi; nu accepta sfatul lor şi nu urma modelul lor de viaţă.

2. Refuză să umbli pe calea celor păcătoşi. A te opri este chiar un pas mai jos. Când rămâi pe calea păcatului, asta demonstrează că deja ai fost ademenit de vraja păcatului.

3. Refuză să te aşezi – a ocupa scaunul batjocoritorului înseamnă a ocupa cel mai disprețuit loc posibil. El stă cu mâinile în sân, privind indiferent la frământările semenilor săi, şi nu-i pasă defel că mulți sunt învinşi în luptă. Îi adresezi întrebarea: „Oare nu e o nevoie mare în lumea în care trăim?“ „Socot că este“, răspunde el, dar continuă să stea şi să facă pe cinicul. E încredințat că „orice slujitor al Evangheliei, misionar sau lucrător creştin, este fie un prost, fie un ipocrit“.

Lucruri care trebuie făcute

1. Citeşte Biblia.
2. Găseşte-ți plăcerea în ea.
3. Meditează asupra ei.

Cu cât mai mult citeşti Cuvântul, cu atât vei dori să citeşti. Cum a zis un mare lider creştin: „Evanghelia te hrăneşte, iar apoi te face să-ți fie foame“. Niciodată nu se învecheşte. N-ai să poți spune niciodată că o citeşti prea des sau prea mult.

Lucrurile care rezultă de aici

Când creştinul a ocolit lucrurile care nu trebuie făcute şi a făcut lucrurile care trebuie făcute, ce va rezulta din aceasta? Trei lucruri:

„Sădit“ – *ca un pom sădit* [transplantat] *lângă izvoare de apă* – viața aşezată şi statornică, într-un sol mănos.

„Având un scop precis“ – *care îşi dă rodul la vremea lui* – o viață productivă.

„Prosper“ – *ale cărui frunze nu se veştejesc* – viața fericită, statornică.

Alți psalmi din grupul acesta, care arată binecuvântările finale ale omului, din pricina glorioasei lucrări a Omului Cristos Isus, sunt Psalmii 22; 23; 24.

Psalmul 22 ne spune cum Păstorul cel Bun Îşi dă viața pentru oile Sale. Vedem crucea şi auzim strigătele de moarte ale Mântuitorului. Citind acest Psalm, veți recunoaşte faptele.

Psalmul 23 ne vorbeşte despre marele Păstor, păzindu-Şi oile. Citim: *Domnul este păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic.* El promite că mă va călăuzi, că-mi va purta de grijă şi că mă va păzi.

Psalmul 24 ne spune despre Păstorul cel Mare, în gloria Sa, răsplătindu-Şi oile. El este Regele meu şi El vine ca să domnească, cu putere şi slavă mare.

PSALMUL 22

Psalmul acesta ne oferă un tablou al Calvarului. Vedem răstignirea înfățişată aici mai clar decât în orice parte a Vechiului Testament. Psalmul se deschide cu

strigătul Domnului nostru în cel mai întunecat ceas al vieții Lui: *Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?* Şi se încheie: *căci a făcut această lucrare.* În originalul ebraic este: *s-a sfârşit* – adică ultimele cuvinte ale Mântuitorului.

Psalmul 22:6: *Dar eu sunt un vierme, nu om; am ajuns de ocara oamenilor şi disprețuit de popor.* Asta ne vorbeşte despre ocara crucii!

Citiți şi comparați aceste versete:

Psalmul 22:1 . . . . . Matei 27:46
Psalmul 22:6,7 . . . . . .Luca 23:35,36
Psalmul 22:6-8 . . . . . .Matei 27:39,41,43
Psalmul 22:12,13 . . . . . Matei 27:36,44
Psalmul 22:28 . . . . . .I Cor. 15:23,24

Am ajuns ca apa, care se varsă… mi s-a făcut inima ca ceara şi se topeşte înăuntrul meu (Psalmul 22:14). Aceasta descrie transpirație excesivă, datorită torturii fizice. De asemenea, înseamnă frângerea inimii lui Isus.

El ne spune de ce a fost frântă inima Lui. *Ocara îmi rupe inima* (Psalmul 69:20). *…unul dintre ostaşi I-a străpuns coasta cu o suliță şi îndată a ieşit din ea sânge şi apă. Faptul acesta este adeverit de cel ce l-a văzut; mărturia lui este adevărată şi el ştie că spune adevărul, pentru ca şi voi să credeți* (Ioan 19:34,35).

Isus a murit de o inimă frântă. El a purtat ocara şi ruşinea pentru alții. Purtarea păcatelor noastre, care L-a ascuns de fața Tatălui, I-a frânt inima. Moartea cauzată de o inimă frântă este foarte rar întâlnită. E provocată de intensa agonie a suferinței.

Mi se lipeşte limba de cerul gurii (Psalmul 22:15). Versetul acesta descrie o sete intensă. Relatarea din Noul Testament spune: *Isus… ca să împlinească Scriptura, a zis: „Mi-e sete"* Da, Psalmul 69:21 spune: *…şi când mi-e sete, îmi dau să beau oțet.* Citiți Ioan 19:28,29.

Mi-au străpuns mâinile şi picioarele (Psalmul 22:16). Răstignirea! Aici este descrisă metoda romană de condamnare la moarte prin răstignire. Legea iudaică nu cunoştea această metodă. Cuvintele acestea ne dau descrierea morții prin răstignire – „oasele ieşite din încheieturi" – oasele mâinilor, brațelor, umerilor scoase din încheieturi, datorită pironirii pe cruce şi întinderii oaselor şi muşchilor.

Îşi împart hainele mele între ei şi trag la sorți pentru cămaşa mea (Psalmul 22:18). Aici este descrisă chiar şi fapta soldaților. Vezi Matei 27:35.

ISRAEL (Citiți Psalmii 42–72)

1. Ruina Israelului . . . . . .Psalmii 42–49
2. Răscumpărătorul lui. . . . . .Psalmii 50–60
3. Răscumpărarea lui . . . . . .Psalmii 61–72

Aici, în secțiunea aceasta, găsim alți psalmi compuşi de Ezechia pentru a fi folosiți în templu. Secțiunea începe cu „un strigăt" din adâncul oprimării. Vezi Psalmii 42–49. Se încheie cu Regele, care domneşte peste națiunea răscumpărată.

El va stăpâni de la o mare la alta şi de la Râu până la marginile pământului (Psalmul 72:8). Citiți acest glorios Psalm.

PSALMUL 51

Sunt câțiva psalmi de căință, dar principal este Psalmul 51. Este un psalm al lui David. Dacă deschideți la II Samuel 11 şi 12, veți găsi istoria păcatului lui David. Când veți citi aceasta, observați, vă rog, trei lucruri pe care le spune David. Când profetul Natan îi istorisea lui David istoria omului de nimic, care a răpit singurul miel al omului sărac, îl auzim spunându-i lui David: *Tu eşti omul acela!* David nu a încercat să se scuze, ci a spus: *Am păcătuit împotriva Domnului* (II Samuel 12:13). Iată ce este păcatul: călcarea legii lui Dumnezeu.

Veți observa în Psalmi următoarele cuvinte: *Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit şi am făcut ce este rău înaintea Ta.* Psalmul acesta este o rugăciune de căință şi mărturisire. El strigă după îndurare din partea unui Dumnezeu, despre care ştie că este îndurător şi plin de bunătate şi iubire.

Învățăm din acest Psalm că trebuie să ne mărturisim păcatul lui Dumnezeu (I Ioan 1:9) şi că Dumnezeu este drept să ierte. Ori de câte ori un om este sincer în mărturisirea lui către Dumnezeu, Domnul îl va curăți de păcatul său,

SANCTUARUL (Citiți Psalmii 73–89)

În Psalmii din această secțiune vedem că se face referire la sanctuar (sau lăcaşul de închinăciune) sau aluzie la el, în aproape fiecare dintre ei. (Vezi Psalmul 84:1.) Secțiunea respectivă se ocupă aproape exclusiv cu materialul folosit la serviciul de închinăciune; de aceea, puține comentarii sunt necesare.

Vedem povețele lui Dumnezeu în legătură cu sanctuarul. Sanctuarul este văzut în ipostaza de la ruină la restaurare, în plinătatea binecuvântării. În această secțiune, de asemenea, găsim o compilație a lui Iosia.

PĂMÂNTUL (Citiți Psalmii 90–106)

Binecuvântarea necesară . . . . . Psalmul 90–94
Binecuvântarea anticipată . . . . . Psamii 95–100
Binecuvântarea savurată . . . . . .Psalmii 101–106

Primul dintre acest grup de Psalmi a fost scris în timpul pribegiilor prin pustiu. Psalmii nu sunt aranjați în ordine cronologică.

Citiți primele versete introductive din Psalmii 90 şi 91 împreună. *Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost din generație în generație. Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic...* Dacă Dumnezeu este locul nostru de adăpost pe acest pământ, vom trăi în deplină încredere, ocrotiți de Cel Atotputernic. Cristos spune: *Dacă rămâneți în Mine şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice ați voi şi vi se va face* (Ioan 15:7). Secretul unei vieți evlavioase este rămânerea în Cel Atotputernic. Când diavolul L-a atacat pe Domnul, El a citat din Psalmul 91. Dar Cristos a fost biruitor pentru că a trăit în locul descris de

acelaşi Psalm. Ni se spune că există un punct de calm desăvârşit în centrul unui ciclon. Pot să fie lațuri, care-i fură pe oameni ca un vârtej năvalnic, poate veni ciuma care face ravagii, groaza care îi înspăimântă pe oameni noaptea, cuprinşi de întuneric şi distrugere, dar atunci când sufletul rămâne sub ocrotirea Celui Atotputernic, este în siguranță deplină.

Dacă doreşti să-L lauzi pe Domnul pentru bunătatea Lui, citeşte Psalmul 103. Este plin de închinare, adorație, laudă şi mulțumire. E un exercițiu extraordinar pentru suflet.

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU (Citiți Psalmii 107–150)

Toate învățăturile din aceşti Psalmi sunt grupate în jurul Cuvântului lui Dumnezeu. Această secțiune începe cu Psalmul 107, care imprimă tonul. *A trimis cuvântul Său şi i-a tămăduit şi i-a scăpat de groapă.*

Psalmul 119 este, prin excelență, mărețul Psalm al întregii cărți. În el este preamărit Cuvântul lui Dumnezeu, care este marea revelație a inimii şi sufletului Domnului nostru. Cartea aceasta este *mai dulce decât mierea, decât picurul din faguri* şi este *mai de preț decât aurul, decât mult aur curat* (Psalmul 19:10). Aproape fiecare verset din Psalmul 119 ne vorbeşte despre cuvântul lui Dumnezeu sau legea Lui sau preceptele sau orânduirile Sale.

Valoarea Cuvântului lui Dumnezeu

1. El binecuvântează copilaşii . . . . . .Mat. 19:14
2. El dă tărie tinerilor . . . . . .I Ioan 2:14
3. Sfințeşte şi curățeşte pe toți care-l citesc . . . . . .Ef. 5:26
4. Ocroteşte văduvele . . . . . Ex. 22:23-23
5. Cinsteşte pe vârstnici . . . . . .Lev. 19:23
6. Oferă viață veşnică tuturor . . . . . Ioan 3:36

Lauda este cea mai înaltă îndatorire pe care poate s-o aducă o creatură. Scopul principal al omului este să-L slăvească pe Dumnezeu. Nu este nici un rai, fie aici, fie în lumea viitoare, pentru oamenii care nu-L slăvesc pe Dumnezeu. Dacă nu pătrunzi duhul şi închinarea cerului, duhul şi bucuria cerului nu pot pătrunde în tine!

Psalmii încep cu cuvântul „binecuvântat“ [sau „fericit“]. Şi acest cuvânt e de foarte multe ori multiplicat pe paginile acestei cărți. De fapt, cartea pare să fie clădită în jurul acestui prim cuvânt. Nu găsim nici un „vai“ în toată cartea Psalmi.

Cum putem să ne însuşim Psalmii în experiența noastră?

De ce îndrăgiți Psalmii?

Care Psalmi îi puteți cita pe din afară?

Probabil nici o altă carte nu a influențat atât de covârşitor punctele de cotitură din viața oamenilor, nu a dat expresie experiențelor lor celor mai profunde şi nu s-a întrețesut în însăşi fibra caracterului lor, ca splendida Carte a Psalmilor.

POZIȚIA CĂRȚII

Luați într-o mână Biblia şi deschideți-o la mijloc. Ați deschis-o la Psalmi. Acest lucru e adevărat nu doar fizic, ci, într-un sens mult mai profund, este centrul experienței umane.

Această carte este folosită deopotrivă de evrei şi de creştini, în viața noastră de toate zilele. Psalmii au fost inițial destinați spre a fi folosiți în templu, pentru care au fost compuşi mulți dintre ei. Au fost redactați pentru ca inima să se închine lui Dumnezeu sub bolta cerească sau în adâncul disperării sau fugărit de duşman într-un colț de peşteră. Când vei fi cuprins de nevoi, aparent prea mari pentru a le purta, totdeauna vei găsi alinare în vreun psalm, ce parcă a fost croit pentru a răspunde simțurilor tale celor mai profunde. Ori, dimpotrivă, de-ți tresaltă sufletul de bucurie, psalmii sunt gata să îmbrace simțămintele tale cele mai înălțătoare.

E o carte pentru toți cei nevoiaşi, bolnavi şi suferinzi, sărmani şi lipsiți, prizonieri şi surghiuniți, fugăriți şi prigoniți. E cartea pentru cel încovoiat de păcate, aducându-i vestea minunată că s-a găsit şi pentru el îndurare şi iertare. Şi apoi este cartea pentru copilul lui Dumnezeu, conducându-l la noi şi noi experiențe cu iubitul său Mântuitor. Îi dezvăluie legea desăvârşită a lui Dumnezeu, umplând de binecuvântări cereşti sufletul ce-şi găseşte plăcerea în ea.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: PSALMII LEGII Psalmi 1; 19
Luni: PSALMII CREAȚIEI Psalmi 29; 104
Marți: PSALMII JUDECĂȚII Psalmi 52; 53
Miercuri: PSALMII LUI CRISTOS Psalmi 22; 40; 41
Joi: PSALMII VIEȚII Psalmi 3; 31
Vineri: PSALMII INIMII Psalmi 37; 42
Sâmbătă: PSALMII LUI DUMNEZEU Psalmi 90; 139

Capitolul 17

Să înțelegem Proverbe, Eclesiastul, Cântarea Cântărilor

Isus Cristos, Înțelepciunea noastră; Sfârşitul la tot ce e viu; Iubitul sufletelor noastre

Fericit e omul care găseşte înțelepciunea şi cel ce dobândeşte priceperea (Proverbe 3:13).

Cărțile clasificate drept poetice sunt: Iov, Psalmi, Proverbe, Eclesiastul şi Cântarea Cântărilor. Ele nu sunt „poetice“ în sensul că ar fi imaginare sau ar avea un conținut ireal, ci doar ca formă. Nu avem metrică sau ritm, ci mai degrabă o rimă a gândurilor, exprimate sub forma unui paralelism, adică repetarea aceluiaşi gând cu alte cuvinte.

În Psalmi îl găsim pe creştin pe genunchi.

În Proverbe îl găsim pe creştin în picioare.

Psalmii sunt pentru devoțiunile creştinului.

Proverbele sunt pentru umblarea creştinului.

Psalmii sunt pentru cămăruța de rugăciune.

Proverbele sunt pentru locul de muncă, pentru locuință şi pentru parcul de joacă.

În Proverbe aflăm că evlavia este practică. Sunt amintite toate relațiile vieții. Astfel, găsim datoria noastră față de Dumnezeu, față de semenii noştri, îndatoririle prinților şi copiilor, obligațiile ce ne revin ca cetățeni.

Evreii au asemănat Proverbele cu curtea exterioară a templului: Eclesiastul este locul sfânt; Cântarea Cântărilor este Sfânta Sfintelor. Să nu uităm că altarul arderii de tot şi ligheanul pentru curățire se aflau în curtea exterioară Dacă ne apropiem de cartea Proverbe cu o inimă şi o minte predată şi curățită, vom dobândi maximul de câştig din această carte.

Cartea Proverbe ne scoate afară în curtea adunării, unde se află poporul. Aici ei îşi trăiesc viața de toate zilele, străbătând drumurile vieții. E o carte pentru învățătura de toate zilele. Se ocupă de chestiunile practice ale vieții. Solomon, autorul ei, a compus scrieri mult mai înțelepte decât viața pe care a trăit-o. Solomon a scris cu patru sute de ani înainte de cei şapte înțelepți ai Greciei. Cei înțelepți iau aminte la poruncile lui Dumnezeu şi le ascultă. Pe când, cei nechibzuiți nesocotesc voia Domnului. Cartea aceasta îi împarte pe oameni în două categorii: înțelepți şi nechibzuiți.

AUTORUL

Observați începutul cărții: *Proverbele lui Solomon.* Solomon a fost un mare rege, renumit pentru înțelepciunea şi bogățiile sale. El a compus trei mii de proverbe, o mie cinci cântări. (Vezi I Regi 4:31,32.) Solomon a fost prin excelență calificat să scrie această carte. Dumnezeu îi dăruise *înțelepciune, foarte mare pricepere şi cunoştințe multe ca nisipul de pe țărmul mării* (I Regi 4:29). Solomon a fost un filozof şi un om de ştiință de mare capacitate. A fost un arhitect al templului, care era una din cele mai mari minuni ale lumii şi, desigur, a fost rege!

Faptul că Solomon a fost autorul acestei cărți presupune că a adunat aceste zicători, aflate deja în uz curent în rândurile poporului, dăruite de Duhul Sfânt de-a lungul veacurilor, şi le-a aşezat în ordinea în care le găsim astăzi. Deschideți la Eclesiastul 12:9 şi veți vedea ce a avut de spus Solomon despre aceasta, căci iată ce găsim scris acolo: *Nu numai că Predicatorul a fost înțelept, dar a dăruit din cunoştințele lui şi altora. El a cercetat, a cântărit şi a aşezat în ordine multe proverbe.*

Cineva a spus că a fost vorba de o colecție de maxime, împletite într-un poem didactic, în jurul unei teme generale – înțelepciunea.

Pe parcursul cărții, ni se dau mai multe nume de autori:

Solomon . . . . . Proverbe 1:1; 25:1
Înțelepții . . . . . Proverbe 22:17
Oamenii lui Ezechia . . . . . Proverbe 25:1
Agur . . . . . Proverbe 30:1
Regele Lemuel şi mama lui . . . . . Proverbe 31:1

Cartea aceasta este plină de cuvinte de înțelepciune. Ziceri pline de miez se succed una dup alta. Oamenii au încercat să adauge la ele, dar n-au reuşit. De pildă, un avocat strălucit a încercat să facă acest lucru. Credea că va reuşi să compună câteva proverbe înainte de ora dejunului. Numai că, nu după mult vreme, a venit umilit şi descumpănit, minunându-se de înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu.

DIVIZIUNILE CĂRȚII PROVERBE

1. Sfaturi pentru tineri . . . . . Proverbe 1–10
2. Sfaturi pentru toți bărbații . . . . . Proverbe 11–20
3. Sfaturi pentru regi şi dregători. . . . . Proverbe 21–31

Cartea se încheie cu unul dintre cele mai frumoase capitole din Cuvânt (Proverbe 31). Acesta este un capitol despre drepturile femeii. *Răsplătiți-o cu rodul muncii ei şi faptele s-o laude la porțile cetății.* Oriunde se duce Cristos, feminitatea este înălțată la un grad superior. În țările păgâne, unde Cristos nu e cunoscut, femeia rareori e tratată mai presus de un bun personal sau de un sclav. În țările creştine, femeia e ridicată la rangul de regină.

Cartea aceasta prezintă un sistem de conduită şi viață. N-ai să găseşti

nici urmă de agnosticism aici. Dumnezeu e de la sine înțeles! Fii înțelept şi află calea lui Dumnezeu pentru viața ta! Cartea aceasta urmează să-ți asigure reguli pentru o viață neprihănită.

Adevărata putere şi frumusețe în cartea de față se găseşte ascunsă în semnificația cuvântului „înțelepciune". Este evident că acest cuvânt înseamnă mai mult decât un atribut excelent. Astfel, reiese că Înțelepciunea din cartea Proverbe nu este altceva decât Cuvântul Întrupat din Noul Testament. Cristos S-a regăsit în această carte (Luca 24:27).

Înțelepciunea este reprezentată ca locuind cu Dumnezeu din veşnicia veşniciilor. *Eu am fost aşezată din veşnicie, înainte de orice început, înainte de a fi fost pământul… când a delimitat temeliile pământului, atunci eu eram meşterul Lui, la lucru lângă El, şi în toate zilele eram desfătarea Lui, neîncetat în fața Sa* [eu am fost proiectantul Său] (vezi Proverbe 8:23-31). Comparați aceste versete cu Ioan 1:1,2; Evr. 1:2; Col. 2:3.

Când veți citi cartea Proverbe, e bine să înlocuiți cuvântul „înțelepciune" cu Cristos, în versetele în care apare acesta. (Vezi I Cor. 1:30.) Şi astfel veți vedea o mare putere la lucru în această carte. *Ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat pricepere ca să cunoaştem pe Cel ce este adevărat* (I Ioan 5:20).

Scopul cărții Proverbe este afirmat clar de la început. Vezi Proverbe 1:2-4. Aflăm că prima dintre toate îndatoririle este să ne temem de Dumnezeu (Proverbe 1:7). *Primeşte instruirea înțelepciunii, dreptății, judecății şi echității* [tradus după versiunea King James, n.tr.]. Acesta e adevăratul spirit al vieții de colegiu: educarea eului. *Ca să dea celor neîncercați cumpătare, tânărului cunoştință şi chibzuință.* În viață se cere mult bun simț. Prin urmare, nu fi nechibzuit!

Dumnezeu vrea să ne dăruiască din înțelepciunea Sa – din însăşi înțelepciunea care a creat cerurile şi pământul, ca noi s-o putem folosi în toate compartimentele vieții (Iacov 1:5). Cu asta s-ar pune capăt oricărei confuzii, oricărui rău din lumea asta, nu-i aşa? Înțelepciunea umană nu va putea niciodată rezolva problemele vieții. Numai Dumnezeu cunoaşte căile oamenilor. *Frica de Domnul este începutul înțelepciunii* (Psalmul 111:10).

SFATURI PENTRU TINERI (Citiți Proverbe 1–10)

„Predici pentru fii"

„Fii înțelept!" – Închinarea este primul pas către dobândirea înțelepciunii (1:7).

„Umblă drept!" – Calea „dreaptă şi îngustă" are cea mai scăzută rată de accidente (2:20).

„Indicații" – Întreabă-L pe Dumnezeu cu privire la orice: El cunoaşte fiecare drum (3:6).

„Fii atent cum păşeşti!" – Fiecare pas ajută la formarea caracterului;

vezi să păşeşti cum trebuie (4:26)!

„Fugi de linguşiri“ – Expresia: „mai alunecos decât uleiul“ a pătruns în limbajul modern. Cei mai mulți tineri vor înțelege ce vreau să spun (5:3)!

„Lista neagră a lui Dumnezeu“ – mândrie, minciuni, crime, înşelăciune, răutate, trădare, discordie (6:17-19).

„Femeia stricată“ – Citiți, cu luare aminte, Proverbe 7:15-27.

„Bogățiile“ – Rubinele de înțelepciune aduc prețurile cele mai bune pe piața valorilor de caracter (8:11).

„Să mă mai distrez puțin“ – Toate lucrurile interzise, în aparență, par distractive. Dar aşteaptă să vezi care e sfârşitul lor (9:17,19).

„Linişte!“ – Cei care vorbesc mult arareori sunt şi înțelepți (10:19).

Întreaga carte este extrem de practică. Bine am face dacă am studia-o cu toții, pentru ca să ne putem călăuzi în viață după preceptele ei! *Recunoaşte-L în toate căile tale şi El îți va netezi cărările* (Proverbe 3:6). Calea celor răi… *fereşte-te de ea, nu trece pe lângă ea; abate-te de la ea şi vezi-ți de drumul tău!* (Proverbe 4:15). Acesta e avertismentul lui Dumnezeu – „Opreşte-te! Priveşte! Ascultă!“

Frica de Domnul de care se vorbeşte aici nu înseamnă groază, ci frica unui fiu de a nu-l întrista pe tatăl său, de a nu-l răni în dragostea sa. Este frica ce izvorăşte din iubire, teama de a nu-L supăra pe Domnul – o teamă ce duce la evlavie. Nu vom începe să fim înțelepți până când viața noastră nu va fi în relația corespunzătoare cu Cristos, izvorul oricărei înțelepciuni. *Începutul înțelepciunii este: „Dobândeşte înțelepciune!“ şi între toate câte le vei câştiga, câştigă pricepere!* (Proverbe 4:7).

Dumnezeu vrea *ca să dea celor neîncercați cumpătare, tânărului cunoştință şi chibzuință* (Proverbe 1:4). Nu fi fără minte! Dumnezeu vrea să ai o minte sănătoasă Lucrul cel mai greu de găsit în lumea de azi este judecata sănătoasă.

Din Proverbe 4:23-26, aflăm că este vorba despre întregul trup:

Păzeşte-ți inima. . . . . Versetul 23
Izgoneşte neadevărul din gura ta . . . . . Versetul 24
Ochii tăi să privească drept înainte . . . . . Versetul 25
Cumpăneşte calea pe care calcă piciorul tău . . . . . Versetul 26

Datoria prinților de a-şi disciplina copiii este adusă la îndeplinire şi se bazează pe disciplinarea de către Dumnezeu a copiilor Săi (Proverbe 3:11,12). Unul dintre semnele lumii rele din zilele de pe urmă pe pământ este menționat de Pavel: „neascultători de părinți“ (vezi II Timotei 3:2). Ce s-a întâmplat cu Eli şi flăcăii acestuia pentru faptul că Eli a închis ochii la păcatul lor?

Tinerii sunt preveniți cu privire la influența tovărăşiilor rele, la necurăție şi la patima beției, la mânie, la dispute şi la certuri (Proverbe 3; 10; 13;

15; 16; 18).

Multe sunt păcatele limbii. Prea ne dăm drumul la gură! Mințim şi dăm dovadă de necinste în relațiile cu alții. Ni se vorbeşte mult despre nevoia de a ne păzi limba, căci în limbă rezidă puterea vieții şi a morții (Proverbe 12:22; 18:21).

Pe măsură ce înaintăm cu lectura acestei cărți, îl vedem pe autor stăruind de noi să evităm tovărăşiile rele, mândria, invidia, beția, păcatele limbii şi trândăvia. Toate aceste lucruri s-ar dovedi imposibil de realizat, dacă nu L-am avea pe Cristos, Înțelepciunea lui Dumnezeu, în lăuntrul nostru.

Citiți despre mândrie şi consecințele ei în Proverbe 8; 11; 16; 19. Vezi Proverbe 16:18. Domnul ne vrea ca întotdeauna să fim smeriți înaintea Sa şi să nu ne considerăm mai buni decât alții. Toți bărbații şi femeile cu adevărat mari sunt persoane smerite.

SFATURI PENTRU TOȚI OAMENII (Citiți Proverbe 11–20)

„Mesaje pentru bărbați“

„Economia falsă“ – Un dar nu se pierde niciodată; numai acele lucruri la care ținem morțiş, din egoism, în final, ne vor sărăci (11:24).

„Nebunul“ – Nu vei reuşi să-l convingi pe un nebun de nebunia lui; doar un om înțelept va accepta mustrarea pentru un act nechibzuit (12:15).

„Minciuna“ – Neprihănirea şi minciuna sunt duşmani de moarte; în schimb, pentru un om rău ele sunt sinonime (13:5).

„Răspunsurile vindecătoare – Nu e bine ca două persoane să se mânie în acelaşi timp (15:1).

Aşa-numitul „păcat nevinovat“ – Un om înfăşurat de păcat va născoci „denumiri tare frumoase pentru păcatul său“ (Spurgeon) (16:2).

„Câştigarea de prieteni“ – Un om prietenos va avea mulți prieteni; în schimb, o rudă nu-ți este neapărat un prieten (18:24).

„Dă paharul pe gât!“ – Când te decizi să bei o băutură tare, să nu fii surprins când aceasta va decide împotriva ta (20:1).

Oamenii îl blestemă pe cel ce stochează grânele (Proverbe 11:26). Aceasta trădează păcatul speculanților de grâne. E un avertisment la adresa speculanților din zilele noastre.

Cel neprihănit umblă în neprihănirea lui; binecuvântați sunt copiii care vin după el! Douay spune: „El lasă în urma sa copii binecuvântați“. Aceasta e moştenirea pe care o lasă un om bun lumii. Prinții evlavioşi sunt o binecuvântare pentru copiii lor (Proverbe 20:7) şi au datoria de a-i învăța calea cea bun (Proverbe 22:6).

Nicicând n-a existat un timp când oamenii să se fi purtat după cum ştiau ei că e mai bine. Oricât de imperfecte au fost instrucțiunile primite, niciodată ei n-au trăit pe măsura lor. Ultimul lucru de care s-ar putea

plânge un om este că duce lipsă de sfaturi bune.

Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile? Ale cui sunt rănile inutile? Ai cui sunt ochii injectați de sânge? (Proverbe 23:29; citiți şi Proverbe 20; 23; 31.) Nici un păcat nu este mai aspru condamnat în Scriptură decât beția. *Nu ştiți că cei nedrepți nu vor moşteni Împărăția lui Dumnezeu? …Nici hoții, nici lacomii, nici bețivii, nici hrăpăreții nu vor moşteni Împărția lui Dumnezeu* (I Cor. 6:9,10). Cuvintele din Proverbe sunt *mere de aur într-un coşuleț de argint* (Proverbe 25:11). Studiați acest tablou, dar să nu neglijați merele de aur descrise aici.

Proverbe este o carte extrem de practică, dând la iveală o serie de curse care lesne ne pot prinde. *Nici înțelepciunea, nici priceperea, nici sfatul n-ajută împotriva Domnului* (Proverbe 21:30). În cele din urmă, vedem voia lui Dumnezeu şi calea lui Dumnezeu! Grăbeşte-o, Doamne!

SFATURI PENTRU REGI ŞI DREGĂTORI (Citiți Proverbe 21–31)

„Stăpânire de sine“ – O gură cumpătată asigură un suflet senin (21:23).

„Reputație“ – Alege un nume bun, mai degrabă decât bogății mari. Numele tău bun va dăinui, pe când bogățiile tale se vor sfârşi la mormânt (22:1).

„Temperanță“ – Vinul roşu dă culoare mesei, dar duce la nenorocire (23:31).

„Sfetnicii“ – Judecata cumpătată a unui grup de sfetnici lucizi este mai de preț decât propria ta opinie (24:6).

„Femeile“ – Mai bine singur cuc în vârful casei, decât traiul cu o femeie cicălitoare (25:24).

„Bârfa“ – Focul se stinge când nu mai este alimentat; scandalul încetează când gurile sunt astupate (26:20).

„Ziua de mâine“ – Mâine nu există, ci numai astăzi. Termină ce ai de făcut acum, căci „acum“ va deveni curând „atunci“ (27:1).

„Pricepere“ – Rangul cuiva nu garantează că persoana respectivă posedă o inimă înțelegătoare (28:16).

„Mită“ – Caută dreptate şi terenul tău de pământ va dăinui; acceptă mită, şi se va prăbuşi (29:4).

„Siguranță“ – Încrederea în Dumnezeu este singura armură de protecție a sufletului (30:5).

SĂ ÎNȚELEGEM ECLESIASTUL

Isus este începutul la toate în Proverbe;

El este sfârşitul la toate în Eclesiastul, „summum bonum“-ul vieții.

Înțelepciunea în Proverbe este pioşenie.

Înțelepciunea în Eclesiastul este prudență şi agerime.

Eclesiastul este autobiografia sufletului sau cartea experienței.

„Deşertăciune“ este cuvântul cheie. Vezi Eclesiastul 2:11.

Nu trebuie să mergi în afara Bibliei pentru a găsi filozofia vieții doar din punct de vedere omenesc. Dumnezeu ne-a dat în cartea Eclesiastul consemnarea oricăror gândiri omeneşti şi religii naturale, pe care omul a reuşit să le descopere cu privire la sensul vieții şi țelul ei. Prin urmare, argumentele din această carte nu sunt argumentele lui Dumnezeu, ci consemnarea a ceea ce crede Dumnezeu despre argumentele omului. Aşa se explică de ce pasaje ca cele de la 1:15; 2:24; 3:3,4,11,19,20; 8:15 sunt într-o contradicție netă cu restul Bibliei.

Scriitorul este Solomon, iar cartea este o dramatică autobiografie a experienței şi reflexiilor lui, într-o perioadă când el nu se mai afla în părtăşie cu Dumnezeu. Da, Solomon a fost înțelept, dar nu a urmat principiile propriei sale înțelepciuni. Eclesiastul îşi are originea în al său tragic păcat de a-L fi părăsit pe Dumnezeu şi de a fi căutat să găsească satisfacție în filozofia şi ştiința de „sub soare“, adică bazată doar pe speculațiile şi gândirea omenească. Concluzia care se desprinde din această carte că *totul este deşertăciune şi goană după vânt,* este, prin urmare, inevitabilă şi mesajul Eclesiastului este că, despărțit de Dumnezeu, viața e plină de trudă şi dezamăgire!

Problema cu care se confrunta Solomon a fost cum să găsească fericire şi satisfacție desprțit de Dumnezeu (Ecl. 1:1-3). El a căutat satisfacție în ştiință (Ecl. 1:4-11), dar n-a găsit răspuns. Apoi a căutat-o în filozofie (Ecl. 1:12-18), dar în zadar; el a găsit plăcere (Ecl. 1:1-11), în veselie (v. 1), băutură (v. 3), construcții (v. 4), grădini, parcuri şi livezi (vs. 5-7), bogății şi muzică (v. 8), toate fiind însă o deşertăciune.

A încercat materialismul (Ecl. 2:12-26), fatalismul (Ecl. 3:1-15) şi deismul (Ecl. 3:1 – 4:16), dar şi acestea s-au dovedit a fi o deşertăciune. Religia naturală (Ecl. 5:1-8), bogățiile (Ecl. 5:9 – 6:12), chiar şi morala (Ecl. 7:1 – 12:12) au fost zadarnice.

Concluzia se află în Eclesiastul 12:13 şi este cel mai bun lucru posibil pentru om sub lege. Este interesant de observat locul tineretului în cadrul argumentării (Ecl, 11:9 – 12:1). Trebuie să începem de tineri să-L cunoaştem pe Dumnezeu, dacă vrem să constatăm că viața se merită trăită.

Nu uitați, Eclesiastul ne arată doar ce poate face omul mai bine, despărțit de Evanghelia harului lui Dumnezeu.

Denumirea „Eclestiastul“ înseamnă „predicator“. Cartea se numeşte astfel deoarece conține meditațiile şi predicile înțeleptului Solomon.

CONFESIUNE (Citiți Eclesiastul 1–7)

Ne este prezentată marea întrebare: „Se merită viața să fie trăită? “. Şi

Solomon a pus-o la încercare sub toate aspectele. Nimeni nu era mai capabil s-o facă mai bine sau să dea un răspuns mai bun – şi răspunsul pe care îl dă el nu este în măsură să ne mulţumească pe noi, cei din ziua de azi.

Încearcă înţelepciunea! (Ecl. 1) Ce altceva mai bun există pe lumea asta? Solomon a declarat: *„Deşertăciunea deşertăciunilor!… Căci unde este multă înţelepciune este şi mai mult necaz şi cine îşi măreşte cunoştinţa îşi măreşte şi durerea* (Ecl. 1:17,2,18). Declaraţia aceasta este întotdeauna adevărată cu privire la înţelepciunea pur omenească. *Frica de Domnul este începutul înţelepciunii* (Ps. 111:10).

Încearcă plăcerea! (Eclesiastul 2) *Am zis inimii mele: „Vino! Am să te încerc cu veselie; de aceea, gustă plăcerea!“ Dar iată că şi aceasta este o deşertăciune* (Ecl. 2:1). Aceasta este concluzia fermă la care a ajuns el. Dumnezeu ne-a făcut pe toţi ca să ne bucurăm. Ne-a dat o mie de căi prin care să gustăm bucuria. Să nu sacrificăm adevărata fericire pentru plăcerea vremelnică. Întotdeauna fă din recreaţia ta o re-creare!

Filozofia a eşuat, spune predicatorul; prin urmare, să încercăm veselia. Muzica, dansul, vinul (cu măsură!), povestea cu haz, riposta inteligentă: acum toate acestea se cultivă. Măscăricii sunt în prezent bine primiţi la curte, unde odată doar grava filozofie trona. Sălile palatului răsunau de râsete şi veselie. Dar după o vreme, toate acestea i-au lăsat regelui un gust amar. El merge până acolo încât să afirme că râsul este o nebunie, iar plăcerea nu foloseşte la nimic (Ecl. 2:1-2). Voioşia este de dorit. Un râs sănătos, la locul lui, este încântător, dar persoana care se hlizeşte tot timpul devine plictisitoare.

Încearcă arhitectura! (Eclesiastul 2:4). Acum Eclesiastul trece la ceva practic. Se ocupă de mari lucrări de stat. Apeducte, rezervoare de apă, palate şi alte clădiri publice îi reţin atenţia. Acum măscăricii de la curte sunt întâmpinaţi cu răceală, pricepuţilor arhitecţi fiindu-le dată întâietatea la palat. Dar entuziasmul pentru construcţii curând se evaporă.

Încearcă grădinăritul! (Eclesiastul 2:5,6). Vii, grădini, livezi, flori rare, plante tropicale sunt acum atracţia principală. Ierusalimul şi împrejurimile sale înfloresc precum Grădina Edenului. Curând însă totul devine ca o jucărie, care încântă copilul un timp, pentru ca la urmă să fie abandonată.

Încearcă să creşti vite şi să colecţionezi lucrări de artă! (Eclesiastul 2:7 şi 8) În continuare, regele experimentează creşterea vitelor şi devine colecţionar de artă, ba chiar şi muzician amator (v. 8). Coruri şi orchestre se strâng la palatul regelui. Dar chiar dacă „muzica are darul de a fermeca“, e neputincioasă când e să asigure o fericire permanentă.

Încearcă doar să treci prin experienţele vieţii, oricât trudă ţi-ar aduce – desigur, făcând lucrul acesta cu măsură! (Eclesiastul 3) Dar iarăşi: „Cu

ce folos?“ Deşertăciunea deşertăciunilor!

Încearcă filozofia stoicului! (Eclesiastul 4) Negreşit şi aici este deşertăciune. Şi urmează din nou, ca un laitmotiv, vaietul: *Căci şi aceasta este o deşertăciune şi goană după vânt* (Ecl. 4:16)!

Încearcă ritualismul – religia formală! (Eclesiastul 5) *Dacă ai făcut o juruinţă lui Dumnezeu, nu întârzia s-o împlineşti* (Ecl. 5:4). Dar şi aceasta e o deşertăciune.

Încearcă bogăţiile! (Eclesiastul 6) Solomon le-a avut din plin. Dumnezeu i-a dat *avere şi bogăţii.* La ce i-au folosit? *Dumnezeu nu-l lasă să se bucure de ele, ci un străin se bucură de ele: aceasta este o deşertăciune şi un rău mare* (Ecl. 6:2). Mulţi vor fi de acord cu Solomon în privinţa deşertăciunii plăcerilor, dar ei cred că banii sunt ţelul suprem al vieţii. Isus ne-a spus să căutăm mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri ne vor fi date pe deasupra.

Încearcă reputaţia! (Eclesiastul 7) *Un nume bun este mai de preţ decât mirul cel plăcut mirositor, şi ziua morţii decât ziua naşterii* (Ecl. 7:1). Nu durează mult în această lume. Oamenii sunt daţi curând uitării după ce mor. Iarăşi deşertăciune!

ÎNDEMN (Citiţi Eclesiastul 8–12)

Acum intervine un punt de cotitură. Eclesiastul 8:12 spune: *Eu ştiu că cei ce se tem de Dumnezeu şi au frică de El o duc mult mai bine.* Sensul deplin al acesteia se află în ultimul capitol – *Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui, fiindcă aceasta este datoria oricărui om* (Ecl. 12:13).

„Predicatorul“, cum se mai numeşte Solomon, a privit peste tot, în faţă, în spate şi împrejurul său. Acum el priveşte în sus, Îl vede pe Dumnezeu şi este satisfăcut.

Expresia *sub soare* (Ecl. 1:3) se regăseşte de douăzeci şi opt de ori în această cărticică. „Viaţa sub soare“ nu prea se merită să fie trăită; dar deasupra soarelui şi „în locurile cereşti“ pe care le-a descris Pavel, această viaţă este minunată (Efeseni 1).

Bine a spus Dr. Pierson: „Cheia înţelegerii cărţii Eclesiastul este că un om e prea mare pentru această lume“. Aflăm din cartea aceasta că niciodată nu vom găsi satisfacţie şi fericire în lumea aceasta. Adevărata fericire în afară de Cristos este imposibilă. Găsim insatisfacţie la cei săraci, şi la cei bogaţi deopotrivă, la cei neînvăţaţi şi la cei învăţaţi, la oamenii de rând şi la regi.

Eclesiastul se încheie cu o chemare către tineri. Aşează temelia de timpuriu în viaţă. *Dar adu-ţi aminte de Creatorul tău în zilele tinereţii tale* (Ecl. 12:1). Această carte este oferită ca semnal de avertizare, pentru a preveni pericolul, ca să fim cruţaţi de necesitatea de a învăţa amărăciunea vieţii, aflând că rezervoarele după care am alergat sunt goale. Marea majoritate

a bărbaților şi femeilor care trăiesc cu scopul de a-L sluji pe Dumnezeu L-au ales pe El în copilăria vieții lor.

SĂ ÎNȚELEGEM CÂNTAREA CÂNTĂRILOR

Cântarea lui Solomon (căci acesta este titlul în original) a fost denumită *Cântarea de iubire a creştinului.* Textul cheie se găseşte la Cântarea Cântărilor 6:3.

Avem aici un cântec de dragoste în căsnicie, îmbrăcat în imagistica şi limbajul oriental. Personajele sunt: Solomon, fecioara Şulamită şi fiicele Ierusalimului. Ideea iubirii dintre soț şi soție întruchipează iubirea dintre Iehova şi poporul Său. Lucrul acesta poate fi observat în multe pasaje din Scriptură. În plus, Solomon în postura de iubit este un tip al lui Cristos. Vezi Efeseni 5. Dragostea personală a lui Cristos este nevoia cea mai acută a bisericii din zilele noastre. Cunoştința păcatului iertat şi a lucrării răscumpărătoare a lui Cristos este cea care ne-a atras la El.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: DOBÂNDEŞTE ÎNȚELEPCIUNEA Proverbe 1–4
Luni: CĂTRE FII Proverbe 5–7
Marți: BINELE ŞI RĂUL Proverbe 15–17
Miercuri: CUVINTE DE ÎNȚELEPCIUNE Proverbe 20; 22; 31
Joi: TOTUL E DEŞERTĂCIUNE Eclesiastul 1–3
Vineri: NUMAI DUMNEZEU POATE DA SATISFACȚIE Eclesiastul 11; 12
Sâmbătă: BUCURIA COMUNIUNII C. Cântărilor 1:1-7; 2:1-7

Capitolul 18

Să înțelegem Isaia

Isaia Îl înfățișează pe Isus Cristos, Mesia

Nota dominantă a lui Isaia este „mântuirea". Numele lui Isaia înseamnă „salvarea lui Iehova".

INTRODUCERE LA CĂRȚILE PROFETICE

Cărțile poetice aparțin epocii de aur a națiunii.

Cărțile profetice aparțin epocii întunecate a poporului ales al lui Dumnezeu.

Profeții au fost oamenii pe care Dumnezeu i-a ridicat în zilele întunecate din istoria Israelului. Ei au fost evangheliştii din vremea lor, patrioții religioşi ai zilelor în care au trăit. Citiți ce spune Dumnezeu despre ei în II Regi 17:13: *Domnul a înştiințat pe Israel şi Iuda prin toți profeții Lui, prin toți văzătorii, spunând: „Întoarceți-vă de la căile voastre cele rele şi păziți poruncile şi rânduielile Mele, urmând în totul legea pe care am dat-o părinților voştri şi pe care v-am trimis-o prin robii Mei profeții".* Peste tot în Noul Testament citim că Dumnezeu a vorbit prin profeți. Perioada profeților în Israel a acoperit peste cinci sute de ani, din al nouălea până în al patrulea secol î.Cr. Apoi vocile profeților au încetat, până la venirea lui Ioan Botezătorul. Aceşti profeți au vorbit fără frică regilor şi oamenilor de rând despre păcatele şi eşecurile lor.

Oficiul de profet a fost instituit pe vremea lui Samuel. Când împărăția a fost divizată, Iuda şi Israel fiind stabilite ca monarhii separate, şi-au făcut apariția marii profeți. Au existat patru profeți majori şi doisprezece profeți minori.

În Vechiul Testament sunt şaptesprezece cărți profetice. Ele se împart în profeții majore şi profeții minore, denumirea referindu-se la lungimea cărții, iar nu la importanța ei.

Captivitatea lui Israel (regatul de nord) şi a lui Iuda (regatul de sud) formează, în mare, tema profeților Vechiului Testament. Consemnarea acestora o găsim în II Regi 17:1-23; 24:11–25:21. Acestea sunt numite captivitatea asiriană şi cea babiloneană. Unii din profeți au slujit înainte, iar alții după exil; de aceea, se numesc profeți pre-exilici şi post-exilici.

PROFEȚI PRE-EXILICI

Profeții care au profețit înainte de exil (sau „pre-exilici"), în ordinea scrierii lor, au fost: Obadia, Ioel, Iona, Amos, Osea, Isaia, Mica, Naum, Habacuc, Țefania şi Ieremia.

Profeții care au vorbit lui Israel în această perioadă au fost: Iona, Amos şi Osea. Profeții care s-au adresat lui Iuda au fost: Obadia, Ioel, Isaia, Mica, Naum, Habacuc, Țefania şi Ieremia.

PROFEȚII EXILICI

Profeții care au profețit în timpul exilului (sau captivității babiloniene) au fost Ezechiel şi Daniel. Ei au profețit tuturor israeliților. Ieremia s-a extins o vreme în această perioadă. Cei care au profețit după exil au fost Hagai, Zaharia şi Maleahi.

Profeți după timp:

6 au trăit în timpul distrugerii Israelului de către Asiria – Ioel, Iona, Amos, Osea, Isaia, Mica.
7 au trăit în timpul distrugerii lui Iuda de către Babilon – Ieremia, Ezechiel, Daniel, Obadia, Naum, Habacuc, Țefania.
3 au trăit în timpul Restaurației (sau revenirii) în propria țară – Hagai, Zaharia, Maleahi.

Profeți în funcție de mesajele lor speciale:

3 către Israel – Amos, Osea, Ezechiel.
2 către Ninive – Iona, Naum.
1 către Babilon – Daniel.
1 către Edom – Obadia.
9 către Iuda – Ioel, Isaia, Mica, Ieremia, Habacuc, Țefania, Hagai, Zaharia, Maleahi.

PROFEȚII – MESAJELE LOR

Datoria principală a profetului a fost să se ocupe de viața morală şi religioasă a poporului în zilele sale. Niciodată profetul nu a fost trimis câtă vreme națiunea umbla în ascultare de Dumnezeu. Toate scrierile sunt mustrări, datorită condițiilor nefaste care au existat în această perioadă. Nu a existat nimic general cu privire la denunțările profetului.

Profetul a fost totdeauna evreu. El nu numai că a vorbit despre judecata care va veni asupra poporului, din pricina păcatului său, ci, în acelaşi timp, profetul a prevestit evenimente viitoare. Evenimentele de care a vorbit priveau, în mare, națiunea Israel. Alte popoare au fost menționate numai în măsura în care au avut tangență cu Israel.

Să observăm câteva din profețiile despre viitor care au fost consemnate. Rețineți acest fapt, când veți studia scrierile lor.

1. Dispersiunea şi captivitatea poporului ales al lui Dumnezeu.

Profetul ne spune peste tot că evreii vor fi împrăştiați printre națiunile lumii.

2. Venirea lui Mesia.

Evreii încă Îl aşteaptă pe Mesia al lor să vină.

3. Revenirea poporului ales în țara lor, sub Mesia care avea să vină, Mesia fiind Fiul cel mare al lui David.

Evreii se întorc din cele patru colțuri ale pământului, ca să locuiască în țara ce le-a fost promisă. Dorul inimii fiecărui evreu este să facă parte din această națiune mare. În prezent Israel este o națiune.

4. Domnia lui Mesia peste întreg pământul.

Chiar dacă vedem, în final, prăbuşirea poporului lui Dumnezeu, Israel fiind dus mai întâi în captivitate, apoi Iuda, totuşi Dumnezeu a revelat că sfârşitul națiunii Sale nu a însemnat sfârşitul planului Său. Încă va exista un viitor glorios, când Prințul Păcii va domni peste poporul Său, sceptrul Său stăpânind *de la o mare la alta şi de la Râu până la marginile pământului* (Psalmul 72:8).

Când veți citi evangheliile, veți întâlni mereu această expresie: *pentru ca să se împlinească*. În examinarea acestor pasaje, aflăm că Dumnezeu împlineşte profețiile literalmente. Învățați să interpretați sensul cuvintelor profeților în mod literal, natural. Nu forțați o interpretare spirituală asupra textului, ci citiți-l cu sensul său real. Desigur, există şi pasaje figurate. Dar veți constata că de îndată ce stabiliți sensul unei figuri de stil, şi aceasta îşi are o împlinire literală. Metoda aceasta face ca studiul profeților să fie simplu. Nu uitați: Biserica nu se găseşte deloc în scrierile profeților! Aceasta e „taina" pe care Dumnezeu a ținut-o, până când a binevoit s-o descopere (Efeseni 3:3,11,12).

Profeții vorbesc doar despre lucrarea pământească a lui Cristos, şi nu spun nimic despre ai Săi *chemați afară* (ecclesia). Lucrul acesta a fost vestit de către Isus Însuşi (Matei 16:18; Ef. 3:3-10).

PROFEȚII – CARACTERUL LOR

Profeții au fost oameni neînfricați. Ei au denunțat păcatele din zilele lor. I-au chemat pe oameni de la idoli înapoi la Dumnezeu. E adevărat că profeții au fost preocupați cu privire la corupția morală şi politică a națiunii, dar faptul că oamenii se închinau la idoli a fost principala lor preocupare. Națiunea avea o atitudine greşită față de Dumnezeu. Cristos ne-a dat o afirmație succintă despre atitudinea pe care ar trebui s-o avem: *Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta* (Luca 10:28). Dumnezeu ştie că atitudinea unui om față de Dumnezeu va afecta întreaga sa viață morală. Crezul întotdeauna va determina conduita cuiva. Lucrul acesta este adevărat nu numai cu privire la indivizi, ci şi la națiuni. Zicala: „Nu are importanță ce crezi" este contrazisă vehement de profeți.

Profeții au demascat formalismul rece al religiei lor. În permanență ei le-au amintit oamenilor că Iehova e singurul Dumnezeu adevărat. Ei au îndreptat privirile oamenilor spre lege. Ei au fost diplomați de cea mai înaltă factură. Au fost profeți, în sensul că au redat ce a spus Dumnezeu. Nu au fost doar predicatori ai zilelor lor, ci şi „prevestitori" ai viitorului.

Atât de importantă este profeția în Cuvântul lui Dumnezeu, încât ea ocupă circa o treime din tot cuprinsul Bibliei. Profeția este revelația lui Dumnezeu cu

privire la planurile Sale față de copiii Săi.

Campbell Morgan spune că au fost trei elemente în mesajul profeților:

1. Un mesaj către epoca în care au trăit – venit direct din partea lui Dumnezeu.
2. Un mesaj al evenimentelor viitoare prezise.

(a) Eşecul poporului ales al lui Dumnezeu şi judecata ce s-a abătut asupra lui şi a națiunilor înconjurătoare.

(b) Venirea lui Mesia şi respingerea Sa, urmată de venirea Lui a doua oară, în glorie şi cu mare putere.

(c) Împărăția mesianică va fi, în final, stabilită pe pământ.

3. Un mesaj viu adresat epocii în care trăim – principii eterne, de bine şi rău.

Duhul lui Dumnezeu a vorbit prin profeți. *Cum vestise prin gura sfinților Săi profeți, care au fost din vechime* (Luca 1:70). Citiți II Petru 1:21; Jer. 1:9; Eze. 2:7, pentru a afla cum a fost transmis mesajul.

Citiți ce a spus Cristos despre profeți (Luca 24:25-27).

Profețiile referitoare la Cristos Însuşi sunt atât de precise, încât ne dau o mare asigurare că Biblia este, într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu pune un telescop în fața ochilor profeților, cu care îi ajută să vadă până departe în viitor. Acest spirit de expectativă îl găsim din plin la Isaia. Citiți primele cuvinte ale cărții: *Vedenia lui Isaia, fiul lui Amoz, despre Iuda şi Ierusalim* (Isaia 1:1).

Fără îndoială, Isaia a fost un om care a vorbit cu îndrăzneală oamenilor din vremea lui, dar ca profet el s-a referit şi la viitor; prin urmare, el este un profet pentru toate timpurile. Noi, cei de azi, stăm la picioarele lui şi, urmărindu-i degetul arătător când se referă la viitor, îl auzim zicând: „Iată Regele vostru!“

Acest mare om de stat a fost profetul regatului de sud, Iuda. El a trăit în timpul distrugerii regatului de nord Israel de către Asiria. Glasul lui Isaia a fost cel care a salvat regatul lui Iuda în acele ceasuri de mare încercare.

Este interesant să menționăm că acest timp corespunde cu epoca lui Romulus şi Remus, cu întemeierea Romei. Data înființării Romei este, după tradiție, anul 753 î.Cr., respectiv cu doar câțiva ani după naşterea profetului Isaia. Cam în acest timp au fost întemeiate Sparta şi Atena în Grecia.

Profeții s-au bucurat de cea mai scăzută popularitate în zilele în care au trăit, deoarece au tratat condițiile religioase ale vremii! În general, starea de lucruri era rea. Profeții au fost trimişi când națiunea era în dezacord cu Dumnezeu – când israeliții trăiau în neascultare. Cuvintele folosite de profeți pentru a mustra sau îndemna poporul erau tranşante. Ele erau destinate chiar oamenilor cărora li se adresau. Puține şanse sunt ca adevărul să fie pe placul păcătosului!

Haideți să vedem care e definiția unui profet, conform Bibliei. Deschideți la Deuteronom 18:18: *Le voi ridica din mijlocul fraților lor un profet ca tine,* [Moise] *voi pune cuvintele Mele în gura lui şi el le va spune tot ce-i voi porunci Eu.* De asemenea, şi versetul 19: *Şi dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va*

spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.

Deşi profeții au vorbit epocii în care au trăit, cum am observat deja, ei priveau cu anticipație spre evenimente viitoare. Dar pe lângă aceasta, găsim principii durabile, enunțate pentru toate timpurile. Ei au prezis eşecul poporului ales şi venirea lui Mesia. Fiecare a arătat cum Dumnezeu avea să-Şi ducă la îndeplinire planurile prin Mesia. Noi vedem astăzi cum au eşuat evreii. *A venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit* (Ioan 1:11). Mai degrabă, au strigat: *Răstigneşte-L!* Mesia a venit să-Şi întemeieze împărăția, dar evreii au spus: *Noi n-avem alt rege decât pe Cezar* (Ioan 19:15). Ei L-au respins. Dar împărăția Lui va fi întemeiată peste întreg pământul.

Isaia a vorbit despre judecata ce trebuie să cadă peste Iuda, pentru faptul că a refuzat să-şi împlinească misiunea în lume. Dar în toată cartea, de la un capăt la altul, găsim triumful final al planului lui Dumnezeu, prin intermediul Slujitorului rânduit de El, Domnul Isus Cristos, care avea să aducă biruință finală prin suferință şi moarte (Isaia 53).

AUTORUL

Cartea Isaia a fost scrisă având în vedere două accente distincte. Asta i-a făcut pe unii învățați ai Bibliei să afirme că am avea de-a face cu mai mulți autori. Dar e un argument şubred. Mai degrabă, este opera unui singur om, cu două mesaje. În prima parte a cărții, el a înfățişat Israelul, iar în a doua parte, profetul L-a privit pe Isus, purtând povara noastră de păcat, relatând istoria; apoi L-a privit pe Cristos preamărit şi glorificat, vestindu-Şi viziunea de pe acoperişurile caselor. Prin urmare, avem scrierea aceluiaşi profet pe tot cuprinsul cărții, cu mențiunea că Isaia îşi adaptează limbajul în funcție de cerințele temei dezbătute.

Singurul mod în care vom putea înțelege Isaia va fi să înțelegem Cristosul profetului. Este cu mult mai important să ne familiarizăm cu adevărurile cărții decât cu teoriile privitoare la paternitatea cărții. Nu permiteți nimănui să interpreteze pentru dvs. cartea, dacă persoana aceea nu cunoaşte pe Autorul cărții!

Isaia este o Biblie în miniatură, în ce priveşte structura ei. Cartea aceasta conține şaizeci şi şase de capitole, exact câte are şi Biblia, treizeci şi nouă de capitole în prima parte (reprezentând Vechiul Testament) şi douăzeci şi şapte de capitole în partea a doua (reprezentând Noul Testament).

Vechiul Testament începe cu Dumnezeu formulând capetele de acuzare împotriva omului pentru păcatul său. În acelaşi fel începe şi Isaia (Isa. 1:18). Prima secțiune se încheie cu profeția despre venirea Regelui Neprihănirii şi răscumpărarea Israelului (34–35), cum încheie profeții Vechiul Testament cu prezicerea despre împărăția Sa viitoare. A doua parte a cărții Isaia (începând cu capitolul 40) începe cu *glasul celui ce strigă în pustiu* (Ioan Botezătorul) şi se ocupă cu persoana şi lucrarea lui Isus Cristos. Noul Testament începe în exact aceeaşi manieră. Este anunțată venirea lui Ioan Botezătorul, premergătorul lui Isus (Ioan 1:6, 23). Isaia se încheie cu vedenia cerurilor noi şi a pământului nou, în care locuieşte

neprihănirea. Noul Testament se încheie cu aceeaşi privire de ansamblu în Apocalipsa. Această uimitoare asemănare între Isaia şi întreaga Biblie devine de neuitatat, odată ce această similitudine a fost însuşită.

Isaia este ca o cutie pentru bijuterii, în care bijuteria este capitolul cincizeci şi trei. Acesta ocupă o poziție centrală în grupul de capitole de care aparține. După cum vedeți, este localizat în a doua diviziune a cărții sau ultimele douăzeci şi şapte de capitole. Chiar la mijlocul acestui grup minunat de douăzeci şi şapte de capitole, se află capitolul al cincizeci şi treilea. Este capitolul care ne vorbeşte despre Mântuitorul, cel care *suferințele* [păcatele] *noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra Lui.* Capitolul 53 este un capitol minunat, care se pretează la memorare. Fiecare verset este o perlă de mare adevăr. Acesta este capitolul care Îl înfățişează pe Cristos, Răscumpărătorul nostru, care a suferit pe cruce pentru noi.

CELE DOUĂ VENIRI ALE LUI CRISTOS

Noi Îl vedem pe Cristos în această carte şi-l auzim pe profet strigând: „El vine!“ şi „El vine iarăşi!“ El vine ca Mântuitor, înfățişat în capitolul al cincizeci şi treilea, în smerenie, ca purtătorul păcatului nostru. El vine iarăşi cu putere şi mare slavă, înfățişat în capitolul 34.

Privind ca printr-un telescop, vedem două piscuri muntoase, despărțite de o vale. Unul este Golgota, pe vârful ei aflându-se o cruce. Dar privind mai departe, vedem un al pisc, învăluit în lumina unei coroane! Este Muntele Măslinilor. Ochiul străvechiului profet a trecut dincolo de suferințele Calvarului, surprinzând împărăția şi slava care vor urma!

Isaia vorbeşte despre moartea lui Cristos, când spune: *Deşi păcatele voastre sunt cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; deşi sunt roşii ca purpura, se vor face ca lâna* (Isaia 1:18). Şi iarăşi: *Disprețuit şi părăsit de oameni* (Isaia 53:3). Asta se referă la prima dată când *a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit.* Când va veni din nou, vom auzi: *Scoală-te, luminează! Căci slava Domnului a răsărit peste tine* (Isaia 60:1). Apoi el ne spune despre împărăția Lui viitoare: *În zilele din urmă, muntele templului Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte…* (citiți Isaia 2:2-5).

Viața lui Cristos, zugrăvită în Isaia

Naşterea	Isaia 7:14; 9:6
Familia	Isaia 11:1
Ungerea	Isaia 11:2
Caracterul	Isaia 11:3,4
Simplitatea vieții Lui	Isaia 7:15
Blândețea Lui	Isaia 42:1-4
Moartea Sa	Isaia 53
Învierea	Isaia 25:8
Glorioasa Sa domnie	Isaia 11:3-16; 32

Isaia a fost un om de viță regală. A fost un tânăr aristocrat, descendent al unei

spițe de prinți. Tatăl său, Amoz, a fost fiul mai tânăr al lui Ioaş, rege al lui Iuda. El a fost crescut la curtea regală şi s-a bucurat de mare stimă în ochii locuitorilor Ierusalimului. Nu numai că el a fost profet, ci s-a căsătorit cu o profetesă (Isaia 8:3,18). A avut o educație aleasă. După ce a muncit din greu şaizeci de ani, potrivit tradiției, el a murit moarte de martir sub domnia lui Manase, la vârsta de 120 de ani.

Isaia a fost un sol special, cu un mesaj către regatul Iuda. Deschideți la II Regi, capitolele 15 la 20 şi veți vedea corupția morală şi politică a regatelor Iuda şi Israel şi amenințarea ce le păştea din partea națiunilor păgâne înconjurătoare. Asiria era o națiune puternică şi agresivă, ce aspira la dominație mondială. În sud, era Egiptul, iar Palestina constituia puntea de legătură dintre aceşti doi inamici. Atât Asiria, cât şi Egiptul năzuiau să devină imperii mondiale. Astfel Palestina a devenit câmpul de luptă al veacurilor.

Johannes Kepler, eşuând în efortul său de a aduce corpurile cereşti într-o aliniere mulțumitoare unele față de altele, în cele din urmă, a conceput o elipsă cu două focare şi, în sfârşit, totul a intrat în armonie. Tot aşa şi noi, când în studiul nostru reverențios al Cuvântului lui Dumnezeu, receptăm centrul dublu al lui Cristos pe cruce şi Cristos pe tron, atunci Cuvântul străluceşte cu claritate, iar noi începem să vedem ceea ce a văzut profetul: Răscumpărătorul lumii, venind mai întâi în umilință, apoi din nou, în putere şi mare slavă.

4 cuvinte către Iuda

Răzvrătire – *Vai, neam păcătos* (Isaia 1:2-4,10-15,21-23)
Pedeapsă – *De sabie veți fi înghițiți* (Isaia 1:5-8,15,20,28)
Pocăință – *Dacă veți fi supuşi şi ascultători* (Isaia 1:16-19,27)
Refacere – *Sionul va fi răscumpărat* (Isaia 1:9,18,24-31)

Iuda credea că dacă va respecta toate formele exterioare ale slujbei religioase, totul va fi bine. Isaia a demascat ipocrizia lor (Isaia 1:15). El le-a spus că vor fi iertați, dacă se vor pocăi, dar le-a promis o sabie, dacă vor persista în răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu.

Din pricina păcatului lor şi al faptului că L-au părăsit pe Dumnezeu, pe locuitorii din Iuda îi păştea judecata (Isaia 1:1-31;2:6 – 3:26). Şi totuşi pe Iuda o aşteaptă un viitor glorios, când Cristos va veni iarăşi. Ierusalimul va fi capitala împărăției viitoare (Isaia 2:1-5;4).

Adevărurile lui Dumnezeu cu privire la răscumpărare depăşesc rațiunea noastră, dar nu insultă rațiunea noastră; mai degrabă, ele sunt atrăgătoare pentru ea. A ne închina cum se cuvine în prezența lui Dumnezeu, noi trebuie să fim bine în prezența oamenilor.

SUB UZIA ŞI IOTAM (Citiți Isaia 1–6)

Citiți Isaia 1:1 şi veți descoperi că Isaia a fost profet în timpul domniilor lui Uzia, Iotam, Ahaz şi Ezechia. În tot acest timp, venerabilul profet a vestit Cuvântul

lui Dumnezeu la Ierusalim.

Acum deschideți la Isaia 6:1-13 şi veți vedea că Isaia a primit mandatul său în anul morții regelui Uzia. Fără îndoială, el a scris capitolele 1–5 înainte de acest moment. Lunga domnie de cincizeci şi doi de ani a lui Uzia [*Ozia* în versiunea Cornilescu], ce fusese încununată de slavă în cea mai mare parte a ei, s-a sfârşit într-un val de tristețe. În ultimii patru ani ai vieții sale, Uzia a fost lepros. El a fost izolat de toate treburile de stat, iar împărăția a trecut în mâinile fiului său Iotam. Atmosfera din primele capitole ale lui Isaia corespunde perfect cu această situație.

Când Isaia a propovăduit mesajul său, conform căruia Dumnezeu avea să lepede pe Iuda, acesta va fi părut prea sever în auzul concetățenilor săi, dar Domnul este infinit mai preocupat de puritatea poporului Său, decât de prosperitatea Sa.

Aşadar Uzia a fost lovit de lepră, domnia fiind exercitată de fiul său, Iotam, care a domnit ca regent (II Regi 15:5). „Uzia“ este uneori redat drept „Azaria“. Domnia lui Uzia nu a afectat în mod direct profeția lui Isaia.

Iotam, succesorul lui Uzia, este menționat doar de două ori pe paginile cărții Isaia (Isaia 1:1;7:1). Isaia nu pare să fi activat în timpul domniei lui. Profeția lui se ocupă cu domniile următorilor doi regi, Ahaz şi Ezechia.

Ahaz a domnit şaisprezece ani, iar Ezechia a domnit douăzeci şi nouă de ani. Ahaz a fost un rege rău. În plus, a fost idolatru. Ezechia a fost, în cea mai mare parte, un rege bun, care s-a străduit să stârpească idolatria din rândurile poporului.

MESAJUL LUI ISAIA

Isaia a avertizat Iuda cu privire la nepriceperea şi răzvrătirea ei (Isaia 1:2-9). Iudeii s-au separat de Dumnezeu, prin păcatele lor de lăcomie, de alianțe cu puteri păgâne şi de idolatrie (Isaia 2:6-9). Dumnezeu i-a numit o viță neroditoare. Dumnezeu Se purtase cu răbdare față de ei, apoi cu pedeapsă; acum a venit vremea să fie distruşi de regi păgâni.

Dumnezeu l-a chemat pe Isaia, tot aşa cum îi chemase pe Moise, pe Iosua, pe Ghedeon şi pe Pavel. Împuternicirea lui Isaia a venit cu ocazia tragicei morți a marelui rege Uzia (Isaia 6:1). Chemarea sa avea să fie o experiență de neuitat, ce avea să-l învețe cu privire la propria sa nevrednicie şi să-l împuternicească să fie profet către o lume aflată în urgentă nevoie de ajutor. Mandatul său a venit sub forma unei „vedenii“. De ani de zile Isaia predicase, vestind iminența judecății, dar şi a izbăvirii care va veni peste ei. Pe profet îl aşteptau încercări şi pericole, dar Dumnezeu i-a dăruit tărie şi izbândă. Haideți să analizăm paşii care au condus de la vedenia sa de început şi până la statornicirea chemării sale de profet.

SECRETUL VIEȚII LUI ISAIA

Această experiență a lui Isaia ar trebui să fie experiența oricărui ucenic al

Domnului. Secretul oricărei puteri din viața lui Isaia stătea în vedenia pe care a avut-o în templu: *L-am văzut pe Domnul!*

O puternică conştientizare a propriului păcat – *Vai de mine! Sunt pierdut…* Acesta a fost strigătul lui Isaia, cauzat de simțul propriei sale păcătoşenii, în fața sfințeniei lui Dumnezeu (Isaia 6:5).

Mărturisire – *un om cu buze necurate.* O inimă zdrobită şi plină de căință este de mare preț înaintea Domnului (Isaia 6:5).

Curățire – *…toată nelegiuirea ta este îndepărtată.* După ce a mărturisit, un serafim a venit în zbor, curățindu-i buzele cu un cărbune aprins luat de la altar (Isaia 6:7).

Consacrare – *Iată-mă! Trimite-mă!* (Isaia 6:8).

Ungere în vederea lucrării – *Du-te!* Porunca lui Dumnezeu (Isaia 6:9).

SUB AHAZ (Citiți Isaia 7–14)

S-a întâmplat pe vremea lui Ahaz… (Isaia 7:1). Ahaz era din cale-afară de rău, trăind pe față în idolatrie. Din pricina acestui păcat, Dumnezeu i-a îngăduit lui Rezin, regele Siriei, şi lui Peca, regele Israelului, să invadeze regatul lui Ahaz, respectiv Iuda. Isaia tăcuse câtă vreme Iotam fusese pe tron, dar această invazie îl aduce în fruntea misiunii sale. *Atunci Domnul i-a zis lui Isaia: „Ieşi înaintea lui Ahaz"* (Isaia 7:3). Isaia l-a rugat stăruitor pe Ahaz să-şi pună încrederea în Dumnezeu, cerând de la El ajutorul, mai degrabă decât să-l cheme pe Tiglat-Pileser din Ninive.

Dumnezeu l-a trimis pe Isaia să-l încurajeze pe Ahaz. Pe lângă faptul că a prezis că Israelul va fi invadat de către Asia, în capitolul 8 din Isaia, profetul a văzut sfârşitul tuturor necazurilor lui Israel în toți anii ce aveau să urmeze până la naşterea copilului Cristos, care va domni peste împărăția lui David, cu dreptate, în veci de veci. Isaia i-a dat lui Ahaz un „semn", potrivit căruia Iuda nu va pieri – profeția lui Emanuel, Fiul Fecioarei, Isus Cristos. *De acea, Domnul Însuşi vă va da un semn: Iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naşte un fiu şi-i va pune numele Emanuel* (Isaia 7:14). Citiți aceste cuvinte importante din Isaia 7:10-16. Ahaz a refuzat dovada pe baza căreia credința sa ar fi putut fi stabilită. El a dat curs propriilor sale planuri ce le făcuse cu Asiria şi națiunea pe care se bizuia el acum avea să devină instrumentul pedepsirii lor (Isaia 7:17-20).

Apoi a urmat sentința de condamnare asupra regelui şi a țării (Isaia 8:6-22). În cazul națiunilor, aceasta e politica lui Dumnezeu: pierzare pentru idolatria lor!

În Isaia 9:6,7 găsim o altă mare profeție cu privire la Cristos: *Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat şi domnia va fi pe umerii Lui; Îl vor numi Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Prințul păcii. Creşterea domniei Lui şi pacea nu vor cunoaşte sfârşit, pe tronul lui David, peste împărăția Sa, ca s-o întărească şi s-o susțină cu judecată şi neprihănire, de atunci şi până în veci. Râvna Domnului Oştirilor le va înfăptui pe toate acestea.* Fiul ce avea să fie dat, copilul ce avea să Se nască va

sta pe tronul lui David. Ascultați cuvintele pe care i le-a spus îngerul Mariei: *El va fi mare şi Se va chema Fiul Celui Preaînalt, şi Domnul Dumnezeu îi va da tronul tatălui Său, David. El va domni peste casa lui Iacov în veci şi împărăția Lui nu va avea sfârşit* (Luca 1:32,33).

Găsim gloria prezentă şi cea viitoare combinate în mod ciudat în Isaia 10. Dar în Isaia 11 vedem imaginea gloriei împărăției viitoare, pe care Cristos va veni s-o întemeieze pe pământ. Într-o zi El va veni la Ierusalim să şadă pe tronul lui David şi pacea va acoperi pământul *ca fundul mării de apele care-l acoperă* (Isaia 11:9).

În această împărăție oamenii se vor închina lui Iehova Domnul. Profetul spune: *Cântați Domnului, căci a făcut lucruri strălucite, să fie cunoscute peste tot pământul* (Isaia 12:5).

În Isaia 13 vedem pierzarea marelui Babilon. Această putere mondială avea să ducă Iuda în robie, dar profetul vede nimicirea ei. Dumnezeu Îşi ține promisiunea pe care i-a făcut-o lui Avraam: *Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine* (Geneza 12:3). Dumnezeu întotdeauna va aduce un blestem asupra oricărei națiuni care se atinge de Israel. Puteți urmări acest adevăr de-a lungul întregii istorii. Dumnezeu adesea îngăduie națiunilor să pedepsească pe Israel pentru păcatele sale comise pe plan național, dar pedepsirea acestor națiuni este inevitabilă (Deut. 30:5-7; Isa. 14:1,2; Ioel 3:1-8).

Citiți fiecare cuvânt din Isaia 11 şi 12, care ne oferă o imagine a Regelui ce vine şi a împărăției Lui.

1. Regele Însuşi . . . . . Isaia 11:1
2. Ungerea Sa . . . . . Isaia 11:2
3. Domnia Sa neprihănită . . . . . Isaia 11:3-5
4. Glorioasa Sa împărăție . . . . . Isaia 11:6-9
5. Strângerea la un loc de către El a poporului Său din cele patru colțuri ale pământului . . . . . Isaia 11:10-16
6. Închinarea în împărăția Sa . . . . . Isaia 12

Când am avut privilegiul să ies din Babilonul vechi, la volanul unui automobil, şi să privesc ruinele acelui oraş cândva vestit pentru frumusețea lui, şi să văd în ce ruină a ajuns, m-am gândit la profeția lui Isaia cu privire la acest oraş, din Isaia 13:19-22. Dumnezeu a spus că *Babilonul, podoaba împăraților, falnica mândrie a caldeilor, va fi ca Sodoma şi Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu. El nu va mai fi locuit, nu vor mai rămâne locuitori în el. Arabul nu-şi va mai întinde cortul acolo, iar păstorii nu-şi vor mai face stâne acolo, ci fiarele pustiului îşi vor face culcuşul acolo, bufnițele îi vor umple casele, struții vor locui acolo, şi stafiile se vor juca acolo. Şacalii vor urla în palatele lui regale, rămase acum pustii, şi câinii sălbatici în casele lui de petrecere. Vremea lui este aproape să vină şi zilele nu i se vor prelungi.*

Lucrul acesta e adevărat astăzi. Nici măcar cortul unui arab nu poate fi văzut

acolo. Numai liliecii şi bufnițele şi-au făcut cuibul printre ruinele sale. Nici un păstor nu poate fi văzut pe câmpii. Numai pustietate. Da, Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat!

În Isaia 14:28 citim că regele Ahaz a murit. Dar Isaia îi previne pe oameni că moartea lui nu trebuie luată drept sfârşitul durerilor. Asupritori chiar mai răi decât Ahaz aveau să vină (Isaia 14:28-32).

SUB EZECHIA (Citiți Isaia 15–66)

Domnia lui Ezechia a ocupat una din cele mai importante perioade din toată istoria Israelului. Ezechia a fost un rege evlavios. Oştirile asiriene, asemenea unor nori întunecați de furtună, amenințau frontiera de nord a regatului Iuda. Înainte de a-şi fi încheiat Ezechia al şaselea an de domnie, Samaria căzuse sub călcâiul acestui invadator. Succesul acesta n-a făcut altceva decât să sporească apetitul asirienilor pentru noi cuceriri. Şi astfel, opt ani mai târziu Iuda a fost invadată. Prima invazie a avut loc sub conducerea lui Sargon, iar a doua sub conducerea fiului său, Sanherib, potrivit istoriei asiriene. Anul critic în domnia lui Ezechia a fost anul al paisprezecelea (Isaia 36:1). Atunci a avut loc invazia asiriană, boala mortală a regelui şi însănătoşirea sa, precum şi retragerea finală a asirienilor din Iuda. (Toate aceste evenimente au durat circa patru ani.)

Aceşti războinici asirieni cu inimi de cremene au venit an după an, năpustindu-se cu armele lor de oțel şi falnicele lor flamuri de război. Străjerii de pe zidurile Ierusalimului puteau urmări înaintarea lor după fumul oraşelor şi cetăților incendiate de ei.

Regele Ezechia a golit templul de comorile sale şi a luat aurul uşilor şi ai stâlpilor, pentru ca să trimită 300 de talanți de argint şi 30 de talanți de aur, cu care să-i îmbuneze pe asirieni (II Regi 18:13-16). În disperarea lui, Ezechia a solicitat ajutor de la Egipt. Însă totul a fost în zadar, în fața furiei acestor asirieni.

În cele din urmă, asirienii au aprins focuri de tabără în jurul cetății Ierusalim şi au insistat ca iudeii să se predea. Citiți relatarea de un intens patetism a negocierilor dintre generalul asirian şi mai-marii Ierusalimului.

Urmăriți relatarea groaznicului dezastru ce a venit ca un trăsnet asupra asirienilor, când aceştia au fost ucişi de către un Vizitator misterios în mijlocul taberei lor (Isaia 37:36-38).

Isaia a denunțat alianța cu Egiptul, spunând că aceştia *se bizuie pe cai şi se încred în mulțimea carelor şi în puterea călăreților* (Isaia 31:1).

Oare nu tot aşa este şi azi, când ne-am pus încrederea în „caii şi carele“ de luptă ale maşinii de război? Oare nu suntem noi aceia care au înmulțit caii şi carele noastre de luptă mai presus de cele mai îndrăznețe vise ale Egiptului şi Babilonului?! Am înhămat toate forțele naturii la carele noastre. Avem tancuri blindate şi avioane cu reacție, vase de război şi submarine atomice. Am adăugat rachete nucleare şi I.C.B.M.-uri (*rachete balistice intercontinentale*, n.tr.)! Războiul

s-a transformat într-o perspectivă a devastării şi a morţii.

Avem nevoie să-l auzim pe profet spunând astăzi: *Vai de cei ce se coboară în Egipt, după ajutor, se bizuie pe cai şi se încred în mulţimea carelor* (Isaia 31:1)! Ce mare nevoie e astăzi de oamenii care îşi vor aduce aminte să se *bizuie pe numele Domnului Dumnezeului nostru* (Psalmul 20:7), care cunosc *ajutorul atotputernic al dreptei Lui* (Psalmul 20:6)!

Istoria dezvăluie un cimitir de naţiuni care s-au coborât în moarte prin propria lor depravare morală. Egiptul, Babilonul şi Roma sunt exemple memorabile ale acestui adevăr.

Dumnezeu ne vrea să-L recunoaştem în treburile noastre naţionale. El Îşi cheamă pe ai Săi să se întoarcă *la Acela de la care v-aţi abătut mult* (vezi Isaia 31:6). Ca popor noi trebuie să ne punem de acord cu Dumnezeu, înainte de a ne pune de acord cu alte naţiuni.

Regatele Iuda şi Israel ajunseseră atât de slăbite de idolatrie şi corupţie, încât duşmanii lor s-au năpustit asupra lor de la nord „ca un lup ce dă iama la stână". Mai întâi, Israel s-a prăbuşit în ţărână sub călcâiul groaznic al Asiriei (722 î.Cr.), iar apoi Iuda a căzut sub babilonieni, care i-au dărâmat zidurile (în 586 î.Cr.). Ambele regate au luat sfârşit, iar populaţia lor a fost dusă în robie. În timpul acesta, Isaia a trăit şi a profeţit în Ierusalim.

Isaia şi-a petrecut viaţa încercând s-o determine pe Iuda să-L cunoască pe Dumnezeu şi Cuvântul Său. El a dorit ca ei să se încreadă pe de-a-ntregul în călăuzirea lui Dumnezeu. Oare nu e acesta un ţel vrednic de orice păstor de suflete din zilele noastre?

VIITORUL GLORIOS – RESTAURAREA!

Această parte a cărţii, respectiv capitolele 46–66, se numeşte „Cartea Consolării", deoarece Isaia vorbeşte în termeni glorioşi nu numai despre restaurarea lui Iuda, ci şi despre venirea „Slujitorului" lui Iehova, ca să fie Regele Mesia.

Restaurarea este asigurată, căci ei trebuiau să se întoarcă în ţara lor, pentru ca să pregătească calea pentru venirea lui Mesia, Slujitorul lui Iehova, Răscumpărătorul poporului Său.

Isaia 53 ne oferă o imagine perfectă a Răscumpărătorului nostru, ce a suferit pentru noi. *Totuşi El suferinţele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra Lui* (versetul 4). *Noi ne-am rătăcit cu toţii ca nişte oi… Dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegea noastră a tuturor* (versetul 6). El a murit în locul păcătosului.

Poţi să repeţi versetul cinci şi să spui: *El a fost străpuns pentru fărădelegea* [mea]… *zdrobit pentru nelegiuirile* [mele]… *Pedeapsa care* [îmi dă mie pacea]… *a căzut peste El şi prin rănile Lui* [sunt vindecat]? Prin acceptarea acestui mare adevăr, devii copil al lui Dumnezeu. El a fost rănit, zdrobit, străpuns – nu pentru păcatele Sale, ci pentru păcatele noastre. El a purtat în trupul Său păcatele lumii.

Isaia 60–66 ne spune despre împărăția viitoare – despre gloria ce-l aşteaptă pe Israel. Bunătatea lui Dumnezeu față de Israelul răscumpărat este văzută în capitolele 61 şi 62. El promite o eră de prosperitate în capitolele 63–65.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: CAZUL LUI DUMNEZEU ÎMPOTRIVA LUI IUDA Isaia 1:1-18
Luni: ÎMPUTERNICIREA LUI ISAIA Isaia 6:1-13
Marți: CRISTOS–NĂDEJDEA LUI ISRAEL Isaia 7:10-16; 9:1-21
Miercuri: ÎMPĂRĂȚIA CARE VA VENI Isaia 11:1-16
Joi: UN DUMNEZEU MARE Isaia 40:1-31
Vineri: CRISTOS, SUBSTITUTUL NOSTRU Isaia 53:1-12
Sâmbătă: O MÂNTUIRE SLĂVITĂ Isaia 55:1-13

Capitolul 19

Să înțelegem Ieremia şi Plângerile

Ieremia şi Plângerile Îl înfățişează pe Isus Cristos, Odrasla Neprihănită

Avem aici istoria unui tânăr sfios şi delicat, care a fost chemat din obscuritatea satului său natal, să-şi asume, într-un ceas de mare încercare în viața națiunii sale, responsabilitățile copleşitor de mari ale unui profet. Ieremia provenea din satul Anatot, situat la câțiva kilometri de Ierusalim. Asta îi conferea avantajele Sfintei Cetăți. Tatăl său, Hilchia, era preot. (Unii sunt de părere că ar fi vorba de „preotul Hilchia" din II Regi 22, care a adus Cartea Legii la cunoştința regelui Iosia, fapt care a declanşat o mare trezire în regatul Iuda.) Ieremia este moştenitorul unei mari tradiții religioase, primii ani ai vieții sale fiind modelați de aceste puternice influențe evlavioase. Dumnezeu însă i-a rezervat lui Ieremia ceva mai bun decât să-şi petreacă viața ca preot slujind la altare. Astfel Dumnezeu l-a rânduit pe acest tânăr să fie profet al Domnului, într-un ceas de mare încercare în istoria poporului ales.

Dumnezeu adesea alege ca instrumente care să-I facă lucrarea oameni la care te-ai aştepta cel mai puțin. Astfel, El îl alege pe timidul şi sensibilul Ieremia pentru ceea ce părea o misiune fără speranță, cu cuvintele: *Nu zice, sunt un copil, căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite şi vei spune tot ce-ți voi porunci. Nu te teme de ei, căci Eu sunt cu tine ca să te scap* (Ieremia 1:7,8). Iată ce este profetul: unul care spune ceea ce zice Dumnezeu. Deşi mulți profeți au vorbit despre evenimentele viitoare, nu este neapărat nevoie să facă aceasta pentru a fi profeți.

Ieremia, spre deosebire de mulți alți profeți, a avut multe de spus despre sine. El ne spune că era preot din naştere (Ieremia 1:1). El a fost chemat de Domnul să fie profet la o vârstă fragedă (Ieremia 1:6). El s-a împotrivit, întâi pe motiv că e tânăr (numai douăzeci şi unu de ani), în al doilea rând, că nu are experiență şi în al treilea şi ultimul rând, că-i lipseşte elocvența (Ieremia 1:6) şi, deci, nu poate accepta chemarea. Nu sunt oare acestea chiar scuzele pe care tineretul de azi le invocă pentru a nu asculta de Cristos?

Ieremia este asigurat însă de Domnul, că l-a rânduit să înfăptuiască această lucrare încă înainte de a se fi născut (Ieremia 1:5). Dumnezeu ne spune în Efeseni 2:10 că am fost creați în vederea faptelor bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit chiar înainte de întemeierea lumii. Dumnezeu are un plan pentru fiecare din noi (citiți Ieremia 1:1-8). Nu i s-a îngăduit să se căsătorească, deoarece Dumnezeu avea o misiune specială cu viața lui (Ieremia l6:1,2). Ieremia a profețit într-un timp când Israel fusese dus în robie, iar Iuda se afla în zilele sale de pe urmă.

Curând după moartea lui Iosia, regatul lui Iuda a intrat în ultima perioadă a existenței sale ca stat. Iuda a devenit un stat vasal al Egiptului cu ocazia bătăliei de la Carchemiş. Circa doisprezece ani mai târziu, Nebucadnețar, regele Babilonului, a cucerit Ierusalimul şi a început deportarea tuturor prinților şi oamenilor cu vază, care s-a încheiat cu completa captivitate a regatului Iuda unsprezece ani mai târziu. Câțiva dintre oamenii cei mai săraci au fost lăsați în țară. Ieremia a continuat să-şi desfăşoare slujba în mijlocul lor, până când aceştia au plecat în Egipt – lucru pe care l-au făcut în pofida avertismentelor divine. Ieremia i-a urmat în Egipt şi ultima oară când el este pomenit îl găsim continuând să-i mustre pe oameni. Există mai multe versiuni ale morții sale. Tertullian spune că iudeii din Egipt l-au omorât cu pietre. Însă, potrivit mărturiei evreilor, Ieremia s-a refugiat la Babilon, murind acolo.

El a primit chemarea de profet în al treisprezecelea an al domniei regelui Iosia (Ieremia 1:2). Fără îndoială, începutul misiunii lui şi cea a profetului Țefania au fost printre influențele care au dus la reformele inițiate sub domnia regelui Iosia. Ieremia a profețit mai bine de patruzeci de ani. El şi-a început lucrarea la şaizeci de ani după moartea lui Isaia, marele profet evanghelic.

Ieremia a fost contemporanul profetesei Hulda şi al lui Habacuc, Țefania, Ezechiel, Daniel şi poate chiar Naum.

Mesajul lui Ieremia n-a fost niciodată popular. Odată abia a scăpat cu viață (Ieremia 26:7-16). Cu altă ocazie, duşmanii lui l-au bătut şi l-au azvârlit în închisoare. Aşa i-au tratat oamenii întotdeauna pe martorii lui Dumnezeu!

Este aproape imposibil să schițăm cronologia acestei cărți. Unele dintre primele mesaje se regăsesc mai târziu în cuprinsul cărții, iar unele din mesajele de la urmă sunt redate la început. El şi-a redactat mesajele parcă din mers. Fără îndoială, rostise mesajele de multe ori către popor şi le repetase adesea, înainte de a le aşterne în scris. Scribul său fidel, pe nume Baruc, este cel care le-a dat forma scrisă. După ce termina de scris unul din discursurile sale, Baruc îşi aducea aminte de un mesaj anterior, rostit cu ani mai înainte de Ieremia, şi-l consemna, cel mai probabil fără să-l dateze. Şi astfel umplea papirusul, desfăşurându-l. Mai târziu, când voia să aştearnă în scris un alt incident sau să consemneze încă un mesaj, trebuia să înceapă sulul de unde rămăsese, indiferent dacă corespundea cronologic sau nu. Este important de reținut acest amănunt.

ANALIZA CĂRȚII IEREMIA

Întrucât cartea Ieremia nu este redată cronologic, este foarte dificil să realizăm o împărțire a ei. Analiza e mai mult morală decât structurală.

Profețiile lui Ieremia cu privire la:

1. IUDA:	Captivitatea
	Restaurarea
2. CETĂȚILE:	Ierusalim
	Babilon
	Damasc

3. NAȚIUNILE PĂGÂNE:	Egipt
	Filistia
	Moab
	Amon
	Edom
	Elam
	Babilon
3. MESIA	

Ieremia foloseşte multe simboluri pe care i le-a dat Iehova să-i învețe pe oameni. Odată a purtat un brâu stricat; altă dată a purtat un jug pe grumaz, asemenea unui bou; cu altă ocazie a spart un vas în prezența unui domnitor; a cumpărat un ogor şi a îngropat un mort. Interpretarea este dată în text.

Iată lista lecțiilor practice din cartea Ieremia

Creanga de migdal 1
Cazanul clocotind 1
Brâul stricat 13
Semnul vaselor de vin 13
Seceta 14
Vasul olarului 18
Semnul vasului spart 19
Cele două coşuri cu smochine 24
Legăturile şi jugurile 27
Cumpărarea ogorului 32
Pietrele mari 43
Cartea aruncată în fluviul Eufrat 51

Capitolul

Cristos este zugrăvit în Ieremia ca:

Izvorul apelor vii . . . . . .Ieremia 2:13
Marele Medic . . . . . Ieremia 8:22
Bunul Păstor . . . . . .Ieremia 31:10; 23:4
Odrasla Neprihănită . . . . . Ieremia 23:5
Regele David . . . . . Ieremia 30:9
Răscumpărătorul . . . . . .Ieremia 50:34
Domnul, Neprihănirea noastră . . . . . Ieremia 23:6

Ieremia este al nouălea dintre profeți. El a profețit regatului de sud Iuda, în timpul exilului şi în zilele grele ale captivității. El a văzut cinci regi pe tronul regatului Iuda: Iosia, Iehoahaz, Iehoiachim, Iehoiachin şi Zedechia. El a fost pentru Iosia

ceea ce fusese Isaia pentru Ezechia. (Citiți II Regi 21:1-25 pentru a afla istoria timpului în care a trăit Ieremia.)

Trei evenimente mari în viața lui Ieremia:

1. Bătălia de la Meghido, dintre Iuda şi Faraon Neco al Egiptului, în care bunul rege Iosia a fost ucis.

2. Bătălia de la Carchemiş, aproape de Meghido, circa patru ani mai târziu, în cursul domniei lui Iehoiachim. Acesta devenise vasalul Egiptului. În această bătălie egiptenii au fost învinşi de către babilonienii conduşi de Nebucadneţar şi a urmat prima deportare a evreilor.

3. Cucerirea Ierusalimului de către Nebucazneţar [sau *Nabucodonosor*], distrugerea cetății şi a templului şi exilarea celor mai mulți dintre cei rămaşi la Babilon.

În zilele lui Ieremia, se dădea o luptă acerbă pentru câştigarea supremației mondiale. Timp de 300 de ani, Asiria deținuse conducerea. Acum însă începuse să slăbească, în contextul ascensiunii Babilonului. Egiptul se străduia, de asemenea, să câştige supremația. În anul 607 î.Cr. Asiria a fost înfrântă de Babilon. În anul 605 î.Cr. Egiptul a fost învins în bătălia de la Carchemiş, iar Babilonul a devenit stăpânul lumii. În anii ce au urmat, el a invadat Ierusalimul şi i-a dus pe evrei în robie. În zilele acelea Ierusalimul roia de mulțimea profeților falşi. Aceştia îl flatau pe rege şi-i profețeau tot ce credeau că e pe placul lui să audă.

CHEMAREA ŞI ÎMPUTERNICIREA LUI IEREMIA (Citiți Ieremia 1)

Această tragedie nemaiîntâlnită începe în micul cătun Anatot. La vârsta de douăzeci şi unu de ani, Ieremia începea să-şi dea seama că Dumnezeu îl ordinase să fie profet înainte de a se naşte. (Vezi Ieremia 1:5.) Dumnezeu are un plan pentru viața fiecărei persoane. Unii văd cu precizie cum va fi folosită viața lor. Mulți învață să aştepte pe Dumnezeu şi se încred în El când e vorba să vadă cum se va sfârşi. Aceştia din urmă nu înțeleg căile Domnului, dar cred promisiunile Lui. Ieremia va fi făcut parte negreşit din această categorie. Hotărât îşi va fi pus întrebarea: ce avea Dumnezeu în plan pentru el? Dar pentru că L-a lăsat pe Domnul să-Şi pună în aplicare planul, viața sa a afectat întregul Israel.

Îl auzim pe Ieremia vorbind: *Ah! Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu ştiu să vorbesc, căci sunt un copil* (Ieremia 1:6). El protestează şi se dă înapoi de la sarcina pe care Dumnezeu i-a dat-o, cerând să fie scuzat. Observați cu câtă lehamite îşi ia Ieremia sarcina în primire.

Un profet este, pur şi simplu, un copil-mesager, ce transmite nu ideile sale, ci predă până în ultimele detalii gândurile lui Dumnezeu. (Comparați chemarea lui Ieremia cu cea a lui Moise, Exod 4:10-12. Dumnezeu îl chemase pe Ieremia să fie profet şi el îşi luase sarcina în serios, dar acum este copleşit la gândul că ar putea răni pe cineva. Dorința lui era să trăiască în pace cu concetățenii săi.

De fapt, Ieremia spune: „Nu am ajuns la maturitate încă“, deoarece în societatea orientală un tânăr nu joacă nici un rol până nu ajunge la maturitate. (Citiți Matei

11:25.) Mesajul lui profetic nu avea să fie primit. Oare nu avea să fie scurtată cariera sa de cei pe care îi provoca? Nu aveau ei să încerce să-l ucidă?

Tânărul nostru este copleşit de lipsa sa de experienţă şi cât pe-aci e să refuze chemarea de profet. Dar Dumnezeu ştia cum să învingă şovăiala sa. El l-a făcut pe tânărul Ieremia conştient de faptul că i se făcea o chemare divină. L-a făcut să vadă că lucrarea pe care fusese împuternicit s-o îndeplinească nu era a lui.

Când dăm curs îndatoririi, atunci suntem în deplină siguranţă! În timp ce Ieremia se gândeşte, o mână îi atinge gura şi auzim un glas, care spune: *Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta* (Ieremia 1:9). De acum nu se mai putea plânge de neputinţa de a vorbi. Dumnezeu promite să pună mesajul în gura profeţilor Săi. (Vedeţi ce a spus Cristos ucenicilor Săi în Matei 10:20.) Apoi Ieremia a auzit vocea, zicând: *Iată, astăzi te-am pus peste neamuri şi peste împărăţii ca să smulgi şi să tai, să dărâmi şi să nimiceşti, să zideşti şi să sădeşti* (Ieremia 1:10).

SECRETUL PUTERII NAŢIONALE

Nu e lucrare la care ne cheamă Dumnezeu ca El să nu ne şi înzestreze pentru ea; El ne echipează pentru lucrarea la care ne cheamă. Ce poziţie înaltă a avut un biet predicator de la ţară!

Biserica şi vestitorul evangheliei care au răspuns la chemarea lui Dumnezeu încă se află într-o poziţie influentă astăzi. Ei nu au nevoie de nici o altă armă decât de promisiunea lui Dumnezeu şi astfel ei pun stăpânire pe clădire, pe dărâmare, pe sădirea şi pe smulgerea comunităţii.

Însărcinarea lui Ieremia a fost pentru lumea întreagă, incluzând nu numai ţara sa, ci toate naţiunile şi împărăţiile Egiptului, Amonului, Moabului, Tirului şi Sidonului. El a primit împuternicirea de a smulge şi de a dărâma, de a nimici şi de a arunca la pământ. El trebuia să stârpească idolatria şi mândria, dar în final trebuia să zidească şi să sădească. Ieremia trebuia să meargă numai la acele persoane sau popoare la care îl trimitea Domnul. Şi trebuia să spună doar ce-i poruncea Domnul să spună. Acest lucru trebuie să fie valabil şi în cazul nostru, dacă dorim să fim conlucrători cu Dumnezeu.

RETICENŢA LUI IEREMIA

Ieremia, asemenea oamenilor de astăzi, a fost angajat în lucrarea Domnului pentru că Dumnezeu a spus că trebuie să facă acest lucru. A auzit distinct acea poruncă a cerului: „Tu vei merge“. Deşi la început preţul va fi fost mare, câştigul obţinut în anii care au urmat a fost şi el inestimabil de mare. Ieremia s-a codit şi a invocat o mulţime de scuze pentru care n-ar fi corespunzător, dar sarcina i-a fost dată cu sila, în pofida împotrivirii sale. *Te vei duce* (Ieremia 1:7). Lui Ieremia nu-i plăcea să se afle în lumina rampei. Ar fi preferat o viaţă simplă. Dorea să locuiască la ţară, dar Domnul avea de lucru pentru el la oraş. Ieremia a avut de ales între dorinţele sale şi voia lui Dumnezeu.

Pentru că i-a fost impusă o sarcină care îi era atât de neplăcută, după ani de

zile, el exclamă: *Vai de mine, mamă, că m-ai născut – om de ceartă şi de discordie pentru toată țara* (Ieremia 15:10)! Dumnezeu i-a spus lui Ieremia: *Nu te teme de ei, căci Eu sunt cu tine ca să te scap* (Ieremia 1:8). El nu era orator şi s-a codit să transmită un mesaj atât de nedorit unor oameni atât de nedisciplinați. De câte ori nu se va fi gândit la acea promisiune a lui Dumnezeu, când era dus înaintea prinților şi domnitorilor! Nouă ne place să aducem veşti bune, dar să transmitem veşti rele – ei, asta e într-adevăr greu! Ne este teamă întotdeauna de fața oamenilor. Când pe fețele lor se citeşte plăcerea, ne simțim în siguranță. În schimb, când îşi manifestă nemulțumirea, ne topim în ochii lor.

ATINGEREA MÂINII LUI DUMNEZEU

Apoi Domnul Şi-a întins mâna (Ieremia 1:9). Comparați această relatare a chemării lui Ieremia cu a lui Isaia (Isaia 6:7). Pavel spune că profeția este un dar spiritual (I Cor. 14:1). Atingerea mâinii lui Dumnezeu a fost o palpabilă asigurare pentru Ieremia că Dumnezeu era cu el. N-a mai putut scăpa de ea.

Cuvântul Domnului este o putere, care aduce voia Sa la îndeplinire şi înfăptuieşte ceea ce doreşte El (Isaia 55:11; Evrei 4:12). Nimic nu se poate împotrivi acestei puteri! Este un ciocan care sfarâmă pietre (Ieremia 23:29). Cuvântul lui Dumnezeu îşi arată puterea în două feluri: în distrugere şi în construcție. Vedem aceasta în cuvintele lui Dumnezeu către Ieremia. Dacă oamenii vor accepta Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta le va dărui viață; dacă-l vor respinge, el le va aduce condamnare (Ioan 3:36).

ÎNAINTE DE CĂDEREA IERUSALIMULUI (Citiți Ieremia 2–39)

Profețiile lui Ieremia înainte de căderea Ierusalimului au fost făcute în următoarea ordine: (Între acestea există lungi perioade de tăcere.)

Profeții în timpul domniei lui Iosia . . . . . Ieremia 2–12
Profeții în timpul domniei lui Iehoiachim . . . . . Ier. 13–20; 25:1–27:11
Profeții în timpul domniei lui Zedechia . . . . . .Ier. 21–24; 27:12–39:18

DOMNIA LUI IOSIA

Atunci Domnul mi-a spus, în zilele regelui Iosia… (Ieremia 3:6). Primele douăsprezece capitole acoperă profeția din această perioadă.

Ieremia 2–6. Capitolele acestea ne spun despre păcatul lui Iuda şi redau chemarea făcută de Dumnezeu la pocăință. Sunt prezise judecăți.

Ieremia 7–9. Iarăşi citim despre amenințări. Vedem durerea profetului.

Ieremia 10–12. Aici vedem cum continuă idolatria şi neascultarea. Este relevată dezamăgirea Domnului pentru poporul Său.

În anii de la începutul lucrării sale, în timpul domniei lui Iosia, mesajul lui Ieremia a fost, în cea mai mare parte, o avertizare la adresa lui Iuda şi o chemare ca ea să se pocăiască. (Citiți Ieremia 3:6,12,13,22,23.) El nu a cruțat nimic în demascarea decăderii morale a poporului. (Citiți Ieremia 7:1-26.) El i-a avertizat

despre judecățile viitoare, dacă nu se întorceau la Dumnezeu. Mai cu seamă le-a spus despre pericolul din nord (Ieremia 4:6). A zis că războinicii vor veni ca un leu care răcneşte din tufiş (Ieremia 4:7). Ei aveau să năvălească asupra țării cu care într-un vârtej şi cai mai iuți ca vulturii, răspândind groaza înaintea lor şi lăsând în urma lor numai ruină (Ieremia 4:13).

În capitolul 26 îl vedem pe Ieremia luând poziție în acelaşi loc ca în Ieremia 7. Cu această ocazie a fost cât pe aci să-şi piardă viața. Cuvântarea din capitolul 7 a fost, probabil, rostită în timpul domniei lui Iosia.

Probabil că pentru ceva timp după chemarea sa, Ieremia a continuat să rămână la Anatot, dar nu după multă vreme a fost forțat să-şi lase casa în care s-a născut şi să-şi stabilească reşedința la Ierusalim. Locuitorii oraşului său natal complotaseră împotriva sa, punând la cale omorârea sa (Ieremia 11:18-23). Lipsa de loialitate a vecinilor săi, şi mai cu seamă cea a propriilor sale rude, l-a şocat pe profetul nebănuitor. Dar Iehova i-a spus că acesta nu era decât începutul necazurilor sale şi că era un timp în care să se pregătească pentru încercările şi mai mari ce aveau să vină în zilele viitoare (Ieremia 12:5,6). Principalii duşmani ai lui Ieremia erau preoții şi profeții (Ieremia 26:7,8). Aceştia aveau o mulțime de adepți în rândurile poporului. Ce trist e să constatăm că principala opoziție față de mesajul lui Dumnezeu venea din partea celor ce făceau caz de religia lor! La fel a fost şi în cazul Domnului şi la fel este şi în zilele noastre. Vă amintiți că fariseii şi saducheii întotdeauna se sfătuiau cum să-L poată ucide pe Isus. Isus ne spune că astăzi dacă voim să trăim o viață evlavioasă, vom suferi persecuții. Oamenii Îl urăsc pe Dumnezeu şi-i vor urî pe copiii Săi.

Nu cunoaştem multe despre lucrarea lui Ieremia în anii din urmă ai domniei lui Iosia. Fără îndoială, Iosia l-a simpatizat pe acest tânăr reformator, dar şi-a dat seama că lucrarea sa nu a mers suficient de adânc. Prin moartea bunului rege Iosia, în bătălia de la Meghido, Iuda a suferit o mare nenorocire, de pe urma căreia nu şi-a mai revenit. În această bătălie, Iuda a făcut o încercare nobilă de a se opune oştirii egiptene, ce înainta împotriva Asiriei, sub faraonul Neco.

Regele Iosia a fost succedat la tron de fratele său mai tânăr, Iehoahaz, pe care „poporul țării" l-a aşezat pe tron, în locul fratelui său mai mare Eliachim. Dar lui Iehoahaz nu i s-a permis să domnească decât trei luni. El a fost detronat de Neco şi dus în lanțuri în Egipt, unde a murit. Neco era acum stăpânitorul efectiv peste Iuda. El l-a numit pe Iehoiachim domnitor.

DOMNIA LUI IEHOIACHIM

Dr. Graham Scroggie spune că profețiile din timpul domniei lui Iehoiachim redau evenimentele în următoarea ordine:

Ieremia capitolele 26; 46–49; 25; 36:1-8; 45; 36:9-32; 14; 15; 16; 17; 18:1–19:13; 19:14–20:1; 35; 22:1–23:8; 23:9-40; 13.

În mare, Ieremia a prezis judecata națiunilor şi a lui Iuda. El i-a mustrat pe profeții falşi. A prevestit captivitatea babiloneană şi a suferit pentru mesajul transmis.

A fost o zi tristă pentru Iuda când Iehoiachim s-a urcat pe tron. Dar şi pentru Ieremia au fost zile grele. Citiți ce i-a spus Dumnezeu lui Ieremia la începutul domniei lui Iehoiachim (Ieremia 26:1-7). Iehoiachim a fost un domnitor rău. El a fost mândru, egoist, lacom şi răzbunător. A impus asupra locuitorilor țării impozite grele, pentru a satisface pretențiile cuceritorului egiptean (II Regi 23:35). Nu i-a păsat de suferințele poporului său. Şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului lărgindu-şi şi înfrumusețându-şi palatul şi a realizat costisitoarele sale planuri cu o îndârjire şi răutate de necrezut.

Iehoiachim a domnit unsprezece ani şi după moartea sa, fiul său, un tinerel de optsprezece ani, l-a urmat la tron. Dar domnia lui Iehoiachin a fost de scurtă durată (aproximativ trei luni şi zece zile), deoarece oştirea lui Nebucadnețar şi-a făcut curând apariția la porțile Ierusalimului; şi după un asediu de trei luni, cetatea a fost cucerită. Nebucadnețar a dus cu el la Babilon pe mulți dintre prinții şi floarea poporului evreu. Printre ei s-a numărat şi Iehoiachin şi regina mamă. *N-a mai rămas decât poporul sărac al țării* (II Regi 24:14).

Cu această ocazie a menționat Ieremia cei şaptezeci de ani de captivitate (Ieremia 25:1-14). Dumnezeu le-a spus exact cât vor rămâne în exil. (Citiți Daniel 9:2).

Ieremia nu a ezitat să denunțe chiar şi pe rege, în purtarea rea a acestuia, fără pic de neruşinare. În Ieremia 22:13-19 îl vedem punându-l pe Iehoiachim într-o situație neplăcută în fața publicului, şi apoi biciuindu-l cu o dreaptă batjocură, prezicând că va muri fără să fie plâns şi va fi îngropat ca un asin.

Reforma din timpul lui Iosia a fost doar de suprafață. Lucrarea a fost abandonată după moartea sa, iar națiunea, în timpul domniei lui Iehoiachim, a căzut din nou în cea mai crasă formă de idolatrie.

Misiunea lui Ieremia a fost de a încerca să-i întoarcă pe oameni la Dumnezeu. În timpul domniei lui Iosia, el a început să profețească groaznica calamitate ce-i păştea dinspre nord (Ieremia 4:6), dacă nu aveau să se întoarcă la Dumnezeu. Ieremia i-a spus lui Iuda că salvarea ei era încă posibilă, dar cu fiecare an ce trecea, păcatul ei se înrăutățea, condamnarea ei devenind tot mai sigură.

Stând în picioare în templu, Ieremia le-a spus oamenilor că templul va fi distrus, iar Ierusalimul va fi pustiit. Ascultătorii lui Ieremia au rămas şocați. (Vezi Ieremia 26:7-9.) Ei au numit cuvintele sale blasfemie.

Ei au spus: Omul acesta e vinovat de pedeapsa cu moartea, căci a profețit împotriva cetății acesteia (Ieremia 26:11). Evreii şi-au amintit întotdeauna că ei erau poporul ales al lui Dumnezeu. Dumnezeu le dăduse anumite privilegii; or, au concluzionat ei, nu va putea acum să purceadă să facă asemenea lucruri ca cele pe care Ieremia a spus că Dumnezeu le va face împotriva unui popor pe care El l-a ales (Amos 3:2) – se gândeau ei. Dumnezeu consacrase templul ca o locuință pentru Numele Său; de aceea, credeau ei, nu va îngădui să fie distrus de duşmani. Dar raționamentul acesta este fals. Noi credem că suntem copiii lui Dumnezeu; prin urmare, trebuie să ne ierte. Negreşit, El trebuie să ne asigure victoria în luptă şi să-i pună pe fugă pe vrăjmaşi!

Ieremia a fost acuzat de lipsă de patriotism. În zilele acelea ar fi fost etichetat drept „neiudaistic“, după cum astăzi ar fi „neamerican“! Şi pentru concetățenii săi el era, într-adevăr, nepatriotic – oare nu spune zicala: „Patria mea, fie bună, fie rea“? Dar pentru Ieremia dictonul era: „Voia lui Dumnezeu în țara mea“ (Ier. 26:12-15). Nu se pune atât de mult problema ce credem noi că e bine, cât să învățăm ce este cel mai bine pentru noi şi țara noastră. Dumnezeu i-a spus lui Ieremia: *Nu te teme de ei… căci Eu sunt cu tine* (Ieremia 1:8). S-ar putea să trebuiască să îndurăm ostracizare şi batjocură din pricina lui Cristos, dar promisiunea Lui ne este suficientă.

Preoții şi profeții, ajutați de popor, au pus mâna pe Ieremia şi l-au amenințat cu moartea. Dar Ieremia a fost izbăvit din mâna duşmanilor săi. (Citiți Ieremia 26:15-24.)

Al patrulea an al lui Iehoiachim merită să fie amintit, deoarece în anul acesta şi-a aşternut Ieremia în scris pentru prima dată profețiile sale pe un sul de pergament (Ieremia 35:1,2). Baruc, prietenul său intim, care i-a fost o mare mângâiere în încercările prin care a trecut, a consemnat în scris cuvintele profetului.

Mai departe îl vedem pe profet într-o carceră slab luminată. Ce s-a întâmplat? Domnitorii l-au legat ca ei să nu mai fie tulburați de cuvântul Domnului. Dar Domnul i-a spus lui Ieremia să noteze în scris cuvintele. Şi astfel, cu prietenul său credincios Baruc scriind de zor pe un sul cuvintele profetului, Ieremia a spus: *Şi Baruc a scris într-un sul de carte. Şi Ieremia a dat următoarea poruncă lui Baruc: „Eu sunt închis şi nu pot să merg la casa Domnului. De aceea, du-te tu însuți şi citeşte sulul pe care l-ai scris cum ți-am dictat eu şi anume citeşte cuvintele Domnului în auzul poporului* (Ieremia 36:4-6).

Ce urma să citească Baruc erau *cuvintele Domnului.* Baruc le-a citit în templu (Ier. 36:6,8).

COMISIA DE ANCHETĂ

Comisia regală de anchetă imediat a trimis după Baruc şi i-a poruncit să citească din nou sulul (Ieremia 36:14,15). Ei au hotărât că sulul trebuie dus la rege. *Vom spune regelui toate cuvintele acestea* (Ieremia 36:16). Cunoscând prea bine caracterul acestui domnitor, ei i-au sfătuit pe Ieremia şi pe Baruc să se ascundă, înainte de a se da citire sulului în prezența regelui (Ieremia 36:19).

Ei l-au întrebat pe Baruc: *Spune-ne, cum ai scris toate cuvintele acestea – după cum ți-a dictat el? Baruc le-a răspuns: El îmi spunea cu gura lui toate cuvintele acestea, iar eu le scriam în cartea aceasta cu cerneală* (Ieremia 36:17,18). Atunci prinții au dorit ca regele s-o vadă.

Scena se schimbă. Nu mai suntem în celula întunecoasă, ci în palatul de iarnă al lui Iehoiachim, înconjurați de tot luxul unei curți regale din Orient. Regele stă în fața căminului său. Focul arde. Iehudi citeşte sulul lui Ieremia. Toți ascultă încordați. După ce au fost citite trei sau patru pagini, Iehoiachim n-a mai putut suporta. A luat un briceag şi, cu mâinile tremurând de mânie, a tăiat sulul în bucăți şi l-a

aruncat în foc. Însăşi actul lui Iehoiachim părea să simbolizeze destinul tragic al cetății, al templului şi al întregului popor al lui Iuda. Ei auziseră cuvântul lui Dumnezeu şi-l respinseseră. (Vezi Ieremia 36:20-26.)

Desigur, s-a dat ordin ca Ieremia şi Baruc să fie prinşi, dar Dumnezeu i-a ascuns (Ieremia 36:26). De câte ori nu face Dumnezeu acest lucru pentru copiii Săi! El îi ocroteşte sub aripile Sale şi în scobitura mâinii Sale, ferindu-i de orice primejdie.

Acum Domnul îi porunceşte lui Ieremia să ia un alt sul şi să scrie în el *toate cuvintele din cartea pe care o arsese în foc Iehoiachim, regele lui Iuda. În plus, au fost adăugate multe cuvinte similare* (vezi Ieremia 36:27,32).

Ieremia a stat la poarta templului şi a vorbit cu îndrăzneală pentru neprihănire şi pentru Dumnezeu. El a rostit o serie de acuzații împotriva lui Iuda şi avertismente despre judecata inevitabilă a lui Dumnezeu asupra păcatului. Dar el totdeauna i-a chemat să se întoarcă înapoi la Dumnezeu şi să primească iertarea. Îl vedem stând la poartă şi aruncând trăsnete în fețele falşilor închinători, dar totdeauna prezentând iertarea lui Dumnezeu.

Lupta lui Ieremia a fost de ordin moral. Or, o cu o bătălie morală este mai greu de luptat şi nu e uşor de a persevera în această luptă.

DUPĂ CĂDEREA IERUSALIMULUI (Citiți Ieremia 40–52)

În al patrulea an al domniei lui Iehoiachim, Nebucadnețar a invadat Iuda şi cu această ocazie, au fost duşi la Babilon Daniel şi prietenii lui, iar Iehoiachim a fost pus în lanțuri.

Nebucadnețar l-a pus pe Zedechia, fratele lui Iehoiachim, pe tron în locul lui Iehoiachim. Numai săracii au fost lăsați acum la Ierusalim. Ieremia îi aseamănă cu smochinele rele, bune de nimic, în contrast cu cei care plecaseră înainte, care erau smochinele bune. (Vezi Ieremia 24.) Oamenii aleşi ai națiunii au fost duşi în robie. Vă amintiți că după aceea Daniel a devenit primul ministru al Babilonului. Oamenii care au fost lăsați în Iuda au fost atât de slabi şi degenerați, încât profetul nu a văzut nimic decât o stare de jale pentru Ierusalim.

Zedechia a fost dispus să fie prietenos cu Ieremia, dar el a fost un om slab şi nu a avut curajul să ia decizii de unul singur. El era ca lutul în mâinile prinților care înconjurau tronul său. Rămăşița oamenilor care au fost lăsați în Iuda nu întruneau calitățile de a guverna. Ei luaseră locul adevăratei nobilimi a națiunii, dar contrastau puternic cu cei ce fuseseră duşi în robie la Babilon.

Ieremia şi-a atras nemulțumirea profeților care au fost duşi la Babilon, deoarece, într-o scrisoare către exilați, s-a opus direct prezicerii lor că se vor întoarce în curând din captivitate. (Vezi Ieremia 29:1-l4.) De asemenea, nici profeților de la Ierusalim nu le plăcea de el, pentru că şi ei credeau că vor scutura jugul lui Nebucadnețar în scurt timp. Consilierii lui Zedechia se pronunțau pentru scăparea de jugul lui Nebucadnețar, căutând ajutorul Egiptului, dar Ieremia insista că cetatea va fi negreşit cucerită de caldei. (Vezi Ieremia 37:3-l0.) În cele din urmă, Zedechia

şi-a călcat legământul încheiat cu regele Babilonului. Nebucadneţar numaidecât a pornit la atac împotriva Ierusalimului, începând asediul final împotriva cetăţii.

Pe măsură ce înainta asediul, ostilitatea duşmanilor lui Ieremia devenea tot mai intensă. Ei l-au acuzat de dezertare şi l-au aruncat în închisoare. Ba chiar au făcut demersuri pe lângă rege să fie dat la moarte. (Vezi Ieremia 38:4.) De slab ce era, Zedechia l-a dat pe Ieremia pe mâna prinţilor. Dar aceştia, dintr-un motiv oarecare, s-au codit să-l omoare. În schimb, i-au făcut un rău şi mai mare rău lui Ieremia: l-au coborât cu ajutorul frânghiilor într-o groapă cu noroi şi l-au lăsat să moară de foame, supus intemperiilor naturii. Dar Dumnezeu a fost cu el şi a ridicat un prieten, care l-a izbăvit. Un etiopean, pe nume Ebed-melech, a auzit de necazul lui Ieremia şi s-a dus la rege. Obţinând permisiunea acestuia, s-a dus într-un suflet la groapa unde se afla Ieremia şi cu ajutorul unor cârpe pe care să le pună la subsuori, a dat să-l scoată afară pe Ieremia. Dar n-a fost uşor, pentru că Ieremia se afundase în noroi, aşa încât operaţia de salvare a necesitat eforturi considerabile. (Vezi Ieremia 38:6-13.)

După salvarea lui Ieremia, Zedechia, din motive de teamă, l-a vizitat pe Ieremia să afle ce soartă îl aştepta pe el. Ieremia n-a putut să-i promită decât o soartă sumbră pentru cetate. Ieremia a continuat să stăruie de Zedechia să se predea lui Nebucadneţar, dar el se temea de prinţi. (Vezi Ieremia 38:14-28.)

După un asediu de optsprezece luni, Ierusalimul a fost cucerit, fiii lui Zedechia au fost omorâţi în faţa ochilor săi, iar lui Zedechia însuşi i-au fost scoşi ochii, fiind dus în lanţuri la Babilon. (Vezi Ieremia 39:1-7.) Lui Ieremia i s-a dat şansa de a merge la Babilon, unde-l aştepta libertatea şi o mare onoare, dar el a optat să împartă soarta cu rămăşiţa ce fusese lăsată în ţară. (Vezi Ier. 39:11,12; 40:1-16.)

Putem vedea cât de apropiat a fost Ieremia de afacerile lui Iuda în timpul captivităţii ei. El văzuse situaţia declinului lui Iuda, după admirabila domnie a lui Iosia, până în zilele lui Zedechia. De asemenea, a văzut cum a fost dus poporul în robie şi a asistat la distrugerea Ierusalimului şi a templului.

Găsim în capitolul 24 unul din primele discursuri ale lui Ieremia în timpul domniei lui Zedechia. Ieremia a îndemnat Iuda să se predea Babilonului, potrivit cu planul lui Dumnezeu, dar totul a fost în zadar. (Vezi Ieremia 21:1-10.) Ieremia n-a încetat niciodată să sfătuiască pe oameni la supunere faţă de Babilon, până acolo încât duşmanii lui l-au acuzat că este trădător. Regele Nebucadneţar al Babilonului a notat poziţia sa şi i-a făcut oferta de a primi orice onoare dorea, pe lângă faptul că-i va salva viaţa. (Vezi 39:11,12.)

În acelaşi timp în care Ieremia îşi ridica glasul împotriva Babilonului, pentru ruşinoasa crimă de a-i fi nimicit pe copiii lui Dumnezeu, el le-a spus că Babilonul va fi dărâmat şi va zace în ruine pe veci. (Vezi Ier. 51:37-43.) Lucrul acesta s-a împlinit aidoma cu acest oraş superb al lumii antice. Citiţi din nou Isaia 13:17-22, alături de Ieremia 51:37-43.

Deja pe vremea lui Cristos, puterea Babilonului apusese şi, în primul secol după Cristos, se afla, în cea mai mare parte, în ruine. Cărămizile sale au fost folosite la construirea oraşului Bagdad şi la repararea canalelor. Secole de-a rândul a zăcut în

mormane de ruine. Doar animalele sălbatice ale deşertului mai locuiesc acolo. Este o împlinire remarcabilă a profeției. Când autoarea a stat şi a privit la ruinele sale, i-a venit greu să creadă că acolo se afla un oraş cândva splendid, plin de lux şi de o extravaganță de neegalat în istoria lumii, într-atât de jalnică e starea lui actuală!

În anul 606 î.Cr., a avut loc prima deportare a evreilor la Babilon. În anul acesta i s-a poruncit lui Ieremia să-şi scrie prezicerile pe care le făcuse şi să pună să fie citite în auzul poporului.

Aceste preziceri sunt răspândite peste tot, în capitolele 24 la 49 şi privesc viitorul evreilor, captivitatea babiloneană şi venirea lui Mesia.

Învățătorii vor dori, probabil, să cunoască ordinea profețiilor din timpul domniei lui Zedechia. Dr. Scroggie este o autoritate în acest domeniu. Capitolele 24; 27; 28; 29; 49:34; 51:1; 21; 34; 37; 38; 39:15-18; 32; 33; 30; 31; 39:1-14.

PREZICERI

1. Cu privire la viitoarele relații ale lui Dumnezeu cu Iuda (Ieremia 23; 31).
2. Cucerirea țării de către Nebucadnețar, regele Babilonului (Ieremia 20:4).
3. Exilul sau captivitatea lui Iuda în Babilon şi întoarcerea în țară după şaptezeci de ani (Ieremia 25 şi 26).
4. Cu privire la Mesia (Ieremia 23:6; 30:4-11; 33:14-26).
5. Israel va fi împrăştiat printre toate împărățiile lumii (Ieremia 24).
6. Refacerea finală a Israelului (Ieremia 23:1-40; 32:37-41; Ezechiel 37:21,22).

Ieremia a transmis mesajele sale poporului, rostindu-le în fața lor, în timp ce oamenii erau adunați la sărbători. Adesea a recurs la gesturi simbolice, menite să le atragă atenția. Sulul lui Ieremia pe care Iehoiachim l-a ars le-a luat lui Ieremia şi Baruc circa un an şi jumătate să-l pregătească. Scrierea pe vremea aceea nu se făcea atât de uşor ca în zilele noastre. Era o treabă anevoioasă şi îndelungată.

În zilele când tronul lui David se prăbuşea, iar Iuda mergea în robie, profetul a vestit venirea lui Mesia, Regele provenind din casa lui David, Odrasla neprihănită. *În zilele Lui, Iuda va fi mântuită, iar Israel va avea linişte în locuința sa; şi iată numele pe care I-l vor da: Domnul, neprihănirea noastră!* (Ieremia 23:6).

Răscumpărarea viitoare a lui Iuda prin Cristos este redată în capitolele 30 şi 31. Iudeii sunt împrăştiați astăzi, dar Dumnezeu îi va aduce înapoi. (Vezi Ieremia 30:10,11; 31:10.)

Ieremia 23 este un capitol foarte scump pentru evrei, poporul ales al lui Dumnezeu, şi scump pentru inima lui Dumnezeu. El ne spune despre viitorul lui Iuda, răscumpărată prin lucrarea lui Mesia al lor. Este făgăduit Isus, Bunul Păstor (versetele 1 şi 3). El Îşi va strânge oile Sale din toate colțurile pământului şi ele se vor întoarce în țara lor, pământul făgăduinței. Lucrul acesta va avea loc atunci când Regele va veni şi va sta pe tronul lui David (v. 5).

Istoria lui Iuda, într-un cuvânt

„Ales“ – Ieremia a profețit poporului ales al lui Dumnezeu, Iuda, înainte de exi-

lul iudeilor la Babilon.

„Capturat“ – El i-a avertizat de captivitatea lor, dacă nu aveau să asculte de Iehova.

„Duşi în robie“ – Ei au păcătuit, până când Dumnezeu a îngăduit să fie duşi în robie la Babilon, de către Nebucadneţar. Dumnezeu le spune că trebuie să rămână captivi şaptezeci de ani. (Vezi Ieremia 25:1-14; Daniel 9:2.)

„Mesia, care avea să vină“ – Dar Dumnezeu nu va îngădui copiilor Săi să rămână la nesfârşit împrăştiaţi printre naţiunile lumii. Într-o bună zi, evreii vor fi adunaţi în ţara lor şi Se va arăta bunul Păstor. (Vezi Ieremia 33:14-17.)

În cele din urmă, cei rămaşi la Ierusalim au fugit cu toţii în Egipt, în ciuda avertismentului lui Dumnezeu să nu procedeze aşa. (Vezi Ieremia 43.) Ei l-au rugat pe Ieremia să se roage pentru călăuzire, dar când aceasta a venit, ei au refuzat să asculte de ea. Profetul împreună cu Baruc au fost forţaţi să-i însoţească. Dar chiar şi în Egipt îl găsim pe profet ducându-şi la îndeplinire mandatul. El a profeţit cucerirea Egiptului de către Nebucadneţar. (Vezi Ieremia 43:8-13.) Evreii care locuiau în valea Nilului practicau idolatria şi Ieremia i-a avertizat cu privire la acest mare rău care-l săvârşeau. Când au refuzat să asculte de avertismentul său şi au continuat să se închine acestor dumnezei străini, Ieremia le-a spus că judecata lui Dumnezeu va veni peste ei. (Vezi Ier. 44:26-28.)

Aceasta este ultima dată când auzim despre Ieremia. Câtă vreme a trăit în Egipt după aceea nu ştim. Alţi profeţi au avut cel puţin succese ocazionale care să le învioreze inima în mijlocul greutăţilor, dar Ieremia pare să fi dus o luptă sortită eşecului până la sfârşit. Dezastrul, eşecul şi ostilitatea au fost răsplăţile pentru lucrarea sa. El a predicat unor urechi surde şi a părut să fi secerat numai ură, în schimbul iubirii sale pentru poporul său. În viaţă el pare să fi realizat puţin. A fost un om cu inima zdrobită. Dar Dumnezeu ne-a dat o relatare care-l face pe Ieremia unul din cei mai mari profeţi.

Viaţa lui Ieremia a fost învăluită de tristeţe tot mai adâncă. A trebuit să vadă cum poporul şi oraşul pe care l-a iubit s-au cufundat tot mai adânc în păcat. Şi tot timpul el n-a putut spera că lucrurile s-ar putea schimba. Cât de acut a simţit el aceasta se poate vedea din Plângerile sale. Hudson Taylor a scris odată că „Dumnezeu Îşi găseşte plăcerea să Se încreadă într-un copil vrednic de încredere dându-i o încercare.“ O, ce mare încredere trebuie să fi avut El în Ieremia! Deja am văzut opoziţia înverşunată pe care a avut-o de înfruntat. Acum asistăm la ura duşmanilor săi, care atinge punctul culminant când ei cer moartea sa. *Omul acesta trebuie omorât!* Afirmaţia aparţine prinţilor. (Vezi Ier. 38:4.)

Fiind reţinut în curtea garnizoanei de pe lângă palatul regal, Ieremia a avut prilejul să stea de vorbă cu soldaţii care făceau de gardă, precum şi cu cetăţenii care se iveau pe acolo. (Vezi Ieremia 37:21.) Tuturor el le-a vestit Cuvântul Domnului. (Vezi Ieremia 37:6-10.) Mesajul său a fost că era o mare nechibzuinţă să se opună caldeilor, deoarece asta nu va aduce după sine decât distrugere. Dar aceasta constituia o atât de mare ofensă adusă mândriei naţionale, încât prinţii menţionaţi la 38:1

s-au hotărât să-l ucidă pe Ieremia. Totuşi regele Zedechia a fost convins că Ieremia avea dreptate.

Fireşte Ieremia „a slăbit mâinile“ poporului. (Vezi Ieremia 38:4.) Oamenii erau convinşi că împotrivirea era inutilă, întrucât Dumnezeu a spus că Ierusalimul va fi cucerit şi incendiat de către caldei. Oamenii de rând şi soldaţii nu mai erau dispuşi să-şi sacrifice viaţa încercând să apere cetatea.

Găsim în capitolele 40 la 44 profeţiile rostite de Ieremia după căderea Ierusalimului.

1. Către rămăşiţa din Iuda. . . . . Ieremia 40:1–43:3
2. Către rămăşiţa din Egipt . . . . . Ieremia 43:4–44:30

În capitolul 52 este consemnată o pagină de istorie, care ne redă situaţia captivităţii lui Iuda.

IEREMIA ŞI TIMPUL ÎN CARE A TRĂIT

Profeţia lui Ieremia se înscrie în tulburările care au avut loc în Iuda în perioada imediat precedentă captivităţii babiloniene şi în timpul acesteia, aidoma cântecului unei ciocârlii pe câmpul de bătălie al Flandrei. Este ca o minunată simfonie a durerii, oratoriul lui Dumnezeu de lacrimi şi consolare, în care El, în marea Sa iubire, plânge pentru poporul pe care e nevoit să-l pedepsească. Mesajul cărţii are de a face cu certitudinea judecăţii lui Dumnezeu din pricina păcatului, dar şi cu tandreţea şi eternitatea iubirii Sale nemărginite. Profeţiile nu sunt în ordine cronologică, ci fiecare profeţie este legată de istoria timpului, sub domniile a cinci regi: Iosia, Iehoahaz, Iehoiachim, Iehoiachin, Zedechia şi, în cele din urmă, cu captivitatea care a urmat. Ieremia e preocupat de alunecarea de la credinţă a lui Iuda, care se depărtase de Domnul. Prin Ieremia Dumnezeu a trimis avertismente despre judecăţile ce stăteau să se abată, implorându-l pe poporul Său să se întoarcă la poruncile Sale.

GIUVAERE DE ADEVĂR ÎN CARTEA IEREMIA

Ieremia a fost profetul lui Dumnezeu, care a rostit cuvintele lui Dumnezeu. Citiţi minunata sa chemare, în Ieremia 1:4-10. De zeci de ori îl găsim pe Ieremia plângând: *Aşa vorbeşte Domnul.* O dată adaugă: *O, pământule, pământule, pământule, ascultă glasul Domnului!* (Ieremia 22:29) Cartea abundă în pasaje de aur: 6:16; 9:23-24; 10:10-13; 17:7-8; 18:1-6; 20:9; 22:29; 23:5-6. Capitolele de aur sunt 31 şi 33. E greu de găsit cuvinte în orice limbă de o frumuseţe mai încântătoare.

Cristos apare în Ieremia. Naşterea Sa din fecioară este cert menţionată în 31:32. El este minunat înfăţişat în 23:5-6. Împărăţia Sa viitoare este descrisă cu prisosinţă în capitolele 31 şi 33. Întreaga carte este o serie de mesaje, în care fiecare a fost rostit pentru a răspunde nevoii de moment. Prin urmare, aceste mesaje sunt ca *nişte mere de aur într-un coşuleţ de argint* (Proverbe 25:11) şi atunci când le aplicăm la noi înşine, descoperim că ele împlinesc nevoile noastre, cum au împlinit nevoile poporului pribeag al lui Iehova.

PLÂNGERILE LUI IEREMIA

Iată încă o carte dintre excelentele cărți de poezie al Bibliei! A fost îndeobşte atribuită lui Ieremia. Cinci poeme minunate şi distincte sunt înmănuncheate într-o carte. Ea nu e în întregime tristă. Deasupra norilor poetului, ce se tânguie pentru păcatele poporului său, este soarele strălucitor al lui Dumnezeu. În Plângeri 3:22-27 lumina răzbate printre nori, aruncând lumină pe întinderea cerului înnourat. Harul lui Dumnezeu întotdeauna străluceşte deasupra norilor de păcat (Vezi Romani 5:20) şi întotdeauna va străluci în inima care se încrede în Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus Cristos, care dă *frumusețe în loc de cenuşă, uleiul bucuriei în locul plânsului, haina laudei în locul duhului împovărat* (Isaia 61:3).

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: IEREMIA O AVERTIZEAZĂ PE IUDA Ier. 1:1-10; 2:1-13; 3:12,22,23: 4:14-19; 6:1-30
Luni: O MUSTRARE Ier. 7:1-15; 9:1-16; 17:5-18
Marți: OLARUL Ieremia 18:1-17
Miercuri: PĂSTORII NECREDINCIOŞI Ieremia 23:1-40
Joi: POCĂINȚĂ ŞI REFACERE Ieremia 24–25
Vineri: ULTIMELE ZILE ALE ISRAELULUI Ieremia 30:18–31:40
Sâmbătă: RĂSTURNAREA LUI IUDA Ieremia 52:1-34 MÂNGÂIERE PENTRU CEI ÎNTRISTAȚI Plângerile lui Ieremia 1–5

Capitolul 20

Să înțelegem Ezechiel

Ezechiel Îl înfățișează pe Isus Cristos, Fiul Omului

Ezechiel, credinciosul predicator al exilaților din Babilon, este autorul acestei cărți.

Ieremia, marele profet pe care tocmai l-am terminat de studiat, a fost ultimul dintre profeții de la Ierusalim înainte de exil. Slujba sa încă continua când a venit sfârşitul. Amintiți-vă de firul narativ. Tânărul profet Ezechiel era deja la lucru printre exilații din Babilon. Dumnezeu pregătise un martor pentru popor în captivitatea lor. Dumnezeu avea nevoie de o voce, care să-i avertizeze pe oameni şi să le reamintească de motivele pentru care au venit peste ei toate aceste nenorociri. Timp de douăzeci şi doi de ani, Ezechiel s-a ocupat de robii descurajați la care Dumnezeu l-a trimis.

Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: (Ezechiel 24:15). Această sintagmă se întâlneşte de patruzeci şi nouă de ori în Ezechiel. Cele mai mari comunicații ale lui Dumnezeu pot fi făcute doar de slujitorii Săi, a căror inimă a fost zdrobită. Instrumentul aflat în mâna lui Dumnezeu trebuie să fie gata să participe la suferința altora. Trupul lui Isus a fost frânt pentru noi.

Ezechiel este pentru evreul de azi. Ea îi spune poporului ales al lui Dumnezeu că Dumnezeu Îşi va împlini promisiunile Lui certe. Țara lor, oraşul lor, templul lor le vor fi restituite. Ea descopere planul lui Dumnezeu pentru ei.

Ezechiel este pentru creştinul de azi. Este o carte a timpurilor, căci timpul lui Dumnezeu este întotdeauna revelat în funcție de relațiile Sale cu evreii. Israel începe să revină în țara lui şi istoria divină este în curs de a fi scrisă. Națiunea are de-acum o existență oficială. Când încep să se mişte evreii, ştim că Dumnezeu e gata să acționeze.

Puțin din Ezechiel se va găsi în Evanghelii sau Epistole. Căutați, în schimb, în Apocalipsa. Ezechiel şi Ioan par să-şi dea mâna peste veacuri şi, privind în viitor, ei văd desfăşurându-se noile ceruri şi noul pământ. Profetul Ezechiel, scrutând zarea cu privirea ațintită, pe jumătate în surdină, spune: *Deasupra cerului care era peste capetele lor era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui tron; pe acest chip de tron se vedea alt chip, asemenea unui om, care stătea pe tron* (Ezechiel 1:26). Iar Ioan, puțin mai aproape, dezvăluind viziunea pe care i-a dat-o Dumnezeu, spune pe un ton mai limpede, următoarele cuvinte: *Şi iată că în cer era aşezat un tron şi*

pe acest tron stătea Cineva. Cel ce stătea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu (Apocalipsa 4:2,3).

Această carte este numită după autorul ei, conform binecunoscutului obicei. Ca și Ieremia, Ezechiel a fost nu doar un profet, ci și un preot. El a fost profet în timpul captivității. La vârsta de douăzeci și cinci de ani, a fost dus în robie la Babilon, în anul 597 î.Cr., împreună cu membri din păturile superioare ale societății, cu unsprezece ani înainte de distrugerea Ierusalimului. Asta înseamnă că timp de unsprezece ani 10.000 de exilați au trăit într-un fel de lagăr de concentrare la Babilon, în timp ce Ieremia și ceilalți evrei rămași acasă se străduiau să continue viața. Timp de cinci ani captivii nu au avut predicator. Apoi Ezechiel a început să-i slujească. Imediat el a încercat să spulbere speranța lor amăgitoare că se vor întoarce în curând în Palestina. El a încercat să-i pregătească pentru vestea distrugerii preaiubitului lor Ierusalim. Ezechiel a trăit în același timp cu Daniel și Ieremia. Ieremia a rămas printre iudeii din Ierusalim. Ezechiel a trăit cu exilații la Babilon, iar Daniel a trăit la curtea regală din Babilon.

Daniel împreună cu alți adolescenți evrei fuseseră duși la Babilon în anul 606 î.Cr. Ezechiel a venit cu nouă ani mai târziu. Ezechiel a aflat că Daniel ajunsese într-un post înalt la palatul lui Nebucadnețar, în pofida vârstei sale fragede. Fără îndoială, Daniel a contribuit la ușurarea situației multor captivi, din pricina poziției pe care o ocupa. Ezechiel și Daniel erau tineri cam de aceeași vârstă. Ieremia era mai în vârstă. El profețise de circa treizeci de ani la Ierusalim, când a fost dus în captivitate Ezechiel. Există certitudinea că Ezechiel fusese elevul lui Ieremia cât timp s-a aflat în Cetatea Sfântă și îl găsim predicând captivilor de la Babilon aceleași lucruri pe care le predicase și Ieremia. El le-a vorbit despre păcatul lor și despre judecata care va urma negreșit și a subliniat din nou nechibzuința de a se bizui pe Egipt.

TIMPUL LUI EZECHIEL

Regatul Israel fusese dus în robie cu 120 de ani înainte, de regele Asiriei. Apoi Dumnezeu a adus judecata asupra regatului de sud, Iuda. Nebucadnețar venise la Ierusalim și luase robi zece mii dintre oamenii cei mai de seamă ai regatului de sud, și câțiva oameni de viță regală, printre care Daniel și Ezechiel. (Vezi II Cronici 36:6,7; Daniel 1:1-3; II Regi 24:14-16.) Locuitorii Israelului trăiseră în permanență în necazuri. Lui Nebucadnețar i-a trebuit douăzeci de ani să distrugă Ierusalimul complet. Ar fi putut s-o facă mai devreme, dar a vrut să obțină tribut. În plus, Daniel era favoritul curții sale și există posibilitatea ca el să fi fost influențat de tânărul său premier. În cele din urmă, el a devastat Ierusalimul, deoarece se alia în permanență cu Egiptul. Tristă a fost soarta Ierusalimului, când zidurile sale au fost culcate la pământ, casele incendiate, templul distrus, iar populația sa dusă în robie!

Dumnezeu vorbise despre captivitatea lui Iuda la Babilon cu peste o sută de ani înainte de a se fi întâmplat. (Vezi Isaia 39:6; Mica 4:10.) Ieremia prezisese

că robia babiloneană va dura şaptezeci de ani. (Vezi Ieremia 25:11,12.) Este interesant să observăm că Dumnezeu le-a spus exact cât va dura exilul. Dar captivitatea nu a avut darul de a-i aduce pe locuitorii din Iuda înapoi la Dumnezeu. Judecata lui Dumnezeu doar a părut să-i împingă pe oameni la şi mai mare răutate. Ei s-au închinat la idoli, au ridicat stâlpi pe înălțimi şi au pângărit locul sfânt al lui Iehova. (Vezi Ezechiel 5:11.) Ezechiel a început să le profețească,

Locuința lui Ezechiel în Babilon a fost lângă râul Chebar. Era un canal navigabil, care se bifurca din Eufrat, deasupra oraşului Babilon, cel mai frumos din lume, plin de palate, grădini, temple şi poduri, făcând din el o remarcabilă expoziție a Orientului. Chebar a fost, probabil, unul dintre numeroasele canale pe care ştim că monarhii babilonieni le-au săpat. Ezechiel s-a numărat printre captivii care au săpat canalul. Conform tradiției, micul cătun Kifil (care în arabă înseamnă Ezechiel) a fost localitatea în care a trăit, a murit şi a fost îngropat Ezechiel. Tel-abib, unde locuia o colonie de captivi evrei, se afla prin apropiere. Ezechiel a trăit cu aceşti oameni. Se afla la optzeci de km de Babilon. Fără îndoială l-a vizitat pe Daniel la palat. Evreii prezentau un tablou de compătimit – lipsiți de templu, de orice viață națională şi de puține oportunități pentru dezvoltarea economiei. Unui asemenea auditoriu le-a devotat Ezechiel cei mai buni ani ai vieții sale.

Ezechiel avea un stil şi o metodă de predare proprie. El foloseşte simboluri, cum ar fi asedierea imitativă a Ierusalimului (Ezechiel 4), apoi vedenii (Ezechiel 8), parabole (Ezechiel 17), poeme (Ezechiel 19), proverbe (Ezechiel 12:22,23; 18:2) şi profeții (Ezechiel 6; 20; 40–48).

Ezechiel este un artist. El zugrăveşte tablouri ce nouă ni se par stranii. Ele sunt mistificatoare şi pline de groază, şi uneori greu de descifrat. El vorbeşte de păcat, de pocăință şi de binecuvântare.

UN EXILAT ÎNTRE EXILAȚI

Dumnezeu i-a spus lui Ezechiel să se ducă la oamenii din captivitate. El însuşi era rob, slujindu-i pe robi. Noi trebuie să păşim alături de oameni, pentru a le putea veni în ajutor. Aceasta a fost metoda folosită de Domnul. Dumnezeu îi spune lui Ezechiel să le vorbească *fie că vor asculta, fie că nu vor asculta* (Ezechiel 3:11). Responsabilitatea lui Ezechiel era să transmită mesajul lui Dumnezeu. Rezultatele nu stăteau în puterea sa.

La scurt timp după ce s-a născut Ezechiel, a luat naştere o mare reformă în viața socială şi în modul de închinare a poporului. Aceasta a fost cauzată de inspirația cărții Deuteronom, care tocmai fusese publicată (în anul 621 î.Cr.). Dar reforma fusese superficială. Declinul religios fusese încununat de dezastru politic, iar Ierusalimul a fost cucerit după un asediu de optsprezece luni cu consecințe de nedescris. Templul, pentru care iudeii manifestaseră un ataşament atât de profund, a fost redus la cenuşă, iar poporul deportat la Babilon.

SLAVA LUI DUMNEZEU

„Slava lui Dumnezeu“ pare să fie expresia favorită a lui Ezechiel. O întâlnim de douăsprezece ori în primele unsprezece capitole. După aceea, nu mai apare din nou până la capitolul patruzeci şi trei. Întristată, *slava Domnului* a părăsit templul din Ierusalim, datorită idolatriei poporului. Dumnezeu spune: *Mi-ai pângărit sanctuarul cu toate lucrurile tale detestabile şi cu toate urâciunile tale; de aceea, şi Eu te voi diminua* [Ezechiel 5:11, după versiunea King James, n.tr.]. În Ezechiel 8 îl vedem pe Ezechiel într-o vedenie, transportat la Ierusalim, în care vede patru feluri de idolatrie ce se practicau în curțile casei Domnului – până şi închinarea la soare, cu spatele întoarse spre sanctuar, şi având fețele îndreptate spre răsărit. Vedem cum *slava Domnului* se retrage treptat, de la locul prea sfânt, întristată de păcatul idolatriei, curtea umplându-se de strălucire. Apoi s-a depărtat până în pra-gul templului şi s-a aşezat deasupra heruvimilor. Iar când heruvimii s-au ridicat de pe pământ, *slava Domnului* mergea deasupra aripilor lor, urcând împreună cu ei, părăsind oraşul şi retrăgându-se în munți (Ezechiel 10).

Tineri creştini, exact acest lucru ni se poate întâmpla şi nouă! Putem să-L întristăm pe Duhul Sfânt şi să ne împotrivim Lui, până când El este stins şi inima noastră devine ca un templu ruinat, deposedat de slava Sa. Există atâtea vieți creştine ruinate, din care s-a dus strălucirea, prin neascultare.

Îl întristăm pe Duhul când nu ne permitem timpul de a citi Cuvântul sau de a ne ruga. Noi îngrădim Duhul când refuzăm să fim canale curate, prin care să poată lucra El. Ne împotrivim, permițând unor idoli să sălăşluiască în inima noastră. Adu-ți aminte că trupul tău este templul Duhului Sfânt. Străluceşte prezența Lui în viața ta?

În Vechiul Testament slava lui Dumnezeu se referă la lumina ce strălucea între heruvimi în sfânta sfintelor, ca dovadă a prezenței lui Dumnezeu. Ezechiel se deschide cu această slavă în cadrul vedeniei (Ezechiel 1). Şi cartea se termină cu slava pământească (Ezechiel 40–48). Vedeniile lui Ezechiel, primite între aceste două puncte, ne spun despre îndepărtarea treptată a acestei slăvi (Ezechiel 9:3). Mai întâi, a părăsit heruvimii, oprindu-se deasupra pragului casei lui Dumnezeu (Ezechiel 10:4), de unde s-a deplasat la poarta de răsărit (Ezechiel 10:18,19). Şi, în final, s-a îndepărtat de templu şi de cetate, poposind pe Muntele Măslinilor (Ezechiel 11:22,23). Astfel – treptat, cu reticență, dar maiestuos – slava Domnului a părăsit templul şi Cetatea Sfântă. Apoi a urmat captivitatea.

Acesta a fost mesajul lui Ezechiel către națiune. Captivitatea lor a fost rezultatul păcatului lor şi înainte de a putea spera să se întoarcă în țara lor, ei trebuiau să se întoarcă la Domnul lor. Mesajul acesta atinge punctul culminant în strigătul înflăcărat de la Ezechiel 18:30-32.

Judecata lui Dumnezeu asupra păcatului este sigură şi severă. Răscumpărarea Sa este tot atât de sigură, când este primită de inima omenească. Mesajul lui Ezechiel se încheie cu promisiunea slavei viitoare. Ezechiel 37 este capitolul clasic al speranței Israelului, după cum vedenia templului este tot atât de semnificativă. Slava Domnului

revine (Ezechiel 43:2-6) şi umple casa Domnului (Ezechiel 44:4).

Profeția lui Ezechiel este de o intensitate practică, atât pentru națiune, cât şi pentru biserică. După cum captivitatea Israelului a fost rezultatul păcatului, tot aşa nu trebuie să uităm că *păcatul este ruşinea unui popor*. Necazurile unei națiuni sunt rezultatul apostaziei întregii națiuni, al îndepărtării de Dumnezeu.

Acelaşi lucru e valabil şi în cazul bisericii lui Cristos. Slava Domnului a părăsit casa Domnului din pricina păcatelor poporului lui Dumnezeu. Este, de asemenea, adevărat în cazul experienței creştine. Binecuvântarea lui Dumnezeu se va întoarce la copiii Săi când ei se vor întoarce la El.

EZECHIEL ŞI CAPTIVITATEA

Se pare că Dumnezeu l-a chemat pe Ezechiel să explice şi să justifice acțiunea Sa de a fi permis copiilor Săi să fie luați în captivitate. Ei deveniseră răi, „cu grumazul înțepenit"; se făcuseră vinovați de păcate şi urâciuni inimaginabile. Or, când alte națiuni făcuseră ce a făcut Israel, Dumnezeu le-a şters de pe fața pământului. Dumnezeu Se purta cu Israel în aşa fel încât să-l îndrepte. Israeliții trebuiau să spună: *Ştiu, Doamne, că judecățile Tale sunt drepte şi că din credincioşie m-ai smerit* (Psalmi 119:75). El Îşi pedepsea copiii, din pricina păcatului lor şi îi învăța lecții importante. El a spus că o rămăşiță avea să supraviețuiască. *Şi vor şti astfel că Eu sunt Domnul Dumnezeu* – a fost scopul urmărit de El. Şi este un fapt adevărat că, pe lângă toate păcatele pe care le-au săvârşit evreii, ei n-au mai fost idolatri de la captivitate încoace! În ciuda avertismentelor lui Dumnezeu, ei persistaseră în idolatrie, dar niciodată nu s-au mai făcut vinovați de acest păcat după ce s-au întors din robia babiloneană.

Dumnezeu l-a aşezat pe Ieremia să fie un puternic turn al tăriei în țara lui Iuda. În acelaşi fel, El l-a aşezat pe Ezechiel să fie un turn printre tovarăşii săi de robie, lângă râul Chebar, în țara caldeilor. El i-a spus lui Ezechiel că i-a făcut fruntea *ca un diamant, mai aspră decât stânca* (Ezechiel 3:9). Tăria a caracterizat slujba profetului al cărui nume înseamnă: „Dumnezeu va întări".

EZECHIEL – UN MISIONAR PRINTRE AI SĂI

Ezechiel a fost trimis la propriul său popor. Este uneori mai uşor să mergi ca misionar în China sau India, decât să vorbeşti propriei tale case sau propriilor tăi prieteni!

Poate că Dumnezeu ne vorbeşte nouă cum i-a vorbit şi lui Ezechiel – *Căci nu eşti trimis la un popor cu o vorbire încurcată şi cu limbă dificilă, ci la casa lui Israel… Du-te la exilații din captivitate, la copiii poporului tău, şi vorbeşte-le* (Ezechiel 3:5,11). Grea sarcină a fost pentru Ezechiel să le vorbească profeților falşi, bătrânilor, păstorilor şi prinților, dar Dumnezeu i-a poruncit să facă acest lucru.

EZECHIEL – UN STRĂJER

Dumnezeu i-a spus lui Ezechiel să fie un străjer. El i-a spus profetului să nu

se teamă de oameni, ci să-i avertizeze, iar dacă nu va face acest lucru, atunci va cere sângele lor din mâinile lui. (Citiți Ezechiel 3 şi 33.) Aceste capitole afirmă clar responsabilitatea noastră de a vesti mesajul Evangheliei. Pavel şi-a îndeplinit cu atâta credincioşie această îndatorire, încât a putut spune: *De aceea, vă mărturisesc astăzi că sunt curat de sângele tuturor* (Fapte 20:26).

EZECHIEL – SEMNUL

Pentru a fi semnul lui Dumnezeu către popor, Ezechiel a trecut printr-o pierdere a tuturor intereselor sale personale. El a fost gata să facă tot ce i-a cerut Dumnezeu să facă pentru poporul Său, şi Dumnezeu i-a cerut să facă lucruri extraordinare! El s-a zăvorât în casă (3:24). A fost pus să stea într-o poziție ciudată (4:4-8). Apoi şi-a drămuit hrana (4:10). Şi-a sacrificat înfățişarea personală (5:1), a bătut din mâini şi a dat cu piciorul (6:11), ba chiar şi-a scos afară bunurile personale ale casei sale, pentru a demonstra strămutarea lui Israel în captivitate (12:2-7). S-ar putea ca Dumnezeu să nu ne ceară facem toate acestea, dar e posibil să ne ceară să facem lucruri care să fie împotriva voinței sau dorințelor noastre. Ne va găsi El la fel de ascultători ca Ezechiel? Cristos caută astfel de oameni – *Am căutat printre ei un om care să înalțe un zid şi să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea, pentru țară, ca să n-o nimicesc, dar n-am găsit nici unul!* (Ezechiel 22:30).

JUDECĂȚILE PESTE INAMICII LUI IUDA

În Ezechiel 25–32 auzim sentința de condamnare rostită peste națiunile din jur. Ne aducem aminte că Isaia a rostit avertismente în capitolele 13–23. Ieremia rosteşte avertismentele sale în capitolele 46–51. Fiecare din aceşti profeți a menționat alte națiuni. Ezechiel a avertizat pe Amon, Moab, Edom, Filistia, Tir, Sidon şi Egipt.

Ce e remarcabil la aceste profeții este faptul că au fost făcute într-o perioadă când oraşele şi națiunile respective erau puternice. Dar, între timp, fiecare din ele a decăzut într-o stare de totală ruinare, ca Babilonul, sau a fost trecută în rândul țărilor lipsite de semnificație. Multe din profețiile specifice deja s-au împlinit, până în cele mai mici amănunte. *Dreptatea înalță un popor, dar păcatul este ruşinea popoarelor* (Proverbe 14:34).

VEDENIILE LUI EZECHIEL

Ezechiel este un profet al vedeniilor. Textul cheie al cărții ne arată aceasta: … *pe când eram printre exilați… s-au deschis cerurile şi am văzut vedenii ale lui Dumnezeu* (Ezechiel 1:1). Este de o importanță vitală să vă uitați fugitiv peste aceste vedenii, înainte de a trece la studiul lor amănunțit.

Vedenia heruvimilor (Ezechiel 1:1–3:13)

În această vedenie apar „patru ființe vii“, având fețe neobişnuite, dar fiecare

cu înfățișarea generală a unui om. Scopul principal al vedeniei este dublu: să-l împuternicească pe Ezechiel în vederea slujbei şi să imprime în el nevoia de a asimila cuvintele pe care Dumnezeu i le-a spus, pentru ca el să le dea mai departe oamenilor. Observați „sulul“ pe care el a trebuit să-l mănânce în vedenia sa (3:1). Ascultarea necondiționată de voia lui Dumnezeu a ființelor a simbolizat ascultarea care se aştepta din partea lui Ezechiel. Modul lor de deplasare ca un tot unitar este o întruchipare a voii lui Dumnezeu, perfect executată. Ezechiel şi Apocalipsa sunt adesea similare în simbolistica lor. „Omul“ de pe tron (1:26) este Fiul lui Dumnezeu. „Ca înfățişarea curcubeului“ se referă la legământul încheiat de Dumnezeu cu Noe (1:28). „Focul“ (1;4,13,27) întruchipa Duhul lui Dumnezeu. Găsim în Apocalipsa toate acestea. Cristos e prefigurat proeminent în toate simbolismele.

Vedenia slavei, contrastată cu fărădelegea omului (Ezechiel 8–11)

Înainte de asediul Ierusalimului, lui Ezechiel i se dăruieşte o vedenie cuprinzătoare, în cadrul căruia vede urâciunile comise de oamenii care pângăreau sanctuarul, toate acestea contrastând cu slava lui Dumnezeu. „Urâciunile“ este un termen care apare frecvent în toată această secțiune, pus în contrast puternic cu „slava“, care apare tot atât de frecvent. Dumnezeu încerca să-i arate Israelului de ce a fost dus în robie (8:17,18).

Vedenia viței care arde (Ezechiel 15)

Vița devine un simbol pentru Iuda, iar vița arzândă, ce nu face rod, este o reprezentare a poporului lui Dumnezeu. Urâciunile Ierusalimului sunt atât de strigătoare la cer, încât merită pedeapsa cea mai severă. Vedenia pierzării este urmată de parabola soției necredincioase. Israel a fost „mireasa“ lui Iehova, care L-a părăsit pe Dumnezeu, curvind cu alți dumnezei. Dragostea de idoli, mai degrabă decât dragostea de Dumnezeu, a cauzat căderea Israelului (cap. 16).

Vedenia oaselor uscate (Ezechiel 37)

În această vedenie, se vede o vale mare, plină cu oase uscate, despre care se spune că sunt „toată casa lui Israel“ (37:11). Lecția principală a vedeniei este restaurarea poporului lui Dumnezeu. El îi ia dintre păgâni; îi strânge pe israeliți din toate țările printre care, asemenea oaselor fără carne, au fost împrăştiați. Mai este şi un tablou al puterii lui Dumnezeu să-i învie pe cei care au fost nu numai împrăştiați, ci şi morți în păcate. Aceasta este „naşterea din nou“, i s-a explicat lui Nicodim. Dumnezeu o promite aici Israelului. Israeliții urmează să fie aduşi, umpluți cu Duhul lui Dumnezeu şi resădiți în țara lor.

PARABOLE ŞI SEMNE ÎN EZECHIEL

Alături de vedenii, acestea abundă în Ezechiel. Cele mai remarcabile rețin atenția. 1) Parabola celor doi vulturi (cap. 17) îl relevă pe regele Babilonului (v.

12) şi pe regele Egiptului. „Ramura cea mai înaltă“ a cedrului (v. 3) corespunde strămutării lui Iehoiachin ca rob la Babilon. „Sămânța țării“ a fost Zedechia (v. 5). „Mlădița fragedă“ (v. 22), pe care Iehova o va sădi, este Mesia, viitorul Rege din spița lui David, prin Care toate națiunile vor învăța să-L cunoască pe Dumnezeu. Şi Ieremia vorbeşte despre „ramura cea mai înaltă“ (Ier. 23:5,6. Vezi şi Isaia 11:1; Zah. 3:8; Isaia 53.) Pentru „munții Domnului“, vezi 17:22; 20:40; Mica 4:1,2; Isaia 2:2.3. 2) Capitolele 20–23 cuprind câteva parabole, printre care mai proeminentă este cea a celor două surori Ohola şi Oholiba. 3) Parabola cazanului în clocot (cap. 24) simbolizează holocaustul de la Ierusalim, cauzat de babilonienii invadatori. O cantitate uriaşă de combustibil, foc încins, carne fiartă şi oase arse arată intensitatea asediului (v. 5,10). 4) Cele două toiege – unul Iuda, celălalt Israel – sunt redate în final reunite sub conducerea unui Rege Păstor al copiilor lui Dumnezeu: Cristos (37:24). Acesta e unul din „semnele“ foarte importante.

PREZICERI ÎNAINTE DE ASEDIUL IERUSALIMULUI – ÎMPOTRIVA LUI IUDA (Citiți Ezechiel 1–24)

La începutul cărții, îl vedem pe Ezechiel, un tânăr de vreo 30 de ani, captiv, fiind numit totuşi de Dumnezeu pentru o mare slujbă.

Ca profeții în general, Ezechiel şi-a început slujba numai după ce a avut o vedenie şi o chemare din partea lui Dumnezeu. Citiți chemarea lui Ieremia în Ieremia 1:4-10. Deschideți la Isaia 6 şi revizuiți faptele chemării şi mandatului lui Isaia. Ezechiel începe cu experiențele profetului, când a fost chemat el.

O SCURTĂ PRIVIRE DE ANSAMBLU A LUI EZECHIEL

Pivotul cărții este distrugerea Ierusalimului.

I. Înainte de asediu… (1-24)

Ezechiel şi-a început slujba cu şase ani înainte de distrugerea Ierusalimului, cu profețiile sale şi a continuat să prezică certitudinea că ceea ce profețea se va întâmpla.

II. Asediul… (25–32)

După aceasta, profețiile sale se ocupă de duşmanii lui Iuda şi de înfrângerea acestor națiuni păgâne.

III. După asediu… (33–48)

În cele din urmă, sunt zugrăvite restaurarea şi restabilirea lui Iuda.

Ezechiel ne dă o imagine foarte dramatică a vedeniei şi a chemării sale la slujbă. Ființa Sfântă care i s-a arătat putea merge oriunde. Ea era atotputernică, putea vedea totul şi putea stăpâni universul prin mâna Sa puternică.

Vedenia pe care a văzut-o a fost neobişnuit de complicată şi elaborată. Observați de câte ori foloseşte Ezechiel cuvintele „înfățişare“ şi „asemănare“. El este

conştient că încearcă să descrie lucruri greu de imaginat.

Profetul a văzut un nor de foc apropiindu-se. Din flacără se apropiau patru ființe vii, sugerate de heruvimii templului. (Vezi I Regi 6:23-28; Geneza 3:24; Psalmul 18:10.) Fiecare avea patru aripi şi patru fețe: a unui om, a unui leu, a unui bou şi a unui vultur, simbolizând inteligență, demnitate, tărie şi viteză. Ele erau îndreptate spre est, vest, nord şi sud, sugerând că toate părțile universului sunt complet descoperite privirii pătrunzătoare a lui Dumnezeu. Aripile arătau că nu e nici un loc care să nu fie accesibil puterii divine. Roțile erau pline de ochi – roți astfel echipate încât să nu poată greşi. Vedem un simbol al atotputerniciei, omniprezenței şi omniştiinței lui Dumnezeu.

Misteriosul vârtej al puternicelor aripi a fost urmat de o tăcere la fel de misterioasă. Când roțile se opreau, aripile se lăsau jos. Deasupra capetelor creaturilor era o floare de cristal, pe care era un tron de safir, iar pe tron Atotputernicul Dumnezeu Însuşi, un chip cu o strălucire şi o glorie supranaturală. Groaza măreției divine a fost atenuată de apariția unui splendid curcubeu în jurul tronului. Nici nu e de mirare că Ezechiel a căzut cu fața la pământ când a văzut vedenia. Vedenia avea drept scop să distrugă toată încrederea de sine pe care ar fi putut-o avea profetul.

CHEMAREA

După vedenie, teribila tăcere a fost întreruptă de apariția Celui Atotputernic pe tron. Profetul îşi primea chemarea. Dumnezeu i-a spus profetului căzut cu fața la pământ să se ridice şi să accepte împuternicirea în vederea slujbei. Dumnezeu l-a numit pe Ezechiel „fiul omului“. Expresia aceasta e folosită de o sută de ori. Ezechiel a fost chemat să facă cunoscut mesajul lui Dumnezeu – un mesaj de condamnare pentru popor. (Citiți Ezechiel 2:1-10.) Această condamnare era justificată de răzvrătirea lor. Ezechiel a avut toate ispitele să se „răzvrătească“, dar s-a dus fără murmur să rostească cuvântul.

Autoritatea profetului este sugerată de simbolica înghițire a cărții sub formă de sul. El trebuia să-şi însuşească mesajul. El trebuia să-l mănânce. (Citiți Ezechiel 3:3.) Deşi conținutul său era amar pentru gură, în realitate, era dulce ca mierea, căci este dulce să faci voia lui Dumnezeu şi să ți se încredințeze sarcini pentru El.

Apoi vârtejul aripilor şi uruitul roților s-au auzit, când slava lui Iehova s-a ridicat de deasupra locului şi carul s-a îndepărtat, lăsându-l pe profet într-o stare de amărăciune, cu spiritul încins. În această stare s-a îndreptat spre Tel-abib, o colonie de exilați ca şi el, unde a rămas o săptămână într-o stare de completă stupefacție.

STRĂJERUL

La sfârşitul săptămânii a primit un alt mesaj de la Dumnezeu. De data aceasta a fost mult mai explicit. A fost chemat să fie un străjer. *Fiul omului, te fac*

paznic peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt care va ieşi din gura Mea, să-i avertizezi din partea Mea! Când voi zice celui rău: Vei muri negreşit!, dacă nu-l vei avertiza şi nu vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea şi să-i scapi viaţa, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îţi voi cere sângele din mâna ta! Dar dacă-l vei avertiza pe cel rău şi el tot nu se va întoarce de la răutatea lui şi de la calea cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, iar tu îţi vei mântui sufletul! (Ezechiel 3:17-19).

Dumnezeu plasează o mare responsabilitate asupra străjerilor Săi. Cum putem să fim atât de nepăsători, în lumina unor cuvinte ca acestea?! Cum putem să ne ducem la culcare, neglijându-ne datoria de a-i avertiza pe alţii de păcatele lor? Haideţi să răspundem la această provocare şi să luăm în seamă acest avertisment.

Ezechiel 33:7 spune: *te-am pus străjer.*

Ca străjer Ezechiel trebuia să-i avertizeze pe fiecare de catastrofa pe care el o vedea atât de limpede. Nu este de ajuns să avertizăm mulţimea. El trebuia să lucreze cu indivizi, buni sau răi, din care era compusă mulţimea şi să le spună să se întoarcă de la căile lor rele.

Dumnezeu a imprimat în Ezechiel sentimentul responsabilităţii individuale. Fiecare în parte trebuia să se pocăiască. Fiecare trebuia să audă Cuvântul. Cât de adevărate sunt cuvintele acestea astăzi în cazul fiecărei persoane! Fiecare trebuie să-L primească pe Cristos individual. Nimeni nu poate face acest lucru pentru tine. *Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu* (Ioan 1:12; vezi şi Ioan 3:16; 5:24; 3:36).

PATRU SIMBOLURI ALE PRĂPĂDULUI CE VA VENI ASUPRA IERUSALIMULUI

1. Asediul Ierusalimului . . . . . .Ezechiel 4:1-3

Ezechiel nu poate vorbi, dar el este totuşi un profet şi, ca atare, poate predica, dacă nu prin viu grai, atunci prin simboluri. (Vezi Ezechiel 3:22-27.)

2. Exilul – Durata . . . . . Ezechiel 4:4-8

Secţiunea aceasta este stranie. Vă amintiţi că Ezechiel a fost un semn. El s-a culcat pe coasta stângă, simbolizând anii de pedeapsă pe care aveau să-i sufere evreii în exil – o zi pentru un an.

3. Greutăţile exilului. . . . . Ezechiel 4:9-17

Ororile foametei cauzate de asediu sunt simbolizate aici de hrana şi băutura profetului, atent drămuite – circa un sfert de kg de hrană şi aproximativ jumătate de litru de apă pe zi.

4. Soarta asediaţilor . . . . . Ezechiel 5:1-17

Ultimul simbol – sabia şi briciul – este cel mai groaznic dintre toate. Sugerează distrugerea completă.

Toate aceste vedenii şi simboluri dezvăluie metoda folosită în cadrul profeţiei lui Ezechiel. Este metoda folosită şi în cărţile Daniel şi Apocalipsa.

Profetului i s-a arătat felul în care au pângărit oamenii templul lui Iehova. Or, aceasta a justificat, pentru noua generație, pedeapsa care s-a abătut asupra întregii națiuni (Ezechiel 8:1–11:12).

Profetul s-a rugat de Iehova să cruțe o rămășiță şi Iehova le-a promis un „mic sanctuar" în țara exilului lor. El le-a promis că, în final, îi va restaura (Ezechiel 11:13-21).

Următoarele capitole dezvăluie păcatele săvârşite în trecut – atât de Samaria, cât şi de Ierusalim – împreună cu pedeapsa, şi îndrumări întru neprihănire pentru bătrânii lui Israel (11:22–24:27). Dumnezeu spune: *Le voi da o inimă neîmpărțită şi voi pune un duh nou în ei… şi ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor* (11:19,20). Dumnezeu vrea să le dea copiilor Săi un duh nou (18:31; 36:26).

PREZICERILE FĂCUTE ÎN TIMPUL ASEDIULUI IERUSALIMULUI – JUDECATA ÎMPOTRIVA DUŞMANILOR LUI IUDA

(Citiți Ezechiel 25–32)

Prezicerile sumbre ale lui Ezechiel s-au încheiat (Ezechiel 1–24). Odată în posesia veştii despre căderea Ierusalimului, Ezechiel începe imediat să profețească despre restaurarea viitoare a Israelului. Dumnezeu adesea revelează o imagine luminoasă a Israelului pe un fond al judecății divine (33–48). Dar înainte de a fi Israel restaurat în țara lui, cei care sunt duşmanii lui trebuie îndepărtați. Aşadar, în acest punct aflăm despre pierzarea acestor puteri străine. Mai întâi, auzim despre vecinii Israelului, care l-au insultat şi l-au hărțuit, iar apoi sunt prezentați cei mai îndepărtați şi mai puternici. Dumnezeu rosteşte verdictul Său de judecată împotriva Amonului, Moabului, Tirului, Sidonului şi Egiptului, pentru păcatele lor comise împotriva Israelului. Toate aceste puteri erau duşmani din totdeauna ai Israelului, încă dinainte de perioada monarhiei. Apoi Ezechiel se întoarce de la duşmanii mărunți ai Israelului, cu micile neînțelegeri şi ciorovăieli ale lor, la marii vrăjmaşi, Tirul şi Egiptul. Şi aceştia trebuie să se prăbuşească. Într-un text de o foarte mare expresivitate literară, Ezechiel descrie strălucirea Tirului, legăturile sale comerciale extinse, compătimirea şi groaza pe care le inspiră prăbuşirea ei.[1]

---

[1] „Interpreții diferă în înțelegerea acestui pasaj, deoarece atributele redate aici par să le depăşească pe cele ale domnitorului Tirului. Unii susțin că ar fi o referire la dumnezeul său, dar descrierea care ni se dă în text nu se referă la un zeu păgân; or, Ezechiel ar recunoaşte asemenea pretenție. Conform pasajului, se spune că el ajunsese *la cea mai înaltă desăvârşire, erai plin de înțelepciune şi desăvârşit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu…* (Ezechiel 28:12-13).

Domnitorul Tirului este acoperit cu tot felul de pietre scumpe (v. 13). Se face referire la *ziua când ai fost făcut* (v. 13). Aici pasajul pare a transcende orice ar corespunde unui dregător al Tirului sau al zeilor săi păgâni. În versetul 14 Dumnezeu declară: *Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu şi umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare.* Din pricina descrierii neobişnuite a acestui rege al Tirului, începând cu părinții bisericii şi sfârşind cu perioada modernă, unii expozitori ai Bibliei au conchis că aceasta ar fi o referire la Satan, mai degrabă decât la un om. *(Continuare în pagina următoare)*

Ezechiel 29–32 ne vorbeşte despre prăbuşirea Egiptului. Impunătorul Nebucadneţar, cu teribila sa armată, va da o lovitură zdrobitoare Egiptului, care va fi devastat.

PREZICERILE DE DUPĂ ASEDIUL IERUSALIMULUI – RESTAUREA LUI IUDA (Ezechiel 33–48)

Acum putem privi în viitor, văzând restaurarea şi gloria finală a Israelului. Dumnezeu Îşi va strânge din nou poporul Său împrăştiat pe întregul pământ. El îi spune Israelului, de repetate ori: *Voi înmulţi oamenii în voi, pe toată casa lui Israel… voi face să fiţi locuiţi…Vă voi da o inimă nouă…* (Ezechiel 36:10, 11, 26 etc.).

Păstorii lui Israel s-au dovedit necredincioşi faţă de popor, turma fiind împrăştiată; dar acum Iehova va ridica un Păstor, „pe robul meu David“ (Ezechiel 34:23-24). Fără îndoială, aceasta se referă la Legământul Davidic şi la sământa lui David, Mesia. Citiţi toată pleiada de pasaje pe această temă: II Samuel 7:16; Psalmul 89:20-36; Isaia 7:13,14; 9:6,7; 11:1-12; Ieremia 23:2-7; Ezechiel 37:21-28; Osea 3:4,5; Luca 1:30-33; Fapte 2:29-31; 15:14-17. Toate acestea dezvăluie că binecuvântarea viitoare a Israelului va veni odată cu Mesia, Fiul lui David. Când evreii L-au respins pe Isus, ei nu au zădărnicit cu nimic planul lui Dumnezeu; nu, nu au înfrânt planul Său, căci în Fapte citim că El a fost înviat din morţi, ca să stea pe tronul lui David, şi că El Se va întoarce expres pentru acest scop (Fapte 2:30).

Restauraţia de care vorbeşte Ezechiel nu se referă la rămăşiţa firavă care s-a întors la Ierusalim după cei şaptezeci de ani de captivitate (vezi Ezra şi Neemia), căci în textul de aici avem o strângere dintre toate naţiunile (Ezechiel 36:24).

(Continuarea notei de subsol din pagina precedentă) Asta ar fi în măsură să explice faptul că a fost creat (v. 13) şi că era „un heruvim ocrotitor“ (v. 14). De asemenea, ar fi în măsură să explice cum de se găseşte „pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu“ (v. 14), ceea ce implică faptul că i s-a permis să stea în prezenţa sfântă a lui Dumnezeu. Mai mult, în versetul 15, se spune despre el: *Ai fost fără prihană în căile tale din ziua când ai fost creat* (v. 15). Dar această stare de sfinţenie s-a pierdut *când s-a găsit nelegiuirea în tine* (v. 15).

Deşi Biblia nu ne oferă multe informaţii concrete asupra originii lui Satan, veacuri de-a rândul, teologii au susţinut că iniţial Satan a fost un înger sfânt, care a decăzut de la această poziţie cu mult înainte de a fi fost creat omul. Unii pun în legătură acest pasaj cu Isaia 14:12-15, drept o altă referire la căderea lui Satan de la o stare de sfinţenie la o stare de păcat. Aceste referiri la originea lui Satan şi la originea actualei sale stări de păcat se armonizează cu ceea ce ne învaţă Biblia despre Satan. Aici el a fost descris drept adevărata putere din spatele domnitorului Tirului şi, de fapt, rege peste domnitorul Tirului.

În continuare, descrierea sa ca fiind alungat de pe muntele lui Dumnezeu şi ca heruvim ocrotitor, care a fost expulzat din pricina mândriei sale (v. 16-17), pare, de asemenea, să depăşească cu mult cadrul experienţei domnitorului Tirului (v. 18-19), sau poate fi interpretat ca având o dublă referire la domnitorul Tirului şi la Satan.“ (din *Every Prophecy of the Bible*, de John F. Walvoord, editura Chariot Victor Publishing, pg. 175-176, n.tr.)

Ezechiel primeşte o vedenie pentru toate acestea. Înaintea sa, profetul vede o vale cu oase uscate (37:1-14). „Oasele“ sunt evreii care vor fi în viață la restaurarea națiunii. „Mormintele“ sunt națiunile în care locuiesc ei, dar „îngropați“. Dumnezeu îi va aduce mai întâi înapoi în țara lor. Apoi ei vor fi convertiți – o națiune se va naşte într-o singură zi (vezi Geneza 2:7; Apo. 11:11). Israeliții se vor înmulți, pe măsură ce se vor întoarce în țara lor. Această restaurare a Israelului va avea loc la scară națională. Ei Îl vor privi pe El, pe care L-au străpuns, şi vor plânge cu amar, din pricina Sa. Şi o națiune se va naşte într-o singură zi (vezi Zaharia 12:10; Ioan 19:37; Rom 11:26). Învierea de care se vorbeşte în acest capitol nu este învierea fiecărui evreu în parte, ci a unei națiuni întregi.

Ezechiel 38 începe cu pierzarea lui Gog, *țara lui Magog, spre domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului.* Textul se referă la puterile Europei de nord, probabil conduse de Rusia. (Citiți aceste pasaje în legătură cu Zaharia 14:1-9; 12:1-4; Matei 24:14-30; Apocalipsa 14:14-20; 19:17-21.) Înainte de a cădea cortina, citim descrierea împărăției în timpul viitoarei domnii de o mie de ani a lui Cristos pe pământ, când El va sta pe tronul lui David la Ierusalim (vezi Apocalipsa 20:6). Toți profeții ne spun ce glorioasă zi va fi aceasta, atât pentru evrei, cât şi pentru neevrei. Citim despre templu, despre închinare şi despre luarea în stăpânire a țării date lui Avraam şi seminției lui, conform legământului pe care Dumnezeu l-a încheiat cu el (vezi Geneza 12:1-3; 13:14,15; 15:18; 17:3-8).

ADEVĂRUL DE AUR DESPRE EPOCA DE AUR

Privind înapoi, aici în Vechiul Testament, pe când iudeii erau în ceea ce părea o captivitate fără speranță, Dumnezeu declară în permanență că El îi va readuce pe evrei în țara lor, că va ridica din nou tronul şi împărăția lui David, prin intermediul Fiului mai mare al lui David (Mesia). Odată cu domnia Lui, vor veni asemenea binecuvântări pământeşti şi spirituale cum nu s-au mai văzut de la întemeierea lumii. Acesta e adevărul de aur despre epoca de aur, care vine să ia ființă aici pe pământ (Ezechiel 34:22-31)!

Profeția făcută de îngerul Gabriel la naşterea lui Isus, în Luca 1:30-33, se va împlini literalmente prin Fiul lui David, Domnul Isus Cristos. Trebuie să facem distincție clară între această promisiune a unui Rege Mesianic şi a unei Împărății Mesianice, pe de o parte, şi domnia spirituală a Domnului nostru în viețile şi inimile copiilor Săi, pe de alta. Cuvintele spuse de Gabriel Mariei încă îşi aşteaptă împlinirea completă, literală (vezi Ezechiel 34:23,24; 37:24; I Regi 14:8; Ieremia 30:9).

Apariția lui Mesia va inaugura o perioadă de extraordinară glorie. Dumnezeu va încheia un legământ de pace (Levitic 26:6; Ieremia 31:31; Ezechiel 37:26). Sunt promise minunate binecuvântări pentru poporul Său. Israeliții vor fi asigurați de protecție absolută din partea națiunilor păgâne („fiarele sălbatice“), fiindcă vor fi sub stăpânirea nimănui Altuia decât Dumnezeu Însuşi! (Vezi Ezechiel 34:31.)

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: CHEMAREA PROFETULUI Ezechiel 2:1–3:9
Luni: PROFETUL CA STRĂJER Ezechiel 3:10-27
Marți: ISRAEL VA FI MÂNTUIT Ezechiel 11:14-21; 28:25,26
Miercuri: PĂCATELE ISRAELULUI Ezechiel 22:3-31
Joi: VIITORUL ISRAELULUI Ezechiel 34:1-31
Vineri: RESTAURAREA ISRAELULUI Ezechiel 36:1-38
Sâmbătă: VEDENIA OASELOR USCATE Ezechiel 37:1-14

Capitolul 21

Să înțelegem Daniel

Daniel Îl înfățișează pe Isus Cristos, Piatra care loveşte

Tineri fără vreun cusur trupesc, frumoşi la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a ştiinței, cu minte ageră şi pricepere, în stare să slujească în casa regelui şi pe care să-i învețe scrierea şi limba caldeilor (Daniel 1:4) – iată câțiva dintre oamenii cu care are de-a face cartea Daniel. Ei erau înzestrați cu înțelepciunea lui Dumnezeu, iar nu cu cea omenească. Ei aveau o înțelegere a revelației lui Dumnezeu, care dezleagă tainele ştiinței umane. Ei aveau pricepere în toate acestea, de natură să le asigure o viață biruitoare!

Fruntaş între aceşti tineri de rang înalt a fost neasemuitul Daniel. El reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu, ca un om care a îndrăznit să-şi păstreze o inimă curată şi un trup neîntinat (Daniel 1:8) şi, prin urmare, omul pe care Dumnezeu l-a ales să fie canalul mesajului Său către națiunile păgâne ale lumii. O mare parte din această carte se ocupă de emoționanta viață personală a acestui captiv fără seamăn din Iuda.

Daniel era în palatul de la Babilon, în acelaşi timp în care Ezechiel trudea din greu alături de sclavii care îl însoțeau. Dacă se poate spune că Daniel a avut o viață mai uşoară sub aspect material, mulți o consideră însă mai periculoasă.

În timpul acelor ani de corvoadă ai exilului, sarcina lui Ezechiel era să vestească adevărul lui Dumnezeu către poporul lui şi să încerce să le explice sensul real al necazurilor ce se abătuseră asupra lor. Sarcina lui Daniel a fost să guverneze în cadrul stăpânirii de la Babilon.

Daniel a fost numit un profet al visurilor. Dumnezeu i-a revelat tainele Sale. *După aceea i s-a descoperit lui Daniel taina într-o vedenie în timpul nopții* (Daniel 2:19). Asemenea lui Ezechiel, şi Daniel priveşte în viitor. Nu se pot înțelege marile semne din Apocalipsa, fără să căutăm sensul lor în cartea Daniel.

Daniel provenea dintr-o familie de rang înalt. El a fost dus rob la Babilon în timpul primei invazii a lui Nebucadnețar, la vârsta de şaisprezece ani. Ezechiel a fost dus în robie opt ani mai târziu, în timpul celei de-a doua invazii. Daniel a trăit mult, până la vârsta de peste nouăzeci de ani. El a văzut prăbuşirea regatului babilonean şi întemeierea imperiului medo-persan. A deținut poziții de mare răspundere sub regii:` Nebucadnețar, Belşațar, Darius şi Cirus.

Întreaga viață a lui Daniel din timpul captivității sale a fost petrecută în marele oraş Babilon – pe care l-am putea numi un precursor al Hollywoodului. El a petre-

cut şaizeci şi nouă de ani la curtea unei puteri corupte. Acolo a trăit o viaţă nepătată, bucurându-se de mare cinste. Ezechiel se referă la Daniel ca la un model de neprihănire, în Ezechiel 14:14-20; 28:3.

Deşi Daniel a fost rob, totuşi s-a ridicat până la poziţia de prim ministru al Babilonului. Minunat este faptul că întotdeauna a rămas credincios lui Iehova Dumnezeu.

DANIEL – CARTEA DEVOŢIUNILOR

Cartea acesta este plină de pasaje mişcătoare, de trăire a vieţii creştine:

Viaţa de predare. . . . . Daniel 1:1-21
Lumină în mijlocul întunericului. . . . . Daniel 2:20-22
Triumf în încercări . . . . . Daniel 3:17-25
Recompensa slujirii. . . . . Daniel 5:17
Rugăciune şi încredere în Dumnezeu . . . . . Daniel 6:10-24
Mărturisirea păcatului. . . . . Daniel 9:3-19
Înţelepciunea câştigării de suflete . . . . . Daniel 12:3

Daniel s-a aflat printre oamenii cu adevărat mari ai acestui pământ. Părţile istorice ale propriei sale cărţi sugerează aceasta. Ezechiel, cel mai apropiat de el în zilele sale şi, prin urmare, cel care l-a cunoscut cel mai bine, îl aşază pe soclul celor trei mai virtuoşi: Noe, Daniel şi Iov (Ezechiel 14:14).

Dar Daniel a fost mare şi în cer. Dumnezeu a sfâşiat tăcerea de două ori, strigând: *Daniel, om preaiubit şi scump* (Daniel 10:11,19). Mai mult, indiferent în ce poziţie se afla, niciodată nu era lipsit de credinţa în Dumnezeu. Dumnezeu este în stare, prin toate ispitele prin care trecem, să ne păzească de cădere (Iuda 24), decât dacă noi înşine, asemenea lui Petru, ne-am făcut vulnerabili focului vrăjmaşului.

Dumnezeu l-a onorat pe Daniel în rugăciunile sale. Ce pline de putere au fost, când Dumnezeu a trimis o delegaţie de îngeri direct de la tronul Său, cu emoţionantele cuvinte: *din pricina cuvintelor tale vin eu acum* (Daniel 10:12). Dumnezeu Şi-a etalat puterea Sa într-un fel remarcabil în viaţa lui Daniel, iar Daniel nu s-a prezentat pe sine sau acţiunile sale, decât ca ilustraţii ale acestei puteri.

Daniel a fost companionul regilor. El a fost conducător de oameni. Iar pe planul reformelor, a fost un pionier. El a înfiinţat prima Societate de Abstinenţă Totală (1:12). Daniel a fost ca Iosif – candela lui Dumnezeu, strălucind în întuneric. El a fost un important om de stat în primul imperiu mondial al lumii, consilier principal al unui mare monarh şi un vajnic apărător al propriului său popor, evreii. Dumnezeu i-a dăruit trecere la oameni şi dragoste în faţa înaltului slujbaş al curţii, Aşpenaz. Până şi mândrul Nebucadneţar părea să aibă o afecţiune sinceră pentru Daniel.

Sentimentele lui Darius faţă de Daniel sunt revelate când află ce cursă i s-a întins. *S-a mâhnit foarte mult când a auzit lucrul acesta şi s-a gândit cum ar putea să-l scape pe Daniel* (6:14).

Negreşit Cirus a rămas foarte impresionat de venerabilul om de stat. Probabil Daniel i-a arătat profeţia pe care Isaia o scrisese despre el cu o sută de ani înainte

de a se naşte. Aceasta l-a determinat pe Cirus să emită decretul pentru rezidirea templului de la Ierusalim (II Cron. 36:22,23; Ezra 1).

În cartea pe care a scris-o Daniel, îl vedem cu preeminență ca profet al lui Dumnezeu. El a dat la o parte perdeaua, scoțând la iveală, cum nu mai făcuse nimeni până atunci, lucrurile ascunse ale viitorului. Într-adevăr, vedem tot mai clar că măreţele sale profeții sunt, în fapt, *istorie, scrisă înainte de a se fi întâmplat*. Au fost cele mai mari anale ale lumii, cu deosebirea că au anticipat evnimentele descrise.

Cartea aceasta dezvăluie puterea lui Dumnezeu şi suveranitatea Sa universală, Puterea lui Dumnezeu este contrastată cu puterea lumii.

Dumnezeu Păzitorul – Daniel 1: Puterea lui Dumnezeu de a-l păzi pe Daniel şi pe prietenii lui. Lor li s-a dat înțelegere şi înțelepciune mai presus de toți înțelepții Babilonului.

Dumnezeu, Descoperitorul Tainelor – Daniel 2: puterea lui Dumnezeu de a-i descoperi lui Daniel visul pe care l-a avut Nebucadnețar. Nici unul din înțelepții Babilonului n-a putut face lucrul acesta.

Dumnezeu Izbăvitorul – Daniel 3: Puterea lui Dumnezeu de a-i izbăvi pe cei trei prieteni ai lui Daniel din cuptorul de foc. Aceşti tineri au înfruntat singuri o națiune, cu asigurarea calmă că Dumnezeu îi va scăpa, totuşi adăugând: *Şi chiar de nu ne va scoate, să ştii, rege, că nu vom sluji dumnezeilor tăi şi nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat* (Daniel 3:18). Lucrul acesta s-a întâmplat după ce fuseseră la Babilon circa douăzeci de ani şi Dumnezeu Îşi demonstra, într-un mod cât se poate de dramatic, puterea Sa asupra tuturor dumnezeilor acestei țări.

Dumnezeu, Potentatul – Daniel 4: Puterea lui Dumnezeu în relațiile Sale cu un puternic monarh păgân, Nebucadnețar. Dumnezeu l-a lovit, în timp ce mândrul rege se făIea cu puterea sa, plimbându-se pe acoperişul minunatului său palat. El a fost alungat din împărăția sa, să locuiască printre fiarele sălbatice – fără îndoială, suferind de o ciudată formă de nebunie.

Dumnezeu, Judecătorul – Daniel 5: Puterea lui Dumnezeu este demonstrată în groaznica judecată a lui Belşaţar, fiul lui Nabonidus, prin intermediul mâinii de pe perete. În noaptea aceea, regele a fost ucis de armata persană, iar cetatea sa a fost cucerită.

Dumnezeu, Atotputernicul – Daniel 6: Puterea lui Dumnezeu, revelată în actul de izbăvire al lui Daniel din groapa cu lei. Să nu uităm că Daniel era acum un om în vârstă. Când era un tânăr de vreo douăzeci de ani, a fost onorat de slujbaşul cel mai înalt din întregul imperiu. Acum, la vârsta de nouăzeci de ani, a fost aruncat în groapa cu lei. Se pare că până şi leii l-au onorat.

Dumnezeu S-a folosit de anii captivității pentru a-Şi revela puterea printre națiunile lumii. Când poporul ales a fost rob în Egipt, El a făcut semne şi minuni prin mâna lui Moise şi a arătat, nu numai israeliților, ci şi egiptenilor că Domnul Dumnezeu este Atotputernic.

Acum, în timpul captivității babiloniene, Dumnezeu foloseşte aceasta ca o ocazie specială de a-Şi manifesta puterea. Astfel îi găsim pe aceşti mari monarhi mondiali

mărturisind că El este un Dumnezeu Viu, Atotputernic, Regele Cerului. El îi vizitează pe copiii Săi chiar şi în exil, demonstrându-le din nou că poate să-i salveze.

Spre deosebire de ceilalţi profeţi, Daniel se ocupă mai pe larg de naţiunile păgâne, decât de propria sa naţiune ebraică. Ceilalţi profeţi doar menţionează Neamurile, ca incidente la ceea ce priveşte direct Israelul. Dar Daniel ne dă istoria puterilor păgâne de la Babilon până la sfârşit. Aceste profeţii sunt considerate printre cele mai remarcabile din întreaga Scriptură.

(1) istorice – naraţiune, capitolele 1–6

(2) profetice – revelaţie, capitolele 7–12.

DOMNIA LUI NEBUCADNEŢAR (Daniel 1–4)

La începutul acestei scene găsim micul grup de patru tineri, Daniel, Hanania, Mişael şi Azaria (ultimii trei numiţi şi: Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, după numele date lor de căpetenia eunucilor). Ei fuseseră luaţi captivi de la Ierusalim de către Nebucadneţar şi duşi la palatul său din Babilon. Daniel nu avea mai mult de şaisprezece ani; Nebucadneţar puţin mai în vârstă. El a urcat pe tron cam în timpul când Daniel a fost luat captiv şi dus la Babilon, fiind cel mai puternic şi mai distins rege al imperiului babilonean. Cariera lui Daniel a fost marcată de lungimea ei ca timp şi de realizările sale.

Daniel a fost dus la Babilon în timpul primei deportări a captivilor. El a câştigat o poziţie înaltă în împărăţie şi a avut influenţă în toţi cei şaptezeci de ani ai captivităţii sale. El a asistat la întoarcerea fraţilor săi captivi la Ierusalim, sub decretul lui Cirus. A văzut scăderea Babilonului şi ridicarea unui nou imperiu mondial. Chiar şi la vârsta de nouăzeci de ani, el a primit o poziţie de mare distincţie la curtea Persiei.

Daniel şi prietenii săi au trăit într-o atmosferă de moravuri scăzute şi norme morale îndoielnice, chiar dacă au trăit într-un palat. Totuşi citim că s-au păzit de nelegiuirea acelei curţi, rămânând credincioşi lui Dumnezeu, într-o zi când totul era împotriva lor. Păcate grele, asemănătoare celor de astăzi, făceau ravagii peste tot, la curţile regale ale vremii.

Ascultaţi ce au spus aceşti tineri curajoşi, când au fost confruntaţi cu prima lor ispită la curtea regelui Babilonului: *Noi nu ne vom întina cu bucatele alese ale regelui…* şi nu s-au întinat! Unor oameni ca aceştia a putut Dumnezeu să le încredinţeze secretele Sale şi să-Şi demonstreze puterea. Reţineţi: „Domnul Se destăinuie ca unui prieten tuturor celor ce se tem de El“ (Ps. 25:14).

Aceşti tineri au făcut faţă tuturor situaţiilor de criză, ieşind învingători. Îi vom găsi în trei situaţii dificile:

1. La curtea unui împărat puternic
2. În cuptorul de foc
3. În groapa cu lei

În scena de deschidere îi găsim la curtea luxoasă a regelui păgân. Încă de la început, tinerii au fost confruntaţi cu o dificultate de ordin practic, un test foarte

greu. Fiind de viță aleasă, au fost puşi într-unul din apartamentele regale, dându-li-se multe din bucatele alese de la masa regelui. Ei urmau să fie instruiți în afaceri de stat şi echipați pentru poziții înalte. Nu a fost uşor să refuze bucatele regelui, cerând, în schimb, un meniu mai simplu. Se părea că nu au de ales în această chestiune. Mulți dintre noi am fi argumentat în felul acesta. Ei au cerut să fie lăsați să încerce, pe motiv că fețele lor nu aveau să arate nici o modificare. Şi Dumnezeu le-a dat o înfățişase favorabilă în ochii colegilor lor. Hrana regelui fusese oferită, probabil, ca jertfă idolilor (Exod 34:15; I Cor. 10:20) şi animalele vor fi fost omorâte cu sângele din ele nescurs, ceea ce le făcea să fie necurate din punct de vedere ceremonial (Lev. 3:17; 7:26).

Nu era nici o îngâmfare la Daniel. Era ceva care l-a făcut pe un om ca Aşpenaz să-l iubească. Observați ce loiali i-au fost tovarăşii lui. Este o trăsătură minunată de caracter. Succesul nu i s-a urcat la cap lui Daniel. Mai degrabă, a fost un om spre care oamenii şi-au îndreptat atenția încă de la începutul carierei sale.

Ni se spune că Dumnezeu le-a dăruit cunoştință şi pricepere în toată învățătura şi înțelepciunea şi că Daniel înțelegea toate vedeniile şi visurile. Era răsplata lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu s-a dovedit în relațiile Lui cu Daniel şi cu cei trei prieteni ai săi, prin toată înțelepciunea şi înțelegerea pe care le-a dăruit-o.

La un moment dat, s-a produs o agitație la palat. Nebucadnețar visase un vis şi nu era nici un om înțelept în toată împărăția care să-i poată spune ce a visat regele. Un decret a fost repede emis, ca toți înțelepții să fie omorâți şi Daniel împreună cu prietenii săi au fost vizați. Dar lui Daniel nu i-a fost frică. Dumnezeu avea să-i spună care a fost visul şi are să-i dea dezlegarea lui.

Daniel şi-a chemat partenerii de rugăciune (Daniel 2:17) şi au adus problema înaintea lui Dumnezeu. *După aceea i s-a descoperit lui Daniel taina într-o vedenie în timpul nopții* (Daniel 2:19). Dumnezeu niciodată nu dezamăgeşte credința.

VISUL DESPRE IMPERIILE MONDIALE

Visul lui Nebucadnețar şi tălmăcirea lui ne învață câteva lucruri interesante cu privire la istoria lumii, de atunci şi până la sfârşitul acestui veac. Această perioadă este numită în Biblie „vremurile Neamurilor“, pentru că Dumnezeu a pus deoparte poporul Său, evreii, pentru o vreme şi a dat guvernarea lumii în mâna Neamurilor.

Daniel 2 a fost numit „abecedarul profeților“. El desfăşoară înaintea noastră cel mai complet tablou din Scriptură despre ce se va întâmpla – „viitorul“!

Dumnezeu a descoperit planul Său cu privire la viitor unui monarh păgân, într-un vis (Daniel 2:29). Dar după ce a visat Nebucadnețar, a uitat! Numai că nu a avut pace. Nimeni n-a putut să-i spună visul, decât „Dumnezeul cerului“ (însuşiți-vă istoria lumii în rezumat, în capitolul doi).

Imaginați-vă acest chip măreț: Capul său era de aur. Pieptul şi brațele din argint, iar pântecele şi coapsele din aramă şi picioarele din fier, cu tălpile picioarelor şi degetele partial din fier, parțial din lut. Apoi o piatră s-a desprins fără ajutorul vreunei mâini şi a făcut chipul țăndări; Piatra a devenit un munte mare şi a umplut

întregul pământ. (Această Piatră a fost chiar Isus Cristos!)

Pentru prima, dată Dumnezeu dezvăluie care aveau să fie puterile păgâne mondiale. Patru imperii mari urmau să se succeadă la cârmuirea lumii, începând cu Nebucadneţar şi până la sfârşit. Dumnezeu spune: *Tu eşti capul de aur.*

Pieptul şi braţele de argint reprezentau imperiul medo-persan, care a învins Babilonul, ocupând pentru o vreme puterea supremă în lume. Dominaţia sa a început cu Cirus, sub care iudeii s-au întors la Ierusalim (vezi Ezra 1:1,2).

Apoi pântecele şi coapsele de aramă au reprezentat Grecia, care i-a învins pe mezi şi perşi. Este o imagine a domniei greceşti „peste tot pământul" sub stăpânirea lui Alexandru cel Mare.

REZUMATUL ISTORIC PE CARE-L FACE DANIEL

Daniel ne spune ce înseamnă fiecare. Conform lui Daniel 2:38, capul de aur este Babilonul. În Daniel 8:20 aflăm că următorul imperiu a fost cel medo-persan. Apoi în Daniel 9:21 se spune că Grecia a preluat supremaţia de la persani. Daniel 9:26 indică o a patra putere mondială. Începând din acel moment, avem o împărăţie mereu divizată şi un guvern mereu slăbit în puterea sa, reprezentat de degetele de la picioare, din fier şi lut – elemente care nu aderă între ele. Se vorbeşte mai mult despre al patrulea guvern păgân, decât despre celelalte. Asta poate pentru că e ultimul. Va fi o divizare în multe regate individuale – vezi degetele de la picioare. Asistăm la o deteriorare, reprezentată de picioarele şi degetele de la picioare, care sunt parţial din fier, parţial din lut, cum am arătat, elemente care nu aderă între ele. Ultimul guvern mondial va fi cel mai slab. Nu va fi complet unit şi, în cele din urmă, se va sfârşi în haos.

ÎMPĂRĂŢIA LUI CRISTOS

În „Piatra" care s-a dezlipit din munte fără ajutorul vreunei mâini noi vedem domnia lui Cristos, a cărui împărăţie nu va pieri niciodată, ci va pune capăt tuturor celorlalte împărăţii. Cristos va veni şi va întemeia o împărăţie care va dăinui în veci (Daniel 2:44,45). Dacă doriţi să faceţi un studiu interesant, să vedeţi ce spune Cuvântul despre „Piatră", studiaţi următoarele texte din Biblie: Psalmul 118:22; Isaia 8:14; 28:16; Zaharia 3:9.

Nu uitaţi că atunci când Nebucadneţar a avut visul său, împărăţia persană nu exista, ca atare. Era doar o satrapie babiloniană. Părea din domeniul fantasticului că un puternic imperiu grec avea să se ridice în viitor. La data aceea, doar triburi răzleţe populau teritoriul cunoscut astăzi sub denumirea de Grecia Centrală şi Peloponez. Falnica cetate a Romei era un mic târguşor de pe malurile râului Tibru. Şi totuşi, Dumnezeu i-a spus lui Daniel ce are să se întâmple.

Observaţi că metalele din cadrul vedeniei descresc în valoare: aur, argint, aramă şi fier. Aceasta relevă o descreştere a puterii fiecărui imperiu ce se succede. În final, asistăm la o formă de guvernământ care oscilează între democraţie şi imperialism, exact situaţia în care se găsesc guvernele lumii astăzi. Oare nu se aseamănă

ele cu degetele de lut, casante şi nefuzionate?

Mulți se întreabă: „Când anume va cădea această Piatră?“ [vezi Matei 21:44 şi Luca 20:18, n.tr.] Noi nu cunoaştem nici ziua, nici ceasul, dar negreşit Regele va veni cu putere şi slavă mare, cu toți sfinții Săi îngeri, ca să-Şi întemeieze împărăția.

Marele rege Nebucadnețar a căzut cu fața la pământ şi s-a închinat înaintea lui Daniel, declarând că Dumnezeul lui este Dumnezeul adevărat, mai presus de toți zeii. Dar, pe măsură ce înaintăm în această istorie, aflăm că minunata revelație de la Dumnezeu a avut prea puțin efect real asupra lui Nebucadnețar. Nu a avut darul să-l aducă pe genunchi înaintea lui Dumnezeu.

CUPTORUL DE FOC

Trăgând perdeaua din nou, asistăm la un tablou de mare tensiune (Daniel 3). Nebucadnețar a ridicat un chip de aur în câmpia Dura şi a poruncit tuturor oamenilor să cadă cu fața la pământ şi să se închine lui. Dacă refuza cineva, trebuia să fie aruncat într-un cuptor cu foc.

Dar au fost trei oameni în mulțime care au refuzat să se supună regelui. Da, iată-i din nou, după douăzeci de ani – Şadrac, Meşac şi Abed-Nego. Spionii au avut grijă să raporteze nesupunerea lor. Aceştia trei ştiau ce a spus Dumnezeu: *Să nu-ți faci chip cioplit… Să nu te închini lor…* (Exod 20:4,5). Ei au fost neînfricați în prezența acestui despot oriental.

Istoria cuptorului de foc este bine cunoscută. Care a fost lucrul minunat în legătură cu acea scenă? Bineînțeles, faptul că Fiul lui Dumnezeu era cu ei! Ce efect a avut aceasta asupra lui Nebucadnețar? El a fost plin de admirație pentru miraculoasa putere a lui Dumnezeu în oamenii aceştia. Totuşi, asta nu l-a făcut să se plece şi să se închine lui Dumnezeu, cu smerenie. De exemplu, el Îl numeşte pe Iehova „Dumnezeul lor“. Rețineți: Dumnezeu vrea ca noi să spunem: „Domnul meu şi Dumnezeul meu“! Cristos a spus: „Când vă rugați, să spuneți: Tatăl nostru…“ Scena aceasta a demonstrat, în chip cât se poate de dramatic, în fața demnitarilor îndepărtatului imperiu, puterea Dumnezeului Atotputernic. Înălțarea chipului se va repeta în cazul fiarei, Anticrist, ultima căpetenie a puterii mondiale păgâne (Apocalipsa 13:11-15; 19:20).

REGELE VISEAZĂ DIN NOU

De data aceasta, regele a avut un alt vis (Daniel 4:4-27). În Iov 33:14-17 Biblia spune: *Dumnezeu vorbeşte când într-un fel, când într-altul, dar omul nu ia seama. El vorbeşte prin visuri, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în patul lor. Atunci El le dă înştiințări şi le întipăreşte învățăturile Lui, ca să-l abată pe om de la rău şi să-l ferească de mândrie…*

Dumnezeu a vorbit adesea oamenilor în visuri, pentru a-Şi descoperi voia Sa, când nu aveau acces la Biblie. Dumnezeu i-a vorbit lui Nebucadnețar o dată şi i-a dat chipul ce întruchipa împărățiile Neamurilor, arătându-i care va fi sfârşitul sumbru al re-

gatului său. Dar Nebucadneţar nu s-a pocăit. Apoi Dumnezeu i-a vorbit din nou din mijlocul cuptorului de foc, prin care Şi-a arătat puterea. Nici după toate acestea, inima sa trufaşă nu a dat dovadă de pocăinţă.

Acum Îl găsim pe Dumnezeu, vorbindu-i lui Nebucadneţar pentru a treia oară într-un vis, în care se făcea că un mare copac a fost doborât la pământ (Daniel 4:4-27). A fost o înştiinţare adusă lui Nebucadneţar despre nebunia sa ce se apropia. Dar un an mai târziu, îl găsim nebun de-a binelea. Îşi închipuia că este o fiară sălbatică (Daniel 4:28-34). Şi toate acestea s-au întâmplat deoarece s-a semeţit împotriva Atotputernicului Dumnezeu. Ascultaţi-l spunând: *Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu ca locuinţă regală prin puterea bogăţiei mele şi spre slava măreţiei mele?* (Daniel 4:30)

Datorită alienării sale mintale, ochii lui Nebucadneţar s-au deschis şi conştiinţa sa a fost atinsă. El a mărturisit măreţia lui Dumnezeu şi a dat mărturie despre bunătatea lui Dumnezeu (Daniel 4:34). El a învăţat că omul nu este arhitectul propriei sale fericiri.

DOMNIA LUI BELŞAŢAR (Daniel 5; 7; 8)

Următorul rezumat vă va putea fi de ajutor, ca să ştiţi cine a fost Belşaţar şi care au fost originile sale:

Nebucadneţar a domnit până în anul 562 î.Cr.

Merodac, desfrânatul fiu al lui Nebucadneţar, a domnit doi ani.

Urmează Neriglaţar, cumnatul lui Merodac şi ucigaşul său, care a domnit patru ani. Nu a lăsat urmaşi.

Nabonidus, fiul lui Nebucadneţar cu a doua lui soţie, urcă pe tron în anul 556 î.Cr. Cunoscut şi sub numele de „Labiretus".

Belşaţar, fiul lui Nabonidus, coregent împreună cu el la domnie. Mezii îl întemniţează pe Nabonidus şi cuceresc Babilonul şi pe Belşaţar, care benchetuia.

La începutul capitolului 5, vedem o sală uriaşă de petrecere, cu o mie de domni ocupând mesele. Era un banchet închinat doamnelor. Toate iubitele regelui erau acolo, în mijlocul celor o mie de prinţi. Adesea prezenţa doamnelor pare să-i inspire pe bărbaţi să săvârşească ceva ieşit din comun. Astfel, ca să facă ospăţul şi mai atrăgător, Belşaţar a trimis să fie aduse vasele de aur şi de argint pe care bunicul său, Nebucadneţar, le capturase din templul de la Ierusalim. În felul acesta, el a demonstrat ce puţin respect avea pentru Dumnezeul Israelului. Sub privirile tuturor, mesele erau acum pline de vase de aur şi argint! Aceste vase fuseseră luate din casa lui Dumnezeu de la Ierusalim. Ultimul domnitor al Babilonului, Belşaţar, a băut vin în cinstea idolilor săi din aceste vase sacre.

Şi Dumnezeu intervine, arătându-Şi puterea în terifianta scenă a mâinii care scria pe perete. Îndată a fost chemat Daniel să tălmăcească vedenia. Fără să-i fie deloc frică, profetul a condamnat acest act de nebunie al tânărului rege, dedat cu totul senzualităţii. Citiţi detaliile intervenţiei divine, din capitolul 5.

Astfel lua sfârşit o domnie nefastă. *Chiar în noaptea aceea, Belşaţar, regele calde-*

ilor, a fost omorât (Daniel 5:30). Nu ni se spune cum, dar aflăm de la Xenofon, Herodot şi Berosus ciudata prăbuşire a marelui oraş.

Multe din tăbliile de la Babilon, recent descoperite, ne spun că armata persană a cucerit Babilonul fără să fie nevoie să lupte deloc. Patru luni mai târziu, Cirus pătrundea în cetate. Probabil Darius a primit regatul de la Cirus, ca vice regent peste o parte a sa.

VEDENIA LUI DANIEL

În primul an al domniei lui Belşaţar, Daniel a avut o vedenie cu patru fiare sălbatice, care simbolizau cele patru imperii din visul lui Nebucadneţar (Daniel 7). Fiind înfăţişate ca fiare sălbatice este o aluzie la caracterul moral al acestor imperii, reprezentate de fioroasele animale. O, cât de bine dezvăluie războaiele istoriei ce se ascunde în inima naţiunilor!

În chipul pe care l-a văzut Nebucadneţar în visul său, avem părerea omului despre strălucirea acestor împărăţii. În visul lui Daniel, avem părerea lui Dumnezeu despre acelaşi subiect. Vezi identitatea celor patru fiare din Daniel 7:17-23. Prima, Babilonul, era ca un leu, cu aripi de vultur. Ieremia l-a comparat pe Nebucadneţar şi cu un leu, şi cu un vultur (Ieremia 49:19-22). Persia a fost ursul, acel animal crud, căruia îi place să ucidă de dragul de a ucide. A treia fiară a fost leopardul sau pantera – un alt animal de pradă. Cele patru aripi simbolizează iuţimea. Aici vedem întruchipată înaintarea rapidă a oştirii lui Alexandru şi setea sa nepotolită de cuceriri. În numai treisprezece ani, el a cucerit lumea. A patra fiară a fost diferită de toate celelalte – *nespus de groaznică, de înspăimântătoare şi de puternică; avea nişte dinţi mari de fier*… (Daniel 7:7).

Vedenia acesta a celor patru fiare acoperă acelaşi teren ca şi imaginea din Daniel 2. Comparaţi-le cu atenţie.

„Cornul mic“ ce a ieşit din cele zece este Anticristul, ce nu s-a arătat încă. Noi îl vedem reprezentat în Apocalipsa drept fiara ce iese din mare (Daniel 7:15-25). Sfinţii vor fi asupriţi de către Anticrist – ultimul domnitor mondial ce se va ivi înainte de a veni Cristos (Apo. 13:1). Domnia dictatorilor la care am asistat până acum face aluzie la puterea şi autoritatea pe care le va putea exercita acest mare dictator, Anticrist. Cu această perioadă se încheie marea strâmtorare (Apocalipsa 5–18). Este perioada de timp când judecăţile lui Dumnezeu se vor abate asupra pământului, pentru faptul că L-a respins pe Isus Cristos.

Doi ani mai târziu, în Daniel 8, avem o altă vedenie, a berbecului şi a ţapului. Belşaţar încă ocupa tronul Babilonului. Vedenia aceasta se referă doar la două dintre cele patru împărăţii, Persia şi Grecia (Daniel 8:20,21).

Împărăţia mezilor şi a perşilor a fost învinsă de regele Greciei. Găsim aici divizarea acestui din urmă imperiu la moartea lui Alexandru cel Mare, între cei patru generali ai săi. Daniel a avut această vedenie la Susa, capitala Persiei, unde, şaptezeci de ani mai târziu, au avut loc evenimentele consemnate în cartea Estera.

DOMNIA LUI DARIUS (Daniel 6; 9)

Una din cele mai dificile chestiuni din Vechiul Testament este stabilirea identității lui „Darius Medul“ (Daniel 5:31). El trebuie să fi fost cineva numit de Cirus, iar afirmația că el „a pus mâna pe împărăție“ confirmă aceasta. Unii cred că el a fost bunicul lui Cirus, cunoscut şi sub numele de Astyages; şi, ca atare, i s-a îngăduit să exercite funcția de rege până la moartea sa. Alții cred că Darius a fost un comandant în armata lui Cirus, pe nume Gobryas, iar diferența dintre acesta şi Darius, în original, fiind neînsemnată.

La douăzeci şi trei de ani după moartea lui Nebucadnețar, marele oraş, Babilonul, a căzut în mâinile mezilor.

Dar chiar şi sub aceşti noi domnitori, Daniel s-a menținut într-o poziție puternică. Însă gelozia celorlalți slujbaşi a fost trezită de tratamentul preferențial acordat lui Daniel, el devenind ținta unui complot de distrugere a sa. *Atunci guvernatorii şi satrapii au căutat să găsească ceva asupra lui Daniel…* (Daniel 6:4). Şi bineînțeles că au găsit! El aviza toate încasările lor de venit şi curând au aflat că Daniel nu-şi permitea să ia mită. Or, ei întotdeauna raportau încasări mai mici. Dacă Daniel nu le va permite să „se descurce“, cum aveau să facă față costului ridicat al traiului la Babilon? Aşadar, Daniel a avut probleme pentru că nu s-a acomodat practicilor [necinstite] ale clasei politice.

Ei au recurs la religia lui, ca să-l prindă în cursă, având însă acelaşi rezultat care-l au întotdeauna cei proşti, ce cred că pot să-i prindă pe credincioşii Domnului (vezi I Petru 3:12,13; Deut. 9:3). Nu uitați că întotdeauna avem acces la Dumnezeu, rugându-ne lui Cristos. Lui putem să-I vorbim nu doar de trei ori pe zi, ci ori de câte ori se iveşte nevoia. Domnul Isus ne îndeamnă să ne rugăm (citiți din nou Ioan 14:13-15).

Complet inconştient, regele a fost înduplecat să semneze decretul, creat expres pentru a-l distruge pe Daniel. Imaginați-vă numai, dacă puteți, un David, un Alexandru cel Mare, un Cezar, un Petru cel Mare, un Napoleon, o regină Victoria sau orice alt domnitor puternic care să permită unui grup de intriganți de la curte să-i convingă să-l sacrifice pe un favorit, dacă acesta nu făcea pe placul lor! Semnând acel decret, fără să ştie ce se ascunde în spatele lui, a fost o greşeală impardonabilă. Când însă a aflat de cursa în care a căzut, Darius trebuia să-şi calce promisiunea. „O promisiune rea este mai bine să fie anulată, decât păstrată“.

Invidia acestor oameni a fost, fără îndoială, cauzată de iscusința de la de Dumnezeu şi sângele lui de evreu. Spiritul de „antisemitism“ este împlinirea profețiilor lui Dumnezeu, în virtutea cărora evreii vor fi urâți. Acest spirit de ură continuă neabătut chiar până în zilele noastre.

Confruntat cu acest pericol, purtarea lui Daniel a fost complet deliberată. El ştia că avea de ales să se lase de religia sa, sau, în caz contrar, să fie gata să moară pentru ea. Nu a fost nimic deosebit în acțiunile sale. El s-a rugat, cum îi era obiceiul. Exemplul său avea să-i influențeze pe ceilalți evrei. Atrăgându-şi atenția asupra sa, el putea să diminueze pericolul pentru alții. Credința lui Daniel, în această

mare încercare, a strălucit şi este exact ceea ce ne-am fi aşteptat de la un om călit de-a lungul anilor de trăire cu Dumnezeu.

Slujbaşii care l-au pârât pe Daniel ştiau că regele nu va întreprinde nici o acțiune negativă împotriva lui Daniel. Prin urmare, au recurs la un vicleşug. Şi cu ce l-au momit pe rege? Observați cât de viclean este apelul lor la orgoliul regelui.

Legea mezilor şi a perşilor nu suferea nici o schimbare (vezi Estera 1:19; 8:8). Regele şi-a dat seama că a fost tras pe sfoară şi, conştientizând nedreptatea de a-l omorî pe Daniel. a făcut tot ce i-a stat în putință să evite ducerea la îndeplinire a legii.

Contrastați edictul lui Darius înainte şi după izbăvirea lui Daniel din groapa cu lei (Daniel 6:26-27). Pe toată întinderea vastului domeniu al împărăției, s-a dat o proclamație, vestind puterea şi măreția Dumnezeului lui Daniel. Scena se încheie cu Daniel în prosperitate în timpul domniei lui Darius şi continuând în domnia lui Cirus.

Daniel a fost aruncat în groapa cu lei, dar, în realitate, el a căzut în mâinile Dumnezeului celui viu. Lumea nu poate creşte un leu pe care Dumnezeu să nu-l poată îmblânzi. Specialitatea lui Dumnezeu este să închidă guri de dificultate şi ispită.

Observați cum s-a rugat Daniel cu mulțumiri (Daniel 6:10; Filipeni 4:6,7). Când Daniel a aflat că decretul a fost semnat, el n-a căzut în disperare şi agonie, ci L-a lăudat pe Dumnezeu. *Încredințează-ți soarta în mâna Domnului. Încrede-te în El şi El va lucra* (Psalmul 37:5).

DOMNIA LUI CIRUS (Daniel 10–12)

În timpul domniei lui Cirus a fost emis decretul pentru întoarcerea exilaților în patrie şi reclădirea zidurilor Ierusalimului (Ezra 1:1-4). Daniel, care avea acum vreo nouăzeci de ani, era prea în vârstă ca să se mai întoarcă. Fireşte că era nevoie de el printre exilații din Babilon. Daniel a supraviețuit tuturor prietenilor şi companionilor săi din tinerețe. Acum a văzut cum israeliții se adună pe străzile Babilonului şi bătrânul om a privit cum ultima caravană ieşea pe poarta de vest a oraşului, întorcându-se la Ierusalim. Daniel era profund preocupat de poporul său. Vom vedea cum a fost mângâiat în nedumerirea lui. În Daniel 10 avem vedenia lui Dumnezeu.

ULTIMELE ZILE

În Daniel 11 aflăm vedenia care priveşte viitorul apropiat al împărăției în care Daniel era un personaj atât de distins. Încă mai erau de venit trei regi în imperiul medo-persan. Apoi urma să vină Alexandru cel Mare al Greciei (Daniel 11:2,3). Imperiul său avea să fie divizat între cei patru generali ai săi, cum deja s-a prezis. Cursul evenimentelor este urmărit până la Antioh Epifanul, „cornul cel mic“ din Daniel 8. Pângărirea de către acesta a sanctuarului este menționată din nou (vezi Daniel 12:11).

Începând cu Daniel 11:36, vedem descrierea „cornului celui mic“ final din Daniel 7.

Urmează marea tribulație. Cum este ea descrisă în Daniel 12:1? Acesta este un timp de necazuri fără precedent. Domnul nostru a vorbit despre el în Matei 24:21. Ce spune El? În primul rând, sunt menționate două învieri (Daniel 12:2), la un interval de o mie de ani una de alta (vezi Apocalipsa 20:1-6). Prima este învierea sfinților la venirea lui Cristos, pentru viață veşnică. Aceasta e urmată de cei o mie de ani, numiți *mileniu*. Apoi învierea celor răi spre ruşine veşnică. *Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veşnică, iar alții pentru ocară şi ruşine veşnică* (Daniel 12:2). Cei care în prezent îi învață *pe mulți să umble în neprihănire* vor primi răsplăți însemnate, ceea ce ne demonstrează necesitatea râvnei în câştigarea de suflete, în acest timp al aşteptării noastre după întoarcerea lui Cristos (Daniel 12:3).

CELE 70 DE SĂPTĂMÂNI ALE LUI DANIEL

Scriptura

Şaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău şi asupra cetății tale celei sfinte, pentru completarea fărădelegii, pentru terminarea păcatelor; pentru ispăşirea nelegiuirii şi pentru introducerea neprihănirii veşnice; pentru pecetluirea vedeniei şi a profeției şi pentru ungerea Celui Preasfânt.

Să ştii dar şi să înțelegi că de la emiterea decretului de restaurare şi rezidire a Ierusalimului şi până la Mesia, Prințul, vor fi şapte săptămâni şi şaizeci şi două de săptămâni; strada va fi rezidită şi zidul de apărare, chiar în vremurile de strâmtoare.

După aceste şaizeci şi două de săptămâni, Mesia va fi tăiat, dar nu pentru El Însuşi. Poporul unui domn care va veni va nimici cetatea şi sfântul locaş şi sfârşitul lui va fi ca printr-un potop; şi până la sfârşitul războiului sunt hotărâte pustiiri.

Atunci el va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa şi ofranda şi pe aripa pustiirilor va fi urâciunea pustiirii, până va cădea asupra pustiitorului nimicirea hotărâtă (Daniel 9:24-27).

Înțelesul

„Săptămână“, în felul în care e folosit aici, este un echivalent nu prea exact în engleză [şi în română, n.tr.]. *Săptămână* înseamnă o perioadă, negreşit de 7 ani. Dacă vor fi 70 de perioade de câte şapte ani, atunci înseamnă 70 x 7 sau 490 de ani.

Diviziunile

Scriptura împarte aceste 70 de săptămâni în 3 diviziuni (Daniel 9:24-27), cu o perioadă de timp parantetică pentru prezent – stăpânirea Neamurilor.

„7 SĂPTĂMÂNI“ – 49 de ani, au început cu darea poruncii de a zidi şi restaura Ierusalimul, sub Ezra şi Neemia.

„62 SĂPTĂMÂNI“ – 434 de ani, au început cu construirea zidului Ierusalimului. A continuat până la Răstignirea lui Cristos. Cristos *va fi tăiat, dar nu pentru El Însuşi* (Daniel 9:25,26). În acest punct, după 483 de ani, ceasul vieții naționale a Israelului se opreşte.

(„STĂPÂNIREA NEAMURILOR“ – un număr neprecizat de ani intervine după a 69-a săptămână. Noi ne aflăm în această perioadă acum, aşteptând venirea lui Cristos.)

„A 70-a săptămână“ – 7 ani, care n-au început încă, în timpul cărora Dumnezeu Se ocupă exclusiv de Israel. Începând cu perioada de după venirea lui Cristos, Anticrist preia puterea; încheie un legământ cu evreii, pentru a-l călca la jumătatea săptămânii. Cu aceasta începe necazul de la Daniel 12:1 – Marea Tribulație din Apocalipsa [„necazul lui Iacov“, Ieremia 30:7, n.tr.]. Când va începe săptămâna a 70-a?

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: DANIEL, CAPTIVUL Daniel 1–2
Luni: NEBUCADNEȚAR, MÂNDRUL REGE Daniel 3–4
Marți: DOMNIA LUI BELŞAȚAR Daniel 5; 7; 8
Miercuri: DOMNIA LUI DARIUS Daniel 6; 9
Joi: SLAVA LUI DUMNEZEU Daniel 10
Vineri: CONFLICTUL REGILOR Daniel 11
Sâmbătă: ULTIMUL MESAJ AL LUI DANIEL Daniel 12

Capitolul 22

Să înțelegem Osea, Ioel şi Amos

Isus Cristos, Tămăduitorul celui căzut; Restauratorul; Gospodarul Ceresc

Cu studiul profeției lui Osea, începe seria de douăsprezece cărți cunoscute sub denumirea de profeți minori. Rețineți: diferența dintre profeții majori şi cei minori nu se referă la importanța lor, ci la cantitatea de material scris.

Osea a fost trimis la cele zece triburi de nord, numite „Israel". El a profețit în timpul domniei lui Ieroboam II al Israelului. A trăit în regatul de nord, unde splendorile domniei strălucite de patruzeci şi unu de ani ale lui Ieroboam începeau să pălească, pe măsură ce se apropia noaptea întunecată a captivității Israelului. El a profețit în timpul veacului al optulea î.Cr. Aceasta corespunde cu un reviriment pe planul istoriei mondiale. Roma şi Cartagina au fost ambele întemeiate în această perioadă. Traficul fenician pe mare a înființat-o pe cea din urmă mare cetate. Renumitele corăbii feniciene, navigând spre vest, şi-au avut punctul final la Tarşiş, o colonie feniciană situată în sudul Spaniei. Dar pe vremea lui Osea, ele navigau spre nord, la minele de cositor din Cornwall.

Un alt factor important în această perioadă a fost reforma religioasă pe care a efectuat-o Siddartha Gautama (563-483 î.Cr.) în India, care a dat naştere budismului. A fost un timp de frământări şi prefaceri. Prezenta multe lucruri asemănătoare celor din secolul al şaisprezecelea după Cristos.

Contemporanii lui Osea au fost Amos, Isaia şi Mica. El a ajuns să fie numit Ieremia al regatului de nord. Nu uitați: Ieremia a profețit lui Iuda. În Osea, prin Israel se înțelege cele zece triburi care formau regatul de nord, iar prin Iuda se înțelege cele două triburi care alcătuiau regatul de sud: Iuda şi Beniamin. Osea nu a fost educat într-un seminar (sau şcoală de profeți), ci a fost un laic, chemat de Dumnezeu să transmită un mesaj distinct către Israel, anume că Dumnezeu îi iubea.

NECREDINCIOŞIA ISRAELULUI (Osea 1–3)

Eroul acestei cărți, Osea, este unul dintre cei mai mari îndrăgostiți din toată literatura. Constatăm că dragostea sa e atât de puternică, încât nici acțiunile cele mai rele ale unei soții necredincioase n-au putut s-o stingă. Citiți Osea 1:1 pentru a vă familiariza cu istoria personală a profetului. Îl auzim pe Dumnezeu Însuşi spunându-i primele cuvinte lui Osea (1:1). Oamenii nu luaseră aminte la Amos. Osea ştia că țara se îndrepta spre o mare cădere, dar poporul nu era dispus să-l asculte.

Deschideți la II Regi 15–17 şi citiți această pagină de istorie care acoperă perioa-

da de care se ocupă profetul. Aşa cum am arătat deja, erau vremuri tulburi. Păcatul făcea ravagii. Epoca de aur a lui Ieroboam II era pe terminate, iar peste Israel plana un nor întunecos. După moartea lui Ieroboam, s-au succedat la tron, într-o rapidă succesiune, şase regi. În decurs de douăzeci de ani, patru au fost asasinaţi. Cam pe la jumătatea slujbei lui Osea, o mare parte a naţiunii a fost dusă de asirieni în robie. La sfârşitul vieţii lui Osea, regatul Israel şi-a încetat existenţa, prin căderea Samariei. Profetul a ajuns să vadă împlinindu-se profeţiile sale..

Puţine lucruri cunoaştem despre Osea, în afară de faptul că a avut o viaţă tristă de familie. El era un om pătruns de o mare dragoste şi un ataşament deosebit faţă de famillia sa.

O CIUDATĂ POVESTE DE DRAGOSTE

La începutul capitolului, citim despre un tânăr care se căsătoreşte cu o fată nevrednică de el, pe care însă el o iubea cu adevărat. Dumnezeu i-a spus să facă ceva care-i va fi produs o mare repulsie. Care era acel lucru (Osea 1:2-3)? Era un test greu. Dar, ca în cazul lui Isaia, el trebuia să fie un semn pentru Israel.

Lui Osea i se spune să se căsătorească cu o femeie uşoară, fără caracter – de fapt, o prostituată. Dumnezeu folosea aceasta ca un semn pentru poporul Său, despre cum rămăseseră ei ţinta iubirii lui Iehova, în ciuda păcătoşeniei lor. Întreg episodul, e foarte ciudat pentru noi. Dar Dumnezeu zugrăvea un tablou al harului Său răscumpărător. Harul este o favoare nemeritată. Vedem aici pe Israel atât de nevrednic de dragostea lui Iehova, pe care El însă Şi-o revarsă din plin asupra sa. Dumnezeu nu i-a ales pe cei neprihăniţi, ci pe păcătoşi. *Dar Dumnezeu Îşi demonstrează dragostea Sa pentru noi prin faptul că, pe când eram încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi* (Romani 5:8). Relaţiile lui Dumnezeu cu Israel ilustrează relaţiile Sale cu noi în prezent. *Aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemple şi au fost scrise ca avertismente pentru noi, peste care au venit sfârşiturile veacurilor* (I Cor. 10:11).

Osea s-a supus lui Dumnezeu; *s-a dus şi a luat-o pe Gomer* (Osea 1:3). Numele lui a fost numele ei. Tot ce avea el i-a dat. Numele lui Osea, reputaţia de femeie căsătorită, dragostea – toate au fost sacrificate pe altarul unei femei netrebnice şi rele. O, ce mult se aseamănă aceasta cu Domnul nostru Isus! Nu numai că El a venit la noi pe când noi eram încă în păcat, ci a murit o moarte ruşinoasă pentru noi, pe crucea Calvarului, pentru ca tot ce are El să fie al nostru (vezi Tit 2:14).

Gomer a fugit de acasă, părăsindu-şi tânărul ei soţ, cu doi copilaşi şi o fiică de care să îngrijească. Ademenită de păcatul din jurul ei, ea cade în cloaca imorală a vremurilor şi, în cele din urmă, este dusă în robie. Prin toate acestea, Osea i-a rămas credincios. Iubind-o încă, el a încercat totul s-o aducă înapoi la viaţa fericită de familie. Dar ea n-a vrut să audă de asta. Ce imagine tristă a încăpăţânării omului! Şi ce tablou minunat al dragostei lui Dumnezeu!

După cum Osea a fost căsătorit cu o mireasă necredincioasă, Gomer, tot aşa Dumnezeu a fost căsătorit cu necredincioasa Israel. Această experienţă a lui Osea

l-a ajutat să înțeleagă inima plină de dragoste a lui Dumnezeu, care tânjea după Israelul răzvrătit să revină acasă la El. Fără îndoială, ochii lui Osea vor fi fost înlăcrimați, glasul îndurerat, datorită tragediei din viața lui. El s-a aruncat cu toată ființa sa în misiunea la care l-a chemat Dumnezeu.

„Cine ştie să sufere cel mai mult, mai bine face“ (John Milton, 1608-1674).

MIREASA LUI DUMNEZEU

Dumnezeu recurge adesea la imaginea căsătoriei, pentru a simboliza relația Sa cu Israel. *Cum se bucură mirele de mireasa lui, aşa Se va bucura Dumnezeu de tine* (Isaia 62:5). *Eu sunt soțul vostru* (Ieremia 3:14). Israel este mireasa lui Iehova, iar Biserica este mireasa Mielului. Dumnezeu a spus despre Israel: *Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna* (Osea 2:19). Dumnezeu a fost fidel miresei Sale, evreii. I-a iubit şi i-a ocrotit şi i-a înzestrat din belşug cu orice dar. Dar ei L-au părăsit pe Dumnezeu, ducându-se după alți dumnezei. Ei au nesocotit legile Lui. Aidoma soției lui Osea, ei au călcat jurămintele căsătoriei şi au căzut în sclavie, păcat şi ruşine. Asemenea lui Gomer, Israel a uitat cine îi dăduse ei binecuvântări din belşug (vezi Osea 2:8).

G. Campbell Morgan spune: „În ultimă analiză, în cea mai teribilă formă, păcatul este infidelitate față de dragoste. El Îl jigneşte pe Dumnezeu şi-l distruge pe păcătos“.

Există mai multe interpretări asupra acestei părți a cărții lui Osea. Unii cred că Dumnezeu i-a spus să se căsătorească cu o femeie păcătoasă – fapt care a fost dus la îndeplinire. Alții cred că Dumnezeu i-a spus lui Osea să se căsătorească cu o femeie care nu a păcătuit până după căsătorie. Iar alții cred că această experiență a lui Osea nu a fost decât o vedenie pe care a avut-o, iar nu o experiență reală. În orice caz, dragostea nestăvilită a unui soț credincios, cu care Se compară Dumnezeu, este arătată; şi este descoperită trista şi ciudata persistență a Israelului în recidivism.

RECIDIVISMUL, O REALITATE ISTORICĂ

Dar de ce ni se pare ciudat recidivismul Israelului? Nu este oare exact ceea ce am trăit şi noi în experiența noastră personală? Istoria omului este o istorie de recădere repetată în păcat, şi va continua să fie aşa cât va ține timpul.

Crearea omului (Geneza 1:28): Omul a început pe culme, dar curând s-a dat la fund.

Căderea omului: Începând cu expulzarea sa din Eden (Geneza 3:23) şi culminând cu potopul, omul s-a aflat într-o permanentă pantă coborâtoare.

Guvernul uman (Geneza 8:20): Omul a coborât tot mai jos, până când a încercat să-L ignore pe Dumnezeu, preamărindu-se pe sine (Geneza 11:4), peste el abătându-se judecata încurcării limbilor.

Promisiunea făcută lui Avraam (Geneza 12:1): Israel, poporul ales al lui

Dumnezeu, a coborât tot mai jos, până s-a trezit în fundul grămezii, în robia Egiptului.

Legea Mozaică este dată (Exod 19:8): Israelul, în întreaga sa istorie națională, a avut suişurile şi coborâşurile sale, o ilustrație a acestora fiind vremea în care a trăit Osea.

Cuvântul ne arată că, până la sfârşit, oamenii vor păcătui, vor frânge inima plină de iubire a lui Dumnezeu; dar un Dumnezeu minunat, îndelung răbdător îndură toate acestea de veacuri.

În Osea 3:4 este descrisă starea actuală a evreilor. Citiți-o! Citiți-o!

De la distrugerea Ierusalimului de către Titus, în anul 70 d.Cr., evreii corespund descrierii făcute de Osea. De secole de-a rândul rătăcesc pe toată fața pământului, peregrinându-se de la o națiune la alta, din oraş în oraş. Ei sunt împrăştiați, disprețuiți şi, nu de puține ori, urâți de ceilalți oameni (vezi 28:63-65). Dar observați ce li se întâmplă astăzi. Osea 3:5 descrie viitorul glorios al evreilor. Rege, prinț, jertfă, chip, efod şi terafimi sunt cu toate restaurate în Cristos. Da, într-adevăr, evreul are un viitor glorios!

PĂCATUL NAȚIONAL ŞI PEDEAPSA ISRAELULUI (Osea 4–10)

Aici auzim o voce din nord, unde locuia Israelul (Osea 4:1). Cu două sute de ani mai înainte, zece triburi se rupseseră de Iuda şi-şi întemeiaseră regatul independent, numit Israel. Imediat ei au început să se închine la idoli. Dumnezeu l-a trimis pe Ilie, apoi pe Elisei, să-i avertizeze, dar în zadar. Ei au refuzat să se întoarcă la Dumnezeu. Acum auzim o altă voce. Este vocea lui Osea! *Veniți să ne întoarcem la Domnul* (Osea 6:1) – este strigătul profetului, de care aveam mare nevoie astăzi. Întoarceți-vă la Dumnezeu şi El Se va întoarce la voi – este mesajul său.

Osea, al cărui nume înseamnă „mântuire", a fost poet laureat al regelui. Dar a fost mai mult decât atât. A fost glasul lui Dumnezeu pentru popor. Oamenilor nu le-a plăcut să audă mesajul lui, căci el apelase la o națiune ce alunecase în păcat, în numele unui Dumnezeu întristat de păcatele copiilor Săi. E bine să ne amintim că există un nume al lui Israel întotdeauna legat de păcat sau recădere în păcat. Este folosit de treizeci şi şapte de ori în această carte – este Efraim. *Întoarce-te, Israele, la Domnul Dumnezeul tău, căci ai căzut din pricina nelegiuirii tale* (Osea 14:1).

Nu de libertate mai multă avem nevoie astăzi, ci de mai multă loialitate. Nu-I dați lui Dumnezeu planuri gata făcute, pe care să le binecuvânteze. Nu-ți întocmi planurile tale, venind apoi la El să le aprobe. Lasă-L pe El să facă planurile. Dând dovadă de multă nechibzuință, Israel luase propriile sale decizii. Îşi înțepeniseră grumazul. Dumnezeu nu va face nimic cu un duh răzvrătit şi cu o voință contrară.

Cuvântul lui Dumnezeu este o oglindă. Dar care e rolul unei oglinzi? Este să te prezinte cât de bine arăți? O, nu! Dimpotrivă, cred că are menirea de a-ți arăta greşelile – să vezi ce e greşit, pentru ca să te poți îndrepta. *Cum îşi va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău* (Psalmul 119:9). *Ascultați cuvântul Domnului, copiii lui Israel! Căci Domnul are o judecată cu* voi (Osea 4:1).

Lista neagră a păcatelor lui Israel

„Falsitate“ . . . . . Osea 4:1
„Destrăbălare“ . . . . . .Osea 4:11
„Omorurile“ . . . . . Osea 5:2
„Jaful“ . . . . . Osea 7:1
„Asuprirea“ . . . . . .Osea 12:7

Simbolurile lui Dumnezeu pentru păcat

O soție adulteră . . . . . Osea 3:1
Un beţiv înfierbântat de vin . . . . . .Osea 4:11
O juncană pătimaşă . . . . . .Osea 4:16
O ceată de jefuitori . . . . . Osea 6:9
Preacurvari . . . . . Osea 7:4
Încinşi ca un cuptor . . . . . Osea 7:7
O turtă neîntoarsă (coaptă pe jumătate) . . . . . Osea 7:8
Ca o turturică proastă . . . . . .Osea 7:11
Ca un arc înşelător . . . . . .Osea 7:16
Înghițiți . . . . . Osea 8:8
Un vas fără preț . . . . . Osea 8:8
Un măgar sălbatic . . . . . Osea 8:9

SPERANȚA ISRAELULUI (Osea 11–14)

Peste aceste ultime capitole răsare lumina. Ele ne oferă o imagine a Israelului, a binecuvântărilor de care va avea parte, în cele din urmă, în împărăția viitoare. Ni se dăruieşte harul să aruncăm o privire la inima plină de iubire a lui Dumnezeu, când El, ca un părinte, spune: *Când era Israel un copil, l-am iubit şi am chemat pe fiul Meu, din Egipt* (Osea 11:1).

ALEGEREA LUI DUMNEZEU

Cum Dumnezeu privea peste întinderea strălucitoare a imperiului, El nu l-a ales pe Israel ca popor al Său pentru că era cea mai mare sau cea mai bogată dintre națiunile lumii (Deut. 7:6-8). Mai degrabă, El a ales un copil rob, slab şi neatrăgător, ca să fie ținta dragostei, grijii şi binecuvântării Sale (Osea 11:1).

Acolo se întindea Babilonul, în toată gloria sa. Pe atunci ea era o națiune falnică şi puternică, promițând un viitor strălucit. Către sud era gloria Egiptului, învăluit într-o plasă groasă de giuvaere, pe care abia acum am ajuns să le dezvăluim. Chiar şi azi ochii ne sunt furați de splendorile pe care le vedem. Hitiții, la nord, aveau o cultură şi o putere, iar vasele fenicienilor brăzdau mările. Dar Dumnezeu nu le-a ales pe nici unul din aceste popoare. El a ales un copil de sclav în Egipt, care făcea cărămizi fără paie, într-o robie cumplită, asupra căruia El putea să-Şi reverse din plin dragostea şi binecuvântările Sale (Exod 3).

Nu vom fi niciodată în stare să înțelegem alegerea lui Dumnezeu. El alege

lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de ruşine pe cele tari (vezi I Cor. 1:27). Ori de câte ori cineva Îl iubeşte pe Dumnezeu, asta e pentru că El l-a iubit mai întâi (I Ioan 4:19).

PĂCATUL ISRAELULUI

Dar Israel, copilul care, în exterior, fusese adoptat în istorie cu ocazia Exodului din Egipt, a început să devină tot mai neascultător şi răzvrătit. Cu cât îi avertizau mai tare profeţii, cu atât mai mult se depărtau de Dumnezeu. Ei nu I-au arătat nici un pic de recunoştinţă lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările dăruite ţării lor. Dimpotrivă, în libertatea lor, au uitat de Dumnezeu, căzând în păcat şi idolatrie, şi, în cele din urmă, fiind duşi în robie (Osea 11:2). Israel şi-a încheiat instruirea în pieţele de sclavi din Asiria şi Babilon (citiţi Osea 4:6,7).

Dumnezeu a fost bun cu noi, dăruindu-ne dragostea Sa şi trimiţându-ne profeţi şi învăţători, şi ne-a aşezat în mijlocul belşugului şi luxului. Dar, cu cât ne avertizează mai mult, cu atât mai ispitiţi suntem s-o luăm razna, iar cu cât suntem mai educaţi şi mai şcoliţi, cu atât mai încrezuţi în propriile noastre puteri devenim. Tot aşa au procedat şi israeliţii. Dumnezeu i-a învăţat că atunci când un popor refuză lumina, lumina este retrasă de la el (vezi Osea 5:6).

Noi trebuie să înţelegem atitudinea lui Dumnezeu faţă de păcat. El spune: *Plata păcatului este moartea* (Romani 6:23). *Nu vă amăgiţi: Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Ceea ce seamănă omul, aceea va şi secera* (Galateni 6:7).

Dumnezeu le descoperă copiilor Săi, prin intermediul lui Osea, că cunoştinţa întotdeauna creează responsabilitate. Acest adevăr este predat şi de apostolul Petru, care spune: *Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată* (II Petru 2:21). Periculos lucru este să te joci cu harul lui Dumnezeu!

HARUL LUI DUMNEZEU

Găsim harul abundând, atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament.

Iehova îi spune aici Israelului: *I-am tras cu legăturile unui om, cu funii de dragoste…* (Osea 11:4). Cristos ne-a atras cu legăturile unui om, când a devenit om şi a murit pentru noi. *Şi după ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage pe toţi la Mine* (Ioan 12:32).

Dumnezeu S-a luptat pentru poporul Său răzvrătit şi nu va renunţa la ei. Îndurarea Lui este aprinsă şi El spune: *Le voi vindeca apostazia şi-i voi iubi fără măsură…* (Osea 14:4). *Dar acolo unde s-a înmulţit păcatul, harul s-a înmulţit şi mai mult* (Romani 5:20).

Dumnezeu l-a ameninţat pe Israel cu mânia Sa, dar acum Dumnezeu le oferă har. Dumnezeu îl îndeamnă pe Israel să se întoarcă şi să se pocăiască (vezi Osea 14:1-3). Apoi îi dă binecuvântarea promisă (citiţi Osea 14:4-8).

În Osea 1:11 Dumnezeu îi spune Israelului că într-o zi Iuda şi Israel vor fi adunate iarăşi împreună, având o singură căpetenie. Ei Îl aşteaptă pe acest Mesia să vină, să

fie conducătorul lor. Dumnezeu, din nou, promite aceasta în Osea 3. Citiți Osea 9:17 pentru a vedea starea evreului de astăzi – *pelerin printre națiuni.* Dumnezeu va face mai mult decât să le ierte apostazia: El îi va vindeca şi va înlătura cauza căderii lor.

Osea 14 este cel mai măreț capitol din Biblie pentru cei căzuți. Citiți minunatele cuvinte ale Domnului către Israelul decăzut, în Osea 14:4: *Le voi vindeca apostazia şi-i voi iubi fără măsură, căci mânia Mea s-a abătut de la ei!* Inima mare a lui Dumnezeu dă peste margini de plină ce e de iubire, dar păcatele noastre Îl împiedică să ne spună tot ce este acolo. Asemenea Israelului, şi tu poți cunoaşte bucuria barierelor sfărâmate, în locul lor revărsându-se dragostea. *Voi fi ca roua pentru Israel; el va înflori ca şi crinul…* (Osea 14:5). Roua ne vorbeşte despre prezența Duhul Sfânt. Vezi cum înfățişează Dumnezeu bucuria Sa statornică în poporul Său, după ce ei sunt vindecați.

SĂ ÎNȚELEGEM IOEL

Ioel este considerat de către unii drept unul dintre primii profeți ale căror scrieri ne-au parvenit. Probabil l-a cunoscut şi pe Ilie şi pe Elisei în tinerețea sa.

Istoria lui personală este enunțată într-un singur verset: *Cuvântul Domnului, care a fost spus lui Ioel, fiul lui Petuel* (Ioel 1:1). Numele său înseamnă: „Iehova este Dumnezeul meu". Slujba lui a fost în Iuda, pe când Osea a profețit în Israel.

Ioel a fost numit „profetul trezirii religioase". El ştia că trezirea religioasă trebuie să fie precedată de pocăință. „O inimă sfâşiată este urmată de o catapeteasmă sfâşiată şi de un cer deschis". La această stare a încercat el să-şi aducă poporul. Noi vom găsi acces liber la tronul de har şi vom cunoaşte prezența Duhului Sfânt când ne vom pocăi cu adevărat.

Țara Israelului tocmai trecuse prin groaznica plagă a lăcustelor, care au devorat tot ce era verde, lăsând în urmă pustiire. Ioel a crezut că aceasta fusese o judecată din partea lui Dumnezeu, din pricina păcatului poporului Său. Ioel a fost primul care a profețit despre revărsarea Duhului peste orice făptură (Ioel 2:28). Ioel vesteşte Cuvântul cu puțin timp înainte de Osea, cu deosebirea că el se adresează regatului de sud, Iuda, în vreme ce Osea vorbeşte semințiilor din nord. Mesajul lui este actual pentru noi toți cei de azi.

PLAGA – AVERTISMENTUL (Ioel 1)

O foamete cumplită, provocată de o groaznică plagă a lăcustelor, urmată de o secetă prelungită au devastat țara. Oamenii, cât şi turmele de oi mureau din lipsă de hrană şi apă.

Ioel a vorbit lui Iuda. Folosindu-se de judecata din timpul lui, cu plaga lăcustelor, el i-a chemat pe oameni la pocăință. El dorea să-i cruțe de judecăți şi mai mari, venite din partea unor oştiri ostile. Lăcusta era un tip şi un precursor al devastării pe care aveau s-o aducă aceste oştiri.

El descrie foarte plastic plaga aceasta, făcând apel la bătrâni să confirme că aşa ceva nu s-a mai pomenit niciodată până atunci (Ioel 1:2). Până şi bețivii au resimțit

efectul plăgii, care a distrus vița de vie (Ioel 1:5). Preoții nu mai aveau carne pentru ofrande, nici vin pentru jertfa de băutură (Ioel 1:9). Vitele şi oile mugeau îndurerate pe câmp (Ioel 1:20). Ioel i-a îndemnat pe oameni să proclame un post (Ioel 1:13). Apoi el descrie plaga.

Ioel îi îndeamnă pe oameni să mediteze la cauza pentru care s-a abătut această nenorocire. Ei trebuiau să plângă, cuprinşi de pocăință sinceră, dacă voiau să evite şi alte judecăți (2:12-17). În disperarea lor, ei erau gata să asculte pe oricine le puteau explica năpasta. Mare a fost acest ceas pentru predicator, căci acum, ajunşi la capătul puterilor lor, oamenii erau gata să se întoarcă la Dumnezeu!

POSTUL – PROMISIUNEA (Ioel 2)

Capitolul 2 începe cu sunetul prelung al cornului de berbec, care chema adunarea la un mare post (Ioel 2:1). Toți sunt acolo – bătrâni şi tineri deopotrivă. Ba şi mirese şi miri, îmbrăcați în straie de nuntă, participă cu toții (Ioel 2:16). Preoții, îmbrăcați în sac şi cenuşă, se închină până la pământ şi strigă către Dumnezeu din sanctuar: *Doamne, îndură-Te de poporul Tău!* Iar către popor: *Sfâşiați-vă inimile, nu hainele, şi întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru* (Ioel 2:13). Evenimentul a avut menirea să-i aducă pe oameni înapoi la Dumnezeu.

Înaintea focului, *țara e ca o grădină a Edenului, iar după el este un pustiu sterp – nimic nu scapă din calea lui* (Ioel 2:3). Pentru cine n-a văzut aceasta, o armată de lăcuste este ceva de necrezut. Ele umplu văzduhul şi întunecă soarele ca o eclipsă (Ioel 2:2). Ele se răspândesc kilometri întregi peste țară. Armate de soldați, având în față conducătorii lor, înaintează, nimicind tot ce este verde. În câteva minute, orice frunză, orice fir de iarbă sunt distruse. Alte lăcuste, care vin din urmă, mănâncă coaja de pe copaci (Ioel 1:6,7). Oamenii sapă şanțuri şi aprind focuri; bat lăcustele şi le ard în mormane, dar totul este în zadar. Trebuie să treacă ani să se refacă o țară devastată de lăcuste (Ioel 1:17-20). Zborul lor se aude de la mare distanță, ca sfârâitul unui foc de vreascuri (Ioel 2:5). Pământul peste care au trecut ele arată ca un pârjol (Ioel 2:3). După ce țara a fost despuiată, ele merg în oraş şi, ca nişte oşteni în zale, intră în case, mistuind totul în calea lor (Ioel 2:4,7-9). Promisiunea lui Dumnezeu: *vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele* (Ioel 2:25) capătă un sens mai pronunțat, când cineva apucă să vadă pustiirea lăsată în urmă de aceste insecte distrugătoare.

PROMISIUNEA CINCIZECIMII

Promisiunea îi asigură pe oameni că Dumnezeu, într-adevăr, va trimite atât îndurări temporare (Ioel 2:18-27), cât şi binecuvântări spirituale (Ioel 2:28-32). Da, şi Dumnezeu va trimite izbăvire din văzduh! *După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii şi fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voştri vor visa visuri şi tinerii voştri vor avea vedenii. Chiar şi peste robi şi peste roabe voi turna Duhul Meu, în zilele acelea* (Ioel 2:28-29). Iată profeția Rusaliilor!

Izbăvirea spirituală este marea promisiune centrală a cărții Ioel. Alți profeți au prezis amănunte cu privire la viața Domnului, chiar şi domnia Sa viitoare. Lui Ioel

i s-a dat privilegiul de a ne spune că Domnul va turna Duhul Său peste orice făptură. El ne spune că aceste binecuvântări vor curge de la Ierusalim (2:32; 3:18). Ni se spune fără echivoc că profeția aceasta a fost împlinită la Rusalii. Petru a spus: *Aceasta e ceea ce s-a spus prin profetul Ioel* (Fapte 2:16. Citiți în întregime capitolul 2 din Faptele Apostolilor.

Iată o lecție pentru noi, cei de azi: Biserica este într-o stare deplorabilă. A fost pustiită de mulți duşmani spirituali, bine descrişi în Ioel 1:4. Peste tot e numai foamete şi secetă. Se lansează astăzi chemarea pentru creştini să se plece în țărână înaintea Domnului, cu pocăință adevărată în inimă. Această pocăință trebuie să înceapă de la păstori şi de la presbiteri. Dacă ne vom întoarce la Domnul, El Îşi va împlini promisiunea făcută față de noi, revărsând peste noi Duhul Său Cel Sfânt, şi atunci El va reface *anii pe care i-au mâncat lăcustele.* Această mare revărsare peste Israel este în viitor (Ezechiel 36:23-33). Deopotrivă, la amvon şi în bancă e o mare nevoie de puterea Duhului Sfânt.

ZIUA DOMNULUI

Ziua Domnului, amintită de cinci ori în această mică carte, se referă la judecată. Ne vorbeşte despre o serie de judecăți – lăcustele, ce făceau prăpăd în vremea profetului, şi armatele de invadatori, ce aveau să se abată curând – ce aveau să lovească ca un bici al lui Dumnezeu țara, şi ziua de pe urmă a Domnului descrisă în al treilea capitol din Ioel. *Ziua Domnului* este perioada de timp de la întoarcerea Domnului în slavă până la noile ceruri şi noul pământ. (Vezi Isaia 2:17-20; 3:7-18; 4:1,2; 13:6-9; Ier. 46:10; Mal. 4:5; I Cor. 5:5; I Tes. 5:2; II Tes. 2:2; II Petru 3:10.) *Ziua Domnului* are o durată de cel puțin o mie de ani. (Citiți Apocalipsa 20:4.)

BINECUVÂNTAREA – VIITORUL (Ioel 3)

Ioel, Iuda, Viitorul

Duşmanii–Distruşi! . . . . . .Ioel 3:1-155
Ierusalimul–Izbăvit! . . . . . Ioel 3:16,17
Țara–Binecuvântată! . . . . . Ioel 3:18
Iuda–Restaurată! . . . . . .Ioel 3:19-21

Numai Dumnezeu ar fi putut să-i spună lui Ioel despre întoarcerea evreilor din captivitate! Nu numai că Ioel a văzut revenirea din Babilon, ci şi ultima strângere a evreilor de pe la națiunile lumii, unde sunt împrăştiați în prezent. El ne mai spune despre judecata națiunilor după bătălia de la Armaghedon (Ioel 3:2-7). (Citiți Matei 25:32 şi Apocalipsa 19:17-21.) Ziua deciziei omului a trecut. Ceasul destinului lui Dumnezeu a sosit.

După ce va fi fost refăcut Israelul şi națiunile lumii judecate (Ioel 3:1,2), atunci va fi întemeiată împărăția veşnică (Ioel 3:20). Palestina, țara promisă, va fi iarăşi centrul puterii şi locul unde se vor strânge națiunile pentru judecată [Matei 25:31-45, n.tr.]. Cristos Se va întoarce ca să-Şi stabilească domnia ca Suveran. Dumnezeu va locui în Sion (Ioel 3:17).

CARTEA LUI AMOS

Amos era din Tecoa, un orăşel aflat la vreo nouăsprezece kilometri sud de Ierusalim. El nu a fost profet, nici fiul unui profet (Amos 7:14). Nu a fost preot, după cum nu a aparţinut unei şcoli de profeţi. El a fost păstor şi culegător de sicomore. Probabil că Amos a avut parte de o educaţie aleasă, deoarece cartea sa face dovada unui talent literar. Locurile menţionate de el au fost, după câte se pare, vizitate de el.

În Amos găsim unul dintre numeroasele exemple din Biblie de oameni care au fost chemaţi de Dumnezeu pe când erau ocupaţi cu îndeletnicirea zilnică (Amos 1:1). Dumnezeu l-a chemat pe când era păstor de oi, şi l-a trimis să-i strângă pe copiii Lui rătăciţi. Să nu uităm că şi David a fost păstor de oi, iar Ghedeon era la arie când a primit slujba sa.

Pe dealurile sălbatice din Iuda, dincolo de localitatea Tecoa, Amos a primit instruirea sa de profet direct din mâna lui Dumnezeu. Excelenta lui scriere abundă în ilustraţii inspirate din mediul său ambiant. Asemenea lui David, şi el a privit la bolta înstelată a cerului, văzând în spatele ei pe Creatorul divin. Spre deosebire de Isaia, Amos nu a fost un curtean, nici preot, ca Ieremia. Deşi era originar din Iuda, a profeţit despre şi în Israel.

Dar Amos nu a fost singurul profet al zilelor sale. Dumnezeu a trimis o pleiadă de soli, ca să-i salveze pe copiii Lui de la pierzarea ce se apropia cu siguranţă. Nu ne îndoim că în copilăria sa l-a cunoscut pe Iona şi, probabil, pe Elisei. Osea a profeţit în aceeaşi perioadă cu Amos. Aceşti bărbaţi s-au cunoscut foarte bine. Poate că participau împreună la campanii evanghelistice. Când lucrarea lui Amos era pe punctul de se încheia, s-au ridicat Isaia şi Mica. Aceştia îl vor fi auzit predicând pe Amos în copilăria lor, într-unul din turneele sale. Aceşti tineri profeţi vor fi învăţat mult de la curajosul luptător al lui Iehova.

Amos a profeţit pe când Uzia era pe tronul lui Iuda, iar Ieroboam II domnea în Israel. Era o perioadă de mare prosperitate. Vechile hotare ale împărăţiei lui David fuseseră redobândite. Bani erau din belşug, iar armata câştiga multe victorii. Amos şi Osea au fost profeţi pentru Israel (regatul de nord), iar Isaia şi Mica au profeţit pentru regatul de sud, Iuda.

Sub aceşti doi regi menţionaţi peste cele două împărăţii, s-a atins culmea prosperităţii (II Cronici 26 şi II Regi 14:25). Asiria încă nu se ridicase la statutul de putere mondială supremă. Ideea pierzării iminente a împărăţiei lor se părea complet neverosimilă Israelului, care se bucura în acest timp de o perioadă de pace. Naţiunile din jur nu erau suficient de puternice ca să le creeze probleme. (Vezi Amos 6:1-13.) Nu se gândeau la altceva decât cum să se distreze cât mai bine, cum să guste plăceri cât mai multe (Amos 2:6-8; 5:11,12; 6:4-6). Dumnezeu încerca să-l facă pe poporul Său conştient de pericolul ce-l păştea, drept care a trimis doi martori: Osea şi Amos.

Amos s-a temut atât de mult de Dumnezeu, încât nu s-a mai temut de nimeni

altul. „Amos a vestit un mesaj atât de avansat față de timpul în care a trăit, încât majoritatea omenirii, şi o bună parte a întregii creştinătăți, încă nu l-au receptat“ – aşa spune un cercetător din vremea noastră, specialist în cartea Amos, păstorul din Tecoa, ale cărui cuvinte îndrăznețe au fost rostite cu circa opt sute de ani înainte de venirea Domnului nostru.

Din păcate, oamenii nu au luat în seamă curajul lui Amos, după cum Israel nu îl ia seamă nici astăzi. Desigur veți găsi printre relele condamnate de Amos unele care predomină în zilele noastre. Găsiți aici că profetul îşi ridică glasul împotriva necumpătării, într-un sens mult mai larg decât consumul excesiv de vin. Dacă ar fi să se adreseze mai cu seamă zilelor noastre, el şi-ar ridica energic glasul, tunând şi fulgerând împotriva acestui viciu, care a luat proporții mult peste nivelul imaginat de Israel, chiar în zilele sale de maxim huzur. Dar secretul tuturor păcatelor de acest fel sunt descoperite în cuvintele lui Amos, deoarece copiii lui Israel au respins legea lui Iehova şi nu au păzit poruncile Lui.

Legea iubitei noastre patrii va fi păzită când vom învăța să păzim legea lui Dumnezeu. Şi legea lui Dumnezeu este împlinită în dragoste.

Schiță de caracter

Amos a fost smerit – lucru dovedit şi prin faptul că nu şi-a ascuns originea socială.

Amos a fost înțelept – prin faptul că nu a vorbit peste capetele oamenilor.

Amos a fost deştept – prin faptul că a ştiut să rețină atenția oamenilor, judecându-i mai întâi pe duşmanii lor.

Amos a fost neînfricat – prin faptul că nu i-a măgulit pe oameni, ci a spus adevărul.

Amos a fost credincios – „Aşa vorbeşte Domnul“ a fost mesajul său.

Tânărul acesta aspru, păstorul Amos, era dintr-o bucată. Robustețea sa avea darul să inspire şi vorbea direct la subiect (1:2). Nu s-a dat în lături chiar să-i spună regelui Ieroboam II ce să facă. Dumnezeu avea nevoie de cineva să transmită mesajul Său cu îndrăzneală, iar Amos a fost pe măsura chemării Lui. Israel avea nevoie de un profet care să îndepărteze solzii din ochii lor şi să le spună fără ocolişuri care erau consecințele idolatriei lor. Or, Amos le-a vestit cu curaj acest mesaj. Dumnezeu detestă păcatul. Păcatul trebuie pedepsit. Oamenii trebuie să sufere!

Ieroboam adusese Israelul pe culmea puterii sale. Împărăția era înfloritoare şi se bucura de pace cu duşmanii ei. În acest context, a părut un sacrilegiu pentru israeliți să audă mesajul lui Amos, care era conştient de lipsa lui de popularitate, dacă transmitea mesajul lui Dumnezeu fără înfrumusețări. David, când l-a înfruntat pe Goliat, nu a avut mai mult curaj decât Amos în fața idolatrului Ieroboam, cel care l-a făcut pe Israel să păcătuiască. Ascultați cât de plastice sunt figurile de stil folosite de el.

Cel ce mânuieşte arcul nu va putea să țină piept (2:15) – a profețit Amos. Vajnicii arcaşi ai lui Ieroboam erau obişnuiți să atace duşmanul, iar nu să cedeze teren.

Prin urmare, ce mare neghiobie li se va fi părut acestor oşteni neînfricaţi profeţia lui Amos, cum că nu vor putea să ţină piept duşmanului!

Şi cel iute de picioare nu va scăpa – a continuat Amos. Ei, asta e culmea! Adică luptătorii iuţi de picior se vor folosi de iuţeala lor ca să dea bir cu fugiţii, din calea inamicului?! Negreşit, îşi vor fi zis ei, profetul acesta nu e în toate minţile!

Şi călăreţul nu-şi va scăpa viaţa – răsună neînfricat profetul. În toată lumea nu erau călăreţi de talia neînvinşilor cavaleri ai lui Ieroboam.

Dar punctul culminant este atins în următoarele cuvinte ale lui Amos: *Aşa zice Domnul: După cum păstorul scapă din gura leului numai două picioare sau un vârf de ureche, aşa vor scăpa copiii lui Israel care stau în Samaria în colţul unui pat şi pe covoare de Damasc!* (3:12). Asta suna a batjocură! Ideea puternicului Israel comparat cu o biată oaie sau, mai bine zis, cu ce-a rămas din sărmana oaie!

Şi totuşi, este exact ceea ce s-a întâmplat! În mai puţin de cincizeci de ani, Israel a fost totalmente distrus, iar jalnica rămăşiţă a poporului său era ca două picioare de oaie scăpate din gura nimicitorului – atât de tare detestă Dumnezeu păcatul!

La orice întrebare care se ridică cu privire la cauza căderii marilor imperii găsim un singur răspuns: păcatul! Secretul prăbuşirii unui om mare este păcatul. Dă-i voie lui Amos să-ţi prezinte păcatul în adevărata sa lumină.

Dacă un vas urmează un traseu greşit pe mare, ce se va întâmpla? Desigur, nu va fi bine şi, în final, va naufragia. Acum însă care va fi explicaţia căpitanului angajat pe o rută intenţionat greşită? Nu e în toate minţile, veţi spune. Nici nu e de mirare că profeţi ca Amos au vorbit pe înţelesul tuturor, când i-au avertizat pe oameni că mergeau pe calea greşită a păcatului.

JUDECATA ÎMPOTRIVA NAŢIUNILOR (Amos 1–2)

Acest predicator simplu de la ţară şi-a lăsat casa din Iuda, călătorind 32 de kilometri până la Betel, în regatul de nord, pentru a le predica celor din Israel. De ce l-a trimis Dumnezeu la Betel, când Ierusalimul avea atâta nevoie de propovăduirea lui? Dumnezeu voia ca regatul Israel să aibă parte de o avertizare straşnică. Betel era capitala religioasă a regatului de nord. Dar idolatria sălăşluia acolo. Ei înlocuiseră închinarea la Iehova cu închinarea la viţel. Oamenii nu mai simţeau nevoia să li se predice. (Vezi I Regi 12:25-33.)

Amos a început să le predice mulţimilor adunate la Betel, căci era o zi de sărbătoare sacră, prin vestirea judecăţii Domnului asupra a şase naţiuni învecinate: Damasc (Siria), Gaza (Filistia), Tir (Fenicia), Edom, Amon şi Moab. Apoi a venit mai aproape de casă, vestind judecata împotriva Iudei (Amos 2:4) şi a Israelului însuşi (Amos 2:6), pentru ca, în final, să se refere la întreaga naţiune (Amos 3:12). Amos a avut o metodă inteligentă, căci întotdeauna suntem dispuşi să auzim de pierzarea duşmanului. Mai greu de asimilat este adevărul potrivit căruia e vorba de propria noastră pierzare [dacă nu ne pocăim], dar luată la un loc cu a duşmanului, ne vine mai uşor s-o acceptăm.

Când oamenii s-au îndoit de autoritatea lui, Amos le-a pus o serie de şapte întrebări, prin care să le arate că Domnul i-a revelat secretul Său. Prin urmare, n-avea de ales, ci trebuia să profeţească (Amos 3:3-8).

Amos a denunţat păcatul Israelului mai plastic decât Osea (capitolul 2). El s-a referit la viaţa de huzur pe care o duceau, la asuprirea săracilor, la minciuna şi înşelătoria care existau şi, mai grav, la ipocrizia lor în închinare. Domnul era întristat că poporul Său nu ia seama la avertismentele Sale. *Cu toate acestea, tot nu v-aţi întors la Mine, zice Domnul* (Amos 4:6). Apoi urmează invitaţia: *Căutaţi-Mă, şi veţi trăi* (Amos 5:4).

Cartea începe cu vestirea judecăţii asupra naţiunilor din jurul Israelului:

Damasc e ameninţat, pentru că a invadat Israelul (Amos 1:3; II Regi 10:32,33).

Gaza şi Tirul pentru cârdăşia lor împreună cu Edomul, invadând Iuda (Amos 1:6,9; II Cron. 21:16,17; 28:18).

Edomul pentru ostilitatea sa permanentă (Amos 1:11; comparaţi cu Obadia 10-12).

Amonul pentru că a atacat Ghileadul (Amos 1:13).

Moabul pentru practicile sale păgâne (Amos 2:1; II Regi 3:27).

Iuda pentru neglijarea legii lui Dumnezeu (Amos 2:4; II Cron. 3 – 19; II Regi 25:9).

Israel pentru fărădelegea sa (Amos 2:6; II Regi 17:17-23).

Naţiunile lumii, indiferent cât de puternice ar fi, nu pot rezista în faţa judecăţilor lui Dumnezeu. Dumnezeu întemeiază împărăţii şi tot El le dărâmă. Nimic nu s-a ales de uriaşa putere a faraonilor. Napoleon a crezut că poate domni asupra lumii, dar a sfârşit în surghiun pe insula Sfânta Elena. Kaizerul credea că poate să acţioneze independent de Dumnezeu, dar a fost umilit. În cel de-al doilea război mondial au fost unii monarhi care au crezut că pot şterge poporul lui Dumnezeu de pe faţa pământului, punându-se pe ei stăpânitori ai pământului, dar asemenea piedici în calea planului final al lui Dumnezeu sunt totdeauna înfrânte (Psalmul 2).

JUDECATA ÎMPOTRIVA ISRAELULUI (Amos 3 – 6)

Amos a fost chemat să vorbească despre certitudinea pedepsei care se va abate (Amos 3). Dacă oamenii resping repetatele avertismente ale lui Dumnezeu, peste ei va veni pedeapsa lui Dumnezeu (Amos 5).

Amos le-a spus locuitorilor Israelului că sunt lacomi, nedrepţi, necuraţi şi profani (Amos 2:6-12) şi că-şi scuzau faptele lor rele pe motiv că erau poporul ales al lui Dumnezeu (Amos 3:2). Asta făcea ca păcatul lor să fie şi mai mare, le-a amintit Amos. Israeliţii priveau relaţia lor cu Dumnezeu diferit. Ei considerau că este o chestiune exterioară, formală. Se lăudau că sunt o naţiune aleasă şi că nici un rău nu li se poate întâmpla. Vedem mulţi oameni care îşi spun creştini în acelaşi pericol astăzi. Ei îşi închipuie că mântuirea se obţine prin înscrierea ca membri ai unei biserici. În felul acesta, ei Îi fac lui Dumnezeu un favor, spun ei, şi nu pot fi condamnaţi. (Citiţi Amos 5:21,23,24.)

Prima dintre pedepsele lui Dumnezeu priveşte păcatele celor şase naţiuni păgâne

din jurul Israelului. Apoi profetul trece la Iuda şi Israel. Păcatul lui Iuda consta în faptul că a disprețuit legea lui Dumnezeu, îmbrățișând, în schimb, idolatria. Abia în exil a fost eliberată Iuda de păcatul ei. Pedeapsa lui Iuda a fost împlinită prin distrugerea Ierusalimului de către Nebucadnețar (Amos 2:5).

Amos a condamnat Israelul, care era o națiune aleasă. Israeliții cunoşteau Legea lui Dumnezeu, ceea ce făcea ca păcatul lor să fie şi mai mare. Amos le-a spus despre nedreptatea pe care o comiteau în administrarea Legii. Ei *au vândut pe cel neprihănit pe bani* (2:6). Amos a enumerat apoi toate actele lor rele de asuprire. Au dat uitării neprihănirea. Bogații erau plini de cruzime şi le plăcea să-i asuprească pe cei săraci. Chiar şi între creştinii de azi, adesea bogățiile contează mai mult decât caracterul. Nimic nu e mai periculos în biserică astăzi decât să li acorde influență şi putere celor bogați, dar lipsiți de scrupule creştine.

Amos a numit femeile din vremea sa „vaci de Basan" pentru că nu le stătea mintea decât la plăceri şi la o viață de lux (Amos 4:1). Iată tabloul pe care-l prezintă profetul despre femeile pline de cruzime, neîndurătoare şi fără minte – o turmă de vaci, greoaie şi nepăsătoare, călcând totul în picioare în goana lor nebună după împlinirea poftelor.

Chiar şi jertfele şi sărbătorile religioase ale poporului au devenit o urâciune. Dumnezeu a zis: *Eu urăsc… sărbătorile voastre* (Amos 5:21). Când făceau pelerinajele de la Ghilgal la Betel, păcătuiau şi mai mult, căci asta nu era decât o formă exterioară de idolatrie (Amos 5:4-6). Dumnezeu aşteaptă de la noi o purtare vrednică de El, nu doar jertfe golite de sens. Amos a atras atenția asupra faptului că Dumnezeu este Cel care a trimis secetă, plăgi şi cutremure de pământ. Dar ei tot nu s-au pocăit.

Dumnezeu întotdeauna avertizează înainte de a pedepsi şi oferă o cale de scăpare. Dumnezeu denunță păcatul, dar El oferă un remediu pentru păcat. Respingerea de către Israel a avertismentelor repetate trebuia să-i conducă la o stare de pregătire pentru judecata lui Dumnezeu (Amos 5). Dacă Israel ar fi căutat pe Domnul, „ziua Domnului" de care se vorbeşte în Amos 5:20 nu i-ar fi luat pe nepregătite. Însă ei nu L-au căutat şi luptătorii asirieni au năvălit în acea zi.

Amos vorbeşte despre judecata viitoare a Israelului în cinci vedenii

Lăcusta care face prăpăd . . . . . Amos 7:1-3

În cadrul primei vedenii profetul vede câmpii verzi: *şi* [El] *a format lăcuste* care au distrus iarba. Amos se roagă: *Cum ar putea să stea Iacov în picioare, când este aşa de mic?* [Cu alte cuvinte: Cine îl va izbăvi?] Dumnezeu răspunde: *Nu se va întâmpla* [foametea].

Focul mistuitor. . . . . Amos 7:4-6

În cadrul acestei vedenii, profetul vede un foc atât de cumplit, încât mistuie țara şi seacă apele. Amos se roagă: *Cum ar putea să stea în picioare Iacov?* Dumnezeu răspunde: *Nici una ca aceasta* [focul] *nu se va întâmpla.*

Firul cu plumb. . . . . Amos 7:7-11

În cadrul acestei vedenii, Amos Îl vede pe Dumnezeu măsurând oraşul în ve-

derea distrugerii. Măsurătoarea a relevat ce mult s-a depărat Israel de matcă. De data aceasta, Amos nu găseşte cuvinte potrivite nici măcar să se roage. Judecata Israelului era sigură – *voi pune firul cu plumb în mijlocul poporului Meu Israel şi nu-l voi mai ierta.*

Vedenia fructelor de vară . . . . . Amos 8

„Fructele de vară" din cadrul vedeniei a patra erau ceva care aveau să piară în curând. Coşul a relevat adevărul trist că Israel, ca un coş de fructe răscoapte, arăta bine în afară, dar în miezul fiinţei sale era putred. Naţiunea vinovată era „coaptă" pentru judecată.

Domnul la altar . . . . . Amos 9:1-10

În ultima dintre vedenii, Dumnezeu este înfăţişat stând deasupra altarului, îndemnându-l pe Amos să spargă uşorii şi să presare fragmentele deasupra capetelor poporului. Toţi închinătorii urmează să fie împrăştiaţi şi ucişi de sabie. Asta se referă la ultima dispersaţie. Vedeniile se sfârşesc cu judecată, dar Dumnezeu încheie cartea cu o imagine luminoasă.

VEDENII CARE PRIVESC VIITORUL (Amos 7–9)

Noi nu ştim câtă vreme a predicat Amos la Betel, dar ştim că mulţimile au auzit mesajul său curajos. Când a vorbit despre nimicirea naţiunilor înconjurătoare, oamenii l-au aclamat, fiind atraşi de el.

Apoi Amazia, preotul de la Betel, n-a mai putut suporta propovăduirea lui Amos. Ascultaţi ce raport trimite el regelui: *Amos a uneltit împotriva ta în mijlocul casei lui Israel. Ţara nu poate să sufere toate cuvintele lui! Căci iată ce zice Amos: Ieroboam va fi ucis de sabie* (Amos 7:10,11). Amazia i-a spus lui Amos să se ducă înapoi şi să-şi vadă de treabă.

Amos a fost redus la tăcere de către profetul mincinos. De fapt, a fost alungat din Israel. Profetul lui Dumnezeu nu s-a bucurat de libertatea cuvântului. Nici Ilie, nici Amos nu au fost în siguranţă în Israel. Când Amos a aflat că Israel nu vrea să-l asculte, s-a întors în Iuda şi şi-a aşternut scrierile într-o carte, pentru ca toţi oamenii s-o poată citi şi înţelege.

Amos, ca de altfel majoritatea profeţilor, ne spune despre un viitor măreţ pe care îl va avea poporul lui Dumnezeu. Întreaga ţară va fi din nou o împărăţie sub casa lui David (Amos 9:11,12). Cortul lui David, acum dărâmat, va fi rezidit (Fapte 15:16,17). Israel va fi restabilit în ţara sa, unde va prospera. Un popor fericit, într-o ţară fericită.

Să aveţi mereu în vedere acest lucru: că evreii, deşi actualmente sunt împrăştiaţi peste faţa întregului pământ, sunt în curs de fi readunaţi în ţara lor, ţara promisiunii. O stare de bunăstare la nivel naţional va domni din nou. Ierusalimul va fi capitala unei împărăţii puternice. Israelul convertit va fi martorul lui Dumnezeu (Amos 9:13-15).

Oamenii au nevoie de un tratament ca cel pe care li-l dă Amos, în vremuri când păcatul abundă. Noi avem tendinţa de a fi prea timizi, prea atenţi faţă de

păcatele obişnuite ale oamenilor. Am uitat cum se le înfierăm. Ne-am pierdut puterea indignării neprihănite.

Nu însă şi cu Amos, profetul firului cu plumb. Zidul strâmb întotdeauna îl va urî pe zidul drept. Aşadar, oamenii l-au urât pe Amos. Ei ne vor urî şi pe noi, dacă vom îndrăzni se ne ridicăm glasul împotriva răului. Totuşi, să învăţăm să vorbim, indiferent cât ne va costa aceasta. Aduceţi-vă aminte de Omul cu biciul, care a curăţat templul (Ioan 2:13-16)!

Pocăinţa nu este doar o întoarcere uşoară, comodă la Dumnezeu, în cadrul căreia spunem: „Îmi pare rău“. Nici chiar cea mai adevărată pocăinţă nu poate şterge păcatul. Răscumpărarea este costisitoare. Cristos a achitat preţul. Mântuirea este stabilirea unei relaţii personale între persoana individuală şi Dumnezeu. Nimic nu o poate înlocui. (Vezi Ioan 1:12.)

Minimum de cerinţe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: IGNORANŢA INTENŢIONATĂ A ISRAELULUI Osea 4
Luni: GLORIOSUL VIITOR AL ISRAELULUI Osea 3; 14
Marţi: PEDEAPSĂ ŞI BINECUVÂNTARE Ioel 2
Miercuri: REFACEREA ISRAELULUI Ioel 3
Joi: ÎNDEMNURI PERSONALE Amos 3:1-7; 4:6-12
Vineri: MIJLOCIREA PROFETULUI Amos 7:1-17; 8:1-7
Sâmbătă: VIITOARELE BINECUVÂNTĂRI ALE ÎMPĂRĂŢIEI Amos 9:1-15

Capitolul 23

Să înțelegem Obadia, Iona şi Mica

Isus Cristos, Mântuitorul nostru; Învierea şi viața noastră; Martorul împotriva națiunilor răzvrătite

Petra este una dintre minunile lumii. A fost o cetate unică în felul ei, printre lucrările oamenilor. Era aşezată ca un „cuib… ca vulturul“ (Obadia 4), o fortăreață printre înălțimile inaccesibile ale munților. Singurul loc de pătrundere în ea era printr-o crăpătură adâncă a unei roci de aproape doi kilometri, străjuită de-o parte şi de alta de stânci masive, cu înălțimea de peste 200 metri. Cetatea a rezistat oricărei invazii. Ni se spune că avea o mie de temple. Ele erau săpate în stânca de culoarea trandafirie pe versantul stâncilor masive. Locuințele erau, în marea lor majoritate, peşteri săpate în gresie roşie moale (Obadia 3,6), unde cu greu ți-ar veni să crezi că un picior omenesc poate să se cațere.

La sud de Marea Moartă, pe versantul de vest al podişului arab, se întinde un lanț abrupt de culmi din gresie roşie, cunoscute sub denumirea de Muntele Seir. Aici s-a stabilit Esau, după ce şi-a vândut dreptul de întâi născut fratelui său Iacov. Alungând pe horiți (vezi Geneza 14:5-6), el a ocupat întregul munte. Citiți Deuteronom 2:12. Aceşti horiți sunt menționați prima oară pe timpul lui Avraam (Geneza 14:5,6). Sela sau Petra („Stânca“) a fost capitala lor. Astăzi se numeşte „Tăcutul oraş din trecutul îndepărtat“.

Descendenții lui Esau se numeau edomiți. Ei lansau raiduri rapide, după care se retrăgeau în fortăreața lor de neclintit, unde păstrau vie în inimile lor o aprigă vrăjmăşie față de evrei, care îşi avea originile în conflictul dintre Iacov şi Esau. Nu a existat o armată aflată în conflict cu evreii pe care să n-o fi ajutat ei. În perioada macabeilor, ei au devenit duşmanii înverşunați ai evreilor. Iar pe vremea lui Cristos, prin Irod, au obținut controlul asupra Iudeii. Ei au dispărut de pe paginile istoriei, după distrugerea Ierusalimului de către Titus în anul 70 d.Cr.

Aceasta este cea mai scurtă carte din Vechiul Testament, conținând doar douăzeci şi unu de versete, dar cuprinde două teme importante: pierzarea celor îngâmfați şi răzvrătiți şi izbăvirea celor blânzi şi smeriți.

Se adresează direct Edomului şi Sionului, reprezentând pe Esau şi pe Iacov, cei doi fii ai lui Isaac. Dar, în sens mai larg, apelează la noi toți, cu cele două naturi ale noastre: cea pământească, reprezentată de Esau, pe de o parte, atât de mândră şi semeață, şi pe de altă parte, cea spirituală, reprezentată de Iacov, cel ales şi pus deoparte de Dumnezeu. Şi astfel apriga vrajbă de familie ne poartă îndărăt la zilele celor doi frați, Iacov şi Esau.

PIERZAREA EDOMULUI (Obadia 1–16)

Nu cunoaştem nimic despre profetul care a scris această carte. A fost contemporan cu Ieremia. Găsim prilejul scrierii acestei profeţii în Obadia 11: *În ziua când stăteai* [edomiţii] *în faţa lui*, *în ziua când străinii îi luau averea, când străinii intrau pe porţile lui şi trăgeau la sorţi pentru Ierusalim, şi tu erai atunci ca unul dintre ei!* Negreşit, asta e o referire la ziua când Nebucadneţar a cucerit Ierusalimul şi l-a transformat într-un morman de cenuşă. Edomiţii şi-au adus contribuţia la aceasta, prinzându-i pe israeliţii care reuşiseră să fugă din calea prăpădului şi tratându-i cu multă cruzime şi vânzându-i ca sclavi.

Această profeţie a fost scrisă din pricina acestei confederaţii împotriva Ierusalimului, în care Edomul s-a aliat cu duşmanii iudeilor (Obadia 7–14). Împotriva acestui popor a fost îndreptată profeţia necunoscutului profet Obadia, „un închinător al lui Iehova“. Edom a privit nepăsător, în timp ce Ierusalimul era jefuit. Se părea că-şi găseau o diabolică plăcere în calamitatea care i-a lovit pe vecinii lor.

Citim despre condamnarea spiritului ostil, egoist şi nepăsător al vecinului Esau. Împrumutând atitudinea lui Esau, Seirul s-a ţinut deoparte, permiţând prădarea Ierusalimului. Ba, chiar a luat parte la distrugere, înfruptându-se din pradă.

Dumnezeu poruncise Israelului: *Să nu urăşti pe edomit, căci este fratele tău* (Deut. 23:7). Dar Edomul manifestase o ură de neîmpăcat împotriva Israelului, de pe vremea când lui Israel i se refuzase permisiunea să treacă prin Edom, în drumul său spre Canaan (Numeri 20:14-21) şi până în ziua distrugerii Ierusalimului de către caldei, când Edom a strigat: *Radeţi-l, radeţi-l din temelii!* (Psalmul 137:7).

Din pricina mândriei şi urii înverşunate a lui Edom. completa sa nimicire a fost hotărâtă (Obadia 3,4,10). Nimic nu mai putea salva vinovata naţiune. Populaţia a fost alungată de la locuinţele sale dintre stânci, la cinci ani după distrugerea Ierusalimului, când Nebucadneţar, aflat în trecere prin valea Araba, care era drumul militar spre Egipt, i-a zdrobit pe edomiţi. Existenţa lor ca naţiune a încetat prin anul 150 î.Cr., şi chiar numele lor a pierit, odată cu cucerirea Ierusalimului de către romani. *Cum ai făcut, aşa ţi se va face* (Obadia 15).

IZBĂVIREA SIONULUI (Obadia 17–21)

Cartea se încheie cu promisiunea izbăvirii rostită asupra Sionului. *Dar pe muntele Sionului va fi izbăvire şi el va fi sfânt; casa lui Iacov va intra în stăpânirea moştenirii sale* (Obadia 17). Primul pas în viitoarea restabilire a evreilor este recuperarea a tot ce a fost mai înainte al lor.

Poporul ales al lui Dumnezeu tocmai fusese dus în captivitate de Nebucadneţar; ţara sfântă era pustie; şi Dumnezeu i-a spus Edomului că va pieri. Ieremia a profeţit acelaşi lucru în capitolul 49. Atât Ieremia, cât şi Obadia vor fi spus acest lucru de multe ori. Cinci ani mai târziu Edomul a căzut în faţa aceluiaşi Babilon, pe care-l ajutase odinioară. Edomul avea să fie ca şi când n-ar fi fost, înghiţit pe veci. Aceasta a fost profeţia împotriva Edomului. În schimb, Israel se va ridica din nou din căderea sa. El va poseda nu numai ţara lui, ci şi Filistia şi Edomul. El se va bucura, în sfârşit, în

domnia sfântă a lui Mesia cel promis. Poporul ales al lui Dumnezeu, evreii, vor intra în stăpânirea teritoriilor lor, şi printre cele mai scumpe lor este Ţara Sfântă. Obadia, ca de altfel ceilalţi profeţi, prezice venirea zilei Domnului şi întemeierea împărăţiei lui Mesia. Reţineţi, vă rog, că un creştin este şi el moştenitor al promisiunilor ce urmează a fi împlinite la venirea lui Cristos. Credinciosul posedă toate lucrurile în Cristos Isus (citiţi II Cor. 6:10).

Judecata lui Dumnezeu asupra Edomului, ca duşman înverşunat al Israelului, ar trebui să constituie un avertisment la adresa naţiunilor de azi că Dumnezeu nu Şi-a lepădat poporul şi că naţiunile care îl asupresc vor avea parte negreşit de judecata Lui (citiţi Geneza 12:3).

SĂ ÎNŢELEGEM IONA

Iona era de loc din Gat-hefer, un târguşor aflat la circa o oră de mers de Nazaret. O legendă a iudeilor ne spune că el era fiul văduvei din Sarepta, pe care Ilie l-a înviat. Dacă lucrul acesta este adevărat sau, nu noi nu ştim, dar e probabil că a fost un discipol al marelui Ilie şi a mers pe urmele sale ca profet.

Iona a trăit în timpul domniei lui Ieroboam al doilea şi l-a ajutat să facă regatul de nord al Israelului foarte puternic şi prosper (II Regi 14:25). Iona a fost un însemnat om de stat.

De o jumătate de veac trăim într-o epocă care a creat o anumită atitudine faţă de cartea Iona. Este imposibil să deschizi cartea şi să citeşti oriunde fără să te gândeşti imediat la un peşte! Oamenii au fost aşa de preocupaţi de măsurarea sa, încercând să găsească dimensiunile pântecelui peştelui, încât par să nu fi avut timp să sondeze profunzimea cărţii. Aveţi grijă să citiţi în întregime această carte scurtă. Mulţi se poticnesc de această carte. Puţini o cunosc.

Dumnezeu este în această carte. El are grijă de profetul Său. Dumnezeu e la lucru. Găsiţi această afirmaţie cu privire la El făcută de patru ori:

Dumnezeu a pregătit

Un peşte mare . . . . . Iona 1:17
Un curcubete . . . . . Iona 4:6
Un vierme . . . . . Iona 4:7
Un puternic vânt de răsărit . . . . . Iona 4:8

Iona este cartea de încercare a Bibliei. Ea ne provoacă credinţa. Atitudinea noastră faţă de Iona relevă atitudinea noastră faţă de Dumnezeu şi Cuvântul Său. Este oare istoria lui Iona doar naturalism sau supranaturalism? Asupra acestui punct rămânem în picioare sau cădem.

Isus Cristos Însuşi a făcut cartea Iona importantă. Când I s-a cerut un semn prin care să dovedească pretenţiile Sale, El nu a voit să le dea oamenilor decât semnul profetului Iona (citiţi Matei 12:38-40).

Există două evenimente de mare importanţă în Iona. Unul este înghiţirea lui Iona

de către marele peşte, iar celălalt este posibilitatea ca un mare oraş păgân, ca Ninive, să fie convertit de către un misionar străin, în doar câteva zile. Vezi ce a spus Isus în Matei 12:41.

UN PROFET ÎNCĂPĂŢÂNAT (Iona 1–2)

La începutul acestei cărţi, Dumnezeu îi vorbeşte lui Iona, dându-i mandatul. *Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, şi strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine* (Iona 1:2).

Dumnezeu e foarte precis cu poruncile Sale. El i-a spus lui Iona să se ridice şi să plece. *Dar Iona s-a sculat, cu gând să fugă la Tarşiş, departe de faţa Domnului. S-a coborât la Iopa şi a găsit acolo o corabie care mergea la Tarşiş* (Iona 1:3). El I-a spus „nu“ lui Dumnezeu. De ce a fugit el? Citiţi Iona 4:2. Iona ştia că Asiria era duşmanul de temut al Israelului. Tocmai în acest punct al istoriei Asiria pare să fi cunoscut o diminuare a puterii sale militare. Atunci i-a spus Dumnezeu să se ducă în capitala acelei ţări ostile şi să vestească judecata împotriva ei pentru marea sa răutate. Dar Iona se teme că Ninive s-ar putea să se pocăiască şi să fie cruţată de la pierzarea iminentă. Or, dacă Asiria se va prăbuşi, preaiubitul Israel al lui Iona s-ar putea să scape de judecata ce urma să i-o aplice Asiria. Iona manifestă aici spiritul unui mare erou naţional. El decide să se sacrifice pe sine, pentru a-şi salva poporul, dar, din păcate, eroismul său este greşit plasat.

Ninive a fost unul din cele mai mari oraşe ale lumii, situat pe malul răsăritean al fluviului Tigru, la aproximativ 634 de kilometri de Marea Mediterană. A fost capitala Asiriei (Geneza 10:11,12). Fortăreaţa cetăţii avea circa 50 de kilometri lungime şi 16 kilometri lăţime. Era o privelişte minunată, fiind înconjurată de cinci ziduri şi trei canale. Zidurile aveau înălţimea de 300 de metri şi erau atât de groase, încât patru care de război puteau să meargă în paralel. Înăuntru erau palate mari şi frumoase, înconjurate de grădini splendide. Cincisprezece porţi, păzite de statui de lei şi tauri colosali, se deschideau înspre oraşul propriu-zis. Erau şaptezeci de săli, decorate minunat în alabastru şi în diferite sculpturi. Templul oraşului era sub forma unei piramide, ce strălucea în lumina soarelui. Pe cât de mare era bogăţia şi puterea cetăţii, pe atât de mare era răutatea ei. Realizările sale intelectuale era aproape incredibile.

De îndată ce a fugit Iona, Dumnezeu a intrat în acţiune. El *a făcut să sufle pe mare un vânt năprasnic şi a stârnit o mare furtună…* (Iona 1:4). Dumnezeu l-a iubit pe Iona prea mult pentru a-l lăsa să propăşească. Eşecul nu ne eliberează niciodată de responsabilitatea de a sluji.

Citiţi despre evenimentele care au avut loc înainte de a fi fost aruncat Iona în mare (Iona 1:3-15). Iona a fost aruncat în mare, dar a fost prins de mâna lui Dumnezeu (Iona 1:17). Calea lui Dumnezeu este cea mai bună. Dacă ne împotrivim ei, El face să ni se-ntâmple lucruri ciudate.

Naraţiunea din Iona 2 ne spune cum a ajuns Iona la capătul puterilor sale. După multă rugăciune, el a mărturisit că nu poate face nimic de unul singur. *Mântuirea vine*

de la Domnul (Iona 2:9). În momentul acela, Dumnezeu Şi-a putut permite să-l elibereze (Iona 2:10).

UN PROFET ASCULTĂTOR (Iona 3–4)

Dumnezeu i-a mai dat o şansă lui Iona să fie util. *Cuvântul Domnului i-a vorbit a doua oară lui Iona…* Ce nechibzuit a fost să-L facă pe Domnul să repete chemarea Sa! Cu cât mai bine este să ascultăm pe prima dată!

Dumnezeu a spus din nou: *Scoale-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, şi predică acolo mesajul pe care ţi-l voi da* (Iona 3:2).

Nu-i era uşor lui Iona să cutreiere străzile şi să rostească în gura mare: *Încă patruzeci de zile şi Ninive va fi nimicită* (Iona 3:4). Nu era pic de compasiune în mesajul lui. Glasul profetului nu era înlăcrimat. Da, el s-a supus poruncii lui Dumnezeu, dar inima i-a rămas neschimbată (Iona 4:1-3). Mai întâi, s-au pocăit oamenii de rând din Ninive. Au urmat apoi cei de neam ales. Întotdeauna este aşa. Orice trezire începe de jos. Gândiţi-vă la un oraş ca Chicago, pocăindu-se şi întorcându-se la Dumnezeu într-o singură zi, din pricina unui profet al zilelor noastre! Un asemenea eveniment ar fi un miracol epocal. Dar exact aşa s-a întâmplat când Iona a predicat pe timpul acela.

ASCULTĂTOR, DAR PERPLEX

Priviţi-l cum stă bosumflat, pe un deal din latura de răsărit a oraşului, sub un curcubete pe care Dumnezeu „l-a pregătit“, ca să-i asigure umbră capului, aşteptând să vadă ce va face Domnul (Iona 4:6).

Fără îndoială, două lucruri l-au făcut să se poticnească pe Iona, când Dumnezeu i-a spus să se ducă la Ninive: mândria sa, izvorâtă din eul său, şi disprețul față de restul lumii. Dumnezeu a avut grijă să-l elibereze de acestea când Iona s-a aflat în pântecele peştelui.

Iona, un tip al Israelului

Iona a fost chemat la o misiune mondială, după cum a fost şi Israel.

Iona a refuzat să-şi aducă la îndeplinire misiunea, dând dovadă de neascultare față de Dumnezeu. Tot aşa a procedat şi Israel.

Iona a fost pedepsit, fiind aruncat în mare. Israel a fost împrăştiat printre naţiuni.

Iona a fost păstrat în viață. Tot aşa a fost şi Israel.

Iona s-a pocăit, a fost aruncat afară de către peşte şi redat vieţii. Israel va fi dat afară de către toate naţiunile, iar apoi va fi restaurat la poziția pe care o ocupase mai înainte.

Iona, de data aceasta ascultând de Dumnezeu, îşi duce la îndeplinire misiunea. Israel, ascultând de Domnul, va deveni un martor al Său pe tot pământul.

Iona a fost binecuvântat, prin faptul că mântuirea a fost adusă la Ninive. Israel va fi binecuvântat, prin convertirea întregii lumi.

SĂ ÎNȚELEGEM MICA

Mica fost un predicator de la țară, care a trăit în zilele lui Isaia şi Osea. El a locuit la vreo 32 de kilometri sud de Ierusalim, în târguşorul Moreşet, la granița cu Filistia. El a predicat acolo, în acelaşi timp în care Isaia a predicat în Ierusalim şi Osea în Israel. Mica a fost un profet al oamenilor de rând şi al vieții de la țară; Isaia a predicat la curte, în oraşul Ierusalim. Mica cunoştea bine viața semenilor săi. Citiți ce spune el despre înzestrarea sa: *Dar eu sunt cu adevărat umplut cu putere de către Duhul Domnului; sunt plin de dreptate şi de forță, ca să aduc la cunoştința lui Iacov nelegiuirea şi lui Israel păcatul lui* (Mica 3:8). Mica a profețit cu privire la Samaria, capitala Israelului, dar cea mai mare parte a profeției lui se adresează lui Iuda. Timpurile în care a trăit el au fost grele. Înăuntrul zidurilor era asuprire, iar din afară duşmanii erau gata să năvălească. Situația era aceeaşi în regatul Iuda, cât şi în regatul Israel. Regii Iotam, Ahaz şi Ezechia au domnit în zilele lui Mica.

Profetul a denunțat păcatele sociale din vremea sa (Mica 2:2). Mica era acut conştient de aceste racile sociale. El a văzut tratamentul nedrept ce-l aplicau bogații săracilor. El simțea că aceste păcate strigau la cer. Nici o pătură socială nu era liberă de influențele corupției; prinții, preoții şi oamenii de rând erau cu toții afectați (citiți Mica 2:2,8,9,11; 3:1-3,5,11). Mica îi face pe toți să-i simtă şfichiuitoarea sa condamnare. Mica voia ca oamenii să ştie că orice act de cruzime era o insultă adusă lui Dumnezeu. Dumnezeu este ofensat de comportarea oamenilor de rând şi a cârmuitorilor. În ciuda acestei stări de lucruri, oamenii încercau să-şi ducă în continuare respectarea practicilor religioase, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Mica arată zădărnicia acestora (Mica 6:7,8).

Regatul de nord al Israelului a fost dus în captivitate în timpul vieții lui Mica. Israel nu voia să ia seama la avertizarea profeților. Iuda a luat seama şi, ca urmare, a fost cruțată o sută cincizeci de ani. Mica ştia că păcatele pe care le comitea națiunea aveau să ducă la prăbuşirea ei. *Neprihănirea înalță o națiune, dar păcatul e o ruşine pentru orice popor* (Proverbe 14:34, King James Version).

Cartea Mica pare să fie divizată în trei părți, introduse prin porunca: „Ascultați" (Mica 1:2; 3:1; 6:1).

1. O promisiune de izbăvire. . . . . Mica 2:12,13
2. O promisiune a înfrângerii duşmanilor din țară. . . . . Mica 5:10,15
3. O împlinire a promisiunii făcute lui Avraam . . . . . .Mica 7:20

Catalogarea păcatelor națiunii

Idolatria . . . . . Mica 1:7; 6:16
Lăcomia. . . . . Mica 2:2
Oprimarea. . . . . Mica 2:2
Violența . . . . . Mica 2:2; 3:10; 6:12; 7:2
Încurajarea profeților falşi. . . . . Mica 2:6,11
Corupția prinților . . . . . Mica 3:1-3

Corupția profeților . . . . . Mica 3:5-7
Corupția preoților . . . . . Mica 3:11
Mituirea . . . . . Mica 3:9,11; 7:3
Necinstea . . . . . Mica 6:10,11

Pasaje cu privire la Cristos

Numirea locului de naştere. . . . . Mica 5:2
Cristos, ca Rege . . . . . Mica 2:12,13
Cristos, domnind în neprihănire peste tot pământul. . . . . Mica 4:1,7

Mica este citat în trei ocazii

De către bătrânii lui Iuda – Ieremia 26:18, citând din Mica 3:12.
De către magii care vin la Ierusalim – Matei 2:5,6, citând din Mica 5:2.
De către Isus când îi trimite pe cei doisprezece – Matei 10:35,36, citând din Mica 7:6.
Vezi, de asemenea, şi Isaia 2:2-4; 41:15; Ezechiel 22:27; Ţefania 3:19.

RĂMĂŞIŢA LUI DUMNEZEU

Cuvântul „rămăşiță“ este întrebuințat de multe ori de către profeți. Ce înseamnă? Rămăşiță înseamnă acea mică parte a națiunii pe care Dumnezeu o păstrează întotdeauna pentru El (vezi Mica 2:12; 4:7; 5:3,7,8: 7:18).

UN MESAJ CĂTRE POPOR CU PRIVIRE LA PĂCATUL LUI ISRAEL (Mica 1–2)

Deschizând cartea, auzim strigătul: *Ascultați, voi popoare, toate! Ia aminte, pământule, şi tot ce este pe el! Domnul Dumnezeu să fie martor împotriva voastră, Domnul, care este în templul Lui cel sfânt!* (Mica 1:2).

Dumnezeu nu doarme. El ştie jalnica stare a poporului Său. El va judeca poporul Său. Da, Domnul venea să judece Israelul, din pricina relelor sale. Samaria şi Ierusalimul au fost declarate vinovate în fața marelui Judecător al universului. Captivitatea şi exilul avea să fie soarta lor. Dumnezeu le-a mustrat pentru nedreptatea lor socială, necredincioşia, necinstea şi idolatria lor. Care au fost păcatele lor? (vezi Mica 2:1-11; 1;6-9).

Mica le-a spus că Samaria, capitala Israelului, va cădea (vezi Mica 1:6,7). O judecată similară se va abate asupra lui Iuda. Păcatul lui Iuda este descris ca o rană de nevindecat. Unele boli se vindecă numai prin distrugere. Toți locuitorii lui Iuda vor fi duşi în robie, căci Dumnezeu a descoperit o asuprire incurabilă, violență şi nedreptate. Observați oraşele lui Iuda menționate în ultimele versete din Mica. Consultați o hartă şi veți vedea că toate formau un cerc în jurul târgului de baştină al profetului.

Idolatria Israelului s-a răspândit rapid la Ierusalim şi la cetatea întărită Lachiş (Mica 1:13). Tocmai această răspândire rapidă a idolatriei, cu toate grozăviile ei, în

Iuda, sub regele Ahaz, a format obiectul condamnării speciale a lui Mica. Asuprirea celor săraci (Mica 2:2), cu femeile şi copiii mici fiind alungaţi de la casele lor (Mica 2:9), au fost alte rele înfierate de profet. Păcatele poporului sunt enunţate cu o franchețe rară, în Mica 2:1-11. Dumnezeu va aduce suferinţă şi ocară peste ei, pentru abuzul fără scrupule al puterii.

Tot mai mult ne dăm seama de valoarea socială a Evangheliei Domnului Isus Cristos. Oriunde a pătruns Evanghelia, constatăm o îmbunătăţire a condiţiilor de viaţă şi o frăţie bazată pe părtăşie filială. Închinarea din inimă la Dumnezeu întotdeauna rezultă într-o demonstraţie practică a vieţilor schimbate. Toţi misionarii poartă aceasta, în chipul cel mai minunat.

UN MESAJ CĂTRE DOMNITORI CU PRIVIRE LA VENIREA LUI CRISTOS (Mica 3–5)

Ascultaţi acum, căpetenii ale lui Iacov şi mai mari ai casei lui Israel (Mica 3:1). Ce le spune Dumnezeu? Citiţi Mica 3:1-4. Dumnezeu aseamănă lăcomia şi îngâmfarea lor, chiar cu preţul sângelui, cu canibalismul. Conducătorii îi devorează pe oamenii săraci, lipsiţi de apărare (Mica 3:2,3).

Naţiunea era gata să se prăbuşească, iar de aceasta erau responsabili prinţii şi preoţii. Dumnezeu a denunţat păcatul domnitorilor (Mica 3:9), mita care făcea ravagii între judecători (Mica 3:11), măsurile false la cântar. Dumnezeu îi descrie pe aceşti oameni în Mica 3:5. *Aşa vorbeşte Domnul despre proorocii care rătăcesc pe poporul meu, care strigă Pace, dar muşcă cu dinţii, care se pregătesc de război împotriva celui ce nu le pune nimic în gură.*

Mica, cu inima frântă, vorbeşte despre judecăţile lui Dumnezeu asupra lui Iuda pentru păcatele lor. Ierusalimul şi templul vor fi distruse (Mica 3:12; 7:13). Poporul lui Iuda va fi luat rob la Babilon (Mica 4:10). Dar el pare să treacă în grabă peste cuvintele de judecată, şi să zăbovească asupra mesajului de îndurare şi dragoste al lui Dumnezeu. Dumnezeu va aduce înapoi pe poporul Său din captivitate (Mica 4:1-8; 7:11; 14-17). Mica a fost un profet al speranţei. Întotdeauna el a privit dincolo de condamnare şi pedeapsă, spre ziua de glorie când Cristos Însuşi va domni, când pacea va acoperi tot pământul. Dumnezeu dă promisiunea. Mesia va veni. El Se va naşte în Betleem (Mica 4:8; 5:2-4).

Atunci Israel va fi strâns la un loc dintre naţiunile între care a fost împrăştiat (Mica 4:6). O, de-ar veni Prinţul Păcii mai curând, făcând toate aceste lucruri posibile! Noi ne rugăm, asemenea lui Ioan pe insula Patmos: *Amin! Vino, Doamne Isuse!* (Apoc. 22:20).

Micul Betleem, cel mai mic dintre oraşele din Iuda, va avea parte de o onoare deosebită, prin naşterea Mântuitorului, Mesia al lui Dumnezeu, Isus Cristos, Domnul nostru. Biruinţele Sale vor fi câştigate nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Său. El vine ca un prunc, ca să aducă mântuire unei lumi în disperată nevoie de un Răscumpărător. Această profeţie veche de şapte sute de ani din Mica 5:2-5 i-a călăuzit pe magi la Ierusalim să-L caute pe noul Rege.

UN MESAJ ADRESAT POPORULUI ALES CU PRIVIRE LA JUDECATA LUI DUMNEZEU (Mica 6–7)

Ascultați, munților, pricina Domnului şi luați aminte, temelii tari ale pământului! Căci Domnul are o judecată cu poporul Său şi vrea să Se judece cu Israel (Mica 6:2). Dumnezeu este înfățişat aici ca unul care deschide proces împotriva poporului Său.

Ei L-au ignorat pe Dumnezeu. El le-a spus să-şi amintească ce bun a fost El cu ei şi cum şi-a păstrat legământul Lui cu ei (Mica 6:3).

Atinşi în conştiința lor, oamenii au întrebat cum ar putea să fie plăcuți lui Dumnezeu. Cuprinşi de nelinişte, ei au întrebat dacă jertfele de ardere de tot erau răspunsul (Mica 6:6,7).

Omul în permanență caută să se pună bine cu Dumnezeu, prin efectuarea unui serviciu religios sau donând unele bunuri materiale. Dar *jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită* (Psalmul 51:17). Dumnezeu vrea o purtare neprihănită şi o experiență personală cu El, în fiecare viață. Din pricina purtării nelegiuite, oamenii au avut de suferit consecințe incredibile. Dumnezeu este un judecător drept (Mica 1:3,5; 3:12). Ce ne spune apostolul Pavel să facem în schimbul îndurării lui Dumnezeu? (Citiți Romani 12:1,2.) Cea mai bună cale de a intra din nou în grațiile lui Dumnezeu este de a accepta harul lui Dumnezeu.

ELEMENTE ESENȚIALE PENTRU RELIGIA ADEVĂRATĂ

Vechiul Testament ne dă o definiție a religiei. Ce cere Dumnezeu de la tine? (Citeşte Mica 6:8.)

Cum se compară aceasta cu definițiile religiei din zilele noastre?

Să faci ce este drept – adică o etică bună în toate compartimentele vieții.

Să iubeşti mila – adică să ai considerație față de alții, după ce au fost îndeplinite condițiile dreptății.

Să umbli smerit cu Dumnezeu – adică o experiență personală cu Dumnezeu.

Pavel ar numi asta *mintea care era şi în Cristos Isus* (Filipeni 2:5). Dacă religia noastră e doar un crez, oricât de măreț; dacă stă în catedrale mari şi ritualuri elaborate, atunci înseamnă că nu avem nimic. Toți trebuie să fim pătrunşi de mintea lui Cristos. Trebuie *să ne închinăm Lui în duh şi adevăr* (Ioan 4:24). Cristos vrea ca noi să aveam mai mult decât un crez, oricât de minunat ar fi acesta, chiar dacă ar fi spiritual şi adevărat. El vrea ca duhul lui Cristos să fie trăit în viața noastră de fiecare zi şi să se manifeste în toată purtarea noastră, în căminele noastre şi la locul nostru de muncă. Rezistă oare credința noastră la un astfel de test?

E interesant că atunci când Cristos a rezumat acest subiect (Matei 23:23), El a folosit cuvintele judecată, milă şi credință. Astfel, El a pus semnul egal între *credința* şi *umblarea smerită cu Domnul nostru*, într-o foarte nimerită comparație.

Guvernul lui Dumnezeu

Ierusalim, capitala Împărăției lui Cristos. . . . . Mica 4:1,2
Întinderea Împărăției lui Cristos – universală! . . . . . Mica 4:2
Nota dominantă a Împărăției lui Cristos – pacea! . . . . . Mica 4:3
Binecuvântarea ce va caracteriza Împărăția lui Cristos – prosperitatea! . . Mica 4:4
Temelia Împărăției lui Cristos – neprihănirea!. . . . . Mica 4:5; 4:2

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: OSÂNDĂ ŞI IZBĂVIRE Obadia 1–21
Luni: O POVESTIRE CU UN PEŞTE Iona 1–2
Marți: UN PROFET ASCULTĂTOR Iona 3–4
Miercuri: UN MESAJ PENTRU POPOR Mica 1–2
Joi: UN MESAJ PENTRU CONDUCĂTORI Mica 3–4
Vineri: NAŞTEREA ŞI RESPINGEREA REGELUI Mica 5
Sâmbătă: UN MESAJ PENTRU POPORUL ALES Mica 6–7

Capitolul 24

Să înțelegem Naum, Habacuc, Țefania

Isus Cristos, un loc de adăpost în ziua necazului; Dumnezeul mântuirii mele; un Domn gelos

Naum, autorul acestei cărți, era de loc din Elcoș. În Asiria, lângă ruinele oraşului Ninive, există un mormânt despre care oamenii locului spun că ar fi al lui Naum. Dar cei mai mulți învățați cred că Elcoş se afla în Galileea. Astăzi el zace în ruine.

În ce priveşte numele şi mesajul său, „Naum“ înseamnă „mângâiere“ pentru Iuda. *Domnul este bun; El este un loc de scăpare în ziua necazului şi cunoaşte pe cei ce se încred în El* (Naum 1:7). Izbăvire pentru Iuda şi distrugere pentru duşman – respectiv Asiria – a fost măreața temă a lui Dumnezeu pentru poporul Său. E remarcabil faptul că localitatea Capernaum, unde Cristos Mângâietorul a făcut atâtea lucrări, înseamnă „satul lui Naum“ (mângâiere). În aceeaşi zonă se află localitatea Elcoş, unde s-a născut Naum.

Naum era probabil originar din Galileea şi a trăit pe vremea regelui bun Ezechia şi a marelui profet Isaia. Fără îndoială, când nemiloşii asirieni i-au invadat țara, ducând în robie pe cele zece triburi ale Israelului, Naum s-a refugiat în regatul de sud, Iuda. Probabil că şi-a stabilit reşedința la Ierusalim, unde, şapte ani mai târziu, a asistat la asediul acelui oraş ce către Sanherib, care însă s-a sfârşit cu miraculoasa distrugere a oştirii asiriene. Amintim că 185.000 de oameni au pierit într-o singură noapte (vezi II Regi 19:35). S-ar putea ca Naum 1:2 să se refere la acest eveniment. Curând după asta, Naum şi-a scris cartea.

Tema acestei cărți este distrugerea oraşului Ninive, pe care Iona îl avertizase. Ninive este vinovatul şi Dumnezeu îl trimite pe Naum să pronunțe dreapta Sa judecată asupra sa. Judecându-l pe Ninive, Îl vedem pe Dumnezeu judecând o lume păcătoasă. Naum a fost scrisă cam la o sută cincizeci de ani după timpul lui Iona, când oraşul Ninive fusese adus la starea de pocăință „în praf şi cenuşă“. Dacă oamenii rămân nepăsători față de mila ce li s-a arătat, în cele din urmă vine judecata.

Fără îndoială ninivenii au fost sinceri, când i-a avertizat Iona, dar asta n-a durat multă vreme. S-au făcut iarăşi vinovați chiar de păcatele de care se pocăiseră. Ninive, gloria asirienilor, ajunsese la o sfidare completă şi deliberată a Dumnezeului celui viu. Ei nu erau doar recidiviști, ci L-au respins cu bună ştiință pe Dumnezeu, pe care altă dată Îl acceptaseră (II Regi 18:25,30,35; 19:10-13).

Dumnezeu l-a trimis pe Naum să prezică pierzarea finală şi completa distrugere a lui Ninive şi a imperiului său, care fusese clădit pe violență. Asirienii erau răz-

boinici vestiți. În permanență organizau raiduri de cucerire. Şi-au clădit statul pe prada pe care o luau de la alte popoare. Tot ce făceau era bazat pe teroarea pe care se sileau s-o inspire în popoarele cucerite. Spuneau că fac asta pentru că aşa le cerea zeul lor, Asshur. Dumnezeu avea să-i condamne la un sfârşit violent, de nemaipomenită dărâmare. Toate acestea s-au întâmplat cam după optzeci şi şase de ani mai târziu. Citiți despre animalica violență şi cruzime a asirienilor (Naum 2:11,12).

Asiria se bucurase de o epocă strălucită de trei sute de ani, în care fusese un imperiu mondial. Ninive fusese capitala acestui falnic imperiu. În anul 721 î.Cr., acesta a distrus Israelul şi a amenințat Iuda, dar Dumnezeu a avut grijă ca nimicirea Asiriei să fie permanentă. Mesajul lui Naum arată ce poate face Dumnezeu unui popor rău şi răzvrătit: El îl va nimici cu desăvârşire!

Judecata finală asupra oraşului a fost amânată circa o sută cincizeci de ani după ce predicase Iona, dar, în cele din urmă, a venit. Profeția lui Naum nu a fost o chemare la pocăință, ci confirmarea unei certe şi definitive pierzări. Citiți Naum 1:9; de asemenea 3:18,19. Numele ei urma să fie şters pe vecie (Naum 1:14). Dumnezeu avea să-i sape mormântul.

JUDECĂTORUL (Naum 1:1-7)

În Naum 1 Îl vedem pe Dumnezeu, Judecătorul cel sfânt, stând la judecata cerului şi judecând oraşul plin de răutate al asirienilor, Ninive. Este prezentată cauza. Dumnezeul acesta este un Dumnezeu drept, care trebuie să răzbune toate crimele comise.

Asistăm la o revelație dublă a caracterului acestui Judecător al lumii. Găsim o afirmație sublimă şi puternică a acestor atribute ale lui Dumnezeu, care constituie temelia tuturor acțiunilor Lui față de oameni. Lecția aceasta ne oferă un prilej excelent de a prezenta atributele lui Dumnezeu.

Studiați vedenia pe care o are profetul despre Dumnezeu, în Naum 1:2,3,7. Căutați cuvintele care se aplică la El. Ca Judecător, El este:

1. Gelos
2. Răzbunător
3. Furios
4. Mânios
5. Măreț în putere
6. Nu-l va achita pe cel rău
7. Indignat (Naum 1:6)

Ca Tată:

1. Încet la mânie
2. Bun
3. Un loc de scăpare în ziua necazului
4. Îi cunoaşte pe cei ce se încred în El.

Primele şapte cuvinte ale vedeniei sunt menite să ne facă să ne cutremurăm:

Domnul este un Dumnezeu gelos şi răzbunător. A ne gândi la un Dumnezeu ca acesta negreşit ne va face să ne cercetăm. Şi vom descoperi că nu este nici o neprihănire în noi înşine. O, ce repede ne va conduce asta în braţele pline de dragoste ale Mântuitorului, care este „acoperitoarea noastră pentru păcat“, Cel care ne îmbracă pe noi în hainele neprihănirii!

Observaţi că Dumnezeu nu a adus judecata asupra Asiriei în pripa răzbunării. El răbdase multă vreme. El este *îndelung răbdător* [în ediţia King James: *încet la mânie*, n.tr.], dar Dumnezeu a adus peste Ninive ruinare. El este un Dumnezeu al dreptăţii absolute. El este Domnul, Domnul Dumnezeu, plin de har şi de îndurare, îndelung răbdător, care iartă fărădelegea, dar cu nici un chip nu-l va lăsa nepedepsit pe cel vinovat. Iona insistase asupra primei laturi a caracterului lui Dumnezeu: dragostea (Iona 4:2). Acum Naum o scoate în evidenţă pe a doua: sfinţenia lui Dumnezeu, care trebuie să se ocupe de păcat, în cadrul judecăţii (Naum 1:2,6). Acest Judecător sfânt este *drept şi îndreptătitorul celui care are credinţă în Isus* (Romani 3:26), pentru că legea Sa cea sfântă a fost răzbunată pe crucea lui Cristos.

VERDICTUL (Naum 1:8-14)

Naum 1:8-14 rosteşte sentinţa de bătălie şi distrugere asupra coruptului Ninive. El a fost cântărit în cântar şi găsit lipsă.

Priviţi verdictul rostit asupra lui Ninive

1. Condamnat la distrugere completă . . . . . Naum 1:8,9
2. Cucerit pe când apărătorii săi erau beţi . . . . . Naum 1:10
3. Numele său va fi şters de pe faţa pământului . . . . . Naum 1:14
4. Dumnezeu avea să-i sape mormântul . . . . . Naum 1:14

Nu putem citi aceste cuvinte fără să fim izbiţi de gravitatea situaţiei. Naum a prezis această distrugere în cadrul profeţiei sale. Noi însă o privim astăzi ca istorie împlinită. Da, Judecătorul divin a adus totul la îndeplinire. Călătorul din zilele noastre găseşte cetatea Ninive din trecut complet ruinată.

Cartea aceasta ne oferă imaginea mâniei lui Dumnezeu. Citiţi versetul doi din nou: *Domnul este un Dumnezeu gelos şi răzbunător; Domnul Se răzbună şi este plin de mânie; Domnul Se răzbună pe potrivnicii Lui şi ţine mânie pe vrăjmaşii Lui.* Iată tabloul lui Dumnezeu, al unui Dumnezeu care acţionează în mânie. Nu este plăcut să ni se reamintească faptul că Dumnezeu este, deopotrivă, un Dumnezeu al mâniei, precum şi un Dumnezeu al dragostei. Dar nu uitaţi că ambele atribute Îi aparţin. El este un Dumnezeu sfânt. El urăşte păcatul, pe care îl va judeca.

EXECUŢIA (Naum 2–3)

Citiţi ce spune Dumnezeu în aceste capitole scurte. Aflăm în ele o imagine a asedierii oraşului Ninive, precum şi a prăbuşirii şi pustiirii sale. Tot ce poate face Dumnezeu cu o naţiune răzvrătită şi sfidătoare este s-o distrugă.

Imaginea asediului şi căderii lui Ninive, precum şi a pustiirii care a urmat, sunt

descrise cu precizie şi cu lux de amănunte în Naum, capitolele 2 şi 3. Dumnezeu avea să-i pună capăt printr-un potop ucigător. Numele ei avea să fie şters, iar Dumnezeu avea să-i sape mormântul. Aglomerarea de oştiri în jurul oraşului Ninive, cu mărşăluirea de forţe pe străzile sale sunt zugrăvite de profet în culori sumbre, subliniind tragismul scenei.

Mezii erau deja masaţi în afara zidurilor ei. Scuturile strălucesc în soare. Mantiile de purpură iau privirile. Sulițele teribile scânteiază. Cuțitele de pe roțile carelor de luptă fulgeră. În interiorul cetății domneşte anarhia. Prea târziu, regele încearcă să-i adune pe nobilii săi, beți criță, să vină în apărarea oraşului lor preaiubit. Dar fluviul Tigru a provocat o inundație, ce a luat cea mai mare parte a zidului, care părea odinioară un bastion de necucerit. Asta a venit în ajutorul duşmanilor săi. Regina Huzzab este luată prizonieră, iar fecioarele sale, ca nişte turturele, gem îndurerate.

Se aud strigătele mezilor: *Jefuiți argintul! Jefuiți aurul! Acolo sunt comori nesfârşite, tot felul de bogății de lucruri scumpe!* Cetatea este jefuită, în timp ce oamenilor le tremură genunchii de frică. Ninive nu va mai teroriza națiunile, deoarece Dumnezeu i-a pus capăt. Asta se va întâmpla cu toate popoarele nelegiuite de pe pământ.

Mezii şi babilonienii au distrus complet oraşul Ninive în anul 607 î.Cr., când Asiria se afla în culmea puterii ei. Conform profeției lui Naum, s-a întâmplat exact aşa: o creştere bruscă a volumului apelor Tigrului a luat o mare parte a zidului, ajutându-i pe mezi şi pe babilonieni să înfrângă cetatea Ninive (Naum 2:6), care a fost distrusă parțial de un incendiu (Naum 3:13,15).

Atât de adânc şi de eficace a săpat Dumnezeu mormântul oraşului Ninive, încât orice urmă a existenței sale a dispărut de pe fața pământului, şi multe veacuri de-a rândul nu i s-a ştiut vatra. Când Alexandru cel Mare a purtat bătălia de la Arbela din apropiere, în anul 331 î.Cr., el nici nu a ştiut măcar că acolo se afla cândva un oraş. Când Xenofon şi armata sa de 10.000 de soldați a trecut pe acolo, două sute de ani mai târziu, el a crezut că movilele pe care le-a văzut sunt ruinele unui oraş al Parților. Când Napoleon a poposit acolo, nici el nu a ştiut unde se află cu adevărat.

Această cetate a avut parte de încă o condamnare, rostită cu câțiva ani mai târziu de către Țefania (Țefania 2:13). În anul 607 î.Cr., întreaga profeție s-a împlinit. Atât de completă a fost distrugerea, încât toate urmele imperiului asirian au dispărut. Mulți învățați au crezut că referirea la Ninive din textul Bibliei ar fi un mit. Nu li se părea că ar fi existat un asemenea oraş. În anul 1845 Layard a confirmat suspiciunile englezului Claud James Rich, care, în 1820, a crezut că ruinele de pe malul opus al fluviului Tigru în localitatea Tigru erau ruinele oraşului Ninive. Ruinele somptuoaselor palate ale regilor asirieni şi mii de inscripții au fost scoase la lumină de sub pământ, mărturii care ne oferă în prezent o istorie a Asiriei aşa cum au scris-o asirienii înşişi. Şi astfel magnifica capitală a celui mai bogat şi mai splendid oraş din lume, la vremea sa, a fost descoperită, iar relatarea Bibliei a fost confirmată.

SEMĂNATUL ŞI SECERATUL

Ce a semănat Ninive, aceea a şi secerat! Aceasta e legea lui Dumnezeu. Ninive îşi ridicase fortărețe, ca nimeni să n-o împresoare. Având ziduri de peste 300 de metri înălțime şi o lățime suficientă pentru ca patru care să poată merge paralel; o circumferință de 128 de kilometri, cu sute de turnuri care o împodobeau, Ninive se complăcea în aparenta ei invincibilitate. Era înconjurată de un canal de 35 de metri lățime şi 18 metri adâncime, ce apăra zidurile ei masive. Dar Ninive L-a lăsat afară pe Dumnezeu din calculele sale! Ce sunt cărămizile şi mortarul înaintea lui Dumnezeu?! Falnicul imperiu, construit de Şalmaneser, Sargon şi Senanherib, a fost răsturnat de Domnul dintr-o singură lovitură. Toate invențiile civilizației sunt complet neputincioase în fața artileriei cerului.

Ninive este un tip, ce întruchipează toate națiunile care întorc spatele lui Dumnezeu. În vremea noastră, civilizații mândre mizează totul pe tăria lor numerică şi pe maşinăria lor de război, care sunt o cumplită nesocotire a lui Dumnezeu. Aflăm că Ninive a fost nimicită din pricina păcatului ei (Naum 3:1-7) şi că marea ei bogăție şi tărie nu au fost de ajuns s-o salveze (Naum 3:8-19). Adesea națiunile se bizuie pe forță ca să supraviețuiască. Ele uită că *nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor* (Zah. 4:6). Persoana sau națiunea care în mod deliberat şi definitiv Îl respinge pe Dumnezeu, deliberat, definitiv şi final alege pierzarea. Luați seama la acest lucru!

Ascultați cuvintele lui Petru, rostite cu sute de ani mai târziu: *Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Sale, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi şi voieşte ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. Atunci cerurile vor trece cu trosnet, iar elementele se vor topi de intensitatea căldurii şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde* (II Petru 3:9,10).

SĂ ÎNȚELEGEM HABACUC

Priviți şi vedeți. . . . . .Habacuc 1
Stați şi vedeți . . . . . Habacuc 2
Îngenuncheați şi vedeți . . . . . Habacuc 3

Cunoaştem foarte puțin despre acest profet al credinței, în afară de faptul că a pus întrebări şi a primit răspunsuri. Asemenea multor oameni din vremea noastră, el nu a putut împăca credința sa într-un Dumnezeu bun şi drept cu faptele vieții, cum le-a văzut el. El a fost preocupat de eterna întrebare: „De ce?“ Chiar şi astăzi un om al credinței rămâne perplex față de toate lucrurile care se petrec în jurul lui. Noi întrebăm: „De ce îngăduie Dumnezeu crime atât de groaznice să fie comise, fără să fie pedepsite? De ce nu îi opreşte Dumnezeu pe oameni în goana lor nebună, dacă este atotputernic?“

Este dezbătută întrebarea: „De ce prosperă cei răi?“. Ea pare să conțină o plângere înaintată lui Dumnezeu, că El ar vrea să distrugă propria Sa națiune, din pricina răutății sale, prin intermediul unei națiuni cu mult mai rele decât ea (Habacuc 1:13). De fapt, chiar îl vedem pe profet plângându-se că Dumnezeu ar da dovadă

de nedreptate în felul în care conduce lumea. De ce tace Dumnezeu în vremuri de restriște? (Habacuc 1:13).

Habacuc, prin toate greutățile prin care a trecut, s-a dus înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, așteptând în răbdare după răspunsul Său (Habacuc 2:1). El a venit la turnul de veghere, ascultând să vadă ce-i spune Dumnezeu. Campbell Morgan spune că atunci când s-a uitat la împrejurările sale, Habacuc a rămas perplex (Habacuc 1:3), dar când L-a așteptat pe Dumnezeu, ascultând să vadă ce spune El, a izbucnit în cântări de laudă (Habacuc 3:18,19).

Habacuc a fost profet (Habacuc 1:1), dar un alt lucru notabil se găsește la el: faptul că a fost unul din leviții cântăreți de la templu (Habacuc 3:19) sau că își aducea contribuția la desfășurarea serviciilor.

Aflăm multe alte lucruri despre el – de pildă, că a fost un gânditor și un om al credinței – din propriile sale cuvinte. A fost contemporan cu Ieremia, pe plan intern, și cu Daniel la Babilon.

Imperiul asirian tocmai căzuse, când își începea Habacuc profeția. Egiptul și Babilonul se luptaseră pentru supremație. Cu ocazia bătăliei de la Carchemiș, din 605 î.Cr., în care și-a pierdut viața regele Iosia, babilonienii au ieșit învingători, marile regate ale babilonienilor și caldeilor trecând sub conducerea lui Nebucadnețar. Habacuc știa prea bine că și Iuda va cădea în fața acestei mari puteri mondiale ce se ridicase. Dar în mintea lui se ridicase o întrebare, care nu-i dădea astâmpăr: cum se face că unei națiuni atât de rele ca Babilonul să i se îngăduie să cucerească o națiune ca Iuda, care era mai puțin rea? Asta i se părea lui un triumf al răului asupra răului. Ce bine ar putea să rezulte de aici? Dumnezeu a fost nevoit să-i arate planul Său final. Iuda trebuia pedepsită. Dumnezeu Se folosea de Babilon pentru îndreptarea lui Iuda, dar și rândul Babilonului avea să vină. Babilonul avea să fie șters de pe fața pământului. Dar pe poporul lui Dumnezeu îl aștepta un viitor glorios și o împărăție în care Iehova Însuși va triumfa.

Cartea aceasta pare să fie un dialog între Iehova și profet. Sunt consemnate două conversații, iar cartea se încheie cu un imn și o doxologie, care revelează că la toate întrebările s-a primit răspuns și acum există o nouă încredere în Dumnezeu.

PLÂNGEREA LUI HABACUC (Habacuc 1)

Această scenă se deschide cu strigătul unui om, care are o problemă pe care n-o poate rezolva. *Până când voi striga către Tine, Doamne, fără ca Tu să mă auzi?* (Citiți Habacuc 1:1-4!)

Habacuc a fost încurcat și dezorientat. Lui i se părea că Dumnezeu nu face nimic pentru a îndrepta starea lucrurilor din lume. El trăise zilele marii reforme, sub bunul rege Iosia. Asistase la decăderea Asiriei și la ridicarea Babilonului la o poziție de supremație, sub Nebucadnețar. Lumea din jurul lui era într-o stare de convulsie. Peste tot era numai violență și Dumnezeu nu părea să facă nimic.

Dar, și mai rău, el a văzut propria sa țară, Iuda, confruntându-se cu fărădelege și tiranie. Cei drepți erau oprimați (Habacuc 1:4,13). Oamenii trăiau în păcat, pe

față. Se închinau la idoli (Habacuc 2:18,19). Oprimau săracii. Habacuc ştia că vremurile erau grele şi întunecate. Era conştient că păcatul acesta avea să atragă după sine invadarea Ierusalimului de către un inamic puternic.

Habacuc s-a dus la Dumnezeu cu întrebarea lui. El n-a convocat un comitet şi nu a înființat o societate, în încercarea de a rezolva problema arzătoare a zilei. Nu, ci s-a dus direct la Iehova, căruia i-a spus problema ce-l frământa. Atunci Dumnezeu i-a răspuns: *În zilele voastre voi face o lucrare, pe care n-ați crede-o dacă v-ar povesti-o cineva!* (Habacuc 1:5) Dumnezeu i-a spus lui Habacuc că Îi păsa de poporul Lui. El voia ca Habacuc să privească dincolo de prezent. El acționa deja. Dumnezeu i-a chemat pe caldei s-o pedepsească pe Iuda. Caldeii au fost o mare pacoste, care a venit peste Iuda, ca s-o distrugă (Habacuc 1:5-11).

Răspunsul lui Dumnezeu l-a îngrozit pe Habacuc. El nu putea înțelege cum putea permite Dumnezeu să fie întrebuințate asemenea mijloace drastice în pedepsirea poporului Său, Iuda. De ce folosea El un bici atât de crud? Cum era posibil ca Dumnezeu să se folosească de un asemenea inamic pentru a-Şi pedepsi propriul popor, având în vedere că El Însuşi este atât de curat şi sfânt? Ascultați-l pe Habacuc provocându-L pe Dumnezeu să-Şi apere acțiunile (Habacuc 1:13).

Națiunile au fost întotdeauna lecțiile practice ale lui Dumnezeu, ilustrând legile Sale morale (Habacuc 1:12).

RĂSPUNSUL LUI DUMNEZEU (Habacuc 2)

La începutul scenei îl vedem pe Habacuc confruntându-se cu momentul crucial din viața sa. Priviți-l cum urcă treptele, la turnul de veghe, să-L aştepte pe Dumnezeu. El se aşteaptă ca Dumnezeu să-i răspundă (Habacuc 2;1).

În jurul profetului, totul zace în ruine. Caldeea vine să distrugă ce a mai rămas. Mai e Unul singur spre care se poate îndrepta – Dumnezeu! Şi Dumnezeu îi dă răspuns. Citiți răspunsul lui Dumnezeu, în Habacuc 2:2-20. Dumnezeu recunoaşte răutatea caldeilor, dar declară că şi ei vor fi distruşi, în cele din urmă, prin propria lor răutate. Mândria şi cruzimea întotdeauna aduc nimicire. Oamenii uneori trebuie să aştepte până vor şti care va fi rezultatul final. Lui Dumnezeu Îi trebuie uneori veacuri pentru a-Şi dezvălui planurile. *O zi este ca o mie ca o mie de ani şi o mie de ani sunt ca o zi* (II Petru 3:8). În urma testării lui Dumnezeu, întotdeauna se descoperă ce sunt oamenii. El arde zgura. Se pare că caldeii prosperă un timp, dar, în realitate, soarta le este pecetluită. *Dar cel drept va trăi prin credința lui.* Habacuc 2:4 este inima cărții.

Există cinci „vaiuri" în Habacuc 2. Aflați care sunt acestea. Nu uitați: răul va pieri. Numai neprihănirea va dăinui înaintea Domnului.

CÂNTAREA LUI HABACUC (Habacuc 3)

Habacuc este profetul care a cântat noaptea. Ascultați măreața melodie cu care îşi încheie el profeția: *Chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi şi câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, şi nu vor*

mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, voi tresălta de bucurie în Dumnezeul mântuirii mele! (Habacuc 3:17,18). Această odă a fost pusă pe note şi cântată în închinarea publică a evreilor.

După o rugăciune sinceră (Habacuc 3:1-16), se arată slava lui Dumnezeu. El răspunde la strigătul după ajutor al poporului Său. Habacuc îşi dă seama că Dumnezeu este la cârma universului acestuia şi că Îşi aduce la îndeplinire planurile Sale, la timpul hotărât de El. Habacuc învață că poate avea încredere implicită în Dumnezeu. El îşi dă seama că nu poate vedea decât o mică parte din planul lui Dumnezeu, deodată. Trebuie să aştepte ca Dumnezeu să-Şi dezvăluie întregul Său program. Trebuie să învățăm acest adevăr: calea lui Dumnezeu este cea mai bună.

Dumnezeu nu poate să ne dea un răspuns satisfăcător întotdeauna, pentru că mințile noastre finite nu pot cuprinde gândurile Sale nemărginite. Gândurile Sale sunt cu mult deasupra gândurilor noastre, iar căile Lui cu mult deasupra căilor noastre (Isaia 55:9), dar ne putem încrede în Dumnezeu întotdeauna! *Toate lucrurile lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după planul Său* (Romani 8:28).

Nu uitați: Dumnezeu nu promite că va rezolva orice problemă, dar El ne asigură că ne putem pune toată încrederea îl El. (Citiți Psalmul 37:5 şi II Timotei 1:12.)

Unul din textele din Habacuc are o mare semnificație în istoria Reformei. Cunoaşteți istoria tânărului călugăr Marin Luther, care s-a ridicat în picioare, în timp ce se târa pe Sancta Scala din Roma? El şi-a adus aminte de aceste cuvinte: *Cel drept va trăi prin credința lui* (Habacuc 2:4). Nu prin fapte! Aceasta l-a ajutat să înceapă marea lui cruciadă, care a introdus Reforma.

Aflați unde este citat Habacuc 2:4 în Noul Testament; Romani 1:17; Galateni 3:11; Evrei 10:38. Subliniați-le!

SĂ ÎNȚELEGEM ȚEFANIA

Puține se cunosc despre Țefania, autorul acestei cărți. Două fapte ce țin de istoria sa personală apar în primul verset al profeției sale. Aflăm că, după toate probabilitățile, a fost prinț în casa regală a lui Iuda, fiind descendent al lui Ezechia. El a fost în măsură să denunțe păcatele prinților, căci el însuşi era aristocrat. El a trăit în timpul domniei bunului rege Iosia. Numele său înseamnă „ascuns de către Iehova".

Țefania şi-a început slujba de profet în primele zile ale domniei lui Iosia (641-610 î.Cr.). Trecuseră cincizeci de ani de la profeția lui Naum. Trei dintre descendenții lui Ezechia îl urmaseră la tron (II Regi 20-21). Iosia fusese precedat pe tronul țării de doi regi răi şi închinători la idoli. Țara era plină de practici rele de tot soiul. Nedreptatea socială şi corupția morală se făceau simțite la tot pasul. Cei bogați acumulaseră mari averi prin asuprirea celor săraci. Condițiile erau cât se poate de rele, când regele Iosia, la numai şaisprezece ani, şi-a luat sarcina să promoveze o trezire spirituală, devenind unul dintre cei mai iubiți regi ai lui Iuda. El a

pus mâna pe un topor, cu care a demolat altarele şi chipurile idoleşti. Ce mare încurajare trebuie să fi fost cuvintele lui Ţefania pentru reformatorii care au urmat!

Ţefania Îl descrie pe Dumnezeu sub două aspecte: plin de iubire şi, în acelaşi timp, sever. Următoarele versete exemplifică aceste caracteristici: Ţefania 1:2; 3:17.

Ţefania a prezis căderea oraşului Ninive (Ţefania 2:13). Cine a mai profeţit despre căderea sa? Lucrul acesta s-a întâmplat în anul 612 î.Cr.

Îl auzim pe Ţefania denunţând diversele forme de idolatrie – închinarea la Baal şi Malcham sau Molech fiind, cu toate, condamnate (Ţefania 1:1–2:3). Această formă de idolatrie a fost distrusă în timpul domniei lui Iosia. Fără îndoială, Ţefania a fost principalul factor răspunzător pentru revirimentul petrecut sub Iosia. El a fost pionierul în cadrul acestei mişcări reformatoare. Conform tradiţiei, Ieremia a fost colegul său.

Când veţi începe să citiţi cartea aceasta, veţi rămâne şocat de conţinutul ei. Nu găsim decât denunţări, groaznice ameninţări şi cuvinte pline de mânie. Cowper spune că pedeapsa şi disciplinarea sunt „expresia mai gravă a dragostei". *Căci Domnul pedepseşte pe cine-l iubeşte şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte* (Evrei 12:6). Vedem în toate acestea o dovadă a dragostei lui Dumnezeu. Cartea începe cu durere şi apăsare, dar ultima ei parte conţine una din cele mai alese cântări de dragoste din Vechiul Testament.

Ţefania arată că:

1. O rămăşiţă credincioasă va fi izbăvită din captivitate.
2. Păgânii vor fi convertiţi.
3. Va veni ziua când omul se va putea închina lui Dumnezeu oriunde, nu doar la Ierusalim (Ţefania 2:11; vezi Ioan 4:21).

Dumnezeu cercetează pe oameni. *Voi scormoni Ierusalimul cu felinare şi voi pedepsi pe toţi oamenii care se bizuiesc pe drojdiile lor* (Ţefania 1:12).

IUDA ESTE CERCETATĂ (Ţefania 1)

Iehova Se află în mijlocul ţării, ca să judece (Ţefania 3:5 şi 1:17). Mai întâi, el o cercetează pe Iuda şi rosteşte pierzarea peste toţi cei ce se închină la idoli. Ţara trebuie să fie eliberată de idolatrie. Iehova nu poate permite unor asemenea urâciuni să existe. Îi vedem pe conducători înfieraţi în toate categoriile de păcătoşi (Ţefania 1:7-13).

1. Închinătorii la idoli . . . . . Versetele 4,5
2. Cei care jură pe Dumnezeu o dată, şi apoi pe Moloch altă dată . . Versetul 5
3. Cei care I-au întors spatele Domnului . . . . . Versetul 6

Peste toate acestea Dumnezeu va aduce o flacără de foc, care va lovi tot pământul, dar în special locuitorii Ierusalimului. „Ziua Domnului" va fi o zi cumplită. El îi îndeamnă pe oameni să tremure în faţa prezenţei lui Dumnezeu. El este „în mijlocul" ţării, ca s-o judece.

„Ziua Domnului" este menţionată de şapte ori în această profeţie. Aproape fără excepţie, când întâlnim termenul „ziua" în Scriptură, aceasta se referă la o perioadă

de timp. Dacă „ziua“ e precedată de o cifră, să zicem 40 de zile sau 3 zile, atunci prin zi se înțelege o zi de douăzeci şi patru de ore. Dar când apare „ziua“ singură, spre exemplu: „ziua puritanilor“, sau „ziua lui Lincoln“, aceasta se referă la timpul în care au trăit ei. Aşadar, când citim în Cuvânt: „ziua Domnului“, asta înseamnă un timp de lucrare specială a Domnului. Evreilor din zilele lui Țefania „ziua“ însemna acel timp când Dumnezeu avea să Se ocupe de poporul Său, pedepsindu-l şi ducându-l în captivitate. Ziua viitoare a Domnului este perioada marii strâmtorări şi a mileniului. (Vezi Apocalipsa 6:1-17.) Iuda a fost învățată că „ziua Domnului“ va veni, în care va fi o tragere specială la socoteală.

CERCETAREA NAȚIUNILOR (Țefania 2)

După ce profetul cheamă poporul să-L caute pe Dumnezeu (Țefania 2:1-3), ca să fie *cruțați în ziua mâniei Domnului*, el declară că nimic nu poate să salveze națiunea de la pierzare, decât o pocăința sinceră. *Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia!* este îndemnul lui Țefania. Apoi îşi îndreaptă atenția spre cele cinci națiuni păgâne: Filistia, Moabul, Amonul, Etiopia şi Asiria. Ele vor fi cercetate de mânia lui Dumnezeu, din pricina mândriei lor şi a disprețului pe care l-au manifestat față de poporul Domnului (Țefania 2:10). Apoi e descrisă pustiirea lui Ninive, în termeni de o extraordinară acuratețe (Țefania 2:13-15). Aceste plăgi au început să se arate prin cuceririle lui Nebucadnețar.

Judecata asupra duşmanilor de acasă ai Israelului s-a împlinit literalmente (Țefania 2:4-15). Judecata asupra duşmanilor lui Israel din toată lumea urmează încă să se întâmple. Citiți Cuvântul lui Dumnezeu din Țefania 3:8; 2:10,11. Dumnezeu spune că idolii duşmanilor lor vor fi sfărâmați, iar națiunile se vor închina lui Dumnezeu, fiecare în țara sa (Țefania 2:11). Îl loc ca toate să trebuiască să facă un pelerinaj la Ierusalim, ele se vor putea închina lui Dumnezeu oriunde.

Iudeii propovăduiau că Ierusalimul e locul de închinare. Samaritenii declarau că Muntelui Gherizim îi revine calitatea de centru religios, dar Țefania îi învăța pe oameni că închinarea spirituală nu depindea de un loc anumit, ci de Prezența lui Dumnezeu. Oamenii au încercat întotdeauna să stabilească lăcaşuri sacre şi capele. Roma şi Mecca dețin de multă vreme distincția de lăcaşuri „sfinte“ printre sutele de alte centre similare. Oamenii s-au supus oricăror rigori asociate cu închinarea la aceste aşa-zise locuri sfinte. În India, mii de oameni fac pelerinajul la Benares, locul cel mai sfânt pentru hinduşi, ca să se închine şi să se îmbăieze în fluviul Gange şi să aducă de acolo apa sfântă.

ISRAELUL RESTAURAT (Țefania 3)

Profetul încheie cu unele dintre cele mai minunate promisiuni de restaurare viitoare a Israelului şi de stare fericită a poporului purificat al lui Dumnezeu, în zilele de pe urmă (Țefania 3). Rămăşița răscumpărată va fi curățită, smerită, încrezându-se şi bucurându-se de ofrandele sale, aduse la Sion. Ei vor fi statorniciți în țara lor,

avându-L pe Dumnezeu „în mijlocul lor“ (Țefania 3:15,17). Atunci Sionul va fi o desfătare printre națiuni şi o binecuvântare pentru tot pământul, cum i-a promis Dumnezeu inițial lui Avraam (Geneza 12:1-3).

Bucuria debordantă a lui Țefania, în 3:14-20, trebuie să se refere la altceva, pe lângă ziua când rămăşița avea să se întoarcă din captivitatea babiloniană. Judecata cea mai aspră asupra lui Iuda a urmat acelei întoarceri. De atunci națiunea aceasta a cunoscut numai necazuri şi întristare. Evenimentul din ultima parte a lui Țefania nu poate fi echivalat nici cu prima venire a lui Cristos. Mai degrabă, el se referă la acea zi când Domnul Însuşi va sta pe tronul lui David, când poporul Său, israeliții, vor fi adunați din cele patru colțuri ale pământului (Țefania 3:19). Profeția aceasta va fi binecuvântat împlinită în epoca împărăției, când Cristos va veni pe acest pământ să domnească cu putere şi mare slavă.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: JUDECĂTORUL ŞI VERDICTUL SĂU Naum 1
Luni: EXECUȚIA Naum 2–3
Marți: PLÂNGEREA LUI HABACUC Habacuc 1
Miercuri: RĂSPUNSUL LUI DUMNEZEU Habacuc 2
Joi: CÂNTAREA LUI HABACUC Habacuc 3
Vineri: JUDECĂȚI VIITOARE Țefania 1–2
Sâmbătă: BINECUVÂNTĂRILE ÎMPĂRĂȚIEI Țefania 3

Capitolul 25

Să înțelegem Hagai, Zaharia, Maleahi

Isus Cristos, Dorința tuturor națiunilor; Odrasla Neprihănită; Soarele Neprihănirii

Notă: Marea majoritate a profeților din Vechiul Testament au vorbit înainte de captivitate. În timpul captivității, au profețit Ezechiel şi Daniel. După întoarcerea din captivitate, au profețit Hagai, Zaharia şi Maleahi. Aceasta vă va ajuta să memorați mai uşor. Doar doi în timpul exilului, trei după şi şaptesprezece înainte de exil.

Hagai, Zaharia şi Maleahi sunt ultimele cărți profetice. Fiecare din aceste profeții se referă la perioada de după exil. Ei au profețit evreilor după ce aceştia s-au întors la Ierusalim. Nebucadnețar cucerise Ierusalimul şi distrusese complet templul. Lucrul acesta nu-i condusese la pocăință națională pe evrei. Citind Ezra, aflăm că atunci când Cirus, regele Persiei, emițând un decret, prin care permitea tuturor captivilor să se întoarcă la Ierusalim şi să rezidească templul, doar 50.000 de evrei s-au întors. Cei mai mulți dintre ei erau preoți şi leviți, precum şi oameni de rând dintre cei mai săraci. Deşi evreii au crescut la număr şi în putere, ei niciodată n-au dobândit independența politică. Începând din acel moment, ei au fost supuşi sub stăpânirea neamurilor.

Cu şaisprezece ani înainte, iudeii s-au întors în propria lor țară, sub Zorobabel, şi au început să construiască templul (Neemia 12). Dar curând entuziasmul lor a scăzut. Samaritenii şi duşmanii lor vecini erau hotărâți să nu permită rezidirea Ierusalimului. Aceasta a însemnat că lucrările au stagnat cincisprezece ani. În timpul acestor ani, fiecare persoană a fost interesată să-şi clădească propria casă. În acest moment s-a ridicat Hagai, vestind mesajul său. El i-a încurajat pe oameni să rezidească templul şi, de data aceasta, lucrările s-au încheiat după patru ani. Pare de necrezut că oamenii lui Dumnezeu au aşteptat atât de mult pentru a face lucrul pentru care s-au întors!

Puține lucruri cunoaştem despre Hagai, cu excepția faptului că a lucrat împreună cu Zaharia, în zilele de după exil. El a început să profețească cu două luni înainte de Zaharia. Zaharia a profețit trei ani, iar Hagai a profețit patru luni.

Hagai este primul glas care se aude după exil. Numele său înseamnă „ospățul meu“. Cartea sa e o colecție de patru mesaje scurte, redactate

între august şi decembrie.

Fiecare mesaj este datat în mod precis. Aceste date, mai degrabă decât locurile şi personajele, domină scenele. Acestea au fost date în „anul al doilea al lui Darius“, adică 520 î.Cr. Filozoful chinez Confucius era în plin avânt în acest timp. Cartea e dominată de un singur scop central. Hagai e hotărât să-i convingă pe concetățenii săi să rezidească templul. Nu a fost sarcină uşoară pentru o națiune descurajată să se ridice şi să construiască un templu. Dar ea a reuşit.

UN MESAJ DE MUSTRARE (Hagai 1:1-11)

O mână de oameni sărmani s-au întors de la Ierusalim din Babilon, unde trăiseră în captivitate. Având în fața lor colosala sarcină de a rezidi templul şi a restaura închinarea la Iehova, evreii erau îngreunați de aceleaşi păcate vechi, cum ar fi idolatria şi căsătoriile mixte cu vecinii lor idolatri. Ei erau puțini la număr, săraci, hărțuiți de duşmani şi, ceea ce era şi mai rău, ei şi-au pierdut acea tărie lăuntrică ce izvorăşte din bucuria Domnului (Neemia 8:10).

Din această pricină, lucrarea trena, iar oamenii şi-au pierdut elanul, devenind egoişti. Neglijând casa Domnului, ei au dovedit mai mult interes pentru construirea caselor pentru ei înşişi, decât pentru casa Domnului (Hagai 1:4). Dar Dumnezeu nu putea permite ca această stare de lucruri să continue, şi astfel a trimis pedeapsa, ca urmare. Recolte slabe, secetă, schimburi comerciale scăzute, mizeria şi neliniştea au lăsat amprente adânci asupra lor (Hagai 1:6). Munceau din greu şi economiseau, dar nu aveau parte de bucurie reală (Hagai 1:6,9-11).

Vedem efectul provocării lui Hagai. Aspra lui chemarea la datorie s-a dovedit un tonic bun. Zorobabel, guvernatorul Iudeii, Iosua, marele preot şi poporul s-au sculat şi au început lucrarea de rezidire a templului (Hagai 1:12-15). Cum a răspuns Dumnezeu la pocăința lor? (Hagai 1:13).

Uneori Dumnezeu îngăduie să vină greutăți, din pricina indiferenței noastre față de El. Recoltele s-au stricat, iar treburile în afaceri nu au mers bine, din pricina păcatului evreilor. Dar Dumnezeu aşteaptă de la noi să susținem biserica. În absența bisericilor, păcatul şi viciile vor creşte. Când oamenii uită să-L iubească pe Dumnezeu, ei uită să-şi iubească şi semenii. Noi trebuie să înfrumusețăm casa Domnului (II Samuel 7:2). Nu este îngăduit să locuim în case de toată frumusețea, în timp ce clădirea bisericii zace în ruine.

UN MESAJ DE CURAJ (Hagai 2:1-9)

Notă: La cât timp după primul mesaj a fost transmis acesta? (Hagai 1:1; 2:1). În ce priveşte istoria acestei perioade, citiți Ezra 3:8-13.

Îndată ce au început oamenii să construiască, i-a cuprins o nouă des-

curajare. Unii din bătrâni, amintindu-şi de splendoarea templului lui Solomon, au fost foarte dezamăgiți de acest templu nou. Nici pe departe nu era pe măsura templului dintâi, gândeau ei. Ce mici şi fără valoare erau pietrele! Cât de redusă era temelia! Mijloacele lor erau atât de reduse față de cele ale lui Solomon! În plus, acest templu de-al doilea nu avea lucrurile care l-au făcut pe primul atât de glorios – Chivotul, Toiagul care a înmugurit şi tot ce ținea de slujba marelui preot. Aceşti pesimişti au slăbit entuziasmul constructorilor.

Dar Hagai a venit cu un cuvânt de înviorare, că Dumnezeu avea să-Şi reverse resursele Sale în acest nou templu. Dumnezeul cel viu avea să fie în mijlocul acestui nou templu. *Comorile tuturor popoarelor vor veni şi vor umple de slavă casa aceasta, zice Domnul oştirilor* (Hagai 2:7). *Slava din urmă a acestei case va fi mai mare decât prima, zice Domnul oştirilor. Şi în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oştirilor* (Hagai 2:9). Ce mângâiere trebuie să fi fost acest cuvânt din partea Domnului pentru iudei în exilul lor!

UN MESAJ DE ASIGURARE (Hagai 2:10-23)

Acest mesaj de curățire şi binecuvântare a fost transmis la trei luni după ce a început construirea templului. Prin intermediul întrebărilor şi al răspunsurilor, Hagai le-a arătat oamenilor cât de necurați erau. El i-a făcut să-şi dea seama de păcătoşenia lor. Le-a arătat că motivul pentru care rugăciunile lor nu primeau răspuns era că au întârziat atât de mult terminarea lucrărilor la templu. Ei au stricat tot ce au făcut, din vina lor. Dacă aveau să-şi reînnoiască zelul lor, aveau să constate că Dumnezeu îi va binecuvânta. Hagai le-a arătat că țara ajunsese de nimic prin neglijența lor, dar Dumnezeu era la lucru şi, de acum încolo, lucrurile se vor schimba. *Din ziua aceasta, Îmi voi da binecuvântarea Meu* (Hagai 2:18,19). Dumnezeu începe când începem noi.

SĂ ÎNȚELEGEM ZAHARIA

Zaharia este o carte a viitorului. Este Apocalipsa Vechiului Testament.

POPORUL ALES ŞI TEMPLUL (Zaharia 1-8)

Găsim acum că Iuda este încă o rămăşiță, Ierusalimul e departe de a fi restaurat, iar națiunile păgâne din jurul său se află într-o stare de pace (Zaharia 1:14-16). Zaharia, profetul tânăr care stătuse alături de bătrânul Hagai, i-a întărit pe copiii lui Israel, în timp ce aceştia au construit templul şi i-a avertizat să nu-L dezamăgească pe Dumnezeu, cum făcuseră părinții lor. Zaharia a descris dragostea lui Dumnezeu şi grija Sa pentru poporul Său. El a animat speranțele lor, zugrăvind în culori vii timpul viitor de binecuvântări continue.

Zaharia, ca de altfel Hagai, a fost profet pentru rămăşița de evrei care

s-a întors din Babilon după 70 de ani de captivitate. Evreii, cândva o naţiune puternică, aşa cum rânduise Dumnezeu să fie, erau acum o rămăşiţă jalnică şi neînsemnată, locuind în ţara lor promisă doar prin bunăvoinţa unui domnitor străin. Atât Hagai, cât şi Zaharia s-au străduit să le spună oamenilor că nu va fi întotdeauna aşa. Mesia avea să vină într-o zi şi poporul ales al lui Dumnezeu avea să se ridice din nou.

Zaharia a fost profetul restaurației şi gloriei. Născut la Babilon, el a fost preot şi profet. Zaharia, al cărui nume înseamnă „Iehova Îşi aduce aminte", a profeţit timp de trei ani. Viitorul slăvit, mai degrabă decât prezentul trist, a constituit mesajul său. El a fost un poet, în vreme ce Hagai a fost un profet simplu şi practic.

Entuziasmul debordant al lui Zaharia pentru rezidirea templului i-a făcut pe oameni să se ţină de treabă, terminând lucrarea ce o începuseră. Grave pierderi ale recoltelor şi regrese pe plan financiar i-au descurajat atât de mult pe oameni, încât numai perseverentul şi consecventul mesaj de încurajare al lui Hagai i-a ţinut pe oameni la lucru. Dar acum aveau nevoie de o nouă voce. Or, vocea aceasta era Zaharia. Cu toată abnegaţia el s-a avântat în sarcina de a-l ajuta pe marele său prie-ten, Hagai.

Zaharia nu-i condamnă pe oameni, ci prezintă în culori vii prezenţa lui Dumnezeu, spre întărire şi ajutor. El îl încurajează în special pe Zorobabel, care era conştient de propria lui slăbiciune. Ascultaţi ce spune Zaharia: *Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor!* (Citiţi Zaharia 4:6-10.) El a promis că munţii de greutăţi vor fi îndepărtaţi. Ce minunat a fost acest adevăr, împlinit la Rusalii, când Dumnezeu i-a umplut pe oameni cu puterea Sa!

Vine Regele

Zaharia a profeţit despre Mântuitorul mai mult decât oricare ale profet, cu excepţia lui Isaia.

Cristos, Odrasla . . . . . .Zaharia 3:8
Cristos, Robul Meu . . . . . .Zaharia 3:8
Intrarea lui Cristos în Ierusalim călare pe un mânz . . . . .Zaharia 9:9
Cristos, bunul Păstor . . . . . Zaharia 9:16; 11:11
Cristos, Păstorul lovit . . . . . .Zaharia 13:7
Cristos, vândut pentru 30 de arginţi . . . . . .Zaharia 11:12,13
Mâinile străpunse ale lui Cristos . . . . . Zaharia 12:10
Poporul mântuit al lui Cristos . . . . . Zaharia 12:10; 13:1
Cristos, rănit în casa prietenilor Săi . . . . . .Zaharia 13:6
Venirea lui Cristos pe Muntele Măslinilor. . . . . Zaharia 14:3-8

Cel care S-a înălţat de pe Muntele Măslinilor va veni în acelaşi fel în care S-a dus. Citiţi Fapte 1:11.

Venirea lui Cristos şi încoronarea Lui . . . . . .Zaharia 14

DOUĂ REFLECTOARE

Cineva a spus că pentru a citi vedeniile din această carte cum trebuie, trebuie să arunci două lumini asupra lor: lumina crucii şi lumina coroanei. Altfel veți găsi aceste tablouri ale lui Zaharia fără perspectivă şi fără fond. Profetul, privind departe în viitor, L-a văzut pe Mesia zilelor viitoare ca o singură Persoană, dar sub două aspecte. Mai întâi, l-a văzut în umilire şi suferință şi, în al doilea rând, în maiestate şi mare glorie.

Iudeul Îl ignoră pe Cristosul crucii. Creştinul, de prea multe ori, Îl ignoră pe Cristosul coroanei. Ambii sunt greşiți!

Zaharia pare să lase ca gloria lui Cristos să lumineze întreaga sa învățătură şi predicare.

Vedeniile lui Zaharia

Unul din aşa-numiții profeți minori, Zaharia singur este major în vedeniile sale. *M-am uitat noaptea şi iată…* (1:7,8)

Îngerul călare . . . . . (1:7-17)

Iată un tablou al Israelului de azi, proscris, dar nu uitat de Dumnezeu.

Coarnele şi fierarii. . . . . (1:18-21)

Este prevăzută distrugerea lui Israel de către duşmanii lui.

Funia de măsurat . . . . . (2)

Este văzută viitoarea prosperitate a Ierusalimului. Oraşul, împrejmuit de prezența lui Dumnezeu, este mare ca întindere şi binecuvântat de favoarea Sa.

Iosua, Marele Preot . . . . . (3)

Hainele murdare ale preotului, reprezentând păcatul lui Israel, sunt înlăturate, înlocuite, şi este prezentată Odrasla, respectiv Cristos.

Sfeşnicele de aur . . . . . (4)

Israel este prezentat ca viitorul purtător de lumină al lui Dumnezeu. Măslinii, unşi de Dumnezeu, îl simbolizează pe Zorobabel, dregătorul, şi pe Iosua, preotul.

Sulul zburător . . . . . (5:1-4)

În acest tablou unic, guvernele rele îşi primesc blestemul lui Dumnezeu.

Efa . . . . . (5:5-11)

Înlăturată de aripi divine, răutatea este îndepărtată.

Cele patru care . . . . . (6:1-8)

„Forțe administrative ale neprihănirii“ – Dr. G. Campbell Morgan.

SCENA ÎNCORONĂRII

Vedeniile sunt urmate de un act simbolic al încoronării marelui preot (vezi Zaharia 6:9-11). Din aurul şi argintul adus de la Babilon a fost

confecţionată o cunună şi aşezată pe capul marelui preot Iosua. Prin acest act sunt unite cele două mari funcţii: de preot şi de rege. Este un tip, care-L simbolizează pe Cristos ca Rege, ce va sta pe tronul slavei ca preot, când Se va întoarce pe pământ să-Şi întemeieze împărăţia de o mie de ani.

Doi ani mai târziu, vedem o comisie de la Betel, aşteptându-l pe Zaharia, ca să-l întrebe dacă trebuie să ţină un post naţional (Zaharia 7–8). Iudeii înşişi instituiseră aceste posturi. Ei obişnuiseră să postească cu ocazia marilor aniversări. Zaharia i-a avertizat împotriva formalismului rece al îndeplinirii unor simple ritualuri religioase. El îi îndeamnă să preschimbe posturile lor în sărbători de bucurie şi să fie practici în neprihănirea lor. Dumnezeu spune: *Ascultarea face mai mult decât jertfele şi păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor* (I Samuel 15:22).

Postul este de folos doar ca un semn exterior al unei mărturisiri lăuntrice a păcatului. Simpla abţinere de la mâncare nu va aduce niciodată o binecuvântare. Dumnezeu doreşte o inimă smerită şi căită.

MESIA ŞI ÎMPĂRĂŢIA (Zaharia 9–14)

Aceste capitole sunt pline de promisiunile venirii lui Mesia şi a împărăţiei mondiale pe care o va întemeia. Profetul nu mai zugrăveşte un oraş rezidit pe vechile sale temelii, ci un oraş glorios, al cărui zid este Domnul. Nu este înarmat pentru război, ci un oraş umplut cu pace, căci în el domneşte Prinţul Păcii. El avea să vină prima oară ca Cel Smerit, călărind pe un animal umil (Zaharia 9:9).

Dar Îl vedem pe Acest smerit devenind un Suveran atotputernic (Zaharia 14:8-11). Mesia, în toată gloria şi puterea Sa, îi va pune pe toţi duşmanii Săi la picioarele Sale şi-Şi va întemeia împărăţia la Ierusalim, stând pe tronul lui David. *El… va stăpâni de la o mare la cealaltă şi de la râu până la marginile pământului* (Zaharia 9:10).

Dacă va urmări cineva aceste capitole cu mai mare atenţie, va descoperi victorie asupra tuturor vrăjmaşilor Israelului. Capitolul 11 Îl descoperă pe Păstorul, care ar vrea să salveze Israelul, dar este respins. El este vândut pentru treizeci de arginţi – preţul la care se evalua un sclav. Toate acestea L-au prezis pe Cristos şi vânzarea Sa de către Iuda. Capitolul 12 ne oferă profeţia asediului Ierusalimului de către Anticrist şi armatele sale, în ultimele zile. Apoi vedem pocăinţa evreilor (versetul 12), când Îl vor vedea pe cel ce L-au străpuns. O fântână va fi deschisă casei lui David pentru păcat şi necurăţie (Zaharia 13:1). Apoi întoarcerea lui Mesia pe Muntele Măslinilor, care se va despica în două printr-un cutremur (14:4), ne aminteşte de ziua în care a plecat de pe acest pământ din acelaşi loc, cu promisiunea întoarcerii Sale (Fapte 1:11). Şi, în sfârşit, El va fi Rege peste tot pământul şi toţi oamenii Îi vor fi sfinţi (Zaharia 14:9-20).

Binecuvântările Împărăției lui Cristos

1. Întinderea Împărăției Sale. . . . . Zaharia 14:9
2. Ploaie îmbelşugată Zaharia 10:1
3. Revărsarea Duhului peste Israel . . . . . Zaharia 12:10
4. Descoperirea lui Mesia „cel străpuns“. . . . . Zaharia 12:10
5. Schimbările ce vor avea loc în Palestina . . . . . Zaharia 14:4,5,10,11
6. Împărăția instaurată pe pământ. . . . . .Zaharia 14:9-15
7. Ierusalim, centrul închinării. . . . . Zaharia 14:16,17

SĂ ÎNȚELEGEM MALEAHI

Am ajuns acum la ultima carte din Vechiul Testament. Găsim aici însumată o mare parte din istoria Vechiului Testament. Martin Luther a numit Ioan 3:16 „Mica Evanghelie“. În acelaşi fel am putea numi Maleahi „Micul Vechi Testament“. Maleahi este puntea dintre Vechiul şi Noul Testament. Pentru ilustrare, citiți Maleahi 3:1. Cine este „Solul Meu“? Citiți Ioan 1:23 şi Luca 3:3,4. O tăcere de 400 de ani se lasă între glasul lui Maleahi şi glasul celui ce strigă în pustie: *Pregătiți calea Domnului.*

Vechiul Testament se încheie cu cuvântul „blestem“. Noul Testament se încheie cu binecuvântarea: *Harul Domnului Isus Cristos să fie cu voi toți. Amin.*

Deja, în acest timp, o sută sau mai mulți ani au trecut de când evreii s-au întors la Ierusalim, după captivitatea lor la Babilon. Maleahi este ultimul profet care vorbeşte despre Israel în propria sa țară. Prin Israel se înțelege aici rămăşița lui Israel şi Iuda, care s-a întors după exil. Primul val de entuziasm de după întoarcerea de la Babilon se epuizase. După o perioadă de trezire (Neemia 10:28-39), oamenii deveniseră reci pe plan religios, cu standarde morale foarte scăzute.

Profetul Maleahi a venit ca un reformator, dar el încurajează, în timp ce mustră. El s-a ocupat de un popor nedumerit, cu duhul doborât, a cărui credință în Dumnezeu părea să fie în pericol de a se prăbuşi. Dacă nu deveniseră deja ostili față de Iehova, ei erau în pericol real de a deveni sceptici.

Maleahi înseamnă „solul Domnului“. Asemenea precursorului său, Ioan Botezătorul, despre care profețeşte, Maleahi a fost doar un glas.

PĂCATELE PREOȚILOR (Citiți Maleahi 1:1–2:9)

Atitudinea sceptică ce se manifesta între oameni s-a exprimat prin răceală religioasă şi delăsare socială. Întotdeauna se întâmplă aşa. Preoții au devenit lipsiți de cuviosenie şi nepăsători. Citiți Maleahi 1:6,11,12. Dumnezeu a spus: *Unde este cinstea care Mi Se cuvine?… Preoți, care nesocotiți numele Meu.* Profetul îi mustră pe preoții nepăsători pentru jertfele cu cusur care

le aduceau lui Dumnezeu, dar nici nu s-ar fi gândit să aducă asemenea animale inferioare guvernatorului. Ei contrastau puternic cu idealul lui Dumnezeu pentru preoție. Uitaseră complet de înalta lor chemare şi-şi meritau pe deplin oprobiul care le era adresat. Refuzau să facă vreun lucru fără bani. Condamnarea lui Dumnezeu începe cu liderii (Maleahi 2:1-9). Dacă preoții erau atât de nepotriviți, ce se putea aştepta de la masele de oameni simpli? Aceasta a dus o neglijență în poporul lui Dumnezeu, în sensul că nu se mai țineau separați de națiunile păgâne. Căsătorii mixte cu femei din afara triburilor au devenit chestiuni la ordinea zilei. Unii bărbați nu au ezitat să divorțeze de nevestele lor israelite, numai ca să poată să se căsătorească cu cele străine (Maleahi 2:10-16).

PĂCATELE POPORULUI (Maleahi 2:10–3:18)

Ce veți spune despre o persoană care ține în mod intenționat ceva înaintea ochilor, dar apoi se plânge că nu vede nimic? Ce ați sugera că ar putea face persoana respectivă? Ei bine, exact asta a simțit Maleahi că trebuie să facă. Evreii au declarat că Iehova nu-i mai iubeşte, cum a spus (Maleahi 1:2). Ei nu vedeau că dragostea Lui le fusese de vreun avantaj pentru ei.

Un alt rezultat al acestei lipse de loialitate față de Dumnezeu s-a manifestat în creşterea influenței păcatului social (Maleahi 3:5). Maleahi 3:7 relevă indiferența religioasă şi scepticismul poporului. În mijlocul acestei ipocrizii a zilei erau unii din comunitatea iudeilor (o rămăşiță), care încă se temeau de Dumnezeu, rămânând credincioşi Lui. Dacă deschidem la Maleahi 3:16, vom găsi aceasta. Maleahi dorea din tot sufletul să dezvolte o comunitate puternică de credincioşi entuziaşti, care să influențeze viitorul poporului său. E interesant de notat că Dumnezeu Şi-a plecat urechea să audă ce vorbeau oamenii Săi despre El (Maleahi 3:16).

Închinare de rutină, fără Duh . . . . . Maleahi 1:6-8
Întovărăşiri rele . . . . . Maleahi 2:10-12
Puneau la îndoială dreptatea lui Iehova . . . . . Maleahi 2:17–3:6
Jefuiau pe Dumnezeu . . . . . Maleahi 3:7-12
Erau nerăbdători în aşteptare Maleahi 3:17–4:3

Acestea au fost păcatele imputate de Maleahi. Sunt, cumva, şi ale tale? Să presupunem că vom găsi unele dintre aceste păcate în viața noastră de toate zilele. Ce vom face? Să le mărturisim Domnului. Israel era frământat de rezultatul mărturisirii sale. Lui Maleahi îi revenea datoria să-i încurajeze pe oameni, asigurându-i de minunata dragoste a lui Iehova şi dându-le admirabila promisiune din Maleahi 3:7. Deschideți Biblia la acest text şi subliniați-l.

Copiii lui Israel puteau conta pe iertarea lui Iehova. Tocmai această imagine a Tatălui a prezentat-o Isus când a vorbit despre întoarcerea fiu-

lui risipitor. Tatăl, văzându-şi băiatul pe când acesta era încă departe, a alergat să-l întâmpine. Aceasta e întotdeauna atitudinea lui Dumnezeu.

Evreii fuseseră lecuiți de idolatrie, dar deveniseră nepăsători şi indiferenți cu privire la o mulțime de lucruri. Neglijaseră casa lui Dumnezeu. Preoții erau delăsători. Ei aduceau jertfe de proastă calitate la templu. Îl jefuiau pe Dumnezeu de zeciuielile şi ofrandele pe care aveau datoria să le dăruiască. Şi, desigur, au căzut în păcate sociale. Ei au devenit atât de egoişti şi de lacomi, încât Maleahi nu s-a sfiit să-i confrunte cu aceste cuvinte: *Oare va jefui un om pe Domnul?* (Maleahi 3:8)

Cheia care deschide marile ferestre ale binecuvântărilor lui Dumnezeu este recunoaşterea din partea ta a dreptului Său de proprietate asupra ființei tale, prin dăruirea părții ce I se cuvine din banii tăi sau averea ta, pe care ți le îngăduie El să le dobândeşti. *Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile* (3:10). Zeciuiala, sau a zecea parte, este recunoaşterea exterioară a faptului că totul Îi aparține lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne aducem pe noi înşine lui Dumnezeu – cu trupul, cu sufletul şi duhul nostru. Atunci El ne va accepta şi va deschide ferestrele cerului, turnând binecuvântările Sale.

LUCRURILE VIITOARE (Maleahi 3–4)

De ce îngăduie Dumnezeu asemenea lucruri? Această atitudine a oamenilor s-a datorat, probabil, sentimentului că strălucitele promisiuni ale lui Hagai şi ale lui Zaharia, precum şi ale altor profeți, nu s-au împlinit. Ei au spus că Iehova nu părea să facă distincție între oamenii buni şi cei răi (Maleahi 2:17). El îi binecuvântează pe toți deopotrivă, şi celor răi adesea le merge bine pe cheltuiala semenilor lor (Maleahi 3:14,15). Ce rost are să fii bun? Nu este asta una din plângerile de căpetenie ale celor care cred că sunt buni? Ei spun: „Ce face Dumnezeu, de permite aceste lucruri?“ Răspunsul la o atare plângere este că lui Iehova Îi pasă. El le-a arătat asta, spunând că într-o zi îl va trimite pe solul Său (Ioan Botezătorul) să-I pregătească calea şi apoi El va veni în persoană, „deodată“, şi va sta la judecată, despărțindu-i pe cei răi de cei buni (Maleahi 3:1). Judecata Lui va fi pătrunzătoare şi eficace *ca focul topitorului,* ca *leşia albitorului* (Maleahi 3:2,3). Când Dumnezeu va porni cu adevărat să acționeze, ce va face? Acțiunea Lui va avea finalitate (Maleahi 3:1-3).

Noi aflăm însărcinarea lui Maleahi prin mesajul lui Dumnezeu către poporul Său declarată în versetul doi al cărții: *V-am iubit, zice Domnul*. Ce mesaj, către un popor care a păcătuit cum a făcut Israel, care a disprețuit dragostea lui Iehova Dumnezeu! Dumnezeu întotdeauna Îşi trimite solul înaintea Sa să-I pregătească calea (Maleahi 3:1). El vrea ca toți copiii Lui să-L onoreze şi să-L adore. El doreşte mult să-I fim ascultători şi închinători Lui. Dar cine poate rămâne în picioare în ziua arătării Lui?

Şi cine poate rezista focului Său curăţitor (Maleahi 3:2)? Solul lui Dumnezeu va fi un martor, care va scoate în evidenţă cruzimea noastră, minciunile noastre, nedreptăţile noastre, perfidia noastră. Lucrurile acestea se pot spune astăzi despre noi, la fel ca despre iudeii din vechime. Reprezentantul lui Iehova vine şi ne găseşte jefuindu-L de ceea ce I Se cuvine (Maleahi 3:2-5), Da, Iehova Dumnezeu nu Se schimbă. El nu-Şi uită promisiunile izvorâte din iubirea Sa nepieritoare, din îndurarea Sa, care ţine în veac.

O, ce mare nevoie avem astăzi de un Maleahi al lui Dumnezeu, care să fie trimis înaintea Lui, să-I pregătească Calea, pentru ca poporul lui Dumnezeu să-L onoreze şi să-L adore! Maleahi strigă: „Înapoi la casa lui Dumnezeu! Înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu! Înapoi la lucrul lui Dumnezeu! Înapoi la harul lui Dumnezeu!“

Fiecare poate fi la fel ca Maleahi, un crainic al lui Cristos, a Cărui venire o aşteptăm. Fiecare din cei care-L iubesc şi-L aşteaptă poate să-şi aducă contribuţia la pregătirea căii Sale, prin felul său de vieţuire şi lucrare.

Gândiţi-vă la nevoile zilelor noastre, nevoile bisericii şi ale lumii. Nu este formalismul o plângere justă care se poate aduce bisericilor din vremea noastră – o îndeplinire externă a ceremonialului, lipsită însă de o dragoste din toată inima? Nu oferim noi oare daruri care nu ne costă nimic? Nu-L jefuim noi pe Dumnezeu în chestiunea zeciuielii?

Să încheiem, citind cu voce tare solemna declaraţie a lui Maleahi privind a doua venire a lui Cristos pe care o aşteptăm: Maleahi 3:16–4:3. Da, Soarele Neprihănirii va veni cu vindecare pe aripile Sale.

Minimum de cerinţe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: MESAJUL LUI HAGAI Hagai 1–2
Luni: VEDENII Zaharia 1–6
Marţi: POSTURI Zaharia 7–8
Miercuri: RESTAURAREA LUI IUDA ŞI ISRAEL Zaharia 9–11
Joi: MESIA Zaharia 12–14
Vineri: SEMNE ALE PREOŢILOR ŞI POPORULUI Maleahi 1–2
Sâmbătă: MESAJ DE NĂDEJDE Maleahi 3–4

Capitolul 26

O scurtă privire asupra Vechiului Testament

De la Estera la Maleahi

Estera

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Avocat al nostru.

ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Dumnezeu îi va izbăvi pe copiii Săi.

Iov

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Răscumpărător al nostru.

ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: De ce suferă cei neprihăniți?

Psalmii

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca al nostru „Totul în Toate".

ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Lăudați pe Domnul!

Proverbe

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat drept Înțelepciunea noastră.

ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Dobândeşte înțelepciunea!

Eclesiastul

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat drept Sfârşitul a tot ce e viu.

ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Încearcă înțelepciunea!

Cântarea cântărilor

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat drept Iubitul sufletelor noastre.

ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Iubeşte-L pe Dumnezeu.

Isaia

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Mesia.

ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Mântuirea este a lui Dumnezeu.

Ieremia

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Odrasla Neprihănită.

ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Mergi şi spune!

Plângerile lui Ieremia

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Odrasla Neprihănită.

ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Totdeauna străluceşte harul lui Dumnezeu!

Ezechiel

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Fiul Omului.

ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Judecată şi restaurare!

Osea

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Tămăduitorul celui căzut.
ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Întoarceți-vă la Dumnezeu!

Ioel

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Restauratorul.
ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Pocăiți-vă, căci vine „ziua Domnului".

Amos

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Gospodarul Ceresc.
ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Pregăteşte-te să-L întâlneşti pe Dumnezeu tău.

Obadia

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Mântuitorul nostru.
ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Intră în stăpânirea posesiunilor tale.

Iona

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Învierea şi Viața noastră.
ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Scoală-te şi mergi!

Mica

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca un Martor împotriva națiunilor rebele.
ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Ascultați de El!

Naum

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca un Loc de Adăpost în ziua necazului.
ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Ai grijă, că Dumnezeu Se răzbună.

Habacuc

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Dumnezeul mântuirii noastre.
ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Trăieşte prin credință!

Țefania

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca un Dumnezeu gelos.
ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Dumnezeu este puternic să salveze.

Hagai

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Dorința tuturor națiunilor.
ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Clădeşte pentru Dumnezeu.

Zaharia

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Odrasla Neprihănită.
ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Întoarceți-vă la El!

Maleahi

TEMA CĂRȚII: Isus Cristos este înfățișat ca Soarele Neprihănirii.
ÎNVĂȚĂTURA PRINCIPALĂ: Pocăiți-vă şi întoarceți-vă!

PATRU SUTE DE ANI DE TĂCERE

Când s-a sfârşit Vechiul Testament, câţiva evrei, mai cu seamă din seminţia lui Iuda, s-au întors în Palestina, sub conducerea lui Zorobabel, iar circa optzeci de ani mai târziu un alt grup s-a întors împreună cu Ezra. Aceştia trăiau în pace, în ţara lor, cu Templul rezidit şi ceremoniile religioase restabilite.

Ultimele trei cărţi de istorie ale Vechiului Testament – Ezra, Neemia şi Estera – ne dau relatarea acestei perioade. Ele acoperă o sută de ani, după decretul emis de regele Cirus, permiţând revenirea evreilor în ţara lor (536 – 432 î.Cr.). (Citiţi Ezra 1:1-4.)

De la Neemia până la începutul timpurilor Vechiului Testament s-au scurs patru sute de ani. În această perioadă nici un profet biblic nu a vorbit şi nu a scris. De fapt, am putea numi aceasta „perioada de tăcere". Pe măsură ce ne apropiem de anul în care S-a născut Isus, este important să cunoaştem unele din lucrurile care s-au întâmplat din zilele lui Neemia şi Maleahi şi până în acel timp.

SEPTUAGINTA

Înainte de a muri, Alexandru cel Mare şi-a împărţit imperiul între cei patru generali ai săi, deoarece el nu a avut moştenitori la tronul său. Egiptul, şi mai târziu Palestina, au revenit generalului său Ptolomeu. În vremea aceasta, un mare număr de evrei s-au stabilit în Egipt, precum şi în alte centre de cultură, răspândind pretutindeni cunoştinţa despre Dumnezeul lor şi nădejdea lor în venirea unui Mesia.

Cam în această perioadă, prin anul 285 î.Cr., a fost tradus Vechiul Testament în limba greacă. Această versiune a Scripturii se numeşte „Septuaginta", adică şaptezeci, după numărul de cărturari evrei care au realizat această mare lucrare. În literatură o găsim notată cu cifrele romane LXX.

PERSECUŢIA EVREILOR

În acest timp s-a ridicat împărăţia siriană. În conflictele dintre Siria şi Egipt, Antioh Epifanul, regele Siriei, a cucerit Palestina şi a început să-i prigonească aprig pe evrei. Antioh Epifanul le-a interzis evreilor să se închine în templu şi i-a forţat să mănânce carne de porc, pe care Dumnezeu prin porunca dată lui Moise le interzisese s-o mănânce (Levitic 11:1-8). Mulţi evrei au refuzat să se supună şi astfel a început o perioadă de martiraj.

Cruzimile comise de acest rege groaznic, Antioh Epifanul, au dus la declanşarea revoltei macabeilor, sub conducerea lui Matatias. Sub impulsul generat de patriotismul şi fervoarea religioasă a lui Matatias, un grup de evrei cu simţ patriotic s-au strâns în jurul său şi au pornit o insurecţie,

care s-ar răspândit foarte repede. Când Matatias a murit, fiul lui, Iudas, i-a luat locul. În încercarea de a înăbuşi rebeliunea ce a început sub conducerea macabeilor, Antioh a fost înfrânt în cadrul a trei conflicte. Cauza pentru care a luptat Iudas părea astfel compromisă, deoarece urmaşii săi nu au avut pregătirea militară şi echipamentul necesar, aceştia fiind confruntați de soldați bine instruiți, conduşi de un rege puternic. Dar acest grup de evrei neinstruiți, dar loiali au fost călăuziți de credința fierbinte în Dumnezeu şi, prin urmare, au repurtat o victorie!

TRIBUTUL ROMAN

În anul 63 î.Cr., romanii au obținut stăpânirea asupra Palestinei, pregătind calea şi timpul pentru naşterea lui Isus. Evreii au beneficiat de oarecare libertate politică, dar au fost obligați să plătească un tribut anual guvernului roman.

Capitolul 27

Să înțelegem Evanghelia

Evanghelia Îl înfățișează pe Isus Cristos, Mântuitorul şi Domnul nostru

EVANGHELIILE

Dr. Van Dyke a spus: „Dacă patru martori ar apărea înaintea unui judecător să relateze despre un anumit eveniment şi fiecare ar spune exact acelaşi lucru, cu aceleaşi cuvinte, judecătorul ar conchide, probabil, nu că mărturia lor a fost excepțional de valabilă, ci că singurul eveniment neîndoios este faptul că ei s-au înțeles să dea aceeaşi declarație. Pe când, dacă fiecare ar spune ce a văzut el, atunci mărturia lui ar fi vrednică de crezare. Or, când citim cele patru evanghelii, nu este exact această situație? Cei patru oameni relatează aceeaşi istorie, fiecare în felul său".

DE CE SE NUMESC SINOPTICE

Cuvântul „evanghelie" înseamnă „veste bună". Cei patru autori ai evangheliilor sunt numiți evanghelişti, termenul provenind dintr-un cuvânt grec, însemnând „aducător de veşti bune". Primele trei evanghelii – Matei, Marcu şi Luca – se numesc sinoptice, deoarece, spre deosebire de cea a lui Ioan, redau viața lui Isus în mod sinoptic. Cuvântul „sinoptic" este format din doi termeni greceşti, însemnând „o vedere împreună" sau „o vedere comună". Aşadar, aceste trei evanghelii pot fi privite împreună.

Evangheliile sinoptice sunt remarcabile prin asemănările lor. Ele sunt remarcabile şi prin deosebirile lor. Sinopticele narează lucrarea Sa, mai ales în Galileea; dar Evanghelia lui Ioan se încadrează într-o categorie aparte. El vorbeşte despre slujba lui Cristos în Iudeea. Sinopticele narează despre minunile, parabolele şi cuvântările Sale adresate mulțimilor; Ioan prezintă discursurile Sale mai profunde şi mai abstracte, conversațiile şi rugăciunile Sale. Cei trei Îl înfățişează pe Cristos în acțiune; Ioan Îl înfățişează în meditație şi comuniune.

El este aici! Cel promis a venit! Acela, despre care toți profeții au profețit: Isus Cristos, Domnul.

Fiecare profet din Vechiul Testament l-a asigurat mereu pe poporul ales al lui Dumnezeu că va veni Mesia, care va fi Regele iudeilor. Prin urmare, ei au privit înainte cu o pasionată ardoare şi patriotism sfânt spre venirea acelui Rege, cu mare slavă şi putere.

Să vă aşteptați să-L găsiți în Evanghelii *pe Acela despre care a scris Moise în lege şi profeți* (Ioan 1:45). Să ştiți însă că-L veți găsi infinit mai minunat în persoană,

decât în vedenia oricărui profet despre El.

Citim în Isaia 7:14: *De aceea, Domnul Însuşi vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un fiu şi-i va pune numele Emanuel* [Dumnezeu cu noi]. Acesta este exact Acela despre care ne spun evangheliştii. Evangheliile ni-L prezintă pe Isus în mijlocul nostru. Ioan spune: *Şi Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi* (Ioan 1:14). Gândiți-vă numai: Dumnezeu să vină jos, pentru a locui cu oamenii! Se pare că evangheliştii sunt centrul întregii Biblii. Tot ce au spus profeții ne conduce la viața şi lucrarea pământească a Domnului nostru şi tot ce urmează în epistole provine din aceasta. Evangheliile sunt sursa.

Evangheliile ne spun CÂND şi CUM a venit Cristos.

Epistolele ne spun DE CE şi PENTRU CE a venit Cristos.

Observați unde sunt aşezate cele patru evanghelii. Ele se găsesc la sfârşitul Vechiului Testament şi înaintea Epistolelor.

BIBLIA, DINTR-O PRIVIRE

Dr. William H. Griffith Thomas ne îndeamnă să reținem patru cuvinte, care ne vor ajuta să asamblăm întreaga revelație a lui Dumnezeu:

PREGĂTIREA… În Vechiul Testament Dumnezeu pregăteşte venirea lui Mesia.

MANIFESTAREA… În cele patru evanghelii, Cristos intră în lume, moare pentru lume şi Îşi întemeiază Biserica Sa.

ÎNSUŞIREA… În Fapte şi Epistole sunt relevate căile prin care Domnul Isus a fost primit, însuşit şi aplicat în viețile individuale.

DESĂVÂRŞIREA… În cartea Apocalipsa este revelat rezultatul planului desăvârşit al lui Dumnezeu.

CE ESTE EVANGHELIA?

Evanghelia înseamnă „veste bună". Vestea bună cu privire la Isus, Fiul lui Dumnezeu, ne este dată de patru scriitori: Matei, Marcu, Luca şi Ioan, deşi există doar o singură Evanghelie, fericita istorie a mântuirii prin Isus Cristos, Domnul nostru. Cuvântul „evanghelie" nu este întrebuințat niciodată cu referire la o carte obişnuită. Întotdeauna înseamnă „Vestea Bună". Când vorbim despre evanghelia lui Luca, noi ar trebui să înțelegem că aceasta înseamnă vestea bună a lui Isus Cristos, aşa cum a fost ea consemnată de Luca. Totuşi, de la bun început, termenul „evanghelie" a fost aplicat la fiecare dintre cele patru narațiuni care consemnează viața lui Cristos.

Nu ne îndoim că la început vestea bună a fost transmisă oral. Oamenii mergeau din loc în loc, spunând fericita istorie prin viu grai. După un timp, s-a simțit necesitatea consemnării scrise, operație care s-a încercat de mai multe ori, dar fără nici un succes. Vezi ce spune Luca, în evanghelia sa, la Luca 1:1-4: *Deoarece mulți şi-au asumat sarcina de a alcătui o relatare privitoare la faptele crezute deplin între noi, după cum ni le-au încredințat cei ce de la început au fost martori oculari şi slujitori ai Cuvântului, mi s-a părut nimerit şi mie ca, după ce am cercetat cu atenție*

toate lucrurile de la originea lor, să-ți scriu, prea alesule Teofil, o prezentare ordonată, ca să cunoşti certitudinea lucrurilor care ți-au fost predate.

Există doar o singură Evanghelie, dar prezentată în patru feluri. Sunt patru tablouri ale unui singur Personaj: Cristos. Relatările combinate ale celor patru narațiuni ale Evangheliei ne prezintă, mai degrabă, o Personalitate, decât istoria închegată a unei vieți.

DE CE PATRU EVANGHELII?

După cum ştie aproape oricine, există patru evanghelii, ce formează o singură Evanghelie. Dar de ce patru? N-ar fi fost destul şi, desigur, mai simplu, o singură povestire neîntreruptă? N-ar fi fost aceasta mai clară şi mai simplă? N-am fi fost scutiți de eventualele dificultăți care s-au ivit, între timp, despre care unii susțin că sunt contradicții?

Răspunsul pare simplu, deoarece unul sau doi autori nu ne-ar fi făcut o descriere a vieții lui Cristos. Există patru slujbe distincte ale lui Cristos, descrise în evanghelii. Astfel, Cristos e reprezentat ca: Rege în Matei, Rob în Marcu, Fiu al Omului în Luca, Fiul lui Dumnezeu în Ioan.

Este adevărat că fiecare dintre cele patru evanghelii are multe părți comune cu celelalte trei. Fiecare se ocupă cu slujba pământească a lui Cristos, cu moartea şi învierea Sa, cu învățăturile şi minunile Sale, dar fiecare evanghelie îşi are particularitățile sale. Nu trebuie să citim mult pentru a ne da seama că fiecare dintre scriitori încearcă să-L prezinte pe Domnul nostru dintr-un unghi diferit.

În mod deliberat, Matei adaugă la relatarea sa ceea ce omite Marcu. Există o absență a completeții în ce priveşte istoria vieții Sale în fiecare dintre cele patru evanghelii. Ascultați ce spune Ioan, în 21:25: *Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, dar care dacă s-ar fi scris, una câte una, cred că nici chiar în lumea toată n-ar fi încăput cărțile care s-ar fi scris.*

Există goluri deliberate pe care nici unul din evanghelişti nu s-a străduit să le umple. De exemplu, toți omit orice relatare a celor optsprezece ani ai vieții lui Cristos, între vârsta de doisprezece şi treizeci de ani. Deşi fiecare evanghelie este completă în ea însăşi, ea este şi foarte selectivă; numai puține dintre minunile Sale sunt descrise şi doar o parte din învățăturile Sale sunt date. Fiecare evanghelist a consemnat ceea ce a fost relevant şi a avut legătură cu tema sa particulară.

În Galeria Națională din Londra există trei reprezentări pe o singură pânză ale lui Carol I. Într-una, capul este întors spre dreapta, într-alta spre stânga, iar la mijloc găsim vederea din față. Iată istoria acestei producții: Van Dyck le-a pictat pentru sculptorul roman Bernini, ca el să poată face, cu ajutorul lor, un bust al regelui. Prin combinarea impresiilor astfel primite, Bernini putea fi mai în măsură să producă o asemănare „leită". O singură vedere n-ar fi fost de ajuns.

S-ar putea ca evangheliile să fi fost destinate a sluji tocmai țelul acestor portrete. Fiecare prezintă un aspect deosebit al vieții pământeşti a Domnului nostru. Împreună, noi avem tabloul complet. El a fost Rege, dar a fost şi Slujitorul

Desăvârşit. El a fost Fiul Omului, dar nu trebuie să uităm că, în acelaşi timp, a fost Fiul lui Dumnezeu.

Există patru evanghelii, cu un singur Cristos – patru relatări cu un singur scop; patru schițe a uneia şi aceleiaşi Persoane.

ISUS ÎN CELE PATRU EVANGHELII

Însuşiți-vă rezumatul de mai jos, şi vă veți familiariza cu conținutul evangheliilor pentru o viață întreagă.

REGE… Matei Îl prezintă pe Isus ca Rege. Scrisă în special pentru iudei, în evanghelia sa Isus este Fiul lui David. Genealogia Sa regală este redată în capitolul 1. În capitolele 5–7, în Predica de pe Munte, avem manifestul Regelui, cuprinzând legile împărăției Sale..

SLUJITOR… Marcu Îl zugrăveşte pe Isus ca Slujitor (Rob). Scrisă pentru romani, nu găsim în ea nici o genealogie. De ce? Oamenii nu sunt interesați în genealogia unui rob. Aici se găsesc mai multe minuni decât în oricare altă evanghelie. Romanii erau mai puțin atenți la cuvinte, şi mai mult la fapte.

OM… Luca ni-L prezintă pe Isus ca Omul perfect. Scrisă pentru greci, genealogia Sa merge înapoi până la Adam, primul om, iar nu până la Avraam. Ca Om perfect, El este văzut mai mult petrecându-Şi timpul în rugăciune, cu îngerii slujindu-I.

DUMNEZEU… Ioan Îl înfățişează pe Isus drept Fiul lui Dumnezeu. Adresată tuturor celor care vor crede, cu scopul de a-i conduce la Cristos (Ioan 20:31), totul în această evanghelie ilustrează şi demonstrează relația Sa divină. Versetul cu care se deschide evanghelia aceasta ne poartă înapoi la „început“.

Dr. Griffith Thomas redă imaginea dominantă a fiecărei evanghelii, în felul următor:

Matei este preocupat de venirea unui Mântuitor Promis.

Marcu este preocupat de viața unui Mântuitor Puternic.

Luca este preocupat de harul unui Mântuitor Perfect.

Ioan este preocupat de modalitatea de a avea pe un Mântuitor Personal.

Să prezentăm un alt răspuns la întrebarea: „De ce sunt patru evanghelii?“ Scriptura ne oferă multe răspunsuri. Scriptura foloseşte numerele cu precizie, exactitate şi reală însemnătate. Ştiți că şapte este numărul perfecțiunii; trei este numărul Dumnezeirii; patruzeci este numărul încercării. Patru este numărul pământului. Să dăm câteva exemple: Există patru puncte cardinale: nord, est, sud şi vest. Anul are patru anotimpuri: primăvara, vara, toamna şi iarna. În parabola semănătorului, Domnul nostru a împărțit țarina în patru feluri de soluri. Mai târziu, El spune: *Țarina este lumea*. Dacă patru este numărul pământului, cât de bine s-a potrivit ca Duhul Sfânt să ne dea patru evanghelii, în care să fie zugrăvită slujba pământească a Celui Ceresc!

Când ne apropiem mai mult, vedem temeiul bun pentru existența a patru evanghelii. Cristos este singura Temă glorioasă a tuturor, dar fiecare dintre scriitori este preocupat de câte o trăsătură specială a caracterului şi slujbei lui Cristos.

Fiecare evanghelist ia câte o slujbă şi o dezvoltă cu o mare putere de convingere. Tocmai desfăşurarea acestei vederi particulare a lucrării lui Cristos îşi pune amprenta asupra fiecărei cărți.

Să ne oprim pentru a face următoarea afirmație: Toate evangheliile sunt în legătură intrinsecă cu promisiunile despre Mesia din Vechiul Testament. Noi nu putem explica evangheliile, fără să luăm în considerare marile profeții mesianice din Vechiul Testament.

Profeții au înfățişat un tablou măreț al lui Mesia. Ei au vorbit despre slujbele, misiunea, naşterea, suferința, moartea, învierea şi gloria Sa. Să luăm în considerare denumirile şi titlurile pe care I le-au atribuit profeții:

El este numit Rege. Psalmul 72; Isaia 9:6,7; 32:1; Ieremia 23:5; Zaharia 9:8; 14:9. Aceste pasaje, printre multe altele, vorbesc despre slujba regală a lui Mesia. Profeții vorbesc mult despre împărăția Lui şi întinderea ei, şi despre triumful final al lui Cristos.

El este numit Robul Domnului: Isaia 42:1-7; 52:13-15; 53.

El este numit Omul, Fiul Omului: Geneza 3:15; 22:18; Isaia 7:14-16; 9:6.

El este numit Dumnezeu: Isaia 9:6; 40:3-5; 47:4; Ieremia 23:6.

Sub aceste patru numiri este prezentat Isus în Evanghelii.

TIPURI DE OAMENI – ATUNCI ŞI ACUM

Cristos urma să fie prezentat unei diversități mari de oameni din care este alcătuită lumea. Fiecare rasă a fost capabilă să aprecieze un fel deosebit de prezentare mai mult decât altul.

IUDEUL–În vremea lui Isus erau patru categorii de oameni, care reprezentau cele patru tipuri din zilele noastre. Să-l luăm mai întâi pe iudeu. El avea o pregătire specială. Era plin de Scriptura Vechiului Testament şi de profeți. Matei scrie istoria vieții lui Isus pe pământ, în special pentru acest popor. Dacă iudeii urmau să fie impresionați, atunci acest lucru trebuia făcut prin cineva din propriul lor neam. Învățătorul lor trebuia să fie versat în Vechiul Testament şi în obiceiurile iudeilor. Ei trebuiau să ştie, că Isus a venit să împlinească profețiile Vechiului Testament. În repetate rânduri, citim în Matei: *…s-a împlinit ce fusese vestit prin profetul Ieremia…*

Avem acelaşi tip de persoană astăzi. El se desfată în profeții împlinite şi neîmplinite. El caută să cunoască ce au spus profeții şi cum se vor întâmpla lucrurile.

ROMANII–Urmează romanii, stăpânii lumii din vremea aceea. Marcu scrie în special pentru ei. Romanii nu ştiau nimic despre Scriptura Vechiului Testament. Pe ei nu-i interesa împlinirea profețiilor. Dar ei erau vital preocupați de un Lider remarcabil, care se ivise în Palestina. Acesta pretinsese a avea mai mult decât o autoritate obişnuită şi poseda puteri extraordinare. Ei doreau să afle mai multe despre acest Isus – ce fel de persoană era, în realitate; lucrurile pe care le spusese şi le făcuse El.

Romanului i-a plăcut mesajul simplu şi direct al unuia ca Marcu. De o mie trei

sute şaptezeci şi cinci de ori este folosit în Marcu cuvântul „şi“. E un cuvânt care imprimă mişcare şi frumusețe, avându-şi forța sa proprie. Evanghelia lui Marcu este plină de fapte, nu de cuvinte. În mod evident, aceasta este evanghelia Slujbei lui Cristos.

Romanul din zilele lui Isus era tipul omului de afaceri din zilele noastre. La început, pe acesta nu-l interesează genealogia unui rege, ci vrea să ştie despre un Dumnezeu „care este în stare“, un Dumnezeu care poate împlini orice nevoie a omului. Marcu este evanghelia omului de afaceri.

GRECUL–Apoi este Luca. Această evanghelie a fost scrisă de un medic grec, pentru concetățenii săi, care erau iubitori de frumusețe, poezie şi cultură. Ei trăiau într-o lume a marilor idei. Gusturile lor erau pretențioase. Evanghelia lui Luca ne spune despre naşterea şi copilăria lui Isus. Ea ne redă cântări inspirate, legate de viața lui Isus. Găsim aici salutarea Elisabetei când a vizitat-o Maria (Luca 1:42-45). Auzim cântarea mamei fecioară (Luca 1:46-55). Chiar Zaharia izbucneşte în osanale de bucurie şi-L laudă pe Dumnezeu, când îi este redată vorbirea (Luca 1:68-79). La naşterea Mântuitorului, răsună un cor de îngeri (Luca 2:13-l4); apoi îi auzim pe păstori într-o cântare de laudă către Dumnezeu, în Luca 2:20.

Grecul este tipul cercetătorului şi idealistului de astăzi, care caută după adevăr, deoarece crede că acesta este țelul fericirii.

TOȚI OAMENII–Evanghelia lui Ioan este scrisă pentru toți oamenii, ca ei să poată crede că Isus este Cristosul. Cristos este înfățişat drept Fiul lui Dumnezeu. Această evanghelie este plină de afirmații extraordinare, care atestă caracterul şi misiunea Sa divină.

„Toți oamenii“ din zilele lui Ioan erau asemenea maselor de astăzi, care au nevoie de Cristos. Aici este cuprins „oricine“ care va crede în Domnul Isus, dintr-un simțământ acut de nevoie şi din dorința de a primi darul vieții veşnice prin Isus Cristos Domnul.

CHEILE EVANGHELIEI

Cheile de la uşa din față

Dumnezeu a atârnat cheia la evanghelia lui Matei chiar deasupra intrării. Cartea se deschide astfel: *Cartea genealogiei lui Isus Cristos, fiul lui David, fiul Iui Avraam* (Matei 1:1). Aceasta dovedeşte poziția legământului Său ca Fiu al lui Avraam (vezi Geneza l2:1-3), şi poziția Sa regală, ca Fiu al lui David.

Matei Îl prezintă pe Cristos ca Rege; el dă genealogia regală in primele şaptesprezece versete. Un rege nu este ales printr-un vot al poporului, ci se naşte rege.

Să ne întoarcem acum la Marcu. Vedeți cum se deschide această carte. Nici o genealogie nu este redată. Motivul? Isus este înfățişat ca Rob; or, pe nimeni nu-l interesează genealogia unui rob.

Deschideți la Luca. Este dată aici vreo genealogie? (Vezi Luca 3:23.) Matei

urmăreşte spița genealogiei lui Cristos de la Avraam şi David, pentru a dovedi că El era iudeu şi de viță regală. Luca urmăreşte genealogia Sa de la Adam. Cristos este prezentat ca Omul ideal. El era din genealogia lui Adam.

Să deschidem la Ioan. Cum începe această carte? Nici o genealogie, ci: *La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu*. Cristos este înfățişat ca Dumnezeu în Ioan.

Cheile de la uşa din spate

Acum să vedem cu ce se încheie evangheliile. Deschideți la Matei 28:18-20. Auziți Regele, comandând şi împuternicind pe ucenicii Săi. Mesia este încă pe pământ; de aceea, pe pământ, iar nu în cer va domni El, în glorie, ca Fiu al lui David. *Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Duceți-vă şi faceți ucenici din toate popoarele... Şi învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul epocii.*

Acum priviți încheierea evangheliei lui Marcu. Este foarte semnificativă şi specifică. *Iar ei au plecat şi au predicat pretutindeni; şi Domnul lucra împreună cu ei*… (16:20). Isus, Robul, este înfățişat ca încă lucrând cu ucenicii Săi.

Luca sfârşeşte într-un mod diferit. Isus, Omul perfect, este înălțat la Tatăl. Observați ce spune Luca, în 24:51: *Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei şi a fost înălțat la cer.* Nu El s-a înălțat, ci a fost dus în cer. El este încă Om, înviat şi înălțat în glorie.

Versetul cu care se încheie Ioan este semnificativ: *Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, dar care dacă s-ar fi scris, una câte una, cred că nici chiar în lumea toată n-ar fi încăput cărțile care s-ar fi scris* (21:25). Cu adevărat, *niciodată nu a vorbit vreun om ca omul acesta* (7:46)! pentru că El era adevăratul Fiu al lui Dumnezeu.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: Regele Cristos Isus Matei 2:1-12; 21:1-11
Luni: Slujitorul Cristos Isus Marcu 10:35-45; 2:1-22
Marți: Omul Cristos Isus Luca 4:1-13; Ioan 19:4-13
Miercuri: Dumnezeu-Omul Ioan 1:1-18; 3:1-16
Joi: Răscumpărătorul nostru, Isus Cristos Ioan 19:16-42
Vineri: Învățătorul, Isus Cristos Matei 4:18-25
Sâmbătă: Învățătorul şi Stăpânul nostru, Isus Cristos Ioan 21:1-17

Capitolul 28

Să înțelegem Matei

Matei Îl înfățişează pe Isus Cristos, Mesia cel promis

Matei are un scop special în evanghelia sa: să dovedească evreilor că Isus Cristos este Mesia, cel mult aşteptat, Fiul lui David, şi că viața Sa a împlinit profețiile Vechiului Testament. Scopul este redat în primul verset: Matei *este cartea genealogiei lui Isus Cristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.* Această afirmație uneşte pe Cristos cu două dintre cele mai mari legăminte pe care Dumnezeu le-a încheiat, cu David şi cu Avraam. Legământul lui Dumnezeu cu David a constat în promisiunea unui Rege, care să stea pe tronul său în veci (II Samuel 7:8-13). Legământul lui Dumnezeu cu Avraam a promis că prin el toate familiile pământului vor fi binecuvântate (Geneza 12:3). Fiul lui David a fost un Rege. Fiul lui Avraam a fost o Jertfă. Matei începe cu naşterea unui Rege şi sfârşeşte cu aducerea unei Jertfe.

De la început, Isus este asociat cu națiunea evreilor. Matei a făcut uz de înțelepciune, prin faptul că nu i-a înstrăinat pe evreii care s-ar fi putut să citească narațiunea sa. El îi convinge că Acesta a împlinit toate profețiile făcute cu privire la Mesia promis al lor. El citează liber din Vechiul Testament, mai mult decât oricare alt evanghelist. Sunt redate douăzeci şi nouă de asemenea citate. De treisprezece ori el spune că cutare sau cutare eveniment a avut loc *ca să se împlinească ce a fost vestit de Domnul prin profet*.

Matei face legătura cu Vechiul Testament. Pe fiecare pagină el încearcă să conecteze Evanghelia cu profețiile Vechiului Testament şi să arate că toată învățătura lor a fost împlinită în persoana şi împărăția lui Isus Cristos.

Este greu pentru noi să apreciem ce mare este trecerea de la Vechiul la Noul. Pentru evrei se părea că trebuie să renunțe la tradiție şi ortodoxie şi să accepte un alt crez. Matei în evanghelia sa, şi Pavel, în special în Galateni, arată evreilor creştini că ei nu renunțau la vechea lor credință, ci, mai degrabă, renunțau doar la tipurile şi umbrele din Vechiul Testament pentru realitatea propriu-zisă.

Matei era bine familiarizat cu istoria şi obiceiurile evreilor. El vorbeşte despre agricultură, pescuit şi gospodăria poporului său, în cele şapte parabole din capitolul 13. El ştia că această povestire intimă va atinge corzile sensibile din inima poporului iudeu.

Citind Matei, căutați să obțineți o clară şi cuprinzătoare vedere a întregii evanghelii. Țineți mereu cont de caracterul mesianic al acestei evanghelii. Observați echilibrul dintre învățătura şi slujba lui Isus. Găsim genealogia Regelui; naşterea Sa

în Betleem, cetatea lui David, după profeția lui Mica (Mica 5:2); venirea precursorului, Ioan Botezătorul, aşa cum a prezis Maleahi (Maleahi 3:1); slujba Regelui; respingerea Sa de către Israel; promisiunea venirii Sale a doua oară, cu putere şi slavă.

Autorul este, fără îndoială, un credincios iudeu (Matei 9:9 şi 10:3). Matei, „darul lui Dumnezeu", era un vameş de la Capernaum, sub legea romană, atunci când Isus l-a ales să facă parte dintre cei doisprezece apostoli. Numele lui se găseşte în toate listele celor doisprezece, deşi Marcu şi Luca îi redau celălalt nume, Levi. Singurul cuvânt pe care autorul îl spune despre el însuşi este că era „vameş", ceea ce pe atunci era un termen de ocară, aşa cum adesea este privită profesia de „politician" astăzi. Ceilalți evanghelişti spun despre marea serbare pe care a dat-o Matei în cinstea lui Isus şi relatează faptul important că el a lăsat totul şi L-a urmat pe Isus. Fără îndoială, el a fost un om înstărit.

POZIȚIA LUI MATEI

Matei rupe tăcerea de 400 de ani, între profeția lui Maleahi şi vestirea naşterii lui Isus. Israel era sub dominația imperiului roman. Nici un om din „casa lui David" nu avusese permisiunea să ocupe tronul său timp de peste 600 de ani.

Irod nu era regele Israelului, ci doar un guvernator al Iudeii, numit de împăratul Romei. Omul care de fapt avea dreptul la tronul casei lui David era Iosif, dulgherul, care a devenit soțul Mariei. Priviți genealogia lui Iosif, din Matei 1, şi observați, în special, un nume: Ieconia, în versetul 11. Dacă Iosif ar fi fost tatăl lui Isus după trup, El niciodată n-ar fi putut ocupa tronul, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu îi interzicea acest lucru. Asupra spiței regale a fost rostit un blestem, din zilele lui Ieconia. În Ieremia 22:30 citim: *Aşa vorbeşte Domnul: „Notați-l pe omul acesta ca lipsit de copii, ca un om căruia nu-i va merge bine toată viața lui; căci nici unul din urmaşii lui nu va reuşi să ocupe tronul lui David şi să domnească peste Iuda".* Iosif a fost în spița acestui blestem. Prin urmare, dacă Cristos ar fi fost fiul lui Iosif, El n-ar fi putut sta pe tronul lui David.

Dar găsim o altă genealogie în Luca 3. Aceasta este spița Mariei, care merge înapoi până la David, prin filiera lui Natan, nu prin Ieconia (Luca 3:31). Nu s-a rostit nici un blestem asupra acestei spițe. Domnul i-a spus Mariei: *Nu te teme, Maria, căci ai găsit har înaintea la Dumnezeu. Şi iată că vei rămâne însărcinată şi vei naşte un fiu, căruia Îi vei pune numele Isus. El va fi mare şi Se va chema Fiul celui Preaînalt; şi Domnul Dumnezeu Îi va da tronul tatălui Său, David. El va domni peste casa lui Iacov în veci şi împărăția Lui nu va avea sfârşit* (Luca 1:30-33).

Acum tăcerea este sfâşiată, fiind anunțată venirea lui Mesia.

Cartea lui Matei urmează după Vechiul Testament şi este începutul celui Nou. Ea stabileşte legătura dintre cele două. Ea este scrisă pentru evrei şi aşezată într-un loc potrivit. Se consideră de la sine înțeles că şirul evenimentelor este deja cunoscut cititorilor. Vechiul Testament se încheiase cu națiunea aleasă, privind spre Regele lor demult promis, spre Mesia al lor. Evanghelia lui Matei dovedeşte că Isus a fost acel Rege.

Aceasta este Evanghelia Împlinirii.

Matei Îl prezintă pe Domnul Isus într-un raport deosebit față de evrei. Numai în aceasta dintre cele patru evanghelii găsim înregistrată declarația lui Mesia: *Eu n-am fost trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel* (Matei 15:24). Ce a făcut poporul Său cu El? (Vezi Ioan 1:11.)

Ca poziție numerică, cartea lui Matei este a patruzecea în cadrul canonului. Treizeci şi nouă de cărți în Vechiul Testament, apoi Matei. Patruzeci este totdeauna un număr al încercării sau al punerii la probă în Scriptură. Isus a fost ispitit de Diavolul patruzeci de zile; Israel a fost în pustiu patruzeci de ani. David a fost rege peste patruzeci de ani; Moise a petrecut patruzeci de ani într-un palat, apoi patruzeci de ani în pustiu. Ce alte exemple de numărul patruzeci vă amintiți în Scriptură? Căutați în concordanța dvs.

În această a patruzecea carte din Biblie, israeliții sunt într-un loc de încercare şi ispitire, prin prezența lui Mesia în mijlocul lor. Cristos este prezentat ca Rege al evreilor, dar ei Îl resping, nu numai ca pe Mesia al lor, dar şi ca Mântuitor al lor (Matei: 16:21).

VENIREA REGELUI (Citiți Matei 1:1–2:23)

Isus Şi-ar fi câştigat locul cuvenit în orice carte cu persoane celebre. Matei este evanghelia lui Mesia, Unsul lui Dumnezeu. Scopul principal al Duhului în această carte este să dovedească că Isus din Nazaret este Mesia Cel prezis, Izbăvitorul, despre care au scris Moise şi profeții: *…ale Cărui ieşiri sunt din vremurile străvechi, din zilele veşniciei* (Mica 5:2). El este copilul care urma să se nască, Fiul care ne-a fost dat, despre care vorbeşte Isaia (Isaia 9:6), care Se va numi: *Minunat, Sfetnic, Dumnezeu Puternic, Părintele Veşniciilor*, *Prințul Păcii*.

Toate hărțile lumii şi toate calendarele timpurilor spun despre locul de naştere şi ziua de naştere ale lui Cristos. Isus S-a născut în Betleemul Iudeii (Mica 5:2; Matei 2:1), în zilele regelui Irod. Noi cunoaştem acest loc şi pe acest rege. Nu e nevoie să făurim istoria din imaginație. Ni se dau nume şi date: Creştinismul este o religie istorică: Evanghelia nu începe cu „A fost odată“, ci porneşte cu *Betleemul din Iudeea.* Oraşul există şi noi putem cunoaşte adevăratul loc unde S-a născut Isus.

Timpul este precizat: *în zilele regelui Irod*. Istoria îl cunoaşte pe Irod. Nu există nimic legendar despre acest monstru al fărădelegii.

Aceste afirmații sunt fapte reale şi nici un critic sau necredincios nu poate să se îndoiască de ele. Relatarea Evangheliei îşi aşează mărturia pe fundamentul solid al istoriei. Noi nu clădim credința noastră pe o legendă, ci pe un fapt istoric. Acest lucru nu s-a făcut într-un ungher, undeva, ci ziua-n amiaza mare şi nu-i este teamă nimănui de hărțile geografice sau de pana scriitorilor.

Istoria naşterii lui Isus în cartea Matei diferă de consemnarea lui Luca. Cele două relatări sunt complementare. Deşi multe lucruri sunt trecute sub tăcere, Dumnezeu ne-a spus tot ce trebuie să ştim. Viața pământească a lui Isus începe într-un staul. Leagănul Său a fost o iesle. Familia Sa şi prietenii Săi au fast oameni de origine modestă. El a

venit ca un bebeluş neputincios. Ce uman a fost Domnul nostru! Dar naşterea lui Isus a fost vestită de un arhanghel; un cor de îngeri salută venirea Sa şi I Se închină filosofi înțelepți ai lumii! Ce divin a fost Domnul nostru!

Majoritatea tinerilor, când încep lectura lui Matei cu acea înşiruire de „a născut pe", iar Luca 3:23-38, cu repetata frază „fiul lui", se întreabă ce sunt toate acestea. Noi trebuie să înțelegem că dacă au fost incluse în Scriptură, atunci au fost scrise cu un scop. Noi dorim să privim în această lecție la aceste două genealogii.

O „genealogie" este „istoria descendenței unui individ sau a unei familii dintr-un strămoş" (Webster). Există două genealogii ale lui Cristos:

Matei 1:1-l7 şi Luca 3:23-28. Ele nu se aseamănă, pentru că fiecare urmăreşte descendența lui Cristos cu alt scop.

Matei urmăreşte spița lui Isus până la Avraam şi David, pentru a dovedi că El era un IUDEU (descendent al lui David). Luca trasează spița înapoi până la Adam, arătând că El aparține omenirii.

Matei Îl arată pe Isus ca descendent regal, Regele Mesia, Leul din semința lui Iuda, Domnitorul promis al lui Israel. Luca Îl arată pe Isus descinzând dintr-o spiță umană, Omul ideal, născut din femeie.

Veți constata că aceste prezentări ale lui Isus se păstrează pe tot cuprinsul fiecărei evanghelii – Matei zugrăvindu-L ca MESIA, Luca zugrăvindu-L ca OM.

SPIȚA REGALĂ

De ce ne preocupăm noi de aceste genealogii? Din cauză că ele ne dau cheia la întreaga VIAȚĂ A LUI CRISTOS. Ele ne arată. de la bun început, că El nu a fost doar un om oarecare, ci descendent al unei familii regale, în vinele Sale existând sânge regal. Dacă El n-ar fi REGE, n-ar fi putut pretinde să stăpânească asupra vieților noastre. Dacă El n-ar fi OM, n-ar fi cunoscut „durerile noastre" şi n-ar fi fost „obişnuit cu suferința".

Treceți prin Matei şi urmăriți această cărare a Regelui.

Priviți cât de mult S-a asemănat El cu un Rege!

NUMELE UNUI REGE – *Îi vor pune numele Emanuel* (1:23).

POZIȚIA UNUI REGE – *din tine va ieşi un Dregător, care va fi păstori pe poporul Meu Israel* (2:6).

ANUNȚUL UNUI REGE – *Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările* (3:3).

ÎNCORONAREA UNUI REGE – *Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea* (3:17).

RESPECTUL CUVENIT UNUI REGE – *Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti* (4:10).

PROCLAMAREA UNUI REGE – *Apoi a început să vorbească şi să-i învețe* (5:2) *El îi învăța ca unul care avea autoritate* (7 :29).

LOIALITATEA UNUI REGE – *Cine nu este cu Mine este împotriva Mea şi cine nu*

PALESTINA
NOUL TESTAMENT
SIDON
ITUREEA
ARILENA
SAREPTA
DAMASC
TIR
MT. HERMON
CEZAREEA LUI FILIP
FENICIA
TRAHONITIA
MAREA MEDITERANĂ
GALILEEA
GAULANITIS
PTOLEMAIS
CORAZIN
CAPERNAUM
BETSAIDA
CANA
MAGDALA
MAREA GALILEEI
RÂUL CHISON
TIBERIAS
GHEROFEIA
NĂZARET
MUNTELE FERICIRILOR
GADARA
DECAPOLIS
RÂUL IORDAN
CEZAREEA
SALIM?
AENON?
SAMARIA
SAMARIA
CÂMPIA SARON
SIHAR
MT. GHERIZIM
ANTIPATRIS
BETABARA?
ARIMATEEA
IOPA
EFRAIM
PEREEA
LIDDA
RAMA
EMAUS
IERIHON
BETANIA?
BETFAGHE
AZOT
IERUSALIM
MT. MĂSLINILOR
BETANIA
BETLEEM
IUDEEA
MAREA MOARTĂ
GAZA
IDUMEEA
EGIPT
ARABIA

strânge cu Mine risipeşte (12:30).

DUŞMANII UNUI REGE – *De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă şi din partea cărturarilor* (16:21).

DRAGOSTEA UNUI REGE – *Fiul Omului n-a venit să I Se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți* (20:28).

GLORIA UNUI REGE – *Când va veni Fiul omului, în slava Sa... va zice celor de la dreapta Lui... Veniți, binecuvântații Tatălui meu, să moşteniți Împărăția* (25:31,34).

JERTFA UNUI REGE – *L-au răstignit... şi I-au scris deasupra capului învinuirea ACESTA ESTE ISUS, REGELE IUDEILOR* (27:35,37).

VICTORIA UNUI REGE – *Nu este aici; a înviat, după cum zisese* (28:6).

Singur Matei vorbeşte despre vizita înțelepților din răsărit. Aceştia erau magi perşi, savanți, care studiau stelele. Ei au venit să se închine şi să aducă onoare unui Rege. Aceşti înțelepți nu au venit, întrebând: „Unde este Cel care s-a născut Mântuitorul lumii?“ ci *Unde este cel care s-a născut regele evreilor?*

Marcu, Luca şi Ioan nu spun nimic despre înțelepți pentru că ei nu consemnează naşterea unui rege. Sfânta, consacrata stea s-a oprit deasupra unei iesle din Betleem, pentru a spune despre naşterea lui Cristos. Întreaga lume din acea vreme aştepta venirea Unuia mare. *Unde este cel care s-a născut regele iudeilor?* a fost întrebarea pe fiecare limbă. Cu toate profețiile care i-au fost făcute Israelului, nici lumea, nici Israel nu puteau fi criticați pentru că aşteptau un Rege, care să domnească peste tot pământul de pe tronul lui David! (Ieremia 23:3-6; 30:8-10; 33:14-16, 25,26; Ezechiel 37:21; Isaia 9:7; Osea 3:4,5).

Preoții ştiau unde trebuia să Se nască Cristos, dar nu L-au cunoscut pe Cristos, când S-a născut El.

Înțelepții au fost conduşi la o Persoană, nu la un crez.

Adorarea înțelepților a prefigurat domnia universală a lui Cristos. Într-o zi *orice genunchi I se va pleca... orice limbă va mărturisi că Isus Cristos este Domn, spre slava lui Dumnezeu Tatăl* (Filipeni 2:10,11). *El va stăpâni de la o mare la alta şi de la Râu până la marginile pământului* (Psalmul 72:8).

Pavel ne spune în Galateni 4:4,5: *Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege.* Isus a venit pentru a fi Mântuitorul lumii.

Naşterea lui Isus a fost urmată de o tăcere de doisprezece ani, până când a stat de vorbă cu cărturarii la Ierusalim. Apoi iarăşi tăcerea L-a acoperit, cu singurul cuvânt „dulgher“ pe care ni-l dă textul biblic, pentru a arunca o oarecare lumină asupra următorilor optsprezece ani, lăsându-ne să cunoaştem ce a făcut El. Isus a avut treizeci de ani de pregătire, pentru trei ani de slujbă.

PROCLAMAREA ÎMPĂRĂȚIEI (Citiți Matei 3:1–16:20)

Ioan Botezătorul avea un alt nume, deoarece, aşa cum profetul Isaia a început să expună adevăratul mesaj al cărții sale, venirea lui Mesia, Robul Domnului, el a

introdus un personaj cunoscut simplu drept „un glas“. *Glasul celui care strigă în pustiu: Pregătiți în pustiu calea Domnului, neteziți în deşert un drum pentru Dumnezeul nostru* (Isaia 40:3). Acesta este „glasul“ care, deşi nu este numit aici, avea să vestească venirea lui Isus Cristos. Cele două funcții ale sale: de glas şi de mesager (Maleahi 3:1) sunt tot ce ne-a spus Vechiul Testament despre Ioan Botezătorul. Dar aceasta este mult. Este, într-adevăr, minunat nu numai că Cristos a trebuit să fie prezis prin toate Scripturile, ci că precursorul Său, Ioan Botezătorul, de asemenea este descris.

În Matei auzim „glasul“: *Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape. Ioan acesta este cel care fusese vestit prin cuvântul profetului Isaia: „Iată glasul celui ce strigă în pustiu: Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările!“* (Matei 3:2,3).

Regele trebuia să fie anunțat! Era datoria crainicului Său să meargă înaintea Regelui, ca un ofițer roman înaintea domnitorului său, şi să poruncească ca drumurile pe care urma să treacă domnitorul său să fie reparate. Aceasta a făcut Ioan Botezătorul. El a arătat că drumurile spirituale ale vieții oamenilor şi națiunilor erau pline de gropile păcatului şi strâmbate de nelegiuire, având nevoie să fie reconstruite şi netezite.

Noi Îl vedem pe Rege păşind din viața Sa particulară în slujba Sa publică (Matei 4). El e confruntat cu o criză. Satan Îl iese în față. După ce a primit binecuvântarea Tatălui la botezul Său, când El a zis: *Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea*, Îl vedem pe Isus ieşind înainte să ducă la bun sfârşit planurile pentru care a venit în lume. El a fost dus în pustiu, pentru a fi confruntat cu primul conflict major al slujbei Sale publice.

Observați că Satan I-a oferit lui Isus o scurtătură prin care să ajungă la acea Împărăție universală pe care El venise s-o câştige, prin calea lungă şi plină de dureri a crucii; însă Cristos a venit să fie un Mântuitor mai întâi, şi abia după aceea un Rege. Ce puternică este ispita s-o apucăm pe scurtătură, pentru a ne realiza ambițiile noastre! Isus a fost biruitor, scutul Său a rămas neatins de păcat. Şi de aici a învins toate celelalte ispite, până la victoria Sa finală şi înălțarea la cer, ca Domn al tuturor (vezi I Corinteni 10:13).

LEGILE ÎMPĂRĂȚIEI

Orice împărăție trebuie să-şi aibă legile şi regulile sale, pentru a-şi ține în stăpânire supuşii. Împărăția Cerurilor nu face excepție de la această regulă. Isus a declarat că a venit nu să distrugă legea, ci s-o împlinească. Vechea lege a fost bună pentru zilele sale. Moise şi profeții au fost cu mult avansați față de vremea lor. Ei au fost pionieri. Isus nu a distrus această lege veche, ci a tratat-o ca ceva rudimentar, iar nu ca ceva perfect şi definitiv.

Isus a spus că orice reformă care porneşte dinafară spre interior este greşită. Cristos începe din interior spre exterior. Singura cale de a avea o viață bună este de a obține mai întâi o inimă bună.

De la amvonul înalt al unui munte, Isus a predicat predica ce conține legile

împărăției Sale (Matei 5,6,7). Citiți aceste capitole în întregime şi împrospătați-vă memoria cu predica de pe munte, care este una dintre cele mai minunate cuvântări ale lui Isus. Ea este plină de învățătură. După mai bine de 1.900 de ani, această Predică de pe Munte nu şi-a pierdut nimic din maiestatea sau puterea sa. Învățăturile acestei predici depăşesc toate învățăturile omeneşti. Lumea încă nu a ajuns din urmă idealurile şi prerogativele ei simple. De multe ori un necredincios pretinde că predica de pe munte este religia sa. Ce puțin înțelege el profunzimea ei! Important este să nu ne mulțumim doar să elogiem această regulă, ca pe o teorie minunată, ci şi s-o practicăm în viețile noastre. Dacă vom lăsa această regulă să opereze în viețile noastre, ea va schimba toate relațiile noastre interpersonale, va vindeca toate rănile noastre sociale, va rezolva toate disputele dintre națiuni şi, nu e prea mult să afirmăm, va pune în ordine lumea întreagă. O singură zi plină de ea va fi un crâmpei de rai. Dragostea, iar nu fărădelegea, va domni. Cristos ne arată că păcatul nu constă doar în comiterea actului respectiv, ci şi mobilul care stă în spatele său. (Vezi Matei 5:21.22.27.28.) Nimeni să nu se aştepte să fie iertat, dacă nu iartă el însuşi (Matei 6:12,14,15). Oare a reuşit cineva până acum să sondeze profunzimea textului de la Matei 7:12? E uşor de citit, dar greu de împlinit.

Isus defineşte natura şi limita Împărăției, condiția pentru intrare, legile sale, privilegiile şi recompensele ei. Predica de pe Munte expune Constituția Împărăției. De paisprezece ori Regele spune: „Vă spun". Subliniați-le în Biblia dvs. Aceasta va dezvălui autoritatea lui Isus, în legătură cu legea lui Moise. Oamenii au datoria nu doar să păzească legea în exterior, ci şi în spirit. Observați ce efect a avut asupra oamenilor: *După ce a terminat Isus de rostit aceste cuvinte, mulțimile au rămas uimite de învățătura Lui, căci El îi învăța ca unul care avea autoritate, nu cum îi învățau cărturarii lor* (Matei 7:28,29).

PUTEREA REGELUI

Isus nu numai că a predicat El Însuşi, ci i-a adunat pe alții în jurul Său. Era nevoie să-Şi organizeze Împărăția, s-o pună pe o bază mai largă, mai permanentă. Un rege trebuie să-şi aibă supuşii săi. El avea să-Şi reflecte lumina prin intermediul instrumentelor Sale umane. El spune: *Voi sunteți lumina lumii* (Matei 5:14). Isus încă are un mesaj măreț pentru lume, iar pentru a-l transmite, El are nevoie de noi. Ideile spirituale nu pot să circule singure prin lume, pentru a avea valoare. Ele trebuie îmbrăcate în hainele oamenilor şi instituțiilor, care vor sluji de inimile şi creierii, mâinile şi picioarele prin care vor fi transmise. Tocmai aceasta făcea Isus: El chema oameni în compania Sa, ca să-i educe să ducă mai departe lucrarea Sa.

Unde Şi-a găsit Isus ajutoarele Sale? Fără îndoială, nu în templu, printre cărturari sau preoți, nici în colegiile de la Ierusalim. Mai degrabă, El i-a găsit pe malul mării, dregându-şi plasele de pescuit. Isus n-a chemat mulți puternici sau nobili, ci, mai curând, a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să le facă de ruşine pe cele înțelepte (I Corinteni 1:27).

În Matei 10:2-4 găsim o listă a ucenicilor. Aceasta e poate cel mai important

catalog de nume din lume. Oamenilor acestora li s-a încredințat o lucrare de făcut, în comparație cu care câştigarea de bătălii şi întemeierea de imperii ar părea lipsită de semnificație. Aflăm că mărețul lor mesaj a fost Împărăția cerurilor. *Mergând pe drum, predicați acest mesaj: Împărăția cerurilor este aproape* (Matei 10:7). Misiunea lor extraordinară a fost să înceapă această lucrare.

Observați câteva dintre avertismentele şi instrucțiunile pentru ucenici, pe care Isus le-a afirmat în Matei 10. Care au fost acestea? Dacă aceste cerințe pentru ucenicie sunt valabile astăzi, ai putea să te numeşti şi tu un ucenic? Luați în considerare cuvintele lui Cristos din Matei 10:32,33, meditând la ele.

ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

Termenul „împărăție" apare de 55 de ori în Matei, căci aceasta este Evanghelia Regelui. Expresia „împărăția cerurilor" se întâlneşte de 35 de ori în Matei, dar în nici o altă evanghelie. Dintre cele cincisprezece parabole pe care le consemnează Matei, în afară de trei, toate încep cu aceste cuvinte: *Împărăția cerurilor se aseamănă cu…*

Iudeii au înțeles foarte bine ce înseamnă „împărăția cerurilor". Nici Isus, nici Ioan nu definesc expresia. La Sinai Dumnezeu a spus Israelului: *Îmi veți fi o împărăție de preoți şi un neam sfânt* (Exod 19:6). La început, Israel a fost o teocrație. Dumnezeu era Regele lor; ei formau împărăția Sa. De repetate ori, profeții s-au referit la Împărăția Mesianică.

Isus a asemuit Împărăția Cerurilor cu: (Matei 13)

Semănătorul	Aluatul de plămădeală
Neghina	Comoara ascunsă
Sămânța de muştar	Perla de mare preț
Năvodul	

Aceste parabole, numite *tainele împărăției cerurilor* (Matei 13:11), descriu care va fi rezultatul prezenței Evangheliei lui Cristos în lume în epoca actuală, până la revenirea Sa, când El va aduna grâul (Matei 13:40-43). Noi nu vedem nici un tablou luminos al unei lumi convertite. Va exista grâu amestecat cu neghină, peşti buni şi răi, aluat în pâine. (Aluatul întotdeauna este simbolul păcatului. Duhul niciodată nu foloseşte aluatul ea un tip pentru ceva bun. Căutați în concordanța dvs., pentru a vă convinge singuri.) Apoi există o anormală creştere a seminței de muştar, care permite „păsărilor cerurilor" să-şi facă cuib în ramurile ei. Aceasta este creştinătatea. Numai Cristos poate stabili ce este bun şi ce este rău, şi la seceriş El va face separarea. Dacă noi vrem să avem o împărăție pe acest pământ, cu legile pe care Cristos le-a stabilit, atunci noi trebuie să-L avem pe Rege. Într-o zi Cristos va veni cu putere şi mare slavă şi va stabili tronul Său pe pământ. Noi vom vedea pace când Prințul Păcii va domni!

RESPINGEREA REGELUI (Citeşte Matei 16:21–20:34).

Trista istorie ne arată că Cristos *a venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primit* (Ioan 1:11). Împărăția a fost oferită mai întâi moştenitorilor de drept, copiii lui Israel (evreii), dar ei au refuzat oferta, respingându-L pe Rege şi, la urmă, răstignindu-L. Începând cu Matei 12, noi vedem multele controverse printre conducători, cu privire la Isus.

Isus a anunțat că Împărăția va fi luată de la evrei şi va fi dată altei națiuni. *De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unui neam, care va aduce roadele* cuvenite (Matei 21:43). Anunțul i-a ofensat pe domnitori; drept urmare, „ei căutau să-L prindă“ (Matei 21:46).

Domnul nostru i-a spus lui Nicodim condițiile pentru a intra în Împărăția Cerurilor (Ioan 3:3-7,16). „Oricine“ va crede poate să se bucure de privilegiile şi de binecuvântările ei. Împărăția este pentru neamuri, cât şi pentru evrei.

De ce au refuzat evreii Împărăția? Lumea de azi tânjeşte intens după epoca de aur. Un mileniu de pace şi odihnă este marea dorință a diplomaților şi domnitorilor. Dar ei vor aceasta în felul lor şi în condițiile lor proprii. Ei doresc să ajungă la aceasta prin eforturile lor proprii. Ei nu au loc pentru un mileniu, făcut posibil prin întoarcerea personală pe pământ a Domnului Isus Cristos, exact aşa cum era cu evreii în zilele lui Ioan Botezătorul.

L-ai aşezat tu pe Cristos pe tronul vieții tale? Ai tu pacea pe care o cauți? Ai acceptat tu condițiile lui Cristos pentru viața ta?

BISERICA PROMISĂ

Noi Îl găsim pe Isus cu ucenicii Săi la nord, în Cezareea lui Filipi, aparent cu scopul de a avea o întrevedere particulară cu ei, în care El le va descoperi un mare adevăr (Matei 16).

Numai în Evanghelia lui Matei este numită „Biserica“. Când Împărăția a fost respinsă, constatăm o schimbare în învățăturile lui Isus. El începe să vorbească despre „Biserică“, în loc de Împărăție (Matei 16:18). Biserica provine de la cuvântul „ecclesia“, care înseamnă „cei chemați afară“. Deoarece nu toți voiau să creadă în El, Cristos a spus că-i cheamă acum pe toți, evrei sau neevrei, să aparțină Bisericii Sale, care este trupul Său. El a început să construiască un nou edificiu, o nouă colectivitate de oameni, care să cuprindă atât evrei, cît şi neamuri. (Ef. 2:14-18).

CEA MAI IMPORTANTĂ ÎNTREBARE A VIEȚII

Când au fost departe de scena ocupațiilor în care trăiau, Isus a pus ucenicilor Săi următoarea întrebare: *Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?* (Matei 16:13).

Aceasta este întrebarea importantă de azi! Întrebarea, pusă la început de un obscur galileean, în acea singurătate îndepărtată, a lovit ca un trăsnet de-a lungul veacurilor şi a devenit cea mai puternică întrebare din lumea de azi. Ce crezi tu despre Cristos? Ceea ce cred oamenii stabileşte ceea ce fac şi sunt. Ideile pe care le dețin oamenii despre industrie, bogăție, guvernământ, morală şi religie modelează societatea şi schimbă viețile. Aşadar, ce cred oamenii despre Cristos este forța

supremă în lumea de azi, care, mai mult decât orice, influențează viața şi gândirea ei.

Ucenicii au prezentat răspunsurile date de oameni. Răspunsurile de atunci au fost la fel de variate cum sunt şi azi. Toți au fost de acord că Isus era o persoană extraordinară, cel puțin un profet sau o persoană cu un element al supranaturalului. Opiniile oamenilor despre Cristos sunt la superlativ. Răspunsul potrivit căruia Isus a fost un mit, un naiv sau un impostor nu mai sunt tolerate în ziua de astăzi.

Isus a întors acum întrebarea generală într-o pătrunzătoare cercetare personală. *Dar voi cine ziceți că sunt Eu?* Pune-ți această întrebare. Oricât de importantă ar fi întrebarea generală, cu mult mai importantă pentru fiecare din noi este această întrebare personală. Nimeni nu poate scăpa de ea. Un răspuns neutru este imposibil. El este ori Dumnezeu, ori un impostor.

CEL MAI IMPORTANT RĂSPUNS AL VIEȚII

Tu eşti Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu! a exclamat impulsivul, înfocatul Petru. Aceasta Îl ia pe Cristos ca Mesia, împlinirea profețiilor vechilor profeți evrei. Această mărturisire este mare, deoarece Îl preamăreşte pe Cristos ca pe Fiul lui Dumnezeu şi-L ridică deasupra omenirii, încununându-L cu Dumnezeirea. De acum înainte El le descoperă micului grup de ucenici adevăruri noi despre învățăturile Sale. El îi spune lui Petru şi ucenicilor, după acest răspuns privitor la cine era El: *Pe această piatră voi clădi Biserica Mea*. Aceasta urma să facă Cristos – să clădească o Biserică, a cărei piatră din capul unghiului avea să fie El Însuşi. Această Biserică s-a născut la Rusalii (Fapte 2).

Pentru prima dată, umbra sumbră a crucii a căzut peste cărarea ucenicilor. Din acest moment, Isus a început să tragă perdeaua care învăluia viitorul şi să le arate ucenicilor Săi lucrurile ce aveau să se întâmple. El a văzut cărarea Sa ducând la Ierusalim, în groaznica ură a preoților şi a fariseilor şi apoi teribila cruce; dar El a văzut şi gloria dimineții învierii (vezi Matei 16:21).

Isus nu a dezvăluit aceste lucruri până ce ucenicii Săi nu au fost gata să le poarte. Dumnezeu, în îndurarea Sa, adesea ne ascunde viitorul.

TRIUMFUL REGELUI (Citeşte Matei 21:1–28:20)

În dimineața din duminica Floriilor era o agitație în Betania şi de-a lungul drumului care ducea la Ierusalim. Se ştia că Isus avea să intre în cetate în acea zi. Oamenii se strângeau, cu mic, cu mare. A fost adus un măgăruş, iar ucenicii, după ce şi-au aruncat hainele pe el, L-au aşezat pe Isus călare şi procesiunea s-a urnit din loc. Această mică paradă nu se putea compara în măreție cu multe procesiuni care au însoțit încoronarea unui rege, ori cu inaugurarea unui preşedinte; dar ea a însemnat mult mai mult pentru lume. Isus pentru prima dată a permis o recunoaştere publică şi celebrarea drepturilor Sale ca Mesia-Regele. Sfârşitul se apropia

cu o iuțeală groaznică, şi El trebuia să Se ofere pe El Însuşi ca Mesia, chiar dacă avea să fie respins.

În entuziasmul lor, oamenii au rupt ramuri de palmier şi de măslin, acoperind drumul, în timp ce strigătele lor de bucurie răsunau în văzduh. Ei credeau în Isus şi, cu tot entuziasmul lor cald oriental, nu s-au ruşinat de Regele lor. Ca răspuns la întrebarea mulțimilor: „Cine este acesta?“, ei au răspuns cu îndrăzneală: „Acesta este profetul, Isus din Nazaretul Galileei“. Era nevoie de curaj pentru această afirmație în vremea aceea la Ierusalim. Isus nu intra în oraş ca un cuceritor triumfător, cum făcuseră romanii. Nu a avut sabie în mână. Deasupra Lui nu flutura nici un drapel pătat de sânge. Misiunea Lui era mântuirea!

Spre seară, mulțimea s-a împrăştiat, iar Isus S-a întors liniştit la Betania. Aparent nimic din ceea ce-L putea face pe Isus Rege nu s-a realizat. Împărăția Sa nu a venit cu băgare de seamă sau cu spectacol mare. Ceasul Lui nu sosise încă. Cristos trebuia să fie mai întâi Mântuitor, şi abia după aceea Regele regilor şi Domnul domnilor.

Autoritatea lui Cristos a fost pusă în discuție, când a intrat în templu şi a poruncit negustorilor să iasă afară, răsturnându-le mesele şi spunându-le că au făcut din casa lui Dumnezeu o peşteră de tâlhari. A urmat o aprigă controversă. *Atunci fariseii s-au dus şi s-au sfătuit cum să-L prindă pe Isus cu vorba* (Matei 22:15). El Şi-a luat rămas bun de la Ierusalim, până când va veni din nou să stea pe tronul lui David.

VIITORUL ÎMPĂRĂȚIEI

El a rostit cuvântarea de pe Muntele Măslinilor. El a prezis starea în care se va afla lumea după înălțarea Sa la cer şi până va reveni El în slavă, ca să judece națiunile, pentru felul cum i-au tratat pe frații Săi, evreii (Matei 25). Aceasta nu este judecata de la marele tron alb, care e judecata morților răi. Nu este nici judecata de la scaunul de judecată al lui Cristos (II Corinteni 5:10), care este judecata sfinților după faptele lor. Este judecata neamurilor cu privire la atitudinea pe care au avut-o față de poporul lui Dumnezeu.

O mare parte din discursul lui Isus din Matei 24 şi 25 este dedicat celei de-a doua veniri a Lui. El îi îndeamnă pe oameni să fie gata, în parabola robului credin-cios, a celor zece fecioare şi a talanților.

MOARTEA ŞI ÎNVIEREA REGELUI

Am trecut prin câteva din evenimentele mai de seamă din viața lui Isus; acum păşim în umbrele ce apar cum intrăm în Ghetsimani. Îl vedem pe Fiul lui Avraam, Jertfa, murind, pentru ca toate națiunile pământului să poată fi binecuvântate prin El. Isus a fost ucis pentru că a afirmat că este Regele Israelului. El a înviat din morți pentru că a fost Regele (Fapte 2:30-36). Deşi mulți ucenici credeau în Isus şi-L urmau, opoziția iudeilor era aprigă, ei fiind hotărâți să-L dea la moarte. Pe motiv de blasfemie şi că a pretins a fi Regele iudeilor, făcându-Se astfel duşmanul împăratului roman, Isus a fost predat de Pilat să fie răstignit.

Matei nu este singurul care consemnează groaznicele împrejurări prin care a trecut Mântuitorul; dar el ne face să simțim că în falsa etalare, cununa de spini, sceptrul, inscripția de pe cruce avem un martor, deşi numai în batjocură, al pretenției sale de a fi Rege.

După ce a atârnat pe nemilosul lemn timp de şase ore, Mântuitorul a murit, nu doar datorită suferințelor fizice, ci de o inimă frântă, căci El a purtat păcatele întregii lumi. Auzim strigătul Său triumfător: „S-a sfârşit!“ El a plătit datoria păcatului şi a devenit Răscumpărătorul lumii!

RĂSCUMPĂRAREA A COSTAT FOARTE MULT

Modalitatea morții lui Mesia fusese prefigurată prin diverse tipuri şi simboluri din Vechiul Testament. Şarpele de aramă din pustiu însemna că El avea să fie înălțat; mielul de pe altarul iudeilor era un simbol al faptului că sângele Lui avea să I se verse. Mâinile şi picioarele aveau să-I fie străpunse; El avea să fie rănit şi chinuit; urechile aveau să-I fie umplute de batjocuri, iar pentru haina Lui avea să se tragă la sorți şi avea să I se dea să bea oțet. Toate aceste incidente de la moartea lui Mesia fuseseră prezise de profeții evrei. Dar nu la aceasta se rezumă istoria răscumpărării. Trupul lui Isus a fost depus în mormântul lui Iosif, iar a treia zi El a înviat, cum spusese. Acesta e testul suprem al regalității Sale. Oamenii au crezut că a murit şi cu asta s-a sfârşit Împărăția Sa. Prin învierea Sa, Cristos Şi-a asigurat ucenicii că Regele încă trăia şi că într-o zi va veni iarăşi, ca să-Şi întemeieze împărăția pe pământ.

Matei nu consemnează înălțarea lui Isus. Cortina cade cu Mesia aflându-Se încă pe pământ, căci pe pământ, iar nu în cer urmează să domnească Fiul lui David. Ultima oară când L-au văzut evreii pe Cristos, El era pe Muntele Măslinilor. Data viitoare când Îl vor vedea va fi tot pe Muntele Măslinilor! (Vezi Zaharia 14:4, Fapte 1:11.)

ÎMPUTERNICIREA DE A MERGE ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ

Isus Şi-a anunțat programul şi un ceas de criză a bătut în istoria creştinismului. Punctul culminant îl găsim în marea Sa împuternicire: *Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Duceți-vă dar şi faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului* (Matei 28:18-20).

În ce misiune au fost ei trimişi? Oare să cucerească lumea cu armate şi să supună oamenii cu sabia? Nu, nicidecum, ci „să facă ucenici din toate națiunile“.

De pe vârful muntelui Înălțării Lui, ucenicii Săi au pornit în această misiune, plecând din acest centru, şi nu s-au oprit până ce nu au atins marginile pământului. Creştinismul nu e o religie națională sau rasială. Nu cunoaşte hotarele munților sau ale mării, ci înfăşoară tot globul.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: REGELE SE NAŞTE Matei 1:18–2:23
Luni: REGELE ÎŞI ÎNCEPE LUCRAREA Matei 4:1-25
Marți: REGELE DEFINEŞTE LEGILE ÎMPĂRĂȚIEI Matei 5:1-17; 41-48; 6:19-34
Miercuri: REGELE ŞI ADEPȚII LUI Matei 10:1-33
Joi: TAINELE ÎMPĂRĂȚIEI Matei 13:1-52
Vineri: REGELE SE OFERĂ CA REGE Matei 21:1-11
Sâmbătă: REGELE VA REVENI Matei 25:14-16

Capitolul 29

Să înțelegem Marcu

Marcu Îl înfățișează pe Isus Cristos, Slujitorul lui Dumnezeu

SCRIITORUL

Ioan, numit şi Marcu, este scriitorul (Fapte 12:12,25). A fost fiul Mariei şi vărul lui Barnaba (Coloseni 4:10) şi, probabil, era din Ierusalim. I-a însoțit pe Pavel şi pe Barnaba la Antiohia şi a fost pricina unor neînțelegeri între ei (Fapte 12:25; 13:5). Apoi i-a părăsit, probabil din pricina greutăților (Fapte 13:13). La urmă a fost de mare ajutor lui Pavel (Coloseni 4:10,11; II Timotei 4:11). Se crede că ucenicii s-au adunat în camera de sus a casei mamei lui Marcu de la Ierusalim. A fost convertit prin Petru, care îl numeşte, cu afecțiune, „fiul meu“ în I Petru 5:13. Vedem influența învățăturilor lui Petru în evanghelia sa.

SCOPUL

Dacă deschidem la Marcu 10:45, putem afla cu uşurință scopul cu care şi-a scris Marcu evanghelia: *Căci Fiul omului n-a venit să I Se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viața ca răscumpărare pentru mulți.* Spre deosebire de Matei, Marcu nu s-a străduit să demonstreze anumite afirmații şi profeții privitoare la Isus. Singurul scop avut în vedere prin scrierea evangheliei lui a fost să spună clar anumite fapte despre Fiul lui Dumnezeu, despre faptele Sale, mai degrabă decât despre cuvintele Sale. Că Isus este Fiul lui Dumnezeu el dovedeşte nu printr-o declarație despre felul cum a venit El pe pământ, ci arătând ce a realizat El în scurta Sa carieră pe pământ, cum a transformat venirea Lui lumea.

În general se crede că evanghelia lui Marcu a fost scrisă pentru cititorii romani. Romanul se deosebea de evreu. Geniul său era puternicul simț practic. Pentru el religia trebuia neapărat să fie practică. Pe el nu-l interesa să meargă pe firul unor credințe înapoi, în trecut. Genealogiile legale şi împlinirile profetice îl lăsau rece. Dogmele evreieşti nu se aflau în sfera sa de interes. El ar fi putut spune cam aşa: „Habar nu am despre Scripturile tale, şi nu-mi pasă de ideile tale religioase. Dar m-ar interesa să aud povestea simplă a vieții acestui om, Isus. Spune-mi ce a făcut El. Dă-mi posibilitatea să-L văd aşa cum era“.

Marcu se deosebeşte mult de Matei, atât în caracter, cât şi în scop. Evanghelia lui Marcu este cea mai scurtă din cele patru.

Matei are 28 de capitole, abundă în parabole şi-L înfăţişează pe Cristos drept Fiul lui David, înzestrat cu demnitate şi autoritate regală (28:18).

Marcu are 16 capitole şi el redă doar şase parabole. Marcu Îl înfăţişează pe Cristos ca pe umilul, dar perfectul Rob al lui Iehova. Îi găsim pe îngeri slujindu-I.

CARACTERISTICI GENERALE ALE ACESTEI EVANGHELII

Talentul unui pictor constă adesea în ceea ce omite să picteze. Un amator se străduieşte să redea totul. În strictă armonie cu scopul central urmărit de Marcu, respectiv acela de a-L prezenta pe Isus ca Rob, e normal să observăm omisiunile.

Nu găsim nimic despre naşterea Sa din fecioară. De fapt, nu se face nici o referire la naşterea Sa în această evanghelie. Iarăşi, este un fapt semnificativ, căci nimeni nu e interesat de genealogia unui rob.

Nu este nici o vizită a magilor. Un rob nu primeşte omagii.

Nu se face nici o relatare despre Isus ca şi copil în templu. În această epocă dominată de simțul practic, ca, de altfel, pe vremea lui Isus, oamenii se aşteaptă să vadă un Cristos care poate face fapte mari. Ei nu sunt interesați de Isus băiatul, ci de Cristos bărbatul, care este în stare şi vrea să realizeze ceea ce a putut face odinioară.

Nu găsim nici Predica de pe Munte. Matei îi consacră trei capitole întregi acestei predici, care stabileşte legile împărăției şi descrie caracterul supuşilor ei. Marcu Îl prezintă pe Cristos ca „Lucrătorul“ desăvârşit; or, un rob n-are nici împărăție, nici nu formulează legi.

Nici citate din profeți nu se dau în Marcu. Evanghelia sa conține un singur citat direct din profeți, în Marcu 1:2, pe când la Matei găsim citate pe fiecare pagină.

Nici titluri divine nu sunt folosite. Isus nu este recunoscut ca „Rege“ în Marcu, decât în derâdere. Matei spune: „Îl vor numi Emanuel“ – „Dumnezeu cu noi“. Dar nu în Marcu. El Îl numeşte „Învățător“ – alți evanghelişti Îi spun: „Domnul“.

Matei spune: „Doamne, salvează-ne, căci pierim“. Marcu spune: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?“

Nu este nici o declarație că lucrarea Lui s-a sfârşit la moartea Sa. În Ioan 19:30, El spune: „S-a sfârşit“. Aceasta nu se găseşte în Marcu. Nu este treaba unui rob să spună când s-a sfârşit lucrarea lui.

Nu este nici o introducere la Marcu. Celelalte evanghelii au deschideri lungi, dar în Marcu nu găsim niciuna. Versetul de început spune: „Evanghelia lui Isus Cristos“. Marcu adaugă: „Fiul lui Dumnezeu“, pentru a-I apăra gloria divină. Ce mult se deosebeşte aceasta de Matei, unde găsim Evanghelia Împărăției!

Cuvântul „evanghelie“ este întrebuințat de douăsprezece ori în Matei, Marcu,

Luca şi Ioan laolaltă, dintre care de opt ori în Marcu. Da, Robul trebuie să ducă veşti bune!

Un alt termen este cuvântul grecesc „eutheos“, care este tradus „îndată“, „numaidecât“, „imediat“. Înseamnați aceste cuvinte, când le întâlniți. În total, acest cuvânt se întâlneşte nu mai puțin de patruzeci de ori în evanghelia lui Marcu. Iarăşi, este un cuvânt potrivit pentru un rob.

Constatăm că douăsprezece din totalul de şaisprezece capitole ale evangheliei lui Marcu încep cu cuvântul „şi“. Slujba Sa a fost completă, desăvârşit de întreagă, cu nici o pauză sau întrerupere. Slujba Sa a fost continuă. Noi avem tendința să slăbim ritmul, nu însă şi Domnul nostru.

Unul din primele lucruri care ne impresionează când privim evanghelia lui Marcu este concizia ei. Este mult mai scurtă decât oricare dintre evanghelii. Foarte puține se găsesc în ea care să nu se găsească şi în celelalte evanghelii. Marcu descrie acțiunile cu precizie.

Matei consemnează paisprezece parabole; Marcu numai patru – cea a semănătorului, a seminței ce creşte în taină (specific la Marcu), a seminței de muştar şi a vierilor. Găsiți omisiuni nu numai în număr, ci şi în tip. Nu este nimic despre „stăpânul casei“ ori despre nunta „fiului de împărat“ ori despre „talanți“.

Minunile au loc de frunte în Marcu, după cum parabolele ocupă locul principal la Matei. Un rob lucrează; un rege vorbeşte. Marcu descrie mai multe din minunile lui Isus decât redă parabolele lui Cristos. Douăzeci de minuni sunt redate în detaliu la Marcu.

PREGĂTIREA ROBULUI (Citiți Marcu 1:1-13)

Cartea Marcu omite primii treizeci de ani din viața lui Isus, dar aceşti ani au fost necesari pentru pregătirea umană a lucrării din viața Sa. Compătimirea Sa a crescut prin truda zilnică. El S-a luptat, ca Iacov, cu problemele vieții. A luptat multe bătălii pe arena inimii Sale. A cugetat asupra nevoilor națiunii Sale, până ce inima Sa a ars înăuntrul Său.

Pregătirea este necesară în viață. Viața lui Isus a ilustrat aceasta. Temelia unui far este foarte importantă, deşi nu se vede sub apă. Colonia de corali clădeşte temeliile pentru o insulă şi pentru vegetația ei tropicală. Plantele îşi adâncesc rădăcinile în solul întunecos, înainte ca să poată produce flori şi frunze. Priviți la cei patruzeci de ani pe care Moise i-a petrecut în pustiu, înainte de a păşi în marea sa lucrare; lunga perioadă din tinerețea lui Ilie, înainte de a se înfățişa în fața regelui Ahab; tinerețea lui Amos, petrecută la o fermă; cei treizeci de ani de pregătire ai lui Ioan Botezătorul. La fel a fost şi cu Isus! El a petrecut treizeci de ani în obscuritate la Nazaret, înainte de a ieşi în față pentru trei ani de lucrare publică. Pregătirea pentru lucrarea vieții noastre are o importanță imensă. Nu te mânia dacă Cristos foloseşte un timp îndelungat ca să te pregătească pentru viață.

PREGĂTIREA PRIN PRECURSORUL IOAN

Evanghelia aceasta începe cu Ioan Botezătorul, care face pregătirea pentru venirea lui Mesia. Venirea lui Ioan a fost o împlinire a unei profeții mesianice *după cum este scris în profeți* (Marcu 1:2). Este un citat din Maleahi 3:1. Versetul patru ne trimite la Isaia 40:3. Isaia spune că el este cunoscut pur şi simplu ca un „glas“: *Glasul celui care strigă în pustiu: „Pregătiți în pustiu calea Domnului, neteziți în deşert un drum pentru Dumnezeul nostru“* (Isaia 40:3). Este glasul care avea să vestească venirea lui Isus Cristos.

Îl vedem pe acest om straniu, care îşi face apariția pe scenă într-un mod aproape senzațional, *îmbrăcat cu o haină din păr de cămilă şi mijlocul încins cu o curea de piele.* Hrana sa era, de asemenea, stranie, căci dieta sa se compunea din *lăcuste şi miere sălbatică.*

Găsim aici o lecție pentru noi. Dumnezeu nu alege întotdeauna oamenii buni pe care i-am alege noi. El alege adesea *lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele tari* (I Cor. 1:27,28). Fără îndoială, dacă noi am fi chemați să selectăm un vestitor pentru Cristos, am fi ales un om de viță superioară, cu studii universitare, cineva care să se bucure de o largă reputație. El ar trebui să dea dovadă de elocvență şi să fie apărătorul unor cauze mari. Nu aşa stau lucrurile la Dumnezeu. Absolvent al unei şcoli necunoscute, de origine modestă, prea puțin cunoscut, îmbrăcat ca un pustnic, Ioan Botezătorul era aprobat de Dumnezeu (Matei 11:11).

Mesajul lui Ioan a fost la fel de izbitor ca înfățişarea lui. El s-a dus înaintea Monarhului său, cum s-ar fi dus orice ofițer roman, pretinzând ca drumul să fie reparat şi calea regală reconstruită. *Pregătiți calea Domnului, faceți cărările Lui drepte.* O adevărată trezire este întotdeauna o trezire la neprihănire.

PREGĂTIREA PRIN BOTEZ

A venit o zi în care Ioan s-a întâlnit cu Isus. Ioan a recunoscut imediat că acest Om nu era supus botezului pocăinței, pe care îl propovăduia el. Pe fața Sa se citea o puritate şi o maiestate care a făcut o impresie adâncă asupra inimii lui Ioan, dezvăluindu-i propria nevrednicie. El era Fiul lui Dumnezeu. Ioan a ezitat, spunând: *Eu am nevoie să fiu botezat de Tine, şi Tu vii la mine?* (Matei 3:14)

Isus a fost botezat cu botezul lui Ioan în ascultare de o rânduială bine stabilită: *Aşa se cade să împlinim toată neprihănirea* (Matei 3:15). Prin aceasta a pus pecetea aprobării peste mesajul şi lucrarea lui Ioan, recunoscându-l ca adevărat precursor al lui Cristos. Botezul lui Ioan a fost rânduit de Dumnezeu şi a avut drept scop păzirea poruncilor Sale.

Cristos a fost etalonul şi exemplul de neprihănire. El avea să împlinească toate cerințele pe care le pretindea El de la alții (I Cor. 10:13).

PREGĂTIREA PRIN PRIMIREA DUHULUI SFÂNT

Şi de îndată ce a ieşit Isus din apă, a văzut cerurile deschise şi Duhul coborându-Se peste El sub forma unui porumbel (Marcu 1:10). Duhul a coborât nu numai în maniera unui porumbel, ci şi sub forma trupească a unui porumbel (Luca 3:22). Acesta era un simbol. Venirea Duhului Însuşi era o realitate. Fiecare eveniment din viaţa lui Isus a avut o semnificaţie. În orice slujire pentru Dumnezeu, Duhul întotdeauna pregăteşte viaţa respectivă, dându-i putere şi înzestrare. El este marele agent al lui Dumnezeu pentru lupta spirituală.

Pentru că Isus S-a coborât în apa botezului ascultării de Dumnezeu, El a putut ieşi din apă sub un cer deschis, cu Duhul Sfânt coborându-Se asupra Sa, El auzind vocea Tatălui Său declarându-L Fiul Său preaiubit.

Isus a ieşit din apa aceea un Om nou într-o lume nouă. Au fost proclamate relaţia Sa faţă de Tatăl Său şi misiunea Sa.

PREGĂTIREA PRINTR-O CHEMARE DIVINĂ

Şi din ceruri s-a auzit un glas (Marcu 1:11). Dumnezeu Şi-a pus pecetea aprobării asupra lui Isus şi asupra misiunii Sale, şi a arătat naţiunii ebraice că El este Mesia. *Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt şi cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine şi vindeca pe toţi cei care erau apăsaţi de diavolul, căci Dumnezeu era cu El* (Fapte 10:38). Aceasta a fost numită „Evanghelia lui Marcu într-o coajă de nucă". Mai târziu auzim acelaşi Glas, cu ocazia schimbării Sale la faţă. *Acesta e Fiul Meu preaiubit; de El să ascultaţi* (Marcu 9:7).

PREGĂTIREA PRIN TESTARE

Botezul şi ispita sunt comasate aici. Nici nu s-a stins bine Glasul din cer, că s-au şi auzit şoapte din iad. Din binecuvântarea rostită de Tatăl asupra botezului Său, Isus a păşit într-o furibundă încleştare cu diavolul.

Marcu spune: *Îndată Duhul L-a mânat pe Isus în pustiu,* ceea ce arată cât de repede Se mişcă Duhul (Marcu 1:12). Prepoziţia „şi" din original arată continuitate, demonstrând că ispita a făcut tot atât de mult parte din pregătirea Slujitorului pentru lucrarea Sa cât a făcut botezul Său. Suferinţa şi încercarea fac parte din planul Său, la fel ca înălţarea sufletească şi triumfurile noastre. Isus a fost „dus" să fie ispitit. Nu a fost nici un accident sau lovitură a soartei, ci aşa a rânduit Dumnezeu. Ispitirea îşi are locul ei în lumea asta. Niciodată n-am putea creşte fără ea. Nu e nimic greşit în a fi ispitiţi. Greşeala începe atunci când cedăm în faţa ispitei. Nu avem voie să intrăm în ispită de bună voie. Isus nu S-a dus de la Sine, ci a fost condus de Duhul. După cum veţi constata, cărarea datoriei adesea ne trece prin ispite, dar *Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi suporta* (I Corinteni 10:13). El întotdeauna pregăteşte o cale de scăpare! Acest subiect este de mare importanţă. Străduiţi-vă să-l înţelegeţi.

ROBUL LUCRÂND (Citiți Marcu 1:14–8:30))

Există o continuă, neîntreruptă slujire a Robului pe care această evanghelie o consemnează. Citim: „Şi a făcut cutare lucru şi a rostit cutare cuvânt“. El trebuia să-i învețe pe oameni, căci ei se aflau în întuneric. El trebuia să-i învioreze pe oameni, căci erau fără nădejde. El trebuia să-i vindece pe oameni, căci erau bolnavi şi suferinzi. El trebuia să-i elibereze pe oameni, căci se aflau sub puterea Satanei. El trebuia să-i ierte şi să-i curățească pe oameni, căci erau plini de păcat.

Îl vedem pe Isus predicând pe malul mării şi selectând patru pescari să devină primii Săi ucenici, să învețe sub călăuzirea Sa cum să fie „pescari de oameni“. Cine erau aceştia? (Vezi Marcu 1:16-20.) Ei trebuiau să folosească toate cunoştințele practice şi îndemânarea pe care o foloseau la prinderea de peşte în lucrarea de prindere a oamenilor. Care ucenic a fost chemat în Marcu 2?

Este interesant de observat că Isus niciodată n-a chemat pe cineva de la o viață de trândăvie. Dimpotrivă, El a chemat oameni activi, de succes ca să-L urmeze. Fiecare poate să-şi transforme ocupația într-un canal de slujire pentru Cristos. Cum a fost primită chemarea lui Cristos? *Îndată ei şi-au lăsat plasele şi au mers după El* (Marcu 1:18). Prea adesea există timp pierdut între chemarea şi venirea noastră; fapta noastră zăboveşte mult în urma datoriei noastre.

Isus este prezentat imediat ca „uns cu putere“ şi ca angajat din plin în lucrarea Sa. Nu veți găsi nici un discurs lung în aceste capitole următoare, ci multe fapte puternice. Demonii au fost scoşi afară (1:21-28); frigurile au încetat (1:29-31); diferite boli s-au vindecat (1:32-34); leproşii au fost tămăduiți (1:40-45); omul paralizat a umblat (2:1-12); mâna uscată s-a însănătoşit (3:1-5); mulțimile au fost vindecate (3:6-12); furtuna pe mare a fost potolită (4:35-41); mintea îndrăcitului a fost restaurată (5:1-15); hemoragia de sânge a femeii s-a oprit (5:21-34); fiica lui Iair a fost readusă la viață (5:35-43); cinci mii de oameni au fost hrăniți (6:32-44); El a umblat pe apa mării (6:45-51); toți cei ce s-au atins de El s-au însănătoşit (6:53-56), surdo-mutul a auzit şi a vorbit (7:31-37); patru mii au fost hrăniți (8:1-9); orbul a fost vindecat (8:22-26).

Acțiunea este rapidă, iar evenimentele par să se întâmple înaintea ochilor noştri. Descrierile Sale sunt neaşteptate şi enunțate franc, dar Marcu păstrează pentru noi multe lucruri care altfel s-ar fi pierdut. De pildă, numai în această evanghelie ni se spune că Isus a fost tâmplar (6:3).

Marcu ne spune că El *a apucat-o de mână;* şi i-a luat pe copilaşi *în brațe*. Marcu ne spune că Isus a fost *mâhnit*; că *a suspinat*, că S-a întrebat; că *l-a iubit* (pe dregător); că S-a mâniat. El a *simțit împreună cu noi slăbiciunile noastre.*

Să petrecem sabatul ce este consemnat în Marcu 1:21-34 cu Isus, mergând cu El la biserică, ascultând-L predicând, fiind atenți când este întrerupt de un mani-

ac, scoţând un duh necurat şi făcând prin vindecarea Sa un puternic ajutor predicii Sale. Apoi, după slujbă, să mergem cu El acasă la Petru şi să-L vedem vindecând-o pe soacra acestuia de o febră severă. Apoi să petrecem după amiaza sabatului într-o odihnă liniştită şi o conversaţie prietenoasă. Spre seară vom privi afară în minunatul amurg şi vom vedea oamenii venind spre casă, aducând un mare număr de bolnavi, cu tot felul de boli, privind cum Isus Îşi pune mâinile Sale delicate peste ei, vindecându-i. Ologii sar de pe tărgile lor, izbucnind de bucurie; orbii îşi deschid ochii, văzându-L pe Tămăduitorul lor; şiruri de suferinzi sunt aduşi la o expresie de bucurie nespusă, văzând cum şi alţii sunt eliberaţi de chinuitoarele lor boli.

Marcu consemnează o minunată afirmaţie cu privire la sabat, în 2:27: *Sabatul a fost făcut pentru om, şi nu omul pentru sabat.* Această măreaţă declaraţie a lui Isus este principiul central al ţinerii sabatului. Sabatul nu a fost făcut ca să-i agaseze pe oameni, să-i restrângă, să-i sărăcească, ci să-i îmbogăţească şi să-i binecuvânteze! Încercaţi să petreceţi una din zilele Domnului cum a petrecut-o Isus. Cred că vă va plăcea şi cred că-I va plăcea şi Domnului.

Cristos răspunde la întrebarea despre ţinerea sabatului printr-o ilustraţie practică (Marcu 3:1-5). Concluzia Lui este că orice faptă utilă oamenilor este potrivită pentru sabat, fiind în armonie perfectă cu planul lui Dumnezeu pentru acea zi. El a ilustrat acest adevăr prin minunea vindecării. Şapte din minunile lui Isus care au fost consemnate au fost săvârşite în ziua de sabat. Sabatul a fost „făcut". El este darul lui Dumnezeu pentru om.

ROBUL LA LUCRU

Minunile lui Isus au fost dovezi ale misiunii Sale de la Dumnezeu. Ele au demonstrat că El a fost Răscumpărătorul şi Regele promis, Cel de care toţi avem nevoie. Pentru că Isus a fost Dumnezeu, minunile erau la fel de naturale pentru El cum sunt actele de voinţă pentru noi! Prin minunile Sale, Isus a inspirat credinţă în mulţi dintre cei ce L-au văzut şi L-au auzit.

Pe Rob Îl găsim întotdeauna la lucru. *Trebuie să fac lucrările Celui care M-a trimis, câtă vreme este ziuă* sunt cuvintele Sale. Citiţi acest memorandum al zilelor pline de slujire ale Domnului. Ce serbede par vieţile noastre în comparaţie!

ROBUL LA RUGĂCIUNE

Dimineaţa care a urmat marelui sabat de predicare şi vindecare, în care L-am urmărit pe Isus, El S-a sculat foarte devreme şi a ieşit din cetate, ducându-Se într-un loc singuratic să Se roage (Marcu 1:35). Lucrarea Sa creştea rapid şi Isus avea nevoie de comuniunea cerului. Răspunsul aparent a fost o lucrare lărgită, intrarea în primul turneu galilean de vindecare şi predicare (Marcu 1:37-39). În acest turneu, care a durat câteva zile, nu se

consemnează decât o singură vindecare – cea a unui lepros, a cărui boală era incurabilă (Marcu 1:40-45).

Dacă Fiul lui Dumnezeu a avut nevoie să Se roage, înainte de a întreprinde lucrarea Sa, cu cât mai mult trebuie să ne rugăm noi. Poate că lipsa noastră de succes în viață se datorează eşecului nostru în această chestiune. Nu avem pentru că nu cerem.

ROBUL IARTĂ PĂCATUL

După câteva zile… s-a auzit că este în casă (Marcu 2:1). E uimitor ce repede se răspândea o ştire în Orient, fără ziare, televiziune, telefoane sau radiouri. Dar în altă parte a oraşului un om bolnav de paralizie a auzit despre acest nou Profet şi de evanghelia Sa tămăduitoare. Cei patru prieteni ai săi l-au adus la Isus, coborându-l prin acoperişul casei chiar în fața Lui. Găsim în această vindecare testul şi dovada puterii lui Isus, nu numai ca medic pentru trup, ci şi ca vindecător al sufletului. *Cine poate să ierte păcatele în afară de Dumnezeu?* (Marcu 2:7) Păcatele sunt împotriva lui Dumnezeu. De aceea, numai El poate să ierte. Isus a spus: *Dar ca să ştiți că Fiul omului are putere pe pământ ca să ierte păcatele… îți zic: scoală-te, ridică-ți patul şi du-te acasă* (vezi Marcu 2:9-12).

Dumnezeu a aprobat afirmația lui Isus că este Mesia în această minune. Omul s-a sculat, şi-a luat patul şi a ieşit în văzul tuturor, un martor viu al puterii lui Isus asupra păcatului, o ilustrație vizibilă a lucrării pe care a venit Isus s-o facă. Isus a venit să-Şi dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți, pentru ca să poată ierta oamenilor păcatele lor. *Toți au păcătuit* şi toți au nevoie de un Mântuitor (vezi Romani 3 :23).

Găsim relatarea alegerii celor doisprezece apostoli în Marcu 3:13-21. Observați al paisprezecelea verset, în care ni se spune de ce i-a ales Isus pe aceşti oameni: *ca să fie cu El.* Subliniați-l în Biblia dvs. Asta vrea Isus de la ucenicii Săi din vremea de azi – ca ei să-şi facă timp pentru a fi în prezența Sa şi a avea comuniune cu El. În Ioan 15:15, El spune: *Nu vă mai numesc robi… ci v-am numit prieteni.*

Deschizând la Marcu 4, veți observa din nou cuvântul cu care începe capitolul – „şi“ [în engleză, n.tr.]: *Isus a început iarăşi să învețe poporul*, ca în alte ocazii (vezi şi Marcu 2:13). Ce minunat învățător e Isus!

Parabola semănătorului prezintă piedicile din calea Evangheliei care zac în inimile ascultătorilor (Marcu 4:3-20),

Toți ar trebui să vă însuşiți aceste parabole ale Împărăției din capitolul 4. Parabolele au fost un instrument special de predare pe care l-a folosit Cristos. Interpretarea parabolei semănătorului este dată în Marcu 4:13-20. Isus a folosit această metodă de instruire, din pricina ostilității tot mai mari față de El şi de mesajul Său. El era înconjurat de duşmani, care încercau să-L prindă cu vorba; în schimb, nimeni nu putea să obiecteze la o istorioară. În plus, până

şi cei mai înceţi la minte dintre ascultătorii Săi puteau reţine o simplă istorioară.

O parabolă este o analogie. Ea presupune asemănarea dintre un lucru superior şi altul inferior. „Parabolă“ provine din cuvântul grecesc, însemnând „pe lângă“ sau „a arunca“. Prin urmare, o parabolă este o formă de instruire în cadrul căreia un lucru este „aruncat“ alături de altul.

Pe lângă parabola semănătorului, Domnul nostru a rostit şi alte parabole:

1. Parabola candelei . . . . . Marcu 4:21-25
2. Parabola seminţei care creşte în taină . . . . . Marcu 4:26-29
3. Parabola seminţei de muştar . . . . . Marcu 4:30-33

După ce a interpretat parabolele, Isus S-a urcat pe un vas, ca să scape de mulţime. Cum navigau ei, iar Învăţătorul obosit adormise, o furtună violentă s-a pornit pe Marea Galileei. În pericol să piară, disperaţi, ucenicii L-au trezit pe Isus. La un cuvânt de pe buzele Sale, marea s-a liniştit. El avea putere şi asupra elementelor naturii (Marcu 4:35-41).

Marcu 5 începe din nou cu prepoziţia „şi“ [în original, n.tr.]. Isus este încă la lucru. Ce face El acum? Citiţi relatările paralele din Matei 8:28-34 şi Luca 8:26-39. Comparaţi această minune cu alte relatări de vindecări a îndrăciţilor, în Matei 9:32,33; Marcu 1:23-26; Matei 17:14-18; Luca 9:38-42.

Minunea relatată în Marcu 5, ca toate celelalte, a pus la încercare caracterul oamenilor. I-a luat prin surprindere şi a dezvăluit adevărata lor natură. Observaţi contrastul în felul în care oamenii primesc lucrarea lui Cristos.

Unii Îl ocolesc pe Mântuitor. *Porcarii au luat-a la fugă.* Alţii *s-au înspăimântat* (versetele 14,15) şi *au început să-L roage pe Isus să plece din ţinutul lor* (versetul 17). Negreşit au mai existat şi alte turme de porci. Prin urmare, se temeau să nu le piardă. Ce tablou fidel al atitudinii multora faţă de Cristos! O afacere profitabilă la care nu vor să renunţe. Un păcat tare apropiat de inima omului. Pentru aceste motive oamenii Îl resping pe Cristos.

Unii Îl caută pe Mântuitorul. Omul vindecat L-a rugat să nu Se depărteze din ţinutul său, ci *să-l lase să rămână cu El.* La fel este şi cu oamenii din ziua de azi. Fie oamenii Îl roagă pe Isus să „plece“ pentru că vor să-şi menţină păcatul, fie Îl roagă să rămână „cu“ ei pentru că doresc să scape de păcat. Tu ce vrei? Să ţii păcatul, sau să scapi de el?

Conjuncţia „şi“ începe un alt episod în seria minunilor lui Isus (Marcu 5:21). După ce l-a vindecat pe îndrăcit, Isus S-a întors la Capernaum. Acolo a vindecat o femeie, ce zăcea de multă vreme bolnavă şi *pe când vorbea El încă* (5:35), a fost chemat să învie un copil, înfăşurat deja în ghearele morţii: pe fiica lui Iair.

Isus a pornit într-al treilea turneu de predicare prin Galileea (Marcu 6). El i-a trimis pe cei doisprezece ucenici, doi câte doi, în misiuni separate (vezi Marcu 6:7-13). Matei 10 consemnează instrucţiunile pe care le-au primit ei. Cum predicau ei, i-a auzit Irod şi citim că l-a mustrat cugetul, crezând că

omul pe care l-a ucis el a revenit printre cei vii, ca să-l bântuie (Marcu 6:14-29). Cât de mult dau oamenii, fără să le pese, pentru nişte plăceri trecătoare! Pentru un pahar de vin, o clipă de patimă, încă vreo câțiva bani, o poziție de slavă deşartă, ei dau jumătate – ba chiar şi toată împărăția sufletului lor, sănătatea lor, casa, prieteniile, pacea, fericirea şi viața veşnică. Ca Esau, ei îşi vând dreptul de întâi născut pentru un blid de linte. Asemenea lui Iuda, ei Îl vând pe Mântuitorul pentru treizeci de arginți.

După ce au fost instruiți apostolii, Isus i-a trimis într-un turneu de mare anvergură în satele Galileei (Marcu 6:12,13). La întoarcere, ei *s-au adunat la Isus* (6:30), probabil la locul lor de întâlnire, Capernaum. Ei au dat un raport al predicilor lor, câți oameni au fost convertiți, ce minuni au fost săvârşite. Nici o lucrare creştină nu se poate face fără să avem convorbiri dese cu Cristos. Avem nevoie de compătimirea Lui, de aprobarea, de călăuzirea şi de tăria Lui.

Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să mergem după acest Rob puternic, acest Lucrător al lui Dumnezeu. Isus a plecat la o parte într-un loc pustiu, ca să Se odihnească un timp (6:31), dar mulțimile s-au dus după El. Hrănirea celor cinci mii urmează fără nici o pauză (Marcu 6:32-44). Aceasta este una din cele mai importante minuni. Evident, a făcut o impresie deosebită asupra scriitorilor evangheliilor, întrucât este singura dintre cele treizeci şi cinci de minuni pe care o consemnează toți patru. Treceți prin ea cu atenție. Observați cât de ordonat a servit Isus.

Ce miracole urmează? (Marcu 6:42-52 şi 53-56). Urmăriți-L pe Isus în ceea ce face şi spune El (Marcu 7:1-23; 7:24-30; 7:31-37; 8:1-9; 8:22-26).

Mărturisirea de credință a lui Petru ar trebui să fie temeinic însuşită de fiecare din noi – Marcu 8:29. Isus nu le spune ucenicilor Săi cine este El, ci aşteaptă să-I spună ei. Când a întrebat: *dar voi… cine ziceți că sunt Eu?* a atins punctul culminant al lucrării Sale. Prin asta El a testat obiectivul întregii instruiri a celor doisprezece. Răspunsul lui Petru I-a dat asigurarea că Îşi atinsese țelul.

Ce credeau fariseii despre Isus? Deja ei se învoiseră să-L dea la moarte.

Ce credeau mulțimile despre El? Deja începuseră să-L părăsească.

Ce credeau ucenicii despre El? Răspunsul Îl dă Petru.

Ce crezi tu despre Cristos?

ROBUL RESPINS (Citiți Marcu 8:31–15:47)

Chiar înainte de a arăta Marcu pretenția directă a lui Cristos de a fi Regele Împărăției, el relevă modul în care va fi primit Regele. Cărarea Lui este una de suferință şi respingere. Isus a spus: *Fiul Omului trebuie să sufere* (Marcu 8:31). Evangheliştii o spun fără înconjur că El urma să fie respins de dregătorii Israelului, apoi omorât, iar a treia zi avea să învie.

Isus le spune ucenicilor Săi că El va fi respins de bătrâni, de mai-marii

preoților şi de cărturari (Marcu 8:31).

El avea să fie predat prin trădare (Marcu 9:31).

El avea să fie omorât de către romani (Marcu 10:32-45).

El avea să învie a treia zi (Marcu 9:31).

Totuşi Isus a pretins Împărăția, prezentându-Se pe Sine ca Moştenitor al lui David, la Ierusalim, conform profeției lui Zaharia 9:9 (vezi Marcu 11:1-11).

Cum L-au acceptat oamenii pe acest Rege? La început, L-au aclamat, deoarece sperau că-i va izbăvi de sub jugul Romei, eliberându-i de sărăcia pe care o îndurau. Dar când a intrat în templu, arătând că misiunea Sa era de natură spirituală, a fost urât de conducătorii religioşi cu o ură satanică, ce a condus, în cele din urmă, la complotul de a-L dea la moarte (Marcu 14:1).

CEL MAI MARE PĂCAT DIN LUME

Cel mai mare păcat al epocii actuale – de fapt, al oricărei epoci – este respingerea lui Isus Cristos. Totuşi, nu uitați că toți care au auzit Evanghelia trebuie fie să-L accepte pe Domnul ca Mântuitor, fie să-L calce în picioare. Oamenii din vremea lui Isus au ales, iar oamenii din vremea noastră trebuie şi ei să aleagă.

Această minunată Prezență care străluceşte în evanghelii, această vedenie a lui Dumnezeu în trup – oare tu ce vei face cu ea? Vei privi, trecând după aceea mai departe, ca şi când ai fi văzut o operă de artă? Această Voce, ce răsună de-a lungul veacurilor, oare ai s-o asculți ca pe vocea unui orator înzestrat? Ce este Isus pentru tine? Un simplu nume? sau Stăpânul tău? Dacă nu poți să răspunzi la întrebare cum a răspuns Petru, nu vei semna acest legământ, formulat de Dr. R. A. Torrey?

„Promit că voi examina cu toată atenția dovezile că Biblia este cartea lui Dumnezeu şi să Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu şi Salvatorul omului; iar dacă voi găsi motive să cred că această carte este adevărată şi El este Salvatorul omului, Îl voi accepta şi-L voi mărturisi înaintea oamenilor, angajându-mă să-L urmez“.

(Semnat). . . . . .

După lucrarea publică a lui Cristos, descrisă în Marcu 10:46–11:26, citim despre ultimul conflict cu autoritățile evreieşti şi despre triumful Său asupra conducătorilor națiunii (Marcu 11:27–12:44).

Isus a căutat să-i convingă pe evrei să-L primească ca pe Mesia al lor (Marcu 11:15–12:44). A fost o zi de marți plină până la refuz, ocupată de dimineața până seara, cu un mare şi puternic efort de a convinge națiunea ebraică să-L recunoască, devenind astfel acea națiune glorioasă, care să binecuvânteze lumea, conform scopului pentru care a fost rânduită.

În minunatele curți ale templului, Galileeanul S-a întâlnit cu autoritățile națiunii evreieşti, îmbrăcați în toată strălucirea rangului lor înalt. A urmat o controversă prelungită şi aprinsă asupra unor întrebări încuietoare.

Cărturarii şi preoții cei mai de seamă L-au întrebat: *Cu ce autoritate faci Tu aceste lucruri?* (Marcu 11:28)

Fariseii şi irodienii au încercat să-L prindă în propriile Lui cuvinte: *Se cade să plătim impozit Cezarului sau nu?* (Marcu 12:14)

Saducheii, care susțineau că nu este înviere, L-au întrebat: *La înviere, nevasta căruia dintre ei va fi? Căci toți şapte au avut-o de nevastă* (Marcu 12:23).

Cărturarii L-au întrebat: *Care este cea dintâi dintre toate poruncile?* (Marcu 12:28)

După ce Isus a răspuns la toate acestea, citim: *Şi nimeni nu îndrăznea să-I mai pună întrebări* (Marcu 12:34).

Se părea că nu va putea să scape de acuzația de trădare față de guvernul roman prin răspunsurile date, dar El a ieşit nevătămat. Ceas după ceas Isus a confruntat atacul.

Până la sfârşit, Robul desăvârşit al lui Dumnezeu a fost încolțit de către vrăjmaşii Lui. Vrăjmaşul nu e mort! Robii lui Dumnezeu de astăzi sunt chemați să străbată o cărare similară. Isus Şi-a redus la tăcere duşmanii Săi, dar inimile lor nu voiau să cedeze. Apoi a demascat toate practicile lor ipocrite, în cuvinte care au căzut ca trăsnetul. El a încercat să spargă zidurile lor de prejudecată şi să-i facă să se pocăiască, înainte de a fi prea târziu, dar totul părea că e în zadar.

Înainte de a merge la cruce, Isus a revelat viitorul, sărmanilor Săi ucenici, în Discursul de pe Muntele Măslinilor (Marcu 13). El le spune despre sfârşitul acestui veac şi despre marea strâmtorare, culminând cu promisiunea revenirii Sale cu putere şi slavă mare.

Complotul marilor preoți, despre felul cum să-L prindă cu mare viclenie şi să-L dea la moarte, precum şi ungerea „trupului Său în vederea îngropării", de către prietenii Săi, deschid capitolul 14. Apoi veşnic trista istorie a trădării Sale de către propriul Său ucenic (Marcu 14:10,11), celebrarea Paştelor şi instituirea Cinei Domnului sunt comasate în douăzeci şi cinci de versete scurte. Şi de parcă nu ar fi fost situația suficient de gravă, în continuare Petru Îl tăgăduieşte (Marcu 14:26-31, 66-71).

Mărețul mesaj al lui Isaia este că Fiul lui Dumnezeu va deveni Robul lui Dumnezeu, urmând să moară pentru ca să răscumpere lumea. Marcu arată cum suferințele lui Isus din Ghetsimane şi de pe Golgota au împlinit profețiile lui Isaia (Isa. 53).

Isus a fost vândut pentru treizeci de arginți – prețul la care era evaluat un sclav. El a fost executat cum numai sclavii erau! Da, Cristos a fost Robul, care a suferit şi a murit pentru mine! El a purtat păcatele mele pe trupul Său pe cruce.

Marcu nu menționează remarca pe care o face Isus că avea dreptul să cheme douăsprezece legiuni de îngeri, dacă ar fi dorit. De asemenea, nu i se dă nici o promisiune unuia dintre cei doi tâlhari care mureau pe cruce. Aceste

afirmații sunt făcute de un Rege (în Matei), dar nu sunt menționate în cazul unui Rob.

ROBUL ÎNĂLȚAT (Citiți Marcu 16:1-20)

După ce Robul Şi-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru mulți, El a înviat din morți (Marcu 16:15), fapt consemnat şi de Matei, la 28:19,20. Comparați cele două relatări. În Marcu, nu auzim cum Regele spune: *Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ,* ca în Matei. În Marcu, reiese din cuvintele lui Isus că ucenicii Săi urmează să-I ia locul, El urmând să slujească în locul lor şi prin ei. El este, în continuare, Lucrătorul, deşi înviat (Marcu 16:20). Porunca sună cu urgența unei slujbe. Nici un ungher al lumii nu va rămâne necercetat; nici un suflet nu va fi lăsat afară!

În cele din urmă, El a fost primit în cer, pentru a sta la dreapta lui Dumnezeu (Marcu 16:19). Cel care a luat asupra Sa chipul unui rob este înălțat acum (vezi Filipeni 2:7-9). El este în locul de putere, veşnic mijlocind pentru noi. El este Avocatul nostru.

Dar Cristos este cu noi. Robul este de-a pururi lucrând în noi şi prin noi. Noi suntem conlucrători cu El (a se vedea I Cor. 3:9). El încă „lucrează cu noi" (Marcu 16:20). Aşadar, fiind răscumpărați, să urmăm Modelul nostru şi să slujim, de asemenea!

De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci ştiți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică (I Corinteni 15:58).

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: VENIREA ROBULUI ŞI PUNEREA SA LA PROBĂ Marcu 1:1-20
Luni: ROBUL LUCRÂND Marcu 2:1–3:25
Marți: ROBUL VORBIND Marcu 4:1–6:13
Miercuri: MINUNILE ROBULUI Marcu 6:32–8:26
Joi: REVELAȚIA ROBULUI Marcu 8:27–10:34
Vineri: RESPINGEREA ROBULUI Marcu 11:1–12:44
Sâmbătă: MOARTEA ŞI TRIUMFUL ROBULUI Marcu 14:1–16:20

Capitolul 30

Să înțelegem Luca

Luca Îl înfățişează pe Isus Cristos, Fiul Omului

Scriitorul acestei a treia evanghelii a fost Dr. Luca, tovarăşul de călătorie al lui Pavel (Fapte 16:10-24; II Timotei 4:11; Col. 4:14). Era originar din Siria şi se pare că nu era evreu, căci Coloseni 4:14 îl plasează cu ceilalți credincioşi dintre Neamuri. Dacă acest lucru este adevărat, atunci înseamnă că a fost singurul scriitor neevreu al cărților Noului Testament.

E lesne de observat că Luca a fost un om educat, cu un acut simț de observație. Aflăm din Fapte 1:1 că acea carte a fost scrisă tot de autorul acestei a treia evanghelii.

Evanghelia lui Luca a fost scrisă pentru greci. Pe lângă iudei şi romani, grecii au fost alții care se pregătisesă pentru venirea lui Cristos. Grecul se deosebea de ceilalți doi în multe privințe. El poseda o cultură mai cuprinzătoare, iubea frumosul, retorica şi filosofia. Luca, el însuşi un grec educat, era foarte potrivit pentru această sarcină. Luca Îl prezintă pe Isus ca idealul bărbăției desăvârşite.

Observați că inspirația nu distruge individualitatea. În introducerea din versetele 1-4, elementul uman este văzut în legătură cu revelația lui Dumnezeu. Luca s-a adresat în evanghelia sa unui om, pe nume Teofil. Se crede că era un creştin laic, cu influență, din Grecia.

Matei Îl prezintă pe Cristos ca Rege, pentru iudei.

Marcu Îl prezintă ca Robul lui Iehova, pentru romani.

Luca Îl prezintă ca Omul desăvârşit, pentru greci.

Aceasta e evanghelia păcătosului. Ea scoate în evidență dragostea plină de compasiune a lui Cristos, în faptul că a devenit om pentru a-l salva pe om.

În Luca Îl vedem pe Dumnezeu întrupat. Luca se ocupă de umanitatea Domnului nostru. El ni-L descoperă pe Mântuitorul ca om, cu toate simpatiile, sentimentele şi puterile Sale crescânde – un Mântuitor potrivit pentru toți. În această evanghelie, Îl vedem pe Dumnezeul gloriei coborându-Se până la nivelul nostru, intrând în sfera condițiilor proprii nouă şi fiind supus împrejurărilor noastre.

Evanghelia lui Luca este evanghelia naturii umane a lui Cristos. Totuşi, noi trebuie să ştim că deşi umblă printre oameni, El este în contrast mare cu ei. El a fost singurul Dumnezeu-Om care a trăit vreodată. A fost o

mare deosebire între Cristos ca Fiu al Omului şi noi, ca fii ai oamenilor, pe de o parte, şi Cristos ca Fiu al lui Dumnezeu şi noi, ca fii ai lui Dumnezeu, pe de alta. E o diferenţă nu numai relativă, ci absolută. Să ne fie clar acest fapt! Citiţi cuvintele îngerului către Maria: *Sfântul care Se va naşte din tine Se va numi Fiul lui Dumnezeu* (Luca 1:35); ele se referă la umanitatea Domnului nostru, care este în contrast cu a noastră. Natura noastră umană este necurată (Isaia 64:6), pe când Fiul lui Dumnezeu, când S-a întrupat, a fost „sfânt". Adam, în starea sa dinainte de căderе, a fost nevinovat, dar Cristos a fost „sfânt".

În armonie cu tema evangheliei sale, Dr. Luca ne-a dat cele mai amănunţite detalii cu privire la naşterea miraculoasă a lui Isus. Suntem recunoscători că mărturia principală cu privire la acest fapt provine de la un medic. Cristos, Creatorul acestui univers, a intrat în lumea aceasta ca oricare alt om. Aceasta este taina tainelor, însă ni se dau suficiente fapte care să ne permită să vedem că prezicerile sunt adevărate.

Luca este singurul care ne dă relatarea vizitei păstorilor (Luca 2:8-20).

Aflăm din această evanghelie că băieţaşul Isus S-a dezvoltat natural (Luca 2:40,52). Copil fiind, El S-a supus lui Iosif şi Mariei (2:51). Nu găsim nici o relatare de creştere nesănătoasă ori supranaturală. Doar Luca ne spune despre vizita lui Isus la templu, la vârsta de doisprezece ani.

Ca om, El a trudit din greu cu mâinile Sale; a plâns pentru cetatea Ierusalim; „a îngenuncheat în rugăciune" şi „a cunoscut agonia în suferinţă". Totul e izbitor de uman la El. Cinci din şase minuni au fost minuni de vindecare. Luca e singurul care ne spune despre vindecarea urechii lui Malhus (Luca 22:51).

Luca este evanghelia proscrişilor de pe pământ. Luca ne spune despre bunul samaritean (10:33), despre vameş (18:13), despre fiul risipitor (15:11-24). despre Zacheu (19:2) şi despre tâlharul de pe cruce care s-a pocăit (23:43). El este scriitorul care are cele mai multe de spus despre feminitate (capitolele 1 şi 2). Luca consemnează compasiunea lui Isus pentru femeia din Nain şi despre compasiunea Lui pentru femeia prinsă în păcat. Consideraţia manifestată de El pentru femei şi copii reiese din 7:46; 8:3; 8:42; 9:38; 10:38-42; 11:27; 23:27.

Doar Luca ne spune că atunci când Domnul nostru a privit oraşul Ierusalim, a plâns pentru el. De asemenea, tot el ne spune despre sudoarea amestecată cu sânge din Ghetsimane; şi despre îndurarea arătată faţă de tâlharul de pe cruce, care s-a pocăit. Doar Luca menţionează pe cei doi spre Emaus, cărora li S-a alăturat Isus. De asemenea, el ne spune cum Şi-a condus ucenicii spre Betania, cum Şi-a ridicat mâinile şi i-a binecuvântat, după care S-a depărtat de la ei, fiind înălţat la cer.

Luca este o carte poetică. Ea se deschide cu o cântare: „Glorie lui

Dumnezeu!“ Şi se încheie tot cu o cântare: „Lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu“. De atunci lumea nu a încetat să cânte. Slavă Domnului pentru o astfel de evanghelie! Ea păstrează prețioasele mărgăritare ale imnologiei creştine:

Magnificat – mărețul imn de bucurie al Mariei (1:46-55).

Cântarea lui Zaharia (1:68-79). Cântarea îngerilor (2:8-14).

Luca ne spune despre rugăciunile Domnului nostru, mai mult decât orice alt scriitor al Evangheliei. Rugăciunea este expresia dependenței omului de Dumnezeu. De ce este aşa de mult lucru şi activitate în biserică, şi aşa de puțin rezultat în convertiri pozitive la Dumnezeu? De ce atâta alergătură încoace şi încolo, şi aşa de puțini sunt aduşi la Cristos? Răspunsul e simplu: Nu este destulă rugăciune în particular. Cauza lui Cristos nu are nevoie de mai puțin lucru, ci de mai multă rugăciune.

Cel mai greu lucru pe care iudeii şi primii creştini au trebuit să-l învețe a fost că Neamurile se bucurau de liberă şi deplină primire în Împărăție şi în Biserică. Simeon a propovăduit aceasta (2:32). Cristos i-a trimis pe cei şaptezeci de ucenici nu numai la oile pierdute ale casei lui Israel, cum spune Matei, care a scris în special pentru evrei, ci „în toate cetățile şi în toate locurile“ (10:1). Toată lucrarea lui Isus pe malul de răsărit al Iordanului a fost destinată Neamurilor.

PREGĂTIREA FIULUI OMULUI (Luca 1:1–4:13)

Începutul acestei cărți minunate este semnificativ. Trebuie să fie descris un Om, iar scriitorul, Luca, va atrage pe bunul său prieten, Teofil, la această acțiune. El îi spune despre propriile sale cunoştințe privitoare la subiectul pe care îl va aborda: *ca unul care am o perfectă înțelegere a tuturor lucrurilor, de la bun început.* El pare să aducă un element cald uman în prezentarea Omului, Cristos Isus.

Capitolul cu care se deschide evanghelia este, de asemenea, caracteristic. Ioan, în ton cu evanghelia sa, începe cu cuvintele: *La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu.* Tonul său peste tot nu este din această lume. Dar Luca, atât de diferit, începe ca o simplă istorioară ce-i mişcă pe oameni, cu cuvintele: *În zilele lui Irod, regele Iudeii, era un anumit preot…* Pe măsură ce progresează povestirea, facem cunoştință cu legături şi relații umane despre care nici unul din ceilalți evanghelişti nu spun nimic. Astfel aflăm toate împrejurările care au însoțit naşterea şi copilăria Sfântului Prunc, precum şi despre cel care a fost trimis să Îi fie precursor. Naşterea lui Ioan Botezătorul (1:57-80), cântarea îngerilor către păstori (2:8-20), circumcizia (2:21), înfățişarea la templu (2;22-38) şi apoi istoria băiețaşului Isus, la vârsta de doisprezece ani (2:41-52) sunt cu toate relatate aici.

În capitolul 2, Luca observă că *în zilele acelea a ieşit un decret… ca să se facă un recensământ al întregii lumi locuite* (vezi Luca 2:1-3). Apoi urmează

un fapt pe care nu l-am găsit la Matei: că Iosif şi Maria *s-au dus… împreună cu Maria, ca să se înscrie,* fiecare în cetatea lui. Luca nu ni-L prezintă aici pe Unul care are pretenția de a domni, ci pe Unul care Se coboară să ia locul ocupat de om.

Dumnezeu face să se întâmple ceea ce au spus profeții. Mica a spus că Betleem avea să fie locul de naştere al lui Isus (Mica 5:2-5), căci El descindea din familia lui David. Dar Maria locuia în Nazaret, un oraş aflat la 160 de km depărtare. Dumnezeu a avut grijă ca Roma să dea un decret, în virtutea căruia Maria şi Iosif erau obligați să se ducă la Betleem, exact când urma să Se nască Copilul. Ce minunat este să vedem cum Dumnezeu Se foloseşte de un monarh păgân pentru a-Şi aduce la îndeplinire profețiile Sale! Dumnezeu încă Se foloseşte de mâna domnitorilor pentru a îndeplini poruncile Sale.

Priviți acum! Auzim mesajul îngerilor către păstorii care veghează, dar nu-i găsim pe regii din Răsărit, interesându-se despre Acela „care S-a născut Rege". Îngerul le spune sărmanilor păstori: *Iată, vă aduc o veste bună, care va fi o bucurie mare pentru tot poporul. Astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor* (nu un Rege; Luca 2:10-12).

De ce a îngăduit Tatăl ca binecuvântatul Său Fiu, de-acum întrupat, să Se nască în acest modest loc? Luca este singurul dintre cei patru evanghelişti care a atins acest punct cu privire la umanitatea Sa.

COPILĂRIA SA

Copilul creştea… şi harul lui Dumnezeu era peste El (Luca 2:40). La vârsta de doisprezece ani, S-a dus cu părinții Lui la Ierusalim, de Paşte, cum proceda orice copil evreu la acea vârstă. *Băiatul Isus a rămas la Ierusalim. Părinții n-au băgat de seamă lucrul acesta.* Cu alte cuvinte, o purtare caracteristică pentru un copil. Şi *L-au găsit în templu, şezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i şi punându-le întrebări* (Luca 2:46). Ce uman este acest fapt! Totuşi, citim: *Toți cei ce-L auzeau rămâneau uimiți de priceperea şi răspunsurile Lui.* Luca spune că El era plin de înțelepciune. În mijlocul unor fapte perfect umane, găsim dovezi că El era mai mult decât un om. Găsim aici primele cuvinte rostite de Isus: *De ce M-ați căutat? Oare nu ştiați că trebuie să Mă ocup cu lucrările Tatălui Meu?* Este prima Sa mărturie despre Dumnezeirea Sa.

Din nou citim: *Apoi S-a coborât împreună cu ei şi a venit la Nazaret; şi le era supus* – da, acestor părinți pământeşti (Luca 2:51). *Şi Isus înainta în înțelepciune şi statură şi în har, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor* (Luca 2:52). Toate aceste lucruri sunt caracteristice lui Isus, Omul, singurul care le consemnează fiind Luca. Este important să observăm că Isus era „bine privit" la Nazaret. Nu este un semn al faptului că ne aflăm în harul lui Dumnezeu când ne-am pierdut prestigiul în fața oamenilor.

Au urmat optsprezece ani de tăcere. Citim despre Ioan Botezătorul, *predicând botezul pocăinței pentru iertarea păcatelor* (Luca 3:3). Apoi a venit Isus ca să fie botezat. Numai Luca ne spune că *după ce a fost botezat tot poporul, a fost botezat şi Isus; şi pe când Se ruga, s-a deschis cerul* (Luca 3:21). El este în legătură cu „tot poporul". El S-a coborât la nivelul omului. Matei şi Luca consemnează botezul lui Isus, dar Ioan îl omite, căci Cristos este privit ca singurul Fiu născut din Dumnezeu. Doar aici citim despre vârsta la care a intrat Domnul nostru în lucrarea Sa publică (Luca 3:23).

GENEALOGIA

Genealogia lui Isus în Luca este dată cu ocazia botezului Său, iar nu la naşterea Sa (Luca 3:23). Există deosebiri remarcabile între genealogia lui Luca şi cea descrisă de Matei în capitolul 1 din evanghelia sa. În Matei avem genealogia regală a Fiului lui David, prin filiera lui Iosif. Pe când, aici e o genealogie strict personală, prin filiera Mariei. La Matei este redată spița legală prin Iosif; aici la Luca găsim descendența Sa pe linia Mariei. La Matei genealogia Sa este urmărită de la Avraam; aici genealogia o ia de la Adam. Fiecare îşi are semnificația ei! Matei prezintă relația lui Isus cu evreii, motiv pentru care el nu merge mai departe de Avraam, tatăl națiunii evreieşti. Dar aici la Luca este legătura Sa cu rasa umană; deci şi genealogia Sa este urmărită până la Adam, tatăl tuturor familiilor oamenilor.

În Luca spița Domnului nostru este urmărită până la Adam şi, fără îndoială, este prin filiera mamei sale. Observați că în Luca 3:23 nu se spune că Isus a fost fiul lui Iosif. Luca spune: *…fiind – după cum se credea – fiul lui Iosif.* În Matei 1:16, unde este dată genealogia lui Iosif, aflăm că Iosif a fost fiul lui Iacob. Aici se spune că a fost fiul lui Heli. Or, el nu putea fi fiul a doi bărbați prin generație naturală. Dar observați cu atenție: hrisovul nu spune că Heli l-a născut pe Iosif; deci se presupune că Iosif a fost fiul prin lege (sau ginerele) lui Heli [Eli, la Cornilescu, n.tr.]. Se crede că Heli a fost tatăl Mariei.

Genealogia davidică trece prin filiera lui Natan, iar nu a lui Solomon, şi acest fapt este important. Mesia trebuie să fie fiul şi moştenitorul lui David (II Sam. 7:12,13; Romani 1:3; Fapte 2:30,31) şi sămânța lui *după trup.* Trebuie ca El să fie literalmente descendent al cărnii şi sângelui. Prin urmare, Maria trebuie să fie membră a casei lui David, precum a lui Iosif (Luca 1:32).

Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan şi a fost dus de Duhul în pustiu, unde a fost ispitit de diavolul patruzeci de zile (Luca 4:1,2). Doar de aici, de la Luca, aflăm că Mântuitorul a fost *plin de Duhul Sfânt*, când S-a întors de la botezul Lui. Apoi urmează relatarea ispitirii Sale. Vom observa, de asemenea, că Luca este singurul care ne spune că *Isus S-a întors în puterea*

Duhului în Galileea (Luca 4:14), demonstrând că Şarpele cel bătrân eşuase cu desăvârşire să strice părtăşia Fiului Omului pe pământ cu Tatăl Său din cer.

După cum Isus a ieşit din focul încercării în neclintita *putere a Duhului*, tot aşa putem face şi noi. Doar în măsura în care suntem umpluți cu Duhul Său vom putea învinge ispita, în puterea Duhului.

Ispitirea nu a avut scopul de a descoperi dacă va ceda Isus sau nu Satanei, ci de a demonstra că nu putea; avea menirea de a demonstra faptul că nu era nimic în El la care putea să apeleze Satan. Cristos putea fi încercat şi dovedit. Cu cât mai mult vei zdrobi un trandafir, cu atât mai mult îşi va răspândi mireasma. Cu cât mai mult îl asalta diavolul pe Cristos, cu atât mai mult era pusă în evidență desăvârşirea Sa.

LUCRAREA FIULUI OMULUI (Luca 4:14–19:48)

Treceți prin evanghelia lui Luca de la capitolul 4:14 şi găsiți evenimentele din viața lui Isus, aşa cum au fost consemnate, în ordine.

LUCRAREA DINPREJURUL GALILEII–Luca 4:14–9:50

Lucrarea la Nazaret, oraşul Său 4:16-30
Predicând în Capernaum 4:31-44
Chemarea lui Petru, Iacov şi Ioan 5:1-11
Chemarea lui Matei 5:27-39
Fariseii 6:1-11
Alegerea celor doisprezece apostoli 6:12-16
Ucenicii sunt învățați 6:17-49
Minuni 7:1-17
Discursurile Învățătorului 7:18-50
Parabolele 8:4-18
Rudeniile adevărate 8:19-21
Potolirea furtunii pe mare 8:22-25
Vindecarea îndrăcitului 8:26-40
Vindecarea femeii cu scurgere de sânge 8:41-48
Învierea fiicei lui Iair 8:49-59
Trimiterea celor doisprezece 9:1-10
Hrănirea celor cinci mii 9:10-17
Mărturisirea de credință a lui Petru 9:18-21
Schimbarea la față 9:27-36
Vindecarea unui lunatic 9:37-43

LUCRAREA DIN IUDEEA–Luca 9:51–19:27

Trimiterea celor şaptezeci 10:1-24
Întrebarea pusă de învățătorul legii 10:25-37

Prietenii lui Isus: Marta şi Maria 10:38-42
Ucenicii sunt învățați cum să se roage 11:1-13
Umblarea după semne 11:14-36
Denunțarea fariseilor 12:1-12
Păcatul lăcomiei 12:13-59
Pocăința 13:1-9
Împărăția cerurilor 13:18-30
Isus vorbeşte despre ospitalitate 14:1-24
Isus vorbeşte despre lepădarea de sine 14:25-35
Mântuitorul şi cei pierduți 15:1-32
Ispravnicul nedrept 16:1-30
În drum spre Ierusalim 16:31–19:27

LUCRAREA ÎN IERUSALIM–Luca 19:28–24:53

Intrarea triumfală 19:28-38
Dregătorii pun la îndoială autoritatea lui Isus 20:1–21:4
Evenimentele viitoare 21:5-38
Ultimul Paşte al lui Isus 22:1-38
Isus este vândut 22:39-53
Anchetat înaintea marelui preot 22:54-71
Anchetat înaintea lui Pilat 23:1-26
Răstignirea 23:27-49
Îngroparea 23:50-56
Învierea 24:1-48
Înălțarea la cer 24:49-53

Desigur, lista nu e completă, dar ne oferă o privire de ansamblu a vieții foarte active a Fiului Omului pe pământ. Cuvântul definitoriu pentru slujba Lui este „compasiunea“.

După ispitire, Isus *a venit la Nazaret, unde fusese crescut, şi, după obiceiul Său, în ziua sabatului, a intrat în sinagogă şi S-a sculat să citească* (Luca 4:16). El S-a dus în locul unde fusese crescut. Creşterea este un lucru important în viață. Aflăm că Isus obişnuia să meargă la biserică în ziua de sabat, căci crescuse într-un cămin evlavios.

Isus a afirmat aici că Dumnezeu L-a uns să predice captivilor izbăvirea şi să aducă veşti bune celor săraci şi cu inima zdrobită (Luca 4:18,19). El a ales un text din Isaia 61:2, care vesteşte scopul întregii Sale misiuni pe pământ. El a fost învestit şi trimis de Dumnezeu, divin calificat pentru lucrarea Sa. El este Ruda noastră Răscumpărătoare. El a fost făcut asemenea nouă, pentru ca să ne poată izbăvi. El a devenit om, pentru ca să-l poată aduce pe om aproape de Dumnezeu.

La începutul slujbei lui Isus, îi vedem pe cei din propriul Său oraş hotărâți să-L omoare (Luca 4:28-30). Ei spun: *Oare nu este acesta fiul lui*

Iosif? Este primul indiciu al respingerii Sale. El S-a proclamat pe Sine drept Mesia (Luca 4:21). Ei s-au simțit ofensați de sugestia Lui că Mesia al lor, al evreilor, va fi trimis şi la Neamuri (vezi Luca 4:24-30). Ei erau convinşi că harul lui Dumnezeu urma să se limiteze la evrei, aşa că au fost gata să-L ucidă. El a refuzat să facă vreo minune printre ei, din pricina necredinței lor. Ei au încercat să-L arunce în prăpastie, dar El a scăpat, ducându-Se la Capernaum (Luca 4:29-31). (Din compararea textului de la Luca 4:16 cu Matei 13:54, reiese că a făcut o altă vizită la Nazaret, peste câteva luni, cu aceleaşi rezultate.)

O EVANGHELIE MONDIALĂ

Evreii urau Neamurile, din pricina felului cum au fost tratați de aceştia când au fost captivi în Babilon. Pe aceşti neevrei îi priveau cu dispreț. Îi considerau necurați şi duşmani ai lui Dumnezeu. Luca Îl prezintă pe Isus ca dărâmând aceste bariere dintre evrei şi Neamuri, făcând din pocăință şi credință singura condiție de a intra în Împărăție. *…şi să propovăduiască, în numele Său, pocăința şi iertarea păcatelor tuturor națiunilor, începând de la Ierusalim* (Luca 24:47). Evanghelia lui Isus Cristos nu este doar una dintre religiile lumii. Este adevărul viu al lui Dumnezeu, adaptat la toate națiunile şi la toate categoriile de oameni. Citiți Romani 1:16.

Ca Fiu al Omului, Cristos priveşte la nevoile Neamurilor în acelaşi fel în care priveşte la nevoile tuturor oamenilor. În Luca 6, care este identic ca substanță cu Predica de pe Munte din Matei, găsim pur şi simplu învățături morale generale, adaptate la nevoile şi cerințele tuturor oamenilor. În Luca 6:20-49. el comasează în doar câteva versete ceea ce Matei redă pe parcursul a trei capitole, respectiv 5–7. Spre deosebire de Matei, Luca nu se referă deloc la „lege şi profeți".

Isus rosteşte aici cuvinte de toată frumusețea pentru ucenicii Săi. Fericirile sunt un tablou al creştinului. Fiecare începe cu „binecuvântați sunt" [în engleză, n.tr.]. Nu ceea ce te străduieşti tu să fii, ci ceea ce eşti tu în Cristos – iată ce îți aduce bucurie. Fericirile sunt un tablou al lui Cristos. Ele sunt o imagine a feței lui Isus Cristos, ce îl descriu cu adevărat, fără paradă, pe creştinul perfect.

UCENICII SUNT ÎMPUTERNICIȚI

Când sunt împuterniciți şi trimişi cei doisprezece (Luca 9), vedem un câmp mai larg de misiune. În Matei Îl auzim pe Domnul, spunând: *Să nu mergeți pe calea păgânilor şi să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor, ci să vă duceți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel* (Matei 10:6). Luca omite aceasta, spunând, în schimb: *Apoi i-a trimis să predice Împărăția lui Dumnezeu* şi *ei au plecat şi au mers din sat în sat, predicând Evanghelia şi vindecând pretutindeni* (Luca 9:2,6). El S-a dat pe Sine Însuşi. Slujirea noastră

trebuie să fie de acest fel.

Găsim puterea lui Isus asupra bolii şi a morții (Luca 7:1-17); Îl aflăm prietenul păcătosului. El *a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut* (Luca 19:10). El a fost numit un *prieten al vameşilor şi al păcătoşilor* (Luca 7:34).

ISUS CRISTOS, ÎNVĂȚĂTORUL

ŞCOLARII – Isus a fost învățătorul. Ucenicii Lui au fost învățați şi instruiți să ducă mai departe mesajul Său (Luca 6:12-16).

ŞCOALA – Înscrierea la această şcoală este păzită. Se cer rechizite. Dar, pe de altă parte, intrarea e uşoară. Nu există barieră de vârstă, sex, rasă sau culoare (citiți Luca 14:25-33).

CONDIȚII DE INTRARE – *Oricine nu-şi poartă crucea şi nu vine după Mine nu poate fi ucenicul Meu* (Luca 14:33).

EXAMENELE – Isus cunoaşte capacitățile şi slăbiciunile fiecărui student la şcoala Sa. Examenele Sale nu sunt aceleaşi pentru toți studenții. El dă teste individuale. Este uşor de urmărit testele lui Isus în cazul lui Petru. În Luca 5, El îl testează pe Petru în chestiunea ascultării (5:5). În Luca 9:18, i-a dat un „extemporal" impetuosului său elev, iar Petru a oferit un răspuns uimitor (Luca 9:18-20).

REGULILE CARE TREBUIE RESPECTARE – Trebuie menținută în orice moment o relație corectă cu Învățătorul. Mulți cred că doar petru că au intrat într-o relație cu marele Învățător, asta e tot ce se cere. Dar această părere este falsă. Trebuie să existe un studiu permanent al Cuvântului Său; apoi un timp de „laborator", ca să spunem aşa, în care să se practice rugăciunea (Luca 11:1-4) şi nu trebuie să lipsească timpul petrecut în sala de sport a exercițiului spiritual (Luca 9:59; 5:27).

PRACTICA ŞCOLARĂ – Isus nu numai că i-a învățat, ci i-a determinat să pună în practică mărețele fapte pe care le-a expus (Luca 10:1-12,28,36,37; 11:35; 12:8,9; 14:25-33; 18:18-26).

CURSURILE – Cursurile cuprind şi un studiu al Împărăției şi al Regelui (Luca 7:28; 8:1; 9:2,11,62; 13:20,21; 12:32; 19:12,15; 22:29; 13:28,29; 17:20; 18:29).

SUFERINȚA FIULUI OMULUI (Luca 20:1–23:56)

Isus stă la masă cu ucenicii Săi, celebrând sărbătoarea Paştelor. Cu această ocazie El a instituit ceea ce noi numim „Cina Domnului". Ascultați cuvintele Sale: *Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi… Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi* (Luca 22:19,20). Aceasta se deosebeşte de relatarea lui Matei şi cea a lui Marcu, unde ei spun: *Sângele Meu, care se varsă pentru mulți.* Dragostea Lui este exprimată într-un mod atât de personal la Luca! Evanghelistul adaugă: *Să*

faceți lucrul acesta spre amintirea Mea.

Priviți trista relatare a evenimentelor în legătură cu moartea Sa. Îi găsim pe ucenici certându-se asupra chestiunii de a şti care va fi cel mai mare în Împărăție (Luca 22:24-27). Din acel moment, îl urmărim pe Petru şi citim o istorie lamentabilă – una în care acesta se leapădă de Domnul şi Învățătorul său (Luca 22:54-62).

GHETSIMANE

Priviți în grădina Ghetsimane. Isus Se roagă *…şi sudoarea I Se făcuse ca nişte picături mari de sânge, care cădeau la pământ* (22:44). Luca ne spune că un înger a venit şi L-a întărit pe Fiul Omului. Matei şi Marcu omit mențiunea îngerului care L-a întărit.

În umbra grădinii, se apropia o ceată de soldați, în fruntea cărora se afla Iuda. El a păşit în față să-L sărute pe Isus, căci era ucenic, nu-i aşa? Dar Scripturile spuseseră că Isus va fi trădat de un prieten şi vândut pentru treizeci de arginți (Luca 22:47-62; Psalmul 41:9; Zaharia 11:12).

Cel mai grav e că ucenicii Săi L-au părăsit. Petru L-a tăgăduit şi toți L-au părăsit, fugind, cu excepția preaiubitului Ioan. Luca este singurul care ne spune că Isus l-a privit țintă pe Petru, tăgăduitorul, şi i-a frânt inima cu acea privire plină de iubire.

Mergem după Isus în sala mare a lui Pilat; apoi înaintea lui Irod (Luca 23:1-12). Continuăm drumul pe Via Dolorosa, care duce la cruce (Luca 23:27-38). Numai Luca redă denumirea de Calvar, care era termenul folosit de neevrei pentru Golgota. Luca omite o mare parte din relatarea lui Matei şi Marcu, dar el este singurul care consemnează rugăciunea Domnului (vezi Luca 23:13-46).

Erau trei cruci pe dealul Golgotei. Pe una din ele era un tâlhar, care murea pentru crimele sale. Şi această istorie ne este redată de Luca (Luca 23:39-45). Modul în care a fost salvat acest tâlhar este modul în care trebuie să fie salvat orice păcătos. El L-a crezut pe Mielul lui Dumnezeu, care murea pe cruce în acea zi, plătind pedeapsa pentru păcat.

Scena se încheie cu Fiul Omului strigând cu voce tare: *Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul.* Sutaşul, în armonie cu această Evanghelie, îşi aduce propria sa mărturie: *Cu adevărat, omul acesta era neprihănit.*

VICTORIA FIULUI OMULUI (Luca 24:1-53)

Ne întoarcem cu mare uşurare de la durerea şi moartea pe cruce, întunericul şi apăsarea crucii, la strălucirea şi gloria dimineții învierii.

Luca ne oferă o parte a scenei, pe care alții o lasă nepovestită. Este istoria călătoriei spre Emaus.

El le arată acestor ucenici că, în calitatea Lui de Domn al lor, înviat din morți, este acelaşi prieten plin de iubire şi înțelegere, care a fost şi

înainte de moartea Sa. După ce a mers pe drum şi a stat de vorbă cu ei, îi auzim pe aceşti ucenici rugându-L să intre şi să petreacă noaptea împreună cu ei. El Şi-a descoperit identitatea când Şi-a ridicat mâinile ce fuseseră străpunse pe cruce şi a frânt pâinea. Atunci L-au recunoscut, dar El S-a făcut nevăzut. Întorcându-se la Ierusalim, ei au găsit o mulțime de dovezi ale învierii Lui. El le-a dovedit că este un om adevărat, în carne şi oase. Toate aceste detalii aparțin evangheliei lui Luca.

Sunt consemnate nu mai puțin de unsprezece apariții ale lui Isus, de după învierea Sa, în care Domnul S-a arătat nu numai unor persoane individuale, ci unor grupuri de oameni şi chiar mulțimi. Mai întâi, femeilor, Mariei şi apoi celorlalte (Marcu 16; Ioan 20:14); apoi numai lui Petru (Luca 24:34); pe urmă celor doi care mergeau spre Emaus (Luca 24:13); celor zece apostoli în Ierusalim (Toma fiind absent din mijlocul lor) (Ioan 20:19); şi, în cele din urmă, celor şapte oameni la marea Tiberiadei (Ioan 21:1). Şi încă o dată întregului număr de apostoli, pe un munte din Galileea (Matei 28:16); şi după aceea celor 500 de frați deodată (I Corinteni 15:7) şi, în fine, micului grup de pe Muntele Măslinilor, la înălțarea Lui (Luca 24:51).

De trei ori ni se spune că ucenicii Lui L-au pipăit după ce a înviat (Matei 28:9; Luca 24:39; Ioan 20:27). De asemenea, El a mâncat împreună cu ei (Luca 24:42; Ioan 21:12,13).

În timp ce Isus Şi-a pus mâinile peste ei să-i binecuvânteze, a fost *înălțat la cer* (Luca 24:51). Faptul că a fost „înălțat" din nou relevă că era om.

Acum nu mai este un Cristos local, mărginit la Ierusalim, ci este un Cristos universal. El le-a putut spune ucenicilor Săi, care-L jeleau, crezând că odată dus, nu mai putea fi cu ei: *Iată, Eu sunt cu voi întotdeauna.* Cât de mult se deosebea speranța şi bucuria acelor urmaşi aleşi de disperarea şi ruşinea lor la răstignire! Ei s-au întors la Ierusalim, plini de bucurie.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: OMUL „FĂCUT ASEMENEA FRAȚILOR SĂI" Luca 1:1–3:38
Luni: OMUL „ISPITIT LA FEL CA NOI" Luca 4:1–8:3
Marți: OMUL „SIMȚIND ÎMPREUNĂ CU NOI SLĂBICIUNILE NOASTRE" Luca 8:4–12:48
Miercuri: OMUL – „TREBUIE SĂ MĂ OCUP CU LUCRĂRILE TATĂLUI MEU" Luca 12:49–16:31
Joi: OMUL – „NICIODATĂ N-A VORBIT VREUN OM CA OMUL ACESTA" Luca 17:1–19:27
Vineri: OMUL, RUDA NOASTRĂ RĂSCUMPĂRĂTOARE Luca 19:28–23:56
Sâmbătă: OMUL ÎN GLORIA ÎNVIERII Luca 24:1-53

Capitolul 31

Să înțelegem Ioan

Ioan Îl înfățișează pe Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu

MESAJUL CĂRȚII:
„Cuvântul lui Dumnezeu“ Ioan 1:1

Autorul arată scopul acestei cărți în primele optsprezece versete, numite „Prologul“, pentru ca apoi să precizeze acest lucru în Ioan 20:31.

Ioan a scris pentru a demonstra că Isus este Cristosul, Mesia cel promis (pentru evrei), şi Fiul lui Dumnezeu (pentru Neamuri), şi să-i conducă pe credincioşi la o viață de divină părtăşie cu El. Cuvântul cheie este verbul „a crede“. Cuvântul acesta se întâlneşte de 98 de ori în cartea de față.

Tema evangheliei lui Ioan este Dumnezeirea lui Isus Cristos. Aici găsim prezentată, mai mult decât în oricare altă carte, calitatea de Fiu Divin a lui Isus. În această evanghelie ni se arată că „Pruncul Betleemului“ nu a fost altul decât „singurul născut din Tatăl“. Sunt date dovezi şi mărturii fără număr. Deşi *toate lucrurile au fost făcute prin El*, măcar că *în El era viața,* totuşi *El a fost întrupat şi a locuit printre noi.* Nici un om nu-L poarte vedea pe Dumnezeu; prin urmare, Cristos a venit să-L facă cunoscut.

Omisiuni în Ioan

Nu se consemnează nici o genealogie – nici spița sa juridică prin filiera lui Iosif (aşa cum o redă Matei), nici descendența Sa ca persoană, prin intermediul Mariei (aşa cum o găsim la Luca).

Nici o relatare despre naşterea Sa – asta pentru că El „era la început“.

Nimic despre copilăria Sa.

Nimic despre ispitirea Sa. Mai degrabă, Isus este prezentat drept Cristos Domnul, nu Cel care a fost ispitit în toate privințele ca noi.

Nici o schimbare la față.

Nici o numire a ucenicilor Săi.

Nici o parabolă în Ioan.

Nici o relatare despre înălțarea Sa la cer.

După cum, nu găsim nimic despre Marea Împuternicire.

Titlurile Sale sunt semnificative

Doar aici El este numit „Cuvântul“
Creatorul
Singurul născut din Tatăl
Mielul lui Dumnezeu
Revelația marelui „EU SUNT“ (a se vedea Exod 3:14).

SCRIITORUL

Autorul a fost Ioan, un „fiu al tunetului“, „ucenicul pe care l-a iubit Isus“. Tatăl lui a fost Zebedei, un pescar înstărit; mama sa se numea Salome, fiind o urmaşă devotată a Domnului, care era, probabil, sora Mariei, mama lui Isus (Marcu 15:40; Ioan 19:25). Fratele lui Ioan a fost Iacov. Poziția sa în societate era întrucâtva superioară pescarului de rând.

Ioan va fi avut circa 25 de ani, când Isus l-a chemat. El fusese un urmaş al lui Ioan Botezătorul. În domnia lui Domițian, Ioan Ucenicul a fost exilat pe insula Patmos, dar ulterior a revenit la Efes, devenind pastorul acelei biserici minunate. El a trăit în acel oraş până la o vârstă înaintată, fiind ultimul dintre cei doisprezece ucenici aflați în viață. În această perioadă şi-a scris el evanghelia, care se ocupă, în principal, cu Dumnezeirea lui Cristos, împreună veşnic cu Tatăl.

Ioan a scris la aproape o generație după ceilalți evangheliști, în intervalul dintre anii 80 şi 100 d.Cr., la finele primului veac, când Noul Testament era complet, cu excepția scrierilor sale. Evanghelia fusese predicată; Pavel şi Petru suferiseră moarte de martir şi toți ceilalți apostoli muriseră; Ierusalimul fusese distrus de legiunile romane, conduse de Titus, în anul 70 d.Cr.

Toate evangheliile sinoptice, Matei, Marcu şi Luca, au fost scrise înainte de anul 70 d.Cr., anul fatidic al nimicirii Ierusalimului. Deja se iviseră învățători falşi, care tăgăduiau că Cristos este Fiul lui Dumnezeu, venit în trup. Prin urmare, Ioan a scris, subliniind aceste fapte, redând cuvintele şi lucrările lui Isus care-i dezvăluie puterea şi gloria Sa divină.

Ioan este mai elevată ca ton şi mai înălțată în vederile sale decât celelalte evanghelii. În fiecare din primele trei capitole, Cristos este privit în relațiile umane cu pământenii, dar la Ioan găsim relații spirituale cu oameni cereşti. Haideți să le analizăm împreună.

Ca şi la Luca, grija divină a fost să păzească perfecțiunea Domnului nostru în umanitatea Sa; tot aşa, în Ioan Dumnezeirea Lui este salvgardată. În vremea noastră, când întâlnim abateri tot mai răspândite de la adevăr, se impune să subliniem Dumnezeirea lui Cristos Isus.

În Ioan, Isus este arătat ca locuind cu Dumnezeu înainte de a fi fost creată vreo făptură (Ioan 1:1,2). El este numit *singurul născut din Tatăl* (1:14). *Acesta este Fiul lui Dumnezeu* (1:34, etc.).

De treizeci şi cinci de ori El Se referă la Dumnezeu ca „Tatăl Meu“.

De douăzeci şi cinci de ori El spune: „Adevărat, adevărat“ – vorbind cu autoritate.

Pe lângă propriile Sale afirmații, 6 martori diferiți Îi atestă autoritatea.

Dumnezeirea Sa, revelată în fiecare capitol

Capitolul

1. În mărturisirea lui Natanael: *Tu eşti Fiul lui Dumnezeu* (v. 49).
2. În minunea din Cana: *dezvăluindu-Şi astfel gloria* (v. 11).
3. În cuvântul Său către Nicodim, El a spus că este *singurul Fiu născut* (v. 16).
4. În conversația cu samariteanca, El a afirmat: *Eu, care vorbesc cu tine, sunt Acela* [Mesia] (v. 26).
5. Omului neputincios, El i-a dezvăluit că *glasul lui Dumnezeu* va da viață (v. 25).
6. În capitolul despre „Pâinea din cer“, El recunoaşte că El este *Pâinea lui Dumnezeu… care Se coboară din cer şi dă viață lumii* (v. 33)
7. În capitolul despre „Apa Vieții“, El proclamă: *Să vină la Mine şi să bea* (v.37)
8. Evreilor necredincioşi, El le-a dezvăluit: *mai înainte de a se fi născut Avraam, Eu sunt* (v.58).
9. Orbului i s-a spus că: *Cel care vorbeşte cu tine – Acela este!* [Fiul lui Dumnezeu] (v.37).
10. Isus a declarat: *Eu şi cu Tatăl suntem una* (v.30).
11. Declarația Martei: *Tu eşti Cristosul, Fiul lui Dumnezeu* (v.27).
12. Grecilor: *Şi după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage pe toți la Mine* (v. 32).
13. La cină, a spus: *Voi Mă numiți „Învățătorul şi Domnul“, şi bine faceți, pentru că sunt* (v.13).
14. În afirmația Sa: *Voi credeți în Dumnezeu; credeți şi în Mine!* (v.1).
15. Asemănându-ne cu mlădițele de pe o viță de vie, El a spus: *Despărțiți de Mine nu puteți face nimic* (v.5).
16. Când promite Duhul Sfânt, El spune: *vi-L voi trimite* (v.7).
17. În acest capitol al rugăciunii, El spune: *Proslăveşte pe Fiul Tău* (v.1)
18. La procesul Său, El spune: *Tu zici că sunt rege* (v.37).
19. În ispăşirea Sa, El a avut dreptul să spună: *S-a sfârşit* (v.30).
20. În mărturisirea sa, Toma necredinsiosul a exclamat: *Domnul meu şi Dumnezeul meu* (v.28)!
21. Când a pretins ascultare: *Tu urmează-Mă!* (v.22).

ŞAPTE MARTORI

Cartea Ioan a fost scrisă ca oamenii să creadă că Isus Cristos este Dumnezeu. Ioan aduce şapte martori la bară, care să dovedească această realitate. Iată-i. Deschideți Scriptura şi ascultați mărturia fiecăruia.

Ce spui, Ioan Botezătorul? *El este Fiul lui Dumnezeu* (1:34).

Care este concluzia ta, Natanael? *Tu eşti Fiul lui Dumnezeu* (1:49)

Ce ştii tu, Petru? *Tu eşti Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu* (6:69).

Ce crezi tu, Marta? *Tu eşti Cristosul, Fiul lui Dumnezeu* (11:27).

Care este verdictul tău, Toma? El este *Domnul meu şi Dumnezeul meu* (20:28).

Care e declarația ta, Ioan? *Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu* (20:31).

Ce spui despre Tine Însuți, Cristos? *Sunt Fiul lui Dumnezeu* (10:36).

ŞAPTE MINUNI

Pe lângă cei şapte martori din Ioan, găsim şapte semne sau minuni, care dovedesc că El este Dumnezeu. *Căci nimeni n-ar putea face semnele săvârşite de Tine, dacă n-ar fi Dumnezeu cu el* – au fost cuvintele lui Nicodim (Ioan 3:2).

Priviți aceste semne în succesiunea lor pe parcursul cărții:

Schimbarea apei în vin 2:1-11
Vindecarea fiului unui nobi. 14:46-54
Vindecarea omului de la Betesda 5:1-47
Hrănirea celor 5.000. . . . . 6:1-14
Umblarea pe apă 6:15-21
Vindecarea orbului 9:1-41
Învierea lui Lazăr 11:1-57

CELE ŞAPTE DECLARAȚII „EU SUNT“

Mai este o altă dovadă a Dumnezeirii Sale ce se succede pe parcursul evangheliei lui Ioan. El Îşi dezvăluie natura Sa Dumnezeiască în cele şapte „EU SUNT“ ale cărții, spunând:

EU SUNT pâinea vieții 6:35
EU SUNT lumina lumii. 8:12
Înainte de a fi fost Avraam, EU SUNT 8:58
EU SUNT bunul Păstor 10:11
EU SUNT învierea şi viața 11:25
EU SUNT calea, adevărul şi viața 14:6
EU SUNT adevărata viță 15:1

Numai Ioan consemnează triumfătorul strigăt: „S-a sfârşit!“ Lucrarea sfârşită a mântuirii este realizată numai de Fiul lui Dumnezeu (Ioan 19:30).

Ioan spune că a scris evanghelia sa pentru ca oamenii să creadă că

Isus este Cristosul. Şi această declarație se face în special pentru iudei, ca să-i conducă la o credință personală în istoricul Isus, „ca Mesia“, care a venit ca împlinire a tuturor profeților Vechiului Testament.

În Ioan, este revelat Cristos Mesia. Mesia înseamnă „Unsul lui Dumnezeu“ venit ca Rege.

Natanael spune: *Rabi, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu; Tu eşti Regele Israelului* (1:49).

Samaritencei de la fântână Isus Se declară a fi Mesia, cel mult aşteptat (4:26).

Lui Pilat, Isus îi mărturiseşte că El este Rege.

Sunt mai multe moduri de memorare a conținutului cărții Ioan. Vom menționa doar câteva. Unul dintre ele ne spune ce cred oamenii că este Fiul lui Dumnezeu.

Ce au crezut diferite persoane despre Cristos 1–5
Ce a spus Cristos despre El Însuşi 6–10
Ce au crezut mulțimile despre Cristos 11–20

TREI CHEI

Conform Dr. S. D. Gordon, ar exista trei chei care ne ajută să descuiem evanghelia lui Ioan.

CHEIA DE LA UŞA DIN SPATE – Ioan 20:31

Această cheie descuie întreaga carte şi declară scopul evangheliei.

CHEIA DE LA UŞA LATERALĂ – Ioan 16:28

Lateral, puțin în spate, se află a doua cheie. La cina cea din urmă cu ucenicii Săi, Isus le descoperă acest adevăr: *Eu am ieşit de la Tatăl şi am venit în lume; acum las lumea şi Mă duc la Tatăl.* Gândul Său constant era că fusese cu Tatăl. El a coborât jos pe pământ cu o misiune şi a stat 33 de ani. El avea să Se întoarcă la Tatăl Său.

CHEIA DE LA UŞA DIN FAȚĂ – Ioan 1:11,12

Această cheie e atârnată chiar în față, afară, jos, ca să poată ajunge orice copil la ea. *Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu.*

Aceasta este Marea Cheie – cheia principală a întregii case. Folosindune de ea, putem permite uşii de la intrare să fie larg deschisă. Oricine crede poate intra.

MARELE PROLOG (Ioan 1:1-18)

Deschidem cartea Ioan cu această întrebare în minte: *Ce credeți voi despre Cristos?* (Matei 22:42) Este El doar cel mai mare învățător care a trăit vreodată, sau este cu adevărat Dumnezeu? A fost El unul dintre profeți, sau este El Mântuitorul lumii, a cărui venire a fost prezisă de profeți?

Tot ce urmează să discute Ioan în această carte este comprimat în aceste

prime optsprezece versete.

Să studiem această evanghelie, având bine întipărit scopul urmărit de Ioan. Citiți-l din nou, în Ioan 20:31. Citind cartea, să vedem cum se derulează planul şi cum este se evidențează scopul.

FIUL LUI DUMNEZEU

Ioan îşi începe minunata mărturie cu Isus Cristos, înainte de întruparea Sa. Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru ca, prin aceasta, să poată deveni Fiul Său, căci El ESTE eternul Fiu.

Comparând primele versete din Ioan cu celelalte trei evanghelii, vedem ce diferită este deschiderea ei şi cât de slăvită este. Omițând naşterea lui Isus, Fiul Omului, Ioan începe „înainte de toate lumile". Citiți Ioan 1:1-18 cu toată atenția. Ea se deschide asemenea cărții Geneza. Isus este înfățişat ca Fiul lui Dumnezeu.

Domnul nostru nu a avut nici un început. El „a fost" la început. El este etern. Cristos a fost înainte de toate lucrurile; de aceea, Isus nu face parte din creație, ci ESTE El Însuşi Creatorul (Col. 1:16; Evr. 1:2).

Cuvântul era cu Dumnezeu. El este o Persoană a Dumnezeirii. El Se numeşte „Cuvântul". El a venit să-L facă cunoscut pe Dumnezeu, să ne vorbească despre Dumnezeu. După cum cuvintele exprimă gândurile, tot aşa Cristos Îl exprimă pe Dumnezeu. După cum cuvintele dezvăluie inima şi mintea, tot aşa Cristos Îl exprimă pe Dumnezeu. Isus i-a spus lui Filip: *Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut şi pe Tatăl Meu* (Ioan 14:7).

Apoi vine minunatul anunț că *toate lucrurile au fost făcute de El* şi *în El era viața şi viața era lumina oamenilor;* da, El *a fost făcut trup şi a locuit printre noi.* Aici este redată toată pleiada de declarații pe care le face Cristos despre Sine, afirmând că este cu adevărat Dumnezeu. Lumina Vieții, Cel care Îl face cunoscut pe Dumnezeu Tatăl şi Cel care botează cu Duhul Sfânt.

FIUL OMULUI

Evanghelia lui Ioan nu începe cu staulul din Betleem, ci înainte de a fi fost create toate lumile: „la început". Isus a fost Fiul lui Dumnezeu, înainte de a Se întrupa şi a locui printre noi. *La început era Cuvântul.* Ce mult se aseamănă aceasta cu Geneza!

Cristos a devenit ceea ce nu fusese înainte – un om. Dar Cristos nu a încetat să fie Dumnezeu. El a fost Dumnezeu-Omul. El a trăit într-un cort de carne, aici în această lume, 33 de ani. Termenul „încarnare" [sau „întrupare"] provine din două cuvinte latineşti, „in" şi „caro", care înseamnă „carne". Aşadar, Cristos a fost Dumnezeu în carne.

Omul păcătuise şi-şi pierduse chipul lui Dumnezeu; prin urmare, Cristos, *chipul Dumnezeului celui nevăzut,* (Col. 1:15) a venit să locuiască în om.

Nici un om nu-L poate vedea pe Dumnezeu; de aceea, singurul Fiu născut, care era *în sânul Tatălui,* a venit să ni-L facă cunoscut.

Chiar şi mărturia lui Ioan Botezătorul diferă în evanghelia lui Ioan. În Matei, el ne spune despre „împărăția care va veni". În Luca, el predică pocăința. În Ioan, Botezătorul este un martor al Luminii, ca toți oamenii să creadă (1:7). El îndreaptă privirile ascultărilor spre „Mielul lui Dumnezeu" (1:32-36). Acestea sunt trăsăturile caracteristice ale evangheliei pe care o studiem acum.

Isus este Dumnezeu Însuşi în chip uman, venind pe pământ. Isus este Martorul Tatălui pentru oameni. Isus Îl cunoştea pe Tatăl. El a trăit cu El de la început. El S-a coborât ca să ne spună ce ştia El. El a dorit ca oamenii să-L cunoască pe Tatăl cum Îl cunoştea El.

El ne-a spus prin cuvintele Sale, prin faptele Sale, prin caracterul Său, prin dragostea Sa, dar mai presus de toate, prin faptul că a murit pe cruce şi a înviat din morți a treia zi. Toate acestea înseamnă că a făcut cunoscut, că a mărturisit, că a spus.

Cum a fost Cristos-Cuvântul primit? Citiți Ioan 1:11: *A venit la ai Săi* [evreii]*, dar ai Săi nu L-au primit.* El S-a prezentat pe Sine ca Rege al poporului Său, dar a fost respins. Peste tot în cartea aceasta Îl vedem pe Isus făcând separație în mulțimi. Pe măsură ce El iese afară, rostind adevărul, mulțimile ascultă. Alții cred, alții Îl resping. O adevărată tragedie! Dar nu toți L-au respins. Ioan prezintă rezultatele credinței.

Întreg Prologul acesta se ocupă de Cristos înainte de întruparea Sa. Dumnezeu nu L-a trimis pe Cristos în lume ca El să poată deveni Fiul Său. Cristos este Fiul etern. El este Cuvântul etern. Isus nu este altul decât Iehova al Vechiului Testament, „Dumnezeu manifestat în trup". În Luca Îl vedem pe Cristos coborându-Se la nevoile omului; în Ioan, Îl vedem atrăgându-i la Sine (12:32).

Nu uitați: Ioan scrie cu scopul de a dovedi că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

CALEA MÂNTUIRII

Ce trebuie să facem pentru a fi mântuiți: (Ioan 1:12)

CE SĂ FACI: „Să crezi" şi „să primeşti".

REZULTATUL: Devii un copil al lui Dumnezeu.

De ce nu trebuie să ții cont pentru a fi mântuit

Uneori cel mai bun mod de a înțelege ce este un lucru este să afli ce nu este. În Ioan 1:13, Ioan ne spune ce nu este mântuirea: *născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.* Pe toate aceste lucruri contează oamenii astăzi să obțină viața veşnică. „Naşterea din nou" ne face „fii ai lui Dumnezeu".

Nu din sânge – adică nu ereditar. Ce mult depindem de naşterea din

„familie bună“!

Nu din voința firii – cultură şi educație. Nu ceea ce cunoaştem, ci *în Cine* credem, iată ce ne salvează!

Nu din voința unui om – prestigiu şi influență.

Ci din Dumnezeu – prin puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Dumnezeu Se coboară şi ne răscumpără, cu condiția ca noi să-L credem şi să-L primim pe El ca Mântuitor şi Domn al nostru.

LUCRAREA PUBLICĂ (Ioan 1:19–12:50)

Când a păşit Ioan Botezătorul pe scenă, a început marea dramă a evangheliei lui Ioan. *Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul* – a declarat Isus (Matei 11:11). El a fost Precursorul lui Mesia. În evanghelia de față, Ioan Botezătorul nu este descris. El doar aduce mărturie că Isus este Mesia (1:18-34).

O delegație de iudei şi preoți a fost trimisă la Ioan să-l întrebe cine zice că este el. El le-a spus că nu este Mesia; el nu era nici măcar Ilie sau vreunul din ceilalți profeți de care a vorbit Moise, ci doar *glasul celui care strigă în pustiu: „Îndreptați calea Domnului“.*

A doua zi, văzându-L pe Isus, Ioan Îl arată şi exclamă: *Iată Mielul lui Dumnezeu!*

În fine, Ioan Botezătorul indică încă un semn. Îl va recunoaşte pe Mesia întrucât Îl va vedea pe *Duhul coborându-Se şi rămânând peste Cel ce botează cu Duhul Sfânt* (1:33). Deci Ioan adaugă: *Şi eu am văzut lucrul acesta şi am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.*

Ucenicii lui Isus au fost convinşi de Dumnezeirea Lui prin prima minune săvârşită de El: transformarea apei în vin. El doar a rostit cuvintele, şi s-a făcut cum a zis. Acesta a fost unul din marii factori care au adus credință în inimile ucenicilor. Acesta a fost primul „semn“ care a dovedit că El a fost Mesia (vezi 2:11).

Era doar un singur loc de unde Isus putea să-Şi înceapă misiunea – în Ierusalim, capitala țării. În noaptea dinaintea Paştelor, Domnul a intrat în templu şi, luând un bici de fire împletite, ca semn al autorității Sale, a curățat sanctuarul, pe care l-a declarat casa Tatălui Său. Prin acest act a arătat că este chiar Fiul lui Dumnezeu.

Când dregătorii au cerut un „semn“ prin care să dovedească autoritatea Sa, când Isus a curățat templul şi i-a scos afară pe schimbătorii de bani, El a spus: *Stricați templul acesta şi în trei zile îl voi ridica la loc.* Dregătorii au fost revoltați, căci trebuiseră patruzeci şi şase de ani ca să se ridice acel edificiu. *Dar El vorbea despre templul trupului Său,* explică Ioan (2:19-22). Dovada supremă a Dumnezeirii lui Cristos este învierea.

Isus i-a dat lui Nicodim minunatele învățături despre viața veşnică şi despre

dragostea Sa (3:16), precum şi despre naşterea din nou (Ioan 3:6). Nicodim a fost un om drept şi moral; şi totuşi, Cristos i-a spus: *Trebuie să vă naşteţi din nou.* Dacă Isus i-ar fi spus asta femeii din Samaria, Nicodim ar fi fost de acord cu El. Ea nu era iudeică şi, de aceea, nu se putea aştepta la ceva pe temeiul naşterii sale ca samariteancă. Dar Nicodim era iudeu din naştere şi, prin urmare, avea dreptul să se aştepte la ceva de pe acest temei. Dar lui i-a spus Isus: *Trebuie să vă naşteţi din nou* pentru a intra în Împărăţia Cerurilor. Tu te-ai născut din nou, iubite cititor?

Asemenea evreilor din vremea lui, Nicodim cunoştea legea lui Dumnezeu, dar habar nu avea despre dragostea lui Dumnezeu. El era un om moral. Îl onora pe Isus ca Învăţător, dar nu-L cunoştea ca Mântuitor. Exact de asta are nevoie lumea astăzi. Oamenii Îl pun pe Isus în fruntea listei de învăţători ai lumii, dar nu I se închină Lui, ca Dumnezeul adevărat.

Isus i-a descoperit unei femei adevărul faptului că El este Mesia. Această istorie ne arată cât de mult valorează în ochii lui Cristos un singur suflet. El a adus-o pe această femeie imorală faţă în faţă cu El Însuşi şi i-a arătat ce fel de viaţă ducea ea. Concepţia ei labilă despre căsnicie nu se deosebeşte de vederea adoptată astăzi de mulţi oameni. Cristos nu a condamnat-o, nici nu a judecat-o, dar i-a revelat că El este singurul care poate să-i împlinească nevoile. Cristos i-a descoperit minunatul adevăr după care El este apa vieţii. Numai El poate satisface. Fântânile lumii nu aduc satisfacţie. Oamenii încearcă totul, dar tot neîmpliniţi rămân, fără odihnă şi nefericiţi. A crezut femeia respectivă în Cristos? Ce a făcut ea? Acţiunile ei au vorbit mai puternic decât orice cuvinte ar fi putut-o face. Ea s-a întors şi, prin simpla ei mărturie, a adus un oraş întreg la Cristos (4:1-42).

Din vindecarea fiului unui nobil, vedem al doilea semn al Dumnezeirii lui Cristos. În timpul întrevederii cu sutaşul, Îl găsim pe Isus aducând pe acest om la o mărturisire deschisă a lui Cristos ca Domn – da, şi întreaga lui familie unindu-se cu el (4:46-54).

Minunea hrănirii celor 5.000 a fost o pildă demonstrată. Isus Însuşi era Pâinea din cer. El a voit să le spună că tuturor celor care-şi pun încrederea în El, El le va dărui satisfacţie şi bucurie (6:35).

Oamenii au voit să-L facă pe Cristos Regele lor, întrucât era în stare să-i hrănească. Cât de mult se aseamănă cu oamenii de astăzi! Ei tânjesc după cineva care poate să le dea mâncare şi îmbrăcăminte. Dar Cristos nu voia să fie Rege în condiţiile lor. El a dat drumul mulţimii entuziasmate şi S-a retras pe un munte. Oamenii au rămas dezamăgiţi că El n-a voit să fie un lider politic *şi nu mai umblau cu El* (6:66).

Oamenii au fost divizaţi din pricina lui Isus (7:40-44). Necredinţa se transforma în ostilitate de-a dreptul, dar în adevăraţii săi urmaşi credinţa creştea. Unii oameni spuneau: „El e un om bun“. Alţii spuneau: „Ba nu!“

Oamenii sunt obligați să spună ba una, ba alta despre Cristos, când vine vorba să evalueze afirmațiile Sale. El este fie Dumnezeu, fie un impostor. Nu există teren neutru.

Vindecarea orbului L-a condus pe Isus să-i dezvăluie acestui om cine era. Când „l-au dat afară" din pricina mărturisirii sale despre Cristos, Isus a ținut discursul Său despre Bunul Samaritean (capitolul 10). Vezi rezultatele contrare produse de cuvintele Sale în 10:19-21. Observați acuzația de blasfemie care I-au adus-o ei lui Cristos, când a spus El: *Eu şi Tatăl Meu suntem una* şi *iudeii iarăşi au luat pietre ca să-L ucidă* (10:31). Ce s-a întâmplat, în fața acestui val de critici şi opoziție? (10:42).

Învierea lui Lazăr e „semnul" final al evangheliei lui Ioan. Celelalte evanghelii redau învierea fiicei lui Iair şi a fiului văduvei din Nain. Dar în acest caz Lazăr fusese mort de patru zile. În realitate, oare ar fi mai greu pentru Dumnezeu să învie pe un om decât pe altul? Totuşi învierea aceasta a avut un efect profund asupra liderilor (11:47,48). Marea declarație pe care Isus a făcut-o Mariei cu privire la Sine este consemnată aici: *Eu sunt învierea şi viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar muri, va trăi. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi şi oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi tu lucrul acesta?* (Ioan 11:25,26)?

Această scenă se încheie cu intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim. Lucrarea Sa publică ajunsese la capăt. Se consemnează că mulți dintre conducătorii de seamă au crezut în El, fără să mărturisească pe față acest lucru.

UIMITOARELE AFIRMAȚII ALE LUI ISUS

Declară că este egal cu Dumnezeu:

Îl numeşte pe Dumnezeu *Tatăl Meu* (5:17). Iudeii ştiau prea bine ce vrea să zică El. „S-a făcut pe Sine egal cu Dumnezeu", au spus ei. Ei ştiau că El afirmase că Dumnezeu e Tatăl Său într-un sens în care El nu este Tatăl niciunui alt om.

Declară că este lumina lumii:

Eu sunt lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții (Ioan 8:12).

Declară că este etern cu Dumnezeu:

Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte de a se fi născut Avraam, Eu sunt (Ioan 8:58). Această declarație de a fi fost din eternitate cu Dumnezeu nu a fost o greşeală. El era fie Fiul lui Dumnezeu, fie un impostor! Nici nu e de mirare că iudeii „au luat pietre ca să arunce în El".

LUCRAREA INTIMĂ (Citiți Ioan 13–17)

În punctul acesta, lăsăm mulțimea şi-L urmăm pe Isus, trăindu-Şi ultima

săptămână a vieții Sale pe pământ, înainte de răstignirea Sa. Numim aceasta: Săptămâna Patimilor.

Duminică – intrarea triumfală în Ierusalim.
Luni – curățirea templului.
Marți – conflicte la templu.
Seara – discursul de pe Muntele Măslinilor.
Joi – pregătirea pentru Paşte.
Seara – Cina cea de Taină, cu ucenicii Săi.

ULTIMA SEARĂ ÎMPREUNĂ

Ultimele cuvinte sunt totdeauna importante. Isus urmează să-Şi părăsească ucenicii; prin urmare, le dă ultimele instrucțiuni. Pasajul acesta, respectiv capitolele 13 la 17, s-a numit Sfânta Sfintelor din Scriptură. Citiți-l într-o singură şedință.

Iudeii Îl respinseseră definitiv pe Isus. Acum El îi strânge pe ai Săi în jurul Său, într-o odaie de la catul de sus, să le spună multe secrete, înainte de a Se despărți de ei. El voia să-i mângâie pe ucenici, căci ştia ce greu le va fi după ce va lipsi din mijlocul lor. Vor fi ca nişte oi fără păstor.

Este minunat să vedem cum Isus a ales şi i-a iubit pe nişte oameni ca aceştia. Ei par o adunătură de „nulități", cu excepția lui Petru şi Ioan. Dar ei erau „ai Săi" şi erau iubiți de El. Una din specialitățile lui Isus este să facă „cineva" din „nimenea". Chiar asta a făcut cu primul Său grup de urmaşi şi asta a continuat să facă de atunci încoace, de-a lungul veacurilor.

Ce tablou uimitor avem în Ioan 13:1-11! Isus, Fiul lui Dumnezeu, Se încinge cu un ştergar, ia un lighean în binecuvântatele Sale mâini, şi spală picioarele ucenicilor Săi! El a dorit ca şi noi să slujim în acelaşi spirit. El ne-a învățat că măreția întotdeauna se măsoară prin slujire. Nu-i putem iubi pe alții, dacă nu trăim pentru alții (16,17). Cristos a spus: *Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru.* Cel mai mare negustor din oraş este cel care deserveşte cel mai mare public.

Isus prezice că va fi trădat de Iuda (13:18-30). Iuda iese afară în noapte. Era noapte şi în inima lui Iuda. Părtăşia aduce lumină. Păcatul aduce întuneric. Ce privelişte jalnică este Iuda! Prilejurile sale de a-L cunoaşte pe Isus fuseseră neîntrecute, dar el L-a respins pe Domnul. Asta poate face necredința. Credința înseamnă viață; necredința înseamnă moarte.

După ce Şi-a anunțat plecarea, Domnul le-a dat ucenicilor „o poruncă nouă", să se iubească unii pe alții. *Prin aceasta vor cunoaşte toți oamenii că sunteți ucenicii Mei.* Ucenicia se testează nu prin crezul pe care-l repetați; nu prin cântările pe care le cântați; nici prin ritualul pe care-l țineți, ci prin faptul că vă iubiți unii pe alții. Măsura în care creştinii se iubesc

unii pe alții este măsura în care lumea crede în ei sau în Cristosul lor. Este testul suprem al uceniciei. El aminteşte din nou de această „poruncă nouă“ în Ioan 15:12.

RĂSPUNSUL LUI CRISTOS PENTRU VIAȚA DE DINCOLO

Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți şi voi (14:2,3). Acesta e leacul lui Isus pentru necazurile inimii – credința în Dumnezeu. Între al treisprezecelea şi al paisprezecelea capitol nu există nici o pauză. Isus Îşi continuă discursul. O, câte inimi au intrat în odihnă şi din câți ochi au fost şterse lacrimile, prin aceste cuvinte din Ioan 14!

Isus vorbise despre Tatăl Său, dar acum El vorbeşte despre cealaltă Persoană a Dumnezeirii: Duhul Sfânt. Dacă Cristos Se va duce, Îl va trimite pe Mângâietorul, şi El va rămâne necurmat cu ei. Aceasta este minunata promisiune pentru copilul lui Dumnezeu! Isus repetă această făgăduință în capitolul 15 şi 16. Căutați-le (15:26; 16). Puțini cunosc această Prezență în viața lor! Prin puterea Sa trăim noi. Niciodată să nu tratăm pe Duhul Sfânt ca pe un lucru. El este o Persoană. El este Persoana a treia din Dumnezeire.

Pacea Mea v-o las, pacea Mea v-o dau. Aceasta este moştenirea pe care ne-a lăsat-o Cristos. Singura pace de care ne putem bucura în lumea aceasta este pacea Sa.

Isus dezvăluie secretul real al vieții creştine ucenicilor Săi, în Ioan 15. *Rămâneți în Cristos.* El este sursa vieții. Rămâneți în Cristos, după cum mlădița rămâne în viță. Mlădița nu se poate separa, unindu-se cum voieşte de trunchi. Ea trebuie să rămână în viță, dacă vrea să aducă rod. Aceasta e imaginea vieții noastre în Cristos! Trăiți şi umblați în Cristos, şi veți aduce roadă. Dacă nu rămâi în Cristos, curând roada va dispare.

După ce a terminat discuția cu cei unsprezece ucenici, Isus I-a vorbit Tatălui. Ucenicii au ascultat cuvintele Sale solemne, pline de iubire. Ce mişcați trebuie să fi fost ei, să-L audă spunându-I Tatălui cât de mult îi iubea şi cât S-a îngrijit de ei! El a menționat totul despre El, aşa cum îi învățase în timpul cât fusese cu ei. El îi va păzi (17:11); îi va sfinți (17:17); îi va face una (17:21); şi, în sfârşit, va împărtăşi tuturor copiilor Săi gloria Sa, într-o zi (17:24).

Dacă doreşti să cunoşti frumusețea şi profunzimea acestor minunate cuvinte, îngenunchează şi roagă-L pe Fiul lui Dumnezeu să te conducă în rugăciune, în timp ce citeşti cu voce tare acest al şaptesprezecelea capitol din Ioan.

Să privim acum învățătura despre Duhul Sfânt, aşa cum o prezintă Ioan:

1. Duhul Sfânt, care vine înăuntru (3:5).

Acesta este începutul vieții creştine, naşterea din nou, prin Duhul. Noi ne naştem din Duhul, în familia lui Dumnezeu.

2. Duhul Sfânt, care locuieşte în noi (4:14).

El ne umple cu prezența Sa şi ne aduce bucurie.

3. Duhul Sfânt, care dă peste margini (7:38,39).

Din ființa sa lăuntrică vor curge fluvii de apă vie – nu doar pârâiaşe de binecuvântări, ci fluvii – Mississipiurile şi Amazonoanele vor țâşni din tine, când Duhul Sfânt te va umple!

4. Duhul, care mărturiseşte (14–16).

El vorbeşte prin noi. Aceasta e sarcina specială a creştinului prin Duhul Sfânt – să-L mărturisească pe Cristos.

SUFERIND ŞI MURIND (Citiți Ioan 18–19)

Imediat după rugăciunea Sa, Isus S-a dus în Grădina Getsimane, ştiind toate lucrurile care aveau să vină asupra Lui. Schimbarea de scenariu din odaia de sus (capitolele 13–17 la capitolul 18) este aidoma trecerii de la cald la rece, de la lumină la întuneric. Numai două ore trecuseră de când Iuda părăsise masa cinei. Acum îl vedem vânzându-şi Prietenul cel mai bun. Rețineți că Iuda nu a trebuit să-L trădeze pe Domnul pentru a împlini profeția sau a duce la îndeplinire planul lui Dumnezeu. Nimic nu se întâmplă pentru că a fost *profețit* să se întâmple. Niciun om nu a trebuit vreodată să păcătuiască, pentru a transpune în practică vreunul din planurile lui Dumnezeu.

Sosise „ceasul"! Misiunea Domnului nostru pe pământ se sfârşise. Însă cea mai mare lucrare a lui Cristos abia începea. El avea să moară ca să-L proslăvească pe Tatăl şi să salveze o lume plină de păcat. El a coborât să-Şi dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți. Cristos a venit în lume printr-un staul şi a părăsit-o prin uşa crucii.

Isus era acum gata să le dea adevăratul semn al autorității Sale, ca răspuns la întrebarea din capitolul 2: *Prin ce semn ne arăți ca ai putere să faci asemenea lucruri?* El le-a răspuns: *Stricați templul acesta şi în trei zile îl voi ridica la loc*.

Îl vedem pe Isus, veşnic echilibrat, veşnic blând. El ştia că ceasul Său sosise. El n-a fost surprins când i-a auzit pe soldați apropiindu-Se. Dimpotrivă, le-a ieşit în întâmpinare. Oamenii s-au dat înapoi, căzând în fața maiestății privirii Lui.

Să-L urmăm, legat ca un deținut, în sala marelui preot. Isus este Cel care stăpânea situația, în toată această teribilă dramă. El a mers spre ei (18:4), o jertfă de bună voie. Cu bună ştiință, a gustat moartea pentru orice om.

Aproape la fel de trist ca Iuda a fost Petru, dezertorul în ceasul nevoii, tăgăduind de trei ori că ar fi avut vreo legătură cu Prietenul său cel mai bun! Să ne fie de învățătură acest episod trist: încrederea în noi înşine

duce la o mare tragedie. Sărmanul Petru, e de compătimit, căci el Îl iubea sincer pe Domnul.

Petru nu a ştiut că încercarea supremă a vieții sale a intervenit prin întrebarea unei slujnice. Adesea se întâmplă exact aşa. Încuiem şi zăvorâm uşa de la intrare, dar hoțul pătrunde printr-o ferestruică la care nici nu ne-am gândit. Mai bine am muri pe rug, decât să-L tăgăduim pe Cristos prin vorbirea noastră!

Toți ucenicii, cu excepția lui Ioan, L-au părăsit pe Isus în ceasul Său încercării Sale supreme. Între cei ce fug se află şi Iacov, din „cercul intim". Natanael, cel fără vicleşug, şi Andrei, lucrătorul personal. Da, uitați-vă cum o iau la sănătoasa, val-vârtej, fugind de Prietenul lor! Ce tablou jalnic! Dar, ia stați nițel! Nu-i mai blamați. Să zicem că te uiți în sus şi vezi unde te afli. Tu-L urmezi pe Isus de aproape? Să reții: că nu întotdeauna majoritatea are dreptate. Asigură-te că stai bine! Poate Cristos să conteze pe tine?

MISIUNEA ÎNDEPLINITĂ

Isus atinge acum actul suprem, de maximă importanță, al vieții Sale pe pământ. Nu era o criză, cât un punct culminant. El a venit pe pământ *ca să-Şi dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți.*

În fine, s-a terminat simulacrul de proces. A venit, în sfârşit, dimineața, dar se părea că e noapte. E cel mai întunecat ceas al lumii. Curtea e pustie. Focul la care se încălzise Petru e acum numai tăciuni. Nu se mai aud decât cuvintele de batjocură ale soldaților, zeflemelile lui Irod şi şovăielile lui Pilat.

Scurtul interval scurs între tăgăduirea lui Petru şi urcarea lui Isus pe dealul Golgotei a fost ticsit de incidente. Procesul în fața lui Caiafa şi a Sinedriului a precedat, probabil, ultima tăgăduire a lui Petru. Apoi a urmat groaznicul tratament, ce a ținut până la sesiunea de dimineață a Sinedriului.

De multe ori biciuirea romanilor era atât de cruntă, încât deținuții mureau sub tortura nemiloasă. Cununa de spini, ce fusese aruncată pe sfânta Lui frunte, a fost un alt act de supliciu groaznic. Când va veni iarăşi, El va aduce cu El multe cununi (Apocalipsa 19:12).

În cele din urmă, Pilat L-a condus în fața mulțimii, cu cuvintele: *Iată omul!* Ce privelişte! Să vezi Creatorul acestui univers, Lumina şi Viața lumii, Sfântul – tratat astfel! Dar Satan i-a incitat pe conducătorii iudeilor, care au strigat: *Răstigneşte-L!… S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu!*

La cruce avem ura maximă şi dragostea maximă! Omul a urât atât de mult, încât L-a dat pe Cristos la moarte. Dumnezeu atât de mult a iubit, încât le-a dat oamenilor viață.

Religia noastră este definită de cinci litere, în loc de două. Alte religii spun:

„Fă“, pe când a noastră spune: „Făcut“. Mântuitorul nostru a făcut totul pe cruce. El a purtat păcatele noastre, iar când Şi-a dat viața, a spus: *S-a sfârşit!* A fost strigătul unui învingător. El a realizat răscumpărarea omului. Nimic nu a rămas pentru om să facă. S-a săvârşit lucrarea în inima ta?

Isus a fost răstignit pe Golgota, „locul căpățânii“. El este răstignit acolo astăzi – în minţile oamenilor. Ei Îl răstignesc din nou pe Cristos şi-L expun batjocurii. Mântuirea este scumpă. *Cristos a murit pentru păcatele noastre* (I Corinteni 15:3). L-a costat însăşi viața Sa.

VICTORIA ASUPRA MORŢII (Citiți Ioan 20–21)

Noi avem un Mântuitor, care a biruit moartea şi care „trăieşte în veci“.

A treia zi, mormântul era gol! Hainele cu care fusese îngropat Isus erau aşezate toate în ordine. Isus înviase din morți, dar nu ca alții. Când Lazăr a ieşit din mormânt, el a fost înfăşurat în veşmintele proprii mormântului. El a ieşit în trupul său natural. Dar când Isus a ieşit, trupul Său a fost transformat într-un trup spiritual. Trupul schimbat a ieşit din învelişul de pânză, pe care l-a părăsit, după cum fluturele îşi părăseşte crisalida. Citiți ce spune Ioan, în 20:6-8.

Aparițiile lui Isus după înviere, zece la număr, i-au ajutat pe ucenicii Săi să creadă că El este Dumnezeu. Citiți mărturia celui de-al şaptelea martor, Toma, zis necredinciosul (Ioan 20:28). Isus a voit să nu mai rămână nici o îndoială în minţile ucenicilor Săi. Ei aveau de dus marea Lui împuternicire şi de purtat Evanghelia în toată lumea (Ioan 20:21).

Isus i-a dat ucenicului care L-a tăgăduit de trei ori, Petru, prilejul să-L mărturisească de trei ori. El l-a repus în privilegiile depline ale slujbei. Cristos vrea să I se slujească doar de cei care-L iubesc. Dacă-L iubeşti, trebuie să-I slujeşti. Nimeni care-L iubeşte pe Cristos nu poate face altceva decât să-I slujească.

Care sunt ultimele cuvinte ale lui Isus din această evanghelie? *Urmează-Mă.* Acesta este cuvântul pe care-l adresează El fiecăruia din noi. Fie ca toți să-L urmăm, în ascultare plină de iubire „până va veni El“!

„Evanghelia aceasta începe cu Cristos în sânul Tatălui şi se încheie cu Ioan în sânul lui Cristos“. – A. J. Gordon

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: CRISTOS S-A ÎNTRUPAT Ioan 1:1-51
Luni: AŞA A IUBIT CRISTOS Ioan 3:1-36
Marți: CRISTOS SATISFACE Ioan 4:1-54
Miercuri: CRISTOS, PÂINEA VIEȚII Ioan 6:1-59
Joi: CRISTOS, LUMINA LUMII Ioan 9:1-41
Vineri: CRISTOS, PĂSTORUL NOSTRU Ioan 10:1-39
Sâmbătă: CRISTOS ÎL PROMITE PE MÂNGÂIETORUL Ioan 14:1-31

Capitolul 32

Să înțelegem Fapte

Fapte Îl înfățişează pe Isus Cristos, Domnul cel Viu

Luca, în evanghelia sa, arată ceea ce Cristos „A ÎNCEPUT să facă“ pe pământ; Faptele Apostolilor arată ce A CONTINUAT El să facă, prin Duhul Sfânt.

Luca se încheie cu Înălțarea la cer a Domnului nostru. Cartea Faptele Apostolilor începe cu această scenă (vezi Luca 24:49-51 şi Fapte 1:10,11).

EVANGHELIA ŞI FAPTELE

Evangheliile Îl prezintă pe Fiul Omului, care a venit să moară pentru păcatele noastre. Faptele Apostolilor arată venirea Fiului lui Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt.

Evangheliile prezintă ce a început Cristos să facă. Fapte arată ce a continuat El să facă prin Duhul Sfânt, cu ajutorul ucenicilor.

Evangheliile ne vorbesc despre Mântuitorul crucificat şi înviat. Fapte Îl înfățişează pe El, Domnul şi Conducătorul, cel înălțat şi preamărit.

În evanghelii auzim învățăturile lui Cristos. În Fapte vedem efectul învățăturilor Sale asupra faptelor apostolilor.

Fapte nu este o consemnare a faptelor apostolilor, întrucât nu se dau relatări întinse ale vreunui apostol, cu excepția lui Petru şi Pavel. Mai degrabă, sunt consemnate faptele Duhului Sfânt prin apostoli. Numele Său e menționat de circa şaptezeci de ori. Căutați o anumită lucrare a Duhului Sfânt în fiecare capitol al cărții.

Cuvântul „martor“ este folosit de peste treizeci de ori.

…şi-Mi veți fi martori… este inima cărții Faptele Apostolilor. Mântuirea îi parvine lumii acesteia numai prin Cristos (Fapte 4:12), de unde rezultă că oamenii trebuie să-L cunoască. Planul lui Cristos ne cuprinde şi pe noi. Dacă nu mărturiseşti pentru Cristos, priveşte în inima ta. *Căci din prisosul inimii vorbeşte gura* (Matei 12:34).

Cristos le-a spus ucenicilor că va trimite Duhul şi *El va mărturisi despre Mine. Şi veți mărturisi şi voi, pentru că voi sunteți cu Mine de la început* (Ioan 15:26,27). Această promisiune a lui Cristos s-a împlinit în ziua de Rusalii, când El a turnat Duhul Sfânt peste ucenici (Fapte 2:16,17,33) şi din acel moment, pe măsură ce mărturiseau despre Mântuitorul, în acelaşi timp Duhul Sfânt mărturisea în inimile ascultătorilor şi mulțimi mari erau aduse la Domnul.

E un lucru minunat să ştii când Duhul te îndeamnă să-i vorbeşti cuiva despre Cristos, în a cărui inimă El a lucrat şi a pregătit-o să primească mărturia ta. Un

exemplu minunat al acesteia găsim în Fapte 8, când Filip a fost trimis să-i vorbească etiopeanului. Citiți emoționanta istorie.

Care a fost rezultatul primei predici ținută în ziua de Rusalii? (Fapte 2)

În fiecare cerc lărgit de influență găsim o marcantă revărsare a Duhului Sfânt. Nu este oare uimitor să constatăm că într-o singură generație apostolii s-au dus în toate direcțiile, predicând la toate națiunile lumii cunoscute pe atunci? (Col. 1:23).

Biserica primară a înțeles greu care era aria de extindere a mandatului ei. Credincioşii s-au mărginit să predice doar la Ierusalim, până când prigoana i-a alungat. Sângele lui Ştefan, primul martir creştin, s-a dovedit a fi sămânța creşterii bisericii.

Cartea începe cu propovăduirea Evangheliei la Ierusalim, metropola națiunii ebraice, şi se încheie cu Evanghelia la Roma, adevărata metropolă a puterii mondiale.

Deşi numim această carte Faptele Apostolilor, constatăm că, în cea mai mare parte, Duhul Sfânt e la lucru prin Petru şi Pavel, precum şi cei care îi însoțeau.

În Fapte 1 la 12, îl găsim pe Petru mărturisind evreilor. Petru spune: „Pocăiți-vă“ (Fapte 2:36-38).

În Fapte 13 –28, îl găsim pe Petru mărturisind Neamurilor. El spune: „Credeți“ (Fapte 16:30,31).

Există două diviziuni naturale în Fapte. În capitolele 1–12, Petru le spune iudeilor: „Pocăiți-vă“. De ce? Pentru că la ei trebuia să intervină o schimbare radicală a minții în privința lui Mesia; ei trebuiau să creadă în El.

Cartea aceasta ne vorbeşte despre răspândirea Evangheliei la Neamuri. Peste tot în Vechiul Testament Îl vedem pe Dumnezeu ocupându-Se de iudei. În Noul Testament Îl vedem la lucru printre toate națiunile.

UN ÎNDRUMĂTOR PENTRU MISIONERAT

Fără îndoială, Fapte este cel mai bun îndrumător pentru misionerat care a fost scris vreodată. Găsim aici motivația pentru misiune. Scopul credincioşilor a fost să-i aducă pe oameni la o cunoştință mântuitoare a lui Isus Cristos. El a fost tema lor principală, şi singura, iar Cuvântul lui Dumnezeu unica lor armă.

Constatăm că biserica primară a urmat un program bine stabilit, prin care şi-a adus la îndeplinire planurile. Credincioşii şi-au ales centre mari de populație ca sediu din care să se facă simțită lucrarea lor în împrejurimi.

Ucenicii erau simpli, direcți şi plini de succes. Ei se bizuiau numai pe puterea lui Dumnezeu, prin Duhul Său. Ei acționau mânați de o râvnă care nu putea fi stinsă, şi un curaj care nu putea fi stăvilit.

PUTEREA DE A MĂRTURISI (Citiți Fapte 1–2)

Ce minunate au fost cele patruzeci de zile după învierea Domnului Isus, pe care le-au petrecut ucenicii cu El, înainte de a Se înălța la cer! Ce dornici au fost să audă ultimele Sale cuvinte de instruire! El vorbea *despre lucrurile privitoare la împărăția lui Dumnezeu*. Atunci Isus *le-a poruncit să nu plece din Ierusalim, ci să*

aştepte făgăduința Tatălui (1:4).

Primele 26 de versete din capitolul întâi sunt o introducere a cărții. Ele vorbesc despre:

Marea împuternicire 6–8
Înălțarea 2,9,11
Promisiunea revenirii lui Cristos 10,11

Ucenicii încă nu ajunseseră la un acord privitor la timpul când Îşi va stabili Cristos Împărăția pe pământ. Ei încă aşteptau o împărăție care să le aducă independența politică, stabilindu-i într-o poziție de conducere în lume (1:6). Ce le-a răspuns Isus? (1:7).

Într-o zi Isus *i-a condus afară, până în vecinătatea Betaniei şi apoi Şi-a ridicat mâinile şi i-a binecuvântat* (Luca 24:50). El le-a spus că puterea lor nu va fi politică, ci spirituală. Ascultați cuvintele Lui (Fapte 1:8).

La înălțarea Sa, Domnul nostru S-a dus, dispărând din vedere, dar a rămas cu oamenii într-un sens mult mai real. După ce le-a spus ucenicilor Săi ultimele Sale cuvinte (consemnate în Fapte 1:8), S-a înălțat *şi un nor L-a ascuns de ochii lor.* Gândiți-vă la un aşa de mare eveniment, istorisit în cuvinte aşa de puține! Tatăl Şi-a luat Fiul înapoi în glorie.

CRISTOS SE VA ÎNTOARCE

Acest Isus, care a fost luat de la voi şi dus în cer, va veni aşa, în acelaşi fel în care L-ați văzut ducându-Se în cer (Fapte 1:11). Cum va fi venirea Lui, de care se vorbeşte aici? Va fi oare doar la moarte? Nu, ci promisiunea este că va veni „în acelaşi fel". Dacă aşa stau lucrurile, atunci să examinăm cum S-a dus. Atunci vom şti cum şi în ce fel Se va întoarce. Cercetați Scripturile. Venirea Lui va fi:

Personală . . . . . I Tes. 4:16
Vizibilă . . . . . Apocalipsa 1:7
Cu trupul . . . . . Matei 24:30
Locală . . . . . Luca 24:50

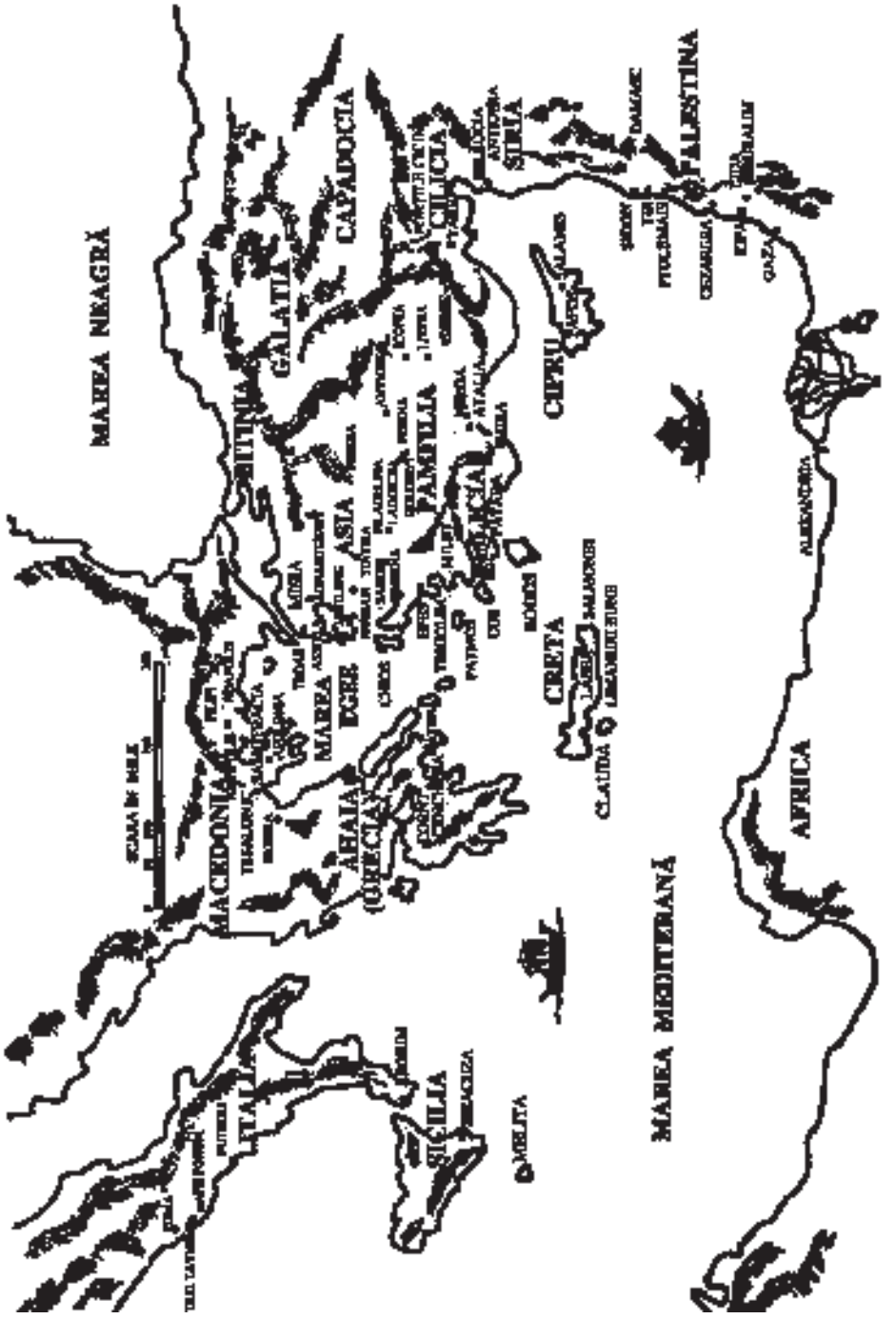
Imaginați-vă ucenicii, întorcându-se de la Muntele Măslinilor la Ierusalim. Ei s-au dus „în camera de sus". Poate că era aceeaşi cameră în care Isus a mâncat cea din urmă cină împreună cu ei (Luca 12:12). Ei au continuat cu toții în rugăciune, timp de zece zile. Isus le spusese să rămână în Ierusalim până ce vor primi putere de sus (Luca 24:49). Deşi fuseseră instruiți de Domnul trei ani, ei aveau nevoie de prezența Duhului Sfânt, pe care Isus a spus că-L va trimite să-i împuternicească. Ei se dovediseră tare slabi, în ei înşişi.

Cristos le spusese să nu se îndepărteze de la Ierusalim, ci să aştepte acolo. Ar fi fost natural ca ei să fugă de locul unde fusese răstignit Domnul lor, revenind în Galileea. Dar Cristos a adăugat: „Rămâneți la Ierusalim", pentru că era centrul de maximă influență. Noi nu putem alege întotdeauna locul slujirii noastre.

Pe locul al doilea ca importanță după venirea Domnului Isus pe acest pământ,

ŢARI MEDITERANEENE

CĂLĂTORIILE MISIONARE ALE LUI PAVEL

este venirea Duhului Sfânt. Biserica s-a născut în ziua de Rusalii. Familiarizați-vă cu relatarea acestui eveniment, aşa cum o dă Fapte 2:1-13. Rusaliile a fost una din cele mai populare sărbători, Ierusalimul fiind înțesat de pelerini din toate părțile. Se ținea la cincizeci de zile după răstignire. Începând din acest moment, Rusaliile nu mai aveau să fie un praznic iudaic, ci începutul unei noi ere – ziua de naştere a Bisericii lui Cristos.

La începutul scenei asistăm la adunarea ucenicilor, care s-au strâns cu o singură inimă, axată pe Cristos, aşteptând împlinirea promisiunii Lui. Însuşi Duhul Sfânt coborâse în acea zi. Luca nu spune de prezența vântului, dar sunetul a fost un simbol, după cum au fost „limbile de foc". Vântul puternic a reprezentat puterea cerească. Luminozitatea limbilor exprima simbolul focului, iar limbile puterea de mărturie. Vezi rezultatul acestei veniri în Fapte 2:6,12. Focul e un simbol al prezenței divine, care luminează şi purifică.

DUHUL SFÂNT LA RUSALII

Duhul a venit peste ei (2:1-3). Duhul i-a umplut (2:4). Duhul a lucrat prin ei (2:41-47).

Ei au fost umpluți cu Duhul Sfânt şi astfel înzestrați pentru o slujbă specială. Nu numai că ei au fost învredniciți să predice cu putere, ci au putut să vorbească în alte limbi, reprezentate în ziua aceea la Ierusalim (2:2-4). A fost vorbirea în limbi noi un jargon neînțeles de nimeni, sau cei prezenți au fost în stare să înțeleagă şi să beneficieze? (2:6).

Lucrul minunat de la Rusalii nu a fost *suflarea puternică a vântului* sau *limbile de foc*, ci faptul că ucenicii au fost umpluți cu Duhul Sfânt, ca să poată fi martori pentru oameni. Dacă noi nu avem dorința să le vorbim altora despre Cristos, este evident că nu cunoaştem plinătatea Duhului Sfânt.

Să nu credeți că Duhul Sfânt a venit pentru prima dată în lume la Rusalii. Peste tot în Vechiul Testament vedem o relatare despre felul cum El i-a călăuzit pe oameni şi le-a dat tărie. Acum Duhul avea să folosească un nou instrument: Biserica, ce se născuse chiar în acea zi.

Toți erau uimiți şi nu ştiau ce să creadă (2:12), Oamenii, prin natura lor, sunt necredincioşi. Nu este oare o mare manifestare a harului lui Dumnezeu, când oamenii cred cu adevărat în Dumnezeu şi acceptă sincer cuvântul Lui?

Unii şi-au bătut joc. *Sunt plini de must* (2:13-15). Oamenii întotdeauna încearcă să explice minunile lui Dumnezeu pe baze naturale. Dar raționalismul niciodată nu va putea să dea o explicație rezonabilă a vreunui lucru divin. În plus, nu era decât ora nouă dimineața şi nici un iudeu nu avea voie să guste vin la acea oră. Citiți apărarea lui Petru în fața acestei acuzații false, în Fapte 2:15-21.

PREDICA LUI PETRU

Tema acestei prime predici creştine a fost că Isus e Mesia, fapt dovedit prin învierea Sa.

Petru este personajul central în primele douăsprezece capitole din Fapte. Adevărata putere a Duhului Sfânt a fost arătată când Petru, umilul pescar, s-a ridicat să vorbească şi 3.000 de suflete au fost salvate! Cum se explică îndrăzneala fricosului Petru de altă dată, de care a dat dovadă în ziua aceea, în faţa unei mulţimi pe străzile Ierusalimului? Care a fost secretul lucrării lui Petru?

Este un lucru grav să-i acuzi pe oameni de omor; şi totuşi Petru a făcut exact aceasta (Fapte 2:36). Va ieşi el cu bine din aceasta? Sau va fi omorât cu pietre? Ultimele versete din capitolul 2 răspund la această întrebare (Fapte 2:37-47).

O, ce biserică minunată a fost această primă biserică de la Ierusalim, organizată cu un număr de 3.000 de membri, în ziua de Rusalii! Ce zile glorioase au urmat, în „învăţătură" şi „părtăşie" şi „semne şi minuni" şi, bineînţeles, cu mântuirea tuturor! *Şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul celor ce urmau să fie mântuiţi* (Fapte 2:47). Acesta e adevăratul obiectiv al bisericii. Îl vedem noi astăzi realizat în bisericile noastre?

La fel de minunat ca darul limbilor era viaţa de zi cu zi a primei biserici. Nici nu e de mirare că ei au găsit „trecere înaintea tuturor oamenilor" şi „în fiecare zi" erau adăugaţi la numărul lor.

Primii creştini – „creştini activi"

Activi în mersul la biserică – *Toţi cei ce credeau erau împreună.*
Activi în dărnicia la biserică – Fapte 2 :44,45.
Activi în misionarismul bisericii – Fapte 2 :46,47.

MĂRTURISIND ÎN IERUSALIM (Citiţi Fapte 3:1–8:3)

Capitolul 3 începe cu scena minunatei porţi a templului. Petru a vindecat un olog incurabil, schilod din naştere, care era adus zilnic în acest loc ca să-şi câştige existenţa, cerşind. Miracolul a atras atenţia conducătorilor iudei, atrăgând prima opoziţie reală pe care o întâmpina biserica.

Când s-a adunat o mare mulţime în jurul ologului, ce fusese vindecat în chip atât de miraculos, Petru a profitat de împrejurare, predicând a doua sa predică consemnată de Scriptură. În ea, nu i-a cruţat deloc pe iudei. Din nou, le-a spus că Cristos, pe care ei L-au răstignit, este Mesia cel de multă vreme promis. Atât de puternice au fost cuvintele lui Petru şi ale lui Ioan, încât 5.000 de bărbaţi s-au întors la Cristos!

Liderii s-au aprins, pentru că apostolii le predicau oamenilor că Isus, pe care ei L-au răstignit, a înviat din morţi şi va veni a doua oară (4:2). Prin urmare, le-au poruncit apostolilor să nu mai predice, numai că împotrivirea a făcut biserica să înflorească. Nu trebuie să ne mirăm niciodată de împotrivire. Lucrarea Duhului este întotdeauna un semn că şi Satan e la lucru. Ori de câte ori vine Duhul să binecuvânteze, vine şi vrăjmaşul să blesteme. Dar martirajul este un ajutor pentru biserică, şi ori de câte ori adevărul este vestit cu conştiinciozitate, roadele nu se vor lăsa aşteptate (vezi Fapte 4:3,4).

De îndată ce Petru şi Ioan au fost eliberaţi de mai-marii iudeilor, ei au pornit în

căutarea prietenilor lor, cărora le-au povestit ce s-a întâmplat; apoi s-au unit cu toții în rugăciune, lăudând pe Domnul. Biserica trebuie să se aştepte la opoziție, dar în toate împrejurările vom găsi curajul necesar şi ajutorul de la Dumnezeu. *După ce s-au rugat, s-a cutremurat locul unde erau adunați. Toți s-au umplut de Duhul Sfânt, şi vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală* (4:31).

Constatăm că acest fel de predicare aducea unitate în sânul bisericii. Ei erau *o inimă şi un suflet* (4:32). Ei au ieşit să spună tuturor: „Isus e viu" (v. 33). Să facem şi noi la fel! Oamenii care sunt pe moarte au nevoie de aceasta. Timpul în care trăim reclamă aceasta!

Nici un om nu era obligat să renunțe la bunurile sale personale. Acest lucru nu i se cerea. Dacă aducea ceva, era un act pur voluntar. Folosirea în comun a proprietății era voluntară, iar nu obligatorie; individuală, iar nu generală; limitată la Ierusalim; temporară; îi cuprindea doar pe credincioşi.

Biserica a devenit atât de altruistă, încât unii au vândut tot ce au avut şi au dat apostolilor să distribuie „după nevoile fiecăruia". Dar chiar şi acest act de dragoste şi generozitate era pasibil de abuzuri şi de înşelăciune. Ana şi Safira constituie o ilustrație de înşelăciune, prin faptul că s-au amăgit pe ei înşişi, dar şi pe apostoli. Însă Duhul Sfânt a scos la iveală înşelătoria. Ei voiau glorie, fără să achite prețul pentru ea. Voiau onoare, fără onestitate. Ei au fost pedepsiți cu moarte imediată, pentru faptul că au pretins a-I fi dat totul lui Dumnezeu, pe când au ținut pentru ei o parte (Fapte 5:4,5).

În calitate de creştini, noi pretindem că-I dăm totul lui Cristos. Predarea pe de-a-ntregul este condiția pentru a fi ucenic, pe care El a stabilit-o. *Tot aşa, oricare din voi care nu renunță la tot ce are nu poate fi ucenicul Meu* – este condiția pusă de El (Luca 14:33). Suntem oare din aceia care nu-I dăm totul lui Cristos? Suntem noi ipocriți în mărturia noastră?

Puterea din istoria apostolilor consta în faptul că viețile lor erau consonante cu viața lui Cristos cel înviat. „Trebuie să-mi arăți" este cererea prevalentă în lumea de azi. Or, creştinii din epoca primară au arătat! Arăți tu prin viața şi purtarea ta că eşti creştin?

Când s-au făcut semne şi minuni printre oameni, mulțimea a venit să vadă. Când Duhul Sfânt a fost în mijlocul lor, oamenii au văzut puterea lui Dumnezeu. Acelaşi lucru este adevărat şi astăzi. Când bisericile Îl prezintă pe Cristos în toată splendoarea Sa şi pe Duhul Sfânt în puterea Sa, oamenii vor veni. Cristos atrage pe toți oamenii.

Minunile au de obicei ca rezultat convertiri. Priviți în Faptele Apostolilor. Când a apărut minunea vorbirii în limbi, „s-au îmbulzit în acel loc" (Fapte 2). Când Petru a vindecat pe omul de la Poarta Frumoasă, *oamenii au alergat la ei în aşa-numitul „Pridvor al lui Solomon"* (Fapte 3:11). Când minunea judecății a venit peste Anania şi Safira, *numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați şi femei, se mărea tot mai mult* (5:14). Asemenea exemple vom găsi în toată cartea.

Mii de articole au fost scrise despre felul cum trebuie să lucreze oamenii în biserici. Va fi un belşug de slujbe în biserică, atunci când dăm loc Duhului Sfânt.

Biserica plină de Duhul va fi o biserică slujitoare.

Însă marele preot şi toţi cei ce erau împreună cu el… au pus mâna pe apostoli, aruncându-i în închisoarea publică (Fapte 5:17,18). Iarăşi, vedem că lucrarea minunată a apostolilor a trezit opoziţia Sinedriului (un tribunal formată din 70 de conducători religioşi). Câţiva pescari fără carte s-au ridicat să-i înveţe pe oameni, şi mulţimile îi ascultau şi-i urmau; prin urmare, s-a produs o tulburare. Deşi apostolii au fost bătuţi cu nuiele şi li s-a interzis să mai predice, îi găsim bucurându-se că au fost socotiţi vrednici să sufere ocară pentru numele Său! *Şi în fiecare zi, în templu, nu încetau să-i înveţe pe oameni şi să predice pe Isus drept Cristosul* (Fapte 5:42). Găsim cuvintele lor cele mai îndrăznețe în afirmaţia: *Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni* (5:29). Este şi aceasta convingerea vieţii tale?

Dea Domnul să avem duhul acestor apostoli! Să nu ne lăsăm descurajaţi când se întețeşte opoziţia.

S-a convocat o şedinţă a bisericii şi au fost aleşi şapte diaconi. Două funcţii existau în biserică în vremea aceasta. Una era „slujirea la mese“, adică îngrijirea celor săraci şi nevoiaşi. Cealaltă slujbă era să se dedice predicatului şi rugăciunii.

Primii doi diaconi numiţi au fost Ştefan şi Filip (6:5). Aceşti doi bărbaţi au fost puternici în influenţa lor asupra bisericii, poate mai mult decât oricare, cu excepţia lui Petru şi Pavel.

Opoziţia s-a concentrat asupra lui Ştefan. Citiţi experienţele pe care le-a avut el, în Fapte 6 şi 7. Ştefan era laic, dar a fost unul dintre primii diaconi. El e descris drept un om *plin de har şi putere* (Fapte 6:8). Avem relatată doar o zi din viaţa sa – ultima. Dar ce relatare e! Nu contează lungimea vieţii pe care o trăim, ci cum trăim. Cineva a spus: „Un creştin e totdeauna la datorie“. Asta înseamnă că orice minut din viaţa sa este important şi se află sub călăuzirea lui Dumnezeu.

Ştefan, cum spuneam, era doar un laic. Ca mii de alţi laici, de atunci încoace, el *a făcut mari minuni* pentru că era *plin de credinţă şi putere!*

Viaţa şi moartea laicului Ştefan a avut un efect incalculabil asupra istoriei lumii, în influenţa sa asupra lui Saul din Tars. Cine poate spune ce poate să facă şi viaţa ta, în influenţa pe care o exerciţi asupra unui prieten?

Liderii sinagogii *nu puteau face faţă înţelepciunii lui sau Duhului cu care vorbea el* (6:10). Mânia lor a izbucnit într-o ură ucigaşă. Ştefan a fost primul martir al bisericii creştine. La moartea lui Ştefan putem trasa, fără îndoială, primele impresii făcute de urmaşii lui Cristos asupra lui Saul.

MARTORI ÎN IUDEEA ŞI SAMARIA (Citiţi Fapte 8:4–12 :25)

Ucenicii fuseseră martori în Ierusalim, dar Isus le spusese să meargă în Iudeea şi Samaria.

Dacă ai fi absolut sigur că-ţi vei pierde viaţa, rămânând în oraşul tău, dar că ai fi în siguranţă în vreun sat din apropiere, crezi că te-ai duce în satul respectiv? Or, tocmai asta era problema cu care se confrunta biserica din Ierusalim. Erau acolo lideri religioşi care credeau că fac voia lui Dumnezeu, în eforturile lor de a rade

creştinătatea de pe fața pământului, prin uciderea creştinilor. Pavel a spus: *Şi eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva numelui lui Isus din Nazaret* (Fapte 26:9).

În realitate, Pavel a început lucrarea sa de răspândire a Evangheliei atunci, deşi nu ştia ce face. Citiți Fapte 8:3. El credea că stârpeşte creştinismul, când, de fapt, el ajuta să se răspândească. Să râzi când vezi pe cineva că se opune creştinismului. Persecuțiile întotdeauna fac să se răspândească creştinismul, ca vântul care răspândeşte focul. Adevărul acesta a fost valabil în toate veacurile de când a trăit Domnul nostru pe pământ.

Să vedem ce fel de biserică a fost această biserică primară. *De aceea, cei ce se împrăştiaseră mergeau din loc în loc şi predicau Cuvântul* (Fapte 8:4).

Acesta e motivul pentru care Evanghelia s-a răspândit la început. Ce însărcinare au avut ucenicii? *Mergeți în toată lumea şi predicați evanghelia…* Pe câți a instruit Isus pentru lucrarea Sa? Doisprezece şi unul din ei L-a părăsit.

Ei bine, aici erau restul din cei doisprezece, stând la Ierusalim, în timp ce „toată lumea" avea nevoie de Evanghelie. Persecuția declanşată de Saul, aidoma încurcării limbilor la turnul Babel, i-a împrăştiat pe creştini în toată lumea. Nu laşitatea i-a împins să fugă, căci în orice loc îi găsim predicând Evanghelia.

FILIP, EVANGHELISTUL

Filip (dar nu apostolul cu acelaşi nume), unul dintre cei şapte care fuseseră aleşi diaconi (Fapte 6:5), era un evanghelist. Ca rezultat al persecuției, el s-a stabilit în Samaria. Isus a spus: „Îmi veți fi martori… în Samaria". Filip L-a predicat pe Cristos. Mulțimile l-au urmat în campania sa de evanghelizare. Dar Dumnezeu l-a chemat să lase lucrarea sa încununată cu succes, zicându-i: *Scoală-te şi du-te spre sud, pe drumul care se coboară de la Ierusalim la Gaza, în pustiu* (Fapte 8:26). Filip a ascultat, plecând imediat. Pe drum s-a întâlnit cu un etiopean. Poate vei spune: „din întâmplare". Când eşti în voia lui Dumnezeu, lucrurile nu se-ntâmplă „la întâmplare". Nici un prieten nu-ți iese în cale din întâmplare. Nici o bucurie şi nici o întristare nu vine în viața ta, decât cu permisiunea lui Dumnezeu.

Această întâmplare ridică întrebarea cu privire la ce aduce mai mari rezultate: predicarea la o mare mulțime de oameni, sau vorbirea la persoane individuale despre Domnul? După unii, câştigarea doar a unei singure persoane individuale la Cristos o dată ar fi un proces anevoios, dar fiți atenți la aceasta!

Există 190 de milioane de oameni în Statele Unite [asta era prin anii '50, când şi-a scris autoarea cartea, n.tr.]. Să presupunem că ai fi singurul credincios printre aceşti locuitori. Câştigi un suflet azi dintr-o sută nouăzeci de milioane de locuitori. Apoi mâine câştigați amândoi câte un suflet fiecare. În ziua următoare, fiecare din voi patru câştigă câte unul. Şi în ziua următoare cei opt veți câştiga câte un suflet şi noul creştin câştigă câte un suflet fiecare. Ei bine, cât timp ar trebui ca să fie câştigate o sută nouăzeci de milioane? Mai puțin de o lună din ziua în care a început primul! N-ar fi acesta un lucru bun pentru clasa ta de şcoala duminicală să

formați un cerc de câştigare a unui suflet pe zi? Adică fiecare să mai câştige unul. Aceasta e metoda de lucru a lui Cristos, în privința câştigării de suflete.

Persoana convertită de Filip a predicat, fără îndoială, Evanghelia în Africa. Nu există nici un indiciu că Africa avusese până atunci vreo cunoştință despre Fiul lui Dumnezeu. Evanghelia era pe drumul cel bun, *până la marginile pământului.*

SAUL

Prima dată când este menționat Saul este la moartea lui Ştefan. Martiriul lui Ştefan pare să-l fi atâțat pe acest persecutor al bisericii. Saul se lupta cu o conştiință trezită. El ştia că nu are dreptate, şi totuşi nu se dădea bătut. De aceea i-a spus Isus, în cadrul vedeniei, că îi era *greu să dea cu piciorul în vârful unui țepuş* (Fapte 26:14).

Saul a făcut prăpăd în biserică! Cu cât e mai moral şi mai inteligent un om, cu atât mai mult rău poate face, când e stăpânit de Satan.

Narațiunea convertirii lui Saul este una din cele mai palpitante relatări din istorie. Familiarizați-vă cu această renumită povestire. El era un om *suflând încă amenințare şi omor împotriva ucenicilor Domnului* (Fapte 9:1,2). Apoi îl găsim predicând *în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu* (Fapte 9:20).

De-a lungul celor trei mai călătorii misionare, Pavel a făcut cunoscută voia lui Cristos, cu deosebită claritate. Nu e nici o îndoială că Pavel deține cel mai important loc dintre toți oamenii din Noul Testament. El a fost convertit şi făcut un apostol de către Cristos Însuşi. Lui i-a dat Cristos revelații ale adevărului de mâna întâi şi lui i-a încredințat Cristos doctrina bisericii. La care oameni a fost trimis Pavel în special? El a fost apostolul Neamurilor, după cum Petru fusese al iudeilor.

Ce a făcut Petru în intervalul de după Rusalii? Nu numai ce crede un om, dar şi ce face ca urmare a acestui lucru – asta contează! Cristos îi spusese lui Petru că el urma să fie un martor. Petru a contribuit la formarea primei biserici; a făcut minuni şi a botezat mii de oameni. Lucrarea sa s-a desfăşurat printre evrei.

Acum îl găsim pe Petru în casa lui Simon tăbăcarul (Fapte 10:5,6). Dumnezeu avea să-i arate lui Petru că Evanghelia este pentru Neamuri, cât şi pentru evrei (Fapte 10:9-16). Zidul înalt al diferenței religioase dintre evrei şi Neamuri trebuia surpat. Petru era omul de care S-a folosit Dumnezeu pentru a începe această denivelare. Cristos Îşi clădea Biserica şi, în acest sens, voia ca atât iudeii, cât şi neiudeii să fie pietre vii în acest edificiu (Ef. 2:20-22).

La Rusalii, Petru se folosise de „cheile împărăției", ce i se încredințaseră, ca să deschidă uşa Evangheliei pentru iudei. În timp ce Pavel era în Tars, Petru, în casa lui Corneliu, a introdus cheia în broasca uşii, care până atunci ținuse Neamurile afară, deschizând-o (Fapte10:1-48). Citiți relatarea. Care e situația prejudecăților rasiale în ziua de azi? Credeți că lui Petru i-a fost uşor să îndeplinească ce i-a spus Dumnezeu să facă? (Fapte 10:14-16) Ce face Biserica astăzi?

MĂRTURISIND PÂNĂ LA MARGINILE PĂMÂNTULUI

(Citiți Fapte 12–28)

Moartea lui Ştefan a fost doar începutul marii persecuții a creştinilor. Cum se face că ei au ajuns la Antiohia ? (Fapte 11:19-21) Cineva a numit creştinismul primar: „Povestea a două oraşe“ – Ierusalim şi Antiohia.

Până la Fapte 12, am văzut începutul Bisericii, la Ierusalim, avându-l pe Petru de conducător. De la Fapte 13 la 28, îl vom vedea pe Pavel şi biserica de la Antiohia. Noul centru al lucrării este acum Antiohia. Toate acele minunate călătorii misionare ale lui Pavel au pornit de aici, iar nu de la Ierusalim. Cum spuneam, a devenit noul centru al Bisericii pentru ducerea la îndeplinire a mandatului lui Isus.

Creştinii evrei, care fuseseră obligați să părăsească Ierusalimul datorită persecuțiilor, au fost, firește, dați afară împreună cu toți creştinii dintre Neamuri. Aceşti creştini neevrei n-au putut fi opriți să vorbească despre ceea ce-i interesa pe ei cel mai mult. Puterea Domnului era atât de evidentă, încât o mare mulțime de oameni s-a alăturat Bisericii (Fapte 11:21).

Aici, în biserica aceasta, li s-a dat ucenicilor lui Cristos un nou nume. Din Fapte 11:26 aflăm că la Antiohia au fost numiți ei, prima oară: „creştini“.

E interesant să observăm că Biserica pierduse urma lui Pavel. Ei nu-i păsa ce se întâmplase cu el, dar Barnaba l-a căutat (11:25). El îi păstrase urma în toți aceşti ani. Dacă nu ar fi fost Barnaba, e posibil ca Pavel să fi rămas în obscuritate toată viața! Gândiți-vă ce pierdere ar fi fost aceasta pentru lume, dacă Pavel n-ar fi fost descoperit! Multe persoane aşteaptă să fie descoperite pentru Dumnezeu.

ÎNCEPUTUL MISIUNILOR STRĂINE

Oare ne dăm seama de faptul că noi, americanii, am fi astăzi păgâni, trăind în întunericul păgânismului şi al superstiției, în timp ce chinezii şi japonezii ar fi fost națiuni creştine, dacă primii misionari creştini s-ar fi dus în est, în loc să meargă în vest? N-ați fi îndreptățiți să credeți că americanii, mai presus decât orice alt popor, ar trebui să creadă în misionarism? Gândiți-vă în ce stare am fi noi astăzi, dacă misionarii nu ni L-ar fi adus pe Cristos!

Îi vedem pe Pavel şi pe Barnaba, primii misionari pentru străinătate, pornind spre vest de la Antiohia (Fapte 13:2,3). Cea mai mare întreprindere din lume este cea a misiunilor străine şi acesta constituie punctul de pornire al monumentalei mişcări. Întreaga idee a început exact aşa cum trebuia să înceapă: la o întrunire de rugăciune!

În timp ce Pavel şi Barnaba predicau Evanghelia şi sufereau tot felul de prigoane şi greutăți, mulți care rămăseseră acasă la Ierusalim au stârnit cea mai tulburătoare întrebare cu care s-a confruntat Biserica vreodată, anume: „Trebuie oare un neevreu să devină evreu, acceptând legile şi ceremonialurile sale, înainte de a putea deveni creştin?“ (15:1). Pavel şi Barnaba nu vorbiseră deloc despre legea lui Moise. Ei declaraseră doar atât: *Crede în Domnul Isus şi vei fi mântuit* (Fapte 16:31). Legea nu mântuieşte pe nimeni.

În acest punct, Luca s-a alăturat grupului de misionari (16:10). Primul convertit

din Europa nu a fost cine ştie ce cărturar sau un mare om de stat, ci o întreprinzătoare, pe nume Lidia, vânzătoare de purpură.

În Filipi, îi găsim pe Pavel şi pe Sila în închisoare. De ce sunt oameni ca aceştia zăvorâți în închisoare? Citiți Fapte 16:16-24. Al doilea creştin din Europa a fost foarte diferit de prima creştină. Lidia a fost convertită la o întrunire de rugăciune, dar a fost nevoie de un cutremur de pământ, ca să-l trezească pe temnicer. Întrebarea pusă de temnicer este una dintre cele mai importante întrebări din toată lumea (Fapte 16:30)

Experiențele lui Pavel în cele mai mari oraşe ale zilelor sale sunt pline de interes. El a întemeiat o biserică la Tesalonica (Fapte 17:4).

În faimoasa Atenă, Pavel a predicat nemuritoarea sa predică pe Colina lui Marte. Este una din scenele mari ale istoriei. Ce efect a avut asupra ascultătorilor? (Fapte 17:32)

Pavel nu numai că dădea un minunat mesaj atenienilor, în ziua când predicat, dar el îți vorbea ție şi mie. Pavel ne spune că Dumnezeu este aproape. El pare să fie atât de departe de unii, încât nici nu se mai obosesc să încerce să-L găsească. Dar Dumnezeu aude până şi cea mai mică şoaptă a noastră, dacă Îi vorbim.

Pavel a plecat din Atena, sosind la Corint într-o stare cam descurajată. Nu ştim dacă a reuşit să înceapă o biserică la Atena, dar în Corint, unul din cele mai depravate oraşe ale lumii antice, Pavel a întemeiat o biserică, rămânând acolo un an şi jumătate, pentru a-i statornici pe oameni în credință (Fapte 18:8). Aici i-a cunoscut Pavel pe Acuila şi pe Priscila, soția acestuia, care ulterior au devenit prietenii săi loiali.

După o absență de trei sau patru ani, Pavel s-a întors la Antiohia, venind de la Efes. În Antiohia a făcut un raport asupra intrării lui în Europa.

AL TREILEA TURNEU MISIONAR AL LUI PAVEL

Acum îl găsim pe Pavel petrecând trei ani într-unul din cele mai mari oraşe din vremea sa. Efes era, probabil, cel mai mare şi mai cosmopolit oraş din lume, cu excepția Romei. Mulțimi mari de evrei şi neevrei din Asia au auzit Evanghelia predicată. Efes îşi câştigase o notorietate, din pricina luxului şi a moravurilor uşoare, precum şi a închinării la zeița Diana. Anii pe care i-a petrecut aici sunt atât de încărcați cu detalii interesante, încât e greu să alegem pe cel mai important. Convertiții entuziaşti au dat foc cărților de magie, cu „artă neagră“, şi au aruncat afară idolii de argint. S-a aprins un mare foc la Efes. Se pare că aproape putem vedea flăcările arzând până în ziua de azi. Era o reprezentare a incendierii felului lor vechi de viață. Pavel ne-a învățat că toți idolii trebuie dați afară de la locul pe care-l ocupau în inima noastră, singurul care trebuie să ocupe tronul inimii noastre fiind Domnul Isus. Este oare ceva în viața noastră care trebuie ars în acest foc? Nu te teme să te aduci pe tine față în față cu propria ta viață lăuntrică.

Asemenea binecuvântări nu puteau să dureze prea mult fără să vină opoziția. Dacă citiți în continuare până la sfârşitul capitolului, veți vedea rezultatele lucrării lui Pavel. Argintarii au ațâțat mulțimea la o adevărată răscoală, şi apostolii au fost

salvați de pericolul de a-şi pierde viața, de către oficialitățile oraşului.

În timp ce călătorea, Pavel scria minunatele sale scrisori. Noi le citim astăzi cu mare profit şi interes. De la Efes, Pavel a trimis Prima Epistolă către Corinteni (I Cor. 16:8). În timpul celei de-a treia călătorii misionare, Pavel a scris Corinteni, Galateni şi Romani.

ULTIMUL RĂMAS BUN AL LUI PAVEL

Ultima călătorie misionară a lui Pavel trebuie să fi fost o experiență care i-a frânt inima. Prin orice loc trecea, trebuia să-şi ia rămas bun, şi ştia că e un adio final. Citiți Fapte 20:37,38. Au plâns cu toții şi „au căzut pe grumazul lui Pavel" – o expresie orientală care exprimă durerea – ştiind că nu-l vor mai vedea niciodată. Probabil nici un om, cu excepția lui David, nu a inspirat o atât de intensă dragoste personală în atâtea inimi.

Părăsind portul Efesului, Pavel urează prietenilor săi un ultim rămas bun. El se îndreaptă spre Ierusalim şi de acum încolo el este văzut ca un „prizonier al Domnului". Pavel vizitează Ierusalimul pentru ultima oară şi aici una din gloatele ce se adună aşa de repede în Orient s-a năpustit asupra lui şi l-a legat, pe motiv că ar învăța pe iudei să-l dea uitării pe Moise. Fără îndoială, el şi-a adus aminte că în afara zidurilor acelui oraş, el însuşi, cu douăzeci şi şase de ani în urmă, pusese umărul la omorârea lui Ştefan. Aflând că Pavel e cetățean roman, căpitanul a promis să-i acorde o judecată dreaptă. Pavel şi-a susținut apărarea înaintea guvernatorului roman, Felix, la Cezareea. După o întemnițare de doi ani, Pavel a fost judecat a doua oară înaintea noului guvernator, Festus, făcând recurs chiar la împăratul Cezar (Fapte 21:27–26:32).

După un voiaj pe mare, plin de peripeții, în cadrul căruia vasul s-a sfărâmat, datorită unei furtuni puternice în largul coastei insulei Malta, Pavel a sosit la Roma. Aici a fost deținut în propria lui casă închiriată, timp de doi ani. Dar chiar şi în starea de detenție, marele predicator şi evanghelist i-a condus pe slujitorii de la palatul lui Nero la Cristos. Serviciul în slujba lui Cristos poate uşura chiar şi cele mai grele ceasuri. Când ne străduim să uşurăm poverile altora, constatăm că ni le-am uşurat pe ale noastre (Fapte 27:1–28:24).

În timpul acestor doi ani de întemnițare, Pavel a scris multe din epistolele sale – Filimon, Coloseni, Efeseni şi Filipeni. Pe când era într-o carceră la Roma, aşteptându-se în orice clipă să fie decapitat, a scris el a doua epistolă către Timotei.

În cele din urmă (potrivit tradiției), preaiubitul apostol a fost condamnat şi decapitat. Eroicul său suflet a fost astfel eliberat, iar trupul vremelnic a fost îngropat în catacombe.

Pavel a transformat creştinismul din constrângerile sale tribale iudaice într-o influență mondială. El a încercat să dărâme barierele dintre evrei şi neevrei, dintre sclavi şi oameni liberi.

Aceasta e singura carte neterminată din Biblie. Observați ce brusc se încheie!

Dar cum putea să se termine altfel? Cum am putea avea o relatare completă a lucrării unei Persoane, câtă vreme acea persoană este încă în viață? Domnul nostru cel înviat şi înălțat încă trăieşte. De la centru – adică din Cristos – toate şirurile sunt văzute înaintând în toate direcțiile, dar *marginile pământului* nu au fost încă atinse. Cartea este, evident, un fragment din istoria creştinismului. Evanghelia lui Cristos merge înainte! Voi încă trăiți Faptele.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: PRIMA BISERICĂ, LA IERUSALIM Fapte 1:1–4:37
Luni: MĂRTURISIND LA IERUSALIM Fapte 5:1–8:3
Marți: MĂRTURISIND ÎN IUDEEA ŞI SAMARIA 8:4–12:25
Miercuri: PAVEL ÎNFIINȚEAZĂ BISERICI (PRIMUL TURNEU) Fapte 13:1–15:35
Joi: PAVEL VIZITEAZĂ DIN NOU BISERICILE (AL DOILEA TURNEU) Fapte 15:36–18:21
Vineri: PAVEL ÎMBĂRBĂTEAZĂ BISERICILE (AL TREILEA TURNEU) Fapte 18:22–25:9
Sâmbătă: PAVEL ESTE TRIMIS LA ROMA Fapte 25:10–28:31

Capitolul 33

Să înțelegem Romani

Romani Îl înfățișează pe Isus Cristos, Neprihănirea noastră

Acum începem studiul Epistolelor din Noul Testament. Treisprezece din cele douăzeci şi una au fost scrise de Pavel, drept care se numesc Epistole Pauline. El şi-a scris scrisorile sale bisericilor de la Tesalonic, Galatia, Corint şi Roma în timpul călătoriilor sale misionare. Pe când s-a aflat ca deținut la Roma, a scris scrisorile sale către biserica din Efes, una către Coloseni, una către Filimon şi una către Filipeni. După întemnițare, a scris două scrisori către Timotei şi una către Titus.

Pavel s-a născut în Tars din părinți iudei. Dascălul său a fost Gamaliel, marele învățător al fariseilor. Ca toți băieții evrei, el a învățat o meserie – confecționarea corturilor. La Ierusalim a fost prezent la omorârea cu pietre a lui Ştefan, primul martir creştin. Fără îndoială, această scenă a făcut o puternică impresie asupra tânărului Saul. Pe drumul spre Damasc, într-o misiune de persecutare a creştinilor, tânărul fariseu a avut o coliziune față în față cu Isus Cristos! După miraculoasa sa convertire, a fost botezat şi a primit mandatul să predice Evanghelia. El s-a retras în Arabia şi a petrecut trei ani acolo, pregătindu-se şi studiind în vederea lucrării ce urma s-o facă.

După ce a lucrat în Tars, timp de trei ani, şi un an la Antiohia, condus de Duhul Sfânt, Pavel a devenit marele misionar al Neamurilor. În cadrul a trei călătorii misionare, el a întemeiat multe biserici şi şi-a scris epistolele sale. Combinația cetățeniei romane, educației greceşti şi a religiei ebraice l-au calificat în chip minunat în vederea marii sale lucrări, dar, aşa cum veți afla, s-a încrezut numai în harul şi apostolia pe care le-a primit direct de la Isus Cristos (1:5).

După o viață de sacrificii şi suferințe, el a pecetluit mărturia sa cu sângele vieții lui. Tradiția spune că a fost decapitat la Roma, iar trupul său a fost îngropat în catacombe.

BISERICA DE LA ROMA

Nu ştim cine a înființat biserica de la Roma. Ea nu a fost înființată de Petru. Slujba lui Petru a fost între iudei (Gal. 2:9). Vizitatori din Roma la Ierusalim cu ocazia Paştelui, şi convertiți la Rusalii, s-au întors în capitală, ducând cu ei sămânța Evangheliei, şi stabilind acest nou centru la Roma. În timpul celor douăzeci şi opt de ani care au urmat, mulți creştini din toate părțile estului au migrat la Roma, unii dintre ei fiind chiar convertiții lui Pavel.

Pavel a dorit să viziteze această biserică şi le-a trimis scrisoarea de față de la

Corint, din casa lui Gaius, un creştin bogat, în timp ce se afla în a treia călătorie misionară. Ea a fost scrisă în al patrulea an a lui Nero, împăratul Romei. În această epistolă el îşi expune evanghelia sa (1:16,17).

Pavel, robul (1:1), scrie sfinților de la Roma (1:7), cu privire la Mântuitorul (1:3,4).

Pavel, robul, este:

Pus deoparte pentru Evanghelie 1:1
Slujind în Evanghelie 1:9
Mântuit prin Evanghelie 1:16

Te captivează Evanghelia lui Cristos în felul acesta? Eşti tu mântuit prin ea, pus deoparte pentru ea şi slujind în ea?

După ce salută Biserica, Pavel mulțumeşte lui Dumnezeu pentru credința lor (v. 8). Observați expresia de obligație a lui Pavel față de această biserică (v. 14,15):

Eu sunt dator 1:14
Eu sunt gata să-mi îndeplinesc obligația 1:15
Mie nu mi-e ruşine de mesajul ei 1:16

De ce nu i-a fost lui Pavel ruşine de Evanghelia lui Cristos? Pentru că ea relevă de ce are nevoie un păcătos, şi ceea ce poate să aibă pe temeiul simplu al credinței. O *neprihănire a lui Dumnezeu* – neprihănirea lui Isus Cristos.

Evanghelia are o putere dinamică. Este puterea lui Dumnezeu spre mântuire. Îți dai seama că nimic în afară de puterea lui Dumnezeu nu te poate face creştin?

Lui Pavel nu-i era ruşine de Evanghelia lui Cristos, chiar la Roma. Groaznica păcătoşenie a omului, aşa cum este prezentată în 1:18-32, atinsese punctul culminant în Roma.

Pavel a vorbit din convingerea fermă, care se naşte din experiență. Pe drumul către Damasc, dintr-o singură lovitură, i-au fost măturate de sub el toate proptele faptelor, ale rasei şi ale caracterului. De atunci încolo el nu a mai avut decât un singur mesaj – credința în Domnul răstignit şi înviat. N-a vrut să mai audă de nimic altceva; n-a mai vorbit de nimic altceva; n-a mai trăit petru nimic altceva. El a proclamat că de acum încolo *cel drept va trăi prin credință.* Trebuie doar să crezi. Mântuirea nu este prin fapte – faptele te condamnă; nu prin rasă – rasa se află sub blestemul morții; nu prin caracter – deoarece caracterul nostru este o cârpă murdară! Nu este decât o singură mântuire, şi aceea este prin acceptarea Evangheliei lui Cristos. Căci în ea este dezvăluită o neprihănire de la Dumnezeu – din credință spre credință. Această neprihănire Dumnezeu ne-o dăruieşte când ne punem încrederea în Cristos. El nu spune că suntem făcuți neprihăniți, ci declarați neprihăniți. Dumnezeu ne dăruieşte neprihănirea pe care o pretinde El de la noi. De ce este neprihănirea lui Dumnezeu necesară? Petru că noi nu avem nici o neprihănire proprie.

NEPRIHĂNIREA LUI DUMNEZEU ESTE NECESARĂ

După ce Pavel enunță subiectul cărții Romani, în 1:16,17, în continuare el dezvăluie nevoia omului după această neprihănire. *Căci toți au păcătuit* şi *toată lumea poate deveni vinovată înaintea lui Dumnezeu.* De la înălțimea acestui amvon elevat, Pavel priveşte în jur şi vede iudei zeloşi, greci mândri, romani lăudăroşi şi o mulțime de păcătoşi de rând, ca noi înşine. Ce tablou groaznic ne prezintă el în 1:18-32! Mai întâi este prezentată nelegiuirea Neamurilor; apoi a iudeilor.

Cartea Romani ne spune despre metoda lui Dumnezeu de a face din oameni vinovați oameni buni. Cheia acestei mari teze se găseşte în Romani 1:16,17:

Esența cărții Romani

Persoana Evangheliei. . . . . .Cristos
Puterea Evangheliei . . . . . „Puterea lui Dumnezeu“
Scopul Evangheliei. . . . . .„Pentru mântuire“
Oamenii la care este trimisă . . . . . „La oricine care crede“
Rezultatul special . . . . . .„Cel drept va trăi prin credință“

Pavel a fost mândru de Evanghelie, deoarece îi dovedise puterea în propria sa viață, şi în viețile tuturor celor care aveau să creadă.

Veste bună! Aceste cuvinte vor atrage atenția oricui. E de ajuns să spui: „Am o veste bună pentru voi!“ pentru ca să-ți asiguri un auditoriu. Adevărata valoare a „veştii bune“ depinde de sursă – cine a rostit-o. De aceea, Evanghelia pe care o prezintă Pavel este atât de binevenită. Vestea vine de la Dumnezeu. Romani este strigătul de bucurie al lui Pavel către o lume pierdută.

Primele trei capitole descriu „iadul păcatului“. Ultimele cinci capitole descriu „cerul sfințeniei“. Iar capitolele intermediare descriu pe „Cristos, Calea“.

În Romani, Pavel ne arată metoda lui Dumnezeu de a face dintr-un om vinovat un om bun. El descoperă nevoile păcătosului şi apoi prezintă ce poate el avea prin credință: „o neprihănire de la Dumnezeu“ – Cristos, neprihănirea noastră. Neprihănirea lui Dumnezeu este o Persoană. Neprihănirea pe care Dumnezeu o pretinde se află într-o Persoană: Isus Cristos. Nimeni nu va intra vreodată în Cer având o neprihănire mai mică decât neprihănirea lui Cristos. Când priveşti la Isus, vezi neprihănirea pe care o cere Dumnezeu.

CE SUNTEM PRIN NATURA NOASTRĂ (Citiți Romani 1:1–3:20)

De ce are nevoie omul de mântuire? Pentru că este un păcătos. Dumnezeu a radiografat inima umană şi ne-a pus la dispoziție acea radiografie. El ne arată ce găseşte în noi toți. Constatările sunt atât de groaznice, încât nu pot fi citite într-un auditoriu mixt. Dar nu uitați: aceasta este imaginea pe care o vede Dumnezeu. Ştiu că tabloul tău este acolo, pentru că se spune: *Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.* Faptul acesta îl dovedeşte Pavel fără putință de tăgadă, în primele trei capitole din Romani. Aceasta e imaginea omului fără Dumnezeu. Citiți fiecare cuvânt din Romani 3. Veți crede atunci că inima în stare naturală este deznădăjduit

de rea. L-ai rugat tu pe Duhul Sfânt să-Şi îndrepte reflectorul asupra inimii tale? Dacă L-ai rugat, ştii astăzi că ai nevoie de un Mântuitor.

Cartea Romani ne prezintă scena unei săli de judecată. Dumnezeu, Judecătorul întregului pământ, citează atât pe evrei, cât şi pe Neamuri, înaintea scaunului de judecată. Şi sunt aduşi pe rând toţi deţinuţii.

Se dă citire acuzaţiei generale: „Toţi se află sub păcat“ (Romani 3:19). Atât Neamurilor (2:1-16), cât şi evreilor (2:17–3:8) li se dă posibilitatea să fie audiaţi. Declaraţia lor de „nevinovat“ este cântărită cu toată atenţia, dându-i-se un răspuns, care pregăteşte calea pentru verdictul definitiv al Judecătorului.

La urmă, Judecătorul pronunţă sentinţa: *Toată lumea…* este *găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu* (Romani 3:19). Dacă aceasta ar avea loc în ziua de astăzi, ziarele de pretutindeni ar publica, cu litere mari, pe pagina întâi, şi toţi crainicii de la televiziune ar declara, sus şi tare (doar îi auziţi, nu-i aşa?): TOATĂ LUMEA GĂSITĂ VINOVATĂ!

În faţa acestei acuzaţii, nu există nici o apărare. Judecătorul spune: „Este cineva care să pledeze cauza deţinuţilor?“ Dar nu se aude nici un glas. Orice gură este astupată (Romani 3:19). Nici o scuză nu rămâne în picioare.

Condamnarea lumii este stabilită. Pasul următor în ordine va fi să se dezvăluie planul lui Dumnezeu de a salva lumea. Nu uitaţi: Romani ne arată metoda prin care Dumnezeu îi face pe oameni buni.

Nu spune: „Dumnezeu este dragoste. El nu mă va condamna“! Ascultă cuvintele pe care le rosteşte Dumnezeu aici: *Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer asupra oricărei necinstiri a lui Dumnezeu* (Romani 1:18). El deja a pronunţat sentinţa asupra tuturor: „Toţi sunt vinovaţi“. Nu există cale de apel. Este decizia Curţii Supreme a universului. Păcatul e universal – *toţi au păcătuit !* De unde rezultă că lumea are nevoie de un Mântuitor. Întrucât Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei, El a asigurat acest Mântuitor. Repetă cu voce tare Ioan 3:16. Judecătorul de pe scaunul de judecată spune: „Este aici cineva care să reprezinte deţinuţii?“ Atunci Fiul lui Dumnezeu spune: „Eu sunt aici ca să-i reprezint pe aceştia. Da, este adevărat că au comis aceste păcate. Este adevărat că sunt vinovaţi, dar Eu am purtat vinovăţia lor pe cruce. Eu am murit în locul lor, pentru ca ei să fie liberi. Eu sunt neprihănirea lor“. Şi Judecătorul îi eliberează.

Avem un tablou groaznic al păcatului în primele trei capitole din Romani. Nu uitaţi, PĂCATUL este un termen legat de tragerea la ţintă; înseamnă „a greşi ţinta“, adică standardul pe care Dumnezeu l-a fixat pentru noi, cum spune Cuvântul lui Dumnezeu: *Toţi au păcătuit şi nu ating slava lui Dumnezeu.* Nu măsuraţi viaţa voastră prin vreunul din celelalte standarde decât prin acesta. Nu vă comparaţi cu alţii. Firește, se poate să nu fi greşit ţinta atât de mult ca alţii, dar Dumnezeu spune că ai greşit-o totuşi.

Noi suntem cu toţii păcătoşi pentru că ne-am născut dintr-un neam păcătos. Cu toţii suntem „fiii lui Adam“. Dar nu numai că ne-am născut în păcat, ci am păcătuit noi înşine, căci „toţi au păcătuit“. Reţineţi, vă rog: păcătuim pentru că

suntem păcătoşi. Aceasta e natura noastră. Un prun va face prune, pentru că este prun. Fructul este rezultatul naturii pomului. Păcatul este fructul unei inimi păcătoase. *Inima este nespus de înşelătoare şi deznădăjduit de rea* (Ieremia 17:9).

Cristos nu numai că ne salvează de pedeapsa păcatului, ci El este în stare să ne salveze de conştiința vinovăției şi de puterea păcatului. Rezultatul păcatului este un sentiment de vinovăție. Când a călcat cineva legea, persoana respectivă se simte vinovată şi caută să se ascundă. Asta a făcut primul om, Adam. Conştiința vinovăției aduce cu sine frica de pedeapsă. Păcătosul întotdeauna va căuta să fugă de consecințele călcării legii. El se va teme de judecător. Iată de ce păcatele unui om şi conştiința vinovăției sale îl exclud din prezența lui Dumnezeu. Nu e nevoie ca Dumnezeu să-l alunge pe păcătos. El fuge din proprie inițiativă. Chiar asta se va întâmpla în ziua în care mânia lui Dumnezeu va fi descoperită (Apoc. 6:15,16).

Primul lucru care se cere pentru eliberarea păcătosului este ca groaznica consecință a vinovăției sale să fie înlăturată. El are nevoie de mai mult decât de iertare, căci asta l-ar lăsa cu vinovăția sa. Orice preşedinte sau guvernator sau rege poate să grațieze un criminal, dar nici unul nu are puterea de a înlătura vinovăția. Pedeapsa corespunzătoare pentru fapta săvârşită trebuie aplicată. Or, tocmai asta a făcut Cristos. *Plata păcatului este moartea* şi întrucât toți am păcătuit, Cristos a venit să moară şi să suporte pedeapsa păcatului, comis împotriva unui Dumnezeu sfânt.

CUM POȚI SĂ DEVII CREŞTIN (Citiți Romani 3:21–5:21)

Întrebare: Cum îi salvează Dumnezeu pe păcătoşi? Răspuns: *Prin răscumpărarea…* în *Cristos Isus* (3:24).

Planul de mântuire al lui Dumnezeu se întâlneşte la tot pasul pe cuprinsul Scripturii. Este ca parâma marinei britanice, cu un fir roşu întreţesut în ea, pe care nu-l poți îndepărta decât dacă ai distrus toată parâma. Întreaga Scriptură este străbătută de un fir roşu al mântuirii. În unele părți ale Scripturii, el se vede foarte clar. Romani 3 este una din ele.

Când Dumnezeu ne priveşte, El nu vede în noi nici o neprihănire (Romani 3:10). În schimb, când Dumnezeu ne priveşte „în Cristos“, El nu vede doar o îmbunătățire, ci desăvârşirea, căci Dumnezeu vede doar Neprihănirea lui Isus Cristos.

V-ați familiarizat cu un cuvânt mare al Scripturii: mântuirea. Iată un altul: îndreptățirea (sau justificarea) – „ca şi când tu însuți ai fi făcut asta“. Tot ce a făcut Cristos a fost trecut în contul meu. Neprihănirea Sa este a mea!

Când neprihănirea lui Cristos ne este aplicată nouă, asta se numeşte „îndreptățire“ – un om făcut drept înaintea lui Dumnezeu. *Cel drept va trăi prin credință.* Un om nu este făcut drept prin faptele sale, ci prin credința sa în Cristos (Romani 3:28). Acest scump adevăr a dat naştere la marea Reformă. Ea l-a eliberat pe credincios de ideea după care oamenii ar fi salvați prin fapte, dăruindu-i, în schimb, o viață de credință şi libertate în Cristos. Nu numai că suntem mântuiți prin credință, ci

trebuie şi să trăim prin credinţă, punându-ne toată încrederea în Cristos.

Pavel ne oferă mai multe ilustraţii ale îndreptăţirii prin credinţă, din Vechiul Testament. În mod deosebit, el ne atrage atenţia asupra felului în care credinţa lui Avraam i-a fost socotită drept neprihănire (Romani 4). Avraam a primit trei lucruri prin credinţă: neprihănire, moştenire şi urmaşi (Romani 4:3,13,17).

Şi noi avem mari beneficii, când suntem îndreptăţiţi prin harul Său. Harul este un favor nemeritat. În viaţa aceasta credinţa este urmată de pace, iertare şi promisiune (Romani 5:1-5) şi, mai presus de toate, de siguranţa mântuirii (Romani 5:6-11).

Cum poate fi un om îndreptăţit de către Dumnezeu? Citiţi Romani 3:24-28.

Dumnezeu îi dăruieşte omului neprihănirea Sa în felul acesta:

1. Prin har – (Romani 3:24). Sursa tuturor. Harul este un favor nemeritat.
2. Prin Dumnezeu – El este dătătorul ei (Romani 3:26; 8:33).
3. Prin sânge – Mijlocul prin care se realizează (Romani 3:24; 5:9).
4. Prin credinţă – Mijlocul prin care se primeşte (Romani 3:22).
5. Prin fapte – Felul în care este pusă în evidenţă (Iacov 2:21-23).
6. Prin experienţă – Binecuvântările care ne revin din ea (Romani 5:1-4).

Când privesc în cer şi îmi aduc aminte că Dumnezeu, care stă pe tronul Său, m-a condamnat, aş cădea în disperare. Dar văd pe Cineva stând la dreapta Sa, ridicând o mână rănită şi prezentând picioarele şi coasta Sa străpunse. Cu aceste răni Cristos pledează pentru mine, iar eu am propria Sa asigurare că ele sunt suficiente pentru a face faţă nevoilor mele.

MÂNTUIREA

Veţi găsi pârâul păcatului şi râul mântuirii curgând alături, de la Romani 1 la 16. *Dar acolo unde s-a înmulţit păcatul, harul s-a înmulţit şi mai mult.* Pavel arată păcatul în toată hidoşenia lui, iar mântuirea în toată splendoarea ei. Câţiva paşi simpli în următoarele paragrafe vă vor arăta „cum puteţi deveni creştin".

Nu trebuie ca cineva să apară păcătos în faţa oamenilor pentru a fi pierdut. Firește există o diferenţă în gravitatea păcatului, dar nu în faptul păcatului şi în rezultatele sale, pentru că *plata păcatului este moartea.* Cineva poate să se înece într-o apă de trei metri şi să moară ca şi când s-ar scufunda într-o apă de treizeci de metri. În neputinţa noastră de a ne salva pe noi înşine, suntem cu toţii la acelaşi nivel – *nu se face nici o deosebire* (Romani 3:22).

Suntem salvaţi prin neprihănirea lui Cristos. El ne-a făcut-o disponibilă prin moartea Sa. *Fiind justificaţi fără plată, prin harul Lui, prin răscumpărarea care este în Cristos Isus, pe care Dumnezeu L-a înfăţişat ca jertfă de ispăşire, prin credinţa în sângele Lui, pentru a demonstra neprihănirea Lui, deoarece în îndurarea Sa, Dumnezeu trecuse cu vederea păcatele săvârşite anterior…* (Romani 3:24,25).

Eu sunt o persoană condamnată la moarte, din pricina păcatului meu, căci *plata păcatului este moartea.* Dar eu pot privi la cruce, văzând că Cristos a murit deja pentru mine. Eu cred că El a murit pentru păcatul meu. Şi astfel, în schimbul

sărmanei mele vieți păcătoase şi condamnate, eu pot accepta neprihănirea Sa şi viața Sa (I Petru 2:24).

Cine crede în Fiul are viață veşnică (Ioan 3:36). *Dar acum s-a arătat o neprihănire a lui Dumnezeu… neprihănirea lui Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Cristos pentru toți şi peste toți cei care cred* (Romani 3:21,22). Fără eforturile omului de a se face bun, Dumnezeu a făcut disponibilă neprihănirea Lui, care este Domnul Isus Cristos. Neprihănirea noastră este ca o cârpă murdară (Isaia 64:6).

Păcatul tău este asupra lui Cristos. El l-a purtat în locul tău. L-ai primit tu ca Mântuitor al tău şi *ai trecut din moarte la viață* (Ioan 5:24)? Dacă te-ai decis să-L laşi pe Cristos să-ți poarte păcatul, acum tu ai mântuirea Lui (Romani 3:24).

ÎNDREPTĂȚIȚI PRIN CREDINȚĂ

Să zicem că un ucigaş stă în adâncul unei mine, iar tu te afli pe cel mai înalt pisc al Munților Stâncoşi. Tu eşti tot atât de neputincios să atingi stelele cum este el. Tu nu poți atinge neprihănirea pe care o pretinde Dumnezeu, indiferent cât de mult ai urca.

Iertarea este îndepărtarea fărădelegii noastre, o dezbrăcare sau lepădare de păcat.

Îndreptățirea este actul prin care suntem îmbrăcați cu neprihănirea pe care Dumnezeu o pune la dispoziție. Este desăvârşită.

Persoana care şi-a pus credința în Cristos acum o oră este tot atât de îndreptățită ca cel mai bătrân creştin aflat în viață. Noi nu devenim mai îndreptățiți pe parcurs decât în clipa când L-am primit pe Cristos. Îndreptățirea depinde de ceva ce s-a făcut în afara noastră, ceva realizat la Calvar.

Îndreptățirea rezolvă întreaga chestiune a păcatului şi vinovăției ce plana asupra noastră; îngroapă vinovăția în mormântul lui Isus Cristos şi apoi ne aşează în locurile cereşti cu Cristos, Mântuitorul nostru.

Iată întrebarea pusă de mulți: „Cum a fost posibil ca un om să moară pentru lumea întreagă?“ S-ar putea ca un om să ia locul altuia, murind în locul lui. Nici o problemă până aici, vei spune, dar ca unul să moară pentru lumea întreagă? Asta-i prea de tot! Să vedem dacă este atât de incredibil pe cât se pare.

Niciunuia din noi nu-i place să i se spună „păcătos“, dar trebuie să privim în față ceea ce suntem. Ascultați ce spune Pavel în Romani 5:12-21. Noi ne-am născut păcătoşi. N-am fost întrebați dacă dorim să venim pe lume. Ne-am născut la această realitate într-o bună zi, descoperind că suntem supuşi naturii păcătoase. Nu tot aşa a fost creat Adam, căpetenia rasei umane (Geneza 1:26). El a păcătuit în mod deliberat şi natura sa păcătoasă a trecut asupra noastră a tuturor. Noi păcătuim pentru că suntem păcătoşi.

Dar opus lui Adam, capul rasei naturale, Îl găsim pe Cristos, Capul unei rase spirituale – „o nouă creație“. Când m-am născut în trupul acesta, m-am născut ca descendent al lui Adam. Acum posed natura lui, care e păcătoasă. Când mă nasc în familia lui Dumnezeu, prin Cristos Isus, primesc natura lui Cristos, care este sfântă. Ca să citățm Scriptura: *Căci după cum în Adam toți mor, tot aşa în Cristos toți*

vor fi făcuți vii (I Cor. 15:22). Eu nu am ales să fiu un descendent al lui Adam. Dar pot alege să fiu copil al lui Dumnezeu. Dacă păcatul unui singur om a făcut posibil ca toată omenirea să moară, neprihănirea unui singur Om a făcut posibil ca toată rasa să scape din această condiție (Romani 5:15).

Ai primit tu „viața veşnică prin Isus Cristos, Domnul nostru"? Eşti tu un păcătos „în Adam" sau eşti tu un fiu „în Cristos"?

CUM SĂ TRĂIEŞTI O VIAȚĂ CREŞTINĂ (Citiți Romani 6–8)

Am învățat cum să devenim creştini. Acum trebuie să aflăm cum să trăim creştineşte. Un lucru este să accepți ce a făcut Cristos pentru tine, şi cu totul altul este să trăieşti faptul respectiv, ca experiență personală şi reală.

În Romani 6 sunt trei cuvinte importante. Însemnați-le.

ŞTIM că Cristos a murit pentru noi (Romani 6:3-5,10).

Noi am murit împreună cu Cristos (Romani 6:8).

Socotiți-vă ca atare! *Tot aşa şi voi, socotiți-vă morți față de păcat, dar vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru* (Romani 6:11). Dacă o rudă ți-ar spune că a depus $500 în bancă pentru o călătorie şi că poți să scoți banii când vrei, sunt sigură că ai conta pe ei, deşi n-ai văzut niciodată banii. Dacă ai pune la îndoială tot episodul şi nu i-ai scoate de la bancă, banii nu ar fi niciodată ai tăi. Dacă, în schimb, socoteşti banii ai tăi, semnând un cec şi trecându-l pe la ghişeu, ceea ce n-ai văzut niciodată a devenit o realitate. Socotirea face ca lucrurile să fie reale! Întrucât suntem morți față de păcat şi vii față de Dumnezeu, cum vom trăi? (Vezi Romani 6:13.)

DAȚI – *Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca instrumente ale nelegiuirii, ci dați-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu, ca unii care ați fost aduşi din moarte la viață* (Romani 6:13).

Asta înseamnă să vă debarasați de viața voastră proprie şi să lăsați pe Dumnezeu să trăiască prin voi. Asta este o viață predată. Este modul corect de a trăi o viață de izbândă şi binecuvântare. Lasă-L pe El să lucreze voia Sa în tine şi prin tine.

Creştinul curând găseşte un nou standard pentru viața sa. El nu încearcă să trăiască pe măsura Legii, pentru că nu se mai află sub Lege. Ci se străduieşte să-I fie plăcut Aceluia care locuieşte înăuntrul său. *Căci pentru mine a trăi este Cristos* şi eu fac *toate spre slava lui Dumnezeu.*

Romani 6 dezvăluie secretul unei vieți de biruință. Acum eu trăiesc în Cristos! Mort față de păcat, dar viu față de Dumnezeu! Îmi spune cum pot eu să trăiesc o viață creştină. Eul, aşa cum am aflat, este un lucru condamnat, incapabil să facă vreun bine, de-a pururea rău (Romani 3). Acum, când eul devine creştin şi încearcă să trăiască viața creştină, constată că e imposibil. Suntem salvați prin cre-dință şi nu putem trăi prin eforturile noastre.

Acest adevăr trist ne este revelat în Romani 7, unde ni se spune cum nu putem trăi o viață de biruință. Subliniați cuvântul „eu" şi veți constata că este folosit de

treizeci şi opt de ori în cele douăzeci şi cinci de versete ale acestui capitol. Duhul Sfânt nu este menționat nici o dată. Deşi „eul“ se străduieşte, nu întâmpină decât înfrângere.

Dr. Griffith Thomas spunea odată: „Nu este greu să trăieşti viața creştină. Este imposibil!“

Pavel a spus: *…şi trăiesc… dar nu trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine* (Galateni 2:20).

Ascultați cuvintele omului care a încercat să trăiască prin eforturile sale proprii: *O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup al morții? Îi mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Cristos Domnul nostru!… Aşadar eu însumi cu mintea slujesc ca rob legii lui Dumnezeu, iar cu firea veche slujesc legii păcatului* (Romani 7:24,25).

În fine, „eu“ găseşte că este Unul care e suficient. Şi frământările cedează în fața puterii, înfrângerea este preschimbată în biruință, întristarea în bucurie. Când „eul“ iese, Cristos vine înăuntru.

VIAȚA PLINĂ DE DUHUL

Viața „în Cristos“ este un lucru minunat. Pavel spune: *Căci legea Duhului de viață în Cristos Isus m-a eliberat de legea păcatului şi a morții* (Romani 8:2). Asta se întâmplă! Când urc într-un avion, sunt eliberat de legea gravitației. O lege superioară funcționează în avion, care-i dă posibilitatea să se ridice deasupra norilor, cu toate că legea gravitației mai adineaori mă ținea legat de pământ. Legea gravitației nu e distrusă, ci scoasă din funcție. Asta se întâmplă în viața mea când intru „în Cristos“. Legea care operează prin Duhul în viața mea mă înalță deasupra lumii şi a păcatului, iar păcatul nu mai are stăpânire asupra mea. Sunt liber. Sunt lipsit de condamnare. Ai intrat tu în Cristos? Trăieşti tu pe un plan mult superior principalităților şi puterilor răului?

Ai terminat cu „eul“? Nu uita, „eul“ niciodată nu-ți aduce decât eşec. Trebuie înlăturată litera „u“ din cuvântul „eu“ şi înlocuită cu litera „l” din cuvântul „El“. El îți va da biruință. În engleză „sin“ este „păcat“ şi „son“ este fiu. Înlocuind pe „i“ cu „o“, obținem cuvântul „Son“, adică Fiu. Da, El îți va da biruința!

Ieşi din viața egoistă şi intră în viața plină de Duhul. În Romani 8, în locul cuvântului „eu“, găsim cuvântul „Duh“ folosit de douăzeci şi una de ori. Trebuie să-I „dăm“ viețile noastre Lui. Aceasta este partea noastră. Atunci El ne va umple cu Duhul Său cel Sfânt. Aceasta este partea lui Cristos.

Acest glorios capitol începe cu „nici o condamnare“ şi se sfârşeşte cu „nu poate să ne despartă“. Este un tablou al vieții noastre „în Cristos“. Creştinul este în siguranță: Cristos este în jurul lui; Duhul este înăuntrul lui; iar Dumnezeu este pentru el.

DE CE A FOST DAT LA O PARTE ISRAEL? (Romani 9–11)

Istoria evreilor dați la parte şi împrăştiați prin toată lumea, fără a avea o patrie a lor, fără rege este un avertisment pentru noi (Romani 9,10,11). Dumnezeu este un Dumnezeu suveran şi El va face ce va voi. El are dreptul perfect să Se întoarcă

spre Neamuri, deoarece evreii n-au vrut să caute neprihănirea lui Dumnezeu, care este prin credință (Romani 9:32). Ei au încercat să-şi stabilească propria lor neprihănire. Dar omul nu poate să lucreze neprihănirea. El nu poate decât s-o primească. Dacă Dumnezeu a dat la o parte poporul Său ales, pentru o vreme, oare nu ne va da El la o parte, dacă şi noi vom fi neascultători?

Să avem grijă ca nu cumva să devenim îndărătnici şi neascultători ca evreii, neluând seama la poruncile lui Dumnezeu.

Roagă-L pe Cristos să ia în stăpânire viața ta şi să te călăuzească pe cărarea Sa. În afara căii Sale divine sunt epave. Evreii sunt o lecție solemnă pentru noi. Citiți minunata descriere a îndurării lui Dumnezeu, în Romani 11:32-36.

CUM SĂ-I SLUJIM LUI DUMNEZEU (Citiți Romani 12–16)

Vă îndemn dar, fraților, având în vedere îndurarea lui Dumnezeu, să vă oferiți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă şi plăcută lui Dumnezeu – care este închinarea voastră rațională (Romani 12:1).

În apelul său, Pavel ne îndeamnă să avem viața noastră la înălțimea credinței noastre. El ne arată că doctrina îndreptățirii prin credință nu va permite delăsare în viața sau conduita noastră. Noi suntem mântuiți ca să slujim. Viața creştină trebuie trăită în relația sa cu Dumnezeu, cu noi înşine şi cu alții.

Poate vă surprinde să aflați că din acest punct de vedere noi n-avem de făcut decât un singur lucru: să ne încredem în Cristos şi să ne predăm pe noi înşine Lui, ca să Se folosească de noi aşa cum vrea El. În felul acesta, suntem la dispoziția Lui spre a-I sluji!

Până când nu am fost mântuiți prin harul Său şi transformați prin dragostea Sa, nu puteam face mare lucru pentru Dumnezeu. Cristos vrea de la noi o „jertfă vie", nu una moartă (Romani 12:1). Mulți ar fi gata să moară pentru Cristos. Puțini sunt gata să trăiască pentru El. Sunt mulți dintre voi care ar fi mai degrabă gata să ardă pe rug, decât să suporte batjocura prietenilor lor. Una din definițiile unui creştin modern este „o persoană care va muri pentru biserica pe care refuză s-o frecventeze". Câți dintre noi nu spunem nimic când numele lui Cristos este pus la îndoială sau luat în deşert!

Lasă-i pe alții să-L vadă pe Isus în tine! Trăieşte pentru El, şi atunci vei fi gata să mori pentru El!

Prima parte din Romani constă în ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Ultima parte din Romani: ce putem face noi pentru Dumnezeu.

Găsim slujirea noastră creştină în:

Biserică . . . . . Romani 12:3-8
Autoritățile civile . . . . . Romani 13
Lucrurile îndoielnice . . . . . .Romani 14:1–15:3
Lumea întreagă . . . . . Romani 15:4-13

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: CE SUNTEM PRIN NATURA NOASTRĂ Romani 1:14-23; 3:9-20
Luni: CUM SĂ DEVII CREŞTIN Romani 3:21–5:21
Marți: CUM SĂ TRĂIM O VIAȚĂ CREŞTINĂ Romani 6:1-23
Miercuri: O LUPTĂ Romani 7:1-25
Joi: VIAȚA DE BIRUINȚĂ Romani 8:1-39
Vineri: EVREII DAȚI LA O PARTE Romani 9:30–11:12
Sâmbătă: SLUJIREA CREŞTINĂ Romani 12:1-21

Capitolul 34

Să înțelegem I Corinteni

I Corinteni Îl înfățișează pe Isus Cristos, Domnul nostru

Numele „Domnul“ este foarte proeminent în această carte (I Cor. 1:31; 2:8,16; 3:20; 4:4; 5:4,5; 6:13, etc.). Aceasta este semnificativ, deoarece o mare parte din confuzia care s-a strecurat în biserica de la Corint se datorează faptului că acolo credincioşii nu-L mai recunoşteau pe Isus Cristos ca Domn.

Hârlețul arheologului aduce Corintul din nou la viață! Corintul era cel mai important oraş din toată Grecia, în vremea lui Pavel. Bogăția sa era fabuloasă. Oamenii îşi petreceau timpul cu întreceri sportive şi cuvântări. Luxul, risipa şi imoralitatea publică erau exagerat de răspândite în mijlocul acestei populații industriale şi de navigatori. Corintul atrăgea mari mulțimi de străini din est şi din vest. Zeii corintenilor erau zei ai plăcerilor şi poftelor. În plus, exista multă cultură şi artă. Cetatea abunda în studiouri lingvistice şi în şcoli de filozofie.

Ca în majoritatea oraşelor, exista o colonie numeroasă de evrei, care îşi păstrase puternice norme morale şi adera la convingerile lor religioase. Dar oraşul în sine era centrul unei forme desfrânate de închinare la zeița Venus.

Dacă citim Fapte 18, aflăm cum a ajuns Evanghelia în acest oraş depravat. Apostolul Pavel, pe atunci un bărbat în vârstă de circa cincizeci de ani, îmbrăcat cu straie de lucru, a intrat în această metropolă aglomerată, unde exista posibilitatea să-şi câştige singur existența. Nu erau pancarte publicitare, care să anunțe sosirea unui evanghelist de renume mondial. Acest negustor a venit în oraş şi s-a apucat să confecționeze corturi. Pe atunci, aceasta constituia o meserie prosperă, cum ar fi industria de locuințe în zilele noastre. El şi-a pornit afacerea împreună cu un cuplu înstărit, Acuila şi Priscila, ce se ocupau, de asemenea, de confecționarea de corturi. Pavel a fost mereu în stare să se întrețină singur, câştigând suficient pentru a-şi permite să desfăşoare lucrarea misionară. O minunată lucrare s-a făcut în cele optsprezece luni cât a stat Pavel acolo. El a început, vorbind în sinagogi, unui auditoriu format din evrei şi greci.

Cartea I Corinteni nu se pretează uşor la schițarea conținutului, dar abordează multe teme minunate. *Căci în El ați fost îmbogățiți, în toate privințele* (I Cor. 1:5, *Biblia Deschisă* şi ediția *Weymouth*). În Romani, Pavel ne-a spus că prin Cristos *am câştigat acces, prin credință în care stăm acum* (Romani 5:2). Apoi urmează aceste bogății de har în Cristos Isus, al nostru Totul în toți. I Corinteni se ocupă de conduita creştină.

CORECTĂRI ALE CONDUITEI CREŞTINE (Citiți I Corinteni 1–11)

Minunata biserică din Corint, giuvaerul de preț din cununa ostenelilor lui Pavel, era în declin. Asta pentru că spiritul lumesc (carnalitatea) oraşului pătrunsese în biserică. Nu era nici o problemă în faptul că biserica se afla la Corint, dar a fost fatal când Corintul a pătruns în biserică. E o privelişte de toate frumusețea să vezi cum un vas se lansează pe valurile mării, dar e o tragedie când apa mării pătrunde în vas. Biserica lui Cristos trebuie să fie aşezată ca o lumină într-un loc întunecos, dar vai de biserica aceea care e invadată de lume!

Practici comune acestui centru al răutății curând s-au strecurat în biserică. Erau dezbinări între ei; creştini îi dădeau în judecată pe alți creştini, aşteptând ca să fie judecați de judecători păgâni; comportamentul lor la cina Domnului era total necorespunzător; femeile din biserică nu mai respectau normele de modestie; membrii bisericii se ciorovăiau cu privire la chestiunea căsniciei şi chiar asupra celei a darurilor spirituale. Într-un târziu, biserica i-a scris lui Pavel despre aceste lucruri, cerându-i sfatul asupra chestiunii. Aceste două scrisori către Corinteni au fost scrise ca răspuns la întrebările formulate de ei.

După salutul obişnuit (Cor. 1:1-3), Pavel se referă la venirea a doua a Domnului Isus Cristos (Cor. 1:7,8). Apoi intră direct în subiectul eşecului bisericii, despre care i s-a spus. El ne dă sursa acestei informații în I Corinteni 1:11.

Oamenii Îl pierduseră din vedere pe Dumnezeu. Trei feluri de egoism îi orbiseră:

ADMIRAȚIA DE SINE – intelectul lor fusese corupt.

VOINȚA DE SINE – conştiința lor fusese întunecată.

PLĂCEREA DE SINE – dăduseră frâu liber pasiunilor lor.

Cea mai mare primejdie pentru biserica din Corint venea dinăuntru.

Pavel vorbeşte mai întâi despre dezbinările şi clicile despre care auzise de la prieteni şi de la călătorii care veneau de la Corint. Nimic nu macină inima şi viața bisericii ca partidele.

Spiritul grec de politică a partidelor pătrunsese în biserică, dezbinând-o în patru partide, fiecare din ele luptând pentru întâietate. Numele acestor partide ne sunt date la I Corinteni 1:12. Pavel, Apolo şi Petru (Chifa) erau partide numite după învățătorul lor preferat. Partida lui Cristos se ținea de acel nume, ca şi când Cristos nu ar fi fost al tuturor din biserică.

Această dezbinare legată de liderii religioşi însemna că creştinii de la Corint au alunecat de la centru. Numai un singur Lider există în orice biserică. Acel Lider şi centru este Cristos. Dacă biserica alunecă de la poziția de centru, nu se mai opreşte din alunecare! Un mare volant când este centrat, se mişcă uniform; când este descentrat, zguduie toată clădirea, până o dărâmă. Creştinismul trebuie să fie Cristo-centric. Dacă este Cristo-centric, va fi puternic. Cristos Însuşi este „vestea bună“. El nu numai că a adus mesajul lui Dumnezeu, ci *a fost* mesajul lui Dumnezeu. Corintenii se descentraseră. Pavel, Petru şi Apolo erau cu toții oameni buni, dar nu oameni-Dumnezeu. Câți urmează astăzi lideri religioşi, în loc să-L

urmeze pe Cristos Însuşi! *Pentru mine a trăi este Cristos* (Filipeni 1:21).

Isus Cristos este singurul leac pentru dezbinare (I Corinteni 1:13). Orice ochi, orice inimă, orice duh trebuie îndreptat către un singur subiect: – Isus Cristos, Mântuitorul nostru personal. Pavel a spus, de fapt: „Spiritul vostru de partidă este păcat. Cum puteți voi să mergeți după un simplu om, sperând că vă va da viață? A fost omul acela răstignit pentru voi? E o nebunie să te încrezi în ceea ce spune omul. Oamenii nu văd nimic în crucea lui Cristos. Numai Cristos are toată puterea şi înțelepciunea lui Dumnezeu".

Tineri şi bătrâni deopotrivă Îl urmează pe Cristos la cruce, dar apoi se poticnesc de „sângele" jertfei. Exact asta făceau evreii şi grecii din vremea lui Pavel. Vom scoate crucea din Evanghelie, doar pentru că oamenilor nu le place de ea? Dacă vom proceda astfel, vom înlătura singurul mod de mântuire al lumii. Noi trebuie să predicăm pe „Cristos crucificat".

CRUCEA

Pentru iudei este o piatră de poticnire – ceva peste care nu pot trece (I Corinteni 1:23). Ei nu puteau pricepe cum o atare etalare a slăbiciunii ar putea fi o sursă de putere. Un om, murind pe cruce, nu li se părea lor un Mântuitor al lumii. Fariseii şi cărturarii s-au întors dezgustați de la cruce. Pentru ei, crucea însemna eşec. Iudeii doreau semne ale puterii. Ei aşteptau ceva care putea fi privit şi pipăit. Mesia, după ei, trebuia să fie un prinț mondial, un făcător de minuni. Foarte mulți creştini de astăzi sunt aşa. Ei se închină succesului, cum făceau şi iudeii. Ei disprețuiesc slăbiciunea, admirând forța. Aceste persoane ne spun că oamenii de ştiință se vor poticni la cruce, pentru că nu-şi pot explica cum sângele unui Om poate spăla pata păcatului.

Pentru greci o nebunie. Grecii priveau cu dispreț religia neştiințifică predată prima oară într-un ungher ignorant al lumii cum era Nazaretul, de către fiul unui tâmplar, care n-a studiat niciodată la Atena sau la Roma. Grecii idolatrizau deşteptăciunea. Dar Dumnezeu nu a disprețuit niciodată lucrurile umile.

Fie crucea este „puterea lui Dumnezeu", fie este „nebunie". Dacă „nebunie", atunci vei crede că este nedemnă de a face vreun bine în viața ta. Ascultă însă! Asta te condamnă pe tine, nu crucea.

Nici un om nu lasă crucea în exact aceeaşi condiție în care a găsit-o. El fie o va primi, fie o va respinge! Dacă o primeşte, devine un fiu al lui Dumnezeu (Ioan 1:12); dacă o respinge, este pierdut (Ioan 3:36). Dacă o neglijează, el o respinge, de fapt.

Pavel nu L-a predicat pe Cristos cuceritorul, nici pe Cristos filosoful, ci pe Cristos cel răstignit, pe Cristos cel smerit. Citiți cuvintele sale în I Corinteni 2:2. Pavel îşi aduce aminte că vorbele sale vor fi încercate în foc (I Corinteni 3:13). A-L cunoaşte pe Cristos răstignit înseamnă măsura cunoaşterii maxime.

PĂSTORUL

O obiecție care i se aducea lui Pavel era că propovăduirea lui ar fi prea simplă. Dar el a răspuns că nu putea predica altfel, pentru că ei erau bebeluşi în Cristos. Nu puteau digera altceva decât o dietă bazată pe lapte. Dovada stării lor copilăreşti – de fapt, carnalității lor – era dezbinarea din sânul lor (I Cor. 3:1-4).

Pavel subliniază că păstorul nu este directorul unei şcoli, nici conducătorul unei secte rivale, cum erau filosofii greci. El este slujitorul lui Dumnezeu, nu un stăpân al oamenilor. Pavel întotdeauna s-a numit pe sine rob al Domnului Isus Cristos. Slujirea creştină e demnă de a fi primită înaintea lui Dumnezeu când este săvârşită în spiritul lui Cristos, spre slava Lui.

Fiecare om are patru înfățișări: una ca omul pe care-l cunoaşte lumea, una pe care o cunosc prietenii, una pe care o cunoaştem noi înşine şi una pe care o cunoaşte Dumnezeu. Pavel descrie aceasta în I Corinteni 4. Există trei instanțe judecătoreşti înaintea cărora stăm:

Oamenii . . . . . .I Cor. 4:3
Propria noastră conştiință . . . . . .I Cor. 4:3
Isus Cristos. . . . . .I Cor. 4:4

Nu trebuie să depindem de judecata omului. Lumea ne judecă caracterul pe baza unui singur act. Vocile criticii pot să fie sonore, dar dacă te urci sus de tot, pe munte cu Dumnezeu, vei vedea forfota mulțimii, dar n-o vei auzi.

Fereşte-te de judecata prietenului tău, deoarece el s-ar putea să fie prea favorabil în opinia care o are despre tine. Prea ne place să credem toate lucrurile bune care se spun despre noi, având resentimente față de criticile nefavorabile!

Pavel spune: *Ba mai mult, nici chiar eu însumi nu mă judec* (I Cor. 4:3). Fii atent când stai în boxa propriei tale conştiințe. Când conştiința ta îți spune: „Ai voie să faci aceasta“, este totdeauna bine să te duci la Isus Cristos să-L întrebi: „Am voie să fac asta?“ E greu să fim nepărtinitori cu noi înşine. Nici un om, indiferent cât de onest ar fi, nu are voie să-şi judece cauza proprie.

Pavel spune că este o singură judecată la care se va supune – e unul care are totdeauna dreptate. *Cel care mă judecă este Domnul* (I Cor. 4:4). Sunt administratorul lui Cristos şi Lui Îi sunt, în ultimă instanță, responsabil. De judecata Lui nu este nici o scăpare. Ochii Lui calmi sunt ațintiți asupra mea.

Caută laudă din partea Lui, căci aceea este adevărată. Dacă El îți spune: „Bine ai făcut, rob bun şi credincios“, restul ce contează?

VICIUL ÎN BISERICĂ

În scrisoarea lui Pavel către Romani, tema sa este neprihănirea lui Dumnezeu. În Corinteni, el dezvoltă această temă, discutând despre neprihănirea creştinului. Noi, ca şi creştini, trebuie să trăim în practică ceea ce credem în inima noastră. Este un lucru serios să declarăm că trăim o viață de creştin. Dacă coborâm ştacheta pe care a stabilit-o Cristos, vom da o mărturie greşită lumii. Voi sunteți o epistolă

deschisă şi citită de toți oamenii. Ce fel de evanghelie este „Evanghelia după tine“?

Nu lăsa ca viața ta să fie atât de aproape de muchea lucrurilor discutabile, încât într-o bună zi s-ar putea să aluneci. Dacă tu vei cădea, şi alții vor cădea împreună cu tine. Ia seama la mărturia ta.

Neprihănirea vine de la Dumnezeu, dar trebuie să se manifeste în umblarea noastră zilnică. Corintenii, trăind în Hollywoodul zilelor lor, aveau nevoie de mustrare, după cum avem şi noi toți. Neprihănirea este de la Cristos, şi pentru Cristos. „Ce-ar face Isus?“ ar trebui să fie întrebarea pe care să ne-o punem cu privire la fiecare lucru discutabil din viață. „Cristos în voi“ este secretul şi calea vieții.

În biserica de la Corint, un membru a mers până acolo încât s-a căsătorit cu mama sa vitregă, care era un lucru imoral chiar şi pentru păgâni, ca să nu mai vorbim despre creştini. Pavel îi mustră pentru faptul că se umflau în pene de mândrie, în timp ce acest scandal exista în biserică. El îi îndeamnă să nu tolereze răul printre ei, în timp ce îşi spun creştini. După cum aluatul se împrăştie în toată plămădeala, tot aşa spiritul unui om rău se împrăştie în toată biserica. Biserica trebuie să-l excludă pe răufăcător, pentru a dovedi că nu tolerează păcatul (5:13). Disciplina în biserică trebuie întotdeauna să înceapă cu jale şi înțelegere, nu cu mânie, mândrie sau răzbunare (5:2).

Apoi Pavel face o aplicație personală, folositoare în viețile noastre. *De aceea, să serbăm praznicul nu cu aluatul vechi… ci cu azimile curăției şi adevărului.* Autoexaminarea este adesea cel mai greu lucru de realizat, dar este unul dintre cele mai importante.

Ştiți este una din expresiile lui Pavel. Credința sa s-a bazat pe fapte. El a dorit să cunoască lucrurile. Subliniați forma negativă a expresiei – „nu ştiți?“ – în capitolul 6. Ce trebuie să ştim?

Mai întâi, Pavel face afirmația că, deşi uneori ar fi necesar să se adreseze creştinii tribunalelor, creştinii nu ar trebui să se certe unii cu alții şi, bineînțeles, nu trebuie să aducă această ceartă într-un tribunal din lume. Ce impresie groaznică despre creştinism face această atitudine în fața lumii! Când practicăm acest mod de viață, spunem: „Noi, creştinii, suntem la fel de decăzuți ca cei din lume. Vrem să ni se facă pe plac. Suntem lacomi şi ne mână aceleaşi ambiții de apărare a drepturilor noastre de care ai tu, cel din lume, parte“. Dar Pavel spune: „Îndrăznim noi să facem una ca asta?“

În continuare Pavel ne oferă imaginea corintenilor, aşa cum i-a găsit el, în 6:8. Când am terminat cu versetul 11, aflăm ce a realizat harul!

Cristos a plătit un preț mare ca să ne răscumpere şi scopul Său este ca să ne facă să fim asemenea Lui (I Cor. 6:19,20).

Dacă trupurile noastre au fost răscumpărate de către Domnul Isus Cristos, atunci ele nu ne mai aparțin, ci sunt ale Aceluia care le-a cumpărat cu sângele Său scump. *Căci ați fost cumpărați cu un preț* (I Cor. 6:20).

Dumnezeu avea în trecut un templu pentru poporul Său; acum are un popor pentru

un templu. Când un om intră într-o biserică, îşi scoate imediat pălăria, căci realizează că a intrat într-un sanctuar sfânt. Dar a uitat el oare că adevăratul sanctuar în care locuieşte Cristos este trupul său? Am fost învățați când eram copii mici să nu facem gălăgie sau dezordine în biserică, deoarece este casa în care-L întâlnim pe Dumnezeu. Cu cât mai important este să ne aducem aminte că trupul nostru este locuința Sa şi că nu trebuie să facem nimic care să-L întristeze!

LIBERTATE, NU LIBERTINAJ

Scriptura nu prescrie reguli precise pentru conduita noastră şi nu ne spune ce trebuie să facem şi ce nu, ci, mai degrabă, afirmă principii după care trebuie să se călăuzească creştinii în acțiunile lor. Bine a spus cineva că libertatea creştină nu înseamnă că avem dreptul să facem ce vrem, ci ceea ce trebuie. Pavel exprimă plastic aceasta: *Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine* (I Cor. 6:12).

Un om umbla pe stradă, rotindu-şi brațele, şi, din greşeală, a lovit un alt om în față. Omul lovit s-a înfuriat, începând să se apere şi să lovească, la rândul său, pe celălalt. „Hei, nu este aceasta o țară liberă? Nu poate cineva să-şi facă exercițiile pe stradă, dacă aşa doreşte?“ „Ba da“, a ripostat omul lovit, „numai să nu uiți că unde începe nasul meu se termină libertatea ta“.

Să fie întipărit acest lucru în mintea ta în permanență: Dacă libertatea ta îi face rău altuia, atunci înseamnă că libertatea ta a depăşit măsura.

Da, pot face absolut orice, dar vreau să mă asigur că dorințele mele sunt plăcute lui Cristos. Tot ce fac eu constituie un exemplu pentru alții, putând să le facă rău sau să-i binecuvânteze. Eu nu trebuie doar să-mi pun întrebarea: „Va răni oare acțiunea mea pe nişte creştini mai slabi?“ ci şi „Va slăvi acțiunea mea pe Dumnezeu?“

CĂSNICIA

Pavel discută subiectul căsniciei pentru creştin. Se iviseră certuri între filosofii iudei şi cei greci în legătură cu importanța căsniciei. Pavel era însă hotărât să țină biserica în afara scandalului, drept care avem cuvintele sale în 7:2. Societatea este curată şi virtuoasă în măsura în care căsnicia este ținută în toată cinstea. Unii din biserică au încercat să descurajeze căsnicia, iar alții au crezut că atunci când devine cineva creştin, va trebui să divorțeze de partenerul său necreştin. Dar Pavel era înțelept. El cunoştea starea rea care exista la Corint. Prin urmare, l-a sfătuit pe fiecare bărbat să-şi aibă nevasta lui şi pe fiecare femeie soțul ei. El nu era de părere că un creştin trebuie să divorțeze de partenera sa necredincioasă. El le-a spus că există posibilitatea ca creştinul să-şi conducă partenera necredincioasă la Cristos (7:16).

Subliniați textul de la I Cor. 7:9,13 în Biblia dvs. Meditați la versetele acestea. Ele ne vor spune care e responsabilitatea ce o avem față de necreştini.

CINA DOMNULUI

Pavel ne dă o relatare amănunțită a felului în care a început Cina Domnului, după care relevă valoarea ei.

Ea a fost stabilită în noaptea în care a fost vândut Cristos.

Este sărbătorită în amintirea dragostei Sale nețărmurite pentru urmaşii Săi.

A fost un simbol al trupului Său, care a fost frânt pentru ei (10:16).

A fost un nou legământ în sângele Său.

A fost o făgăduință a venirii Sale din nou (11:26).

Trebuie să fim atenți să nu mâncăm şi să nu bem în chip nevrednic. „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuşi“ şi niciodată să nu mănânce fără să se judece pe sine şi fără dragoste recunoscătoare.

„Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea“ (vezi 11:25). Cristos vrea să ne aducem aminte de El! Gândeşte-te la Cristos când vii la masa Lui. El tânjeşte după dragostea ta!

Corintenii aveau obiceiul de a mânca o masă în legătură cu Cina Domnului. Fiecare persoană îşi aducea mâncarea proprie. Adesea asta ducea la excese în rândurile celor bogați, în timp ce săracii nu aveau nimic. La ce nereguli a dus această luare a Cinei! Pavel le reaminteşte de semnificația profund spirituală a Cinei Domnului, în comparație cu purtarea lor scandaloasă.

Pavel încheie această scenă cu cuvintele: *Celelalte lucruri le voi pune la punct când voi veni* (11:34). Mai erau şi alte lucruri de îndreptat, dar el lasă, pentru moment, îndreptarea, continuând, în schimb, cu instrucțiunile.

INSTRUCȚIUNI PENTRU CONDUITA CREŞTINĂ

(Citiți I Corinteni 12–16)

În I Corinteni 12, vedem darurile pe care le dă Duhul credincioşilor. În versetele 1-3, el vorbeşte despre schimbarea care a intervenit în viețile acestor creştini corinteni când s-au întors de la închinarea la idolii morți la Cristos, cel viu. Şi pentru ca să crească în viața lor creştină, Cristos le-a dat darurile Duhului (I Cor. 12:4-7). Duhul Sfânt este Dătătorul darurilor spirituale (I Cor. 12:8-11). Nu poate să predea cineva Scriptura, dacă nu-i dă Duhul înțelepciune. Trebuie să te rogi „în Duhul“ şi să cânți după voia lui Dumnezeu „în Duhul“. Uneori afirmăm, când privim un creştin cu succes: „Tii, da ce talente naturale are omul acesta!“, când, de fapt, el a primit multe daruri de la Duhul Sfânt.

Mulți oameni din vremea lui Pavel făceau mult caz de darurile spirituale de care aminteşte Pavel. Ei lăcomeau după darurile mai spectaculoase, cum ar fi vorbirea în limbi.

Creştinii corinteni foloseau aceste daruri ca pe scopuri în sine. Mulți oameni din vremea noastră, asemenea corintenilor de demult, se roagă în permanență pentru a primi puterea Duhului. Ei uită că toate darurile pe care le dăruieşte Dumnezeu au fost date pentru ca Cristos să fie preamărit şi alții să fie binecuvântați. Dacă Dumnezeu îmi dăruieşte un dar cât de mic, El mi-l dă nu pentru ca să strâng

oamenii în jurul meu, ci ca prin mine ele să fie o binecuvântare pentru alții. Dumnezeu a dat aceste nouă daruri menționate în I Corinteni 12 ca să ajute la formarea noii biserici; dar oamenii le foloseau pentru a-şi gâdila firea veche. Pavel arată că scopul darurilor este zidirea bisericii (I Cor. 12); că ele trebuie folosite în dragoste (I Cor. 13); şi că valoarea lor trebuie măsurată în funcție de utilitatea lor în biserică.

Dumnezeu a dat daruri ca vindecarea, minunile şi limbile – credem noi – ca daruri pentru „semne" (II Cor. 12 :12), ca să demonstreze lumii întregi că Isus este adevăratul Mesia şi că apostolii erau divin rânduiți. Aceste minuni, limbi, vedenii şi semne au fost date pentru a pune parafa autorității asupra apostolilor şi a propovăduirii lor. Astăzi noi trebuie să credem şi să umblăm prin credință. Trebuie să râvnim la cele mai bune daruri ale înțelepciunii, cunoştinței şi credinței. Dacă este voia lui Dumnezeu pentru noi să avem şi vreunul din celelalte daruri, El ni le va dărui şi pe acestea; altminteri, nu ni le va dărui. Duhul Sfânt *dă fiecăruia în parte cum voieşte* (I Cor. 12:11).

Modul de a folosi aceste daruri pe care le dăruieşte Duhul este descris minunat în I Corinteni 13. Capitolul acesta a fost numit *Imnul Dragostei*. Darurile fără dragoste sunt lucruri jalnice. Oamenii vorbesc despre dragoste, dar n-o trăiesc în practică. Până ce dragostea lui Cristos este în inima cuiva, este cu neputință ca oamenii să se iubească unii pe alții într-un mod cât de cât permanent. Oamenii par să se închine forței. Dar istoria ne arată că victoriile forței nu durează.

PILONII EVANGHELIEI

Fără îndoială era un grup de oameni în biserica din Corint care nu credea în învierea morților. Dând răspuns acestei chestiuni, Pavel începe prin a face un rezumat a ceea ce este Evanghelia, în I Cor. 15:1-11. Pavel nu a dat o nouă Evanghelie. Era tot Evanghelia cea veche, dată în Geneza, Exod şi Levitic.

1. Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi (15:3).
2. El a fost îngropat (15:4).
3. El a înviat din morți a treia zi, după Scripturi (15:4).
4. El a fost văzut de mulți martori (15:5,6).

Dacă negăm învierea, negăm unul din cele mai mari adevăruri ale Evangheliei. Predicarea este atunci în zadar; credința şi nădejdea sunt toate în zadar. Dar mai mult decât aceasta, dacă nu e înviere, atunci nu e nici o Evanghelie, căci ar însemna că ne închinăm unui Cristos mort. N-ar fi nici „veste bună", căci n-ar exista nicio dovadă că Dumnezeu a acceptat moartea lui Cristos, ca ispăşire pentru păcatele noastre. Dacă un marinar care ar sări în apă ca să-l salveze pe un om de la înec s-ar îneca el însuşi, atunci am şti că nu l-a salvat pe omul după care a sărit în apă. Dacă Cristos nu ar fi ieşit din mormânt, atunci El nu ar putea duce cu El pe nimeni din mormânt. Trupul lui Cristos a murit şi trupul Lui a fost înviat din nou. Duhul Lui a fost predat în mâinile Tatălui.

Deoarece Cristos trăieşte, vom trăi şi noi. *O, moarte, unde îți este biruința? O, moarte, unde îți este boldul?*

Pavel dă numeroasele dovezi ale învierii lui Cristos în I Corinteni 15.

1. Învierea lui Cristos.
2. Revenirea Sa.
3. Învierea tuturor credincioşilor.
4. Doborârea duşmanilor lui Cristos.
5. Domnia Sa glorioasă.
6. Trupurile noastre muritoare vor fi preschimbate în trupuri nemuritoare.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: DEZBINĂRI IN BISERICĂ I Cor. 1:10-31
Luni: ÎNȚELEPCIUNEA OMENEASCĂ I Cor. 2:1-16
Marți: SPIRITUL LUMESC ÎN BISERICĂ I Cor. 3:1-23
Miercuri: IMORALITATEA ÎN BISERICĂ I Cor. 5:1-13
Joi: CINA DOMNULUI I Cor. 11:1-34
Vineri: IMNUL DRAGOSTEI I Cor. 13:1-13
Sâmbătă: ÎNVIEREA I Cor. 15:1-58

Capitolul 35

Să înțelegem II Corinteni

II Corinteni Îl înfățişează pe Isus Cristos, Suficiența noastră

Pavel era puțin îngrijorat cu privire la felul în care avea să primească biserica din Corint prima sa scrisoare. Se va fi întrebat cum au acceptat ei mustrările sale. Prin urmare, l-a trimis pe Tit, şi probabil şi pe Timotei, la Corint, ca să afle ce efect a avut epistola sa. În timpul celei de-a treia călătorii misionare a lui Pavel, pe când se afla la Filipi, Tit a raportat că cei mai mulți din biserică au primit scrisoarea într-un spirit bun. Totuşi, erau unii care se îndoiau de motivele sale, ba chiar puneau la îndoială apostolia sa, spunând că Pavel nu ar avea acreditările necesare pentru a fi apostol. Poate că îi contestau lui Pavel apostolia întrucât că el nu era unul dintre cei doisprezece.

În aceste condiții, el a scris a doua sa epistolă, exprimându-şi bucuria pentru felul în care au primit corintenii prima sa epistolă şi, în acelaşi timp, apărându-şi apostolia.

Pavel redă mai mult din istoria sa personală în această scrisoare decât în oricare din celelalte epistole. Epistola relevă curajul său şi dragostea sa jertfitoare. Se spune de treizeci de ori că a fost nevoit să se laude. Citiți II Corinteni 12:11.

Pavel ne spune despre câteva lucruri care s-au întâmplat în viața sa, despre care nu vorbeşte în nici o altă scrisoare:

Cum a scăpat el din Damasc, într-un coş (11:32,33).

Experiența sa de a fi fost răpit până la al treilea cer (12:1-4).

Țepuşul său în carne (12:7).

Suferința sa neobişnuită (11:23-27).

El a vorbit despre aceste lucruri doar atunci când a fost forțat, pentru a dovedi că dacă ar fi să se laude, ar avea cu ce.

Isus Cristos, mângâierea noastră şi suficiența noastră

EPISTOLA ACEASTA ÎNCEPE CU „MÂNGÂIERE“: *Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl îndurărilor şi Dumnezeul oricăror mângâieri* (II Cor. 1:3).

ŞI SE ÎNCHEIE CU „MÂNGÂIERE“: *Încolo, fraților, fiți sănătoşi, desăvârşiți-vă, îmbărbătați-vă, fiți cu un singur cuget, trăiți în pace, şi Dumnezeul dragostei şi al păcii va fi cu voi* (II Cor. 13:11).

LA MIJLOC MOTIVUL MÂNGÂIERII: *Harul Meu îți este de ajuns…* (II Cor. 12:9).

SLUJBA LUI PAVEL (Citiți II Corinteni 1–7)

Pavel își începe această a doua epistolă cu obișnuitele sale salutări și mulțumiri (II Cor. 1:1-3). Tuturor ne place să ascultăm povestiri adevărate. Pavel istorisește atâtea experiențe personale din viața sa în această scrisoare, încât îl face pe orice cititor dornic s-o citească. El începe prin a ne spune despre marele necaz prin care a trecut. Prin toate încercările el a învățat să-L cunoască pe Dumnezeu mai bine. Dumnezeu întotdeauna devine mai real pentru noi în vremuri de întristare. Constatăm atunci că întotdeauna ne putem bizui pe El.

Suferințele lui Pavel în provincia Asia au fost cât se poate de serioase. S-ar prea putea să fi trecut printr-o boală gravă, care i-a făcut pe frați să se teamă că-și va pierde viața (II Cor. 1:4-11). El le-a mulțumit pentru rugăciunile lor. Acum făcea apel la dragostea și înțelegerea lor. El voia ca ei să fie gata pentru multele lucruri despre care avea să le scrie (II Cor. 1:23-2:4). Și Îl cheamă pe Dumnezeu să fie martor la această afirmație.

Învățătorii iudaizatori (sau învățătorii legii) din vremea lui Pavel întotdeauna purtau cu ei scrisori de recomandare. Aceştia cauzau principalele necazuri pentru Pavel. Ei încercau pe toate căile posibile să lupte împotriva sa. Parcă îi auzim întrebând: „Cine este acest Pavel? Ce scrisori de recomandare de la Ierusalim are el?“ Ce lipsită de sens era această întrebare pentru Pavel! Avea el oare nevoie de o scrisoare de recomandare către o biserică pe care el însuși a înființat-o? El răspunde: *Voi înșivă sunteți scrisoarea noastră, imprimată în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii* (II Cor. 3:2).

Viețile adevăraților creștini de la Corint slujeau ca recomandare atât pentru Pavel slujitorul, cât și pentru Cristos Domnul. Oamenii îi citesc pe oameni. Epistolele vii sunt citite când epistolele din Biblie nu sunt. Nu uita: viața ta este o scrisoare deschisă. Viețile creștine sunt aproape singurele cărți religioase pe care le citește lumea. Oamenii din lume nu studiază Cuvântul lui Dumnezeu, dar ei îi studiază pe membrii bisericii. Asta ne dă un mare prilej pentru a face bine, căci prin aceasta îi putem conduce la Cristos.

Evanghelia lui Pavel era o evanghelie triumfătoare și transformatoare (II Cor. 3:18).

Slujba lui Pavel a fost una triumfătoare, dar a fost plină de suferințe. Lupta spirituală este plină de ilustrații de triumf asupra suferinței. Biruința e scumpă! Pavel ne spune multe despre tribulații (capitolele 4; 6; 11). Când a fost atât de minunat convertit, Domnul a spus: *…îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru numele Meu* (Fapte 9:16). Se pare că încercările au început imediat și i-au ținut calea treizeci de ani. Dar Pavel a fost totdeauna optimist, deoarece știa că strâmtorările de care avem parte aici promit o măsură de slavă sporită în lumea de dincolo (II Cor. 4:17,18).

„Pesimistul vede doar o dificultate în orice oportunitate.

Optimistul vede o oportunitate în orice dificultate“.

Pavel a putut chiar să cânte în suferință, căci cunoștea harul minunat al lui

Dumnezeu. El era întotdeauna conştient de prezența Domnului Isus Cristos. El ştia că de suferința din această lume depinde slava în eternitate – cu cât e mai mare suferința, cu atât creşte slava (II Cor. 4:8-18). Pavel a trăit cu un ochi spre viitor!

Cristos nu a promis niciodată că un creştin va fi scutit de suferință sau întristare. Mai degrabă, auzim că *în lume veți avea necazuri* (Ioan 16:33). Cristos ne îngăduie să dăm de necazuri ca să ne poată izbăvi. El a permis ca Daniel să fie aruncat în groapa cu lei, pentru ca apoi să-l scoată afară. Lui Şadrac, Meşac şi Abednego le-a permis să intre în cuptorul de foc, pentru ca apoi să-i izbăvească. Lui Pavel i-a îngăduit să sufere naufragiu, pentru ca apoi să-l salveze. Numai Dumnezeu poate izbăvi!

Pavel a găsit mângâiere, prin toate necazurile prin care a trecut, în realitatea învierii. El a trăit sub inspirația faptului că într-o zi va avea un trup transformat şi glorificat. Trupurile noastre supuse suferinței vor fi curând preschimbate în trupuri glorificate, nesupuse suferinței. Fie că trăim, fie că murim, trebuie să ținem cont de această răsplată (II Cor. 5:10).

Scopul slujbei lui Pavel este ca oamenii să se împace cu Dumnezeu (II Cor. 5:20). Oamenii sunt preocuparea cea mai mare a lui Dumnezeu. Ca ambasador al lui Cristos, Pavel face apel la oamenii lumii.

În continuare el face un apel la trăire sfântă (6:11–7:16). Trăire sfântă înseamnă să trăieşti în întregime pentru Dumnezeu. Citiți aceste versete, fiecare! Apelul său la colegii de lucrare este să nu primească bunătatea plină de îndurare a lui Dumnezeu în zadar, ci să-şi deschidă inimile față de El. Dumnezeu pretinde o viață curată şi separată de lume. El vrea să-i vadă pe creştini separându-se de necredincioşi.

SĂ DĂM CU MÂNĂ LARGĂ (Citiți II Corinteni 8–9)

Pavel îi spune bisericii din Corint despre generozitatea bisericilor din Macedonia în chestiunea strângerii de ajutoare pentru fondul celor afectați de foamete în Palestina. Deşi nici ei nu o duceau prea bine, totuşi s-au bucurat de prilejul de a da, pentru că mai întâi s-au dăruit pe ei înşişi Domnului. Aceste ajutoare au fost strânse de la toate bisericile din Asia Mică şi Grecia. Acțiunea începuse cu un an înainte (8:10). Pavel se afla în Macedonia când a scris toate acestea. El nu acceptase nici un ban pentru lucrarea sa de la niciuna din biserici, cu excepția celei din Filipi. Cristos a fost pilda de urmat pentru aceşti creştini din perioada primară (II Cor. 8:9). Domnul ştie că dacă ne cucereşte pe noi mai întâi, va obține şi darurile şi slujirea noastră.

Cum să dăm

Să dăm din sărăcie . . . . . (8:2)
Să dăm cu mână largă . . . . . (8:3)
Să dăm de bună voie . . . . . (9:7)
Să dăm după posibilitățile noastre . . . . . (8:12,13,14)
Să dăm cu voioşie. . . . . (9:7)
Să dăm din belşug . . . . . (9:6)

Dumnezeu a promis că va răsplăti pe cel ce dăruieşte cu mână largă (9:6). El ne înnobilează cu daruri spirituale, cât şi cu lucruri materiale. Aceste daruri au întărit legăturile frăţeşti dintre creştinii proveniţi dintre iudei şi cei dintre Neamuri. *Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare* (II Cor. 9:15).

Acesta e motivul dărniciei noastre, *căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu născut.* Dumnezeu Însuşi Îşi găseşte plăcerea în a da.

APOSTOLIA LUI PAVEL (Citiţi II Corinteni 10–13)

Unii din biserică l-au acuzat pe Pavel că ar fi un laş. Da, în scrierile sale era îndrăzneţ, dar ca personalitate, spuneau ei, era slab. Noul Testament nu ne oferă nici un indiciu cu privire la înfăţişarea lui Pavel. A ne imagina că omul acesta, care a întors cetate după cetate cu susul în jos, ar fi fost un papă-lapte este, desigur, absurd. El a fost o personalitate puternică, cu un caracter dominant. Un om înzestrat cu daruri deosebite, posedând o minte ageră şi cercetătoare. Pe lângă toate acestea, Cristos locuia în el şi lucra prin el.

Duşmanii săi spuneau că nici un apostol nu ar fi lucrat cu mâinile sale ca să se întreţină singur. Ei îi dădeau, în acest sens, exemplu pe ceilalţi apostoli. Dar Pavel a explicat că el avea dreptul să fie plătit, însă a refuzat, ca nu cumva exemplul său să fie folosit abuziv de acei învăţători falşi care îşi comercializau lucrarea. El, cel puţin, şi-a înfiinţat propriile biserici, a adăugat Pavel, şi nu s-a dus pe la alte biserici înfiinţate de alţii ca să le tulbure, cum făceau ei.

Pavel a mai spus şi aceea că dacă aceşti învăţători falşi se puteau lăuda cu puterea şi autoritatea lor, atunci şi el se putea lăuda. Într-o manieră plină de dramatism, el i-a provocat pe aceşti critici să se compare cu el, în toate privinţele. Astfel, el era un evreu loial; el muncise mai mult decât toţi ceilalţi adunaţi la un loc; ca martir, el suferise mai mult decât toţi, pe mare şi pe uscat. El îşi dădea seama de ce prost gust era să se laude singur, lucrul acesta displăcându-i foarte mult, dar ei îl obligau la acest curs de acţiune. Când Pavel se lăuda, o făcea spre slava lui Dumnezeu.

Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înşişi şi se pun alături de ei înşişi, sunt fără pricepere (II Cor. 10:12). Avem cu toţii tendinţa de a adopta un standard greşit în a măsura caracterul. Ne comparăm pe noi cu noi înşine. Conchidem că suntem „la fel de buni ca media“. Dar Biblia nu cere creştini medii. Să ne rugăm rugăciunea lui Wesley: „Doamne, fă-mă să fiu un creştin extraordinar“.

Pavel a fost dus în Paradis, răpit până la al treilea cer. Vă amintiţi că Isus S-a dus în Paradis, la moartea Sa (Luca 23:43). Acolo Pavel primise vedenii şi revelaţii minunate şi auzise lucruri inexprimabile în limbaj omenesc (12:4). Fără îndoială, nici un limbaj omenesc nu ar fi în stare să descrie gloria din rai. Ar fi ca şi când a-i încerca să descrii un apus de soare unei persoane nevăzătoare. Pavel nu avea termen de comparaţie, ca să ne facă să înţelegem.

Se părea că, din pricina acestor experienţe cereşti, Dumnezeu a îngăduit ca Pavel să sufere o slăbiciune fizică. Domnul cunoaşte pericolul mândriei inimii omeneşti după o

asemenea experiență şi astfel El i-a permis „unui sol al Satanei să-l pălmuiască“. El a numit suferința aceasta *un ghimpe în carne* (12:7). S-au făcut numeroase speculații cu privire la ce anume era acest „ghimpe“. Se pare că Dumnezeu nu ne-a spus ce a fost, pentru ca toți să ştie că harul care era de ajuns pentru Pavel, în necazul său, să fie de ajuns pentru orice alt ghimpe dat vreunui om.

SCOPUL TESTĂRII

Mulți se întreabă de ce nu îndepărtează Dumnezeu „ghimpii“ din carne, când Îl rugăm s-o facă. Trebuie să ştim că Dumnezeu întotdeauna răspunde la rugăciune, dar uneori răspunsul Său este negativ. El ştie că e mai bine pentru noi să suportăm ghimpele, decât să scăpăm de el. „Ghimpele“ din carne i-a făcut pe mulți creştini să se bizuie pe Cristos.

Dr. Moon, strălucitul tânăr nevăzător, care a dăruit lumii sistemul de citire ce i-a ajutat pe alți nevăzători să cunoască bucuria de a dobândi cunoştințe, a ajuns la concluzia că „ghimpele“ său era, de fapt, o binecuvântare. Uneori un „ghimpe“ este un avertisment care să ne păzească de păcat şi eşec. Dumnezeu i-a arătat lui Pavel că indiferent care era natura slăbiciunii sale, tăria Lui îi era de ajuns.

Un pastor a ajuns într-o zi să-şi îngroape singurul copil. A doua zi el s-a retras în biroul său ca să-şi pregătească predica pentru duminică, dar n-a avut putere s-o facă. Vedeți, el era copleşit de întristare. Printre lacrimi, care-i şiroiau pe obraji, ochii săi s-au oprit asupra acestor cuvinte: „Harul Meu îți este de ajuns“, în cadrul cărora cuvântul ESTE părea subliniat. A scris repede cuvintele pe un cartonaş, pe care l-a atârnat în fața biroului său. În felul acesta, a învățat să cunoască un Dumnezeu care este întotdeauna prezent. Fiecare cuvânt este important.

HARUL – un favor nemeritat. Eu îi aduc lui Cristos ceea ce am eu: păcatul meu. Iar El îmi aduce ceea ce are El – neprihănirea Lui. În felul acesta se face schimbul. El îmi ia păcatul şi-mi dăruieşte neprihănirea Lui. Acesta e harul, minunatul har!

MEU – înseamnă Dumnezeu.

ESTE – prezent, întotdeauna.

DE AJUNS – plin, de dă peste margini. *Suficiența noastră este de la Dumnezeu* (3:5, versiunea King James, n.tr). Ajuns în acest punct, Charles Haddon Spurgeon a izbucnit în râs: „Asta înseamnă a crede că ceşcuțele noastre mici ar putea vreodată să epuizeze oceanul harului Său“.

Noi suntem mulțumiți cu Isus. Este El mângâierea ta personală? Dumnezeu ne dăruieşte tărie neobişnuită pentru sarcini neobişnuite. Pavel spune: *Atunci când sunt slab atunci sunt tare* (12:10). În inima în care locuieşte Cristos este tărie şi curaj.

DATORIA DE A NE PUNE LA PROBĂ

Cercetați-vă să vedeți dacă sunteți în credință; puneți-vă la probă (II Cor. 13:5). În cea de-a doua sa scrisoare, Pavel subliniază că corintenii pot să se cunoască pe ei înşişi – că se pot pune la probă, pentru a se asigura că sunt în credință. El era îngrijorat ca nu cumva vreunul din ei să fie înşelat. Foloseşte-te de toate mijloacele

pentru a şti unde te afli din punct de vedere spiritual.

Nu te bizui doar pe simpla mărturisire de credință. Nu te baza pe faptul că eşti membru al unei biserici. Mersul la biserică în sine nu îl salvează pe nimeni. Doar a-L primi pe Cristos ne salvează. Examinează-ți poziția în fața lui Dumnezeu.

Nu te încrede într-o experiență pe care ai avut-o în trecut. Trăieşte doar pentru ziua de azi. Încrede-te doar în dragostea actuală, credința actuală şi slujirea actuală. Asta îți asigură o verificare a vieții tale spirituale în El.

Nu te bizui doar pe metode aprobate de conduită. E posibil ca cineva să-şi însuşească formele închinării religioase, fără să fie religios cu adevărat. Imaginile din ceară de la muzeu clipesc din ochi şi, în aparență, chiar respiră, dar, în realitate, nu este pic de viață în ele. Unii oameni îndeplinesc doar formele religiei. Examinează-te cu privire la motivația vieții tale. Să-I faci plăcere lui Dumnezeu, sau omului? Care e plăcerea ta? Vrăjmaşul ne spune întotdeauna că suntem „de ajuns de buni", dar Cristos ne spune că trebuie să fim desăvârşiți. Iată mai jos câteva teste pe care le folosim:

Îmi face plăcere să mă gândesc la Cristos?

Îmi place să mă rog?

Îmi place să studiez Cuvântul lui Dumnezeu?

Îmi plac prietenii creştini?

Îmi place la biserică?

Îmi place să-L slujesc pe Cristos?

II Corinteni se încheie cu benedicția cu care se încheie serviciile multor biserici (II Cor. 13:14).

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: CRISTOS, MÂNGÂIEREA NOASTRĂ II Cor. 1:1–2;17

Luni: EPISTOLE VII II Cor. 3:1–4:18

Marți: AMBASADORI PENTRU CRISTOS II Cor. 5:1–6:18

Miercuri: INIMA LUI PAVEL II Cor. 7:1–8:15

Joi: DĂRNICIA CREŞTINĂ II Cor. 8:16–9:15

Vineri: APOSTOLIA LUI PAVEL II Cor. 10:1–11:13

Sâmbătă: TĂRIA LUI DUMNEZEU II COR. 12:1–13:14

Capitolul 36

Să înțelegem Galateni

Galateni Îl înfățișează pe Isus Cristos, Libertatea noastră

Epistola aceasta ne arată că credinciosul nu mai este sub lege, ci este mântuit exclusiv prin credință. *Rămâneți dar tari în libertatea cu care Cristos ne-a făcut liberi* (Gal 5:1, versiunea King James, n.tr.). „Legea“ este acea porțiune din Cuvântul lui Dumnezeu care se găseşte în primele cinci cărți ale lui Moise (Geneza-Deuteronom), prin care urma se fie călăuzit Israelul.

În timpul celei de-a doua călătorii misionare a lui Pavel (Fapte l6:6), el şi-a întrerupt călătoria, rămânând în Galatia, datorită îmbolnăvirii sale (Gal. 4:13). Deşi bolnav, acest neobosit slujitor al Domnului n-a putut să tacă, ci a predicat în continuare Evanghelia. Tema predicii lui a fost *Cristos Cel răstignit* (Gal. 3:1). Cu această ocazie, el a reuşit să întemeieze bisericile creştine din Galatia (Gal. 1:6). Ele erau răspândite pe o suprafață rurală întinsă, iar membrii lor erau oameni de la țară. Învățătorii legii l-au urmat îndeaproape pe Pavel, propovăduind mântuirea prin fapte, susținând că şi dacă creştinismul ar fi fost adevărat, creştinii trebuiau circumcişi şi obligați să îndeplinească toate cerințele legii. Aceşti învățători au explicat că Pavel nu i-a învățat pe galateni lucrul acesta, întrucât nu era un apostol adevărat şi că ar fi împrumutat doctrinele sale de la alții. Or, asta i-a tulburat pe noii convertiți.

Circumcizia era ritualul de inițiere al religiei iudaice. Dacă cineva care provenea dintre Neamuri dorea să devină iudeu, trebuia să se supună acestei legi ceremoniale. Situația se asemăna cu un străin care doreşte să devină cetățean american. Dacă persoana respectivă îşi însuşeşte condițiile prevăzute în actul cetățeniei, chiar dacă s-a născut în străinătate, devine cetățean american, cu drepturi egale, la fel ca cel născut în America.

Învățătorii falşi începuseră să-i „farmece“ pe oameni, spunându-le că trebuie să se supună unei serii întregi de ceremonialuri. În schimb, Pavel voia ca ei să ştie că nimic – nici fetişurile, nici faptele, nici ceremonialurile – nu-l puteau aduce la Cristos. Mântuirea vine prin credința în Cristos – şi prin nimic altceva!

Fiind foarte nestatornici, fiind gata să îmbrățişeze mereu tot ce era nou, galatenii erau pe punctul de a accepta vederile acestor învățători falşi. Când a aflat Pavel despre asta, atât de urgentă i s-a părut chestiunea, încât, deşi nu avea pe nimeni căruia să-i dicteze scrisoarea, s-a decis s-o scrie chiar el, cu mâna sa (Gal. 6:11).

S-a afirmat că iudaismul a fost leagănul creştinismului şi cât pe aci a fost să devină şi mormântul său! Dumnezeu l-a ridicat pe Pavel ca pe un Moise al bisericii creştine, s-o izbăvească din această robie. Această epistolă a contribuit mai

mult decât oricare altă carte a Noului Testament la eliberarea credinței noastre creştine de iudaism (lege) şi de povara mântuirii prin fapte, propovăduită de atâtea culte false, care au amenințat simpla Evanghelie a Domnului nostru Isus Cristos. Atâția oameni din zilele noastre vor să facă ceva, pentru ca să fie mântuiți. Întrebarea temnicerului din Filipi: *Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?* este întrebarea pe care o pun mulți. Răspunsul este întotdeauna acelaşi: *Crede în Domnul Isus Cristos şi vei fi mântuit* (Fapte 16:31).

O religie lipsită de cruce nu este religia lui Cristos. Cristos nu a venit doar să traseze o cărare prin hățişul pădurii ori să lase un exemplu pentru trăirea unei vieți adevărate. El a venit să fie Mântuitor.

Puterea crucii

De a ne izbăvi de păcat . . . . . .Gal. 1:4; 2:21; 3:22
De a ne izbăvi de blestemul legii . . . . . Gal. 3:31
De a ne izbăvi de viața eului . . . . . Gal. 2:20; 5:24
De a ne izbăvi de lume . . . . . Gal. 6:14
În naşterea din nou . . . . . Gal. 4:4-7
În primirea Duhului Sfânt. . . . . Gal. 3:14
În producerea roadei Duhului . . . . . .Gal. 5:22-25

Epistola către Galateni este Declarația de Independență a creştinului. Imnul nostru de bătălie este „Cristos, Eliberatorul". *Deci, dacă Fiul vă va face liberi, veți fi liberi cu adevărat* (Ioan 8:36). Oamenii îşi închipuie că restricțiile ar îngrădi libertatea. Dimpotrivă, contrariul este adevărat. Când intrăm într-un parc cu intrarea gratuită, primul lucru pe care îl vedem este o tăbliță cu inscripția: „Nu călcați pe iarbă" şi alta cu mesajul „Câinii sunt interzişi în parc" sau „Nu rupeți florile". Dar acesta spuneam că e un parc liber! Şi totuşi, nimeni nu se va plânge de aceste restricții. Se ştie că ele asigură păstrarea parcului. Dacă nu s-ar respecta aceste condiții, atunci în curând parcul ar deveni ca orice loc viran din cartier. Aceasta e situația cu societatea în general. Dacă ne răzvrătim împotriva lui Dumnezeu şi a ordinii Sale, civilizația va aluneca în barbarie. Exact asta se întâmplă în lumea zilelor noastre. Libertatea nu înseamnă eliberarea de sub lege – aceea se cheamă nesăbuință. Libertatea este să fii liber în cadrul legii. Pavel vorbeşte despre libertatea pe care o avem „în Cristos" (Gal. 2:4), deoarece *unde este Duhul Domnului, acolo este libertate* (II Cor. 3:17). Acesta este marele secret al libertății.

Despre această libertate ni se vorbeşte în această carte. Aşadar, apucă bine epistola către Galateni şi lasă-te apucat de Galateni. În Galateni noi nu suntem servitori, care trudim pentru a ne câştiga traiul, ci fii care lucrăm în viața noastră. Învață ce înseamnă să fii liber în Cristos! Cristos a spus: *Nu vă mai numesc robi… ci v-am numit prieteni* (Ioan 15:15).

Cartea aceasta contrastează legea cu harul

În Romani avem POZIȚIA noastră.
În Galateni, avem LOCUL nostru.

Pavel ne spune:

În Romani folosim CAPUL pentru a pricepe privilegiile pe care le avem în Cristos.
În I Corinteni întindem MÂNA ca să apucăm privilegiile noastre în Cristos.
În II Corinteni ne înălțăm INIMA, ca să primim mângâierile ce ne sunt rezervate.
În Galateni stăm în PICIOARE, în libertatea pe care ne-o dă Cristos.

INTRODUCERE (Citiți Galateni 1:1-11)

Aceasta e singura dată din toate scrierile lui Pavel când el nu-şi exprimă recunoştința. Mai degrabă, el spune: „Mă mir". Aceasta e singura biserică de la care nu solicită rugăciuni. Dar cum ar putea s-o facă, văzând că ei aduceau dezonoare la adresa Domnului? (Citiți Gal. 1:1-5.)

Pavel se miră că aceşti noi credincioşi au putut renunța la Evanghelia libertății aşa de curând, acceptând un mesaj iudaic, ce nu era deloc evanghelia! De două ori el rosteşte un blestem asupra celor care provoacă zâzanie. El spune că dacă un înger din cer ar predica o altă Evanghelie decât cea predicată de el, *să fie anatema* (Gal. 1:8,9).

Care era această Evanghelie pe care o predica Pavel? Evanghelia lui Pavel închide uşa la toate faptele. *Ştiind însă că omul nu este îndreptățit prin respectarea legii, ci prin credința în Isus Cristos… pentru că nimeni nu va fi îndreptățit prin respectarea legii* (Gal. 2:16). Dificultatea în legătură cu mântuirea nu este ca noi să fim destul de buni pentru a fi mântuiți, ci să vedem că suntem suficient de răi pentru a avea nevoie de mântuire. Cristos poate să mântuiască doar păcătoşi. Harul nu poate începe până ce legea nu a dovedit că suntem vinovați, cum ne-a arătat epistola către Romani că suntem fiecare dintre noi. Abia atunci Cristos ne oferă neprihănirea Sa.

O evanghelie cuprinzând un amestec de lege şi har nu are nici o putere. Învățătorii falşi ai acestui fel de evanghelie sunt „anatema", deoarece pervertesc (nu contrazic) Evanghelia. Ei recunoşteau că Cristos a trebuit să moară pe cruce, dar negau că doar credința în jertfa Sa este suficientă pentru mântuire. Ei propovăduiau că pentru a fi mântuit, un om trebuie să respecte cel puțin o parte din lege. Ei erau de părere că simpla credință, potrivit cu Evanghelia pe care o propovăduia Pavel, nu ar fi de ajuns pentru mântuire. Oamenilor le place acest fel de predicare, deoarece simt că pot face ceva pentru a căpăta îndurare înaintea lui Dumnezeu.

Pavel ne arată gravitatea condiției noastre în afara lui Dumnezeu. Când un specialist în medicină spune: „Singura dvs. speranță pentru asta e să faceți cutare şi cutare lucru", vă dați seama cât de gravă este situația în care vă găsiți. Iată însă cuvintele marelui expert în Evanghelie: Pavel declară că situația noastră este atât de gravă, încât Evanghelia harului lui Dumnezeu este singura noastră nădejde. Alta nu e.

Pavel a prezentat ispăşirea (1:4), un adevăr atât de îndrăgit de ei, dar care în prezent este, practic, respins. Cristos *S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre.*

PAVEL ÎŞI APĂRĂ APOSTOLIA (Citiți 1:12–2:21)

Învățătura lui Pavel era autorizată de către Dumnezeu Însuşi (1:11-24). El demonstrează că a primit Evanghelia sa direct de la Domnul. Numai Dumnezeu

putea să-l schimbe dintr-un ucigaş într-un vestitor al Evangheliei.

Sunt multe lucruri pe care ni le putem însuşi pe cale experienței, dar nu tot aşa este cu lucrurile lui Dumnezeu. Pentru a le cunoaşte, ele trebuie să ne fie revelate. *Căci nici n-am luat-o, nici n-am învățat-o de la oameni, ci am primit-o prin descoperirea lui Isus Cristos* (Gal. 1:12).

Pavel nu s-a consultat cu nimeni cu privire la ce va predica, ci s-a retras în pustiul Arabiei vreo trei ani şi acolo a ascultat ce i-a spus Dumnezeu. A fost învățat de Duhul. El nu stătuse decât cincisprezece zile printre apostoli, după cei trei ani petrecuți în Arabia. Prin urmare, nu putea să fi învățat foarte mult de la ei.

Autoritatea din spatele Evangheliei lui Pavel reiese din mustrarea adresată lui Petru (2:11-21). Pentru a dovedi că Petru nu era un apostol mai mare decât el, Pavel scoate în evidență, în Galateni 2:11-21, cum l-a mustrat pe față pe Petru pentru fățărnicia lui în legătură cu obiceiurile iudaice, când era în Antiohia. El n-a încercat pe ascuns să submineze autoritatea lui Petru. Dar Pavel nu s-a lăsat dominat de acest puternic apostol al iudeilor. Versetul 11 constituie un argument imbatabil împotriva supremației lui Petru. *Vă fac cunoscut, fraților, că evanghelia pe care am vestit-o nu este un lucru omenesc* (Gal. 1:11). E bine de ştiut că prietenia dintre Petru şi Pavel a fost atât de reală, încât a rezistat acestui test sever (vezi II Petru 3:15).

Ce înseamnă a fi îndreptățit? Dumnezeu îmi trece în contul meu ceea ce a făcut Cristos – ca şi când eu însumi aş fi făcut lucrul respectiv. Un criminal este iertat, deşi nu poate fi privit ca neprihănit. Îndreptățirea este acel act al lui Dumnezeu prin care El nu numai că ne iartă, ci ne trece neprihănirea lui Cristos în contul nostru. Dumnezeu justifică păcătosul, fără a justifica păcatul lui. El ne dăruieşte o neprihănire care nu este a noastră, ci a lui Cristos.

Cum sunt îndreptățit? *Nu prin fapte* (Gal. 2:16,17). Faptele sunt excluse! Noi nu suntem îndreptățiți prin faptele legii, ci prin credința în Isus Cristos.

Nu există grade de îndreptățire. În clipa în care credem în Cristos, suntem îndreptățiți.

Îndreptățirea este

De către Dumnezeu . . . . . Romani 3:26; 8:33
Prin har . . . . . Romani 3:24
Prin sânge . . . . . .Romani 3:25; 5:9
Prin credință . . . . . .Romani 3:21-28

Pavel şi-a încheiat marea apologie printr-un cuvânt personal de mărturie, care ne dă un tablou complet al vieții de credință privită atât în latura pozitivă, cât şi în cea negativă. *Am fost răstignit împreună cu Cristos şi trăiesc… dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine. Iar viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine* (Gal. 2:20). Este un paradox.

Versetul acesta e adevărat cu privire la orice credincios. Noi nu avem trebuință să fim răstigniți cu Cristos. Noi am fost răstigniți cu Cristos. El a murit în locul meu. Acum trăim nu prin lege, ci prin credință. Cristos a fost jertfa noastră pentru

păcat, iar acum este suficiența noastră pentru viața nouă. Viața de credință este o viață în care murim – murim zilnic față de eul nostru şi față de păcat. Mântuitorul răstignit este Cel care trăieşte în cei care au împărtăşit răstignirea Sa.

PAVEL ÎŞI APĂRĂ EVANGHELIA (Citiți Galateni 3:1–4:31)

„Am încercat religia de cinci ani încoace, dar n-a dat rezultate. Aşa că am renunțat", au fost cuvintele unui tânăr, când un predicator l-a rugat să-L primească pe Cristos. „Păi, sigur că da. Eu am încercat religia timp de cincisprezece ani, şi n-a rezolvat nimic pentru mine. De aceea, şi eu am renunțat la ea", a spus predicatorul. După care a urmat o pauză. „Atunci de ce v-ați făcut pastor? " a întrebat tânărul. „Apoi L-am încercat pe Cristos, şi El mi-a împlinit pe deplin toate nevoile. Eu nu-ți recomand religie, ci un Mântuitor viu şi iubitor".

Religia este un cuvânt care cândva era atât de des folosit printre creştini, dar care îşi pierde tot mai mult din popularitate, datorită faptului că a fost greşit întrebuințat şi aplicat. O persoană religioasă înseamnă acum o persoană care a acceptat un crez sau care respectă anumite ceremonialuri sau frecventează anumite lăcaşuri de închinăciune. Dar toate acestea nu sunt de ajuns. Trebuie să existe o credință vie, într-un Mântuitor viu. Este posibil să ai o religie, fără Evanghelie. Acesta a fost pericolul care îi pândea pe creştinii galateni. Atâția oameni contează pe sinceritatea lor, în încrederea care şi-o pun într-un crez oarecare, pe care l-au elaborat în speranța că-i va mântui. Ei spun: „Regula de aur este religia mea". Dar nu există mântuire în asta, căci *fără vărsare de sânge nu este iertare* de păcat (Evrei 9:22).

Oamenii care nu cred în misionarismul între străini spun ca păgânii au propria lor religie. Prin urmare, de ce să-i mai tulburăm? Da, au atâta religie, încât sunt încovoiați sub povara ei, dar le lipseşte „vestea bună" a Evangheliei. Evanghelia ni se porunceşte s-o predicăm la orice făptură.

Religia este tot ce poate face omul mai bine. Creştinismul este tot ce poate face Dumnezeu cel mai bine. Să vedem care sunt rezultatele la tot ce poate face omul mai bine: *pentru că nimeni nu va fi îndreptățit prin respectarea legii* (Gal. 2:16). Cum poate fi făcut un om drept? *Prin credința în Isus Cristos* (2:16). Creştinismul e tot ce are Dumnezeu mai bun. Cristos nu este şerif. El este *Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii* (Ioan 1:29). Noi suntem pronunțați neprihăniți nu prin faptele legii, ci prin credința în El.

Pavel apără Evanghelia lui Cristos. El descrie prezentarea de către propria propovăduire a crucii lui Cristos atât de plenar, încât era ca şi când ei L-ar fi văzut pe Cristos răstignit în mijlocul lor (3:1). El arată ce nu putea face legea, dar ceea ce a făcut harul.

„Nu puteți să spuneți că ați primit Duhul Sfânt pentru că ați respectat legea. Nimeni n-a auzit de aşa ceva. Dar de îndată ce a venit Evanghelia, voi ați primit Duhul Sfânt, prin simplul fapt că ați auzit despre credință", adaugă Pavel.

Nouă ne vine greu să credem că darul neprețuit al iertării păcatelor şi darul Duhului Sfânt nu se câştigă prin sforțări, ci Dumnezeu ni le dă în dar, gratuit.

Atunci de ce nu le-ai lua? De ce ne-am îngrijora de propria noastră nevrednicie? De ce să nu le primim cu recunoştinţă?

Imediat intervine raţiunea neghioabă, spunând: „Dacă oamenii nu trebuie să facă nimic pentru mântuirea lor sau să ispăşească pentru faptele lor rele, atunci vor deveni nestatornici, nemaisilindu-se, măcar, să facă bine“. Dar noi am descoperit că, atunci când am primit Evanghelia cu o inimă recunoscătoare, îndată ne preocupăm să facem fapte bune, pentru că dorim să-I fim plăcuţi lui Dumnezeu. Cei care cred că trebuie să fim mântuiţi prin faptele noastre cred că credinţa este un lucru uşor, dar noi ştim din experienţă personală ce greu este doar să crezi. Luther ne spune că un creştin nu este fără păcat, dar că Dumnezeu nu-i mai ţine în seamă păcatul împotriva sa, datorită credinţei sale în Cristos.

Gândiţi-vă la Avraam: „El L-a crezut pe Dumnezeu şi credinţa aceasta i-a fost considerată neprihănire“ (Gal. 3:6). Avraam va fi avut o poziţie bună în faţa oamenilor, datorită purtării sale drepte, dar nu în faţa lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, Avraam era un păcătos condamnat. Vedeţi, neprihănirea i se dăduse lui Avraam pe temeiul credinţei sale, nu al faptelor sale. Dacă credinţa fără fapte a fost suficientă pentru Avraam, atunci noi de ce ne-am întoarce de la credinţă la lege? „Avraam a crezut“. Asta e credinţa. Credinţa Îi spune lui Dumnezeu: „Eu cred ce spui Tu“.

Trebuie să-i fi şocat pe mândrii şi supărăcioşii de iudei, când Pavel le-a spus că nu cei născuţi din carnea şi sângele lui Avraam, ci cei care cred în Cristos Isus sunt adevăraţii fii ai lui Avraam (Gal.3:26-29). Deşi născuţi în obscuritate, prin naşterea din nou, toţi pot sta la masă cu Avraam, ca fii ai tatălui tuturor credincioşilor (Gal. 3:14,29). Avraam L-a crezut pe Dumnezeu şi aceasta i s-a socotit drept neprihănire (vezi Gal. 3:6,7).

BLESTEMUL LEGII

Blestemul lui Dumnezeu este ca un potop care înghite tot ce nu vine din credinţă. Amintiţi-vă, că legea la care se referă Pavel nu este legea civilă. Legea civilă îşi are locul ei, dar neprihănirea civilă nu-l va izbăvi niciodată pe cineva de condamnarea Legii lui Dumnezeu. Doar pentru că sunt un cetăţean care respectă legea, nu înseamnă că sunt un bun creştin. Legile guvernamentale sunt o binecuvântare doar pentru viaţa aceasta, nu şi pentru cea viitoare. Altminteri, mulţi necredincioşi ar fi mai aproape de rai decât unii creştini, căci necredincioşii adesea excelează în neprihănirea civilă. Un om vinovat nu s-ar înfăţişa înaintea unui tribunal, pledând nevinovat doar pentru că e un membru bun al bisericii, că dă cu mână largă şi că e membru al unei clase de şcoala duminicală. Tot aşa, un păcătos nu s-ar putea prezenta în faţa instanţei cerului, pledând că el deţine un post public sau că este un cetăţean cumsecade sau că este un om moral, Dumnezeu trebuie să-L primească. Instanţele civile îţi cer să respecţi legea. Instanţa cerească îţi cere să ai credinţă în Isus Cristos.

Legea nu poate să-ţi dea neprihănire, dar, negreşit, va aduce moarte peste toţi cei care nu o respectă (3:10). Legea pretinde ascultare perfectă. Mulţi cred că li se cuvine ceva pentru că au respectat legea, când, de fapt, nu li se cuvine nimic.

Oamenii au datoria să respecte legea, pentru care nu primesc nici o răsplată. Trăieşti într-un oraş toată viața şi pe tot parcursul vieții, respecți toate legile acelui oraş. Îți va prezenta consiliul orăşenesc un cadou, doar pentru că nu ai călcat legea niciodată? Bineînțeles că nu! E datoria ta să respecți legea. Dar să presupunem că după douăzeci de ani de respectare exemplară a legii, comiți o infracțiune gravă. În cazul acesta, autoritățile îți vor da ceva – o sentință de condamnare la închisoare pentru încălcarea legii! Biblia ne spune că un blestem (o sentință) este deasupra tuturor celor care calcă legea, în timp ce o binecuvântare planează peste toți cei care trăiesc prin credință.

Cristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se blestem pentru noi (Gal. 3:13). Întrucât toți au călcat legea, toți au căzut sub blestemul ei. Dar Cristos ne-a răscumpărat. Nu vă întoarceți la legea de care Cristos ne-a răscumpărat. O, galateni fără minte, cine v-a fermecat, ca să vă întoarceți de la binecuvântarea credinței la blestemul legii?

Legea se ocupă cu ceea ce suntem şi ceea ce facem, pe când harul se ocupă cu ceea ce este şi face Cristos. La ce e bună legea? Răspunsul îl găsim în Galateni 3:19,20. Toate lucrurile au un scop. Să vedem care este scopul legii. Legea a fost dată pentru a-i restrânge pe cei răi, pedepsind infracțiunile comise de aceştia, exact aşa după cum legile civile îi feresc pe oameni de omucidere şi de furt, pentru că se tem de închisoare sau de scaunul electric. Aceste măsuri restrictive nu-i fac pe oameni neprihăniți, dar îi reține de la comiterea criminalității.

Un alt scop al legii este cel spiritual. Legea îi descoperă unei persoane păcatul său şi, împreună cu ea, orbirea şi disprețul față de Dumnezeu. Câtă vreme cineva nu este un ucigaş sau un hoț, e gata să jure că este un om neprihănit. Cum îi arată Dumnezeu unui astfel de om ce este el în realitate? Prin ciocanul legii. Atâta timp cât cineva se crede drept, va fi mândru şi va disprețui harul lui Dumnezeu. Acest monstru al neprihănirii de sine are nevoie de o bardă uriaşă. Or, tocmai legea îndeplineşte acest rol. Când fiecare persoană vede prin lege că se află sub mânia lui Dumnezeu, acea persoană începe să se revolte şi să se plângă împotriva lui Dumnezeu. Legea inspiră ură împotriva lui Dumnezeu. Ce realizează această bătaie administrată de lege? Ne ajută să găsim calea harului. Când conştiința a fost îngrozită de-a binelea de lege, va fi dispusă să primească Evanghelia.

Legea descoperă păcatul, dar nu-l îndepărtează. Legea demonstrează că orice om este un păcătos din fire şi-l îndreaptă spre Cristos! De atâtea ori noi credem că devenim păcătoşi când comitem vreun act păcătos. Un om minte pentru că este un mincinos. Fură pentru că este hoț. Astfel, el nu devine un mincinos când spune o minciună, ci doar dovedeşte că este mincinos.

Legea, de asemenea, a fost dată pentru a ne conduce la Cristos, prin faptul că ne arată nevoia noastră. Evanghelia ne spune că Cristos este singurul care poate împlini nevoia aceasta (Gal. 3:23–4:11). Pavel spune că legea a fost tutorele nostru, ca să producă în noi un sens acut al nevoii noastre după Cristos, pentru ca noi să fim îndreptățiți prin credința în El (3:24). Legea lui Dumnezeu nu e ca tutorele

nemilos de altă dată, ce era un tiran. Legea Lui nu are menirea de a ne tortura întotdeauna. Legea lui Dumnezeu este ca tutorele cel bun, ce educă copiii să găsească plăcere în a face lucrurile ce erau odată detestate.

Legea, de fapt, nu ocupă nici un loc în a ne conduce la o experiență creştină. Ai văzut pe cineva încercând să coasă fără ac? Persoana respectivă n-ar înainta prea mult în lucrul său, dacă ar încerca să coasă doar cu ață. Este exact aşa cum Se poartă Dumnezeu cu noi. El intervine cu acul legii mai întâi, căci noi suntem adormiți de-a binelea în somnul păcatului, încât trebuie să fim treziți de ceva ascuțit. Apoi, după ce acul legii a fost introdus adânc în inima noastră, El coasă o viață întreagă firul Evangheliei iubirii, păcii şi bucuriei.

FII AI LUI DUMNEZEU

Pavel ne spune că nu toți sunt copiii lui Dumnezeu. Constatăm că credința în Cristos, iar nu faptele legii, nici calitatea de Tată a lui Dumnezeu, nici frăția omului nu ne face copii ai lui Dumnezeu. *Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Cristos Isus* (Gal. 3:26). Nu faptele ne aşează în familia lui Dumnezeu.

Câtă vreme un moştenitor este sub vârsta legală, nu e nici o diferență între el şi un sclav, căci se află sub controlul tutorelui său. Aşadar, Pavel ne arată în Galateni 4:5,6 că toți credincioşii sunt copii ai lui Dumnezeu, dar nu toți copiii sunt „fii" – oameni ajunşi la maturitate. „Adopția" este un termen juridic roman, însemnând „plasarea unui fiu" în poziția juridică de fiu. Ar putea să însemne primirea într-o familie a unuia care nu aparține acelei familii prin naştere sau actul legal prin care i se recunoaşte cuiva ajungerea la maturitate. Cristos a venit să ne răscumpere, ca să nu mai fim sclavi, sub lege, ci să posedăm toate privilegiile proprii fiilor ajunşi la maturitate şi moştenitorilor.

Într-o altă ilustrație a statutului lor de oameni liberi în Cristos, Pavel le aminteşte galatenilor că Avraam a avut doi fii – unul Işmael, copilul roabei Agar, şi celălalt Isaac, copilul lui Sarai, femeia liberă. Işmael nu s-a bucurat de binecuvântările unui fiu în casa lui Avraam, ci a fost lăsat afară, deşi era întâiul fiu născut. Isaac a fost chemat. Asta se întâmplă cu cei care caută să fie mântuiți prin respectarea legii. Dar Isaac, copilul făgăduinței şi al credinței, a fost moştenitorul tuturor lucrurilor. Tot aşa şi noi suntem moştenitorii unei promisiuni spirituale.

PAVEL DOREŞTE SĂ SE APLICE EVANGHELIA (Citiți Galateni 5–6)

Prima aplicație a Evangheliei priveşte libertatea personală a cuiva față de lege. Pavel vrea ca galatenii să se țină strâns de libertatea lor personală. Evanghelia harului lui Dumnezeu ne oferă libertatea adevărată (5:1-12). *Rămâneți dar tari şi nu vă plecați iarăşi sub jugul robiei* (Gal. 5:1). Dacă galatenii căutau să fie mântuiți prin respectarea legii, însemna că sunt legați de lege. Libertatea lor trebuia prețuită, deoarece a costat atât de mult: însuşi sângele lui Cristos.

„Rămâneți tari". Este una din expresiile îndrăgite de Pavel. Păstrează-ți poziția de a sta drept în picioare!

1. În credință . . . . . .I Cor. 16:13
2. În libertate . . . . . Gal. 5:1
3. În Duhul . . . . . .Filipeni 1:27
4. În Domnul . . . . . Filipeni 4:1

Evanghelia harului ne păzește de nesăbuință (5:13-15). Multora le este frică să trăiască sub har, iar nu sub lege, de teamă că îi va conduce pe oameni să „trăiască cum vor şi să facă ce le place“ Harul întotdeauna îl va conduce pe un om să trăiască după voia lui Dumnezeu, plăcându-i ceea ce-I place lui Dumnezeu.

Abuzăm de libertatea noastră:

Prin lipsa dragostei – Galateni 5:13-15. *Iubiți-vă unii pe alții*, căci toată legea este împlinită într-un singur cuvânt: *să-ți iubeşti aproapele ca pe tine însuți.* Folosiți dragostea!

Printr-un trai necurat – Galateni 5:16-26. Vedeți cum firea veche „își face de cap“. Citiți lista celor şaptesprezece fapte rele ale ei: 5:19-21. Există păcate ale minții, cât şi păcate ale trupului. Asta suntem din fire şi acestea sunt lucrurile care le facem. Cristos ne-a dăruit Duhul Sfânt, ca să ne elibereze de acestea. *Umblați în Duhul, şi nu veți împlini pofta cărnii* [traducere literală, n.tr.]. Lasă-L pe Duhul Sfânt să-ți stăpânească viața.

Un copil învață să umble când un adult îl ține de mână. Noi începem să umblăm călăuziți de Duhul, care ne ține de mână. Dar El nu este doar un ajutor în afară, ca în cazul copilaşului, ci ne ajută în interior. Gândeşte-te să umbli la braț cu Duhul Sfânt! Asta înseamnă să n-o iei înainte şi să nu rămâi în urmă (5:16).

Nouă haruri

Cu privire la Dumnezeu	**Cu privire la alții**
Dragostea	Îndelunga răbdare
Bucuria	Bunătatea
Pacea	Facerea de bine

Cu privire la mine însumi

Credincioşia
Blândețea
Înfrânarea poftelor

În contrast cu faptele firii pământeşti, vedem cele nouă roade ale Duhului (5:22-23). Dacă rămânem în Cristos (Ioan 15), vom fi liberi să aducem roadă împreună cu Dumnezeu. Demonstrăm noi acest ciorchine de roade în viața noastră?

SEMĂNATUL ŞI SECERATUL (Galateni 6:7-9)

Ceea ce seamănă omul, aceea va şi secera (6:7).

Dacă semănăm în Duhul, vom secera un belşug de roadă spirituală. Dacă semănăm în firea veche (poftele noastre), vom secera slăbiciune morală (6:7-8).

Secerişul nu va fi pe măsura cunoştințelor noastre, ci după cât semănăm. S-ar

putea să avem o cantitate considerabilă de sămânță în hambar, dar dacă n-o se-mănăm, nu va rodi. Seamănă sămânța gândurilor în cuvânt şi în fapte. Cuvântul lui Dumnezeu întotdeauna va rodi sămânță după soiul ei.

Seamănă semințele vieții tale în solul Duhului, nu în solul firii vechi. În Duhul Îl va onora pe Dumnezeu, dar în firea veche sămânța va putrezi, aducând stricăciune. Duhul va aduce numai roadă bună, iar firea veche numai roadă rea.

Atât de mulți se înşeală, zicând: „Nu are importanță ce seamăn, cu condiția să fiu sincer“. Ar fi acest sfat de folos agricultorului? Viața eului nu va produce niciodată roada Duhului. Semănatul şi seceratul sunt termeni luați din agricultură. Lucrătorul creştin nu este asemănat cu un vânzător sau cu un mecanic, ci cu agricultor. Lucrarea creştină nu este cumpărare şi vânzare, ci semănat şi secerat. Când avem de a face cu suflete, nu suntem mecanici. Nu trebuie să ne mulțumim să „cârpăcim“ vieți, ci să sădim Cuvântul viu.

Pavel a purtat în trupul său semnele apartenenței lui la Cristos, ca sclav. Acestea erau semne de:

Proprietate – acum eu aparțin Altuia. Cuvântul grec „stigmata“ înseamnă o însemnare cu fierul roşu, o stigmatizare a unui sclav sau criminal, făcută în carne vie.

Care au fost stigmatele lui Pavel? Erau cicatrici pe care le-a primit în urma prigoanelor şi greutăților îndurate de dragul lui Cristos (II Cor. 6:4; 11:23).

Mâinile aspre ale unui om îl identifică drept un lucrător al pământului; fața brăzdată de cute îți spune că ai înainte un căpitan de vas; rănile indică un soldat, iar fruntea încrețită a unei femei vorbeşte despre grija pentru copiii ei. Semnele de sclav ale lui Cristos vorbesc mai întâi despre caracterul schimbat al cuiva, iar apoi despre truda plină de iubire pentru El.

Devoțiune – Ce cicatrici au primit învățătorii falşi pentru Cristos? Niciuna. Ei s-au salvat pe ei înşişi. Dar uitați-vă la mine!

Împuternicire – Învățătorii falşi veniseră înarmați cu scrisori de recomandare. Eu însă nu am aşa ceva. Dar uitați-vă la cicatricile mele! Ele constituie împuternicirea mea, spune Pavel.

În Cristos suntem liberi să cunoaştem viața fără margini, care este în El. În El suntem „creaturi noi“ (Gal. 6:15). Suntem o nouă creație; avem o viață nouă în Cristos. De aceea, nu e de mirare că Pavel exclamă: *În ce mă priveşte, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită față de mine, iar eu față de lume* (Gal. 6:14). „Să treacă lumea pe lângă mine! Eu Îl am pe Cristos şi, avându-L pe El, am toate lucrurile“ spune Pavel. O, ce mare e bucuria unei vieți libere şi depline în Cristos Isus!

CONTRASTE ÎN CARTEA GALATENI

Harul şi legea

Un lucru care deosebeşte credința noastră creştină de toate celelalte este harul lui Dumnezeu. Harul – favoarea nemeritată a lui Dumnezeu, când nu meritățm aceasta.

Legea ne arată nevoia noastră.

Harul ne arată purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru a împlini această nevoie.

Legea spune că noi trebuie să muncim pentru mântuirea noastră – „Fă".

Harul spune că mântuirea este un dar, fără plată – „S-a făcut".

Credința şi faptele

Credința ne face să primim mântuirea, crezând.

Faptele ne țin ocupați, străduindu-ne s-o câştigăm.

Roada Duhului şi faptele firii vechi

Duhul ne dă biruința zilnică asupra păcatului.

Firea veche ne face pasibili de păcat.

Crucea şi lumea

Crucea înseamnă dragoste şi jertfă.

Lumea sugerează forță şi egoism.

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: DOAR O SINGURĂ EVANGHELIE Galateni 1:1-24

Luni: ÎNDREPTĂȚIȚI PRIN CREDINȚĂ Galateni 2:1-21

Marți: LEGEA, UN INDICIU CĂTRE CRISTOS Galateni 3:1-29

Miercuri: LEGEA ŞI HARUL Galateni 4:1-31

Joi: RĂMÂNEȚI TARI ÎN LIBERTATEA CREŞTINĂ Galateni 5:1-16

Vineri: FIREA VECHE FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU DUHUL Galateni 5:17-26

Sâmbătă: SEMĂNATUL ŞI SECERATUL Galateni 6:1-18

Capitolul 37

Să înțelegem Efeseni

Efeseni Îl înfățişează pe Isus Cristos, Al nostru Totul în toți

În această epistolă intrăm în Sfânta Sfintelor din scrierile lui Pavel. Pavel vorbeşte în II Cor. 12:2 despre răpirea sa până la al treilea cer. Ei bine, aici el îşi prezintă raportul, ca să spunem aşa. El pare să fie stăpânit de o emoție de încântare supremă când descrie această experiență a celei mai înălțătoare revelații a adevărului pe care Dumnezeu a dăruit-o vreodată omului. Este taina ascunsă dinainte de întemeierea lumii.

Cartea aceasta ne arată marea taină a Bisericii. Adevărata Biserică este trupul lui Cristos, iar credincioşii sunt membri ai acelui trup sacru al cărui cap este Cristos. Tatăl a pregătit nu numai un trup pentru Isus Cristos, în care să sufere, dar I-a pregătit şi un Trup în care să fie glorificat. În greacă termenul pentru biserică este „ecclesia“, care înseamnă o adunarea a celor chemați afară. Cristos Îşi alege un popor pentru numele Său (Fapte 15:14). Biserica este un organism. Este trupul lui Cristos. Fiecare credincios este un membru al trupului lui Cristos, iar El este capul Bisericii.

Imaginați-vă, pentru un moment, că trupul este ca o clădire mare. „Pietrele“ sunt ființe umane răscumpărate. Cristos ocupă marea sală a tronului sau „Capul“. Toate părțile componente sunt ca nişte „camere“ în cadrul clădirii. Având această imagine în minte, este uşor să vedem întreaga istorie a tainei Bisericii. Suferința lui Cristos într-un trup pământesc urmează să fie compensată prin clădirea unui trup sau „edificiu“ spiritual. Haideți să păşim împreună cu Pavel prin această clădire glorioasă.

Schița cărții Efeseni

Poziția credinciosului . . . . . (1–3)
„În Cristos“
„În locurile cereşti“
Umblarea credinciosului . . . . . (4–6)
-Din punct de vedere eclesiastic . . . . . .(4)
-Din punct de vedere moral. . . . . .(5)
-Din punct de vedere social. . . . . (5:21–6:9)
-Din punct de vedere al luptei . . . . . .(6:10-24)

Pavel pare să prezinte un tablou al „Templului lui Cristos de la Efes“, în care poate intra creştinul. Este *un templu sfânt în Domnul* (2 :21). Abordăm în aceste capitole, una după alta, şase camere splendide din acest templu măreț. Ele sunt

toate „în Cristos“. Haideți să dezvăluim minunățiile fiecărei încăperi, pe rând.

ANTICAMERA (Citiți Efeseni 1)

Să intrăm în acest templu sacru în şoaptă, cu capul descoperit. Cristos ne va îngădui să pătrundem în Sfânta Sa prezență. Uşa de la intrare se deschide în spațioasa anticameră, unde citim pe pereți poziția noastră înaintea lui Dumnezeu prin Isus Cristos. *Binecuvântați… cu toate binecuvântările spirituale. Aleşi… în El înaintea de întemeierea lumii. Sfinți şi fără vină înaintea Lui, în dragoste. Acceptați în Preaiubitul.* Acestea sunt câteva din marile inscripții de pe pereți, care încântă privirile creştinilor. Va fi nevoie de toate energiile spirituale pentru a trăi pe măsura lor.

Binecuvântările creştinului nu sunt doar „cereşti“, ci „în locurile cereşti“. Treceți prin acest prim capitol din Efeseni şi însemnați tot ce găsiți „în Cristos“.

Binecuvântările noastre „în Cristos“

Noi suntem în Cristos Isus . . . . . (1:1)
Binecuvântați în Cristos . . . . . (1:3)
Aleşi în El . . . . . (1:4)
Adoptați de Cristos . . . . . (1:5)
Acceptați în Preaiubitul . . . . . (1:6)
Răscumpărați şi iertați în Cristos . . . . . (1:7)
Voia Sa descoperită în El Însuşi . . . . . (1:9)
Totul centrat în Cristos . . . . . (1:10)
Moştenire în Cristos . . . . . (1:11)
Glorificați în Cristos . . . . . (1:12,13)
Credință în Cristos . . . . . (1:15)
Înțelepciune în El . . . . . (1:17)
Nădejde în Cristos . . . . . (1:18)
Putere în Cristos . . . . . (1:19,20)
Aduşi la viață împreună cu Cristos . . . . . (2:5.6)
Creați în Cristos . . . . . (2:10)
Apropiați în Cristos . . . . . (2:13)
Crescând în Cristos . . . . . (2:21)
Zidiți în Cristos . . . . . (2:22)
Părtaşi ai promisiunilor Sale în Cristos . . . . . (3:6)
Înțelepciunea lui Dumnezeu manifestată în Cristos . . . . . (3:10,11)
Îndrăzneală şi acces liber prin Cristos . . . . . (3:12)
A fost aceasta întotdeauna poziția noastră? . . . . . (2:11-13)

Intrând în acest Templu, aflăm că chemarea şi poziția noastră au fost plănuite şi elaborate de Dumnezeu Tatăl, de Fiul şi de Duhul Sfânt înainte de întemeierea lumii (1:4). Fiecare creştin trebuie să-şi cunoască chemarea, mai presus de orice altceva (1:18). O adevărată cunoaştere a acestui adevăr îi va guverna viața.

Mântuirea noastră

Tatăl a planificat-o 1:4-6
Fiul a plătit-o 1:7-12
Duhul Sfânt a aplicat-o 1:13,14

În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.

Răscumpărarea este cea mai slăvită dintre lucrările lui Dumnezeu. Este cu mult mare decât lucrarea Sa de creație. El a rostit un cuvânt şi lumile au luat fiinţă, dar L-a costat viaţa preaiubitului Său Fiu ca să răscumpere lumea. Pavel s-a delectat să dezvolte această temă. Motivul a fost faptul că el a trăit experienţa dragostei răscumpărătoare a lui Cristos. El fusese răscumpărat de păcat, de sub blestemul şi robia legii. Fusese curăţit în sângele lui Cristos şi uns de Duhul Sfânt. De aceea, el putea să se bucure în Răscumpărătorul său.

A răscumpăra înseamnă a cumpăra înapoi, a plăti preţul răscumpărării. Aceasta a făcut Cristos pentru noi, pe când noi eram robi în păcat. Să reflectăm asupra următoarelor lucruri:

Necesitatea răscumpărării noastre

Păcătosul e rob:

1. Al păcatului.

Adevărat, adevărat vă spun… că oricine trăieşte în păcat este rob al păcatului (Ioan 8:34). Noi trăim acea robie. Ştim că păcatul stăpâneşte viaţa noastră.

2. Al Satanei.

   Pavel vorbeşte despre păcătoşi, *venindu-şi în fire, să se desprindă din cursa diavolului* (II Tim. 2:26).

3. Sub lege.

   Noi am călcat legea şi din această cauză, Dumnezeu *a închis toate lucrurile sub păcat* (Gal. 3:22). Sensul literal al lui „închide“ este de „a închide într-o închisoare“. Am fost arestaţi pentru călcarea legii.

Robul este într-o stare mizerabilă şi are nevoie să fie răscumpărat.

Prevederea răscumpărării noastre

Cristos este răscumpărătorul nostru! *În care avem răscumpărarea.*

Mijloacele răscumpărării noastre

În care avem răscumpărarea prin sângele Lui. Nu suntem *„răscumpăraţi cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur… ci cu sângele scump al lui Cristos“* (I Petru 1:18,19). Cristos de bună voie a luat locul nostru. El a fost acuzat de păcatele noastre şi a plătit pedeapsa pentru acestea cu sângele Său.

Roadele răscumpărării

Chiar şi *iertarea păcatelor noastre* este rezultatul dragostei răscumpărătoare şi aceasta este *potrivit cu bogăţiile harului Său.* Harul este un favor nemeritat. Iertarea ce o primim din mâna Lui este pe măsura favorului Său nelimitat, ce nu ţine cont

de lipsa meritelor noastre.

El aruncă păcatele noastre înapoia Sa. Le şterge din cartea Sa de aducere aminte. Le azvârle în adâncul mării. Le-a îndepărtat cum e cerul de departe față de pământ. Da, El iartă *după bogățiile harului Său.*

Auzim o mare rugăciune în această anticameră. Imaginați-vă că l-ați auzi pe Pavel rugându-se (1:15-23)! Pavel vrea ca noi toți credincioşii să ne dăm seama de privilegiile pe care le avem în Cristos. El doreşte ca ochii înțelegerii noastre să fie luminați, pentru ca să privească slava lui Cristos. E în zadar să-i arăți unui nevăzător un splendid apus de soare. Tot aşa şi noi nu putem înțelege măreția lui Dumnezeu, până când Medicul cel bun nu ne-a tămăduit ochii spirituali.

În această rugăciune din capitolul 1, Pavel introduce trei lucruri, pe care orice credincios trebuie să le cunoască, toate trei introduse prin pronumele relativ „care". Le recunoaşteți?

Care este nădejdea chemării Lui?

Care sunt bogățiile slavei moştenirii Lui în sfinți? Gândiți-vă la moştenirea lui Cristos în noi. El are sori şi stele, dar doreşte fii şi sfinți.

Care este nemărginita mărime a puterii Sale? Biserica are nevoie astăzi de putere. A fost vlăguită de adevărata ei tărie.

CAMERA DE AUDIENȚE A REGELUI (Citiți Efeseni 2)

În continuare suntem conduşi în glorioasa cameră de audiențe a Regelui, în Prezența Divină. *Avem acces printr-un singur Duh la Tatăl* (2:18). Am tremura, dacă n-am auzi cuvintele de har, răsunând: *Pe noi, care eram morți în greşelile şi păcatele noastre… El ne-a adus la viață şi ne-a aşezat cu El în locurile cereşti, în Cristos Isus* (2:1,6). Dar lucrul cel mai minunat dintre toate, o voce plăcută se aude pe coridoare: Bun venit, aici! *Acum nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți concetățeni cu sfinții, membri ai casei lui Dumnezeu* (2:19). Toate acestea sunt în contrast puternic cu ceea ce eram „altădată" (2:11-13). Eram „departe", dar acum suntem „aproape".

În această cameră de audiențe, aflăm că Dumnezeu ne-a făcut şi pe unii, şi pe alții – evrei şi Neamuri – una în Cristos. Dr. Keller, cândva profesor la Hunan Bible Institute din China, povesteşte despre un bărbier, care a fost miraculos salvat. Acesta fusese un dependent de opium, o adevărată epavă. La capătul puterilor sale, el a venit la misionari şi rugăciunea i-a fost ascultată. Pofta sa după opium l-a părăsit, iar el a devenit un martor viu pentru Cristos.

În timpul şederii sale la această misiune, un tânăr student a venit să se intereseze. Însă, văzându-l pe bărbier, a refuzat să intre. (Meseria de bărbier era în vremea aceasta disprețuită în China.) Într-o zi, când nu credea că e acolo bărbierul, a intrat la misiune şi a făcut cunoştință cu bărbierul. Din politețe, n-a putut să tacă, şi curând a inițiat o conversație. Bărbierul i-a spus despre schimbarea minunată ce se petrecuse în viața sa, datorită lui Cristos. Barierele de clasă s-au topit. Curând bărbierul a fost invitat în familia studentului, unde opulența şi cultura predominau.

Cristos a făcut din cei doi „unul“. Acest lucru va face Cristos, şi cu un evreu, şi cu neevreu, şi cu rob, şi cu om liber. Cristos îl face pe fiecare un om nou, dăruindu-i acces şi cale liberă în însăşi camera de audienţe a Regelui.

Acest om nou are acces la Dumnezeu prin sângele Fiului Său (2:13). El este Mediatorul nostru, care spune: *Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine* (Ioan 14:6). Apoi, după ce am fost răscumpăraţi, Duhul Sfânt îl prezintă pe omul nou la curtea cerului. El nu-i cere lui Petru acest privilegiu, după cum nu Se consultă cu sfinţii şi, desigur, nu invocă numele Mariei, mama lui Isus. Tatăl Se bucură de omul nou, primindu-l cu braţele deschise în însăşi prezenţa Sa.

CAPODOPERA PROIECTATĂ

Dumnezeu e în curs de făurire a unei capodopere: Biserica Sa. Pavel spune: *Căci noi suntem lucrarea Lui* (2:10). Este un termen provenit din greacă: *poiema*, care înseamnă poem sau capodoperă.

În Efeseni 1, aflăm că Dumnezeu a plănuit şi a elaborat această capodoperă. Noi am fost „aleşi în Cristos“ să fim sfinţi şi fără vină (1:4). În veacurile veşniciei trecute, Dumnezeu S-a gândit la noi, ne-a iubit şi a plănuit să ne binecuvânteze. Să ştiţi că înainte de a fi apărut Satan să strice fericirea omului pe pământ, Dumnezeu a plănuit să-i facă pe toţi cei ce vor crede în El fără vină.

Apoi, în Efeseni 2:1-10 aflăm cum s-a produs aceasta. Priviţi materialul de care S-a folosit El. Citiţi aceste versete. Cum ne ridică Dumnezeu pentru a făuri o capodoperă dintr-un asemenea material? Vedem:

Care este natura omului 2:1-3

Care este umblarea omului natural 2:2

„Dar Dumnezeu“ – vedem acţiunea lui Dumnezeu. El schimbă totul prin atingerea Sa! Aceste cuvinte, „dar Dumnezeu“, constituie puntea care îi conduce pe oameni din condiţia lor întunecată şi deznădăjduită (2:4). Când toate forţele omeneşti s-au epuizat, rămâne: „Dar Dumnezeu“. Nu uitaţi: Cristos vine să dea viaţă celor morţi.

O veche legendă povesteşte cum o bucată de marmură striga în gura mare din grămada de moloz ce rămăsese după ce s-a terminat construcţia. „Glorie, glorie!“ rostea marmura. Un om care trecea pe acolo s-a oprit să vadă ce se întâmplă. A aflat de la marmura pe jumătate acoperită de praf că Michelangelo tocmai trecuse pe acolo şi afirmase: „Văd un înger în piatra aceea“. După care, a plecat să-şi ia ciocanul şi dalta.

Omenirea a fost ca piatra din poveste – acoperită de praf şi aruncată la gunoi. Dar marele Sculptor a văzut-o şi a început s-o transforme într-o Capodoperă. Cum a văzut Michelangelo un înger în piatra aceea, tot aşa vede Dumnezeu chipul Fiului Său în omenirea decăzută. Harul lui Dumnezeu a dăltuit un Müller din oaia neagră a familiei, un John B. Gough dintr-un beţiv înrăit.

Cea mai mare dovadă a creştinismului este că a produs un om nou care e aprobat de Dumnezeu. Numai Dumnezeu putea face un Pavel din habotnicul Saul.

DESTINUL CAPODOPEREI

O, ce destin măreț este acesta (2:7)! Ce sunt puținele suferințe şi încercări actuale, pe lângă gloria ce se va arăta în veacurile viitoare! El Îşi va etala bogățiile nespus de mari ale harului Său. Va spune întregului univers despre realizările Sale.

Mântuirea este darul lui Dumnezeu. *Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință – şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu* (2:8). Credința este şi ea un dar. *Credința vine în urma auzirii* (Rom. 10:17). Credința este canalul mântuirii. Este mâna care primeşte darul. Îl pune pe om în legătură cu Dumnezeu.

SALA TRONULUI (Citiți Efeseni 3)

Stând de gardă la uşile sălii tronului sunt vajnicii apărători ai Legii, care întreabă: „Cine e acolo? De ce-ai venit? Ce acreditări ai?“ Eu răspund, cu o voce scăzută: „Un păcătos. Am venit să-L văd pe Miel. Nu am nimic propriu, care să pledeze în favoarea mea, ca să fiu primit“. Apoi se aude vocea Mielului dinăuntru, chemarea Fiului Harului: „Este una din oițele Mele. Invită-l înăuntru. Sângele Meu acoperă totul. El n-are nevoie de nici o altă acreditare“. Şi Harul mă duce pe lângă paznicii aspri ai Legii, direct la tronul îndurării Sale.

În El, prin credința în El, ne putem apropia de Dumnezeu, liberi şi încrezători (3:12). Ce bogăție de cuvinte, folosite toate cu scopul de a ne convinge de privilegiul şi poziția noastră de credincioşi creştini! Suntem *acceptați în Preaiubitul nostru* (1:6).

Aici îl privim pe Rege în toată splendoarea Sa! Şi, împreună cu Pavel, ne plecăm *genunchiul înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Cristos, din care provine numele oricărei familii, şi din ceruri, şi de pe pământ* (3:14,15). Este poziția noastră în rugăciune un lucru chiar atât de neînsemnat? Îngenuncherea este o atitudine de smerenie, mărturisire şi suplicație. Să nu uităm că cei mai sfinți dintre toți oamenii s-au apropiat de Dumnezeu în felul acesta. David, Solomon şi Daniel s-au plecat pe genunchi. Oamenii aceştia „s-au aplecat pentru a cuceri, au îngenuncheat pentru a izbuti“.

Pavel ne spune că Dumnezeu a ascuns de Neamuri taina că ei aveau să fie moştenitori şi părtaşi ai Evangheliei, fiind primiți în biserică (trupul Său) în aceleaşi condiții ca evreii (3:8-10). *Anume, să adune toate lucrurile din cer şi de pe pământ la un loc, sub domnia unui singur cap, adică Cristos* – acesta a fost planul lui Dumnezeu (1 :10)!

Cuvântul „taină“, care apare de treizeci de ori în această epistolă, nu înseamnă ceva misterios, ci, pur şi simplu, ceva ascuns până la vremea când Dumnezeu a binevoit să-l facă cunoscut.

Taina Bisericii este că Neamurile au fost rânduite să ocupe o poziție egală cu evreii, care sunt poporul ales al lui Dumnezeu (Efeseni 3:6). Toate acestea au fost „prin credință“ (Rom. 15:9,10; Gal. 3:8,9). Acesta e un lucru profund, ca Dumnezeu să facă Neamurile să ocupe o poziție de „comoştenitori“ cu evreii ai lui Cristos şi „co-membri“ ai Bisericii Lui.

Pavel se roagă din nou şi rugăciunea lui este consemnată în Efeseni 3:13-21.

Prima rugăciune, menționată în capitolul unu, ne-a dat trei afirmații care încep cu cuvintele: „care este“. Acum rugăciunea exprimă de patru ori cuvintele „ca să…“ şi este îmbibată de dragostea lui Cristos.

Ca să fiți întăriți prin Duhul Sfânt.

Ca să-L poată avea pe Cristos locuind în inimile lor.

Ca să poată înțelege care este lățimea, lungimea, adâncimea şi înălțimea dragostei lui Cristos.

Ca să poată fi umpluți cu plinătatea lui Dumnezeu.

Pavel se bucură de „bogățiile“ Evangheliei. E aşa de generoasă în darurile ei şi atât de inepuizabilă în resursele sale!

Dacă e să se bucurăm de această viață în templul lui Dumnezeu, trebuie se ne predăm în ascultare de El. Dacă ne predăm planului Său pentru viața noastră, ca nişte supuşi de bună voie, vom descoperi că în mâna Lui viața noastră va fi umplută de bucurie şi frumusețe.

CAMERA CU GIUVAERE (Citiți Efeseni 4)

Aici, înconjurați de scânteierile camerei cu giuvaere, vom căpăta epoleții noştri şi veştmintele sfințeniei – *cu toată smerenia şi blândețea, cu îndelungă răbdare.* Iată flamurile şi scuturile noastre – *un domn, o credință, un botez!* Aici sunt pietrele prețioase şi strălucitoare ale harului, pe care le purtăm: – *Dar fiecăruia din noi i s-a dat harul după cum i l-a împărțit Cristos* (4:7). Noi trebuie să ne dezbrăcăm sau să ne lepădăm de felul vechi de viețuire, cum ne-am dezbrăca de o haină, şi să ne îmbrăcăm cu viața nouă, ca şi cu un veşmânt nou (4:22-25). Noi trebuie să fim diferiți, dar în ce fel? Cum? Care sunt lucrurile cu privire la care trebuie să fim cu mare băgare de seamă? Trebuie să ne lepădăm de minciună. Vorbirea noastră dezvăluie duhul de care suntem stăpâniți. Trebuie să dăm afară din noi toată amărăciunea, mânia şi asprimea cuvintelor. Fiți buni unii cu alții. Nu trebuie să avem nimic de a face cu faptele întunericului, căci suntem copii ai luminii. Citiți în întregime Efeseni 4:31,32.

Trebuie să intrăm în camera garderobei lui Dumnezeu – nu ca să facem haine, ci să le îmbrăcăm. Dumnezeu este Croitorul şi El ne face îmbrăcămintea potrivită cu poziția noastră şi cu scopul nostru în viață. Dumnezeu doreşte ca fiii Săi să poarte veşminte corespunzătoare.

Am descoperit, intrând în acest templu, care sunt bogățiile noastre în locurile cereşti (1:18-21). Acum trebuie *să umblăm într-un chip vrednic de chemarea pe care am primit-o.* Felul în care trăim trebuie să fie pe măsura crezului nostru. O chemare cerească necesită o conduită cerească.

Ce este o umblare? Nu este o cărare, nici un mod de a ne deplasa pe pământ, după cum nu este sfera lucrului nostru. Umblarea unui creştin cuprinde purtarea sa, atitudinile sale, consacrarea sa; pe scurt, este un mod de a trăi înaintea tuturor oamenilor.

Noi trebuie să umblăm (Efeseni 4:1-3):

Smeriți – *cu toată smerenia şi blândețea.*

În dragoste – *cu îndelungă răbdare, îngăduindu-ne unii pe alții în dragoste.*

În pace – *dându-ne silințele să păstrăm unitatea Duhului, prin legătura păcii.*

Noi ştim că viața noastră spirituală afectează viața noastră socială. Dar mulți inversează ordinea, încercând să creeze o viață socială care să producă o viață spirituală. Dar asta nu merge! Când un om va fi în relația corespunzătoare cu Dumnezeu, va fi şi în relația corespunzătoare cu oamenii.

Când Dumnezeu ne îmbracă cu giuvaerele harului Său, El ne pecetluieşte prin Duhul Său (4:30). Este ca un tânăr care aşează un inel cu diamante pe degetul aceleia care i-a făgăduit s-o ia în căsătorie. Domnul îi cunoaşte pe cei care sunt ai Săi, care sunt pecetluiți până în ziua răscumpărării. Pecetea este semnul proprietății. „Aceştia sunt ai mei". O pecete este în scopul securității. Noi suntem sigilați pentru ziua răscumpărării. Tu ai sigiliul? Atunci arată-l!

CAMERA DE COR ŞI ORATORIE (Citiți Efeseni 5)

În camera giuvaerelor am fost împodobiți, în calitate de copiii ai lui Dumnezeu, şi îndemnați să umblăm în chip vrednic de chemarea noastră. Am fost sigilați cu sigiliul proprietății. Acum trebuie să ieşim, fiind urmaşi ai lui Dumnezeu, ca nişte copii preaiubiți. Un creştin este Cristos urmat de „eu" [joc de cuvinte – Christian = „Christ" urmat de „I", care înseamnă „eu", şi apoi de sufixul „an", n.tr.].

Umblarea creştinului

Umblați în dragoste 5:1,2
Umblați în lumină 5:8
Umblați cu băgare de seamă 5:15,16

Nu vă îmbătați de vin, prin care se ajunge la desfrâu. Dimpotrivă, fiți umpluți cu Duhul (5:18). Trupul, mintea şi duhul nu pot să funcționeze în afara stimulenților din afară. Nimeni nu va gândi clar şi nu va simți profund, dacă nu îl stimulează ceva. Dar tocmai aici zace pericolul. Lumea are o mulțime de stimulenți foarte puternici, care oferă o gamă variată de excitații rapide, ale căror rezultate vor fi însă extrem de dăunătoare. Trupul şi mintea nu au fost create să reziste la asemenea flăcări. În consecință, ele sunt distruse. Trupurile noastre sunt destinate să fie altarul lui Dumnezeu. *Vă îndemn dar, fraților… să vă oferiți trupurile voastre ca o jertfă vie…* (Rom. 12:1) – este rugămintea fierbinte a lui Dumnezeu pentru noi. Duhul Sfânt ne aprinde trupul şi duhul nostru, făcându-le să strălucească, dar prin aceasta nu le distruge. De aceea, Dumnezeu porunceşte: *Nu vă îmbătați de vin… Dimpotrivă, fiți umpluți* [înflăcărați] *cu Duhul.* Noi putem arde, fără să fim mistuiți. Putem trăi periculos pentru Dumnezeu, fără ca să fim vreodată în pericol.

Este un păcat tot aşa de mare să nu fim umpluți cu Duhul lui Dumnezeu cum este să ne îmbătăm cu vin. Să nu credeți că numai păstorii şi misionarii trebuie să fie umpluți cu prezența Sa binecuvântată, ci toți credincioşii. Duhul lui Dumnezeu aşteaptă ca să poată umple toate templele Sale (5:19,20).

Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări, cu imnuri şi intonați în inimă melodii de laudă Domnului (5:19). Cântă, creştine, cântă! Cristos doreşte aceasta. O inimă care cântă este garanția unei vieți transformate. Când Duhul umple inima, buzele sunt copleşite de laudă. Noi vom umbla în viața creştină, cântând şi vorbind despre Cristos.

Această laudă plină de bucurie a adunărilor creştine este în contrast cu gălăgia beților desfrânați ai Efesului. Cântarea este cea mai naturală expresie de bucurie a vieții creştine. Să aveți din belşug acest fel de închinare la întrunirile bisericii voastre. În casa Domnului este muzică. Dumnezeu nu-Şi găseşte plăcerea în suspine, în gemete sau plânsete, ci în cântări de laudă şi adorație, bucurându-ne şi aducând mulțumiri. El este Cel ce-l inspiră pe poet, pe compozitorul şi pe autorul cântărilor. Pe când, diavolul este autorul suferinței şi discordiei.

Există viață socială în această mare sală a muzicii templului lui Dumnezeu. O găsim în relație cu oricine.

Domnul nu numai că ne spune să umblăm cu atenție în sfera spirituală a vieții noastre, ci şi în orice alt câmp de activitate. Cum este umblarea ta creştină față de familia ta, prietenii tăi şi cunoştințele tale? Dumnezeu pretinde o umblare vrednică de El în orice loc, pretutindeni. Cât de practice sunt toate acestea! Cât de simplu, şi totuşi, cât de spiritual! Numai aceia care cred că viața creştină „nu este eu, ci Cristos" pot îndeplini aceste cerințe. Cristos este cheia unei vieți de biruință în Fiul lui Dumnezeu. El ne învață că un copil al lui Dumnezeu poate şi trebuie să poată, în toate împrejurările, să fie un martor viu al puterii lui Cristos în viața sa!

ARMURA (Citiți Efeseni 6)

Acum ne aflăm într-o cameră cu toată armura lui Dumnezeu. Armura este a Lui, nu a noastră! Dar El ne spune s-o îmbrăcăm. Trebuie să ne îmbrăcăm cu toată armura Lui, dacă vrem să fim apărați. Armura nu este pentru un muzeu, unde putem admira tăria ei, ci este destinată câmpului de luptă. Armura lustruită, atârnată în sala crezului nostru, nu ne va salva în ziua bătăliei. Ce uşurați ne simțim, când aflăm că nu noi trebuie să punem la dispoziție armura! Cât de puțin cunoaştem tăria şi stratagema vrăjmaşului! Cât de deficitară este înțelegerea noastră cu privire la capacitatea şi la slăbiciunea noastră.

Pavel spune: *Încolo, fraților, fiți tari în Domnul şi în tăria puterii Lui* (6:10). Tu poți fi tare! Tu trebuie să fii tare! Dar nu uita acest lucru: Fii tare în Domnul şi în tăria puterii Lui! De îndată ce suntem aduşi la comuniune cu Dumnezeu, va trebui să fim înzestrați în vederea luptei credinței. Toți cei care aparțin împărăției scumpului Său Fiu au forțele împărăției lui Satan împotriva lor. Aşa că, ei trebuie să fie acoperiți cu toată armura lui Dumnezeu.

Umblarea creştinului include şi luptă. Să cunoaştem vicleniile şi forțele îndreptate împotriva noastră! Noi am fost ridicați în locurile cereşti de părtăşie cu Cristos. Să menținem onoarea chemării noastre şi bogăția înaltei noastre chemări. Ca buni ostaşi, să stăm tari şi să ne apărăm interesele noastre. Se simte astăzi, mai mult ca oricând, nevoia de oameni puternici. În Efeseni 5, am fost rugați să ne îmbrăcăm

cu îmbrăcăminte adecvată, pe măsura omului cel nou, în umblarea noastră în societate. Aici trebuie să ne înarmăm cu armura necesară ostaşului, luptătorului de război.

Tu trebuie să vii la Calvar pentru fiecare piesă din această minunată armură. Când venim s-o luăm personal, observăm că întreg corpul ne este acoperit. Noi trebuie să fim în stare să ne împotrivim vrăjmaşului. Stai, creştine, în victoria câştigată de Cristos la Calvar. Vei observa însă că pentru spate nu este prevăzută nici o armură. Creştinul nu are voie să fugă din calea vrăjmaşului său, ci să lupte lupta cea bună a credinței, rugându-se întotdeauna!

„Întreaga armură a lui Dumnezeu“

Brâul adevărului	Scutul credinței
Platoşa neprihănirii	Coiful mântuirii
Picioarele încălțate cu Evanghelia păcii	Sabia Cuvântului Rugăciunea

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: Poziția credinciosului Efeseni 1:1-23
Luni: Mântuiți prin Har Efeseni 2:1-22
Marți: O taină descoperită Efeseni 3:1-21
Miercuri: Umblarea unui creştin Efeseni 4:1-32
Joi: Urmându-L pe Cristos Efeseni 5:1-20
Vineri: Trăirea cu alții Efeseni 5:21–6:9
Sâmbătă: Lupta creştină Efeseni 6:10-24

Capitolul 38

Să înțelegem Filipeni

Filipeni Îl înfățișează pe Isus Cristos, Bucuria noastră

Această epistolă a fost scrisă primei biserici întemeiate în Europa. Pavel a fost chemat acolo printr-o vedenie, în care a auzit strigătul: *Treci în Macedonia şi ajută-ne* (Fapte 16:9).

Pavel îndeamnă Biserica să aibă unitate creştină şi bucurie. Această scrisoare arată cum poate fi frântă unitatea între creştini. Cristos este secretul bucuriei. *Încolo, frații mei, bucurați-vă în Domnul* (Fil. 3:1). Apoi este o pauză. Pavel încearcă să se gândească la un cuvânt mai potrivit cu care să încheie, dar nu găseşte. Şi astfel, el exclamă: „Şi din nou vă zic, bucurați-vă, şi asta este de ajuns“ (Fil. 4:4). Aceasta e bucuria în mijlocul necazurilor şi problemelor de tot felul.

Vă mai amintiți cum Pavel şi Sila au cântat în închisoarea din Filipi la miezul nopții, când erau cu picioarele în butuci şi spinările însângerate. El se bucură acum când scrie această scrisoare, legat cu un lanț de un soldat roman, căci el ştie că lanțurile sale îl ajută să răspândească Evanghelia. El a putut să ajungă în legătură cu unii din casa Cezarului, pe care altfel niciodată nu i-ar fi putut aduce la Cristos. El i-a îndemnat pe convertiții săi filipeni să se bucure pentru că li s-a permis să sufere pentru Cristos (1:29).

Bucuria Domnului este tăria voastră. Cuvântul „bucurie“ sau „a se bucura“ se întâlneşte de şaisprezece ori în această epistolă. Pavel pare să izbucnească în râs, din pură bucurie, în această scrisoare. El este apostolul bucuriei. „Bucurie“ şi „a se bucura“ şi „toți“ sunt cuvintele pe care ar fi bine să le subliniem. „Bucurați-vă“ este îndemnul lui Pavel către credincioşi. Nouă ni se porunceşte să ne bucurăm. Noi călcăm o poruncă, dacă nu ne bucurăm, căci bucuria alungă discordia. Ea ne ajută în mijlocul încercărilor. „Bucuria este o pasăre: lăsați-o să zboare în întinderea cerurilor, iar muzica ei să fie auzită de toți oamenii“. Păcătoşii sunt atraşi la Isus de către bucuria credincioşilor.

Pare imposibil ca Pavel să scrie din închisoare, cu lanțurile atârnând de el. Cuvintele sale par să izvorască dintr-o inimă neîmpovărată. E limpede că sufletul acestui mare apostol este liber! Şi din închisoare pare să răzbată o atmosferă de bucurie.

Această scrisoare nu are nici un plan bine definit, dar este cea mai

dulce dintre toate scrisorile lui Pavel. Nu găsim în ea cuvinte de dojană. Am putea spune că mai mult e o scrisoare de dragoste.

Pavel menționează numele Mântuitorului de patruzeci de ori în această scurtă epistolă. Găsim aici câteva dintre cele mai frumoase lucruri despre Cristos şi viața creştină. Pentru ca viața ta să fie curățită, primejdiile evitate şi progresul realizat, Cristos trebuie să fie bucuria ta, încrederea ta şi țelul vieții tale. Pavel ne spune cum a triumfat el cu bucurie asupra împrejurărilor dificile, datorită încrederii sale în Cristos.

BUCURIA DE A TRĂI PENTRU CRISTOS (Citiți Filipeni 1)

Lui Pavel i-a plăcut mult să se numească pe sine „robul“ lui Isus Cristos. El fusese eliberat de Cristos, aşa că acum dorea să-I slujească tot restul vieții sale pământeşti. El îşi începe epistola cu cuvintele: „Pavel, rob al lui Isus Cristos“. De aceea, el poate spune: *Pentru mine a trăi este Cristos.*

Veți observa că Pavel îşi începe scrisorile cu numele său. Cât de judicios este aceasta, deoarece primul lucru pe care-l faci când deschizi o scrisoare este să te duci la capăt, să vezi cine ți-a trimis-o.

Deşi se afla în închisoare, Pavel se putea ruga pentru prietenii săi. *Mulțumesc Dumnezeului meu, ori de câte ori mi aduc aminte de voi. În toate rugăciunile mele făcute pentru voi toți, mă rog cu bucurie* (1:3,4).

Pavel a trăit pentru a mijloci pentru alții. Tot aşa fiecare învățător de şcoala duminicală, prieten creştin, tată, mamă, frate sau soră ar trebui să-şi aducă aminte de alții în rugăciunile lor, neîncetat. Tu ai o „listă de rugăciune“? Stai de vorbă cu Domnul despre prietenii tăi? *Mă rog cu bucurie.* De ce ne putem bucura în rugăciune? Care e răspunsul tău?

Deşi Pavel era în închisoare, legat cu un lanț de un soldat, oamenii veneau să-l audă predicând. Gărzile romane erau atât de interesate de Evanghelie, încât o răspândeau pretutindeni. Aceasta îi încuraja şi pe alții să predice cu îndrăzneală, şi astfel mulți L-au întâlnit pe Cristosul lui Pavel.

Mare este puterea din mărturia unei vieți consecvente! S-ar putea să fii legat de oameni lipsiți de interes pentru Evanghelie, dar viața ta îi va putea câştiga pentru Dumnezeu. Obstacolul tău s-ar putea să devină amvonul tău. Creştinul care lucrează pentru Cristos, când totul e împotriva sa, îi stârneşte pe alții.

Pentru mine a trăi este Cristos (1:21). Poți tu face afirmația aceasta? Este Cristos totul pentru tine? Trăieşti tu pentru El? Este singurul tău țel şi scop să-L slăveşti pe El?

Ascultă strigătele oamenilor acestei lumi. Care sunt acestea? Pentru omul de afaceri prosper, este: „Pentru mine a trăi înseamnă să adun cât mai multe bogății“. Pentru savant este: „Pentru mine a trăi înseamnă să acumulez cât

mai multe cunoştinţe“. Pentru un soldat este: „Pentru mine a trăi înseamnă să am biruinţă“. Pentru un tânăr este: „Pentru mine a trăi este să am cât mai multe plăceri“. Pentru omul care doreşte să aibă parte de recunoaştere este: „Pentru mine a trăi este faimă“. Pentru licean este: „Pentru mine a trăi înseamnă recunoaştere“. Şi am putea continua aşa, ascultându-i pe toţi oamenii din lume, dar o voce se aude deasupra tuturor: „Pentru mine a trăi nu este bogăţie, nici cunoştinţă, nici faimă, nici glorie, ci Cristos. Cristos la început, la sfârşit, în mijlocul tuturor şi întotdeauna Cristos“.

Pavel, ce-ai vrut să spui?

Cristos este dătătorul vieţii – *Eu am venit ca oile să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug* (Ioan 10:10).

Cristos este viaţa însăşi – *Şi trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine* (Gal. 2:20).

Cristos este modelul vieţii mele – *Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit* (Mat. 5:48).

Cristos este ţelul vieţii mele – *Doresc să fac cunoscute… puterea şi venirea Domnului nostru Isus Cristos* (II Petru 1:16).

Cristos este răsplata vieţii mele – *Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare* (II Cor. 9:15).

Pavel spune

Când călătoresc, este cu misiunea lui Cristos.
Când sufăr, este în slujba lui Cristos.
Când vorbesc, tema mea este Cristos.
Când scriu, Cristos îmi umple scrisorile.

BUCURIE ÎN SLUJBĂ (Citiţi Filipeni 2)

Pavel ne dă minunatul exemplu al vieţii creştine, ca să putem merge pe urmele sale. Noi trebuie să-L imităm pe Cristos, căci deşi e Domnul tuturor, a devenit slujitorul tuturor! Pavel îndeamnă biserica să-i întregească bucuria, trăind în dragoste şi unitate. Este oare ceva mai cristianic pentru creştini să facă? *Faceţi-mi bucuria deplină, având o simţire, o dragoste, un suflet şi o compasiune* (2:2). Acest lucru nu este uşor de făcut. Înseamnă dragoste fără compromis.

Care este cel mai important har social? Eleganţa în maniere? Darul de a spune lucruri agreabile? Nu, ci este curtoazia inimii – nu doar ceea e la modă. Moody spune: „Ceartă este să-l dobori pe altul; slavă deşartă este să te înalţi pe tine însuţi“. *În smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi* (2:3) este o expresie nemaipomenită. Cu alte cuvinte: „Eu sunt dispus să fiu pe locul al treilea“.

Noi întotdeauna trebuie să avem în gând exemplul lui Isus Cristos (2:5-

11). Pavel spune: „Să aveți în voi gândul lui Cristos“, care, desigur, este dragostea jertfitoare. Deşi El a fost Dumnezeu, totuşi S-a smerit. Cristos a luat nu numai forma unui om, dar şi a unui rob. Apoi S-a smerit şi mai mult. El, care era autorul vieții, a devenit ascultător până la moarte. Dar chiar mai mult decât aceasta, El a suferit o moarte infamă, *chiar moartea pe cruce.* Acesta este spiritul care trebuie să ne călăuzească (Matei 16:25).

Pavel este deopotrivă practic şi profund. El nu ne lasă niciodată cu capul în nori. Niciodată nu face separație între cunoaştere şi acțiune. Creştinismul e atât viață, cât şi crez. Crezul fără viață nu valorează prea mare lucru. După ce Pavel a escaladat culmile exaltării lui Cristos, el nu se gândeşte deloc să ne lase acolo. *Astfel dar, preaiubiților… duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur* (2:12). „Duceți până la capăt“ înseamnă să trăiți în practică – nu să munciți pentru mântuirea voastră, ci să faceți dovada mântuirii voastre prin fapte vrednice. Dumnezeu are un plan pentru fiecare din viețile noastre, cum a avut şi pentru Isus. Noi trebuie să trăim în practică acel plan. Este o chestiune absolut personală. Nimeni nu poate face aceasta în locul tău. Dumnezeu sădeşte în inima noastră mântuirea în Cristos, măreață, divină şi minunată, pentru a fi trăită. Poți să te apropii tu de această mântuire fără „frică şi cutremur“? Ferice de persoana care găseşte planul lui Dumnezeu pentru viața sa şi se îndrăgosteşte de el!

Experiența creştină nu este ceva ce are loc în jurul tău, ci înăuntrul tău. *Cristos trăieşte în mine!*

Faceți toate lucrurile fără cârtiri şi fără şovăieli (2:14), spune Pavel. „Nu fiți morocănoşi! Căci dacă sunteți, nu mai străluciți!“

Întrucât ne-am predat viețile în stăpânirea Domnului, acum suntem la ordinul Său. Nu murmurați şi nu vă plângeți! „Dacă Dumnezeu e atotputernic, de ce a îngăduit să se întâmple una ca asta?“ nu trebuie niciodată să iasă de pe buzele voastre. Nu puteți să-L chestionați pe Comandantul vostru cu privire la orice lucru pe care vi-l cere să-l faceți.

Pavel ne arată şi aceea că există o latură jertfitoare în viața credinciosului. Ceea ce nu te costă nimic nu valorează nimic. Pavel se temea ca lucrarea lui să nu fie în zadar. Atât de multe lucruri în viață sunt făcute „în zadar“. Alergăm noi oare în zadar sau lucrăm „în zadar“? Atâtea zile sunt petrecute în zadar! Atâtea cărți sunt scrise în zadar! Atâtea predici sunt tipărite în zadar! Atâtea daruri sunt date în zadar! Viața creştinului trebuie să fie o jertfă, dacă dorim să mergem pe urmele lui Cristos. Oare credința ta te costă ceva?

Dar dacă Cristos este pilda noastră, atunci vom vedea că nu este cruce fără coroană. Dacă vom suferi împreună cu El, vom şi domni cu El. Suntem luminile lui Dumnezeu într-un veac al întunericului. Nicio flacără

nu poate să lumineze când este murdară. Creştinul care aduce onoare Domnului trebuie să fie „fără cusur“, „nevinovat“ şi „nepătat“.

BUCURIE ÎN PĂRTĂŞIE (Citiți Filipeni 3)

Pavel le spune filipenilor că fiecare creştin are datoria să fie bucuros. Un creştin cu fața posomorâtă este cea mai proastă reclamă la adresa creştinismului. Lumea nu doreşte o povară mai grea, ci vrea o inimă uşoară. Cum se poate bucura un credincios într-o lume atât de plină de întristare? Pavel ne dă răspunsul în primul verset – *Bucurați-vă în Domnul.*

Saul din Tars, un om cu o bogată moştenire religioasă, căutând ceea ce este mai bun, trecuse de la o religie la alta. El a căutat cu înfrigurare adevărul, fiind fără prihană, în ce priveşte legea, dar nu a găsit nimic care să-l satisfacă. Într-o zi Cristos l-a găsit pe el şi în acest paragraf vedem schimbarea pe care a cunoscut-o în evaluarea lucrurilor (3:4-9). De bună voie el a sacrificat totul, socotind comorile acestei lumi fără valoare, în comparație cu Cristos. Prin aceasta, el a stabilit un nou set de valori. El avea de acum un nou temei pentru viață. Cristos Se interpusese între Pavel şi vechile sale idealuri, determinându-l să facă schimbări în vârful rubricii sale de contabilitate. Astfel, el a şters cuvântul „câştiguri“ (credite) şi în locul lui a trecut „pierderi“ (debite). Asta a fost alegerea sa în viață.

Pavel a cântărit în balanță lumea, iar pe celălalt talger L-a aşezat pe Cristos, aducându-şi aminte de cuvintele Domnului Isus: *Şi ce i-ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul* (Matei 16:26)?

În Filipeni 3:12-14, Pavel ne spune că viața fiecărui om este plănuită de Dumnezeu! Ceea ce e esențial este ca eu să fac să se împlinească acel plan. Nici succesele, nici eşecurile trecutului nu trebuie să mă împiedice să alerg înainte astăzi. *Sunt gata pentru orice şi egal pentru orice prin Cel Care îmi inspiră tărie* [adică, sunt atotsuficient în suficiența lui Cristos] (Noul Testament Amplificat).

Când Pavel s-a întâlnit cu Domnul în drum spre Damasc (Fapte 9), întreaga lui ființă s-a schimbat. I s-au deschis ochii. A descoperit în Cristos o sursă de bogății spirituale, care l-a făcut să socotească tot ce avea drept gunoi (3:7). Până atunci el se lăudase cu apartenența sa la poporul ales, fiind de viță aleasă; că era fără prihană potrivit legii; avea parte de orice onoare şi privilegiu, dar acum era gata să piardă totul, cu scopul de a-L câştiga pe Cristos.

CĂUTĂRILE SUFLETULUI

Iată câteva din ambițiile inimii lui Pavel. Însemnați-le în Biblia dvs.

Ca să-L câştig pe Cristos (3:8). Cristos îl câştigase. Acum el doreşte să-L

câştige pe Cristos ca un premiu zilnic.

Şi să-L cunosc pe El (3:10). Sunt grade şi grade de a-L cunoaşte pe El.

Şi să fiu găsit în El (3:9). Să fim găsiți în Cristos înseamnă să fim fără vină şi desăvârşiți.

Ca să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui… (3:10). Puterea Evangheliei este un Cristos înviat.

Ca să cunosc… părtăşia suferințelor Lui (3:10). Asta înseamnă o viață consacrată Lui, pe măsura morții Lui.

Căutând să-L cuceresc, întrucât şi eu am fost cucerit de Cristos Isus (3:12). El a dorit să cunoască scopul lui Cristos pentru care a fost cucerit pe drumul Damascului.

Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Cristos Isus (3:14). Cu cât e mai mare chemarea, cu atât mai mare e şi premiul.

Ştiați că cetățenia voastră este în ceruri, că ați fost născuți de sus? (3:20,21) De aceea, noi trebuie să trăim ca cetățeni ai unei „țări mai bune", o împărăție cerească. Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume, ci fiți loiali Celui care domneşte în „Ierusalimul ceresc". Când va veni Cristos, El va schima trupurile acestea ale noastre în trupuri ca al Său, potrivite pentru împărăția Sa cerească.

Cristos a locuit aici pe pământ treizeci şi trei de ani, dar asta nu L-a naturalizat ca cetățean al pământului. Să nu uităm unde este cetățenia noastră. *Nu vă conformați normelor acestei lumi, ci fiți transformați prin înnoirea minții voastre*, se roagă Pavel (Rom. 12:2).

BUCURIE ÎN RĂSPLĂȚI (Citiți Filipeni 4)

Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăşi zic: Bucurați-vă! Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii! Domnul este aproape! (4:4,5). Această binecuvântată nădejde a venirii lui Cristos a doua oară îşi aruncă influența binefăcătoare asupra întregii noastre vieți. Pavel se roagă să aibă creştinul bucurie tot timpul şi să nu se lase copleşit de îngrijorări.

Iată ce spune Moody cu privire la versetul şase:

„Nu te îngrijora cu privire la nimic;
Roagă-te pentru orice lucru;
Fii mulțumitor pentru toate lucrurile!"

Da, ca să nu te frământi cu privire la nimic înseamnă să te rogi pentru orice lucru. Rugăciunea credinței trebuie să fie o rugăciune de mulțumire, deoarece credința ştie cât de mult Îi datorează lui Dumnezeu. Pune rugăciunile tale în mâinile lui Dumnezeu şi-apoi pleacă, lăsându-le acolo. Nu te mai îngrijora cu privire la ele. Dă-le în întregime cum dă fermierul grâul solului, după ce solul a fost arat în prealabil. Dacă vei face asta, atunci pacea lui Dumnezeu îți va păzi inima şi mintea ta.

Păzeşte-ți gândurile! Pavel ne spune la ce să ne gândim şi cum să ne gândim, căci *cum gândeşte un om în inima sa, aşa este acel om* (Prov. 23:7). Gândurile determină viața ta! Prin urmare, orice este adevărat… onest, drept, curat, vrednic de a fi iubit, vorbit de bine, virtuos, vrednic de laudă, gândiți-vă la aceste lucruri!

Pavel şi-a exprimat recunoştința pentru gândul plin de dragoste, care a îndemnat biserica din Filipi să-i trimită daruri. El s-a bucurat în mod deosebit de darurile lor, nu pentru că ar fi dus lipsă, căci învățase să fie mulțumit cu Cristos. El putea face totul prin Cristos, Care-l întărea. Dar darurile lor au însemnat *roade care au prisosit în folosul lor.* El le-a deschis cont la banca lui Dumnezeu. *Şi Dumnezeul meu să împlinească toate nevoile voastre, potrivit cu bogățiile Lui în slavă, în Cristos Isus.*

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: BUCURIA TRIUMFĂ ASUPRA SUFERINȚEI Filipeni 1:1-30
Luni: BUCURIE ÎN CRISTOS Filipeni 2:1-11
Marți: BUCURIE ÎN MÂNTUIRE Filipeni 2:12-30
Miercuri: BUCURIE ÎN NEPRIHĂNIREA LUI CRISTOS Filipeni 3:1-9
Joi: BUCURIE ÎN VOIA LUI CRISTOS Filipeni 3:10-21
Vineri: BUCURIE ÎN TĂRIA LUI CRISTOS Filipeni 4:1-7
Sâmbătă: BUCURIE ÎN PURTATEA DE GRIJĂ A LUI CRISTOS Filipeni 4:8-23

Capitolul 39

O SCURTĂ PRIVIRE ASUPRA NOULUI TESTAMENT

DE LA MATEI LA FILIPENI

INFORMAȚII

1. Care dintre evanghelii înfățișează firea omenească a lui Isus?
   a. Matei . . . . . .
   b, Luca . . . . . .
   c. Ioan . . . . . .
2 În care evanghelie este cel mai bine prezentat planul de mântuire?
   a. Matei . . . . . .
   b, Marcu . . . . . .
   c. Ioan . . . . . .
3. Predica de pe Munte este cel mai bine prezentată (mai pe larg) în?
   a. Matei . . . . . .
   b. Marcu . . . . . .
   c. Luca . . . . . .
4 Genealogia lui Isus este redată în?
   a. Matei . . . . . .
   b. Marcu . . . . . .
   c, Luca . . . . . .
   d. Ioan . . . . . .

CARE ESTE RĂSPUNSUL?

1. Numiți cinci minuni remarcabile ale lui Isus.

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

2. Numiți trei persoane cu care Isus a avut o întrevedere personală.

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

3. În care din scrisorile lui Pavel se găseşte „capitolul dragostei“?

. . . . . .

4. Cum este înfățișat Isus în fiecare din cele patru evanghelii?

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

5. Cum este Isus înfățișat în fiecare din cele şase epistole ale lui Pavel pe care le-am studiat până acum?

Romani . . . . . .
I Corinteni . . . . . .
II Corinteni . . . . . .
Galateni . . . . . .
Efeseni . . . . . .
Filipeni . . . . . .

6. De ce i-a numit Pavel pe galateni „fără minte“?

a. Pentru că se luau după alți conducători.
b. Pentru că s-au întors de la libertatea lor în Cristos la robia legii.
c. Pentru că au înființat o nouă biserică.

7. Faptele unui creştin contează înaintea lui Dumnezeu:

a. În vederea mântuirii sale.
b. În vederea răsplăților pe care le va primi.
c. Ca să scape de pedeapsă.

8. Numiți epistolele lui Pavel în ordinea lor, de la Romani la Filipeni.

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

9. Urmăriți răspândirea creştinismului de la Ierusalim la Roma, aşa cum este prezentată în cartea Faptelor Apostolilor.

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

TEST DE ÎNCHEIERE

1. Matei a fost scrisă în special pentru
2. Singura evanghelie care relatează istoria magilor este
3. Cei mai mari doi predicatori din cartea Faptelor Apostolilor, ale căror nume . . . . . încep cu litera „P“, sunt. . . . . şi . . . . . .
4. Cel mai mare eveniment in cartea Faptelor Apostolilor începe tot cu litera „P“ . . . . . .

Care este acesta? (notă: în româneşte începe cu litera „R”)

Capitolul 40

Să înțelegem Coloseni

Coloseni Îl înfățișează pe Isus Cristos, Viața noastră

Efeseni şi Coloseni au fost scrise cam în acelaşi timp, pe când Pavel era deținut la Roma. Ambele conțin mari doctrine ale Evangheliei şi urmau să fie citite cu voce tare în biserici. Ele au un stil foarte similar, dar se deosebesc prin conținut.

Efeseni vorbeşte despre toți credincioşii, numindu-i „trupul lui Cristos". Coloseni vorbeşte despre „Capul" trupului, Isus Cristos.

În Efeseni, biserica lui Cristos este chestiunea importantă. În Coloseni, este subliniat Cristosul bisericii.

Ambele sunt necesare. Nu poate fi un trup fără cap, nici un cap fără trup. Observați peste tot, în cursul cărții Coloseni – „Cristos", „Cristos", „Cristos".

Ereziile făcuseră ravagii în biserica de la Colose, ducându-i în rătăcire pe tinerii credincioşi, promovând închinarea la îngeri (2:18) şi o respectare strictă a ceremonialurilor iudaice (2:16,21). Această erezie era un amestec de religii iudaice, greceşti şi orientale. Or, toate acestea făceau necesară afirmarea adevărului Domniei Supreme a lui Cristos. Această epistolă zugrăveşte un portret fidel al lui Cristos, în toată gloria şi demnitatea Sa.

Cristos este totul în toți. Eşecul colosenilor era tocmai în acest punct, că „nu se țineau tare de Domnul". Locul pe care Îl ocupă Cristos în orice învățătură stabileşte dacă este adevărată sau falsă. Unii din vremea lui Pavel credeau, ca şi astăzi, că Isus e doar un om, iar Cristos era spiritul divin, care a venit la botezul Său şi L-a părăsit la cruce. Asta însemna că Cristos nu a murit, ci, pur si simplu, că Isus a murit. Vedeți limpede că aceasta este rătăcirea de bază a multor culte deraiate din vremea noastră. Fiecare cult modern se bazează pe exact aceeaşi erezie veche, prezentând o imagine denaturată a adevărului cu privire la Cristos, persoana şi lucrarea Lui. Este bine ca noi, când citim epistola către Coloseni, să ne examinăm propria noastră convingere şi să ne asigurăm că întotdeauna L-am aşezat pe Cristos Isus, Capul, la locul ce I se cuvine în gândirea noastră, glorificându-L pe Singurul Minunat.

Ați observat că multe din epistole au fost scrise pentru a răspunde la ereziile care s-au strecurat în acele prime biserici de pretutindeni?

Scrisoarea aceasta începe, ca şi celelalte douăsprezece, cu numele lui Pavel. Ele se adresează credincioşilor dintre Neamuri.

După câte se pare, biserica a fost întemeiată de Epafra (1:7), în oraşul Colose, situat la circa 60 de km est de Efes. Era compusă din creştini dintre Neamuri.

Filimon era membru al acestei biserici. Pavel a păstrat strânse legături cu frații bisericii, fiind mult preaiubit de aceştia.

Epafra s-a dus la Roma, ca să-i spună lui Pavel despre ereziile ce se strecuraseră în sânul bisericii. Aceste învățături false Îl dădeau pe Cristos jos de pe tron şi tăgăduiau că este Capul bisericii. Ca să vină în ajutorul lor, răspunzând problemelor ridicate de ei, Pavel a trimis răspunsul său prin Epafra. El scrie în special despre preeminența şi Dumnezeirea lui Cristos, căci Cristos este Însuşi Dumnezeu.

Între timp, Evanghelia se răspândise „în toată lumea" (1:6) şi fusese „propovăduită oricărei făpturi de sub cer" (1:23). La treizeci şi doi de ani după moartea lui Cristos, Evanghelia penetrase lumea romană. N-a fost nevoie decât de o generație, pentru ca Biserica să fie stabilită ca o realitate în lumea întreagă.

Poziția Bisericii „în Cristos"

Unită în Cristos 2:2
Deplină în Cristos 2:10
Moartă împreună cu Cristos. . . . . Rom. 6:4
Înviată cu Cristos 3:1

CRISTOS, VIAȚA NOASTRĂ

Şi viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu (3:3). Această epistolă ne spune că Cristos este viața noastră, iar noi suntem desăvârşiți în El (2:10).

Viața creştină nu este un „crez", nici un „sistem de doctrine", nici un anumit fel de închinare, ci o viață care este în întregime a lui Cristos înăuntrul nostru.

Cristos este totul în toți

În Dumnezeirea Lui – Chipul Dumnezeului nevăzut (1:15).
În Creație – Creatorul Suveran al universului (1:15,16).
În preeminență – Înainte de toate lucrurile (1:18).
În răscumpărare – Împăcând universul prin sângele Său (1:20-22).
În stăpânire – Peste toate principalitățile şi puterile (1:18; 2:14).
În Biserica Sa – Capul trupului (1:18; 2:19)
În Prezența Sa Vie – Nădejdea creştinului (1:27).

Dumnezeu I-a dat lui Cristos preeminența în toate lucrurile (1:18). Noi nu îndrăznim să-I dăm un loc mai prejos!

În Romani, suntem îndreptățiți în Cristos; în I Corinteni, suntem îmbogățiți în Cristos; în II Corinteni, suntem mângâiați în Cristos; în Galateni, suntem liberi în Cristos; în Efeseni, suntem aduşi la viață împreună cu Cristos; în Filipeni, suntem fericiți în Cristos; în Coloseni, suntem desăvârşiți în Cristos.

Coloseni ne prezintă glorioasa culminare a tuturor lucrurilor. Suntem *deplini în El.* Suntem *înrădăcinați şi zidiți în El;* suntem *întemeiați şi întăriți în credință*. Descoperim faptele acestui proces de zidire în cele patru capitole ale acestei cărți.

Zidind „în adâncime": fiind înrădăcinați în Isus,

întemeiați și întăriți. 1:23
Zidind „în sus“: fiind *zidiți în El* 2:7
Zidind „înăuntru“: fiind *ascunși cu Cristos*. 3:3
Zidind „în afară“: purtându-ne *cu înțelepciune față de cei din afară* 4:5

VIAȚA MAI ADÂNCĂ este înrădăcinată în eternitate. Ea începe cu Cel Care a fost *la început cu Dumnezeu.* Dumnezeu ne dăruiește viață veșnică.

VIAȚA MAI ÎNALTĂ este viața pe care o trăiește Isus pentru noi la dreapta lui Dumnezeu și o trăiește în noi, căci nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine (Galateni 2:20).

VIAȚA LĂUNTRICĂ este toată viața ce o avem ca și creștini. Este viața *ascunsă cu Cristos în Dumnezeu*. Este o viață reală și suficientă, căci noi *suntem deplini în El* (2:10).

VIAȚA DIN AFARĂ este acea exprimare a vieții care Îl face cunoscut pe Cristos altora. „Tu vorbești așa de tare, că oamenii nu mai pot auzi ce spui“.

VIAȚA MAI PROFUNDĂ (Citiți Coloseni 1)

Pavel își începe scrisoarea ca multe altele: *Mulțumim* (1:3). El se bucură de veștile bune primite de la frații împrăștiați prin diversele biserici pe care le-a întemeiat.

Observați cuvintele predilecte ale lui Pavel: „credință“, „dragoste“ și „nădejde“ (v. 4,5), pe care le folosește atât de des. El vrea ca toți să aibă credință în Cristos, dragoste față de alții și nădejdea cerului.

Pavel ne spune secretul vieții mai profunde, pe care noi, ca și creștini, trebuie s-o avem în Cristos. Mai întâi, săpăm în adâncime, pentru a deveni *întemeiați și întăriți* în Cristos (1:23). Înfige-ți adânc în viața Sa rădăcinile vieții tale creștine, exact așa cum un stejar își înfige rădăcinile în inima pământului. Vedem cum furtunile pot să lovească falnicul stejar, dar acesta se ține tare, căci este adânc înrădăcinat. În contrast izbitor este arborele Sequoia. Rădăcinile sale sunt întinse pe o suprafață mare, dar aproape de suprafața pământului. Uriașul copac se înalță la câteva sute de picioare în văzduh, dar rădăcina principală nu este înfiptă adânc în pământ. Îi lipsește ancorarea în sol. De aceea, când vine furtuna, e ușor doborât.

Înfige rădăcinile tale adânc în Cristos. Sursa vieții tale este în El. Japonezii au obiceiul de a tăia rădăcina pivotantă a copacilor din pădure, limitându-i la grădini miniaturale și ghiveciuri. Copacul își trage seva din rădăcinile de la suprafață și crește până la aproximativ un metru înălțime. Fiecare suflet este frânat în dezvoltare până când își înfige rădăcinile în Dumnezeu, începând să-și extragă seva din El.

În continuare, Pavel prezintă o descriere strălucitoare a puternicului Cristos, Superiorul tuturor. El este TOTUL ÎN TOȚI.

Aflăm în această primă scenă nu numai că suntem în Cristos, ci Cristos este în noi. *Cristos în voi, nădejdea slavei* (1:27). Asta înseamnă să fii un creștin, care trăiește în El, această glorioasă, minunată Persoană, Creatorul acestui univers, în care avem răscumpărarea prin sângele Său și-L avem locuind în noi.

Încheind această scenă, observați frumoasa rugăciune a lui Pavel pentru Biserică,

ce ne este dată în Coloseni 1:9-l4. El îşi exprimă dorința pentru toți credincioşii creştini:

Să fie umpluți cu cunoaşterea voii lui Cristos. El vrea ca noi să ştim cum să trăim o viață cristianică, căci plinătatea înțelepciunii lui Cristos ne va păzi de cădere.

Să poată umbla vrednici de Domnul, rodnici în lucrare, crescând în cunoştință.

Să poată fi întăriți cu putere, ca să fie în stare să se împotrivească tuturor ispitelor.

Să fie mulțumitori.

VIAȚA MAI ÎNALTĂ (Citiți Coloseni 2)

Astfel dar, după cum ați primit pe Cristos Isus Domnul, aşa să umblați în El, fiind înrădăcinați şi zidiți în El (2:6,7). Pavel e întotdeauna practic. Din nou spune: „Puneți în practică ceea ce credeți". Voi ați început bine. Acum continuați ceea ce ați început! Noi L-am primit pe Cristos şi am fost ancorați şi statorniciți în El (1:23). Prin urmare, să umblăm cu El. Pavel întotdeauna vrea ca umblarea şi viața noastră să fie pe măsura convingerilor noastre. Este trist când un creştin crede în Cristos, dar se poartă ca necuratul! Nimeni nu va accepta mărturisirea sa de credință, deoarece nu e sinceră. Dacă L-am primit pe Cristos, să umblăm după voia Sa. Dacă am fost înrădăcinați în El, să creştem în El. Dacă am fost înrădăcinați în El, să fim zidiți în El. Toate acestea sunt dovezi exterioare ale unei inimi schimbate. „Umblarea" exprimă viața. „Creşterea" etalează o putere lăuntrică. „Zidirea" arată progresul caracterului, până ce clădirea este gata.

Noi trebuie să facem mult mai mult decât să credem adevăruri despre Cristos. Trebuie să-L primim pe Cristos, dacă vrem să avem viață. Noi nu putem s-o câştigăm prim meritele noastre, după cum n-o putem cumpăra. Este un dar gratuit (2:6). Noi suntem înrădăcinați în Cristos. Asta înseamnă că ne extragem seva din El. O plantă nu va putea creşte, decât dacă va fi în legătură cu solul dătător de viață. Noi suntem zidiți în El. Avem temelia în El. Orice clădire are nevoie de o temelie. Toate acestea trebuie să constituie experiența noastră, dacă dorim să fim zidiți. Viața de credință înseamnă să începem în Cristos şi apoi să creştem în harul Său şi în daruri. Noi trebuie să depindem tot atât de mult de Cristos pentru statornicia umblării, cât depindeam de El pentru siguranța mântuirii.

Toată viața ce o avem ca şi creştini este viața „în El".

Umblând în El. 2:6
Fiind înrădăcinați în El 2:7
Zidiți în El. 2:7
Aduşi la desăvârşire în El 2:10
Morți împreună cu El 2:20
Înviați împreună cu El 3:1
Ascunşi cu El 3:3

Aceasta e viața! – viață adevărată, satisfăcătoare şi eternă. Aflăm în acest capitol că Cristos este atotsuficient, căci *în El locuieşte toată plinătatea Dumnezeirii trupeşte*.

E un adevăr extraordinar pentru noi să-l înțelegem. În acest Isus, care a umblat pe pământ, a locuit toată Dumnezeirea. Dar nu numai atât – în El a fost toată plinătatea Dumnezeirii.

Să privim din nou: *În El locuieşte toată plinătatea Dumnezeirii.* Acest Isus a fost Însuşi Dumnezeu, în toată plinătatea Sa. Nici îngerii, nici profeții, nici sfinții nu se pot compara cu El – căci El este Însuşi întruchiparea plinătății divine!

Viața noastră trebuie să fie zidită în jos, „înrădăcinată în Cristos". Apoi trebuie să zidim în sus, *fiind înrădăcinați… întăriți prin credință* (2:7), înălțând o clădire frumoasă spre lauda Lui şi, desigur, total prin harul Său. Aceasta e o viață mai înaltă.

Cu cât mai mult mergi pe înălțimi cu Domnul, cu atât mai statornică e dispoziția ta, cu atât mai puțin te tulbură ispitele, cu atât mai liniştită este viața ta de fiecare zi.

Îl vedem pe Pavel personal interesat de viața bisericii din Colose. El tânjeşte pentru creştini să fie statorniciți şi ținuți fermi în convingerile lor, aşa încât filosofii subtili şi legaliştii din vremea aceea să nu-i înşele. Cea mai bună cale de a-i apăra de cursele lumii şi de filosofia ei este o înțelegere a perfecțiunii lui Cristos, pentru că El este totul, în toți. Fii înrădăcinat şi adâncit în Cuvânt, ca nu cumva să fii clătinat de învățătorii falşi!

Unii din filosofii de pe la colțurile străzilor propovăduiau că omul nu e vrednic să se apropie de Cristos direct. El ar avea nevoie de îngeri pentru a se putea apropia de El (2:18), spuneau ei. Mai sunt unii care propovăduiesc şi în zilele noastre că pentru a te apropia de Dumnezeu, e nevoie de mijlocirea fecioarei Maria sau de vreo altă persoană. Însă Cristos spune că este singurul mijlocitor dintre Dumnezeu şi om. Şi adaugă: *Eu sunt calea… nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine* (Ioan 14:6). Pavel îi mustră pe Coloseni pentru eşecul lor de a recunoaşte suprema stăpânire a lui Cristos, singurul mijlocitor între Dumnezeu şi om.

Pavel le reaminteşte creştinilor că atunci când Isus a murit pe cruce, El ne-a eliberat de sub robia legii. Noi nu suntem obligați să ținem zile de post. Nu este nimic creştin în pedepsirea trupului ori în post, cum au procedat asceții de-a lungul secolelor şi încă mai fac şi azi. Jertfa pe care o cere Dumnezeu este un duh zdrobit, nu un trup bătut. O inimă păcătoasă poate să locuiască într-un trup care posteşte. Asprimile auto impuse nu sunt de nici o valoare în răsturnarea gândurilor unei inimi păcătoase. Ne place să credem că atunci când am făcut ceva rău, putem să ştergem răbojul, făcând ceva care să ne facă să ne simțim bine. Dar nu trebuie să uităm că numai ceea ce face Cristos este bun, căci *nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar* (Rom. 3:12). Dacă „God", deci Dumnezeu, este scos din cuvântul „good" (în engleză: bine), rămâne „o", deci zero.

VIAȚA LĂUNTRICĂ (Citiți Coloseni 3)

Clădirea vieții noastre nu poate fi numai în jos, *înrădăcinați în Cristos,* sau în sus, *zidiți în El,* ci clădirea noastră trebuie să fie şi înăuntru. Să ştim că Cristos este viața credinciosului. Mulți cred că Cristos ne-a dat viață, cum a-i pune o sămânță vie într-un ghiveci pentru flori. Vasul ar purta un lucru detaşat – viața. Dar Cristos

e mai mult decât asta. El Însuşi se află în credincios. Viaţa care e în Cristos este în credincios. El ne oferă o ilustraţie foarte potrivită pentru acest adevăr: *Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele* (Ioan 15:5).

Constatăm că noua noastră viaţă în Cristos ne face să fim mai puţin interesaţi de lucrurile pe care ni le oferă lumea. Noi devenim „morţi faţă de lume". Ne găsim *ascunşi împreună cu Cristos* şi, pe măsură ce-L cunoaştem, descoperim, una câte una, frumuseţile Domnului Isus. Mila, îndurarea, smerenia minţii, blândeţea, îndelunga răbdare (3:12). *Cuvântul lui Cristos să locuiască din belşug în voi* (Col. 3:16). Atunci el va face să se vadă o deosebire în noi.

Familia Brown locuia într-o casă care irita ochii. Buruienile năpădeau veranda; storurile erau mereu rupte; perdelele de la ferestre atârnau încărcate de praf. Într-o zi, pe când treceam pe acolo, am observat că iarba fusese tunsă, iar la ferestre atârnau perdele curate. Treptele stricate fuseseră înlocuite. „Când s-a mutat familia Brown?" am întrebat noi. „O, dar nu s-au mutat" ne-a răspuns o vecină. „Ba, da, s-a mutat! Familia Brown nu mai locuieşte în casa aceea, ci o familie nouă ocupă casa. Nu i-am cunoscut încă, dar îmi dau seama, după aspectul îngrijit al casei, că alţi oameni locuiesc acolo". Da, viaţa noastră din afară va fi diferită. Alţii vor vedea că acum locuieşte Cristos înăuntrul nostru.

Întrucât suntem înrădăcinaţi în Cristos şi viaţa noastră este în El, nu numai că suntem identificaţi cu El în moartea Lui, ci suntem uniţi cu El în învierea Lui. În moartea lui Cristos, am murit faţă de păcat, iar în învierea Lui am înviat, ca să umblăm o viaţă nouă. Întrucât suntem *înviaţi cu Cristos,* ar trebui să căutăm acele lucruri care sunt sus, şi să ne dăm toate silinţele să facem ca acesta să fie ţelul suprem al vieţii noastre.

De pildă, un submarin este destinat să se deplaseze sub apă. Totuşi, fiecare submarin este înzestrat cu un periscop, prin intermediul căruia marinarul vede lucrurile de la suprafaţă. Da, se deplasează sub apă, dar bunăstarea echipajului său depinde de cunoaşterea lucrurilor de deasupra.

Noi trăim în lume, dar trebuie să ne aţintim mintea (afecţiunea) asupra lucrurilor de sus, căci suntem cetăţeni ai unei ţări cereşti. Priveşte la Cristos, şi El te va atrage în sus!

GARDEROBA UNUI CREŞTIN

Mai întâi, trebuie să ne dezbrăcăm de natura noastră veche. Pavel ne spune s-o dăm la moarte (3:5-9). După ce primim viaţa nouă în Cristos Isus, trebuie apoi să ne dezbrăcăm de omul cel vechi şi de faptele lui. Nu ar trebui să fie necesar să le spunem creştinilor că ei trebuie să se dezbare de acele lucruri care sunt, mai degrabă, plăcute diavolului, decât Mântuitorului!

Orice lepădare de sine şi ascetism care nu este zidit pe unitatea noastră cu Cristos, fie că este practicat de preoţii din India, fie de budiştii din Tailanda sau de călugării catolicismului sau de un laic protestant, este condamnat din capul locului.

Creştinismul nu e o serie de renunţări, ci este o viaţa nouă. Femeile nu renunţă

la jocurile de noroc, ci, pur şi simplu, ajung să nu le mai trebuiască. Pe măsură ce ajungem să-L cunoaştem pe Cristos mai bine, constatăm că unele lucruri nu ne mai interesează. Cristos adaugă atâtea lucruri la viața noastră, încât nu mai e loc pentru lucrurile vechi. Primul lucru pe care-l descoperim este că ne-am pierdut interesul pentru felul vechi de viețuire, fiind ocupați acum cu viața nouă în Cristos.

Pavel ne îndeamnă să distrugem firea veche, s-o debarasăm de toate viciile ei. Recitiți catalogul negru al lui Pavel. În el găsim imoralitate, necurăție, patimi, lăcomie. La acestea adăugați furia, mânia şi multe păcate ale vorbirii. Să renunțăm pentru totdeauna la aceste păcate, căci acest lucru este posibil în Cristos!

Vă puteți imagina cât de caraghios ați arăta, dacă atunci când v-ați duce să vă cumpărați un costum nou, ați refuza să vă dezbrăcați de cel vechi, insistând să vă îmbrăcați cu cel nou, fără să vă dezbrăcați mai întâi de cel vechi! Exact aşa procedează unii creştini. Ei încearcă să se îmbrace cu haina unei vieți noi peste natura cea veche. Dar nu se potriveşte. Trebuie să punem deoparte păcatul, şi după aceea să ne îmbrăcăm cu omul cel nou.

Purtarea unui creştin este ceea ce te văd oamenii făcând. După cum oamenii te judecă după felul de îmbrăcăminte pe care o porți – de pildă, ei pot să-şi dea seama dacă eşti atent sau, dimpotrivă, neglijent în îmbrăcămintea care o porți; ei pot spune dacă eşti militar sau civil, rege sau om de rând – tot aşa, şi expresia exterioară va arăta cui *Îi aparții şi-I slujeşti* (Fapte 27:23).

Acum Pavel se gândeşte la noua noastră natură în Cristos. Îmbrăcați-vă cu omul cel nou. Natura nouă pe care o primim de la Cristos este în permanență reînnoită, pe măsură ce creştem în cunoştința Domnului şi Mântuitorului nostru. Dar noi nu trebuie să devenim atât de absorbiți de marile noastre privilegii în Cristos, încât să neglijăm datoria noastră față de semenii noştri. Faptul că-L cunoaştem pe Cristos trebuie să ne facă să ne gândim mai mult la alții. Noul creştin nu numai dezbracă, ci şi îmbracă ori adaugă la viața sa. Să ne îmbrăcăm cu „lucrurile excelente“ ale acestei vieți noi, ca tandrețea, bunătatea, smerenia, răbdarea, iertarea şi dragostea (3:12-14). Da, acestea sunt lucrurile cu care trebuie să ne împodobim. Dacă vom trăi în felul acesta, vom găsi perfecțiunea pe pământ. Pavel spune că toate aceste virtuți sunt ca nişte articole de îmbrăcăminte, toate ținute la un loc de centura dragostei. Asta ne va umple viața cu pacea lui Dumnezeu.

Vă amintiți cum Luther Burbank a luat mica margaretă sălbatică, dezvoltând-o într-o floare de 15-25 cm în diametru, iar micul mac l-a dezvoltat într-o floare cu diametrul de 30 de cm? Tot aşa şi harurile noastre creştine trebuie să fie cultivate şi mărite. Prea adesea ele pier din lipsă de îngrijire. Prea de multe ori roada vieții noastre arată ca roada obişnuită a lumii. Noi trebuie să creştem la statura deplină a plinătății lui Cristos. Câtă vreme trăim, va fi întotdeauna ceva nou pentru noi de învățat. Noi nu trebuie să încetăm să creştem niciodată.

Extrageți toate poruncile primite în acest capitol.

CRISTOS ESTE AL NOSTRU – TOTUL SAU NIMIC

Da, *Cristos este totul în toți* (3:11). Dacă Cristos nu este totul în viața ta, El nu este nimic. Nu putem supune la un test mai sigur orice învățătură falsă din ziua de astăzi decât acesta: *Orice duh care mărturiseşte că Isus a venit în trup este de la Dumnezeu* (I Ioan 4:2). Acesta este testul oricărui crez. Proclamă el că noi *avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor* (1:14)? Dacă da, înseamnă că e adevărat; dacă nu, este fals (I Ioan 4:1-3).

O inimă creştină este o inimă care cântă (3:16). Cristos vrea să fim învățați din Cuvântul Lui şi apoi El vrea să ne exprimăm bucuria noastră în El, cântând cântări de laudă.

VIAȚA DIN AFARĂ (Citiți Coloseni 4)

Capitolul acesta introduce o nouă fază în viața noastră în Cristos: viața noastră din afară. Am aflat că trebuie să zidim înăuntru, să cultivăm virtuțile noii vieți în Cristos. Dar mai este ceva. Noi vrem ca noua noastră viață să fie văzută şi simțită printre alții (4:5). În felul acesta, Îl prezentăm pe Cristos lumii. A nu se uita: un creştin înseamnă „un mic Cristos". Viața lui Cristos nu este scrisă numai de autori mari ca Farrar sau Edersheim. Ea nu s-a încheiat când s-au terminat evangheliile. Cristos trăieşte în noi. Viața Lui este istorisită astăzi în epistole vii, care sunt cunoscute şi citite de toți oamenii.

Când nu erau decât o mână de creştini, în primele zile de la început, ei au simțit că între ei şi păgânii țării era o prăpastie foarte mare. Păgânii erau „afară". Pavel spune: *Purtați-vă cu înțelepciune față de cei din afară.*

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: SALUTUL ŞI RUGĂCIUNEA LUI PAVEL Coloseni 1:1-14
Luni: ŞAPTE SUPERIORITAȚI ALE LUI CRISTOS Coloseni 1:15-29
Marți: CRISTOS, PREAMĂRIT Filipeni 2:1-16
Miercuri: DEPLINI ÎN CRISTOS Coloseni 2:1-19
Joi: VECHIUL ŞI NOUL OM Coloseni 2:20–3:11
Vineri: TRĂIREA CREŞTINĂ Coloseni 3:12-25
Sâmbătă: HARURILE CREŞTINE Coloseni 4:1-18

Capitolul 41

Să înțelegem I Tesaloniceni

I Tesaloniceni Îl înfățișează pe Isus Cristos, Cel care vine

A doua venire a Domnului Isus Cristos este adevărul pe care Pavel îl prezintă în aceste două scrisori către Tesaloniceni şi ar însemna să greşim ținta să nu recunoaştem acest lucru. Cele două epistole conțin douăzeci de referiri la venirea Domnului. Aceasta este speranța Bisericii. Este menționată în încheierea fiecărui capitol: *…şi să aşteptați din ceruri pe Fiul Său* (1:10); *…când vom sta în fața Domnului nostru Isus Cristos, la venirea Lui* (2:19); *…la venirea Domnului nostru Isus Cristos, împreună cu toți sfinții Săi* (3:13); *…vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh* (4:17) şi în ultimul capitol: *Şi Dumnezeul păcii Însuşi să vă sfințească pe deplin; şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru să fie păzite pe de-a-ntregul, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Cristos* (5:23). Având în vedere toate acestea, mai trebuie cineva să ridice întrebarea: „Va mai veni Cristos din nou?“

Prima venire a fost neaşteptată şi o surpriză pentru filosofii din timpul Său. Aflăm că a doua Sa venire va fi tot atât de surprinzătoare.

Pavel, însoțit de Timotei şi Sila, au petrecut numai trei duminici la Tesalonic, în cea de-a doua călătorie misionară a sa, dar în acest timp el nu numai că a întemeiat o biserică, ci a fundamentat-o în credință. În puținele zile petrecute acolo, Pavel crease o adevărată agitație. Duşmanii lui l-au acuzat că „a întors lumea pe dos“ (Fapte 17:6). Din pricina acestei agitații, frații l-au trimis pe apostol din localitate. Pavel a plecat la Bereea apoi la Atena şi, în fine, la Corint. De la Corint le scrie el această primă scrisoare Tesalonicenilor, trimițând-o prin Timotei. Ştim că a stat la Tesalonic doar un timp scurt, căci spune că el şi frații care erau cu el au fost *despărțiți câtva timp* de ei (I Tes. 2:17).

Este un lucru fără precedent, chiar şi în slujba lui Pavel, stabilirea unei biserici înfloritoare în mai puțin de o lună. El le-a predicat Cuvântul trei sabaturi, deşi a continuat să se întâlnească peste săptămână cu aceşti credincioşi. Succesul lui Pavel în Tesalonic nu a fost experiența obişnuită a misionarilor printre păgâni. Carey în India, Judson în Birmania, Morrison în China, Moffat în Africa au aşteptat fiecare şapte ani până a fost făcut primul convertit. Dar aici, Duhul Sfânt i-a permis lui Pavel să culeagă un seceriş imediat.

În timpul scurtei sale şederi la Tesalonic, un mare număr de greci şi câteva femei au crezut (Fapte 17:4). Pavel a început îndată să hrănească biserica din Cuvânt. Astfel, el i-a învățat despre Duhul Sfânt (I Tes. 1:6), despre Sfânta Treime

(1:6) şi despre a doua venire a lui Cristos (1:10). Biserica era alcătuită, în marea ei majoritate, din creştini dintre Neamuri, iar nu din evrei. Fiind foarte preocupat de tinerii convertiți, Pavel l-a trimis pe Timotei de la Atena, să le întărească credința şi să-i aducă veşti despre starea lor generală. Timotei a adus un raport încurajator, care l-a mângâiat mult pe apostolul şi întemeietorul bisericii. Dar Timotei descoperise că s-au ivit unele probleme, care necesitau îndreptare. Ei îmbrățişaseră unele concepții greşite despre venirea Domnului. Erau îngrijorați despre unii care muriseră între timp, temându-se că aceştia nu vor avea parte de răpire şi de slava ce va însoți revenirea lui Cristos. Alții fuseseră atât de copleşiți de adevărul despre întoarcerea lui Cristos, încât îşi neglijau îndatoririle zilnice (4:10-12). Din dorința de a corecta aceste concepții greşite, precum şi de a-i inspira şi mângâia pe aceşti noi convertiți, Pavel a scris această epistolă.

Avem în față o epistolă intimă – în realitate, o stare de vorbă „de la inimă la inimă". Pavel se apropie foarte mult de „frații săi". Acest termen apare de paisprezece ori. Mesajul este menit să aducă mângâiere şi, în acelaşi timp, învățătură celor aflați în focul prigoanei.

Nu trebuie să fie nici o îndoială sau dezbinare cu privire la „fericita nădejde" a revenirii Domnului nostru. Nimeni nu poate citi Cuvântul fără să găsească această învățătură. Haideți să nu ne mai sfădim cu privire la un mesaj atât de scump al Domnului, care spune: „Eu voi veni iarăşi"! Aceasta e nădejdea creştinului. Mai degrabă, să veghem, căci nu ştim nici ziua, nici ceasul când Fiul omului va veni din nou!

VENIREA LUI CRISTOS (Citiți I Tesaloniceni 1)

„O inspirație pentru tinerii creştini"

Dacă doriți să ştiți cum să vă purtați cu alți frați, din lucrarea Domnului, atunci parcurgeți lucrurile spuse de însuşi Pavel, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Aceasta e slujba pe care doreşte Domnul Isus s-o desfăşurăm în numele Său.

Pavel nu a încercat să facă pe placul oamenilor, pe căi care să-L supere pe Dumnezeu.

Pavel nu a încercat să-i capteze pe oameni, prin măgulire.

Pavel nu a jinduit la avutul lor.

Pavel nu urmărea să-şi atragă laude din lucrarea sa.

Pavel se ținea de sarcina sa, zi şi noapte.

Pavel îi încuraja întotdeauna pe oameni.

În salutul lui Pavel, el îi include şi pe conlucrătorii săi, Silvanus (Sila) şi Timotei. Silvanus fusese alături de el, când Pavel întemeiase Biserica de la Tesalonic, iar Timotei fusese solul special către ei, ducând vestea bună despre progresele făcute şi înştiințându-i pe cei de la Corint despre nevoile lor. Multe putem învăța de la Pavel. De pildă, el ştia secretul de a face şi a întreține o prietenie – secret pe care atâția ar dori să-l aibă. Apoi, realmente îi iubea pe oameni. Biblia ne spune cum să ne facem prieteni: *Un om care are mulți prieteni trebuie să se arate el însuşi pri-*

etenos (Prov. 18:24) [tradus după versiunea King James, folosită de autoare. Dar în versiunile mai moderne sensul e diametral opus, n.tr.]. Exact aşa a procedat Pavel. El întotdeauna a dat recunoaştere altora în slujba sa, exprimându-şi aprecierea față de contribuția fiecăruia.

RUGÂNDU-NE CUM S-A RUGAT PAVEL

Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți şi vă pomenim necurmat în rugăciunile noastre (1:2). Urmărim noi îndeaproape pe noii noştri convertiți cum a făcut Pavel? Ca învățător, faci tu aceasta? Convertiții lui Pavel erau într-o seamă de oraşe, dar el îi purta pe „toți" în inima sa.

Ai tu o listă de rugăciune? Te rogi tu pentru alții pe nume? Îi pomeneşti tu pe prietenii tăi înaintea lui Dumnezeu? Dacă îți vine greu să le vorbeşti altora despre Cristos, încearcă să-I vorbeşti lui Cristos despre alții, şi astfel curând le vei vorbi altora despre El. Acest lucru este posibil pentru toți, chiar şi pentru cel mai timid.

Ca şi creştini, ne dăm noi seama pentru ce ne aflăm în lume? Cu câtă seriozitate ne luăm noi sarcina în primire? Avem noi vreo dovadă că am fost „aprobați de Dumnezeu" să ni se încredințeze Evanghelia? În această scrisoare, Pavel expune intensitatea slujbei sale; faptul că era dispus să moară pentru noii săi convertiți; şi relevă preocuparea sa pentru fiecare.

Pavel Îi mulțumeşte lui Dumnezeu pentru această biserică. Frumusețea acestei biserici nu consta într-o clădire minunată din piatră şi mortar, ci din oameni *care sunt în Dumnezeu Tatăl şi în Domnul Isus Cristos* (1:1). El este foarte încântat de minunata dezvoltare pe care au cunoscut-o aceşti tineri convertiți. El i-a dat exemplu pretutindeni pe unde a umblat (1:7). Deja râvna lor făcuse o profundă impresie asupra tuturor celor din Macedonia şi Ahaia (Grecia), şi toți vorbeau despre felul minunat în care a lucrat Dumnezeu în această tânără şi viguroasă biserică de la Tesalonic.

Ați ajuns o pildă pentru toți credincioşii (1:7). Asta aşteaptă toată lumea să vadă! – creştini care să trăiască creştineşte, care să pună în practică ceea ce cred. Exact asta au făcut Tesalonicenii. Nici un cuvânt nu se pomeneşte despre „bugetul lor anual". Dar credința lor în Dumnezeu era cunoscută pretutindeni (1:8). Entuziasmul lor misionar în vestirea Cuvântului lui Dumnezeu fusese resimțit în toată Grecia. Ei erau ceea ce trebuie să fie orice biserică.

VIAȚA ÎN TREI TIMPURI

TIMPUL TRECUT – „S-au întors la Dumnezeu"

Credincioşii de la Tesalonic „s-au întors la Dumnezeu de la idoli". Trebuie să existe o întoarcere personală la Dumnezeu. Idolii vieților noastre sunt numeroşi şi variați. A ne întoarce la Dumnezeu înseamnă a uita tot ce ne-ar împărtăşi afecțiunile sau ne-ar împiedica să-L urmăm cu toată inima.

TIMPUL PREZENT – „Să-I slujiți Dumnezeului celui viu"

Ei *s-au întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujească Dumnezeului celui viu şi*

adevărat (1:9). Ce schimbare! Slujind unui Dumnezeu viu, în loc să urmeze un ritual mort, care nu făcea decât să-şi bată joc de nevoile lor printr-o tăcere de mormânt!

TIMPUL VIITOR – „Şi să aşteptați din ceruri pe Fiul Său"

Ei slujeau şi aşteptau! Aceşti creştini de la început credeau că Cristos va veni din nou, cum a promis. Aceasta s-a numit „nădejdea noastră fericită". Profeții din vechime aşteptau venirea lui Mesia cu mult timp înainte de a veni, dar „la împlinirea vremii" Cristos a venit. S-ar putea ca Biserica să trebuiască să aştepte un timp îndelungat pentru revenirea Sa promisă. Mulți au pierdut viziunea aceasta şi speranța revenirii Sale. Dar la împlinirea timpului El va veni, cum a spus. Notați în Biblia dvs. aceste binecuvântate promisiuni: Ioan 14:3; Fapte 1:11; I Tesaloniceni 4:16; Apocalipsa 1:7.

Pavel simte că răsplata principală pentru toată truda, durerea şi suferința sa va consta în prezentarea acestor convertiți ai slujbei sale lui Cristos, la revenirea Sa.

VENIREA LUI CRISTOS (Citiți I Tesaloniceni 2)

„O încurajare pentru robul credincios"

Pavel ne oferă aceste descrieri ale serviciilor sale şi ale tovarăşilor de lucru de la Tesalonic.

„Nu au fost zadarnice". 2:1
„Plini de încredere", în pofida împotrivirii 2:2
Nu izvorăsc din rătăcire, nici din gânduri necurate, nici din înşelăciune 2:3
„Plăcuți lui Dumnezeu" 2:4
Absența linguşelilor 2:5
Spre slava lui Dumnezeu 2:6
„Blânzi" 2:7
„Dragostea lor fierbinte" pentru credincioşi. 2:8
„Osteneala lor, muncind zi şi noapte" 2:9
Mărturia, dublată de un trai sfânt. 2:10-12
Având rezultate bune 2:13-18

Ce om mare a fost Pavel! El a predicat ca să-I placă lui Dumnezeu şi a trăit ca să-i convingă pe oameni de adevărul propovăduirii sale. Conduita sa era pe măsura predicării sale. Tesalonicenii au devenit o entuziastă biserică misionară. Lui Pavel nu i-a plăcut să flateze, după cum n-a umblat după câştig. El a venit în simplitatea unui copil şi cu blândețea unei doici ce îngrijeşte de copiii ei. Nu i-a plăcut să trândăvească niciodată, ci a muncit din greu, zi şi noapte. Dându-se pe el însuşi drept pildă vrednică de urmat, el i-a rugat fierbinte să-şi trăiască viața zilnică într-un chip demn de numele de creştin.

Pavel îi îndeamnă să se poarte *într-un chip vrednic de Dumnezeu* (2:12). Umblarea unui creştin este viața unui creştin. Un păstor indian, care era îngrijorat de purtarea inconsecventă a unora dintre membrii turmei sale, i-a spus unui misio-nar: „Multă umblare strâmbă din partea celor care vorbesc mult!" [joc de cuvinte: „There is

much crooked walk by those who make good talk", bazat pe rima „talk" (vorbire) si „walk" (umblare), n.tr.]. Umblarea noastră şi vorbirea noastră trebuie să meargă mână în mână.

Este atât de adevărat în cazul tinerilor, că viața aceasta prezintă un interes atât de mare, asemenea chestiuni arzătoare, probleme atât de vitale, încât chiar această nădejde dintre cele mai binecuvântate pentru viitor nu este singura învățătură pe care trebuie să le oferim ajutor s-o găsească în Cuvântul lui Dumnezeu. Scrisoarea lui Pavel către Tesaloniceni dovedeşte cât de bine ştia Pavel aceasta, căci abundă într-o mulțime de lucruri pe care trebuie să le facem chiar şi acum, câtă vreme aşteptăm ziua arătării lui Cristos. Şi peste tot Pavel ne îndeamnă să „lucrăm" şi „să ne ostenim", având încontinuu „nădejde".

Pavel privea cu nădejde, în acele zile grele, la *Domnul Isus Cristos, la venirea Sa.* Răsplata sa cea mai mare, după ce văzuse minunata față a Mântuitorului, va fi să-i prezinte pe aceşti tineri convertiți ai slujbei sale lui Cristos, dându-le posibilitatea să împărtăşească gloria venirii Sale. Ei vor constitui *cununa bucuriei* sale (2:19,20).

VENIREA LUI CRISTOS (Citiți I Tesaloniceni 3:1–4:12)

„Un imbold la dragoste între creştini"

În această scenă vedem „lucrarea jertfitoare" a lui Pavel printre frați. Pavel era conştient de stresul sub care trăiau membrii bisericii de la Tesalonic. De aceea, l-a trimis pe Timotei de la Atena, să-i încurajeze să reziste sub prigoana aspră.

Timotei adusese vestea bună despre „credința" şi „dragostea" lor. Acest raport l-a umplut pe Pavel de o bucurie fără margini. Ce bucuros a fost Pavel să audă că ei stăteau tare în credință şi că se gândeau cu drag la el şi la tovarăşii lui de lucrare, că tânjeau să-i vadă! În mijlocul prigoanei şi a suferințelor, Pavel le-a adus lumina strălucitoare a acelei zile minunate când vor fi făcuți desăvârşiți şi fără pată, când vor fi schimbați într-o clipită, sfinți înaintea lui Dumnezeu (vezi 3:13).

Testul oricărei speranțe pe care o are orice om este efectul ei asupra momentului actual. Pavel le-a spus că venirea Domnului trebuie să constituie un imbold la:

Trăire sfântă 3:13
Consecvență în umblare 4:1
Curăție 4:3-7
Dragoste 4:9,10

Pavel îndeamnă la curăție personală şi o viață consonantă cu mărturia lor (4:1). Aici e punctul nevralgic, în care cei mai mulți creştini dau greş. Să ne străduim ca idealurile noastre să fie ireproşabile. Atitudinea noastră unii față de alții trebuie să fie marcată de dragoste. Vă amintiți, desigur, de cele două porunci pe care le-a dat Isus. Mai întâi, *să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău* şi a doua *şi pe semenul tău ca pe tine însuți.* Pavel ne îndeamnă să *sporim în dragoste unii față de alții* (3:12; 4:9,10).

Descoperim că aşteptarea după glorioasa Sa arătare nu înseamnă o viață de inactivitate (citiți I Tes. 4:11,12). Aşteptarea după Cristos nu înseamnă mâini trândave.

Dacă aşteptăm o persoană iubită să se întoarcă acasă, după o absență îndelungată, nu vom sta nepăsători, cât e ziulica de mare, până ce va veni acea persoană. Ci, mai degrabă, vom fi ocupați cu pregătirea tuturor lucrurilor, să facem ca toate să-i fie pe plac. Vă puteți imagina o mamă care-şi aşteaptă fiul să fie lăsat la vatră, stând cu mâinile în sân! O, nu. Dimpotrivă, ea i-ar pregăti camera, i-ar face tortul preferat şi ar pune pe foc mâncarea lui favorită, aşteptând, din clipă în clipă, să-i audă paşii. Aceasta este atitudinea corectă a creştinului cu privire la binecuvântata venire a Domnului!

VENIREA LUI CRISTOS (Citiți I Tesaloniceni 4:13-18)

„O mângâiere pentru cei ce i-au pierdut pe cei dragi“

Un grup mic de convertiți indieni din Canada s-au apropiat de un misionar cu o cerere cam ciudată: „Mereu ni se spune ce a făcut Dumnezeu“, au zis ei. „Vă rugăm acum să ne spuneți ce va *face* El“.

Unde vom găsi răspuns la această înțeleaptă cerere? Desigur, îl găsim în Biblie. El va veni din nou (4:16)! Dacă unul din prietenii tăi cei mai buni ar spune că va veni să te vadă, n-ai avea astâmpăr până n-ai afla când va veni şi cum. Dar minunatul nostru Domn şi Mântuitor spune că va veni şi va transforma întreaga lume, glorificând toată omenirea. E posibil oare ca noi să fim mai puțin curioşi despre venirea Lui, decât am fi despre vizita vremelnică a unui prieten pământesc?

Este atât de multă învățătură în aceste câteva versete, care se sfârşesc cu îndemnul: *Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte* (4:18)! Da, există mângâiere din pricina revenirii Sale certe.

Creştinii de la Tesalonic erau tulburați din pricina ideilor lor greşite cu privire la venirea lui Cristos. Ei trăiau sub impresia că venirea lui Cristos va urma curând. De aceea, erau îngrijorați de ce se va întâmpla cu cei care au murit. Ce parte vor avea ei de glorioasa Sa venire şi împărăție?

Când Cristos va reveni pe pământ, El nu va veni singur. Iubiții noştri, care au adormit în Cristos, *vor fi aduşi de Dumnezeu cu El*. Ce întâlnire glorioasă va fi aceasta! Moartea nu pune capăt la toate. Părinți şi copii, soți şi soții, preaiubiți şi prieteni vor fi uniți cu toții. Ce dornici suntem să ştim că „ai noştri“ se vor afla în ceata aceasta de fericiți!

Căci Însuşi Domnul, cu un strigăt, cu vocea arhanghelului şi cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer şi întâi vor învia cei morți în Cristos (4:16). Cristos nu spune că va trimite solul morții să aducă mireasa Sa (Biserica) acasă, ci va veni El Însuşi după ea! *Acest Isus… va veni aşa, în acelaşi fel în care L-ați văzut ducându-Se la cer* (Fapte 1:11). *Şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului, cu putere şi cu o mare slavă* (Matei 24:30). Ce speranță minunată este aceasta!

MORȚII VOR ÎNVIA ÎNTÂI

Cei care au creştini preaiubiți care au murit nu trebuie să se lase împovărați de

întristare, când îi așează în mormânt, căci au o dublă asigurare din Cuvântul lui Cristos. Este speranța că într-o zi toți morții în Cristos vor învia și avem asigurarea suplimentară că s-ar putea ca El să vină în orice clipă. Când va veni Cristos, El îi va saluta mai întâi pe credincioșii care sunt morți și-i va aduce cu El (4:13,14). Când arhanghelul va suna din trâmbița lui Dumnezeu, vestind venirea Domnului, atunci *vor învia cei morți în Cristos,* ca să-L întâmpine. Apoi cei care sunt vii și vor rămânea vor fi răpiți pe nori ca să împărtășească cu ei gloria venirii Lui și să fie pe veci cu Domnul (4:17,18).

A doua venire a lui Cristos a fost măreața nădejde a primei Biserici. Cea mai mare realitate a trecutului este că Cristos a venit de prima oară, ca om, și a murit pe cruce, ca să ne elibereze de pedeapsa păcatului. Cea mai mare realitate a viitorului este că El va veni din nou, ca Rege, să ne elibereze de prezența păcatului (Matei 24:42).

CEI AFLAȚI ÎN VIAȚĂ ÎL VOR ÎNTÂMPINA

Apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul (v. 17). Pavel ne asigură că nu toți vor muri înainte de a veni El. *Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță* (I Cor. 15:51,52).

Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul (I Tes. 4:17). Făcuți asemenea Lui, noi vom fi de-a pururea cu El. El S-a dus să-ți pregătească un loc. *Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine* (Ioan 14:3). Cerul este acolo unde Se află Cristos acum. Acolo vei fi și tu. Este cea mai mare onoare conferită de cer asupra muritorilor.

Iată ordinea acestor mari evenimente:

Domnul va coborî din cer (în văzduh)

Morții vor învia

Apoi credincioșii cei vii vor fi schimbați

Întreaga adunare de sfinți va fi apoi răpită, ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh.

Întreg adevărul venirii din nou a lui Cristos ne înfiorează de bucurie. El S-a dus în cer pe nori (Fapte 1:9). El va reveni în glorie triumfătoare (Apoc. 1:7). Îngerii vor fi cu El (Mat. 25:31). Credincioșii din veacurile trecute vor fi înviați, cei care vor rămânea în viață vor fi schimbați și, după cum Enoh și Ilie au fost strămutați în cer, așa va fi răpită întreaga Biserică, să-I ureze un bucuros bun venit Mântuitorului care Se întoarce!

Discutați gândurile și obiceiurile pe care trebuie să le cultive fiecare credincios în el însuși, pentru ca viața lui să conteze pentru Cristos – pe plan fizic, mental și spiritual. Discutați metode de cultivare.

Și voi dar fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți (Luca

12:40). În fiecare dimineață când ne sculăm ar trebui să ne spunem: „Fii gata pentru întoarcerea Domnului tău, căci El S-ar putea să vină astăzi“. În fiecare seară când ne culcăm, trebuie să ne întrebăm: „Aş fi eu gata pentru Domnul meu, dacă ar veni înainte de a mă trezi?“ (I Tes. 3:12,13). Nu trăi pregătindu-te să mori, ci trăieşte ca să fii gata pentru venirea lui Cristos (5:4-8)!

VENIREA LUI CRISTOS (Citiți I Tesaloniceni 5)

„Un imbold la un trai sfânt“

Venirea a doua a lui Cristos va fi ca venirea unui hoț noaptea sau ca potopul din vremea lui Noe. Lumea nu va şti nimic despre revenirea Lui. Oamenii îşi bat joc de această idee. Dar Isus a spus că vor fi „semne“ înainte de venirea Lui, pentru ca veghetorii Lui credincioşi să poată şti când se apropie timpul. De nenumărate ori, Isus le-a spus că venirea Lui va fi ca un hoț noaptea (Matei 24:36,42; 25:13; Marcu 13:32-37; Luca 12:40; 21:25-35). El Şi-a prevenit ucenicii să fie mereu gata, să vegheze încontinuu. Aceasta trebuie să fie datoria lor şi atitudinea lor. Creştinilor nu trebuie să le fie frică de acea zi glorioasă.

Nu încercați să fixați date! Noi trebuie să trăim vieți veghetoare. Nu trebuie să trăim vieți de indulgență adormită, ci de veghere, fiind mereu treji (I Tes. 5:6). Nădejdea venirii lui Cristos nu înseamnă o viață de trândăvie. Activitatea trebuie să fie tema vieții noastre, cum ni se spune în acest capitol.

În timp ce aştepți, Pavel îți dă o octavă de sus, în care să cânți distinsele melodii ale nădejdii. Atinge fiecare notă din octava asta minunată. Dacă vei face aşa, viața ta va fi înnobilată!

Bucurați-vă totdeauna 5:16
Rugați-vă neîncetat 5:17
În orice lucru, aduceți mulțumiri 5:18
Nu stingeți Duhul 5:19
Nu disprețuiți profețiile 5:20
Puneți la încercare toate lucrurile 5:21
Rețineți ceea ce este bun 5:21
Feriți-vă de orice formă a răului 5:22

Te-ai gândit vreodată la Pavel ca un exemplu uman de ceea ce înseamnă să-L urmezi pe Cristos? Pavel era „tot atât de drept pe cât era de simplu“ şi „aşa de curat ca dintele unui câine de vânătoare“. Pavel a putut cere o examinare critică a dosarului său de creştin. Pavel avea o minte sclipitoare şi una dintre cele mai vaste culturi. Noi suntem ispitiți să spunem: „Cât de greu este pentru un om deştept să rămână loial Făcătorului său!“ Dar Pavel şi-a prosternat cu smerenie strălucitul său intelect la picioarele Stăpânului său. Singura explicație a unei asemenea vieți este că a fost pe de-a-ntregul predată lui Cristos. Tinere, tu nu poți să fii perfect în viața aceasta. Dar este un lucru pe care-l poți face sută la sută. Este ce a făcut Pavel. Te poți dărui pe tine însuți totalmente şi fără rezerve Învățătorului şi Stăpânului tău.

Discutați gândurile şi obiceiurile pe care trebuie să le cultive fiecare în el însuşi, pentru ca să facă viața lui să conteze pentru Cristos – pe plan fizic, mental şi spiritual. Discutați metodele de cultivare.

Şi voi dar fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți (Luca 12:40). În fiecare dimineață când ne sculăm ar trebui să ne spunem: „Fii gata pentru întoarcerea Domnului tău, căci El S-ar putea să vină astăzi". În fiecare seară când ne culcăm, trebuie să ne întrebăm: „Aş fi eu gata pentru Domnul meu, dacă ar veni înainte de a mă trezi?" (I Tes. 3:12,13). Nu trăi pregătindu-te să mori, ci trăieşte ca să fii gata pentru venirea lui Cristos (5:4-8)!

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: VENIREA LUI CRISTOS CONSTITUIE O INSPIRAȚIE PENTRU CREŞTINII TINERI I Tesaloniceni 1

Luni: VENIREA LUI CRISTOS ESTE O ÎNCURAJARE PENTRU ROBUL CREDINCIOS I Tesaloniceni 2

Marți: VENIREA LUI CRISTOS ESTE UN IMBOLD LA DRAGOSTE ÎNTRE CREŞTINI I Tesaloniceni 3:1–4:12

Miercuri: VENIREA LUI CRISTOS ESTE O MÂNGÂIERE PENTRU CEI CARE I-AU PIERDUT PE CEI DRAGI I Tesaloniceni 4:13-18

Joi: VENIREA LUI CRISTOS ESTE UN IMBOLD LA UN TRAI SFÂNT I Tesaloniceni 5

Vineri: VENIREA NEAŞTEPTATĂ A LUI CRISTOS Matei 24:1-27

Sâmbătă: ZILELE STRÂMTORĂRII Matei 24:29-51

Capitolul 42

Să înțelegem II Tesaloniceni

II Tesaloniceni Îl înfățișează pe Isus Cristos, Domnul nostru, care revine

Aceasta e a doua epistolă pe tema „fericitei nădejdi“ sau venirea a doua a Domnului nostru Isus Cristos. Aceşti tesaloniceni au fost oameni cu privirea îndreptată spre viitor. Pavel le vorbeşte despre ce e mai arzător în mintea şi în gândurile sale. Prima epistolă către Tesaloniceni spune: „Negreşit El va veni din nou“. A doua epistolă spune: „Dar până va veni El, mai este încă de lucru“.

A doua venire a lui Cristos este menționată de 318 ori în 260 de capitole din Noul Testament. De aici vedem ce important subiect este. Citim profețiile Vechiului Testament cu interes profund, ca să aflăm despre prima venire a Domnului pe pământ. Ar trebui să fim cel puțin la fel de interesați să vedem ce ne învață Noul Testament cu privire la a doua Sa venire „cu slavă şi cu putere mare“. El a spus că va veni din nou. Să citățm cuvintele Lui: *Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți şi voi* (Ioan 14:3). El a vrut ca ucenicii Săi să înțeleagă că venirea Lui a doua oară va fi întrun sens la fel de literal ca şi plecarea Sa.

I Tesaloniceni ne spune despre Cristos că va veni să-Şi ia Biserica. „Venirea lui Cristos“ trebuie clarificată puțin în mințile noastre. Într-o zi Cristos va veni să-Şi ia mireasa, adică Biserica. El nu va fi văzut de lume la acea venire, ci va veni numai pentru Biserica Sa, adică pentru cei care sunt ai Lui, inclusiv cei morți în Cristos; şi, împreună, vom fi răpiți ca să ne întâlnim cu El, în văzduh. Aceasta e învățătura cărții I Tesaloniceni. După o perioadă de şapte ani de tribulație pentru cei rămaşi aici jos pe pământ, Cristos Se va arăta lumii, împreună cu Biserica Sa, ca să întemeieze tronul Său pe pământ. Atunci va fi văzut de toți oamenii. Venirea Sa, prin urmare, cuprinde ambele evenimente, despărțite de şapte ani unul de altul. Noi, ca şi creştini, aşteptăm primul eveniment, răpirea. Lumea nu-L va vedea, decât la sfârşitul celor şapte ani (II Tesaloniceni).

II Tesaloniceni ne spune despre Cristos că va veni cu îngerii Săi puternici. Cele două evenimente – venirea lui Cristos pentru Biserica Sa şi venirea Sa cu îngerii Săi puternici – sunt două aspecte ale unui singure veniri. Între aceste două aspecte, evreii vor ocupa pământul Palestinei; apoi

va avea loc strângerea națiunilor împotriva lor; Anticrist va deveni conducător mondial; el va încheia un legământ cu evreii, pe care-l va încălca [la jumătatea perioadei de şapte ani], ultimii trei ani şi jumătate fiind marea strâmtorare (vezi Matei 24:21,22). Apoi va veni Cristos cu sfinții Săi şi va stabili împărăția Sa pe acest pământ, având Ierusalimul ca centru al ei. Cristos va veni mai întâi şi-i va primi la El pe ai Săi, înainte de marea şi groaznica zi „a arătării Sale", aducând judecată peste duşmanii Săi.

Această a doua scrisoare a fost scrisă aproape imediat după Întâi Tesaloniceni. Pe lângă încercările şi prigoanele de care aveau parte, creştinii Tesaloniceni au fost „zdruncinați în mințile lor" şi „tulburați" de amăgitori, care i-au făcut pe unii să creadă că „ziua Domnului ar fi sosit deja". Pavel încearcă să clarifice problema. Întotdeauna se întâmplă aşa, când războiul amenință şi necazurile par să acopere pământul, oamenii se întreabă dacă nu cumva ei sunt în vremea „strâmtorării". Această epistolă a doua către Tesaloniceni e bine să fie citită de toți, aşa încât erorile din gândirea noastră să fie corectate.

Biserica de la Tesalonica s-a lăsat dusă de val, crezând într-o imediată revenire a lui Cristos. Căci cine oare va rezista să nu fie cuprins de o emoție debordantă, când se va gândi la glorioasa Sa revenire? Dar trebuie să stăm cu picioarele pe pământ. Trebuie să lucrăm, în timp ce aşteptăm, şi să ne rugăm în timp ce veghem, căci mai este mult de lucru, cât timp încă zăboveşte Cristos.

Mesajul de aici este similar cu cuvintele Domnului către ucenici din Fapte 1. Vă amintiți că ei L-au întrebat cu înfrigurare: *Doamne, în vremea aceasta ai de gând să restabileşti împărăția pentru Israel?* „Lăsați asta pe seama Tatălui", a răspuns Isus. „Voi faceți-vă conştiincioşi lucrul zilei şi aşteptați. Împărăția va veni".

VENIREA LUI CRISTOS (Citiți II Tesaloniceni 1)

„Mângâiere în prigoane"

Aflăm că Sila şi Timotei sunt menționați din nou în salutul acestei scrisori. De aici deducem că această scrisoare a venit pe urmele primei, la scurt timp. Aceşti doi asistenți se mai aflau încă alături de Pavel. Pavel îi laudă călduros pe tinerii creştini de la Tesalonic, pentru ca apoi să-i mustre. Să căutăm totdeauna să vedem dacă nu cumva se găseşte ceva de lăudat în cei pe care intenționăm să-i criticăm. Aşa a procedat Pavel de multe ori. El observă că promisiunea venirii din nou a Domnului îi inspirase şi făcuse să crească credința (1:3) şi „răbdarea" lor (1:4). Ei ştiau că atunci când va veni Cristos, relele vor fi îndreptate, iar Domnul Se va ocupa de cei care i-au oprimat, căci aceasta era o biserică crunt prigonită (1:5-7).

Cum descrie Pavel evenimentul venirii lui Cristos? Este subit şi neaşteptat. *Domnul Isus va fi descoperit din cer cu îngerii Săi puternici, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu.* Aceasta nu e o arătare blândă pentru „cei ce nu cunosc pe Dumnezeu". În schimb, pentru ai Săi va fi foarte diferită. Noi citim despre *o pierzare veşnică de la faţa Domnului şi de la slava puterii Lui, când va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinţii Săi şi privit cu uimire în toţi cei ce au crezut* (1:9,10). Ce zi minunată va fi aceasta pentru ei! Da, El vine! Aduceţi-vă aminte de promisiunea făcută celor doi, în timp ce Isus Se ducea în cer. Citiţi Fapte 1:11. Ce izbitor contrast se arată între destinul glorios al credincioşilor la venirea lui Cristos şi pedeapsa celor răi (II Tes. 1:7-12)!

Mulţi cred că Cristos nu va veni să-Şi întemeieze împărăţia până ce nu va fi convertită lumea întreagă, dar versetele 7-12 din acest prim capitol par să contrazică această părere. Citiţi-le cu atenţie şi veţi vedea că lucrul subliniat aici este că venirea Domnului va fi o teroare pentru cei neascultători. Cristos spune: *Dar când va veni Fiul omului, va găsi El oare credinţă pe pământ?*

Lumea nu L-a văzut niciodată pe Domnul nostru Isus, de când L-a răstignit. El este ascuns vederii ei de atunci. Dar într-o zi El Se va arăta întregii lumi. În I Tesaloniceni capitolul patru, Pavel spune că la început Cristos va coborî din cer şi, cu strigătul arhanghelului, Biserica va fi răpită, pentru a fi pe veci cu Domnul. Atunci El va fi văzut numai de ai Săi, căci va veni pentru Biserica Sa. Pavel spune: *Căci Însuşi Domnul, cu un strigăt, cu vocea arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer şi întâi vor învia cei morţi în Cristos. Apoi noi, cei vii. care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul* (I Tes. 4:16,17).

Aici, în II Tesaloniceni, Pavel spune că El Se va arăta în lume cu îngerii puterii Lui, *într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu* (1:7,8). Mai întâi, El va veni să-i ia pe ai Săi din lumea aceasta. Ei vor fi răpiţi, întâmpinându-L în văzduh (I Tes. 4:17). Apoi Se va arăta în vederea judecăţii (Iuda 15). *Pentru că celui ce are i se va da şi va avea de prisos, dar celui ce n-are i se va lua şi ceea ce are! Iar pe robul acela netrebnic aruncaţi-l în întunericul de afară. Acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor* (Matei 25:29-30). Cristos vine în văzduh *după* sfinţii Săi, iar mai târziu El va veni pe pământ, *împreună* cu sfinţii Săi, să-Şi stabilească împărăţia. *Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri, va sta pe scaunul de domnie al slavei Sale* (Matei 25:31).

VENIREA LUI CRISTOS (Citiţi II Tesaloniceni 2)

„Instrucţiuni pentru cei cuprinşi de confuzie"

Creştinii tesaloniceni sufereau mari prigoane şi unii dintre ei începuseră

să creadă că treceau prin „marea strâmtorare“, despre care a vorbit Cristos, descriindu-l ca un timp groaznic care va preceda venirea Sa; ei credeau că ziua Domnului ar fi venit deja. Erau tulburați cu privire la timpul venirii Domnului şi nutreau păreri greşite cu privire la apropierea venirii Lui. Motivul pentru aceasta a fost faptul că o scrisoare contrafăcută şi un raport fals, ambele presupuse a fi venit de la apostolul Pavel, aruncaseră biserica într-o stare de confuzie şi puseseră şi mai mult jar pe foc (II Tes. 2:2). Isus le spusese ucenicilor: *Luați seama ca nimeni să nu vă amăgească* (Matei 24:4, American Standard Version).

Venirea din nou a lui Cristos pe pământ este marele eveniment viitor pe care Biserica îl aşteaptă de când Cristos S-a suit de pe Muntele Măslinilor şi doi oameni îmbrăcați în veşminte albe au spus că Isus va veni în acelaşi fel în care S-a dus în cer (vezi Fapte 1:11). Din cauza măreției sale, aceste eveniment le-a umbrit pe toate celelalte.

Într-o zi mă aflam pe şoseaua de vest, ce duce la Muntele Rainier. Dimineața zilei când am sosit cerul era senin. Se putea vedea până departe, fără dificultate. În zare se vedea muntele acoperit cu zăpadă. Părea atât de aproape, încât, ziceam noi, ne va lua doar câteva minute până la poalele sale. Am servit micul dejun şi am pornit la drum, plini de elan. Am continuat aşa, dar parcă nu ne-am apropiat deloc de el. Din loc în loc, un deluşor sau o curbă a şoselei ne tăia vederea, dar am crezut că muntele va reapare în toată splendoarea sa; însă mai aveam mult de mers. Timp de trei ore am ținut-o aşa. Ce privelişte! Alte lucruri au pierdut din importanță, în comparație cu maiestatea piscului. A venit ora prânzului, dar noi tot nu am ajuns. Însă mergeam înainte de zor, lăsându-ne furați de vraja muntelui. Apoi deodată am ajuns! Eram acolo! Este o imagine a venirii lui Cristos în glorie. Evenimentul s-a profilat la orizontul fiecărui creştin încă din zilele primei biserici. Este „fericita nădejde“ a Bisericii. Venirea Sa este „aproape“, deoarece este cel mai mare eveniment din viitor, dar s-ar putea să nu fie imediat, întrucât Dumnezeu trebuie să-Şi termine planul înainte de a veni Cristos. Nu te îngrijora. Dumnezeu va avea grijă de programul Său de veacuri. Dar să ştii un lucru: „omul păcatului“ trebuie să fie descoperit mai întâi, iar „taina fărădelegii“ trebuie să-şi facă lucrarea.

Omul păcatului este totuna cu Anticrist, despre care vorbeşte profetul Daniel şi Domnul Isus în Matei 24:15, 23,24. În Apocalipsa 13:1 Ioan îl descrie pe larg.

Anticrist este un Cristos fals. Satan este cuprins de disperare, făcând un efort final de a-L imita pe Cristos. Lumea nu L-a vrut pe Omul lui Dumnezeu; acum va avea pe omul Satanei!

ÎNAINTE DE ZIUA JUDECĂȚII DOMNULUI

Venirea Domnului va fi „subită“, dar subită nu înseamnă neapărat şi

„imediată“. Ei trebuiau să aştepte cu înfrigurare acel timp când Domnul îi va aduna pe copiii Săi la Sine. Cristos ne spune întotdeauna să fim gata. „Ziua Domnului“ este „aproape“, dar nu va veni până ce nu vor avea loc mai întâi anumite evenimente. Dumnezeu întotdeauna Îşi urmează programul. Pavel îi avertizează pe oameni ca nu cumva să facă confuzie între nădejdea venirii Sale pentru Biserica Sa şi ziua judecății Domnului. Înaintea acestei „zile a judecății Domnului“, trebuie să se întâmple mai întâi următoarele lucruri:

Trebuie să aibă loc o mare lepădare de credință (II Tes. 2:3)

Cât de adevărat este acest lucru, în zilele în care trăim! Oamenii se lasă de *credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna* (Iuda 3), *tăgăduind chiar pe Domnul, care i-a răscumpărat* cu sângele Lui scump (II Petru 2:1), răstignindu-L din nou pe Domnul şi expunându-L batjocurii (Evrei 6:6). Da, lumea Îl recunoaşte pe Cristos de învățător, dar nu şi de Mântuitor! *Din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci* (Matei 24:12). Acestea sunt vremuri grele, vremuri de restrişte! Batjocoritorii se vor scula şi vor ridiculiza ideea venirii lui Cristos.

Omul fărădelegii trebuie să fie descoperit

El va fi descoperit înainte de a apărea Cristos pentru lume. Dar cel fărădelege nu se va arăta în văzul lumii înainte de a-Şi răpi Domnul pe ai Săi (II Tes. 2:8). Acest „om al fărădelegii“ este descris în 2:4. El se va opune lui Dumnezeu; el poartă titlul de „Anticrist“.

„Omul fărădelegii“ va deschide groaznica sa campanie împotriva Domnului

Când va veni Cristos, îl va găsi pe Anticrist domnind cu toată puterea, cu semne şi minuni mincinoase. Va fi un timp marcat de puternice amăgiri. Aşa îl prezice Pavel pe Anticrist. „Păcatul omului îşi are rezultatul final în Omul Păcatului“. Citiți Matei 24:24. El va fi nimicit de Cristos.

Anticrist – „un Cristos fals“

Se va stabili la Ierusalim . . . . . Mat. 25:15
Se va război cu sfinții . . . . . Apoc. 13:7
Oamenii i se vor închina ca lui Dumnezeu . . . . . II Tes. 2:4
Va face semne şi minuni mincinoase . . . . . II Tes. 2:9
Va acționa doar trei ani şi jumătate . . . . . Apoc. 13:5,6
Va fi aruncat în iazul de foc la venirea lui Cristos . . . . Apoc. 19:20

MERGE LUMEA ÎNSPRE MAI BINE?

Propovăduieşte oare Pavel învățătura după care lumea merge înspre mai bine? Este adevărat că predicarea Evangheliei va câştiga întreaga lume

pentru Cristos? Dacă este aşa, a eşuat Evanghelia? Care e planul lui Dumnezeu pentru acest veac?

Evanghelia nu a eşuat. Ea a realizat exact ce intenționase Cristos să realizeze – strângerea din lume a unui popor pentru Numele Său, Biserica. Pe de altă parte, lucrează această „taină a fărădelegii“ (2:7), o izbucnire a anarhiei la toate nivelele societății. Nu fi descurajat! Pavel ne dă o imagine a stării lumii la finele acestui veac, când Cristos va veni din nou. Va exista o mare cădere de la credință. De fapt, Cristos întreabă dacă va găsi credință, când va veni El pe pământ (Luca 18:8). Aceasta este imaginea Bisericii înainte de întoarcerea lui Cristos – o mare cădere de la credință, o apostazie. Oare chiar asta vrea să spună Cristos? Dacă judecăm după felul cum descrie El zilele de pe urmă, în Matei 24:1-14, 36-42, atunci răspunsul e un hotărât da!

Când Se va întoarce Cristos, îl va găsi pe Anticrist (acel om al păcatului), desfăşurându-şi planurile satanice. Din descrierea omului păcatului în Scriptură şi a rolului său diabolic, de fapte puternice şi minuni mincinoase, noi nu vedem cum omul acesta şi gloria mileniului ar putea coexista. Ci va fi exact aşa cum a zis Dumnezeu că va fi. Într-adevăr, norii cei negri care se adună deja prevestesc ziua glorioasă care va veni, când Domnul nostru Însuşi Se va întoarce ca să ia în mâna Sa frâiele guvernării.

VENIREA LUI CRISTOS (Citiți II Tesaloniceni 3)

„Pregătirea practică în slujire“

Timpul acestui glorios eveniment trebuie lăsat în seama lui Dumnezeu. Întârzierea venirii Domnului ne dă adevărate oportunități pentru slujire. Există două păreri greşite despre venirea Domnului pe care s-ar putea să le avem. Fie vom deveni fără astâmpăr şi ne vom necăji, pentru că trebuie să aşteptăm atâta; fie ne vom lăsa pe tânjală, deoarece ştim că atunci când va veni El, va îndrepta orice nedreptate şi va răsturna orice fărădelege. Dar ambele atitudini sunt greşite. Noi nu avem voie să stăm nepăsători, ci să avem „mijlocul încins“ pentru slujire, pregătindu-ne pentru ziua aceea glorioasă când va veni El. Să nu abandonăm lucrarea pe care Cristos ne-a încredințat-o!

Pavel le dă câteva instrucțiuni tesalonicenilor:

Stați neclintiți – nu vă lăsați influențați de învățătorii falşi!

Păstrați ceea ce ați învățat – nu pierdeți vreunul din adevărurile voastre fundamentale.

Mângâiați-vă inimile.

Stabiliți-vă în orice cuvânt şi lucrare bună.

Apoi Pavel le cere să se roage pentru el (3:1). Inima sa era împovărată şi avea nevoie de părtăşie. El avea o mare încredere în credința lor.

Nădejdea venirii lui Cristos stimulează, fără să excite; trezeşte, fără să deprime. Este o doctrină echilibrată. Aflăm în această epistolă că întârzierea Domnului ne dă oportunităţi pentru:

A-I fi loiali 2:15
A evangheliza lumea 3:1
A ne ruga pentru slujitorii Săi. 3:1,2
A-L aştepta cu răbdare 3:5
A trăi o viaţă sfântă 3:6-14

Unii au crezut că, întrucât vine Cristos, se pot lăsa de serviciu, nemailucrând, pretinzând ca fraţii cu bani să-i întreţină. Pavel a avut o atitudine foarte drastică faţă de aceşti oameni leneşi. Atitudinea acestor oameni era absolut greşită şi, în acest sens, s-a dat pe sine exemplu. El nu a încetat să lucreze, tot timpul cât le-a predicat. El a expus un mare principiu al vieţii: *dacă nu lucrează cineva, să nici nu mănânce.* Orice concepţie despre creştinism care-l face pe cineva să neglijeze munca pentru a-şi câştiga existenţa nu este de la Dumnezeu. Deşi Pavel s-a declarat întotdeauna pentru ajutorarea celor nevoiaşi, petrecând timp îndelungat cu strângerea de ajutoare pentru cei săraci, totuşi a fost foarte aspru în înfierarea celor apţi de muncă, care însă nu voiau să muncească. El a interzis Bisericii să-i întreţină pe aceşti oameni, îndemnându-i să le retragă părtăşia.

Minimum de cerinţe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: SALUTUL LUI PAVEL Efeseni 1:1,2; Filipeni 1:1-4; Coloseni 1:1-3; I Tesaloniceni 1:1-3; II Tesaloniceni 1:1-4
Luni: VENIREA LUI CRISTOS, MÂNGÂIEREA NOASTRĂ II Tesaloniceni 1:5-12
Marţi: EVENIMENTELE CARE VOR PRECEDA VENIREA LUI CRISTOS II Tesaloniceni 2:1-12
Miercuri: UN APEL LA DOCTRINĂ SĂNĂTOASĂ II Tesaloniceni 2:13-17
Joi: ÎNCHEIEREA EPOCII Matei 24:13-31
Vineri: AVERTISMENTE PENTRU CEI RĂI, PRIVIND VENIREA SA Matei 24:30,31; Marcu 8:38; II Tes. 1:7,8; Iuda 14,15; Apoc. 1:7
Sâmbătă: CONDUITĂ CREŞTINĂ CONSECVENTĂ II Tes. 3:1-18

Capitolul 43

Să înțelegem I Timotei

I Timotei Îl înfățișează pe Isus Cristos, Învățătorul nostru

Versetul cheie este 3:15: *pentru ca să ştii cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu.* Conştient de faptul că purtarea noastră se bazează pe convingerile noastre, Pavel subliniază doctrina sănătoasă.

Întâi şi Doi Timotei, împreună cu Tit sunt trei „epistole pastorale" scrise păstorilor de biserici importante, mai degrabă decât bisericilor înseşi. Atât Timotei, cât şi Tit au primit explicații detailate pentru păstorirea oilor, pentru păzirea bisericilor, după ce Pavel va fi chemat „acasă", cum bine ştia el că se va întâmpla (II Tim. 4:7,8). Lui Timotei i se încredințase sarcina conducerii şi supravegherii [bisericii] de la Efes, iar lui Tit pe aceea a bisericii din Creta. Cât de neadecvați se simțeau aceşti tineri pentru sarcina încredințată!

Întrucât Timotei era tânăr, ne-am putea aştepta să găsim în scrierile pe care i le adresează apostolul sugestii de mare preț şi pentru alți tineri care-şi trăiesc viața creştină; or, noi nu suntem înşelați în aşteptările noastre. Dar vom găsi şi sugestii utile pentru cei care sunt mai înaintați în vârstă. Ar fi interesant pentru clasa ta de la şcoala duminicală să selectezi din cele două scrisori către Timotei îndemnurile care sunt „la zi". Ar fi extrem de potrivite mai cu seamă pentru cei care cred că Biblia nu mai corespunde timpurilor moderne.

În zilele noastre, când se pune accentul pe educația aşa-zisă modernă, este bine să oferim tinerilor un elogiu pentru credința părinților lor, prevenindu-i de „contradicțiile pe nedrept numite ştiință" (I Tim. 6:20). Este bine să-i sfătuim să lupte *lupta cea bună a credinței… ținând… credința într-un cuget curat.* Iar când întrecerile atletice amenință să acapareze o porțiune însemnată a interesului şi timpului în cercurile şcolăreşti, este bine pentru tânărul creştin să-şi amintească de faptul că *exercițiile fizice au şi ele o anumită valoare, dar evlavia are valoare pentru toate lucrurile, întrucât ea are făgăduința vieții de acum şi a celei viitoare* (I Tim. 4:8). Şi cine poate auzi cuvintele rostite de Pavel către tânărul său asociat şi să nu audă cuvintele sale străbătând veacurile cu mesajul lor pentru tineri: „Şi oricât te-ar costa, păstrează-te curat"!

A fost o adevărată onoare pentru tânărul Timotei să se bucure de prietenia apostolului Pavel. El era unul dintre proprii convertiți ai lui Pavel,

apostolul numindu-l *copilul meu preaiubit şi credincios în Domnul* (I Cor. 4:17). Pavel a vizitat Listra în timpul impresionabilelor zile ale copilăriei lui Timotei, când oamenii, mai întâi au încercat să i se închine apostolului, apoi au încercat să-i ia viaţa. Cu cât drag va fi ascultat Timotei Evanghelia predicată de Pavel! El l-a văzut vindecând un paralitic, l-a auzit rugându-se pentru mulţime şi apoi l-a văzut lovit cu pietre şi lăsat ca mort. Dar a doua zi Pavel s-a sculat şi a intrat iarăşi în cetate. Printre cei mai entuziaşti convertiţi ai oraşului erau Eunice şi fiul ei, Timotei.

Când Pavel s-a întors la Listra, în a doua sa călătorie misionară, l-a luat pe Timotei ca însoţitor al său. Ce lucru minunat a fost acesta pentru un om aşa de tânăr! După ani îndelungaţi de instruire sub îndrumarea unui asemenea om puternic al lui Dumnezeu, lui Timotei i s-a dat în grijă importanta biserică din Efes. Asta l-a adus pe timidul tânăr Timotei faţă în faţă cu probleme grave. Gândiţi-vă ce a însemnat pentru un tânăr atât de lipsit de experienţă să fie lăsat în biserica aceea numeroasă, să-i ia locul unui om mare, ca Pavel, fondatorul bisericii! Ce nevrednic se va fi simţit! De multe ori se va fi rezemat pe apostolul Pavel, căruia i-a solicitat opinia şi sfatul. În perioada când Timotei activa ca păstor în Efes, şi-a scris Pavel cele două epistole către Timotei, ca scrisori de prezentare şi călăuzire, dar şi ca îndrumătoare pentru păstorii creştini de-a lungul veacurilor. Pavel l-a instruit pe Timotei să se ocupe energic de învăţătorii falşi, să conducă închinarea publică, să aleagă slujitorii din cadrul bisericii şi să lucreze cu toate categoriile de oameni aflate în biserică. Dar, a subliniat apostolul, cel mai important lucru dintre toate, Timotei trebuia să trăiască ireproşabil – să fie exemplu pentru toţi. Prin urmare, sarcina lui Timotei nu a fost deloc uşoară.

Pavel câştigase mulţimi mari de oameni la Cristos, în timpul şederii sale la Efes. În anii care au urmat, convertiţii s-au înmulţit la număr considerabil. În timpul următorilor cincizeci de ani, atâţia oameni s-au întors la Cristos, încât templele păgâne ale oraşului au fost, în cea mai mare parte, părăsite.

Un lucru pe care nu trebuie să-l scăpăm din vedere, când ne referim la această perioadă de la început a Bisericii, este că nu existau clădiri special dedicate serviciilor bisericeşti, ci grupuri de creştini se adunau în case. Nu au fost construite nici un fel de biserici decât cu vreo 200 de ani după timpul în care a trăit Pavel şi până ce Constantin a pus capăt persecuţiei creştinilor. Asta însemna existenţa a sute de adunări mici, fiecare cu păstorul ei. Aceşti păstori se numeau „presbiteri“ (Fapte 20:17). În aceste scrisori către Timotei, ei sunt numiţi „episcopi“ (3:1). Cu aceşti păstori diferiţi trebuia să lucreze Timotei. Pavel a trebuit să-şi formeze proprii lucrători creştini. Dar, în pofida inexistenţei unor clădiri destinate bisericilor şi a absenţei seminarelor de pregătire teologică, pe fondul persecuţiilor permanente, Biserica se dezvolta uimitor de mult.

AVERTISMENTUL ÎMPOTRIVA ÎNVĂȚĂTURII FALSE

(Citiți I Timotei 1)

Pavel îl numeşte pe Timotei fiul său în credință. Este limpede că băieţaşul a fost condus la Cristos de Pavel. El era un exemplu de acceptare a lui Cristos la o vârstă fragedă de copil, întrucât fusese crescut într-o familie în care se propovăduia Scriptura. Acest fel de experiență creştină trebuie s-o încurajăm astăzi, nu doar ca ceva posibil, dar şi ca o experiență normală.

N-a existat nici un timp în care Biserica să fi fost lipsită de învățătorii falşi care să prezinte învățături noi şi ciudate. Ei sunt greu de combătut deoarece îşi bazează învățăturile pe părți din Cuvântul lui Dumnezeu, neîmpărțind „drept“ şi neinterpretându-l ca pe un întreg. Biserica are nevoie astăzi de învățătură în adevărurile vitale. În locul învățăturii despre Lege şi *basme şi înşiruiri de neamuri,* Pavel prezintă *glorioasa evanghelie a binecuvântatului Dumnezeu.* Prin urmare, Timotei trebuie să se păzească de orice altă învățătură. Nu amestecați fabulele şi legendele cu Evanghelia!

Pavel îl avertizează pe Timotei să păstreze *credința şi un cuget curat*, deoarece asta îi va salva pe oameni de naufragiu spiritual. Este încântător să vezi un vapor părăsind portul şi alunecând pe valurile mării. Dar este, de asemenea, un lucru solemn, având în vedere numeroasele furtuni pe care le va întâmpina vasul. Dacă lucrul acesta e adevărat cu privire la o navă, cu cât mai important este în cazul unui creştin care porneşte în voiajul vieții!

Pavel vorbeşte pe şleau despre unii care, lepădând credința şi un cuget curat, au naufragiat din punct de vedere spiritual, nenorocindu-se pentru ambele lumi. Să luăm seama la aceste avertizări!

PRIMEJDIA INCONSECVENȚEI

Chiar în această biserică din primul veac, Pavel a fost chemat să-l avertizeze pe tânărul colaborator Timotei împotriva învățăturii false, care este foarte asemănătoare cu învățătura falsă a secolului al douăzecilea. Pavel i-a înştiințat când a părăsit Efesul cu şapte ani înainte, că lupi nemiloşi vor sfâşia turma (Fapte 20:29,30). Acum ei au venit cu forță deplină şi s-au prezentat la tânărul Timotei cu problemele lor rele.

Porunca lui Pavel către Timotei a inclus mai mult decât învățătură sănătoasă. El a dorit sănătate în viață. Pavel a înțeles că un om poate crede Cuvântul lui Dumnezeu deplin şi totuşi să trăiască o viață departe de adevărul acestuia. Este trist când între viața şi credința cuiva este o prăpastie mare!

În această scrisoare Pavel spune că cea mai bună cale de a lupta împotriva rătăcirii este trăind o viață la înălțimea normelor stabilite în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu uitați, mulți dintre noi sunt singura Biblie pe care alții o citesc toată viața lor. Creştinii

trebuie să trăiască mai bine decât alți oameni în această lume, dacă vrem ca mărturia lor să fie luată în seamă. Noi ori atragem pe alții la Cristos, ori îi îndepărtăm de Cristos prin viața noastră. De multe ori am auzit: „Ei bine, dacă aceasta face creştinismul pentru un om, atunci eu nu doresc un asemenea creştinism".

Pavel doreşte ca Timotei să trăiască o viață care să justifice adevărul pe care ei îl predică. El îl provoacă să fie un bun ostaş al lui Isus Cristos. Să nu uităm că nu vom putea lupta din greu pentru un adevăr pe care nu-l trăim. Cum a fost cu Timotei, aşa este şi cu noi. „Ce va predica Timotei va fi împuternicit şi întărit prin ceea ce este Timotei". Timotei este îndemnat să „lupte lupta cea bună" (1:18). Aceasta ne duce cu gândul la o campanie militară şi la toate responsabilitățile ofițerului comandant.

Pavel declară smerit: *O, adevărat şi cu totul vrednic de primit este cuvântul care spune: „Cristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi" – dintre care cel dintâi sunt eu!* (1:15)

Aici întrezărim ceva din caracterul minunat al omului care a făcut pentru Cristos mai mult decât poate oricare altul din toate veacurile de la începutul lumii; iată-l, plecat pe genunchi, resimțindu-şi propria lui nevrednicie! Deşi Pavel a fost odată un batjocoritor, acum Dumnezeu, în harul Său, l-a numit apostol şi deşi el L-a persecutat pe Isus, acum a putut să propovăduiască dragostea Sa. Cu cât mai mult ne apropiem de inima lui Cristos, cu atât mai profund ne vedem propria noastră nevrednicie. Un solist poate crede despre sine că posedă o voce foarte bună, până când se va compara cu Caruso; atunci va simți că nu-şi mai poate deschide gura să cânte niciodată. Motivul pentru care mulți oameni de astăzi nu au sentimentul păcatului este faptul că nu se află aproape de Cristos. Este de ajuns să stăm în prezența lui Cristos, pentru ca asta să ne facă să ne simțim condamnați. Pavel nu şi-a dat seama cât de mare păcătos era până când nu a fost pus față în față cu Domnul şi Mântuitorul său. El simțea că miraculoasa lui convertire avea menirea să servească de exemplu despre modul în care Dumnezeu poate să-i mântuiască şi să Se folosească chiar şi de cei mai mari păcătoşi (citiți 1:2-15).

INSTRUCȚIUNI PENTRU BISERICĂ (Citiți I Timotei 2–3)

Biserica are o mare chemare. Noi nu suntem chemați doar să-i rugăm pe oameni să se întoarcă la Dumnezeu, ci să pledăm pentru cauza lor la Dumnezeu. Citiți ce spune Pavel: *Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru regi şi pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii…* (2:1,2). Da, Pavel ne spune să ne rugăm pentru conducători. E bine să ne amintim că Nero era împăratul Romei în acest timp! Tocmai sub conducerea acestui despot rău a fost Pavel întemnițat şi el ştia că în curând avea să fie decapitat. Asta

demonstrează că trebuie să ne rugăm şi pentru conducătorii răi, si pentru cei buni, *ca să putem duce astfel o viață paşnică şi liniştită, cu toată evlavia şi cu toată cinstea* (2:2).

Nu uitați când ne rugăm că Dumnezeu *vrea ca toți oamenii să fie mântuiți şi să ajungă să cunoască adevărul. Căci este un singur Dumnezeu şi un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni* (2:4,5). Pavel precizează că atunci când ne rugăm pentru cineva, ne putem duce direct la Dumnezeu pentru el. Noi n-avem nevoie de nici un sfânt sau fecioară ca să ne apropiem de Dumnezeu, ci numai de Unul care s-a dat pe Sine Însuşi ca preț de răscumpărare pentru toți. Însuşi Domnul nostru cel binecuvântat stă în prezența lui Dumnezeu, pledând pentru noi.

Vă amintiți de istoria lui Eschil, care a fost condamnat de atenieni, urmând să fie apoi executat? Fratele său Amintas, bravul luptător, care chiar câştigase o victorie pentru Atena, a intrat în curte. Fără să rostească un cuvânt, el a ridicat ciotul însângerat al brațului ce fusese retezat în bătălie. Privind judecătorii rana, au spus: „De dragul lui Amintas, Eschil este socotit nevinovat şi eliberat!“

Când privim la cer şi ne amintim că Dumnezeu ne-a condamnat din pricina păcatului nostru, suntem copleşiți de disperare. Dar Îl vedem pe Isus, stând la dreapta tronului, în slavă, ținând sus mâinile Sale țintuite de piroane şi picioarele Sale străpunse şi coasta Sa rănită, pledând pentru tine şi pentru mine.

În fine, lăsați ca noi toți care ne rugăm să fim sfinți în purtare şi curați în caracter (2:8-10). Să ridicăm „mâini sfinte“ când ne rugăm. Asta înseamnă că nu trebuie să ne umplem viața noastră cu plăceri nedemne sau cu lucruri nefolositoare care să ne absoarbă, ci să venim la Domnul cu o inimă care este curățită (I Ioan 1:9).

SLUJITORII BISERICII

Când vorbim de slujitorii bisericii, imediat ne gândim la diversele „comitete“ din cadrul bisericii. Pavel ne spune ce fel de oameni ar trebui să facă parte din comitetul bisericii. Dacă Biserica este să-şi împlinească misiunea de vestire a Evangheliei şi de a se ruga pentru toți, atunci trebuie să fie guvernată cum trebuie şi să-şi cunoască motivul real pentru existența sa. Există două feluri de slujitori care trebuie să conducă Biserica: episcopi şi diaconi. Pavel rezumă cerințele pentru fiecare grupă.

După ce a expus calitățile slujbei de episcop sau păstor, el prezintă calificările vieții păstorului. Noi vedem că el trebuie să fie un om echilibrat. Citiți I Timotei 3:1-11.

Astfel aflăm că păstorul trebuie să fie un om de un caracter ireproşabil, căsătorit cu o singură soție, necertăreț, nefiind lacom după bani. El trebuie să fie un bun învățător şi să-şi crească copiii în ascultare. Nu trebuie să

fie de curând întors la Domnul, ca nu cumva să fie prins în cursa mândriei. Trebuie să se bucure de o reputație bună în cadrul comunității. Este important ca Biserica să aibă o conducere bună. Păstorii buni conduc o biserică, ducând-o înainte. Câtă nevoie avem noi astăzi de păstori credincioşi!

Diaconii trebuie să aibă aceleaşi calități morale ca şi presbiterii sau păstorii. Funcția aceasta nu este inferioară, ci diferită. Cele două slujbe urmau să se complementeze una pe alta. Un diacon trebuie să fie ales cu toată atenția. Uneori s-ar putea să fie necesar să numim femei în această funcție.

Pavel ne arată nevoia să avem o purtare creştină. Manierele creştine sunt o artă ce s-a pierdut în multe locuri din ziua de azi. Are o foarte mare importanță cum ne comportăm, căci purtarea noastră relevă caracterul nostru. Contează nu atât ce faci, cât ceea ce eşti. Ceea ce suntem vorbeşte atât de tare, încât oamenii nu mai aud ce spunem.

BISERICA

Pavel ne dă o minunată descriere a Bisericii şi-i precizează scopul. El ne spune *cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul şi temelia adevărului* (3:15). Biserica susține întreg adevărul în fața oamenilor. Ea este singura instituție pământească căreia Cristos i-a încredințat predicarea Evangheliei.

INSTRUCȚIUNI PENTRU PĂSTOR (Citiți I Timotei 4–6)

Imaginați-vă pe tânărul păstor Timotei, copleşit de instructorul său, apostolul Pavel, care era în vârstă de cincizeci de ani, când acesta spune: „Acum, în zilele de pe urmă, unii se vor îndepărta de credință, dedându-se la spiritism şi la toate învățăturile rele. Ei îți vor spune că dacă vrei să fii sfânt, nu trebuie să te căsătoreşti, după cum nu trebuie să consumi anumite mâncăruri. Dar să nu interzicem ceea ce Dumnezeu ne-a dat ca hrană. Să fii surd față de toate «ismele», pline de «fă asta» şi «nu fă cutare lucru». Oamenii vor căuta întotdeauna să găsească ce pot «să facă» pentru a moşteni viața veşnică".

Trăieşte o viață evlavioasă. *Evlavia are valoare* (4:8). Religia este un îndemn la bunul simț. Ea ne roagă să scoatem caietele de contabilitate, să studiem prețurile curente, să considerăm posibilitățile de pierdere sau de câştig, şi să decidem: *Şi ce i-ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul?* După ce face socotelile, Pavel conchide că ceea ce socotise drept „câştig", era, de fapt, „pierdere".

Se merită să investeşti într-o viață creştină? Se merită din punctul de vedere al prezentului? Cristos spune: *Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra* (Matei 6:33).

Un puritan renumit a spus odată că Dumnezeu a avut un singur Fiu, şi pe acesta L-a făcut păstor!

Pavel spune tânărului păstor şi celor dintre voi care s-ar putea să fiți păstori: „Nu vă gândiți numai la aspectul fizic, cum să faceți pe placul trupului vostru". Trupul trebuie hrănit, îmbrăcat, întreținut şi educat! „Căci exercițiile fizice au şi ele o anumită valoare, spune Pavel, dar evlavia are valoare pentru toate lucrurile, întrucât ea are făgăduința vieții de acum şi a celei viitoare". Începe să trăieşti pentru eternitate!

Fii un exemplu în cuvânt şi-n faptă, în dragoste, în credință şi în curăție. Dă dovadă de convingere şi impune respect. Pentru a realiza aceasta, acordă atenție lecturii tale, predicării şi predării tale. Cea mai bună cale de a combate orice rătăcire este de a repeta adevărul simplu al Evangheliei. Biblia însăşi îşi va face lucrarea, cu condiția să-i dai prilejul. *Dedică-te lor* [Scripturilor] *în întregime.* Dacă un om vrea să aibă succes în pastorat, el trebuie să pună toată energia în el. Pastoratul solicită toată ființa umană, tot timpul. Evlavia nu te împiedică să trăieşti cu adevărat viața. Nu vei deveni un papă-lapte, dacă vei fi bun. Evlavia nu înseamnă să fii doar bun.

Felul cum îşi tratează un păstor turma este de o importanță vitală. El trebuie să se poarte cu fiecare în parte cu înțelepciune şi dreptate. Văduva trebuie îngrijită. Cei care slujesc unor stăpâni necredincioşi trebuie să facă din slujirea lor o mărturie pentru aceşti necredincioşi. Iar cei care slujesc unor credincioşi nu trebuie să profite de situație, pe motiv că ar avea o relație spirituală cu ei. Dragostea trebuie să ne facă să prestăm serviciu de calitate.

Luptă lupta cea bună a credinței (6:12). Cristos apelează la eroi şi eroine. Viața de credință este o obligație care nu trebuie asumată cu uşurință. Nu vom fi duşi în cer păşind pe flori. Trebuie să luptăm, dacă dorim să fim învingători. Numai să avem grijă să fie „lupta cea bună"!

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: LUPTĂ-TE LUPTA CEA BUNĂ I Timotei 1:1-20
Luni: ROAGĂ-TE PENTRU TOȚI OAMENII I Timotei 2:1-15
Marți: CONDUCEREA BISERICII I Timotei 3:1-16
Miercuri: PĂSTORUL CEL BUN, CONDUS DE ISUS CRISTOS I Timotei 4:1-16
Joi: SARCINA UNUI PĂSTOR I Timotei 5:1-25
Vineri: SFĂTUIREA UNUI PĂSTOR CREŞTIN I Timotei 6:1-21
Sâmbătă: ÎNTREAGA CARTE I Timotei 1:1–6:21

Capitolul 44

Să înțelegem II Timotei

II Timotei Îl înfățișează pe Isus Cristos, Exemplul nostru

De aceea, îndură asprimea, ca un bun ostaş al lui Isus Cristos (2:3). Fii loial lui Cristos şi Cuvântului Său!

În I Timotei, Pavel spune: „Păzeşte doctrina, care este mesajul nostru de la Dumnezeu“. În II Timotei, Pavel spune: „Păzeşte mărturia, care este viața noastră de la Dumnezeu“.

I Timotei pare să spună: „Arma la umăr! Pregătiți-vă de luptă! Muniția să fie gata!“ II Timotei spune: „Atenție! Înainte marş! Fața înainte, umerii drepți, ține pasul cu Conducătorul nostru, care este Cristos!“

Umblarea este tot atât de necesară ca şi arma. Fiii lui Wilberforce au spus despre tatăl lor: „După o vreme, tata a încetat să-şi pregătească discursurile, pregătindu-se, pur şi simplu, pe el însuşi“, Păzeşte mărturia cu tot dinadinsul.

Citim acum o scrisoare a lui Pavel, scrisă în timpul ultimei întemnițări la Roma, în care el însuşi spune că şi-a sfârşit alergarea aici pe pământ. Cât teren a străbătut? Observați că fiecare oraş sau provincie sau insulă răspunde la această întrebare. Vă puteți imagina, la câte mii L-a predicat el pe Cristos, în cel puțin treizeci de localități diferite? În câte limbi a mărturisit el pe Cristos? Câte din scrisorile lui şi-au găsit locul în Biblia creştină? Se mai citesc aceste scrisori?

PAVEL ÎNTEMNIȚATUL

După ce i-a scris prima epistolă lui Timotei, Pavel a fost arestat din nou, în Grecia sau Asia Mică, şi dus în grabă la Roma, de data aceasta ca un răufăcător (2:9). În timp ce aştepta într-o carceră romană „vremea plecării sale“, el şi-a scris această ultimă scrisoare preaiubitului său fiu în Evanghelie, Timotei. Arestarea lui survenise aşa de rapid şi de neaşteptat, încât nu avusese timp să-şi adune cărțile şi sulurile lui de valoare, ba încă nici mantaua sa (4:13). Această a doua întemnițare a sa s-a deosebit mult de prima. În prima întemnițare, a beneficiat de o casă închiriată; acum era deținut în celulă. Înainte, era într-un cerc mare de prieteni, putând fi contactat de toți, dar acum se afla izolat (4:10-12). Înainte, sperase că va fi pus în libertate: acum se aştepta să moară (4:6). Pavel se înfățişase deja înaintea nelegiuitului Nero, dar dosarul său fusese amânat (4:16,17). El se aştepta să apară înaintea împăratului din nou, când va veni iarna, şi l-a rugat pe Timotei să vină fără întârziere şi să-l aducă şi pe Marcu cu el. I-a cerut să aducă şi lucrurile pe care le-a lăsat (4:9,11,13,21). Nefiind sigur dacă Timotei va putea să vină înainte de moartea sa (Timotei n-a mai ajuns, deoarece pro-

cesul lui Pavel a avut loc în iunie, şi nu în iarna următoare), Pavel dorea să-i adreseze ultimele cuvinte de prevenire şi îmbărbătare.

E bine să ne amintim că aceasta este ultima scriere a lui Pavel! Pana sa se va usca de-acum pe veci. Epistola de față are un caracter foarte personal. În cuprinsul ei, sunt menționate douăzeci şi trei de persoane. Deşi era singur, înfruntând moartea, Pavel s-a uitat pe sine, gândindu-se la alții. Episcopul de Durham, a spus: „Adesea mi-a venit greu să citesc deliberat aceste scurte capitole în întregime, fără să mi se umezească ochii. Simțeam pulsul inimii autorului în aceste rânduri".

RABDĂ ÎN TABĂRĂ – CĂMINUL (Citiți II Timotei 1)

Exemplul părinților constituie cel mai bun răspuns la problema delicvenței juvenile. Mai întâi trebuie să veghem asupra mărturiei pe care o dăm acasă, care este centrul de pregătire al vieții creştine. Este şi locul cel mai dificil de unde să începem. Prea mulți tineri din ziua de azi nu au o puternică influență creştină în familiile lor. Astăzi problema tinerilor este adesea problema părinților. Părinții nu pot fi găsiți niciodată la biserică; astfel, copiii nu aud niciodată Cuvântul predicându-se sau predându-se, iar de altarul din familie nici nu mai vorbim! Acest fel de familie produce un analfabetism spiritual şi social.

Timotei fusese crescut însă în dulceața părtăşiei creştine acasă, de către mama sa Eunice şi bunica sa Lois. Pavel le aminteşte pe aceste minunate femei creştine, aducând un elogiu lui Timotei pentru aleasa sa educație creştină, încă din fragedă pruncie (3:15).

Pavel îşi aduce aminte de credința curată a lui Timotei, *care a locuit mai întâi în bunica ta Lois şi în mama ta Eunice, şi sunt încredințat că acum locuieşte şi în tine* (1:5). Bine a spus cineva: „Dacă vrei să formezi un om de valoare, începe cu bunica lui". Oricare ar fi valoarea acestei observații, un lucru este sigur: când vei vrea să creşti un Timotei, va trebuie să porneşti încă din primele clase primare.

Pavel îl numeşte pe Timotei „fiul său în credință" (1:2). Reiese clar că tânărul a fost condus să-L mărturisească pe Cristos de către Pavel în prima sa călătorie misionară. Cu alte cuvinte, el a fost creştin din copilărie. Nu e de mirare că Pavel a văzut în Timotei un promițător păstor în Biserica primară. Şi Pavel l-a luat sub aripa sa, educându-l, iar acum, la finele vieții pământeşti a apostolului, e omul cel mai potrivit căruia poate să-i încredințeze Pavel lucrarea sa, s-o continue.

Timotei era înzestrat cu calități minunate, dar a beneficiat şi de o educație aleasă. A fost un tânăr eminamente creştin. A avut o splendidă reputație în biserica din care provenea. Era nedespărțit de marele apostol Pavel. Cunoştea Cuvântul lui Dumnezeu, de care s-a folosit în viața şi învățăturile lui (3:14-16). A demonstrat un splendid spirit de altruism în slujba sa. I-au fost încredințate mari responsabilități de către Pavel. Toate acestea au avut un rol instrumental în formarea sa (II Timotei 1:3; 3:15; 4:6-12).

Timotei este numit „Omul lui Dumnezeu". Ce înseamnă asta? Evlavia provine din Cuvânt şi din rugăciune, Dumnezeu vorbindu-ne, iar noi vorbind lui Dumnezeu.

Bărbăția cuprinde adevărul în minte, dragostea în inimă şi neprihănirea în viață. Bărbăția e tributară evlaviei. Harul lui Dumnezeu îl face pe un om să fie evlavios, iar apoi continuă, făcându-l bărbat adevărat.

Nici un bărbat nu a trăit vreodată o viață de mai constantă rămânere în Cristos decât Pavel. Acum, când e pe punctul de a părăsi biserica pe care o înființase, el e adânc preocupat de viitorul ei. Astfel, îl previne pe tânărul şi timidul Timotei că de acum încolo va trebui să stea singur, în mângâierea şi conducerea Bisericii. Fiul lui Pavel în Evanghelie, având în acest timp, probabil, treizeci şi cinci de ani, trebuie să sublinieze mai presus de toate, o doctrină care să fie adevărată şi sănătoasă, căci „lupi răpitori" începuseră deja să facă ravagii în Biserică.

Versetul cheie e în II Timotei 1:13: *ține-te de modelul învățăturilor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine în credință şi în dragoste – în Cristos Isus.* Viața lui Pavel a fost caracterizată de un efort neîncetat de a păzi în puritatea ei comoara neprețuită a credinței creştine. El a dorit s-o păstreze nepătată. Trăim într-o vreme când se spune că faptele, iar nu doctrina contează; dar învățătura lui Pavel era că conduita trebuie să se bazeze pe crez. „Cum gândeşte un om… aşa este". O gândire deficitară duce la o purtare deficitară. Cel de-al doilea război mondial a fost declanşat de oameni cu crezuri deficitare. Numai că aceste crezuri curând s-au transformat în conduită, milioane pierzându-şi viața încercând să corecteze gândirea lor.

ÎNFLĂCĂREAZĂ DARUL

Cât de uşor ne este să nu recurgem la darurile şi înzestrările noastre naturale. Ce mulți pierd orice inițiativă. Ce puțini oameni gândesc! Timotei a avut unul din darurile Duhului (I Cor. 12). Se pare însă că el neglijase să-şi folosească darul. În prima sa scrisoare (4:14) Pavel spune: *Nu neglija darul care este în tine*, iar în a doua scrisoare (1:6) scrie: *De aceea, îți reamintesc să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele.* Cum stăm cu darul nostru? I-ai dat prilejul lui Dumnezeu să-ți spună care este acest dar? Cultivă tot ce ți-a dat Dumnezeu. Nu uita: fiecare are un dar. Unii au câte cinci talente, alții două, iar alții doar unul. Însă înflăcărează-ți darul.

Doi oameni au discutat posibilitatea de a distruge permanent buruienile din grădină, dar n-au ajuns la nicio înțelegere. O a treia persoană, care asculta, a spus: „Voi aveți deosebiri de vederi cu privire la posibilitatea de a distruge total buruienile din grădină. Unul crede că focul va distruge permanent buruienile, în vreme ce altul este tot atât de sigur că focul nu va face decât să sporească dezvoltarea lor. Dar, într-o privință, cel puțin, veți fi de acord cu mine. Ambii vă veți învoi că nici o rădăcină nu va încolți în grădină, câtă vreme focul va fi menținut aprins". Tinerii mei, înflăcărați focul din inima voastră! Este foarte uşor să-l lăsați să se stingă. Căci dacă focul e aprins, asta va ține buruienile moarte în viața voastră. Păstrați dragostea voastră arzând pentru Cristos, slujindu-L.

Veți găsi în acest prin capitol una din expresiile apostolului care începe cu „Eu ştiu". Este un verset ce ne dă o mare asigurare. *Eu ştiu în cine am crezut şi sunt*

convins că El poate să păzească ceea ce I-am încredințat până în ziua aceea (1:12).

Care este convingerea ta? Va veni răspunsul tău repede şi puternic ca al lui Pavel? *Sunt convins că El poate să păzească ceea ce I-am încredințat până în ziua aceea.* Nu spune: „Ştiu ÎN cine", cum este adesea citat versetul acesta, ci „ştiu PE CINE am crezut".

Eu ştiu Cine este în stare să păzească. Pune-ți viața ta în mâinile Sale. El te va păzi în siguranță. Psalmistul a spus: *Încredințează-ți soarta în mâna DOMNULUI; încrede-te în El şi El va lucra* (Ps. 37:5). II Timotei 1:12 este urmarea.

RABDĂ PE TEREN – DEPARTE DE CASĂ

(Citiți II Timotei 2)

Noi trebuie *să îndurăm asprime, ca un bun ostaş* departe de casă, la şcoală, la birou, la locul de muncă. Acesta este câmpul nostru de misiune, locul unde învățăm disciplina. Aici trebuie să trecem cu brio testul, ca unii care „n-au de ce să le fie ruşine".

Pavel spune că tu, ca un ispravnic credincios, să încredințezi adevărurile care le-ai învățat la oameni de încredere, care, în continuare, vor învăța pe alții. Suferă greutățile ca un brav soldat. Un soldat nu se încurcă cu treburile obişnuite, ci este sub autoritatea ofițerului său superior. El lasă în urmă serviciul şi prietenii, pentru a sluji în armată. Aceasta să fie atitudinea noastră. Atletul, de asemenea, trebuie să respecte aceasta, dacă vrea să câştige premiul. După cum fermierul e primul care să se bucure de rodul secerişului, tot aşa va fi şi cu tine. Evită ocupațiile încâlcite care te vor împiedica să dai prestanța maximă. Veghează, de asemenea, ca nu cumva confortul vieții şi bucuriile comune să te facă să iubeşti prea mult viața tihnită.

Îndură greutățile cu bărbăție şi cu spiritul unui erou. Dar să nu le iei doar ca pe suferințe.

Ca om bun, Pavel a îndurat suferințe dintre cele mai grele. El a fost învinuit ca răufăcător şi a fost pus în lanțuri. Dar el a fost gata să sufere orice, numai să nu fie pusă Evanghelia în lanțuri. El îi aminteşte lui Timotei că se închină unui Cristos viu. *Adu-ți aminte că Isus Cristos… a fost înviat din morți, după evanghelia mea,* spune el. Deşi trupul său era încătuşat, mintea sa era în „glorie eternă"

Pavel i-a îndemnat pe oameni să se păzească de discuțiile fără sens, căci acestea duc numai la certuri; or, un creştin nu trebuie să se certe (2:24). Nu discuta în contradictoriu despre viața creştină. Trăieşte-o! Să trăieşti superior lumii – să trăieşti mai bine decât ei – şi în curând ei vor asculta ce ai să le spui. Cel mai convingător argument pentru Cristos este o viață biruitoare.

Dumnezeu ne dă o „temelie sigură" pe care să ne clădim viața – temelia pusă de Dumnezeu (2:19). „Ea rămâne statornică", pentru că Stânca aceea este Cristos. Toți cei care zidesc pe ea sunt pecetluiți pentru El, cu inscripția: *Domnul îi cunoaşte pe ai Lui.* Este minunat să ştim că suntem cunoscuți personal de El. Lucrul acesta nu este valabil la nici o altă religie de sub cer. În creştinism noi suntem copiii lui Dumnezeu şi El ne cunoaşte pe fiecare în parte. *Înseşi perii din cap vă*

sunt toți numărați (Matei 10:30). El ne cheamă pe nume.

Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de o blândețe adevărată. S-a spus despre Mesia: *Blândețea Ta m-a făcut mare* (Ps. 18:35, tradus după King James, n.tr.). Blândețea împreună cu convingerile ferme în lucrarea de pastorat vor frânge ura pentru Biserică, dându-i Bisericii locul ce i se cuvine. Străduiți-vă să fiți blânzi. Nu-i îndepărtați pe oameni prin criticile dvs. pline de cruzime, ci atrageți-i la Cristos prin dragoste.

RABDĂ ÎN LUPTĂ – CÂND BĂTĂLIA SE ÎNCINGE

(Citiți II Timotei 3)

Când bătălia se încinge, iar credința ne este atacată, rămâi tare pe poziție. Luptă activ, având o viață care este trăită *cu evlavie în Cristos Isus*. În orice confruntare, să mânuim Cuvântul, care este sabia Duhului. Să fim soldați *desăvârşiți, pe deplin înzestrați cu toate cele necesare, pentru a înfăptui o lucrare bună.*

Nu este decât un mod de a fi întăriți împotriva tuturor acestor vicii din ziua de astăzi. Soluția o găsim în versetele 14 la 17. Scriptura ne va face înțelepți în vederea mântuirii (3:15). Isus a înfruntat ispitele Sale cu Cuvântul lui Dumnezeu. Nici noi nu putem face mai prejos.

Ai auzit pe cineva zicând: „Eu am fost un beţiv, o ruşine pentru familia mea, o paraziți pentru lume, până când am început să studiez matematica, învățând tabla înmulțirii. Dar de atunci, sunt fericit toată ziua; îmi vine să cânt mereu, pentru că în inima mea este pace!“? Ai auzit vreodată pe cineva să pună mântuirea sa pe seama tablei înmulțirii sau a ştiinței? Bineînțeles că n-ai auzit! Dar mii de oameni au spus: „Eram nefericit, aveam inima frântă. Nu aveam pentru ce trăi, până n-am auzit pe Dumnezeu vorbindu-mi prin Cuvântul Său, iar acum Îl cunosc pe Mântuitorul cel viu“.

Cuvântul lui Dumnezeu este singurul lucru care va păzi Biserica în aceste zile groaznice în care trăim. Biserica Romei a pus deoparte Cuvântul, urmarea fiind Evul Mediu Întunecat. Protestanții l-au reintrodus în circulație, dar creştinii de pretutindeni îl neglijează. Necunoaşterea Cuvântului lui Dumnezeu a atins proporții îngrijorătoare astăzi!

CATALOGUL VICIILOR DIN SECOLUL AL DOUĂZECILEA

(II Timotei 3:1-5)

Iubitori de sine însuşi, mai mult decât de Dumnezeu.
Lacomi – oamenii vor da orice pentru a obține ceea ce doresc.
Mândri şi lăudăroşi – mândria umple inima firească.
Hulitori – luând numele lui Dumnezeu în deşert.
Neascultători de părinți – astăzi nu pare să fie nici un respect în familie.
Nemulțumitori – nici un pic de recunoştință, considerând că totul li se cuvine.
Lipsiți de sfințenie – oamenilor nu le pasă nici de Dumnezeu, nici de om.

Lipsiți de dragoste firească – mamele iau viața propriilor copii; tribunalele sunt pline de divorțuri.

Fără cuvânt – o promisiune nu mai înseamnă astăzi nimic.

Iubitori de plăceri – acest veac e într-o goană nebună după plăceri.

Având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea – nu există decât o sursă a puterii şi aceasta este în Evanghelia lui Isus Cristos.

RABDĂ PÂNĂ LA MOARTE – CÂND VIAȚA SE SFÂRŞEŞTE

(Citeşte II Timotei 4)

A răbda până la capăt şi a privi înapoi, în urma unei lupte amare şi grele, zicând: „Am câştigat!“ – asta înseamnă a lupta ca un bun ostaş. Ultimele ceasuri ale vieții lui Pavel au fost pline de glorie. El a uitat că leii din arenă sau flăcările de pe rug sau o cruce nemiloasă ar putea pune capăt vieții sale pământeşti în orice clipă. Lupta sa cea bună s-a terminat, alergarea lui s-a sfârşit, iar acum numai amintirile unei vieți nobile îi dădeau o pace deplină.

El îşi încheie scrisoarea cu un îndemn solemn de rămas bun pentru Timotei, înaintea lui Dumnezeu şi a lui Cristos, care îl va judeca pe el şi care Se va arăta în curând, pentru a răspândi Evanghelia pretutindeni. *Propovăduieşte Cuvântul, stăruie asupra lui, la timp şi nelatimp,* căci va veni vremea când oamenii nu vor asculta de învățătura sănătoasă.

URAREA DE DESPĂRȚIRE A LUI PAVEL

Este cea mai sublimă rostire a celui mai mare muritor care a trăit vreodată. Unde vom găsi cuvinte ca cele rostite de Pavel, din carcera umedă, către Timotei, propriul său fiu în credință? Imaginați-vă pe acest bătrân luptător neînfricat, erou al crucii, stând în închisoarea întunecoasă, legat cu lanțuri, privind printr-o gaură din plafonul celulei sale, prin care doar o rază de lumină pătrunde, dar care descoperă mulțumirea sa prin expresia unei desăvârşite păci. Buzele lui se mişcă şi-l auzim zicând: *M-am luptat lupta cea bună, am sfârşit alergarea, am păzit credința. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da Domnul, Judecătorul cel drept, „în ziua aceea“. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui* (II Timotei 4:7,8).

De când Isus Şi-a pus mâna asupra lui, Pavel a părut că se luptă în permanență în arenă sau aleargă pe stadion. N-a fost un moment de odihnă, ci o intensă pregătire şi o necontenită luptă tot timpul. Dar pacea domnea înăuntru. Întrebările sale şi-au găsit răspuns, păcatele i-au fost iertate. Nevoile lui i-au fost împlinite. Înăuntru pace, dar în afară întrecerea de atlet. Aceasta este adevărata viață creştină!

ÎNTÂMPINAT CU CUNUNI

Cununa este pentru Pavel, dar şi pentru noi – *pentru toți cei ce vor fi iubit venirea Lui.* Tu şi cu mine, ale căror realizări sunt cu mult mai mici decât ale lui Pavel, putem fi părtaşi ai cerului împreună cu Pavel.

Negreşit, „cununa“ care străluceşte în faţa noastră ar trebui să ne îndemne la şi mai multă râvnă în slujire. Iubim noi venirea Lui?

Ultimele versete ale acestei scrisori ne oferă o privire a singurătăţii acestui mare luptător şi alergător. *Dar Domnul a stat lângă mine şi m-a întărit, pentru ca prin mine să fie vestită pe deplin propovăduirea şi să audă toate Neamurile.* Acesta e secretul succesului lui Pavel. De aceea a putut lupta el o luptă bună, sfârşind alergarea. Oportunitatea lui cea mai mare pare să fi fost rezervată pentru sfârşit. El a stat în sala de judecată a lui Nero, faţă în faţă cu „leul“, cum l-a numit el (4:17). El era singur, în ce priveşte ajutorul omenesc. Marea bazilică a fost înţesată, şi orice ochi aţintit asupra acestui bătrân din boxa acuzaţilor. A tresărit el oare? S-a temut? Nu, nicidecum! El a fost la înălţime, şi cu această ocazie! El nu s-a mulţumit să se apere singur. Desigur, a făcut asta, dar mult mai mult. Mulţimii din sala de judecată, curioase şi ostile, el i-a vestit Evanghelia lui Cristos, şi toate Neamurile au auzit.

Minimum de cerinţe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: SĂ ÎNFLĂCĂREZI DARUL LUI DUMNEZEU II Timotei 1:1-9
Luni: ŢINE-TE TARE DE ADEVĂR II Timotei 1:10-18
Marţi: SUFERĂ GREUTĂŢILE CA UN BUN OSTAŞ II Timotei 2:1-15
Miercuri: URMĂREŞTE NEPRIHĂNIREA II Timotei 2:16-26
Joi: SĂ CUNOŞTI SCRIPTURA II Timotei 3:1-17
Vineri: FII CREDINCIOS PÂNĂ LA CAPĂT II Timotei 4:1-22
Sâmbătă: PRIMEŞTE O CUNUNĂ I Cor. 9:25; II Tim. 4:8; Iacov 1:12; I Petru 5:4; Apo. 2:10; 3:11

Capitolul 45

Să înțelegem Tit şi Filimon

Tit şi Filimon Îl înfățişează pe Isus Cristos, Domnul şi Stăpânul nostru

Importanța faptelor bune este subliniată în această epistolă. Nu că noi am fi salvați prin fapte bune, dar suntem salvați *în vederea* faptelor bune. Dumnezeu ne prezintă idealul Său pentru Biserică, slujitorii şi membrii ei.

Epistola către Tit a fost scrisă de Pavel. Tit a fost episcop în Creta (1:12,13). Pavel îi dăduse lui Tit sarcina dificilă de a rezolva deosebirile de vederi de la Corint şi, cu mult tact, a convins Biserica să îndrepte lucrurile în problema dezbinărilor. A doua epistolă către Corinteni dovedeşte cât succes a avut Tit în această misiune. Tit era dintre Neamuri. Nu ne îndoim că el a fost unul dintre convertiții lui Pavel din primii ani ai slujbei sale apostolice. El i-a însoțit pe Pavel şi pe Barnaba la Ierusalim, la şaptesprezece ani după convertirea lui Pavel.

Când Pavel a auzit că Apolo urma să meargă în Creta, s-a folosit de prilejul acesta pentru a-i trimite o scrisoare lui Tit. Este plină de sfaturi practice pentru tânărul păstor, instruindu-l în chestiunile de administrație şi prevenindu-l împotriva ereticilor din vremea lui. Îl roagă pe Tit să vină la el şi să-i prezinte situația bisericii din insulă. Deşi aceasta este o scrisoare personală, negreşit urma să fie citită şi bisericii.

Scrisoarea se aseamănă foarte mult cu prima epistolă către Timotei, fiind scrisă cam în aceeaşi perioadă şi ocupându-se de aceleaşi teme.

LUCRURI PENTRU SLUJITORII BISERICII (Citiți Tit 1)

Pavel se prezintă pe sine în acest capitol ca „rob în lanțuri" al Domnului Isus Cristos, iar apoi ca apostol al Său. Lui Pavel îi place să se numească rob în lanțuri al lui Cristos. Altă dată el zice cu privire la Cristos: *al cui sunt şi căruia Îi slujesc.* Este un lucru groaznic să fii rob al cuiva sau al vreunui lucru, dar să fii rob al lui Isus Cristos, să fii cumpărat de El, asta e minunat! Aceasta e o robie din dragoste.

„În har, spunea odată Spurgeon, poți fi în lanțuri, dar nu în robie. Eu sunt în „lanțurile" căsniciei, dar nu simt nici o robie. Dimpotrivă, este o bucurie să fii legat în felul acesta".

Pavel avea ochii ațintiți asupra cerului, pe măsură ce se apropia de sfârşitul vieții sale pământeşti. Citiți ce spune el despre apostolia lui, *potrivit cu credința aleşilor lui Dumnezeu… şi nădejdea vieții veşnice.*

ÎNFIINȚAREA UNEI BISERICI

Pavel l-a lăsat pe Tit în Creta să supravegheze lucrarea organizării bisericii de acolo. Aceasta era o situație grea, dar Pavel îi dăduse o sarcină dificilă la Corint şi Tit o rezolvase. În Creta el urma să pună lucrurile la punct şi să numească presbiteri în fiecare oraş (1:5).

Ce fel de slujitori trebuie să aibă Biserica a fost descris foarte bine. Aceste calități sunt prezentate cu foarte multă băgare de seamă. Numai oameni de caracter trebuie luați în considerare. Lucrătorul Domnului trebuie să fie ireproşabil în viața de familie (1:6), ireproşabil în viața personală (1:7,8) şi credincios Cuvântului (1:9).

Cum te porți în familie? Ce fel de creştin eşti acolo? Acesta e de atâtea ori testul creştinismului tău. Viața care o trăim acasă este cea care contează. Familia creştină este principala agenție de evanghelizare pretutindeni. Când familia este creştină, comunitatea este creştină. Din această pricină, episcopul sau păstorul este îndemnat să dea un exemplu bun în fața oamenilor. El nu trebuie să aibă decât o singură soție în viață, dar nu este obligat fie căsătorit, cum li se cere preoților bisericii greco-ortodoxe. Pe de altă parte, el nu trebuie să se abțină de la căsătorie, cum decretează biserica romano-catolică. Întrucât un păstor este judecat după viața de familie pe care o duce, el trebuie să-şi educe copiii bine, căci dacă nu poate să-şi cârmuiască casa lui, nu poate să cârmuiască nici biserica lui Dumnezeu (I Tim. 3:5). El trebuie să fie un om de un curaj moral, având înțelegere pentru comunitate. Trebuie să fie un bun învățător, încurajându-i pe alții în învățătura sa.

În bisericile din Creta veniseră învățători din afară, care făcuseră ravagii. Aceştia erau motivați de lăcomia de bani şi întorceau pe dos familii întregi (1:11). Asta se referă, probabil, la adunări întregi, deoarece Biserica primară se aduna prin case. Pavel îi numeşte pe aceşti oameni „abominabili“ şi „neascultători“ (1:16), spunând că trebuie opriți de a mai învăța pe oameni. El cere ca astfel de oameni să fie tratați cu toată asprimea. Câtă învățătură falsă există astăzi pretutindeni! Sunt multe culte şi secte deraiate, pe care bărbați şi femei le înființează, prin care fondatorii lor se îmbogățesc.

O temelie sigură

În timpul cutremurului din California, o sfântă bătrânică din San Francisco a rămas în camera ei, legănându-se bucuroasă în scaunul ei şi cântând, în timp ce pretutindeni în jurul ei oamenii alergau să-şi scape viața. La sfârşit, când a trecut pericolul, cineva a întrebat-o cum se făcea că nu şi-a pierdut bucuria. „O, a răspuns sfânta bătrânică, am fost aşa de fericită la gândul că Dumnezeul meu este aşa de puternic, de poate să clatine pământul în felul acesta, şi pe mine să mă țină în adâncul palmei Sale, în siguranță deplină. N-am avut timp să-mi fie frică“.

Aşadar, în aceste zile în care trăim, când toate se clatină în jurul nostru, când sunt mulți oameni răzvrătiți, flecăreți şi amăgitori… care întorc pe dos familii întregi… în schimbul unui câştig mârşav, şi învață pe oameni lucruri care nu se cad (1:10,11), care mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar Îl tăgăduiesc prin

faptele lor (1:16), haideți să ne bazăm credința noastră, nu pe raționamentele şi pe opiniile oamenilor, ci pe infailibilul Cuvânt al lui Dumnezeu. Prin Cuvântul acesta să judecăm noi ciudatele doctrine şi să astupăm gurile celor care mânuiesc Cuvântul lui Dumnezeu cu înşelăciune (1:9-11).

FAPTE PENTRU MEMBRII BISERICII (Citiți Tit 2–3)

Pavel a crezut că învățătura (doctrina) trebuie exprimată în viață; astfel, el i-a adresat un cuvânt lui Tit despre cei vârstnici (2:2,3), tinerilor (2:4-6) şi sclavilor (2:9,10).

Cei vârstnici:

Bărbații… să fie cumpătați, serioşi, chibzuiți; sănătoşi în credință, dragoste şi răbdare.

Femeile… să fie în conduită aşa cum se potriveşte unor persoane sfinte (2:3); să fie respectuoase, să evite băutura şi scandalul, să le învețe pe alte femei lucruri bune, să devină soții şi mame bune.

Tinerii:

Să exerseze stăpânirea se sine, să fie pilde de o viață nobilă.

Robii:

Să asculte de stăpâni, să fie harnici şi credincioşi; să nu întoarcă vorba şi să nu fure.

VIAȚA CU „V“ MARE

Să se lase de VIAȚA cea veche.

Să trăiască VIAȚA cea nouă.

Să aştepte *fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Cristos* (VENIREA Sa, 2:11-13).

Cât de esențial este ca aceasta să fie temelia ta! Atunci vom putea *împodobi învățătura despre Dumnezeu, Mântuitorul nostru în toate lucrurile* (2:10, după King James, n.tr.). Ce gând măreț că noi putem împodobi minunata Evanghelie prin viețile noastre! După cum putem pune o ramă la un minunat tablou pentru a-i spori frumusețea şi a-l face mai remarcabil, tot aşa noi trebuie să împodobim şi să facem mai frumoasă Evanghelia lui Cristos. Un rege în podoabele sale regale este mai uşor de recunoscut, decât unul în haine obişnuite. Noi putem fie întări, fie strica Evanghelia! Care este „evanghelia după tine“? În toate lucrurile să te dovedeşti pe tine însuți un model de fapte bune (2:7). Testul părtăşiei nu este căldura devoțiunii, ci sfințenia vieții. Nimeni nu poate trăi pe „sentimente“ puternice. Unii confundă sentimentul religios cu sfințenia, gândurile bune cu purtarea bună. Există întrebuințare corectă şi abuz în emoțiile religioase.

Să fii atât de credincios în atitudinea ta şi-n obligațiile vieții, încât criticii religiei tale să fie reduşi la tăcere (2:8). Fă-i pe alții să spună: „Dacă asta poate face Cristos pentru tine, atunci trebuie că este ceva în religia ta“.

Nu că am fi salvați prin fapte bune, ci suntem salvați *în vederea* faptelor bune. Pavel spune că noi suntem salvați prin îndurarea Sa (3:5) şi îndreptățiți prin harul Său (3:7). Dar, întrucât am fost mântuiți cu un preț aşa de mare, trebuie să dovedim aceasta prin „fapte bune".

„Dumnezeu Mântuitorul nostru" nu ne-a salvat ca urmare a faptelor noastre bune. El ne-a curățit prin sângele Său şi ne-a dat o viață nouă prin Duhul Său cel Sfânt.

Faptele bune

Un exemplu de fapte bune 2:7
Plini de râvnă pentru fapte bune. 2:14
Gata pentru orice faptă bună. 3:1
Să caute să fie cei dintâi în fapte bune. 3:8
Să se deprindă să fie cei dintâi în fapte bune. 3:14

Pavel îi îndeamnă pe cetățenii împărăției cereşti să fie buni cetățeni ai țării sub al cărei drapel trăiesc. Toți creştinii trebuie să fie supuşi conducătorilor şi autorităților (3:1,2; Rom. 13:1-7; I Petru 2:13-17).

Nu spune nimic despre o persoană, dacă nu poți spune ceva bun. Este un îndemn minunat de urmat. Pavel a spus-o cu mult timp în urmă: *Nu vorbiți de rău pe nici un om.* Nu fi certăreț. Dă dovadă de un spirit de blândețe în relațiile cu alții. Este bine să ne amintim că *altădată şi noi am fost nechibzuiți.* Da, şi noi aveam toate greşelile pe care le criticăm la alții. Este bine să ne amintim că lucrurile care le criticăm la alții sunt tocmai lucrurile care s-ar putea să constituie slăbiciunile noastre. Ne place să atragem atenția asupra acestor greşeli la alții pentru a abate privirea de la ale noastre. Fă proba aceasta cu tine însuți.

Evită controversele şi discuțiile fără sens. Ele sunt întotdeauna zadarnice şi nefolositoare. De atâtea ori o ceartă nu va face decât să întărească o persoană în ceea ce credea înainte. Fă tot posibilul să îndrepți o persoană, dar dacă va persista în a cauza dezbinări printre voi, după ce l-ai avertizat o dată sau de două ori, să nu-i mai zici nimic. Respinge-l (3:10). Dedică-ți timpul în facerea binelui.

SĂ ÎNȚELEGEM FILIMON

Dragostei şi iertării creştine li se acordă proeminență în această carte. Arată puterea Evangheliei în câştigarea unui hoț şi sclav dezertor şi în schimbarea minții unui stăpân. Aceasta e o carte de „creştinism aplicat", un manual de slujire socială.

Reverend Sir W. Robertson Nicoll a spus odată: „Dacă ar fi să râvnesc la această onoare a titlului de autor, ar fi aceasta: Ca unele cărți de ale mele să poată fi găsite în birourile prietenilor mei, când lupta vieții lor se va fi sfârşit".

Nu ştim dacă Pavel a râvnit la această onoare sau nu, dar ascunsă în Noul Testament, între Tit şi Evrei, veți găsi un model de scrisoare scrisă de un maestru epistolar. Este o scrisoare personală de la Pavel către Filimon. Numai un capitol, de douăzeci şi cinci de versete, dar conținând declarații atât de puternice şi de mi-

nunate, atât de frumos exprimate, încât iese în evidență ca un giuvaer, chiar în Cartea cărților.

Observați curtoazia şi tactul de care dă dovadă Pavel în scrisoarea sa. Corespondența noastră poate fi o slujbă pentru Dumnezeu, dacă o dedicăm în acest scop. Unii, cărora le vine greu să spună cuiva despre Cristos, pot, în schimb, să scrie despre El. Şi apoi, trebuie să adăugăm, că o scrisoare este bună pentru cel care o primeşte, deoarece îi dă şansa s-o citească şi s-o recitească, meditând la ea. Folosiți instrumentul de scris în mărturia dată prietenilor voştri. Nu uitați: tot ce s-a păstrat din lucrarea lui Pavel ne-a parvenit, în principal, prin intermediul epistolelor sale. Ce moştenire bogată sunt scrisorile sale pentru toți creştinii de astăzi! Pentru a aprecia ce crede Dumnezeu despre corespondență, caută să afli câte scrisori a păstrat El pentru noi în Sfintele Sale Scripturi.

În scrisoarea sa, Pavel intermediază pe lângă Filimon (care era un membru de frunte al bisericii din Colose), cu privire la un sclav fugar numit Onisim, care furase de la stăpânul său, ducându-se la Roma. Acolo, în providența divină, s-a întâlnit cu Pavel şi L-a aflat pe Cristos, ca Mântuitor al său. El l-a îndrăgit pe apostol, slujindu-l cu devotament. Dar Pavel ştia că Onisim era sclavul lui Filimon şi ca atare, nu-şi putea permite să-l rețină permanent. Deci, Pavel îl trimite acasă, rugându-l pe Filimon să-l primească pe Onisim înapoi. El se face responsabil pentru ce-i datora Onisim lui Filimon, cerând să i le treacă în contul lui (al lui Pavel). El dorea să-l scape pe sclavul dezertor de pedeapsa severă şi nemiloasă ce-o merita, potrivit legii romane. Pavel e de părere că sclavul nu trebuie să fie singur când va lua contact cu stăpânul său ofensat.

Scrisoarea de față se ocupă de chestiunea sclaviei. Pavel nu cere abolirea sclaviei, ci arată că sclavia nu trebuie să fie niciodată rodul creştinismului. Această minunată scrisoare din partea bătrânului slujitor al lui Dumnezeu, aflat în lanțuri pentru Evanghelie, prefigurează acea perioadă când lanțurile iubirii lui Cristos vor sfărâma lanțurile sclaviei.

Onisim era doar unul dintr-o lume de sclavi, aparținând unui număr relativ mic de stăpâni de sclavi. În anul 300 î.Cr., 21.000 de cetățeni ai Atenei dețineau 400 000 de sclavi. Lucrurile nu erau cu mult diferite, proporțional vorbind, în zilele imperiului roman, în vremea când a fost redactată această epistolă. Romanii erau stăpâni fiecare peste zece până la două sute, ba chiar o mie sau mai mulți de sclavi, care nu aveau nici un fel de drepturi la viață sau libertate!

PAVEL PLEDEAZĂ PENTRU ONISIM (Citiți Filimon 1–25)

Avem, deci, o scrisoare din partea bătrânului Pavel (v. 9). Nu întotdeauna trecerea anilor aduce îmbătrânirea. Însă apostolul îmbătrânise înainte de vreme, datorită muncii, anxietății şi râvnei duhului. El nu avea decât vreo şaizeci de ani, dar era deținut şi, ca atare, apelează la prietenul său, Filimon.

Pavel vorbeşte despre el însuşi ca deținut, iar nu, ca în epistola către Coloseni, cu autoritatea sa de apostol. Scrie cum i-ar scrie un prieten altui prieten. El spune:

Pavel, întemnițat al lui Isus Cristos… către preaiubitul Filimon tovarăşul nostru de lucru. El nu spune aceste lucruri doar pentru a-şi flata prietenii, ci pentru că întotdeauna căuta ce este bun la alții.

Această scrisoare este adresată unui bărbat şi soției sale şi, probabil, unui fiu, aflați la Colose. O mică adunare de creştini se ținea în casa lor. Pavel ne dă un minunat tablou al casei unui creştin din era bisericii primare. Această familie era nucleul acelei biserici din casă şi, fără îndoială, şi alți credincioşi din Colose se adunau aici pentru închinăciune. Una din cauzele decăderii spirituale de astăzi este absența *bisericii din casa ta.* Există biserică în casa ta? Ea începe în jurul altarului familiei.

Pavel întotdeauna îşi începe scrisorile cu laude, afară doar de situațiile în care există un motiv să evite aceasta, ca în cazul Galatenilor. El vorbeşte despre dragoste şi credință, descriind bucuria ce o găseşte în părtăşie. Deşi îl despărțea o mare distanță de prietenul său Filimon, totuşi ajutorul plin de dragoste al acestui om față de alții i-a făcut bine lui Pavel în acea îndepărtată închisoare din Roma. El se roagă pentru creşterea credinței lui Filimon.

Pavel a fost un minunat cercetător al naturii umane. Tabloul în care se prezintă pe el însuşi ca *rob al lui Isus Cristos* (v. 9), bătut şi chinuit, a deschis un izvor de compasiune în inima lui Filimon, când acesta a citit scrisoarea prietenului său. Onisim, al cărui nume înseamnă „profitabil", l-a jefuit pe stăpânul său, fugind în marea metropolă Roma. Nu ştim cum se face, dar şi-a legat soarta de micul grup de creştini din anturajul lui Pavel şi a fost, în cele din urmă, convertit. Pavel îl trimite pe acest tânăr înapoi la stăpânul său, dându-i să ducă o notă personală, prietenoasă. Pavel se delectează cu jocul de cuvinte pe seama semnificației numelui lui Onisim. Astfel, „neprofitabilul" rob va fi de acum „profitabil". Cristos îl face pe un om profitabil altora.

Pregătindu-se să abordeze miezul problemei, Pavel nu face greşeala să spună totul dintr-odată. El presupune că prietenul lui va fi încă supărat pe Onisim, deci Pavel utilizează cuvinte pline de tact. El recunoaşte că în trecut Onisim nu fusese bun de nimic, dar face o aluzie la numele său, sperând ca prin aceasta să-i creeze cititorului o dispoziție favorabilă.

În timp ce vocea lui Filimon tremură de emoție, maica Apfia îşi şterge ochii cu colțul şorțului, iar fiul Arhip îşi drege glasul. Toți trei citesc mai departe scrisoarea. Pavel şi-a spus gluma sa, bazată pe jocul de cuvinte legat de numele lui Onisim, şi frunțile celor trei se descrețesc. În acest timp, Onisim frământă nervos şapca, în spatele uşii, pentru ca o clipă mai târziu să râdă până la urechi, când tensiunea a trecut.

Acțiunea lui Pavel cu privire la Onisim este o ilustrare a lucrării Domnului în favoarea păcătosului. Pavel nu minimalizează păcatul, ci pledează pentru iertare pentru păcătos pe baza propriilor merite în ochii prietenului său, Filimon. Ba mai mult, îşi asumă responsabilitatea pentru datoriile lui Onisim. *Trece-le în contul meu.* Acesta e mesajul Evangheliei. Căci Cristos a purtat păcatele noastre în trupul Său pe cruce. Asta face Cristos – ia locul păcătosului.

MANAGEMENT SOCIAL

Secretul rezolvării problemei pe tema capitalului şi a forței de muncă stă în dragostea lui Cristos, cum nu ne îndoim că va fi existat între Filimon şi Onisim, după ce acesta s-a întors acasă.

Epistola aceasta ne oferă o idee fără echivoc asupra atitudinii creştinismului față de structura socială a lumii. Subiectul epistolei este sclavia, care era o realitate foarte larg răspândită în acea epocă. Dacă sclavia este un rău, de ce nu a spus-o Pavel pe şleau, în loc s-o cocoloşească, aparent, în scrisoarea aceasta adresată stăpânului unui sclav dezertor? Dacă Pavel ar fi făcut din sclavie o dezbatere, ar fi rupt societatea în două. Mai degrabă, el prezintă principiile care vor submina negreşit sclavia, cum s-a şi întâmplat mai târziu. Înfrățirea în Cristos înseamnă mai mult decât emancipare. Creştinismul nu-i eliberează doar pe sclavi, ci-i învață că atât ei, cât şi stăpânii lor sunt una în Cristos.

A înlăturat deja creştinismul sclavia din lume? Aici a început abolirea sclaviei. Această groaznică racilă a fost înfrântă oriunde dragostea frățească a lui Cristos a fost turnată din belşug în lume. Dar mai sunt porțiuni din lume în care se practică sclavia. Uneori este ascuns în spatele altor nume, dar oriunde viețile omeneşti sunt vândute, oriunde se prestează munca forțată, sclavia există. Va fi nevoie de o schimbare a gândirii oamenilor pentru a distruge sclavia. Cristos a venit ca să-i schimbe pe oameni. El ne eliberează de sclavie şi ne trimite să abolim sclavia de orice fel.

Dacă Timotei sau Tihic a aşternut în scris, după dictarea lui Pavel, această scrisoare, Pavel a luat pana şi a scris cu mâna lui, în literele de o şchioapă ale unui om care nu vedea bine: *Eu, Pavel, scriu aceasta cu mâna mea: promit să plătesc înapoi* [*integral*] *– ca să nu spun nimic* [*despre faptul*] *că tu îmi datorezi însăşi viața ta* (Noul Testament Amplificat)!

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: SLUJITORII BISERICII Tit 1:1-9
Luni: DUŞMANII BISERICII Tit 1:10-16
Marți: INFLUENȚA BISERICII Tit 2:1-8
Miercuri: REGULA BISERICII Tit 2:9-15
Joi: FAPTELE BISERICII Tit 3:1-15
Vineri: UN GENTILOM CREŞTIN Filimon 1–7
Sâmbătă: RUGĂMINTEA UNUI ÎNTEMNIȚAT Filimon 8-25

Capitolul 46

Să înțelegem Evrei

Evrei Îl înfățișează pe Isus Cristos, Mijlocitorul nostru la tronul harului

Noi, creştinii, avem ceea ce este mai bun – mai bun în toate privințele. Cuvântul cheie al cărții Evrei este „mai bun". Sintagma se întâlneşte de treisprezece ori.

Sunt cuvinte în această carte care ne ajută s-o înțelegem. Subliniați cu roşu cuvintele „etern" (veşnic), „perfect" (desăvârşit), „o dată", „sânge", „afară", „mai bun", precum şi expresia: „noi avem… de aceea, şi noi", „S-a aşezat" şi „ceresc".

Nu se cunoaşte autorul acestei epistole. Mulți au făcut o seamă de speculații, dar nu există nici o certitudine. Evrei i-a fost atribuită lui Pavel şi deşi mulți pun la îndoială paternitatea lui, există o sumedenie de indicii în favoarea lui.

Cartea aceasta s-a numit „a cincia evanghelie". Astfel, cele patru descriu lucrarea lui Cristos pe pământ; cea de față descrie lucrarea Lui în cer, la dreapta lui Dumnezeu.

În această epistolă sunt etalate gloriile Mântuitorului nostru. Ochii noştri sunt ațintiți asupra lui Isus, *Începătorul şi Desăvârşitorul credinței noastre* (12:2). El este prezentat înaintea noastră *încununat cu slavă şi cu cinste,* în ceruri (2:9).

Această carte a fost scrisă, întâi de toate, creştinilor evrei, probabil de la Ierusalim, care şovăiau în credință. Din pricina batjocurilor aruncate de persecutorii lor, creştinii iudei începeau să creadă că au pierdut totul – altarul, preoții şi jertfele – prin acceptarea creştinismului. Dar apostolul dovedeşte că ei n-au pierdut decât umbra, pentru a li se da substanța (Isus Cristos). Ei subapreciau privilegiile pe care le aveau în Cristos, fiind copleşiți de autocompătimire şi descurajare. Erau chiar în pericol de a renunța la credința lor (5:11,12). Ei începuseră bine (6:10), dar n-au mai progresat (6:11). Viața creştină este ca mersul cu bicicleta – dacă nu pedalezi, cazi. Scriitorul încearcă să-i conducă de la o cunoştință elementară la o înțelegere matură. El îi îndeamnă să fie loiali creştinismului. El le arată superioritatea creştinismului față de iudaism. Scriitorul dorea să-i împiedice de la alunecarea înapoi la ritualurile şi ceremonialurile lor iudaice. Ei au fost îndemnați să lase toate şi să se țină tare de credința şi nădejdea Evangheliei.

Cartea este, în acelaşi timp, o avertizare oportună şi un cuvânt de mângâiere pentru toți, în special în aceste zile când oamenii posedă aşa de puțină instruire în lucrurile lui Cristos, fiind înclinați să se lase îndepărtați de numeroasele capricii şi culte deraiate.

Cartea Evrei se dovedeşte ingenioasă în sfaturile pe care le oferă creştinilor proveniți dintre evrei, ce erau descurajați. Scriitorul le spune tot ce avem în Cristos.

Adesea când faci o călătorie pentru prima dată pe un drum, mergi drept, gândindu-te la greutățile pe care le vei întâmpina şi unde te vor duce acestea. Pare normal lucrul pe care trebuie să-l faci. Întorcându-te pe acelaşi drum, priveşti în jur şi observi mai bine lucrurile. Fă aşa în studierea cărții Evrei. Citeşte până la capăt, nefiind prea îngrijorat de lucrurile pe care nu le înțelegi. Apoi vei putea să revii pe drumul tău, în lectura ta, observând numeroasele fapte presărate de-a lungul drumului. Ai putea să petreci luni de zile în cartea Evrei. Ea prezintă atâtea adevăruri minunate! La prima lectură, vei fi impresionat de un fapt mai presus de toate: anume că Isus Cristos este proeminent pe fiecare filă. Lucrul acesta nu este adevărat în toate celelalte cărți ale Noului Testament. În Fapte, apostolii, ucenicii, iudeii şi păgânii predomină. În Romani, o mare doctrină ne atrage atenția. În celelalte epistole, Biserica, cu problemele ei, este avută în vedere, dar aici este Domnul Isus Însuşi.

Isus Cristos

Mai mare decât profeții 1:1-3
Mai mare decât îngerii 1:4–2:18
Mai mare decât Moise 3:1-19
Mai mare decât Iosua 4:1-16
Mai mare decât Aaron 5:1–10:18

Motivul pentru care scriitorul foloseşte aceste comparații enunțate mai sus este întrucât fiecare din aceştia au deținut un loc de importanță mare în religia iudeilor. Ele au constituit cadrul închinării lor; or, trebuie dovedit că ceva sau Cineva „mai bun“ venise se le ia locul, dacă se dorea ca urmaşii lor să-şi schimbe credința.

Cartea aceasta a fost scrisă pentru a întări credința creştinilor şovăielnici. Principalul argument al lui Pavel este superioritatea lui Cristos față de toți ceilalți.

Cunoaştem noi adevărata deosebire dintre a-L avea pe Cristos ca Mântuitor, pe de o parte, şi ca Preot, pe de alta? Ei bine, această carte răspunde la această întrebare.

Cartea Evrei dovedeşte că nu putem înțelege niciodată Vechiul Testament fără Noul, nici pe Noul fără Vechiul.

SUPERIORITATEA PERSOANEI LUI CRISTOS

(Citiți Evrei 1:1–4:13)

Nicăieri nu este subliniată atât de mult Dumnezeirea şi umanitatea Domnului nostru, ca în Evrei 1 şi 2. Ca Marele nostru Preot, Cristos este în stare să înțeleagă toate nevoile noastre, pentru că este Om desăvârşit. El *poate simți împreună cu noi slăbiciunile noastre.* El este în stare să facă față tuturor nevoilor noastre, pentru că El este Dumnezeu desăvârşit. El *este* în stare.

Propoziția cu care se deschide cartea Evrei (1:1-4) este una din cele mai mărețe din toată Biblia. E din categoria cuvintelor cu care începe Geneza şi Ioan. Îl găsim pe Isus acolo, Dumnezeirea Lui, gloria Lui de Creator, Moştenitor al tuturor lucrurilor, superior tuturor lucrurilor şi Mântuitorul nostru.

Notați tot ce găsiți despre Cristos în Evrei 1 şi 2. Dacă nu ai şti nimic despre

El decât ce ai aflat în aceste două capitole, ai şti mult!

Două adevăruri mari sunt considerate de la sine înțelese – existența lui Dumnezeu şi faptul ce El Se descoperă oamenilor. El S-a descoperit înainte, *în vechime… prin profeți… la sfârşitul acestor zile… prin Fiul.* Biblia consemnează o serie de exemple despre felul cum Dumnezeu îi vorbeşte omului şi-i descoperă voia şi planul Sale. Ce minunat e să-L auzim pe singurul Său Fiu vorbind!

Nu uitați, scrisoarea aceasta a fost scrisă pentru a corecta ideea eronată că creştinii proveniți dintre evrei ar fi pierdut unele lucruri, datorită faptului că au îmbrățişat creştinismul. Epistola aceasta s-a redactat pentru a înlătura această concepție greşită. Creştinismul nu înseamnă „să renunți", ci să „primeşti" cele mai mari daruri ale vieții; de fapt, însăşi Viața, căci Cristos este Viața.

ARGUMENT ÎN FAVOAREA CREŞTINISMULUI

Superioritatea Persoanei lui Cristos

Domnul Isus Cristos este mai mare decât orice lider uman (profeții) (1:1-3).
- El este Fiul lui Dumnezeu.
- El este Moştenitor al tuturor lucrurilor.
- El a creat lumea.
- El este Dumnezeu Însuşi.
- El susține toate lucrurile.
- El ne-a curățit de păcat.
- El S-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu.

Domnul Isus Cristos este mai mare decât îngerii (1:4–2:18).
- El are un nume mai minunat, de Fiu. (1:4,5)
- Îngerii I se închină. (1:6)
- El este Dumnezeul veşnic. (1:7-12)
- Tronul Său dăinuieşte în veci de veci. (1:8)
- El este Stăpânitorul veacurilor care vor veni. (1:11-13)

Domnul Isus Cristos este mai mare decât Moise (3:1-19).
- Moise a fost un slujitor credincios.
- Cristos este Fiul peste propria casă.

Domnul Isus Cristos este mai mare decât Iosua (4:1-16).

Iosua a fost un mare conducător. El i-a condus pe evrei în țara promisă, dar nu i-a condus pe oameni la odihnă. Ceea ce nu a reuşit el să facă, a realizat Fiul. Isus este mai mare, deoarece numai El dăruieşte odihna adevărată.

Este bine să notăm că îngerii şi duhurile oamenilor (ale celor care mor) nu sunt totuna. Viața umană este un ordin diferit al creației decât îngerii. Noi nu devenim îngeri când murim. Îngerii sunt o creație separată a lui Dumnezeu. Ei sunt acum şi întotdeauna vor fi, în ceruri, slujitorii noştri (1:14). Îngerii se închină lui Cristos, cum facem şi noi.

Când Dumnezeu a dorit să-l salveze pe om de păcatul său, El n-a trimis un înger, ci pe Fiul Său. Dumnezeu n-a venit sub chipul unui înger, ci sub al unui

om. El a devenit Om, ca să-l răscumpere pe om. El a suferit ca om şi a murit ca om, pentru ca să poată fi Răscumpărătorul nostru (2:10). Isus a gustat amărăciunea morții pentru noi, pentru ca să-l dezarmeze pe diavolul, care deține puterea morții. El a ieşit din mormânt cu cheile iadului şi ale morții; diavolul nu mai poate să ne închidă pe niciunul dintre noi în moarte.

AȚINTIȚI-VĂ PRIVIRILE LA ISUS

Aceasta este slăbiciunea noastră. Noi ne uităm la noi înşine şi la slăbiciunea noastră. Dar trebuie să ne ațintim privirile la El (3:1). Aceasta e lumea astronomului. Îndreaptă-ți telescopul spre ceruri şi priveşte la El.

Mulți creştini proveniți dintre evrei nu aveau o înțelegere clară cu privire la lucrarea lui Cristos pe pământ. El credeau că El a venit să aplice legile date de Moise. Asta era interpretarea lor. Dar Cristos este El Însuşi Dătător de lege! Vechiul sistem al legii lui Moise a fost imperfect şi slab (7:11,18). Îşi servise scopul. Acum Cristos are „o cale mai bună". Cristos este deasupra lui Moise. Moise a fost doar un slujitor; Cristos este un Fiu, Stăpânul, în propria Lui casă. El este Moştenitorul (3:6).

Canaanul, țara care curge cu lapte şi miere, a fost țara promisă, în care Iosua i-a condus pe copiii lui Israel. Dar aceasta nu este decât un tablou al odihnei credinței în Dumnezeu Însuşi, de care orice credincios trebuie să se bucure. Sfântul Augustin a spus că nici un suflet nu găseşte odihnă, până ce n-o găseşte în Dumnezeu. Iosua n-a putut să-i conducă pe copiii lui Israel la această odihnă şi încredere desăvârşită în Dumnezeu, dar Isus a făcut aceasta. Încetează eforturile proprii şi predă-te cu totul lui Cristos (4:10). Încrede-te în Isus ca în Iosua al tău şi „intră" în țara promisiunii Lui. Încetează să te mai frământi şi pune toate în mâna Lui. (Citeşte Psalmul 37:5.)

Două avertismente mari

Avertismentul 1. Luați seama să nu neglijați o mântuire aşa de mare ca cea care ni s-a oferit, nu de către îngeri, ci de către Domnul Însuşi. Luați seama la ce spune Fiul (2:1-4).

Avertismentul 2. Luați seama să nu vă îndepărtați de Dumnezeul cel viu (3:12).

Evrei 4:12 ne arată puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Lasă-te căutat şi cercetat de Cuvânt! Lasă Cuvântul lui Dumnezeu să aibă locul ce i se cuvine în viața ta. El cerne fiecare motiv, dorință şi scop al vieții tale, ajutându-te să le cântăreşti. Cristos este Cuvântul viu al lui Dumnezeu. El este viu şi puternic, atotînțelept şi atotştiitor.

SUPERIORITATEA PREOȚIEI LUI CRISTOS

(Citiți Evrei 4:14–10:18)

Aici începe tema principală. *Acum punctul principal a ceea ce vrem să spunem*

este acesta: Noi avem un asemenea Mare Preot (Noul Testament Amplificat). Cristos a fost comparat cu toți ceilalți: cu profeții, cu îngerii, cu Moise şi cu Iosua, dar cea mai importantă comparație este cu marele preot Aaron. Scriitorul arată că preoția lui Cristos este mai mare decât preoția legii levitice.

Punctul central în această carte este preoția şi jertfa eternă a lui Cristos, care a fost de ajuns pentru păcatul lumii. Epistola subliniază importanța supremă şi puterea sângelui lui Cristos, în obținerea răscumpărării pentru noi. El ne-a curățit de păcatele noastre şi a deschis cale liberă în sanctuarul ceresc, chiar la tronul lui Dumnezeu.

Cristos este El Însuşi preot. Ascultați Cuvântul: *Astfel, fiindcă avem un Mare Preot atât de măreț, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să ținem cu tărie mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să nu poată simți împreună cu noi slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de tronul harului, ca să primim îndurare şi să găsim har, care să ne ajute la vreme de nevoie* (4:14-16).

Isus Cristos nu numai că a avut calificările unui preot ca Aaron, marele preot pământesc, dar El este Mare Preot în veci, după rânduiala preoției eternului Melchisedec, pentru că această preoție este continuă şi nu va lua sfârşit niciodată. Preoția aaronică nu-i putea face pe oameni desăvârşiți, deoarece preoții înşişi erau păcătoşi, dar Cristos este etern şi fără păcat.

PREOȚIA LUI CRISTOS
ca a lui Melchisedec–Geneza 14

O preoție regală–

Ambii au fost regi ai păcii şi neprihănirii.

A fost universală–

Nu numai pentru iudei.

N-a fost de obârşie omenească–

„Fără tată sau mamă".

N-a avut succesor–

Când Melchisedec a plecat, nici unul nu i-a luat locul. Deci Cristos este un preot pe veci.

Să găsim un alt fapt important aici. Nicăieri în Noul Testament lucrătorii creştini de la amvon nu sunt numiți „preoți", decât cu referire la toți creştinii, care sunt numiți „preoți" (I Pet. 2:9). Am învățat din epistolele lui Pavel că slujitorii creştini sunt numiți învățători şi păstori.

În această epistolă sunt prezentate splendorile Mântuitorului nostru. De trei ori întâlnim expresia „mai bun" în legătură cu Marele nostru Preot.

CRISTOS ESTE PREOT

Al unui legământ mai bun (8:13)

Un legământ mai bun, întrucât se bazează pe promisiuni mai bune. Aceste promisiuni sunt scrise în inimă, nu pe tăblii de piatră (8:10).

Al unui cort (tabernacol) mai bun (9:1-12)

Cristos oficiază în ceruri. Tabernacolul era din lumea aceasta. Marele preot intra în sfânta sfintelor o dată pe an, dar Cristos a intrat în sanctuarul ceresc „o dată pentru totdeauna".

Al unei jertfe mai bune (10:18)

El Însuşi este jertfa. El S-a adus pe Sine ca miel fără cusur, ca să ne curățească. Jertfele din Vechiul Testament erau viței şi capre. Ele nu puteau îndepărta păcatul. Ele erau doar umbra. Dar această Jertfă a trebuit să fie adusă doar o singură dată.

Cristos este numit Marele nostru Preot. Ce înseamnă aceasta? Suntem învățați foarte clar în Cuvânt că păcatul ne-a separat de Dumnezeu. Nici un păcătos nu se poate apropia de Dumnezeu. Calea a fost barată. În Vechiul Testament, un reprezentant, marele preot, pe care Dumnezeu îl numea, putea să vină în prezența lui Dumnezeu doar o dată pe an, după ce aducea, mai întâi, jertfă pentru păcatele poporului. El trebuia să aducă sângele viței lor şi al țapilor nu numai pentru păcatele poporului, dar şi pentru propriile păcate, căci şi el era păcătos. Apoi el mergea în locul sfânt, şi de acolo în sfânta sfintelor, unde se odihnea chivotul legământului. Aici era capacul îndurării şi aici Dumnezeu îl întâlnea pe om, prin mijlocitorul, care era marele preot.

Cum putem să ne apropiem de Dumnezeu astăzi? Cristos a făcut acest lucru posibil. El este Marele nostru Preot, reprezentantul nostru înaintea Tatălui. El a intrat în sanctuarul ceresc, în prezența lui Dumnezeu, purtând sângele propriei Sale jertfe, ca să ne curățească de păcatele noastre şi să ne dea mântuire veşnică. Sângele Său a trebuit să fie vărsat, căci *fără vărsare de sânge nu este iertare* (9:22). *El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, s-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu* (10:12). *S-a sfârşit,* a spus El pe cruce. Toată lucrarea Lui de răscumpărare a fost terminată; de aceea, Îl vedem stând. Găsim această imagine a lui Cristos adesea în Evrei.

Marele nostru Preot este la dreapta Tatălui chiar în această clipă, mijlocind pentru tine şi pentru mine (7:25; 8:1; 10:12). El S-a dus *ca să se înfățişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu* (9:24). De aceea, putem avea îndrăzneală să intrăm în sfânta sfintelor, prin sângele lui Isus, printr-o cale nouă şi vie (10:19,20). Foloseşte-te de acest privilegiu glorios!

PRINCIPALELE ARĂTĂRI ALE LUI CRISTOS

În Evrei 9, se remarcă cele trei arătări ale Domnului nostru:

În trecut–

Pe cruce–*acum, la sfârşitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa* (9:26).

În prezent–

La dreapta tronului–*ca să Se înfățişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu* (9:24).

În viitor–

Pe norii slavei–*Se va arăta a doua oară… ca să aducă mântuire celor care Îl aşteaptă* (9:28).

CRISTOS–O JERTFĂ MAI BUNĂ

Cristos S-a oferit pe Sine ca jertfă, un miel fără pată sau cusur. Preotul oferea viețile viței şi ale țapilor, dar ei nu puteau ridica păcatul. Pe când, această Jertfă mai bună a trebuit să fie adusă doar o singură dată, pentru toți (10:10-18).

Întrucât Cristos a deschis această cale nouă şi vie în prezența Tatălui, să venim cu îndrăzneală la tronul harului. Problema păcatului a fost rezolvată pe veci.

Nu doar să ne apropiem de tronul harului, ci să nu neglijăm *strângerea noastră laolaltă* (10:25). Nu e nimic ca părtăşia creştină care să ne facă să creştem. D.L. Moody a vizitat o femeie care se răcise în viața ei creştină. Ea a spus că n-a putut să vină la biserică, dar altfel ea nu înțelegea ce s-a întâmplat de nu mai era sensibilă la lucrurile spirituale. Fără să spună un cuvânt, Moody s-a ridicat şi a scos un cărbune din vatră şi l-a aşezat pe plită. În câteva clipe, cărbunele a încetat să mai dogorască, stingându-se treptat. „Înțeleg acum", a spus ea. Nu poți să dogoreşti în viața ta creştină, de unul singur. Ai nevoie de căldura părtăşiei tale cu alți creştini. Aceasta este o poruncă pentru noi.

SUPERIORITATEA VIEȚII LUI CRISTOS

(Citiți Evrei 10:19–13:25)

De acum încolo, scriitorul ne spune ce fel de viață trebuie să trăim, din pricina lucrării lui Cristos ca Mare Preot pentru noi. Ştim că este la dreapta lui Dumnezeu şi că *trăieşte pururea ca să mijlocească pentru noi.*

După ce L-a primit cineva pe Cristos, există diferite nivele de trăire creştină. Unii creştini trăiesc la subsolul experienței creştine, abia înăuntrul clădirii, dar acolo unde este întuneric, posomorât şi sumbru. Alții trăiesc la parter. Ei trec de la lucrurile începătoare. Da, câteva raze de soare pătrund, dar perspectiva lor de viitor este în funcție de împrejurările din jurul lor. Şi mai sunt alții care trăiesc mai sus. Lumina soarelui şi căldura învăluie toate camerele. Zgomotele şi atracțiile lumii nu-i tulbură. Aerul este curat. Privirea este ațintită spre cerul albastru şi munții din depărtare. Aceştia trăiesc deasupra lumii, ascunşi cu Cristos în Dumnezeu. Or, tocmai în domeniul acesta înălțător vrea Dumnezeu să trăim în permanență.

Să privim acum la câțiva bărbați şi femei ai lui Dumnezeu, ale căror nume sunt date în Evrei 11, care au privit animați de aceste gânduri înălțătoare. Duhul Sfânt ne spune că secretul fiecărei vieți este credința; totuşi, nu este atât de mult credința lor, cât faptul că s-au bizuit pe Dumnezeu, care rămâne totdeauna credincios.

O CREDINȚĂ LUCRĂTOARE

Secretul trăirii creştine este, pur şi simplu, să-L lăsăm pe Cristos să ne împlinească nevoile. Unii spun: „Eu nu am credință; nu pot crede". Şi totuşi, în

permanență ne punem credința în semenii noştri. De exemplu, vrei să mergi la New York de la San Francisco. Îți cumperi bilet şi te urci în avion. Pe parcursul călătoriei, un pilot va călăuzi nava la bordul căreia zbori. Fără să-l vezi sau să-i cunoşti priceperea, tu te încrezi cu viața ta în el. Credința nu este altceva decât să te încrezi în Dumnezeu, să crezi în El. Nu este nimic tainic despre credință. Este un simplu act al voinței. Fie vei crede pe Dumnezeu, fie nu-L vei crede. Noi decidem. Este simplu, cum ai răsuci comutatorul de iluminat. Nu este un lucru greu sau misterios sau încurcat de făcut. Dar urmarea? Lumină şi putere! Când ne decidem să credem în Dumnezeu în mod absolut, atunci viața şi puterea supranaturală pătrund în viața noastră. În noi se petrece un miracol. Unul din rezultatele practice ale credinței este că îi face pe oameni din slabi puternici (11:34).

A trăi în Galeria de onoare a Credinței pe veci trebuie să facem două lucruri: Mai întâi, ca oricine care intră într-o competiție, trebuie „să dăm la o parte orice piedică". Predă-I totul lui Cristos. În al doilea rând, noi trebuie să credem că Isus este vrednic de încredere. Când am făcut lucrul acesta, am renunțat la păcatul, care lesne ne înfăşoară – căci acesta este păcatul necredinței. Renunțăm la acel păcat „privind la Isus".

Nu există decât un fel de ființă umană pe lumea aceasta care poate să-I fie plăcută lui Dumnezeu. Care este aceasta? (Evr. 11:6) Nu ceea ce facem noi pentru Dumnezeu, ci ceea ce face Dumnezeu pentru noi imprimă vieții tărie şi putere. Mărețul nostru Dumnezeu, mai degrabă decât credința noastră măreață – la asta trebuie să ne gândim cel mai mult. Este la modă să fim sceptici, iar nu siguri cu privire la faptele mărețe ale lui Dumnezeu, Cristos şi mântuirea Sa. Nu uitați: asta nu poate să-I placă lui Dumnezeu.

În engleză, inițialele cuvântului CREDINȚĂ („Faith") înseamnă:

Forsaking
All,
I
Take
Him

[Uitând totul, eu Îl iau pe El].

Cristos este credința care aduce mântuire.

Din pricina marii cete de martori, care ne privesc de la peluza din cer, să alergăm cursa vieții pe care ne-a aşezat-o Dumnezeu înainte! Cum ar proceda orice atlet, când se pregăteşte pentru cursă, să dăm la o parte orice obicei păcătos şi orice lucru care ne-ar împiedeca (12:1,2).

Să alergăm cursa vieții…

Să avem răbdare 12:1
Să suferim mustrarea 12:11
Să urmărim pacea şi curăția inimii 12:14
Privind întotdeauna la Isus, autorul şi desăvârşitorul credinței noastre.

O viață plăcută în ochii Lui o va face posibilă Domnul Însuşi.

Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veşnic, L-a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârşiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui şi să lucreze în noi ceea ce-I este plăcut, prin Isus Cristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin (Evrei 13:20,21).

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: CRISTOS ESTE SUPERIOR PROFEȚILOR ŞI ÎNGERILOR Evrei 1:1-14
Luni: CRISTOS ESTE SUPERIOR LUI MOISE Evrei 3:1-19
Marți: CRISTOS ESTE SUPERIOR LUI AARON Evrei 5:1-14
Miercuri: CRISTOS ESTE SUPERIOR LEGĂMINTELOR Evrei 8:1-13
Joi: ISPĂŞIREA SUPERIOARĂ A LUI CRISTOS Evrei 10:1-25
Vineri: VIAȚA DE CREDINȚĂ SUPERIOARĂ A LUI CRISTOS Evrei 11:1-40
Sâmbătă: PRIVILEGIILE SUPERIOARE ALE LUI CRISTOS Evrei 12:1–13:25

Capitolul 47

Să înțelegem Iacov

Iacov Îl înfățișează pe Isus Cristos, Modelul nostru

Legea lui Cristos pentru viața zilnică se găseşte în cuvântul „împlinitori". *Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înşelându-vă singuri* (1:22).

Autorul cărții este, fără îndoială, Iacov, fratele Domnului nostru. Pe drept cuvânt, el poate fi numit „apostolul practic". El reprezintă eficiența şi consecvența în viață şi conduită.

Există trei bărbați cu numele de Iacov în Noul Testament – fiul lui Zebedei, fiul lui Alfeu şi Iacov cel Mare, fratele Domnului nostru. Deşi Iacov se referă la fratele său Isus numai de două ori, o face în modul cel mai respectuos. Deşi L-a cunoscut atât de bine, nu şi-a permis nici o familiaritate, căci L-a numit Domn şi Cristos. El Îl asociază pe fratele lui cu Dumnezeu, într-o relație care presupune egalitate cu Cel Atotputernic. Or, dacă Isus nu ar fi Dumnezeirea, asta ar însemna blasfemie.

ÎNDRUMĂTOR PENTRU RELIGIA DE FIECARE ZI

Cartea Iacov este cea mai practică dintre toate epistolele; a fost numită „un ghid practic pentru viața şi conduita creştină". Este cartea Proverbe a Noului Testament. Este plină de precepte morale. În ea găsim enunțată etica creştinismului. Cartea conține o mulțime de figuri de stil şi metafore. Este de-a dreptul dramatică în stilul ei. Obligă la gândire profundă. Evrei prezintă doctrină; Iacov prezintă fapte. Acestea merg mână în mână în creştinismul vital. Nu există conflict între Pavel şi Iacov. Doar o lectură superficială a acestora va aduce această acuzație. Pavel spune: „Primeşte Evanghelia". Iacov spune: „Extrage din ea". Pavel spune: Cristos este în ceruri, stabilind neprihănirea noastră. Iacov L-a văzut pe pământ, spunându-ne să fim desăvârşiți, după cum şi Tatăl Său din ceruri este desăvârşit.

Pavel insistă asupra sursei credinței noastre. Iacov ne spune despre rodul credinței noastre. Unul aşează temeliile în Cristos; celălalt clădeşte suprastructura. Cristos este atât „autorul", cât şi „desăvârşitorul" credinței noastre. Nu numai să crezi aceasta, dar s-o şi trăieşti! Dar, deşi Pavel pune mare accent pe îndreptățirea prin credință, am observat în epistolele sale, în special în Tit, că el pune un mare accent şi pe fapte bune. Este un fapt uimitor că în timp ce Pavel foloseşte expresia *bogați în fapte bune* (I Tim. 6:18), Iacov foloseşte *bogați în credință* (2:5). De asemenea, este bine să notăm că atunci când Iacov pare să vorbească uşor despre credință, el are în vedere o concepție pur intelectuală, iar nu o „credință mântuitoare", care e atât de esențială. Iacov preamăreşte credința. El spune că încercarea

ei lucrează răbdare. Epistola începe şi se termină cu un puternic îndemn la rugăciune (1:6; 5:14-18). El condamnă doar credința falsă, care nu produce fapte.

Iacov se numeşte „rob al lui Isus Cristos". El acceptă cu mândrie titlul acesta, ca o descriere a relației sale cu Isus. Asta denotă o adevărată smerenie, întrucât Iacov nicăieri nu se referă la relația sa pământească cu Domnul Isus Cristos, de frate.

Iacov menționează numele lui Dumnezeu de şaptesprezece ori, dar pomeneşte numele lui Isus numai de două ori. Iacov fusese un înverşunat oponent al lui Isus şi al afirmațiilor Sale înainte de moartea Sa, dar după înviere el a fost convertit printr-o întrevedere specială şi particulară cu Domnul înviat (I Cor. 15:7). Asta dă valoare mărturiei lui Iacov cu privire la Dumnezeirea Domnului nostru. Imediat el a devenit un om al rugăciunii şi a fost făcut episcop al bisericii din Ierusalim (Fapte 15:13-21). Lucrarea vieții sale a fost să-i câştige pe iudei şi să-i ajute să înțeleagă creştinismul. La sfârşit, a fost ucis de către iudei, în anul 62 d.Cr. Ni se spune că, probabil, a fost urcat cu forța pe acoperişul templului, poruncindu-i-se de către marele preot şi conducători să aducă blasfemie numelui lui Cristos. El, mai degrabă, a proclamat cu îndrăzneală faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Prin urmare, Iacov a fost aruncat de pe acoperiş, murind pe loc.

Iacov spune că epistola sa este scrisă *celor douăsprezece seminții care sunt împrăştiate printre națiuni,* către cei care trăiau în afara hotarelor țării sfinte. Atunci, nu erau seminții pierdute, întrucât el le adresează scrisoarea sa; iar locația lor era binecunoscută la data respectivă. Ca epistola către Evrei, Iacov este adresată creştinilor proveniți dintre iudei. Iudeii cărora le-a scris Iacov nu au încetat să fie iudei, deşi au îmbrățişat creştinismul. Mulți dintre ei se convertiseră în ziua de Rusalii, aducând acasă numai o înțelegere parțială a creştinismului. În entuziasmul lor de a-L fi găsit pe adevăratul Mesia, ei au neglijat harurile şi virtuțile care însoțesc viața creştină. Ei propovăduiau că tot ce era necesar pentru a avea mântuire era să crezi că Isus este adevăratul Mesia şi Salvatorul. Ei erau în mare pericol de a fi descurajați în viața lor creştină de persecuțiile la care erau supuşi de către proprii lor concetățeni.

VICTORIA CREDINȚEI ASUPRA ISPITEI (Citiți Iacov 1:1-21)

După un salut cât se poate de scurt, Iacov se lansează direct în subiectul său. Dându-şi seama că aceşti creştini proveniți dintre iudei, răspândiți pretutindeni în afara Palestinei, treceau printr-o mare încercare a credinței lor, el începe prin a le spune cum să înfrunte ispita, încercând să-i încurajeze şi să-i mângâie.

Aritmetica spirituală este valoroasă. Aritmetica Bibliei este importantă şi nici unul din noi nu ne putem permite s-o ignorăm. Iacov îi îndeamnă pe creştini să „numere". *Să socotiți ca o mare bucurie ori de câte ori treceți prin felurite ispite* (1:2). De obicei, noi socotim o bucurie când scăpăm de necaz şi ispite. Dar ar trebui să privim punerea noastră la probă ca pe o minunată oportunitate de a ne dovedi credința, după cum un fabricant de automobile ştie că cea mai bună dovadă a valorii maşinii constă în proba de teren. Trebuie să considerăm proba ca pe o

bucurie, nu pentru că încercarea ar fi plăcută în sine, ci pentru ceea ce realizează ea. Cu alte cuvinte, foloseşte-te de încercările prin care treci. Care este scopul încercării? Dumnezeu face din încercările noastre instrumentul binecuvântării (1:3). Prea adesea încercările noastre produc nerăbdare, dar Dumnezeu va da har ca adevăratul scop se fie realizat. Răbdarea este mai necesară decât orice altceva în viața noastră de credință. Noi uităm că timpul nu înseamnă nimic la Dumnezeu, căci la El o mie de ani sunt ca o zi, şi o zi ca o mie de ani. Scopul lui Cristos în viețile noastre este ca noi să fim desăvârşiți şi deplini, neducând lipsă de nimic.

Să fim atenți să nu dăm vina pe ispită. Citiți 1:14 cu atenție. Testările de caracter vin de la Dumnezeu (Geneza 22:1), dar ispitirile la rău niciodată nu vin de la Dumnezeu, ci de la vrăjmaşul, prin natura noastră stricată (1:13); se face apel de a împlini o dorință justă într-un mod nejust (1:14). În loc să vină lucruri greşite de la Dumnezeu, constatăm că numai daruri bune şi desăvârşite se pogoară de sus, de la Părintele luminilor, în care nu este schimbare (1:17). Dumnezeul nostru este un Dumnezeu căruia îi face plăcere să dăruiască. Alexandru cel Mare i-a spus unui supus, ce era copleşit de generozitatea sa: „Eu dau ca un rege!“ Tatăl nostru din cer ne dă ca un Dumnezeu nemărginit.

CUM SĂ FII ÎNȚELEPT

Este greu să te porți înțelept, dar înțelepciunea lui Dumnezeu te va ajuta s-o faci. Adună toată învățătura despre înțelepciune din această scurtă epistolă. Roagă-te pentru înțelepciune, să te porți înțelept când eşti încercat. Când ți se face o nedreptate sau eşti insultat, roagă-L pe Dumnezeu cum trebuie să acționezi. *Dacă vreunuia din voi îi lipseşte înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără reproşuri, şi i se va da* (1:5). Ce tristă nevoie! La ce încurcături ne poate conduce o asemenea lipsă! Spune oare Iacov: „Dacă îți lipseşte înțelepciune, stai jos şi gândeşte sau studiază“? O, nu! Ci el spune că înțelepciunea de care avem nevoie este de sus.

Ți-a trecut vreodată prin minte să-I mulțumeşti lui Dumnezeu pentru ispite? Te gândeşti tu la ispite ca la binecuvântări? Da, Iacov spune: *Socotiți-le toate ca o bucurie când cădeți în diferite ispite* (1:2). Le consideri tu astfel? Apoi el adaugă: *Binecuvântat să fie omul care îndură ispita* (1:12). Ce lipsit de şira spinării şi slab ai fi, dacă n-ai fi ispitit! Fără valoare este caracterul ce nu cunoaşte încercare. În schimb, este bucurie în biruință. Nu este satisfacție mai mare decât să ştim că ne-am împotrivit ispitei, că i-am rezistat victorioşi.

Iacov începe şi se sfârşeşte cu rugăciune (1:5-8; 5:13-18). Rugăciunea este unul dintre subiectele cel mai uşor de discutat, dar cel mai greu de practicat. Fă o listă cu tot ce ai găsit pe tema rugăciunii în această epistolă. Dar despre practica lui Iacov ce putem spune? Potrivit tradiției, la moartea sa au descoperit că genunchii i se întăriseră ca la o cămilă, în urma rugăciunilor permanente pe care obişnuia să le rostească.

CREDINȚA SE ARATĂ ÎN ACȚIUNILE NOASTRE

(Citiți Iacov 1:11–2:26)

Nu fiți doar ascultători ai Cuvântului lui Dumnezeu, ci şi împlinitori. La ce i-ar folosi unui om să spună că are credință, dacă nu dovedeşte aceasta prin acțiunile sale? Nu trebuie să ne mulțumim doar să auzim, ci trebuie să mergem mai departe, trecând la faptă (1:22). Cine aude şi nu făptuieşte se aseamănă cu o persoană care se priveşte într-o oglindă şi, după ce pleacă, uită cum era (1:24).

Fă acest experiment, ca să dovedeşti adevărul afirmației de mai sus. Priveşte într-o oglindă, şi apoi întoarce-te. Închide ochii şi încearcă să-ți aminteşti cum arăți. Nu poți să-ți imaginezi cum arătai. Acum încearcă să-şi aminteşti cum arată prietenul tău cel mai bun. Este uşor să-ți aduci aminte cum arată o altă față, nu însă şi pe a ta. De aceea spune Iacov că trebuie să privim încontinuu în oglinda Cuvântului lui Dumnezeu, ca să ne amintim cum arătăm, ca să descoperim păcatul din viața noastră. Cine se uită cu atenție în Scripturi şi le pune în practică va fi binecuvântat în ceea ce va face. Dacă cineva crede că este religios, dar nu-şi controlează limba, religia acestui om este în zadar. Religia ce nu influențează limba nu este adevărată sau vitală. O limbă nestăpânită la un creştin este un lucru groaznic! Păzeşte-ți limba! Stăpâneşte-ți nervii. Căci este periculos. Când eşti pus la încercare, fii încet la vorbire. Închide curentul de aer de la sobă, şi focul se va stinge (1:26).

CE VOM FACE CU CUVÂNTUL?

Să-l primim 1:21
Să-l auzim 1:23
Să-l împlinim 1:22
Să-l cercetăm. 1:25

FAPTELE SUNT REZULTATELE

Faptele nu ne mântuiesc, ci ele sunt o dovadă destul de bună că suntem mântuiți. *Adevărat vă spun că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut* (Matei 25:40) nu este un text de mântuire, un semn al acesteia. Ceea ce a făcut El este că ne-a mântuit; ceea ce am făcut noi este dovada că am fost mântuiți. Păstrează credința şi faptele la locul lor.

Din pricina tuturor acestor lucruri, Iacov spune, de fapt: „Credința pe care o ai este credința pe care o arăți". *Religia curată şi neîntinată înaintea lui Dumnezeu Tatăl nostru este să vizităm pe orfani şi pe văduve, în necazurile lor, şi să ne păzim nepătați de lume* (1:27).

Creştinismul este o frăție care „nu caută la fața omului" (2:1-4).

Cum nesocoteşte lumea de azi porunca lui Iacov de a nu face deosebire între oameni! Lumea se pleacă în fața oamenilor puternici şi bogați, disprețuindu-i pe cei săraci. Un creştin nu trebuie să dea dovadă de parțialitate față de cel bogat şi suspus. Iacov ne spune, dar se pare că banii şi onoarea sunt singurele lucruri la care se închină oamenii astăzi. Favoritismul nu este numai o încălcare a bunelor maniere

şi un dispreț la adresa celor săraci, dar este un păcat să te închini la cei de rang înalt, insultându-i pe cei săraci. Făcând aceasta, călcăm legea lui Dumnezeu. *Să-ți iubeşti aproapele ca pe tine însuți.* Aceasta este legea dragostei, o lege împărătească (2:8). Ea vine din Împărăția cerurilor. Noi nu trebuie doar să admirăm şi să-i respectăm pe alții, ci şi să-i iubim ca pe noi înşine (2:1-13).

CE ESTE PĂCATUL?

A nu asculta de legea lui Dumnezeu este păcat. Este uman a trece cu vederea peste păcat. O fetiță, scuzându-se pentru ce a făcut, a zis: „Eu n-am spart porunca; doar am crăpat-o" [joc de cuvinte: *break* „a sparge" dar şi „a călca", n.tr.]. Iacov spune că oricine împlineşte toată legea, dar face o singură greşeală, se face vinovat de tot (2:10,11). Este un călcător de lege. Dacă un om este adus la tribunal pentru că a călcat o lege a circulației, el nu va încerca să invoce în apărarea sa faptul că a respectat pe toate celelalte. Pe judecător nu-l interesează decât faptul că el a călcat legea de care este acuzat. Asta îl clasifică drept un călcător ale legii. S-ar putea să avem un lănțişor foarte frumos, dar de ce folos este el, dacă o verigă este stricată? Tot lănțişorul a devenit nefolositor.

Este clar că păcatul despre care se vorbeşte aici este menționat în 2:9 – „respectul pentru alții".

Credința care nu se exprimă prin fapte nu valorează nimic. Credința e pusă în evidență de ceea ce facem. Ce rost are ca cineva să spună că are credință, dacă nu dovedeşte aceasta prin faptele sale? După cum trupul este mort fără duh, tot aşa credința este moartă fără fapte (2:17).

Te-a captivat vreodată expresia: „prietenul lui Dumnezeu"? E clar că Dumnezeu a avut nevoie de un prieten. În Avraam a găsit prietenia pe care a dorit-o. Ce este esențial pentru a deveni un prieten al lui Dumnezeu? (Vezi 2:23.)

CREDINȚA SE ARATĂ ÎN CUVINTELE NOASTRE (Citeşte Iacov 3:1-18)

Vorbirea noastră descoperă ce suntem şi ai cui suntem. Ea exprimă personalitatea mai mult decât orice. Oricine reuşeşte să-şi stăpânească limba, spune Iacov, este un om desăvârşit (3:2). Dacă a învățat să-şi stăpânească limba, restul este uşor. Este în stare să stăpânească întreaga natură. După cum reuşim să stăpânim un cal nărăvaş, printr-o mână energică pe căpăstru, tot aşa mâna Omului, Cristos Isus, poate apuca şi folosi energic frâul şi zăbala limbii noastre. Limba, deşi mică, este foarte puternică. Ea poate stabili cursul vieții umane.

Amintiți-vă că aceeaşi limbă poate fi folosită pentru a mărturisi pentru Cristos şi a lăuda numele Său cel sfânt. Este instrumentul de care Se foloseşte Duhul Sfânt să-L preamărească pe Domnul (3:9,10). Nu trebuie să-L lăudăm pe Dumnezeu, dar să-i blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după chipul Său! Cuvinte pline de cruzime au nenorocit familii, au distrus prietenii, au dezbinat biserici şi au aruncat în ruină şi disperare milioane de oameni. Sunt atâția care-şi zic creştini, dar care nu par să facă nici cel mai mic efort de a-şi stăpâni limba.

CREDINȚA ARĂTATĂ ÎN CURĂȚIA DE CARACTER

(Citiți Iacov 4:1-17)

Diavolul a organizat sistemul lumii acesteia pe baza principiilor opuse lui Dumnezeu de orice fel. Astfel, există principii de forță, lăcomie, ambiție, egoism şi plăcere. Credinciosul ar trebui să fie răstignit față de lumea aceasta (Gal. 6:14). Ar trebui să contăm pe plăcerile ei efemere, onorurile sale, comorile sale ca pe ceva de mică valoare, rămânând indiferenți în fața atracțiilor sale. Lumea este acel sistem al lucrurilor din jurul nostru, sau acel spirit dinăuntrul nostru, care este orb şi mut față de valoarea lucrurilor spirituale şi nu se sinchiseşte deloc să facă voia lui Dumnezeu. Fiindcă noi trăim în lume, înconjurați de toate atracțiile ei şi de lucrurile necesare traiului nostru zilnic, trebuie să veghem foarte atent să păstrăm afecțiunile noastre deasupra liniei de hotar a acestei lumi (4:4).

Oamenii întreabă mereu: „Cum putem pune capăt războiului?“ Dar Iacov se întoarce mult înapoi şi ne spune care sunt cauzele războiului. O cauză a celor mai multe războaie care au făcut ravagii în lume a fost dorința câte unei națiuni de a obține ceea ce nu-i aparținea. Aceasta a fost întotdeauna cauza certurilor dintre indivizi. Egoismul stă la rădăcina tuturor acestora. Apoi oamenii au uitat să se roage, iar dacă se roagă totuşi, o fac din motive greşite, ca să cheltuiască ce au agonisit pentru ei înşişi, în loc să-L slăvească pe Dumnezeu cu viețile lor (4:1-3). Dumnezeu promite că va răspunde la rugăciune, dar El nu va da celor care consumă pentru plăcerea lor. Este îndeobşte obişnuit să vedem creştini lumeşti rugându-se din motive pur egoiste. De atâtea ori îi auzim pe oameni spunând: „Eu nu cred în rugăciune. M-am rugat pentru un automobil, şi Dumnezeu nu mi l-a dat“; sau „Soțul meu a fost bolnav, iar eu m-am rugat ca Dumnezeu să-l însănătoşească şi, când colo, el a murit“. În fiecare caz răspunsul ar fi putut uşor să îndepărteze şi mai mult persoana respectivă de Dumnezeu. Automobilul ar fi fost folosit pentru a-l transporta la plajă, iar nu la biserică. Cercul familiei, de-acum refăcut, ar fi putut s-o facă pe soție să-şi găsească bucuria în soțul ei, mai degrabă decât în Domnul ei.

AHTIAȚI DUPĂ PLĂCERE

De patru ori întâlnim cuvântul „poftă“ în primele cinci versete din Iacov 4. Dr. Jowett defineşte aceasta ca „ceva care abureşte ferestrele sufletului şi umbreşte vederea noastră“. Cuvântul acesta „poftă“ poate fi tradus şi prin „plăceri“. Asta ne ajută să dăm sens acestor versete şi să găsim cheia învățăturii pe care o conține.

Complacerea în plăcere este păcat:

Mai întâi, sunt războaie şi lupte (certuri) între voi. Ziarele sunt pline de imagini oribile ale acestora în fiecare zi.

În al doilea rând, plăcerea se războieşte în mădularele voastre. Dacă i se permite plăcerii să aibă cale deschisă în noi, înseamnă că se dă un război în noi, iar noi suntem biruiți de el.

În al treilea rând, *Cereți şi nu primiți, pentru că cereți animați de motive greşite, cu*

gând să risipiți în plăcerile voastre (4:3). Complacerea în plăcere întotdeauna afectează viața de rugăciune. Începem să stagnăm în viața creştină.

În al patrulea rând, *suflete adultere ce sunteți* – cum un iubitor de plăceri degenerează în umblarea creştină! El devine un prieten al lumii, deci un vrăjmaş al lui Dumnezeu (4:4).

Care e leacul la toate acestea?

Cercetați-vă 4:6-10!

Supuneți-vă lui Dumnezeu (4:7)! Am făcut o batjocură din viața noastră, datorită lipsei de predare lui Dumnezeu.

Apropiați-vă de Dumnezeu şi El se va apropia de voi (4:8,9). Vino cu mâinile curate şi cu o inimă curată.

Smeriți-vă înaintea Domnului (4:10). Adu-ți aminte că eşti păcătos şi ia-ți locul cel mai de jos. Atunci Dumnezeu te va ridica.

A fi prieteni cu lumea înseamnă a fi în vrăjmăşie cu Dumnezeu (4:4). Isus a zis: *Nu puteți sluji şi lui Dumnezeu, şi mamonei* (Mat. 6:24). De aceea, predă-te lui Dumnezeu, şi nu te mai supune diavolului. Când diavolul întâmpină rezistență din partea celor care s-au predat lui Dumnezeu, el va fugi.

Cât de uşor ne este să plănuim fără Dumnezeu, şi cât de zadarnic e! Să supunem toate planurile noastre Domnului, ca să vedem care este voia Sa în această privință. *Dacă va voi Domnul* (Iacov 4:15). Unul din cele mai uimitoare lucruri în întreg Cuvântul lui Dumnezeu este că, deşi El ține întregul univers în mâinile Sale, totuşi El are un plan precis pentru fiecare din viețile noastre. Viața noastră este o serie de surprize. Noi trăim doar câte o zi o dată. Nu ştim ce va fi în ziua de mâine. Ce Dumnezeu minunat avem!

CREDINȚA ARĂTATĂ PRIN VIAȚA NOASTRĂ DE RUGĂCIUNE

(Citiți Iacov 5:1-20)

Evident, mulți dintre oamenii umili, din creştinii proveniți dintre iudei erau asupriți de cei bogați, iar câştigurile obținute cu atâta trudă erau *oprite prin fraudă* (5:4). Iacov îi avertizează pe bogați. *V-ați strâns comori în zilele de pe urmă!* (5:3). Cât de adevărat este aceasta în ziua de azi – grămezi de milioane, ba chiar miliarde de dolari! Seifurile celor bogați sunt într-adevăr pline. Ei se fac vinovați de fraudă şi nedreptate. Câte se petrec în ziua de azi sub masca creştinismului! Este adevărat că sunt unele suflete creştine scumpe printre cei bogați, dar, în cea mai mare parte, imaginea pe care o zugrăveşte Iacov despre bogați este valabilă. Vă amintiți ce a spus Isus că este mai uşor pentru o cămilă să treacă prin urechea unui ac, decât pentru un om bogat să intre în cer.

Aici este adusă din nou în discuție limba. Este uimitor ce mulți creştini, în conversație obişnuită, iau numele Domnului în deşert (5:12)! Dumnezeu spune, în Exod 20:7: *Căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deşert Numele Lui.* O avertizare cât se poate de serioasă!

CHEIA ADEVĂRATELOR BOGĂȚII

Rugăciunea este o cheie de aur, care, dacă este păstrată vie prin întrebuințare permanentă, va descuia comorile pământului şi ale cerului.

Iacov ne dă o serie de sfaturi, sub forma unor expresii scurte. Dacă cineva este în necaz, să se roage. Dacă cineva este voios, să cânte. Dacă cineva este bolnav, să trimită după bătrânii bisericii, ca să-l ungă cu untdelemn şi să se roage pentru el (5:13,14). Biblia spune: *Rugăciunea făcută cu credință îl va vindeca pe cel bolnav şi Domnul îl va ridica. Iar dacă a făcut păcate, i se vor ierta* (5:15). Dacă a nedreptățit pe un altul, va trebui să-i mărturisească greşeala acelui om (5:16). Rugăciunea credinței cere neapărat mărturisirea păcatului şi o voință predată lui Dumnezeu. Rugăciunea puternică a lui Ilie, care a deschis şi închis cerul, este un exemplu pentru noi, căci *mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit* (5:16).

Această epistolă se încheie abrupt, pe un plan superior. Este cu harul îmbietor al unui creştin ce găseşte pe cineva rătăcit de la adevăr şi-l converteşte. Deşi numai Dumnezeu poate să salveze un suflet, El Se foloseşte de instrumente omeneşti, pentru a realiza aceasta. Acela *va mântui un suflet de la moarte şi va acoperi o sumedenie de păcate.*

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: CREDINȚA PUSĂ LA ÎNCERCARE Iacov 1:1-21
Luni: CREDINȚA TRĂITĂ ÎN PRACTICĂ Iacov 1:22-27
Marți: CREDINȚA ŞI FRĂȚIETATE Iacov 2:1-13
Miercuri: CREDINȚA, MOARTĂ FĂRĂ FAPTE Iacov 2:14-26
Joi: CREDINȚA ŞI STĂPÂNIREA LIMBII Iacov 3:1-18
Vineri: CREDINȚA MUSTRĂ LUMESCUL Iacov 4:1-17
Sâmbătă: CREDINȚA ÎN RUGĂCIUNE Iacov 5:1-20

Capitolul 48

Să înțelegem I Petru

I Petru Îl înfățișează pe Isus Cristos, Scumpa piatră unghiulară a credinței noastre

Isus a trăit viața descrisă în această epistolă a lui Petru şi *cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus* (I Ioan 2:6). „A rămâne în Cristos“ înseamnă a te odihni, în liniște, acolo unde eşti. Noi, care L-am primit pe Cristos ca Mântuitor, suntem „în El“ (Col. 3:3). Secretul umblării în „noutatea vieții“ (Rom. 6:4) sau o viață de biruință creştină, este simplu: „să ne aducem aminte de Isus Cristos“ (II Tim. 2:8) şi să ne odihnim pe binecuvântata realitate a suficienței Sale.

Prin urmare, pentru voi, care credeți, El este scump (I Petru 2:7, după King James, n.tr.).

Şapte lucruri scumpe

Scumpa încercare a credinței 1:7
Scumpul sânge. 1:19
Scumpa piatră din capul unghiului 2:4,6
Scumpul Cristos 2:7
Un duh scump. 3:4
Credință scumpă. . . . . II Petru 1:1
Promisiuni scumpe. . . . . II Petru 1:4

Subliniați-le pe acestea în Biblia dvs.

Petru a fost numit „Apostolul Nădejdii“, după cum Ioan a fost „Apostolul Iubirii“, iar Pavel „Apostolul Credinței“. Cuvântul „nădejde“ se găseşte în I Petru 1:3,13,21; 3:15.

Un alt cuvânt (sau echivalentul său) care este folosit de 14 ori în această scurtă epistolă, este „suferință“, suferința lui Cristos şi a creştinilor care Îl urmează pe El.

Încercați să citiți într-o singură şedință această scurtă scrisoare de patru pagini, de preferință în ediția Weymouth sau Moffatt sau American Standard. Subliniați cu două culori fiecare mențiune a cuvintelor: bucurie, har şi slavă, cu roşu; iar suferință cu negru. Cel puțin de 26 de ori insistă Petru asupra bucuriei şi slavei de care noi, cei care am primit harul lui Dumnezeu, avem parte, în contrast cu cele 14 cazuri în care menționează suferința lui Cristos şi a creştinului care Îl urmează pe El.

Încercați să vedeți cum Pavel dezvoltă afirmația conform căreia *Isus, autorul şi desăvârşitorul credinței noastre… pentru bucuria ce i-a fost pusă înainte, a îndurat crucea, disprețuind ruşinea, şi acum stă la dreapta tronului lui Dumnezeu* (Evrei 12:2,

King James). El a cunoscut legătura dintre suferință, bucurie şi slavă.

Cartea aceasta a fost scrisă de Petru către sfârşitul vieții sale foarte active (în jurul anului 67 d.Cr.). În vremea aceasta, el locuia la Babilon, pe malul râului Eufrat (5:13), unde fusese înființată o biserică creştină. Scrisoarea a fost trimisă prin Silvan (5:12), unul din colaboratorii lui Pavel. Petru devenise un lider al apostolilor, purtătorul lor de cuvânt. El aparținea „cercului intim" format din trei prieteni ai lui Cristos. El a fost predicatorul de la Rusalii. Primele douăsprezece capitole din Fapte se concentrează în jurul acestui apostol şi a lucrării sale. El a vestit Cuvântul Domnului către iudei. La urmă, a murit ca martir, fiind răstignit sub împăratul roman Nero. Conform tradiției, la cererea sa, el a fost răstignit cu capul în jos, considerându-se nevrednic chiar să se asemene cu Învățătorul său, în moartea Sa.

Tabloul sub care este înfățişat Petru în Evanghelii este uimitor de diferit de cel întâlnit în scrierile sale. În Evanghelii, îl vedem pe Petru, suflet impulsiv, neastâmpărat, iar pe alocuri, neînfricat, dar şi un laş, mergând până acolo, încât să-L tăgăduiască pe Domnul, blestemându-L! Pe când, în epistolele sale, îl vedem relaxat, calm şi iubitor, cu un curaj purificat şi întărit de Duhul, care locuia în lăuntrul său. Este o ilustrare minunată a lucrării transformatoare a lui Dumnezeu în viața unui om.

Creştinii cărora le scrie Petru sufereau „încercări de foc" din partea iudeilor ostili şi a Neamurilor fanatice. Creştinii refuzau să participe alături de semenii lor păgâni la petrecerile lor idolatre, cu poftele dezlănțuite, din această pricină fiind etichetați drept „mizantropi şi misogini ai omenirii", fiind aruncați în aceeaşi categorie cu hoții şi ucigaşii. Astăzi viețile sunt oferite pe masa licitației, pentru a fi vândute celui care dă mai mult. Lumea oferă un preț ridicat. Dă-I lui Cristos o şansă (vezi I Petru 1:18,19).

E limpede că scrisoarea de față a fost redactată într-o perioadă când antipatia față de creştini amenința să treacă la fapte concrete de persecuție (2:15; 3:13-17; 4:12). Se ajunsese în timpul prigoanelor lui Nero. Petru însuşi a suferit sub acest împărat nemilos, nu mai târziu de anul 67 d.Cr. Citiți 1:1-3, 6-9; 2:13-17; 4:12-19.

O temă care revine cu insistență este arătarea din nou a Domnului şi Mântuitorului nostru. Subliniați aceasta, în cursul lecturii epistolei. Influența acestei „fericite nădejdi" asupra vieții creştinului nu poate fi subliniată îndeajuns. Această scurtă epistolă este plină de bulgări de aur ai adevărului, care pot fi subliniați şi memorați. Încercați să faceți asta.

Haideți acum să descoperim ce are această epistolă pentru viețile noastre, în timp ce o citim. Noi nu îndurăm persecuții din partea împăraților păgâni, dar întâlnim la tot pasul ispitele ademenitoare ale aceluiaşi vrăjmaş, diavolul, care caută pe cine să-l smulgă de lângă Cristos, Cel care a îndurat toate pentru noi. Deşi nu suntem martorii suferinței lui Cristos, cum a fost Petru, putem fi învățați de acelaşi Duh Sfânt. Roagă-L pe Duhul Sfânt să te învețe astăzi!

Această carte ne dă sfaturi simple, dar sănătoase din partea lui Petru, despre cum trebuie să trăim. Citiți-o şi luați aminte! Aflăm pe paginile ei cum a crescut Petru în

experiența sa. Scrisoarea aceasta ni-l prezintă pe Petru cam la doisprezece sau mai mulți ani după ultima apariție a sa în cartea Faptelor Apostolilor, capitolul 15. El dorește să-i îmbărbăteze pe credincioşi, drept care le oferă propria sa mărturie. Şi adaugă asigurare, deoarece el poate dovedi din propria sa experiență temeinicia afirmațiilor sale. Este o putere deosebită în mărturia personală. Această notă personală răzbate din cuprinsul întregii sale scrisori. Creştinii experimentau o perioadă de încercare (1:6). Aveau nevoie de încurajare, din partea unuia care ştia ce înseamnă încercarea. Petru le îndreaptă apoi privirea de la încercări la gloria viitoare ce îi aşteaptă (1:7), spre pilda lui Cristos (2:21) şi spre răsplata ce va urma (4:13).

PRIVILEGIILE CREŞTINULUI (Citiți I Petru 1:1–2:10)

Petru, care e apostolul nădejdii jubilante, adresează această epistolă „străinilor" împrăştiați pretutindeni. Este o scrisoare către creştinii cărora le este dor de casă. El le spune acestor creştini prigoniți şi descurajați despre un Mântuitor scump, care este aproape de noi. Lasă-L să te ridice şi să te umple de bucurie! Acesta e scopul cărții.

Care sunt privilegiile noastre de creştini? Mai întâi, suntem răscumpărați prin sângele scump al lui Cristos. Aceasta e poziția noastră în Cristos (1:18,19). Datorită acestei relații cu Cristos, noi avem totul în El, tot ce doreşte Dumnezeu să avem. Dacă Dumnezeu ne-a dat pe Fiul Său, oare nu ne va da El, fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?

Viața de credință este descrisă la început. Noi suntem născuți din Dumnezeu (1:3). La capătul drumului, ne aşteaptă o moştenire (1:4) şi, ca să ne asigure de ea, noi suntem „păziți" de puterea lui Dumnezeu (1:5). O, ce viață minunată e aceasta!

Toate acestea, şi pe deasupra, Cerul!

Am fost născuți de Isus Cristos la o nădejde vie 1:3
Avem pusă deoparte o moştenire nestricăcioasă 1:4,5,10
Suntem păziți de puterea lui Dumnezeu 1:5
Suntem în permanență curățiți, ca să fim corespunzători a sta cu Cristos . . .1:7
Avem mântuirea sufletelor noastre 1:9
Avem o evanghelie în care îngerii doresc să privească 1:12
Avem o mare nădejde. 1:13
Avem răscumpărarea prin sângele Său 1:18,19
Nu vom fi dați de ruşine 2:6
Suntem născuți din nou prin Cuvântul Său 1:23
Zidiți ca să fim o casă spirituală 2:5
Suntem un popor ales 2:9
Vom avea o cunună de slavă 5:4

Petru ne dă sfaturi simple, dar sănătoase despre cum trebuie să trăim (1:13-16). De pildă, aici el spune: *De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji şi puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Cristos.*

Modelează-ți viața după Domnul Isus Cristos. Nu-ți trăi viața după modelul cel vechi. *Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.* Iubiți-vă unii pe alții (1:22). Văzând că eşti „născut din nou“ (1:23), trăieşte ca atare! Tu eşti o nouă creatură în Cristos Isus.

Cum putem *lepăda orice răutate,* cum ne porunceşte Petru? (capitolul 2) Nu prin eforturile noastre! Nu prin încercarea noastră! Nu prin practică! Nu împotrivindu-ne cu voința noastră! Ci încrezându-ne în Dumnezeu, prin harul Său! Acesta e secretul! Singura persoană care poate „îndepărta“ păcatul este acela care, după ce l-a primit pe Cristos ca Mântuitor al Său, ştie că Cristos „a îndepărtat“ păcatul său.

Mai întâi, trebuie să „lepădăm“. Petru ne cheamă să ne debarasăm de toate lucrurile urâte – de răutate, de vicleşug, de ipocrizie, de invidie, de vorbirea de rău (2:1). Din rădăcina de amărăciune toate aceste buruieni nocive izvorăsc. Acestea trebuie să dispară din inima noastră, dacă dorim să creştem. Buruienile întotdeauna înăbuşă planta, dacă le permitem să se răspândească. Tot ce contestă supremația Domnului Isus Cristos trebuie înlăturat, fie că e vorba de păcatul nostru, fie de neprihănirea noastră. Uneori chiar lucrurile bune ne țin departe de idealul lui Dumnezeu. *Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra* (Matei 6:33). Trebuie să fim atenți la aceasta. Alegerile pe care trebuie să le faci nu sunt întotdeauna între bine şi rău, ci între ce e bine şi ce e mai bine! *Cât despre Dumnezeu, calea Sa este desăvârşită* (Psalmul 18:30).

PRUNCI ÎN CREDINȚĂ

Noi suntem numiți „copii de curând născuți“. Bebeluşii nu au rezerve în ei înşişi. Ei sunt neajutorați şi dependenți de mama lor, de dimineața până seara. Ei au nevoie de hrană, îmbrăcăminte, adăpost, de grija neobosită a mamei şi de protecția tatălui. Este o parabolă a bărbaților şi femeilor creştine. Un creştin nu are nimic în el însuşi, dar are acces la bogățiile de nepătruns ale lui Cristos; or, ele sunt pline de toată plinătatea lui Dumnezeu. Ca creştini, noi avem un dor nou în inimile noastre, o nouă foame. Noi nu suntem autosusținuți, ci suntem susținuți de Dumnezeu. Suntem prunci sugari tot timpul. Petru descrie atitudinea aceasta ca nişte copiii ce doresc lapte, *laptele sincer al Cuvântului.* Hrana face deosebirea. Laptele spiritual ne face să creştem în mântuire. Aşadar, din asta ne hrănim noi. Cuvântul *lapte* sugerează că este hrana perfectă pentru copii, conținând toate elementele pentru dezvoltarea trupului. Tot aşa, Cuvântul este perfect pentru zidirea sufletului.

„Cuvânt“ în 2:2 ar trebui ortografiat cu „C“ mare [în engleză, n.tr.], pentru că se referă la Cristos, cât şi la Cuvântul Său, căci în versetul trei citim că dacă ați gustat într-adevăr că Domnul este bun, veți găsi în El hrană pentru sufletele voastre.

Petru spune că atunci când devenim „copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1:12), suntem ca nişte bebeluşi nou născuți (1:23). Avem nevoie de hrană ca să creştem. Pe aceasta Dumnezeu ne-a pus-o la dispoziție în Cuvântul Său. Doriți Cuvântul, ca nişte copii nou născuți şi apoi, hrănindu-vă din el, să creşteți! Veți constata că e bun la gust. Cristos va deveni real; va fi plin de îndurare (I Petru 1:23; 2:2,3).

UN STUDIU DESPRE PIETRE

Numaidecât Petru s-a întors la o altă figură de stil, numindu-L pe Cristos o „piatră", respinsă de oameni, dar scumpă în ochii lui Dumnezeu (2:4). Toți din această lume au de a face, într-un fel sau altul, cu această „Piatră", cu Cristos Isus. El Se află pe cărarea fiecărui om. Putem să-L înălțăm, punându-L să fie Piatra unghiulară a vieții noastre, care este voia lui Dumnezeu. Dar dacă nu vom face aceasta, ne vom poticni, lovindu-ne de El, căzând şi murind. Pentru evrei, El a fost o piatră de poticnire şi o stâncă de cădere. Pentru mulți oameni din ziua de astăzi, El este exact asta. Ce ai făcut tu cu această scumpă Piatră unghiulară? Ocupă El locul ce I Se cuvine în viața ta?

Iar noi suntem pietre, zidite pe Cristos, care este temelia şi piatra unghiulară, ca să alcătuim un templu spiritual al lui Dumnezeu. Asta înseamnă că este foarte important pentru fiecare din noi să ne găsim locul în planul lui Dumnezeu, rămânând acolo. „Casa spirituală" (2:5), alcătuită din credincioşi individuali, este templul individual al Duhului Sfânt (I Cor. 6:19).

Noi suntem „pietre vii", într-un templu spiritual, dar fiecare din noi este un preot în acest templu. Preoții Îl reprezintă pe Dumnezeu în fața oamenilor şi pe oameni în fața lui Dumnezeu. Creştinii sunt o „preoție sfântă" (2:5). Îl reprezinți tu pe Dumnezeu în fața oamenilor prin viața ta, şi pe oameni înaintea lui Dumnezeu, prin rugăciunile tale de mijlocire? Ca preoți, noi nu putem jertfi miei şi capre astăzi, dar Pavel ne spune să ne aducem pe noi înşine, ca o jertfă vie (Rom. 12:1).

UN MÂNTUITOR SCUMP

De aceea, pentru voi care credeți, El este scump (2:7). Acesta a fost punctul de pornire al minunatei lucrări de predicare a Cuvântului de către Charles Spurgeon. Pe când era doar un adolescent, el s-a duc la o întâlnire cu un prieten, la țară. „Sper că Domnul te va binecuvânta în vorbire", a spus prietenul său. „Pe mine?" a exclamat Spurgeon. „Vai, dar n-am predicat niciodată în viața mea". La care, prietenul său a răspuns: „Dacă nu predici tu, nu va predica nimeni în seara aceasta". Aşa cum stăteau cei doi tineri, şi-au plecat capetele în fața lui Dumnezeu, neştiind că Spurgeon avea să fie cel mai mare predicator al epocii sale. Peste câteva minute, el s-a sculat şi s-a adresat mulțimii, cu cuvinte din acest text. Dumnezeu era acolo. Acesta a fost primul text din Biblie şi măreața temă a slujbei sale de o viață întreagă. Cu adevărat, Cristos a fost scump pentru el, iar predicile lui Spurgeon au fost scumpe pentru oameni.

ÎNDATORIRILE UNUI CREŞTIN (Citiți I Petru 2:11– 4:11)

Petru ne dă sfaturi înțelepte, spunându-ne cum să ne comportăm în întreaga gamă de împrejurări ale vieții. Până în acest punct, el i-a îndemnat pe creştini să umble vrednici de noua lor chemare. Acum îi îndeamnă să-L slăvească pe Dumnezeu, înaintea unei lumi păgâne, care-i prigonea. O religie de seră este de foarte

mică valoare pentru alții. E bine, când suntem obligați să ne justificăm credința înaintea semenilor noştri.

Petru oferă un program simplu, pe care îl poate urma oricine. Orice căutător serios poate afla calea recomandată de Petru. Prima sa sugestie este să ne amintim că aici suntem „străini şi călători". Nu locuim permanent, ci suntem în drum spre un oraş etern. Este important să nu pierdem din vedere acest lucru, altminteri ne vom ancora viața de piloni care se vor clătina, mai devreme sau mai târziu.

Dar pentru creştinul care a urmat planul lui Petru, lucrurile sunt radical diferite. El a investit timp, gânduri şi bani, urmând planul lui Cristos pentru viața sa. Astfel, pentru el viața este „mai dulce din an în an", cum spune cântarea, sfârşitul aducând fericirea maximă!

Cea mai mare satisfacție poate veni în viața creştinului când îşi dă seama că s-a făcut plăcut Domnului şi Mântuitorului său. Nu-L izola nici chiar în cele mai mici amănunte ale vieții tale. Nu va fi uşor – Satan va avea grijă de asta! Va face uz de toate armele împotriva ta. Dar Cristos l-a biruit deja. Nu ai decât să revendici această biruință, şi va deveni şi a ta! Citeşte din nou I Corinteni 15:57.

Creştinii nu se simt acasă şi nu sunt acasă în lumea aceasta. Sunt departe de casă, *străini şi călători* (2:11), căci *cetățenia noastră este în ceruri* (Filipeni 3:20). Suntem în lume, dar nu facem parte din ea (Ioan 17:11,14).

Petru face un apel mişcător în acest punct. Mai întâi, avem o chemare la curăția vieții. Creştinii sunt avertizați cu privire la toate poftele trupeşti, căci ele sunt ca o infecție în sângele nostru. Odată ce le permitem să ocupe un loc în viața noastră, ele vor contamina sufletele noastre, mânjind caracterul nostru, mai rău decât ar putea să ne dăuneze fizic orice boală. Nu mai este nici o sănătate, tărie ori bărbăție în noi, şi toate din pricina păcatului. Sufletul poate fi târât jos, în iad, sau, dimpotrivă, poate fi înălțat sus la cer. Trupul este conducta principală prin care influențele depravate afectează sufletul. Viața unui creştin trebuie să fie adevărată în prezența celor care nu sunt încă credincioşi. Aceasta va dezarma opoziția şi va da slavă lui Dumnezeu. Petru spune: *Vă sfătuiesc fierbinte… să vă feriți de toate poftele trupului* (2:11, King James).

PUTEREA INFLUENȚEI

Noi trebuie să-i influențăm pe alții prin ceea ce spunem şi facem. *Având purtarea voastră decentă printre Neamuri* (2:12 American Standard Version). Oamenii nu citesc multă literatură religioasă pe suport de hârtie, dar lecturează multe lucrări religioase (sau antireligioase) de către cei care-L mărturisesc pe Cristos. Pare un lucru uşuratic s-o spunem, dar este adevărat a spune că mai mulți sunt câştigați la Cristos prin adevărata viață creştină a credinciosului, decât prin orice alte mijloace. Dacă este adevărat că ceea ce eşti vorbeşte atât de tare, încât eu nu aud ce spui, atunci este tot atât de adevărat că faptele tale vorbesc atât de tare, încât nu pot să nu cred ceea ce spui.

Această temă, a modului de viață pe care îl trăieşte un creştin, este discutată începând de la 2:12–4:11. A fost un subiect de maximă importanță în mintea lui

Petru, pentru acei creştini care erau singura Biblie cunoscută sau citită de lumea din vremea aceea.

Pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău… (2:12). Creştinii au fost acuzați de crime oribile. Astfel, ei au fost numiți atei, întrucât respingeau zeii păgâni. Ei erau priviți ca nepatriotici, deoarece păgânismul era religia oficială. A respinge religia de stat era considerat un ultragiu împotriva statului însuşi. Creştinii erau adesea obligați să se depărteze de la obiceiurile sociale şi adesea purtau stigmatul răufăcătorilor. Răspunsul la toate acestea trebuie să fie în viața morală superioară a fiecărui creştin. Da, creştinii trebuie să trăiască o viață cu adevărat ireproşabilă.

Astăzi unii dintre voi sunteți supuşi la probe dintre cele mai grele. Sunt multe lucruri pe care tovarăşii voştri le fac, atât la locul de muncă, cât şi în timpul vostru de recreație, pe care însă vouă nu vă este îngăduit să le faceți. Acțiunile voastre vor fi greşit înțelese şi interpretate. Vei fi numit „îngust", „persoană care strică cheful altora" sau „ursuz". Cea mai bună cale de a întâmpina toate aceste critici este de a nu afişa un aer de superioritate sau o atitudine de „eu sunt mai sfânt ca tine". Nu te privi pe tine însuți ca pe un martir, ci acceptă poziția respectivă cu un zâmbet şi încearcă să-i ajuți pe cei care se poticnesc de tine. Nimic nu va calma valul de opoziție ca un zâmbet cald, pornit din inimă!

DEFINIȚIA LIBERTĂȚII

Purtați-vă ca nişte oameni liberi, numai nu lăsați ca să se ascundă răutatea, ci trăiți ca nişte robi ai lui Dumnezeu (2:16). Există o povestire amuzantă din primele zile ale revoluției ruse. După abdicarea Țarului, o „babuşcă" a fost observată umblând nepăsătoare prin mijlocul uneia dintre cele mai aglomerate străzi din Sankt Petersburg, punându-se în pericol pe ea şi cauzând mari încurcături circulației. Un agent de circulație i-a indicat trotuarul, pentru pietoni, carosabilul fiind rezervat căruțelor şi automobilelor. Dar femeia nu s-a lăsat înduplecată. „Am să umblu pe unde doresc, a răspuns ea, căci acum avem libertate!" Când afirmăm că „facem ce dorim", demonstrăm nepricepere, ca bătrânica din poveste. Libertatea nu înseamnă să facem ce dorim. Mai degrabă, trebuie să facem ceea ce trebuie.

Punându-vă în ordine viața (I Petru 2:17)

Cinstiți pe toți oamenii!

Să dovediți respect pentru alții.

Iubiți pe frați.

Orice problemă socială ar putea fi rezolvată astfel.

Temeți-vă de Dumnezeu.

Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.

Dați cinste regelui.

Dovediți respect față de guvernul vostru.

Una din cele mai convingătoare şi mai puternice demonstrații, prin care un creştin

poate să arate că are o viață de „nou născut“, este suferirea răului şi a nedreptății, cu răbdare (2:19,20). Aceasta se întâmplă când scoatem în evidență harul lui Dumnezeu. Asta a făcut Cristos, când a fost pe pământ, lăsându-Se să fie răstignit şi omorât. Asta trebuie să facă şi urmaşii Lui: *să calce pe urmele Lui* (2:21)!

Răbdarea când suntem pedepsiți pe nedrept este un mod de a mărturisi pentru Cristos. O ceată de netrebnici dintr-un regiment a adoptat o atitudine ostilă față de un soldat creştin, pentru faptul că nu voia să înjure ca un birjar ori să joace cărți ori să ducă o viață destrăbălată ca ei. Viața a devenit foarte grea, dar el nu şi-a pierdut cumpătul, nici n-a cedat, după cum, nici nu s-a răzbunat; şi, în cele din urmă, omul nostru l-a condus pe unul dintre cei mai înrăiți la Cristos.

O atare suferință îndurată de creştini, din pricina nedreptății, fără să se răzbune sau să se apere, este o reflectare a ispăşirii în locul nostru a lui Cristos (2:24). *La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile* (Matei 19:26). Noi trebuie să suferim „răbdători“. Răbdarea este „nobilă“, întrucât este cristianică (I Petru 3:17,18; 4:12-16). Petru scoate în evidență exemplul Învățătorului său. Secretul răbdării se găseşte întotdeauna în harul divin (Iacov 1:3,4).

OMUL CARE A SUFERIT PENTRU MINE

Pentru că şi Cristos a suferit pentru noi (2:21). O doamnă vizita un spital. Ea s-a îndreptat spre un pat, în care zăcea un soldat rănit, rostind cu blândețe cuvintele: „Îți mulțumesc că ai fost rănit pentru mine“. Fața omului s-a luminat dintr-odată. Un gând frumos i-a încălzit sufletul. Şi suferințele au devenit mai suportabile, când au fost privite din acea perspectivă. Îți dai seama că, în urmă cu foarte mulți ani, Cineva a fost rănit pentru tine? Acel Cineva nu a fost altul decât Fiul lui Dumnezeu Însuşi. Da, El a fost rănit pentru fărădelegile mele, şi prin rănile Lui sunt eu vindecat (2:24).

Spurgeon se exprimă astfel: „Remediul pentru păcatele tale şi ale mele se găseşte în suferința substituționară a Domnului Isus Cristos, şi numai în felul acesta! Dar dacă spun despre un anumit unguent că vindecă, nu neg că ai nevoie de un bandaj cu care să-l aplici pe rană. Credința este pansamentul care leagă împăcarea lui Cristos la rana păcatului meu. Pansamentul nu vindecă – acesta e rolul unguentului. Tot aşa, credința nu vindecă; aceasta e lucrarea ispăşitoare lui Cristos“.

Găsim în capitolele 2 şi 3 câteva îndrumări pentru diversele relații din viață. Mai întâi, sunt câteva îndrumări personale (2:1-12). Apoi găsim relațiile personale. Servitorii trebuie să fie supuşi stăpânilor lor, cu respect, nu numai față de cei buni şi milostivi, ci şi față de cei care se poartă nemilos. În 3:1-7 sunt amintite relațiile noastre de familie. Firește, acestea încep cu relațiile din cadrul căsniciei. *Soții, fiți supuse soților voştri.* Aceasta înseamnă devotament altruist, ca să-i câştigi dragostea şi admirația. S-ar părea că e o cerință nerezonabilă, dacă nu am auzi şi îndemnul către bărbați (3:7), ca aceştia să se poarte *cu înțelepciune față de soțiile lor, după cunoştință.* Asta o face pe soție să se supună dragostei, care acționează în

cunoştință de cauză, iar nu după dorințele egoiste. Cu alte cuvinte, soțul trebuie să se poarte cu tandrețe față de soția sa. Planul lui Dumnezeu este ca dragostea soțului şi a soției să fie reciprocă. Fiecare trebuie să-l aibă în vedere pe celălalt. Urmarea a toate acestea va fi o relație de căsnicie în care rugăciunile nu sunt împiedicate (3:7). Rugăciunea este cel mai sigur secret al succesului în viața de căsnicie.

Creştinul

„Un prunc“ (2:2), dorind laptele Cuvântului.
„O piatră vie“ (2:5), zidită în templul vieții.
„Un preot“ – aducând jertfe spirituale.
„Un străin“ – să se păstreze neîntinat de lume.
„Un pelerin“ – fapte bune pe parcursul vieții.
„Un cetățean“ – să asculte de autorități.
„Un bărbat“ – să dea cinste tuturor oamenilor, în frica de Domnul.
„Un servitor“ – supus lui Cristos.
„Unul care suferă“ – să fie răbdător, încredințând toate lui Cristos.
„Bun gospodar“ (4:10)
„Să rostească cuvintele lui Dumnezeu“ (4:11)

Petru arată calea spre fericire, într-o lume jalnică. *Căci cine iubeşte viața şi vrea să vadă zile bune, să-şi înfrâneze limba de la rău şi buzele de la cuvinte înşelătoare. Să se depărteze de rău şi să facă binele; să caute pacea şi s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți şi urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar fața Domnului este împotriva celor ce fac răul* (3:10-12). El citează Psalmul 34:12-14. Acesta este un remediu care dă rezultate astăzi, după cum a dat rezultate şi în vremea lui David. Cea mai bună cale de a face viața aceasta fericită şi prosperă este să-ți fereşti limba de la vorbirea de rău, de la clevetire, şi să fii întotdeauna gata să birui răul prin bine.

UN RĂSPUNS LA ÎNDEMÂNĂ

O altă poruncă importantă este dată în 3:15. Aceasta este pentru fiecare din noi. *Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe şi teamă.* Ai tu un răspuns inteligent să-l dai altora despre încrederea ta în Cristos? Dacă nu, opreşte-te chiar acum şi obține unul. Ce înseamnă Cristos pentru tine?

Suferințele lui Cristos în trup au fost fizice, literale. *El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire: prin sângele Lui ați fost vindecați* (2:24). Suferința creştinului, menționată în 4:1, este spirituală. Cristos a suferit când a fost dat la moarte pe cruce. El *a suferit pentru păcate, El, cel drept pentru cei nedrepți, ca să ne aducă la Dumnezeu* (3:18). Creştinul îşi ia crucea şi-L urmează pe Cristos, lepădându-se de el însuşi (Matei 16:24). Expresia: *Înarmați-vă şi voi cu acelaşi fel de gândire* (4:1) are acelaşi

înțeles ca textul de la Matei 16:24: *Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-Şi ia crucea, si să Mă urmeze.* O asemenea hotărâre fermă va presupune o anumită suferință, căci voia lui Dumnezeu va fi contrară dorinței noastre de a ne satisface unele pofte trupeşti. Foarte puțini din lumea aceasta scapă de suferințe, fie mentale, fie fizice sau spirituale. Noi nu putem alege cum vom suferi.

Adesea Dumnezeu ne permite să trecem prin viață, neîngăduindu-ni-se lucrul la care ținem cel mai mult. Dar trebuie să ne mângâiem la gândul că Dumnezeu pe cine-l iubeşte îl cizelează. Dacă şlefuieşte suprafața vieții noastre, este pentru ca piatra să strălucească şi mai luminos. Un diamant îți ia ochii prin multitudinea de fațete. Să ştiți şi aceasta: cu cât e mai mare suferința pe care o îndurăm aici, cu atât mai mare va fi slava de care vom avea parte în cer. Acesta e sensul versetului 2 din I Petru 4.

Creştinul uneori trebuie să renunțe chiar şi la satisfacerea dorințelor legitime. De pildă, nevoia naturală a trupului după hrană şi băutură nu trebuie considerată un scop în sine. Aceste dorințe capătă sensuri spirituale, întrucât fie că mâncăm, fie că bem sau orice altceva am face, să facem totul spre slava lui Dumnezeu (vezi I Cor. 10:31). *De aceea, dacă ceea ce mănânc îl face pe fratele meu să cadă în păcat, nu voi mai mânca niciodată carne, pentru ca să nu-l fac pe fratele meu să cadă* (I Cor. 8:13). Uneori trebuie să ne abținem de la anumite mâncăruri sau băuturi din pricina altora. Aceasta este gândirea lui Cristos!

Fii atent să nu te iei după lume, urmând *voia Neamurilor* (I Petru 4:3). Ceea ce lumea păgână dorea să facă creştinii iudei este numit de Petru „desfrânare". Cuvântul din originalul grec înseamnă „ceea ce produce dezgust"; iar cuvântul din ediția King James, „lasciviousness", înseamnă „orice ațâță simțurile la dorințe necurate".

ÎNCERCĂRILE CREŞTINULUI (Citiți I Petru 4:12–5:14)

Nero supunea Biserica la o prigoană cumplită. Încercările rezultate în urma loialității lui Cristos sunt inevitabile. Cristos stă ca un rafinor în fața focului. Tocmai cu metalele cele mai prețioase îşi pierde meşterul cel mai mult timp, dar lava topită extrage proba şi ia forma matriței. Cristos îngăduie să fim supuşi la temperaturi înalte, până când zgura este îndepărtată şi topitorul îşi poate vedea fața în masa topită, ştiind că de-acum a atins puritatea dorită; tot aşa, Cristos Îşi poate vedea fața oglindită în viața noastră.

În fiecare noapte, creştinii erau arşi de vii în grădinile palatului lui Nero. Se părea că diavolul putea, în sfârşit, să distrugă Biserica (5:8). A fost o „încercare de foc", dar Dumnezeu Se folosea de însăşi căldura ei pentru a îndepărta zgura, lăsând în urmă aurul curat (1:7). Istoria este plină de consemnarea multor persecuții ale creştinilor. Unele au fost chiar mai brutale decât cea a lui Nero. Milioane de creştini de-a lungul veacurilor au fost supuşi la tot felul de torturi inimaginabile. Cuvintele acelea au fost şi pentru ei. În lumina acestora, ce ruşinați trebuie să ne simțim doar să pomenim de micile noastre necazuri!

Nu te mira când eşti încercat în foc, ca şi când ți s-ar întâmpla un lucru ciudat

(vezi 4:12). Să nu crezi că Cristos ne-a promis nouă, creştinilor, că vom fi cruțați de dureri sau nenorociri sau chiar de moarte. În fapt, Cristos spune: „În lumea aceasta veți suferi persecuții“. Asta înseamnă că fără îndoială oamenii îl vor prigoni pe creştinul adevărat, deoarece lumea îl urăşte pe Cristos şi pe orice purtător al numelui Său.

Petru îi îndeamnă pe liderii Bisericii să aibă grijă de turmă. El le atrage atenția: *nu ca şi cum ați fi stăpâni peste cei care v-au căzut la împărțeală, ci ca modele de urmat pentru turmă* (5:3) – deci să-i slujească pe credincioşi. Isus i-a spus lui Petru: „hrăneşte oile Mele“ (Ioan 21). Păstorii au să-şi primească răsplata de la Marele Păstor, când Se va arăta El (5:4). Cununa Sa de glorie nu se va veşteji niciodată.

Viața creştină se aseamănă cu o bătălie în junglă. Petru ne spune cine este duşmanul nostru. Este diavolul. Lucrarea lui este să se opună tuturor lucrurilor bune din lumea aceasta. El este înfățişat ca un leu care răcneşte, căutând pe cine să înghită (5:8). Acest vrăjmaş este viclean, arătându-se uneori ca un înger de lumină, iar alteori ca un şarpe, făcut colac, gata să atace. El este totdeauna: *căutând pe cine să înghită.* El de-abia aşteaptă să prindă punctul vulnerabil, să intre pe uşa inimii noastre ce a rămas nepăzită. Pavel ne spune, în Efeseni 6, cu ce fel de armură trebuie să fim îmbrăcați. Dar nouă nu trebuie să ne fie frică, căci *Dumnezeul oricărui har, care va chemat în Cristos Isus la Slava Sa veşnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârşi, vă va întări, vă va împuternici şi vă va ancora.*

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: CREDINȚĂ SCUMPĂ I Petru 1:1-12
Luni: SÂNGE SCUMP I Petru 1:13-25
Marți: SCUMPA PIATRĂ UNGHIULARĂ I Petru 2:1-10
Miercuri: SCUMPUL MÂNTUITOR I Petru 2:11-25
Joi: SCUMP ESTE UN DUH BLÂND ŞI LINIŞTIT I Petru 3:1-22
Vineri: SCUMPA SUFERINȚĂ A LUI CRISTOS I Petru 4:1-19
Sâmbătă: CUNUNILE SCUMPE I Petru 5:1-14

Capitolul 49

Să înțelegem II Petru

II Petru Îl înfățișează pe Isus Cristos, Tăria noastră

Prima scrisoare, a fost „să ia în considerare"; a doua, să avertizeze.

În prima sa scrisoare, Petru a încercat să-i încurajeze pe creştinii care sufereau groaznice persecuții venind din afară. În a doua sa scrisoare, el îi avertizează cu privire la pericolul dinăuntrul Bisericii.

Creştinii au nevoie de curaj moral, chiar mai mult decât de curajul fizic. Este datoria noastră să facem ce este bine, în toate împrejurările, fără nici o rezervă sau ezitare. „Un creştin nu e niciodată în afara datoriei". A apăra adevărul este adesea chiar mai greu decât a merge la luptă. Ca exemple ilustrative în acest sens, îi avem pe Iosif (Gen. 39:9), Neemia (5:7: 6:1-l6), Daniel (1:8) şi pe Pavel. De asemenea, istoria e plină de cazuri de curaj moral: Policarp, Luther, Latimer, Wesley, ca să dăm doar câteva exemple. Aceştia nu s-au ruşinat de Cristos, pentru că L-au cunoscut.

Prevenindu-i cu privire la pericolele dinăuntru, Pavel îi îndeamnă să stea tari „în harul şi cunoştința" lui Cristos. Cunoştința creştină este calea cea mai bună de a învinge învățătura falsă ce se strecura peste zidurile bisericii, cum ar veni. Obținem cunoştința despre Cristos prin Cuvântul Său. Nu neglija Cuvântul lui Dumnezeu! Într-adevăr, el *este o candelă pentru picioarele* noastre *şi o lumină pe cărarea* noastră (Ps. 119:105). În I Petru aflăm multe despre suferință. În II Petru aflăm multe despre cunoştință. O cunoştință superficială va face din noi creştini superficiali. Pavel a spus: „Ştiu în Cine m-am încrezut". Nu ceea ce crezi îți conferă tărie, ci PE CINE crezi. Petru a ştiut că ereziile duc adesea la o viață imorală. Creştinismul trebuie să fie însoțit de o purtare corespunzătoare, dacă este să aibă câştig de cauză. Liderii despre care vorbeşte Petru se foloseau de biserică în scopuri monetare. Apoi liderii din cadrul bisericii permiteau rele de tot felul. Învățătorii falşi râdeau de venirea Domnului şi astfel, biserica ar fi putut înceta să aştepte „fericita ei nădejde".

Scriitorul acestei epistole este Simon Petru, un slujitor şi apostol al lui Isus Cristos. Prenumele de Simon ne duce cu gândul înapoi la firea lui veche, schimbătoare. Pe când, Petru (având sensul de „piatră" sau „stâncă") sugerează natura nouă, statornică şi adevărată, pe care i-a dăruit-o Cristos. Aşa cum am arătat, el se numeşte pe sine „rob" sau „sclav". Sclavia este cea mai fericită viață din lume, când sclavul are un stăpân bun. Un singur Stăpân bun există: Isus Cristos. Sclavii Săi cunosc adevăratul sens al libertății.

Petru, apostolul nădejdii, se adresează din nou celor mai tineri creştini în credință. El îi îndeamnă să privească spre cer, câtă vreme locuiesc vremelnic în

această lume rea. El le stârneşte mintea lor curată *prin aducere aminte* (3:1). El se referă la cititori ca la cei care *au primit o credință de acelaşi preț cu a noastră* (1:1). Ne amintim cum a fost păzită credința lui Petru, prin rugăciunea lui Cristos pentru el. *Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu ți se piardă credința; şi, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe frații tăi* (Luca 22:32). Aşa poate fi păstrată şi credința noastră.

VIRTUȚI CREŞTINE (Citiți II Petru 1:1-21)

Nu ți se pare că zilele se întunecă tot mai mult şi că păcatul se înmulțeşte peste tot? Aşa le apărea lumea tinerilor creştini din zilele lui Petru. Pentru ca să nu fie descurajați de această perspectivă de viitor, el le-a arătat cum pot să scape *de stricăciunea care este în lume prin poftă* (1:4).

Priviți la un criminal gata de a fi spânzurat. Să presupunem că un sol vine şi-i spune: „Guvernatorul a examinat cazul tău, iar eu ți-am adus o pungă cu o mie de dolari". Criminalul va zice: „La ce bun? Mâine voi fi spânzurat". „Bine, dar mai am un mesaj. Guvernatorul a luat în considerare cazul tău şi ți-a trimis titlul de proprietate pentru o casă de un milion de dolari". Condamnatul scutură capul cu disperare şi spune: „La ce mi-ar folosit? Mâine urmează să fiu spânzurat". Dar solul continuă: „Opreşte-te! Mai am o ofertă pentru tine. Ți-am adus propria robă de inaugurare a guvernatorului, ca s-o porți, însă cu un favor special". Pe condamnat îl podideşte plânsul, în timp ce exclamă: „Domnule, vreți să vă bateți joc de mine? Cum aş arăta eu suind treptele eşafodului, purtând roba guvernatorului?" Atunci solul spune: „Mai am un mesaj. Guvernatorul ți-a trimis o grațiere. Ce spui de asta?" Bietul om îl priveşte pe sol şi nu-i vine să creadă. Solul îi dă grațierea, semnată de guvernator, purtând sigiliul oficial. În acest moment, condamnatul sare în sus de bucurie, cu lacrimi de recunoştință şiroindu-i pe obraz. Apoi solul adaugă: „Încă nu am terminat. Ți-am adus grațierea, punga cu bani, titlul de proprietate şi mantia regală, care ți s-a dat pe deasupra". Acestea toate sunt lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a dat în Cristos, Fiul Său. Cu acestea, nimic nu-l poate învinge pe tânărul creştin.

Felul în care pot să scap de groaznicele păcate din lumea aceasta, în fiecare zi şi în orice zi, este să fiu părtaş la natura Sa şi să-L las să trăiască prin mine. Luați *făgăduințele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceți părtaşi ai firii dumnezeieşti.* Eu sunt părtaş al însăşi naturii lui Dumnezeu. Nu toți au natura lui Dumnezeu. Divinul nu este în toți oamenii. Chipul Său rămâne în noi, deşi imperfect (I Cor. 11:7), dar nici măcar un atom din viața Sa! Noi suntem morți, fără viață, despărțiți de Cristos. „Natura divină" a lui Dumnezeu devine a noastră când Mântuitorul divin devine al nostru. Acesta e un adevăr minunat. Noi trebuie să îndrăznim, când ne amintim că, avându-L pe Cristos în noi, „natura divină" este, de asemenea, în noi. „Făgăduințele Lui nespus de mari şi scumpe" sunt înaintea noastră. De aceea, ar trebui să mergem drept înainte, fără să ne fie frică de nimic (II Petru 1:4).

„Natura divină" pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu trebuie să se arate în trăirile de

fiecare zi ale vieții creştine. Asta e esența caracterului creştin. Este, nici mai mult, nici mai puțin, decât practicarea virtuților creştine. Dacă deschidem la Galateni 5, vom afla că virtuțile creştine nu sunt altceva decât roada Duhului.

Ştiu alții că tu eşti creştin prin felul în care arați şi te porți? Îți aminteşti, desigur, de seara aceea, când stând toți în jurul focului, o tânără s-a găsit să-l întrebe pe Petru dacă şi el a fost cu Isus. Şi Petru a ripostat, gratulând-o cu limbajul specific pescarilor galileeni, încercând să dovedească contrariul! Mulțimea l-a reperat după accent (Marcu 14:66-71). El s-a trădat, rostind un singur cuvânt. Mai târziu, mai-marii poporului l-au identificat ca prieten al lui Isus, după port şi după vorbă. Lumea ne reperează în exact acelaşi fel şi azi. Este ceva despre ființa întregii persoane a cuiva, care-l identifică ca fiind un prieten al lui Isus. De îndată ce-l auzim pe omul acela vorbind despre Cristos, ştim exact cine este.

Deşi Dumnezeu ne dă o natură schimbată, divină, El doreşte ca noi să ne facem partea în dezvoltarea acestui dar neprețuit (1:5-11). Noi ne împărtăşim din însăşi viața lui Dumnezeu; prin urmare, trebuie să ne străduim să posedăm mai mult. Dumnezeu spune: „Adăugați har la har".

Capitolul de matematică al Bibliei

Înmulțirea – *Harul şi pacea să vă fie înmulțite* (1:2)
Adunarea – *Adăugați la credința voastră* (1:5)
Scăderea – *A fost curățit de vechile lui păcate* (1:9)

PAŞI SPRE CER

Sunt şapte paşi, urcând de la credință, şi ultimul este dragostea. Aceşti paşi sunt virtuțile creştine pe care fiecare creştin trebuie să le aibă. Să urcăm încet, meditativ, scara, văzând până unde am ajuns. La credința ta, adaugă virtutea. cunoştința, stăpânirea de sine, răbdarea, evlavia, dragostea de frați, iubirea de oameni. Aceasta este urmarea credinței noastre scumpe.

Cu cât e mai deplină măsura acestor virtuți, cu atât va fi mai mare cunoaşterea lui Isus Cristos, Domnul nostru. Cunoaşte-L pe Cristos, căci a-L cunoaşte pe El este viață veşnică şi în nimeni altul nu e mântuire (vezi Fapte 4:12).

Cineva a spus că există o clădire cu şapte etaje şi subsol. Adăugați etaj la etaj, dar asigurați-vă întâi că ați pus credința la temelie. Dacă vei încerca să clădeşti fără temelia corespunzătoare, clădirea se va dărâma. Da, credința este harul de la bază. Dar o temelie e fără folos, dacă nu urmează clădirea. În zilele marii crize economice din America, numită Depresiunea, era o privelişte des întâlnită să vezi scheletul unei mari clădiri, nelocuite, năpădită de buruieni, pe care muncitorii au început-o, dar, din lipsă de fonduri, n-au mai terminat-o. Temelia era substanțială, dar după ani şi ani, a devenit inutilă, deoarece nimic nu a mai fost adăugat la ea.

Petru, ca Pavel, de altfel, îi avertizează pe creştini să nu stea cu mâinile în sân. Nu rămâneți bebeluşi în Cristos, împiedicându-vă de orice învățătură, ci creşteți în tărie.

Dar cine nu are aceste lucruri este miop şi orb şi a uitat că a fost curățit de vechile

lui păcate (1;9). Creştinii miopi sunt incapabili de a se înscrie în armata lui Dumnezeu, dacă le lipseşte această virtute. Asigură-te de poziția pe care o ocupi în Cristos. Nu te îndoi niciodată de chemarea ta în El. Nu precupeți nici un efort în rugăciune, în studierea Cuvântului şi în starea de vorbă cu alți creştini mai maturi. Viața e plină de atâtea incertitudini, dar în lucrurile spirituale nu trebuie să fii nesigur. O siguranță spirituală va produce o statornicie în viață şi *nu veți cădea niciodată* (1:10).

Ambiția unui creştin trebuie să fie să aibă o viață deplină. Petru vrea ca tu să ai o intrare din belşug în Limanul Odihnei, în împărăția eternă a lui Cristos (1:11).

STRÂNGÂND CORTURILE NOASTRE

Asemenea lui Pavel, şi Petru era conştient de apropierea clipei morții. El are un nume frumos pentru moarte: *dezbrăcarea de cort* (1:14). Moffatt spune: „Strângerea cortului meu". Întrucât ştia că în curând îi va părăsi, el a dorit să-i însufleţească, amintindu-le de ceea ce ştia el atât de bine. Memoria sa l-a ajutat să-şi imagineze scena schimbării la față. În cadrul acelei scene, el a asistat la gloria lui Cristos. Orice îndoială cu privire la realitatea venirii Sale din nou, cu putere, a fost alungată pentru totdeauna din mintea sa. Dumnezeu Însuşi a depus mărturie despre gloria şi onoarea Sa, o voce zicând: *Acesta e Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea.* El a auzit Glasul de sus. Aceasta a fost mărturia Dumnezeirii. Acum Petru ştia. Era sigur! El a voit ca ei să ştie că nu le spunea basme, când le vorbea despre puterea şi venirea Domnului Isus Cristos, la a cărei mărire, în avanpremieră, el a fost martor.

Nu uitați, Petru a suferit şi a murit pentru adevărul pe care l-a împărtăşit credincioşilor. Odată a spus: *Căci noi nu putem să nu vorbim despre ceea ce am văzut şi am auzit* (Fapte 4:20).

Oamenii depind prea mult de sentimente, în loc să se bazeze pe cunoaşterea bazată pe fapte. Petru nu a vrut ca aceşti creştini să se bazeze pe sentimente. Când diavolul vede un biet suflet în agonie pe valurile păcatului, apropriindu-se de Stânca de Veacuri, el îi pune în față scândura sentimentelor, spunându-i: „Ține-te de asta. Nu-i aşa că acum te simți mai comod?" Şi, în timp ce omul nostru abia îşi trage răsuflarea, scândura iarăşi alunecă de sub el, aruncându-l în disperare!

Adăugat la proba Schimbării la Față este *cuvântul profeției făcut şi mai sigur* (1:19); cu alte cuvinte, profeția. Asta nu pune experiența creştină (vedenia avută pe munte) pe acelaşi plan cu profeția, ci afirmă cuvântul profeției, confirmându-l prin experiență. Ele merg mână în mână. Petru aruncă multă lumină asupra inspirației Scripturii. Vezi I Petru 1:10-12; II Petru 1:4,16-21; 3:15.

Amintiți-vă de originea divină a Scripturilor. Dr. Gray spune: „Interpretare particulară înseamnă origine particulară. Dumnezeu este Cel care a vorbit" (1:21).

Un băştinaş din India, scriindu-i unui prieten despre o mare *revival* (trezire) pe care o aveau, a spus: „Avem un mare «rebible»" [joc de cuvinte: *revival*. pronunțat REVAIVĂL, înseamnă „trezire"; *rebible*, pronunțat REBAIBĂL, ar fi „rebiblizare", n.tr.] Da, Biserica are nevoie să fie rebiblizată!

ÎNVĂȚĂTORII CREŞTINI (Citiți II Petru 2:1-22)

Sunt vremurile în care trăim grele, trăind ispite puternice, iar opoziția e şi ea aprigă? Să te aştepți la aşa ceva, dar să te ridici deasupra lor. Am fost preveniți că va fi aşa. Lumea întotdeauna a fost şi întotdeauna va fi plină de antagonism față de adevăr şi față cei ce-l vestesc. Dar Dumnezeu îl va anihila. Între timp, *Domnul ştie să izbăvească pe cei evlavioşi din încercări* (2:9).

Petru vorbeşte despre venirea, influența şi, în cele din urmă, pierzarea învățătorilor falşi, în acest sumbru şi groaznic capitol. Nu trebuie să ne mirăm de venirea lor, căci Cristos ne-a prevenit cu privire la ei în Matei 7:15; 24:11,24, şi am auzit cuvintele lui Pavel referitoare la ei în I Timotei 4:1-3 şi II Timotei 3:1-9.

Ce listă neagră a faptelor lor ne prezintă Petru aici! Nu găsim nici o atenuare a tonului, de la început până la sfârşit. E un tablou sumbru. Citiți această listă. Nu ne mirăm că Petru a avertizat Biserica cu privire la aceşti profeți falşi!

Vor aduce erezii nimicitoare 2:1
Ei tăgăduiesc pe Domnul, care i-a răscumpărat 2:1
Calea adevărului este defăimată, din pricina lor 2:2
Prin cuvinte înşelătoare, urmăresc să aibă câştig de la voi 2:3
Umblă călăuziți de firea lor veche, în pofta necurăției 2:10 . . . . . 2:10
Disprețuiesc stăpânirea 2:10
Sunt îndrăzneți şi aroganți 2:10
Vorbesc de rău demnitarii 2:10
Animale fără minte 2:12
Batjocoresc ceea ce nu cunosc 2:12
Trăiesc în petreceri, ziua-n amiaza mare 2:13
Întinați şi spurcați în societate 2:13
Se pun pe chefuit, când ospătează cu voi 2:13
Le scapără ochii de adulter şi nu se satură de păcătuit 2:14
Momesc sufletele nestatornice 2:14
Au o inimă deprinsă la lăcomie 2:14
Copii ai blestemului 2:14
Rătăciți 2:15
Fântâni fără apă 2:17
Nori alungați de furtună 2:17
Vorbesc cu trufie lucruri de nimic 2:18
Momesc cu poftele lor 2:18
Robi ai depravării 2:19

Învățătorii falşi din ziua de azi fac exact asta. Mai întâi, *se strecoară pe furiş, aducând erezii nimicitoare.* Ei fac aceasta cu şiretenie. Ei nu cred în Dumnezeirea lui Cristos – că Isus, care S-a născut dintr-o fecioară, este chiar Dumnezeu. Petru descrie „erezia nimicitoare" pe care o aduc, ce constă în *tăgăduirea Domnului, care i-a răscumpărat.* Nu se spune că tăgăduiesc pe Domnul care i-a ÎNVĂȚAT. Practic, toate religiile false Îl recunosc pe Cristos, ca mare învățător, dar nu vor să-L

accepte ca Mântuitor, Cel care ne-a RĂSCUMPĂRAT cu sângele Lui scump. Cu alte cuvinte, ei neagă ispășirea prin sânge.

Proba de sânge – Aceasta e proba prin care îi depistăm şi-i respingem pe învățătorii falşi. Cereți acreditările învățătorilor care au ieşit astăzi în public. Când un învățător – oricare ar fi el – nu pune crucea în centrul învățăturii sale, să te fereşti! Depărtează-te de el. Răscumpărarea noastră este în sângele cu care Isus ne-a răscumpărat.

Proba de popularitate – Învățătorii aceştia sunt foarte populari. *Mulți vor urma destrăbălările lor* (2:2). Să nu considerați un lucru ciudat că religiile false, cu multele lor varietăți, sunt în stare să atragă mulțimi mari de urmaşi. Petru ne-a spus dinainte că aşa va fi. Oamenilor nu le place să li se spună că au nevoie de un Mântuitor, pentru că asta îi obligă să recunoască faptul că sunt păcătoşi. Ei nu doresc să fie „răscumpărați", ci doar învățați. *Calea adevărului va fi defăimată* (2:2). Toate învățăturile acestea false vorbesc despre „adevăr", uitând ce a spus Cristos: *Eu sunt calea, adevărul şi viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine* (Ioan 14:6). El nu este doar o parte din adevăr, ci este chiar ADEVĂRUL! El nu-ți indică doar calea; El *este* CALEA! El nu a venit doar să ne arate cum să trăim, ci El este chiar VIAȚA!

Proba de vocabular – *Vor căuta ca, prin cuvinte înşelătoare, să aibă un câştig de la voi* (2:3). Cuvintele înseamnă aşa de puțin la multe din aceste religii false! Se dau sensuri noi multora din aceste cuvinte. Ei afirmă credința în toate, dar când îi întrebi ce vreau să spună prin asta, adevăratul sens iese la iveală. Este ca un ou. Noi facem găuri la capetele sale şi apoi extragem întregul conținut prin absorbție. Oul şi-a păstrat forma exterioară, dar substanța lui a dispărut. Cristos a spus că oamenii vor zice: „Doamne, Doamne", dar El le va spune: „Plecați de la Mine, căci nu v-am cunoscut niciodată". Cuvintele nu înseamnă nimic, dacă nu pui inimă în ele. Apoi este adăugată sintagma: *să aibă câştig de pe urma voastră.* O, cum îi pradă de bani aceste religii pe bieții oameni! Nu poți cere vindecare, dacă nu plăteşti, mai întâi! Practicanții acestor religii false pretind un preț. În schimb, Dumnezeu spune că putem veni la El *fără bani şi fără plată* (Isaia 55:1).

Nu este decât un singur lucru pe care Dumnezeu îl poate face pentru aceşti oameni: să-i distrugă. „Dacă te joci cu *lumina*, va deveni *fulger*" [un alt joc de cuvinte: *light – lightning*, n.tr.]. Petru declară fără echivoc care va fi sfârşitul acestor învățători falşi, ce îmbracă mantia Bisericii (2:3-9). Cu siguranță vor fi pedepsiți. Dumnezeu n-a cruțat nici îngerii care au păcătuit! El a adus potopul peste lumea păgână din zilele lui Noe. Sodoma şi Gomora au fost transformate în mormane de cenuşă. Toate acestea au servit de avertismente celor fără Dumnezeu din toate generațiile, arătând ce le-a rezervat El. De un lucru putem fi siguri: indiferent cât de aspră este judecata învățătorilor falşi, copiilor lui Dumnezeu li se promite izbăvirea. Lasă în mâna lui Dumnezeu pedepsirea celor răi.

Citind, în continuare, găsim încă multe alte lucruri pe care aceşti învățători răi le vor face. Astfel, ei îi vor vorbi de rău pe apostolii lui Cristos; vor prinde în lațul

lor oameni slabi, promițându-le libertate, când, în realitate, ei îi înrobesc în obiceiuri stricate (2:2-22).

VENIREA LUI CRISTOS (Citiți II Petru 3:1-l8)

Învățătura falsă despre Cristos, care neagă Dumnezeirea şi puterea Lui, are drept urmare o gândire falsă. Prima îndoială pe care o ridică este despre venirea lui Cristos. Pentru a ajuta Biserica în această privință, Petru le aminteşte credincioşilor de lucrurile pe care le-a spus Isus. Oamenii L-au înțeles greşit, crezând că El Se va întoarce în timpul generației aceleia. Petru le spune că timpul nu înseamnă nimic la Dumnezeu – *că, pentru Domnul o zi este ca o mie de ani şi o mie de ani sunt ca o zi* (3:8). El Îşi va ține această promisiune, cum Şi-a ținut toate promisiunile Sale, cu deosebirea că o va face după calendarul Său.

Dumnezeu nu întârzie în împlinirea făgăduinței Sale, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi şi voieşte ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință (3:9). Zilele de pe urmă vor fi zile triste, căci vor veni batjocoritori, spunând: „Ha, ha, unde este promisiunea venirii lui Cristos? După câte vedem noi, toate se desfăşoară ca-ntotdeauna, de la începutul creației. Natura continuă în acelaşi ritm ca mai-nainte. Nu s-au înregistrat semnele unei schimbări radicale. Promisiunea venirii Lui a dat greş". Batjocoritorii aceştia erau oameni răi, însă ceea ce e şi mai trist astăzi este că oameni buni batjocoresc promisiunea venirii Sale. Ei iau în râs marea speranță a Bisericii. Ce lipsit de logică era raționamentul lor când spuneau că Cristos nu va veni! Ia, uitați-vă la ei! Nu a venit; prin urmare, El nu va veni, zic ei. Nu s-a întâmplat nimic deosebit până acum; de aici, urmează că nimic deosebit nu se va întâmpla nici de acum încolo. Însă, fiindcă Domnul nostru nu a venit încă, vom renunța noi oare la nădejdea noastră? O, nu! Nicidecum! Mai degrabă, ne vom bucura, pentru faptul că întoarcerea Sa e tot mai aproape, din zi în zi.

POTOP ŞI FOC

Petru le aminteşte acestor sceptici că un uriaş potop a înghițit lumea odată, iar Cristos a asemănat venirea Sa cu potopul, în Matei 24:37,38. Fără îndoială, Petru L-a auzit pe Isus vorbind despre asta. Dar data viitoare Dumnezeu va distruge pământul prin foc. Va fi un foc literal? A fost potopul literal? Înmagazinate în interiorul pământului, sunt uleiuri, gaze şi foc, îndeajuns ca să-l facă să ardă de tot. Vulcanii sunt degajarea acestor elemente. Oamenii de ştiință ne spun că în prezent stăm pe o scoarță a pământului de numai 50 de kilometri grosime. Mai jos de asta, există o masă de materie topită. Cu un cuvânt, Dumnezeu poate să declanşeze dintr-odată un jet uriaş, care să îngroape pământul literalmente într-un incendiu de nedescris. Devastarea produsă de bomba atomică a dovedit posibilitatea unei asemenea catastrofe. Sau planeta noastră s-ar putea ciocni cu un alt corp ceresc.

Noi ştim că atunci când va bate ceasul lui Dumnezeu ora stabilită, pământul se va topi de o căldură uriaşă. Pământul va arde, iar cerurile, cu o mare explozie, vor

trece. Atunci vor apărea *ceruri noi şi un pământ nou* (3:13).

Astăzi oamenii sunt semeți şi trufaşi, crezând că ştiu totul. Dar la toate acestea ne putem aştepta. Satan nu va renunța, de bunăvoie, la controlul său asupra pământului. Numai că, zilele lui de libertate sunt numărate şi „Isus va domni". *Înainte de toate, să ştiți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori, batjocorind şi trăind după poftele lor. Ei vor zice: „Unde este «venirea» aceasta pe care a promis-o El?"… Ziua Domnului însă va veni!* Tot disprețul şi batjocura n-au fost în stare să oprească potopul, când acesta a fost declanşat. Trâmbița puternică a îngerului va spulbera rapid nebunia oamenilor, care zic: „Eu nu cred una ca asta!" sau „Nu este adevărat" sau „Eu n-am să văd acest eveniment". Totuşi noi, după făgăduințele Sale, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care locuieşte neprihănirea. Nu va fi o distrugere totală, ci un nou pământ va fi construit. Priviți spre Răsărit, căci *va răsări Soarele neprihănirii, cu vindecarea pe aripile Sale* (Maleahi 4:2).

Ce efect trebuie să aibă toate acestea asupra vieților noastre? Petru răspunde la această întrebare, în versetul 14. Noi vom fi silitori în slujirea noastră, străduindu-ne întotdeauna să fim paşnici, fără vină şi fără pată în caracterul nostru. Să nu devenim neglijenți pe motiv că El întârzie, căci într-o zi, Domnul nostru va veni dintr-odată. Fii răbdător, câtă vreme întârzie El, ştiind că procedează aşa deoarece este îndelung răbdător, dorind să-i acorde ultimului bărbat, ultimei femei şi ultimului tânăr încă o şansă de a-L primi.

O, ce viață ar trebui să trăim noi, aşteptându-L să vină! Putem grăbi venirea Lui printr-o viață sfântă. Credința în întoarcerea Domnului nostru trebuie să conducă la aceasta. Atunci o vom putea grăbi printr-un trai sfânt. Veghează asupra vorbirii tale. Nu uita să priveşti înainte, cu privirea țintă la El. Apoi sileşte-te să fii „găsit în El" (3:14). Aştepți tu cu trepidație venirea Lui? Ce efect a avut această nădejde asupra vieții şi vorbirii tale?

Ultimul cuvânt de avertizare al lui Petru este: „Păziți-vă!" E o notă de atenționare. *Păziți-vă, ca nu cumva să vă lăsați târâți de rătăcirea acestor nelegiuiți şi să vă pierdeți tăria.*

CUNOSCÂND ŞI CRESCÂND

Remediul împotriva recidivismului este „să creştem" – adică să facem progrese. *Creşteți în harul şi în cunoştința Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos.* Creşti tu în cunoştință? Cunoştința creştină este o armă eficientă împotriva ereziei. Creştinismul fără un crez nu poate rezista la atacurile criticilor. Dacă nu creşti, păzeşte-te să nu cazi pe alături, căci noi trăim într-o lume rea, în care oamenii sunt duşmanii lui Dumnezeu şi ai adevărului. Un lucru viu trebuie să crească. Unde nu există creştere, nu există nici viață. Temelia creşterii este cunoaşterea lui Cristos. Crescând în aceasta, creştem în asemănarea Lui!

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: VIRTUȚI CREŞTINE II Petru 1:1-14
Luni: CUVÂNTUL LUI CRISTOS PREAMĂRIT II Petru 1:15-21
Marți: ÎNVĂȚĂTORI FĂRĂ CRISTOS II Petru 2:1-14
Miercuri: CRISTOS ÎMPOTRIVA CELOR CARE ALUNECĂ DE LA CREDINȚĂ II Petru 2:15-22
Joi: VENIREA DOMNULUI BATJOCORITĂ II Petru 3:1-9
Vineri: VENIREA DOMNULUI ASIGURATĂ II Petru 3:10-18
Sâmbătă: CRISTOS, NĂDEJDEA NOASTRĂ II Petru 1:1–3:1

Capitolul 50

Să înțelegem I, II, III Ioan şi Iuda

Isus Cristos, Viața noastră; Adevărul; Calea; Păzitorul nostru

Scrisoarea aceasta fost scrisă de bătrânul apostol Ioan în anul 90 d.Cr., probabil de la Efes. Spre deosebire de ceilalți apostoli, el nu-şi adresează scrisoarea unei anumite biserici sau persoane. El a scris tuturor creştinilor, bătrâni şi tineri (2:12-l4). El îi numeşte pe creştini printr-un termen tandru, „teknia", care înseamnă „născuți" sau „copilaşi". Dumnezeu Se ocupă de proprii Săi copii născuți din nou.

Ioan ne-a spus de ce a scris evanghelia sa: *pentru ca voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi, crezând, să aveți viață în numele Lui* (Ioan 20:31).

Ioan şi-a scris epistola, pentru ca cei care au crezut în Cristos să ŞTIE că au viață veşnică (5:13).

Deschideți la evanghelia după Ioan, capitolul 20, versetul 31 şi citiți-l în paralel cu I Ioan 5:13. Evanghelia a fost scrisă pentru a le arăta oamenilor cum pot să primească viața veşnică. Epistola I Ioan a fost scrisă pentru a-i asigura pe cei care au crezut că AU viață veşnică, crezând că „Isus este Cristosul". Epistola I Ioan pare să fi fost menită a fi citită în paralel cu evanghelia după Ioan. Astfel, găsim cuvântul „a crede" străbătând întreaga Epistolă. Cuvântul „A CUNOAŞTE" (sau „a şti") este folosit de treizeci de ori, în această scurtă scrisoare. Subliniați-l ori de câte ori îl întâlniți.

Ioan a scris determinat de patru motive:

Ca bucuria lor să fie deplină 1:4
Ca să nu păcătuiască 2:1
Ca să se păzească de cei care vor să-i ducă în rătăcire. 2:26
Ca să ŞTIE 5:13

Bine a numit cineva această carte drept „Epistola: cu adevărat şi într-adevăr" [Really and Truly Epistle, n.tr.]. De la început până la sfârşit, din ea răzbate o notă triumfătoare. Ioan a fost ucenicul pe care l-a iubit Isus. Ioan a stat aproape de Isus, când El S-a aflat pe crucea Calvarului. Apoi Ioan a privit mormântul gol în dimineața învierii. Pe insula Patmos, el a fost răpit la cer, în Duhul, şi a văzut o uşă deschisă în cer. Aşadar, acesta ne dă mărturia sa cu privire la aceste fapte. „Ştim, spune el, că nu este nici o posibilitate de îndoială cu privire la acest lucru". *Ceea ce era de la început, ceea ce am auzit, ceea ce am văzut cu ochii noştri, ceea ce am privit şi ceea ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții*–ISUS! Ioan ne oferă dovezi pentru cunoaşterea Lui. El a auzit, văzut şi pipăit Cuvântul vieții. El tânjeşte să-şi aducă ascultătorii lui la părtăşie intimă cu Tatăl şi cu Fiul Său,

pentru ca bucuria lor să fie deplină (1:3,4,7; 2:13,14).

Cristos, care este Dumnezeu, S-a întrupat şi a locuit printre oameni, ca ei să-I poată auzi vocea, să-I poată vedea faţa şi să-I poată atinge mâna iubitoare. Asta L-a adus pe Dumnezeu jos la om, ca „să putem avea părtăşie". A umbla în părtăşie înseamnă a trăi în armonie.

Dumnezeu vrea ca noi să avem părtăşie cu El, iar în El, să avem părtăşie unii cu alţii (1:3).

Ioan spune că noi trebuie nu doar să credem ca şi creştinii, ci să ne şi purtăm ca şi creştinii. În capitolele 1–3, aflăm dacă trăim ca şi creştinii. În capitolele 4 şi 5, descoperim dacă noi credem ca şi creştinii. Fulgerul care bubuie este însoţit de tunet. Tot aşa, credinţa este însoţită de viaţă şi mărturie (2:3). Unii oameni spun că ei cred în Dumnezeu, dar se poartă mai mult ca diavolul. Lucrul acesta nu e în ordine. Noi trebuie să fim tot atât de ortodocşi [drept credincioşi] în purtarea noastră, cât suntem în credinţa noastră. Practică adevărul şi crede adevărul! *Dacă zicem că avem părtăşie cu El, însă umblăm în întuneric, minţim şi nu practicăm adevărul* (1:6).

Dumnezeu în epistola lui Ioan

Dumnezeu este Lumină 1:5
Dumnezeu este Dragoste 4:8,16
Dumnezeu este Neprihănire 2:29
Dumnezeu este Viaţa 5:11,12
Dumnezeu este Adevărul . . . . . .II Ioan
Dumnezeu este Bun . . . . . III Ioan

PURTAREA CORESPUNZĂTOARE (Citiţi I Ioan 1:1–3:34

Ioan ne oferă şapte probe de purtare creştină. Citeşte-le şi află care e „scorul" tău, ca şi credincios. Ele sunt uşor de găsit, deoarece fiecare probă este introdusă prin cuvintele *dacă spunem* sau *cine zice că.* Proba este aceasta – *dacă spunem* un lucru, şi facem altul, nu trăim cum ne vrea Cristos, în deplină părtăşie cu El. Cu cât mai uşor este să vorbim, decât să împlinim! Cum spunea Moody: „Noi vorbim smântână, şi trăim ca laptele degresat". Căci *părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Cristos* (1:3). Noi trebuie să umblăm împreună, să vorbim împreună şi să trăim împreună. Noi trebuie să mâncăm la aceeaşi masă (Apoc. 3:20). Noi suntem o singură familie (Ef. 3:15); Dumnezeu este Tatăl meu, pentru că Isus Cristos, fratele meu mai mare, m-a făcut un copil al Regelui. De aceea, eu trebuie să mă comport în felul acesta. Părtăşia aduce bucurie (1:4). Nu este bucurie mai mare decât părtăşia cu un prieten.

Eu umblu cu un Dumnezeu al luminii. *Dumnezeu este lumină şi în El nu este întuneric deloc* (1:5). Dacă umblarea mea este cu El, eu voi umbla în lumina dragostei şi harului Său.

ŞAPTE PROBE ALE UMBLĂRII NOASTRE CU DUMNEZEU

Prima probă–Umblă în lumină

Dacă zicem că avem părtăşie cu El, însă umblăm în întuneric, minţim şi nu practicăm adevărul (1:6).

Este vreun păcat cunoscut în viața ta? Dacă există, înseamnă cu nu umbli cu Cristos. Prezența Sa aruncă lumină asupra conştiinței şi inimii tale, arătându-ți prezența păcatului în viața ta (Ef. 5:13). Un creştin care umblă în părtăşie cu Dumnezeu se va bucura de părtăşie cu alți creştini (I Ioan 1:7). Nu ai ridicat niciodată un pietroi care stătea pe pământ de multă vreme? În clipa când l-ai ridicat, ființe respingătoare dădeau să fugă în toate direcțiile, ca să scape de lumină. Vedeți, lumina pune în evidență păcatul. Or, păcatul cunoscut te va împiedica să ai părtăşie cu Cristos, dar părtăşia cu Cristos te va păzi de păcat. L-ai rugat să-Şi îndrepte lumina reflectorului Său asupra inimii tale?

A doua probă–Recunoaşte că eşti păcătos

Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri şi adevărul nu este în noi (1:8). Nu poți să umbli cu Dumnezeu, şi să practici păcatul în viața ta, în acelaşi timp. Dumnezeu ne arată încontinuu păcatul din viața noastră. Pe cruce El ne-a răscumpărat de pedeapsa păcatului, odată pentru totdeauna. Dar e bine să ştim şi aceasta: că dacă ne mărturisim păcatele, El ne curăţeşte încontinuu de păcatele care se strecoară în viața noastră, prin contactul cu lumea aceasta.

Când un fermier îşi ară ogorul, el aruncă de acolo toate pietrele pe care le găseşte. Dar anul următor, când plugul sapă adânc brazda, fermierul va găsi alte pietre, care au rămas ascunse anul trecut. Şi pe acestea le aruncă, când le descoperă. Apoi, anul următor situația se repetă. Tot aşa e şi-n viața noastră. Dumnezeu va descoperi prin plugul Duhului Său cel Sfânt păcatele ascunse din viața noastră, de care nici nu ştiam că sunt acolo. Nu te descuraja, ci foloseşte remediul Său.

Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire (1:9). Nu te ruga în mod vag, ci spune-I Domnului păcatul pe nume. Ocupă oare mândria, lipsa de încredere în El, mânia, iubirea plăcerii locul ce I se cuvinte lui Dumnezeu în inima ta? Ei bine, oricare ar fi el, numeşte-l pe față înaintea lui Dumnezeu. Pomeneşte-l pe nume. Şi apoi, în numele Domnului, cere promisiunea Sa. *El este credincios şi drept,* nu numai să *ne ierte păcatele*, ci *să ne* şi *curăţească de orice nelegiuire.* Un părinte omenesc ne poate ierta faptele rele, dar numai Dumnezeu ne poate curăți de păcat.

A treia probă–Ascultă de voia Lui

Cine zice: „Îl cunosc", şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos şi adevărul nu este în el (2:4). Ascultarea este adevărata probă. Dumnezeu face o afirmație foarte puternică aici. Dacă zici că eşti creştin, dar nu asculți de El, eşti un mincinos. Omul care este un creştin păzeşte poruncile lui Dumnezeu.

Care sunt poruncile lui Cristos? Să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul şi cu toată mintea ta, iar pe semenul tău ca pe tine însuți. Îl iubeşti tu pe Dumnezeu în felul acesta? Supune-te la câteva probe. Petreci tu mai mult timp uitându-te la televizor, decât stai cu Domnul? Atunci tu nu-L iubeşti pe Dumnezeu cu toată inima ta. Eşti ambițios, urmărindu-ți un plan în viața ta, care speri să-ți aducă faimă, bogăție sau pură plăcere? Nu spune că-L cunoşti pe Dumnezeu, când refuzi să păzeşti poruncile Lui. Ştii tu care e voia Lui pentru viața ta? Vrei să ştii? Acesta e un test pentru viața ta creştină. Asculți tu de Cuvântul Său? De şoapta Lui? De multe ori, nu voim să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne vorbească. Nu vom asculta de El, pentru că ne temem de voia Sa pentru noi. De pildă, eşti în căutarea unei cariere în viață. Dumnezeu are o carieră pentru fiecare din noi. El are un plan pentru fiecare pas din viața noastră, căci „paşii unui om bun sunt rânduiți de Domnul". Noi trebuie să ascultăm în toate, căci „tot ce nu vine din credință este păcat".

Vei începe să ştii ce vrea Dumnezeu să faci, pe măsură ce ajungi să-L cunoşti mai bine. Nişte tineri se duceau la un club de noapte rău famat. Ei s-au oprit să-l invite pe un alt tânăr să vină cu ei. „Nu pot să merg", le-a spus el. „De ce nu poți?" l-au întrebat ei. „Păi, nu mă duc pentru că mama nu doreşte să mă duc acolo". „De unde ştii că nu doreşte? Nici nu ştie măcar că mergem acolo". „Pentru că îmi cunosc mama", a fost răspunsul lui foarte înțelept. Asta e adevărat când ajungi să-L cunoşti pe Dumnezeu – vei şti ce-I place şi ce nu-I place Lui (3:24).

Cristos spune: *Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele* şi *Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu* (Ioan 15:14). Care e porunca Lui aflăm în acelaşi capitol: *Vă poruncesc aceste lucruri ca să vă iubiți unii pe alții* (Ioan 15:17).

A patra probă–Imită-L pe Cristos

Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus [în ediția King James: *...să umble cum a umblat şi El,* 2:6].

Noi trebuie să fim cristianici în viața noastră. Cristos spune: *Voi sunteți sarea pământului.* Sarea conservă alimentele, să nu se strice. Eşti tu un conservant în mulțimea din care faci parte? Menții limbajul curat? Te abții de a lua Numele Domnului în deşert? Însăşi prezența ta îi stânjeneşte sau îi împiedică de a face lucruri discutabile?

O fetiță chineză a spus: „Cred că ştiu de ce a spus Isus: *Voi sunteți sarea pământului.* Pentru că sarea îi face pe oameni să le fie sete, iar creştinii ar trebui să-i facă pe alții să le fie sete după Cristos". Produci tu această sete în oameni?

Oamenilor le este lene să caute versete din Biblie. Puțini se străduiesc să-L găsească pe Cristos. Prin urmare, Cristos vrea ca alții să-L vadă pe El reflectat în noi. În renumita Capelă Sixtină din Roma, frumusețea artei este în plafon. La intrare, ți se dă o oglindă. Pare ciudat să-i vezi pe oameni umblând cu privirea îndreptată în jos, când picturile sunt reprezentate sus, pe tavan. Dar oamenii văd toată gloria reflectată în oglinda din fața lor, fără să rişte să-şi frângă gâtul, privind în sus. Fii şi tu un reflector. Frumusețea lui Isus să se vadă în tine.

A cincea probă–Iubirea altora

Cine zice că este în lumină şi urăşte pe fratele său este în întuneric până acum (2:9). Un alt test crucial al vieții creştine este dragostea (2:7-11). Dragostea schimbă o persoană. Dragostea ne face să fim preocupați pentru bunăstarea altora.

Dumnezeu vorbeşte despre dragostea pentru alții, despre atitudini personale. Există trei atitudini principale față de alții: ură, care înseamnă ucidere (3:15); indiferență – un sentiment înrudit cu ura – absența oricărei preocupări față de altă persoană (4:20-21) şi dragoste. Dragostea se manifestă pe diferite căi (2:9-11; 3:14); fizic – interes pentru prosperitatea altora (3:16-18); spiritual – preocuparea pentru sufletul cuiva.

A şasea probă–Relația cu lumea

Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El (2:15).

Lumea în care trăim este o lume rea (Gal. 1:4). Lucrurile actuale, în alcătuirea lor, nu sunt norma pentru creştin. Ori de câte ori ai să-l găseşti pe creştin conformându-se acestor norme, înseamnă că el umblă pe un teren interzis.

Toate păcatele pot fi puse în trei categorii: 1. *Pofta cărnii;* 2. *Pofta ochilor;* 3. *Mândria vieții.*

1. *Pofta cărnii*

Ispitele pătrund în trup şi, împreună cu ele, apetiturile şi patimile lor. Diavolul L-a ispitit pe Isus în felul acesta. Isus postise timp de patruzeci de zile şi fiecare atom al ființei Sale tânjea după pâine. Ce plauzibilă a fost ispita Satanei! A fost acelaşi apel la poftă pe care Satan l-a lansat şi în cazul Evei. În toate veacurile care s-au scurs de atunci, diavolul nu a inventat o altă armă de atac. *Porunceşte pietrelor acestora să se facă pâine.* Ispita pentru autosatisfacție este una dintre cele mai puternice care pot să ne atace. Apetitul este unul dintre cele mai vulnerabile puncte cu care ne atacă Satan. Nevoia de pâine şi plăcere presupune, pentru unii, că orice mijloace sunt justificate pentru a le obține. Nu este necesar să trăim deloc! Există o singură necesitate morală – să ne încredem în Dumnezeu şi să păzim poruncile Lui.

2. *Pofta ochilor*

Înfrânt cu o armă, Satan nu se dă bătut cu una cu două, ci încearcă alta. Ducându-L pe Isus pe un munte înalt, Satan I-a arătat *(pofta ochilor)* toate împărățiile lumii, surprinse într-un moment. *Dacă Te vei închina mie, toate acestea vor fi ale Tale* (Luca 4:7). Satan îşi desfăşura cel de-al doilea şiretlic.

O, cum se închină oamenii la altarul bogățiilor şi onoarei, pentru ceea ce văd în lumea aceasta!

Ochii tăi pot să-ți mânjească sufletul! Fii atent la ce vezi. Dacă arunci o minge de tenis albă într-un zid înnegrit de funingine, mingea va avea o pată neagră pe ea. Dacă-ți arunci privirea pe obiecte necurate, poți să te aştepți să lase o pată murdară asupra inimii şi minții tale. Deci, fii atent la ce te uiți!

3. *Mândria vieții*

Toți sunt dornici după succese fenomenale. Diavolul L-a dus pe Isus pe aripa Templului şi I-a spus să Se arunce jos, căci dacă e Fiul lui Dumnezeu, va fi păzit de îngeri. A fost propunerea de a sări de pe aripa Templului, câştigând o popularitate instantanee. Pe oricine-l paşte ispita de a fi popular. Cu toții avem ambiții omeneşti. Câți oameni de geniu au fost duşi în rătăcire din cauza premiului strălucitor al ambiției, ce a fost aşezat înaintea lor! Vrem să dăm lovitura dintr-odată. Ce puternică este ispita de a o lua pe scurtătură, pentru a ne realiza ambiția, în domeniul educației, bogățiilor sau pozițiilor suspuse ori puterii! Suntem în pericol să ne vindem chiar sufletul, doar să ne atingem scopul! Chiar Isus a văzut lumea întinsă înaintea Sa, observând cât de scurt şi de ademenitor era pasul ce I se promitea, dar a deveni subiectul „prințului acestei lumi" ar fi pus capăt misiunii Sale de a fi Mântuitorul lumii.

A şaptea probă–Să dovedeşti că Cristos este neprihănit în viața ta

Mărturisim noi pe Cristos prin viața noastră? (2:22) *Dacă ştiți că El este neprihănit, să ştiți şi că oricine practică neprihănirea este născut din El* (2:29). Alții ne privesc să vadă dacă facem ce e drept. Cel care rămâne în Cristos va aduce aceeaşi roadă în viața sa pe care Cristos o aduce, şi aceea este neprihănire.

Există câteva versete în capitolul 3 (1-10), care sunt greu de înțeles, dacă nu cunoaştem sensul textului original.

Oricine comite (practică) păcatul este vinovat de fărădelege; căci [*asta este*] *păcatul: fărădelege.* Aşa apare tradus versetul 3:4 în Noul Testament Amplificat. Dacă-L avem pe Cristos ca Dumnezeu locuind în viețile noastre, nu vom „practica păcatul". *Oricine păcătuieşte* [practică de regulă păcatul] *nu L-a văzut şi nu L-a cunoscut* (3:6); iar în versetul 9: *Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul.* Este posibil ca un creştin, fiind puternic ispitit, să cadă în păcat pentru un timp, dar el nu va păcătui la nesfârşit, practicându-l. Dacă un om încontinuu practică păcatul, atunci avem motive să ne îndoim de naşterea lui din nou! Trebuie să considerăm păcatul cum îl consideră şi Dumnezeu. Păcatul L-a costat pe Dumnezeu Însuşi Fiul Său!

CREDINȚĂ CORESPUNZĂTOARE (Citiți I Ioan 4:1–5:11)

Avem nevoie de un crez, după care să ne trăim viața. Cuvântul „crez" vine din latinescul „credo", adică „eu cred". Există păcate ale trupului, pe care toți le comitem, dar există şi păcate ale inimii şi dispoziției. Pe Dumnezeu Îl interesează ceea ce credem, dar şi cum ne comportăm.

Nu poți crede lucruri care nu sunt adevărate despre Cristos, şi în acelaşi timp, să ai părtăşie cu El. Este absurd să spui că nu are importanță ce crezi, atâta timp cât o faci „din inimă"! Afirmația aceasta nu are suport în Cuvânt. Noi nu putem crede în ceva fals, care să ne afecteze viața, şi apoi să mergem şi să trăim o viață adevărată. Asta nu este posibil, după cum nu este posibil să crezi că un tren, programat să plece la ora opt, va pleca, de fapt, la nouă, şi să nu pierzi acel tren. Tot

aşa, nu poți crede că un flacon conține un medicament vindecător, când, de fapt, e o otravă periculoasă, care, în loc să te vindece, îți va produce moartea.

Învățătorii nesănătoşi din vremea lui Ioan negau faptul că Cristos a suferit cu adevărat şi a înviat cu adevărat. Ei susțineau că El ar fi fost un om misterios, care a apărut un timp, după care a dispărut, fără să fi fost Dumnezeu.

Nu poți tăgădui moartea lui Cristos pe cruce, şi apoi să ai iertarea pentru păcatul tău. Nu poți tăgădui învierea lui Cristos, şi să te bucuri de privilegiile creştinismului, care se găsesc într-un Cristos viu. Nu poți tăgădui că Cristos este Dumnezeu, şi apoi să ai vreun acces la Tatăl.

Păcatul tău poate începe în intelectul tău. Ce crezi tu? Cristos vrea să fie singurul nostru Învățător. Ceea ce credem determină purtarea noastră.

Este necesar să avem un crez? Citeşte Ioan 3:16 şi vezi dacă crezi că da. În esență, versetul spune: *Oricine crede are viața veşnică.* Creştinismul este Cristocentric. Scoate-L pe Cristos din creştinism, şi nu mai rămâi cu nimic. Asta înseamnă moarte. Dacă nu credem, vom muri; dar dacă credem, vom trăi (Romani 10:9,10).

Atâția creştini sunt bebeluşi spirituali în Cristos. Ei sunt duşi în rătăcire de orice „vânt de învățătură". Sunt susceptibili să cadă în toate învățăturile care roiesc în jurul lor. Când îndoiala le umple mintea, ei se afundă într-o stare de disperare. De unde, rezultă că tuturor ar trebui să li se dea o cale prin care pot testa orice religie, să vadă dacă este adevărată. Lucrul acesta este adevărat mai cu seamă în aceste zile în care există atâtea convingeri religioase. Ioan afirmă care trebuie să fie testul, în 4:1-3: *Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să testați duhurile, pentru a vedea dacă sunt de la Dumnezeu, căci în lume au ieşit mulți profeți falşi. Iată cum puteți recunoaşte Duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturiseşte pe Isus Cristos venit în trup este de la Dumnezeu. Şi orice duh care nu mărturiseşte pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Anticrist, despre care ați auzit că vine şi chiar acum este în lume.*

CE VOM CREDE?

Ioan face câteva afirmații foarte clare în versetele de mai sus.

1. Că Isus Cristos a venit în trup – *„in carnis"* (4:1,2; 5:20,21).

Acesta e primul lucru de care trebuie să fim singuri. Trebuie să credem că atunci când Isus a umblat pe pământ, El a fost Dumnezeu, îmbrăcat în trup uman. El a luat asupra Sa chipul unui om, ca să poată muri în locul omului, purtând păcatele sale în propriul Său trup pe lemnul crucii.

Ioan consemnează: *Şi Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi (şi noi I-am contemplat slava, slavă ca a singurului născut din Tatăl), plin de har şi de adevăr* (Ioan 1:14). Viața pământească a lui Cristos a fost de treizeci şi trei de ani, dar nu la aceasta s-a rezumat existența Sa. Cristos fusese cu Tatăl de la început. Cu peste 1.900 de ani în urmă, Omul acesta al veacurilor a venit pe pământ, cu ocazia primei Sale veniri. El nu Şi-a început viața într-un staul. El doar a luat asupra Sa chipul unui om. Apoi a rămas pe acest pământ treizeci şi trei de ani. El a murit şi

a fost îngropat, după care, a înviat din nou. După aceea, S-a dus înapoi la Tatăl.

Gândiți-vă cum a fost primit Cristos pe pământ prima oară. El a venit! *El a venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit* (Ioan 1:11). Ei n-au crezut că Omul Acesta „în carne", dinaintea ochilor, era Dumnezeu. I-au spus că rosteşte blasfemie, când a declarat că este egal cu Dumnezeu, zicând: *Eu şi cu Tatăl Meu suntem una* (Ioan 10:30). Pentru aceasta, L-au dat la moarte. Ei n-au vrut să creadă că Isus Cristos este Dumnezeu venit în trup!

2. Noi trebuie să credem în Dumnezeirea lui Cristos (4:15; 5:5). Că El este Fiul lui Dumnezeu, singurul Fiu!

Mincinosul este cel care tăgăduieşte că Isus este Cristosul, Mesia cel promis (2:22). Profeții din Vechiul Testament ne-au spus că va veni Mesia. Corul de îngeri a spus că Pruncul, născut la Betleem, este acest Mesia, care a fost proorocit. Simeon L-a văzut pe Cristos în Pruncul Isus (Luca 2:25-35).

3. Noi trebuie să credem că Dumnezeu este dragoste (4:8).

Nu este nici o forță din lume care să se compare cu dragostea creştină. Puterea ei se vede în mărețul fapt că „Dumnezeu este dragoste". Pretutindeni în acest capitol, nu dragostea noastră este definiția dragostei la superlativ, ci dragostea lui Dumnezeu, aceea e etalonul! Ascultă: *Căci dragostea este de la Dumnezeu; Dumnezeu este dragoste; şi dragostea constă în faptul… că El ne-a iubit; şi dragostea Lui a ajuns desăvârşită în noi; noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.* Dragostea ne întoarce inimile de la noi înşine. Noi nu putem să-L iubim cu adevărat pe Dumnezeu, dacă nu-i iubim pe alții. Astfel, devenim canale ale binecuvântării către alții din jurul nostru, din pricina a ceea ce este Dumnezeu în noi.

Nimic nu ar putea influența viața noastră atât de mult ca dragostea lui Dumnezeu. Căci *Dumnezeu locuieşte în noi* (4:12). Un om s-a dus la păstor şi a zis: „Domnule, vreau să intru în religia dumneavoastră". „Prietene, i-a zis păstorul, religia noastră trebuie să intre în tine". Dragostea lui Dumnezeu a fost arătată în darul Fiului Său, ca jertfă pentru păcatele noastre (Ioan 3:16; I Ioan 4:9,10). Când privim la cruce, vedem un crâmpei din inima plină de iubire a lui Dumnezeu. Crucea a fost singura cale pe care Dumnezeu a avut-o de a ne arăta inima Sa. Este un tablou al dragostei nemărginite, turnată în toată plinătatea ei. Cristos nu a murit ca să-L facă pe Dumnezeu să-l iubească pe om. El a murit pentru că Dumnezeu întotdeauna îl iubise pe om, cu o dragoste veşnică. *Căci atât de mult a iubit Dumnezeu...* Mântuirea noastră nu depinde de ceea ce suntem noi, ci de ceea ce este Dumnezeu; or, Dumnezeu este dragoste!

Dragostea lui Dumnezeu este. mai întâi, îndreptată spre individ. Apoi individul trebuie să afecteze societatea. Dumnezeu este nevăzut şi mulți sunt cei care au nevoie de dragostea lui Dumnezeu. Aşadar, o vom arăta altora, când îi iubim. Iar când îi iubim, suntem ca Dumnezeu. *Trebuie să ne iubim şi noi unii pe alții.*

4. Trebuie să credem că Cristos este Mântuitorul nostru (5:10-12).

Cristos a fost trimis să fie „ispăşirea pentru păcatele noastre", deoarece păcatul îi tăia omului calea spre dragostea lui Dumnezeu, căci *plata păcatului este moartea*

(Romani 6:23). Aşadar, Cristos a luat judecata păcatului asupra trupului Său pe cruce, făcând posibil ca Dumnezeu să-Şi arate dragostea în neprihănire. Ispăşirea este satisfacerea, prin moartea lui Cristos, a întregii cerințe a legii asupra păcătosului. Ispăşirea este cauza vieții, deoarece prin jertfa lui Cristos avem viață veşnică (4:10). *Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în el însuşi; cine nu crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că n-a crezut mărturia pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său. Şi iată care e mărturia: Dumnezeu ne-a dat viață veşnică şi această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine nu are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața* (I Ioan 5:10-12).

DUMNEZEU ŞI DRAGOSTEA

Dragostea este testul suprem al credinței noastre creştine. *Noi ştim că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubeşte pe fratele său rămâne în moarte* (3:14). Cuvântul „dragoste" se întâlneşte de 48 de ori în acest capitol din Întâia epistolă a lui Ioan. Aflăm cum se comportă „dragostea" în I Corinteni 13.

Cine nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste (4:8). Dragostea este primul instinct al inimii reînnoite. De unde primim dragostea? Dinăuntru? Nu, ci de sus. *Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi* (4:19). Ce se-ntâmplă dacă nu iubim? Dumnezeu spune că *cine nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu* (I Ioan 4:8).

Trebuie să ne arătăm dragostea noastră față de El iubindu-ne unii pe alții (I Ioan 4:7). Cel care are dragoste în inima lui are părtăşie cu Dumnezeu (4:16). Dar acolo unde nu este dragoste, nu este nici părtăşie (4:19-21).

RĂSPLĂȚI BOGATE (Citiți I Ioan 5:12-21)

Răsplățile unei vieți în Cristos sunt redate aici, în ultimele versete:

Siguranța vieții veşnice 5:13
Puterea rugăciunii 5:14,15
Puterea mijlocirii 5:16
Biruința . . . . . 5:18 şi 5:4,5

Subliniați verbul „a şti" în versetele 12-20. Putem avea încredere când Îl cunoaştem pe Cristos. Ioan foloseşte verbul „a cunoaşte" (sau „a şti") de peste patruzeci de ori în epistolele lui. Adevăratul creştinism este mai mult decât un crez – este ceva care poate fi cunoscut şi simțit. Ştim că Cristos S-a arătat ca să ia păcatele noastre. Ştim că am trecut din moarte la viață. Ştim că tot ce vom cere vom primi. Ioan ne asigură de aceste adevăruri.

II IOAN

Iată un exemplu excelent al corespondenței particulare a lui Ioan. Scrisoarea de față a fost adresată unei femei creştine, necunoscute de noi. Este singura carte din Biblie adresată unei femei.

Cuvântul „adevăr" se întâlneşte de cinci ori, în această scurtă scrisoare de nu-

mai treisprezece versete. Este cuvântul cheie. „Dragoste“ apare de patru ori. Adevărul şi dragostea sunt inseparabile.

Noi trebuie să testăm toate învățăturile din lume prin Scriptură, *pentru adevărul acesta* (v. 2). Este ultimul dintre teste. Testează-ți experiența prin Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu testa Cuvântul lui Dumnezeu prin prisma experienței tale!

Adevărul de care vorbeşte Ioan este de sus – adevărul, care este în Cristos Isus. Noi trebuie să umblăm în adevăr, nu doar să-l admirăm. Atunci ne vom iubi unii pe alții (v. 5). Această dragoste este autentică şi nesupusă schimbării. *Dragostea lui Cristos ne constrânge* (v. 6).

DOCTRINA LUI CRISTOS

Cine rămâne în doctrina lui Cristos are atât pe Tatăl, cât şi pe Fiul (v. 9). Acesta este testul Evangheliei. Nu ceea ce cred eu sau ce crede altcineva sau ce a spus sau a făcut cutare şi cutare, ci: ce a spus Cristos. Ce este El pentru tine? Este El Fiul lui Dumnezeu?

Mulți învățători falşi cutreierau bisericile (v. 7-11), care nu mărturiseau că Isus Cristos a trăit aici, pe pământ, în trup. Aceştia erau amăgitori şi anticriști (v. 7). Vezi şi I Ioan 4:1,2. Ei nu credeau în umanitatea lui Cristos. Îi negau întruparea. Dacă-L numeşti „Domn“ şi-I negi Dumnezeirea, eşti un mincinos şi un anticrist. Asta spune Ioan.

Aplică testul acesta la câteva din mişcările religioase mai cunoscute din zilele noastre – Ştiința Creştină, Spiritualism, *Unity*, Martorii lui Iehova şi alte mişcări similare. Acestea tăgăduiesc „doctrina lui Cristos“ menționată aici.

Nu fii prietenos cu aceşti învățători falşi, ne învață Ioan, şi nu-i primi în casă, pentru că atunci iei parte la lucrările lor rele.

III IOAN

Vă amintiți ce a spus Cristos despre Sine în Ioan 14:6? *Eu sunt calea, adevărul şi viața.* Noi Îl găsim înfățişat în I, II şi III Ioan:

I Ioan – Isus Viața

II Ioan – Isus Adevărul

III Ioan – Isus Calea

Scrisoarea aceasta a fost scrisă generosului şi caldului său prieten Gaius. Omul acesta a fost tipul de creştin adevărat, care şi-a dedicat bogăția şi talentul Domnului. Baierele pungii sale sunt dezlegate, uşa e deschisă. Tot ce are aparține lui Cristos. Este imaginea unui om care a găsit în Cristos „Calea“ şi, în viața sa de toate zilele, el încearcă să arate „Calea“ pentru alții. Asemenea oameni, răspândiți pe ici şi colo, nu numai că au păstrat vie Biserica, într-o lume ostilă, dar au ținut dragostea lui Cristos luminând vie în mijlocul copiilor lui Dumnezeu, când totul în jur era întunecat.

Gaius era renumit pentru ospitalitatea lui plină de iubire. Ioan îl îndeamnă să continue să găzduiască predicatorii ambulanți, în ciuda opoziției aprige a unui ofi-

cial autocratic şi furtunos al bisericii, numit Diotref. Ospitalitatea este una din manifestările dragostei creştine.

Tu poți să fii un Gaius, care ajută Împărăția, sau un Diotref, care pune bețe în roate cauzei creştine.

Ce lucru minunat, ca fiind bogat şi puternic, să-ți aduci toate darurile şi talentele tale la picioarele lui Isus, asemenea lui Gaius şi Dimitrie!

SĂ ÎNȚELEGEM IUDA

Iuda a fost un frate al Domnului. L-a cunoscut pe Petru. Au umblat împreună cu Învățătorul şi, negreşit, au fost împreună după plecarea Lui dintre ei. Evident, au avut vederi similare, asupra marilor probleme ale vremii. II Petru şi Iuda sunt foarte similare în gândire şi limbaj. Ambii oameni s-au ocupat de pericolele cu care erau confruntate doctrinele Bisericii.

Fără îndoială, în Biserică se strecuraseră anumite persoane, care „au devenit membri". Ei nu erau din afara Bisericii, ci dinăuntru.

Vai! Care biserică este fără ei astăzi? Sunt cu noi, dar nu dintre noi. Cristos îi va judeca pe aceşti oameni răi, cum i-a judecat pe îngerii căzuți.

Aceşti intruşi începuseră să propage erezii în biserică (v. 3,4). Era un aluat al răului la lucru printre cititori.

În contrast cu aceşti oameni răi, îi găsim pe adevărații credincioşi, ținând sus crucea lui Cristos (v. 20-23).

INTRUŞII

Oameni neevlavioşi–lumeşti
Transformă harul lui Dumnezeu în destrăbălare–fireşti („carnali")
Tăgăduiesc pe singurul Stăpân şi Domn–sceptici
Disprețuiesc autoritatea şi vorbesc de rău dregătoriile–nelegiuiți
Cârtitori şi nemulțumiți–critici
Pentru câştig, se dau bine pe lângă cei suspuşi–linguşitori
Oameni senzuali, care n-au Duhul–străini de cauza Bisericii

Un program de construcții al creştinului

Clădeşte-ți credința
Roagă-te în Duhul Sfânt
Rămâi în dragostea lui Dumnezeu
Caută îndurarea lui Dumnezeu
Câştigă suflete pentru El
Odihneşte-te în puterea Lui de a te păzi.

Slavă Domnului pentru această oştire nobilă de credincioşi! Despre aceştia Dumnezeu spune că răsplata lor va fi că-i *va păzi de căderе* şi, acolo sus, *îi va înfățişa fără prihană* (v. 24).

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: UMBLÂND ÎN PĂRTĂŞIE I Ioan 1:1–2:14
Luni: UMBLÂND CA NIŞTE COPII AI LUI DUMNEZEU I Ioan 2:15–3:24
Marți: UMBLÂND ÎN DRAGOSTE I Ioan 4:1-21
Miercuri: UMBLÂND ÎN CUNOŞTINȚĂ I Ioan 5:1-21
Joi: UMBLÂND ÎN ADEVĂR II Ioan 1–13
Vineri: UMBLÂND PE CALE III Ioan 1–14
Sâmbătă: UMBLÂND FĂRĂ SĂ CĂDEM Iuda 1–25

Capitolul 51

Să înțelegem Apocalipsa

Apocalipsa Îl înfățișează pe Isus Cristos, Regele nostru Triumfător

Apocalipsa este singura carte de profeție din Noul Testament. Este singura carte din Biblioteca Divină, care promite o binecuvântare specială celor ce o citesc şi o audiază. „Binecuvântat“ este un cuvânt încărcat de sensuri. *Binecuvântat este cel care citeşte* este ceea ce spune Apocalipsa despre ea însăşi, dar după ce am citit primele capitole despre biserici şi ultimele capitole, cu descrierea cerului, puțini dintre noi sunt aceia care vom citi prea des această carte.

Apocalipsa ni-L prezintă pe Cristos, în glorioasa Sa domnie. Evangheliile L-au prezentat ca Mântuitor, Cel care a venit să ia blestemul păcatului, dar în această ultimă carte din Noul Testament nu vedem nici o umilire a Sa. În anumite privințe, Apocalipsa este cea mai remarcabilă carte din întregul canon sacru. Apocalipsa ne vorbeşte despre domnia lui Cristos pe acest pământ, pe care Satan ar dori să-l aibă sub controlul său. Ne vorbeşte despre victoria completă şi eternă a lui Cristos asupra lui Satan. Descrie înfrângerea şi pedepsirea lui Satan, timp de o mie de ani, şi apoi pentru toată veşnicia. În această carte găsim mai multe despre pierzarea finală a lui Satan decât în orice altă carte. Mai e de mirare, oare, că Satan nu doreşte ca oamenii s-o citească?

DESLUŞIREA ENIGMEI

Înseamnă „revelația“ (o altă denumire a Apocalipsei, n.tr.) o enigmă? Cei mai mulți oameni cred că da, când se referă la această carte. Dimpotrivă, sensul ei este exact opusul – o „desluşire“ sau „dezlegare“! Este o carte scrisă în simboluri. I-a fost „trimisă şi explicată“ lui Ioan, de către un înger. Surdo-muții posedă un limbaj al semnelor. Fiecare gest este încărcat de sens. Tot aşa este şi cu semnele Apocalipsei. În această carte, sunt peste 300 de simboluri, fiecare cu semnificația lui precisă. Simbolurile sunt minunate, ele ajutându-ne să desluşim marile adevăruri.

Conținutul cărții pare să indice că cele mai multe evenimente urmează să se împlinească.

Această carte este Revelația lui Isus Cristos, iar nu revelația lui Ioan. Nu este revelația despre creşterea Bisericii şi convertirea treptată a lumii, ci este Revelația lui Isus Cristos! I-a fost dată lui Ioan de către Cristos Însuşi (1:1,2). Cartea tratează despre întoarcerea Domnului pe pământ şi descrie starea de pregătire sau nepregătire a Bisericii pentru acest mare eveniment (3:20). Găsim prezentate extraordinarele evenimente ce au loc pe pământ şi în cer anterior, în timpul şi după venirea Sa.

Ce se înțelege prin cuvintele *vremea este aproape* din 1:3? Aproape 2.000 de ani au trecut de când au fost rostite aceste cuvinte, dar evenimentele descrise în Apocalipsa sunt „următoarele din programul lui Dumnezeu“. Indiferent cât timp poate să intervină până atunci, următoarea perioadă ce vine după epoca harului va fi cea a împărăției, inaugurată de venirea Domnului.

Puțini oameni, cu oarecare simț al imaginației, nu şi-au pus această întrebare: „Mă întreb cum va fi să domnim ca regi?“ Da, Cristos spune că, atunci când va veni El, ne va face să domnim ca regi (1:6)!

Atunci *cei care L-au străpuns* Îl vor vedea (v. 7). Deşi aceasta se referă mai cu seamă la evreii care la a doua venire a lui Cristos se vor întoarce la El, fiind mântuiți (Romani 11:25,26), în acelaşi timp, se referă şi la mulți alții care L-au străpuns şi-L vor vedea. Tu L-ai străpuns?

Cristos este tema acestei minunate cărți. Ea ne oferă un portret autentic al Domnului Isus, în ipostaza de Cel Triumfător. De cel puțin douăzeci şi şase de ori găsim în această carte titlul de „Miel“ de jertfă al lui Cristos (5:6). În plus, avem o viziune a viitorului Bisericii şi al lumii în relație cu El.

S-a afirmat că sângele mântuitor al lui Cristos străbate întreaga Biblie ca un fir roşu. De asemenea s-a spus că a doua venire a lui Cristos străbate toată Scriptura ca un fir de aur. Suntem salvați şi curățiți prin sângele Său mântuitor, ca să fim gata şi dornici a-L întâmpina când Se va întoarce El.

DE LA A LA Z

Apocalipsa este un mod minunat de a încheia istoria începută în Geneza. Tot ce a început în Cartea Începuturilor (Geneza) se consumă în Apocalipsa. În Geneza au fost create cerurile şi pământul. În Apocalipsa vedem ceruri noi şi un pământ nou. În Geneza, apar soarele şi luna; în Apocalipsa, citim că nu va mai fi nevoie de soare sau de lună, căci Cristos este lumina noului cer. În Geneza, este o grădină; în Apocalipsa, este un oraş sfânt. În Geneza avem nunta primului Adam; în Apocalipsa, ospățul de nuntă al celui de-al doilea Adam, Isus Cristos. În Geneza, vedem începutul păcatului; în Apocalipsa, i se pune capăt acestuia. Tot aşa, putem urmări apariția marelui adversar, Satan, a durerii, întristării şi lacrimilor în Geneza, pentru ca, în final, să le vedem pierzarea şi distrugerea în Apocalipsa.

Lucrurile sunt foarte întunecare în lumea de azi. Nimeni nu-şi aminteşte să fi trăit o asemenea nesiguranță cu privire la evenimentele ce urmează a se întâmpla. Dar lucrurile au fost întunecate şi când apostolul Ioan, de-acum ajuns la vârsta senectuții, a fost surghiunit pe insula Patmos, datorită mărturiei lui Isus (1:9). Iar acolo, pe insula Patmos, Ioan a fost supus la muncă forțată, în mine şi cariere. Dar Comandantul lui Şef i s-a arătat, transmițându-i răsunătorul mesaj al gloriei finale.

De la început, Dumnezeu a hotărât ca Fiul Său să fie Stăpânitorul universului (Isa. 9:6,7).

DRAMA FINALĂ A LUI DUMNEZEU

Apocalipsa este cea mai mare dramă din toate timpurile. Intriga este plină de tensiune pe tot parcursul; iar scena finală este glorioasă, căci Cristos Își ia moștenirea în primire. Eroul este Însuși Domnul Isus; personajul malefic este diavolul. Actorii sunt cele șapte biserici. Personajele, dezlegate prin pecețile capitolelor 6 și 7, sunt introduse de cei patru călăreți. Apoi, cei chemați de trâmbițe părăsesc scena acțiunii, la rândul lor, și-l vedem pe Anticrist, conducătorul mondial, păşind țanțoș pe scenă (capitolul 13). Această întrupare a diavolului însuși este hotărât să-și stabilească împărăția sa și să primească închinare din partea oamenilor. Dar Cristos zădărnicește totul. Acest maiestuos Actor, care-Și duce oștirile cu El – mult așteptatul Rege al regilor și Domn al domnilor – Își alungă dușmanii de pe scenă, învingându-i total (capitolul 19).

După ce s-au încheiat toate luptele, fiarele au fost distruse, iar diavolul legat, și *lucrurile dintâi au trecut,* atunci auzim aceste cuvinte, pline de speranță: *Iată, Eu fac toate lucrurile noi* (Apo. 21:4,5). Cartea aceasta aduce la punctul culminant măreața povestire începută în Geneza și, ca orice bună povestire, se termină cu cuvintele: „și au trăit după aceea veșnic fericiți".

OBSERVAȚI SERIILE DE ŞAPTE ÎN CARTEA ACEASTA

- Șapte biserici
- Șapte peceți
- Șapte trâmbițe
- Șapte semne
- Șapte plăgi de la urmă
- Șapte pierzări
- Șapte lucruri noi

TRECUT – LUCRURILE PE CARE LE-AI VĂZUT

(Citiți Apocalipsa 1:18)

Aici este ultima imagine a lui Isus Cristos pe care ne-o dă Noul Testament. Mulți pictori au încercat să-L înfățișeze, dar n-au reușit. Aici avem un portret autentic (1:13-16). El stă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, ce reprezintă bisericile (v. 20). Sfeșnicele demonstrează că Biserica trebuie să fie o purtătoare de lumină. *Voi sunteți lumina lumii.* Ce multe biserici sunt astăzi centre pentru divertisment, bazaruri, agenții de promovare a schemelor de îmbogățire rapidă, în loc să fie lumini, care să strălucească într-un loc întunecos!

Cristos este asemănat cu un „fiu al omului", dar rezultă clar din cadrul vedeniei că Cel pe care l-a văzut Ioan este mai mult decât un simplu om. A fost Fiul Omului. Totul simbolizează maiestate și judecată, iar gândul acesta de judecată stabilește nota cărții. Cristos este prezentat întregii lumi ca Judecător:

Îmbrăcat cu un veșmânt lung până la picioare – robă în falduri, dovadă a demnității, a onoarei.

Părul Lui… alb ca lâna – El este Cel Îmbătrânit de Zile

Ochii… ca para focului – inteligență; aducând lucrurile ascunse la lumină

Picioarele… ca arama adusă la incandescență – arama simbolizează judecata

Vocea Lui ca sunetul unor ape multe – putere şi maiestate

Mâinile – în ele sunt ţinuţi slujitorii lui Cristos

Gura – din ea ieşea judecata

Faţa Lui… ca soarele, când străluceşte în toată puterea lui (1:12-18).

Vedenia lui Ioan nu era din epoca în care trăim, ci din viitor, când oamenii se vor prezenta în faţa lui Cristos ca să fie judecaţi (Ioan 5:27-29). În prezent, avem parte de tot harul lui Dumnezeu; îndurarea şi iertarea Lui sunt ale noastre, numai să le cerem. În prezent, Cristos este înaintea noastră, ca să fie judecat. Îl putem respinge, dacă vrem. Dar în Apocalipsa, Ioan ni-L prezintă pe Cristos ca judecător, Ziua îndurării a trecut; acum vom sta înaintea Lui ca Judecător.

Când Ioan L-a văzut pe Acest slăvit, I-a căzut la picioare ca mort, atât de covârşitoare a fost vedenia (1:17). Dar cuvintele lui Cristos L-au asigurat pe Ioan. El a spus că este Cel Viu, care, deşi a fost mort, acum e Viu, în vecii vecilor, ţinând în mână cheile morţii şi ale Hadesului. Apoi urmează porunca de a scrie ceea ce găsim în cartea aceasta (1:19). Aici nu avem imaginea obişnuită a lui Cristos, cu începutul la Betleem şi sfârşitul pe Muntele Măslinilor, ci avem viaţa Sa în ceruri, încununat de glorie, la împlinirea tuturor lucrurilor.

L-ai văzut vreodată pe Domnul? Când Moise L-a văzut, faţa Îi strălucea, iar lui Iov i-a fost ruşine de el, pocăindu-se în cenuşă. Isaia s-a văzut necurat. Saul (Pavel) a căzut jos, închinându-I-se ca Mântuitor. Ce ni S-ar întâmpla, dacă L-am vedea cu adevărat pe Domnul?

PREZENTUL–LUCRURILE CARE SUNT (Citiţi Apocalipsa 1:20–3:22)

În al doilea şi al treilea capitol, avem scrisorile de dragoste ale lui Cristos adresate bisericilor Sale. Scrisorile se aseamănă între ele; sunt un model. Cristos le-a dictat slujitorilor Lui (îngerii), pentru cele şapte biserici cărora le sunt adresate. În fiecare dintre ele, încercaţi să desluşiţi vorbitorul, cuvintele de laudă, cele de mustrare, apoi îndemnurile şi promisiunea care i se face bisericii respective.

Bisericile numite aici au existat realmente pe vremea lui Ioan. Dar tratându-le, Cristos pare să ne dea o scurtă istorie a Bisericii, începând cu cea din întâiul veac şi până la Biserica de azi, în şapte perioade:

Efes–biserica dragostei dintâi; Biserica Apostolică (2:1-7)

Smirna–biserica persecutată; de la Dioclețian la Constantin (2:8-11)

Pergam–biserica aflată sub favoarea împăraţilor; perioada aflată sub domnia lui Constantin (2:12-17)

Tiatira–biserica papală; evul mediu întunecat (2:18-29)

Sardis–biserica Reformei; protestantismul, secolele al şaisprezecelea şi al şaptesprezecelea (3:1-6)

Filadelfia–biserica misionară; perioada inaugurată de mişcarea puritanilor (3:7-13)

Laodicea–biserica respinsă; biserica apostaziei finale (3:14-10)

Aflaţi unde Se găseşte Cristos la sfârşitul acestei perioade a Bisericii: *Iată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina*

cu el şi el cu Mine (3:20). El este afară; bate la uşă să fie lăsat să intre. Biserica nu-L lasă înăuntru, dar El apelează la persoane individuale: *Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el.* Tu I-ai deschis lui Cristos uşa inimii tale?

Să luăm seama la cuvinte ca cele întâlnite în această scrisoare: *Dar ceea ce am împotriva ta… Dar am ceva împotriva ta… Dar iată ce am împotriva ta* (2:4,14,20). Iată avertismentele unui Mântuitor fidel.

Descoperiți cum este prezentat Cristos în aceste două capitole. Nu uitați, cartea este Revelația lui Isus Cristos. Ce promisiuni li se fac celor ce învinG? Puteți găsi şapte promisiuni?

VIITOR–LUCRURILE CARE VOR VENI DUPĂ ELE

(Citiți Apocalipsa 4:1–22:21)

Apocalipsa, marea revelație propriu-zisă, începe cu sunetul trâmbițelor: *în cer era deschisă o uşă* şi o voce spunea: *Suie-te aici şi-ți voi arăta ce se va întâmpla după aceste lucruri.*

Mai întâi, se vede tronul lui Dumnezeu (4:1-3). Apocalipsa devine „Cartea Tronului". Aceasta este măreața temă ce străbate volumul. Tronul întruchipează judecata. Nu mai vedem tronul harului, ci scena a devenit o sală de judecată. Judecătorul întregului pământ ocupă scaunul judecătoresc; juriul e format din cei douăzeci şi patru de bătrâni, reprezentându-i pe cei doisprezece patriarhi ai Vechiului Testament şi pe cei doisprezece Apostoli din Noul (4:4). Cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu (4:5; 5:6) constituie Procurorii, iar cele patru făpturi vii sunt aprozii, gata să transpună în faptă voința Judecătorului.

Următoarea ca importanță față de Mielul Însuşi este cartea pecetluită (5:1). Cine ar putea să deschidă cartea? Nimeni, cu excepția Unuia. El *a biruit ca să deschidă cartea* – Cristos a ieşit învingător în pustiu după patruzeci de zile de post. El a învins în Ghetsimane, când Şi-a plecat capul divin pe pieptul în care pulsul încetase, zicând: „S-a sfârşit". A treia zi a înviat din morți, cucerind moartea, păcatul, iadul şi pe Satan însuşi. Acelaşi Cristos pretinde acum împărăția lumii, în baza dreptului de cuceritor.

Perioada strâmtorării începe cu ruperea celor şapte peceți (capitolul 6). Această scenă descrie perioada Marii Strâmtorări, la care se referă profetul Ieremia în profeția sa, la capitolul 30 drept *vremea necazului lui Iacov.* Cristos menționează şi El această perioadă a Marii Tribulații, cu cuvintele: *atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n-a mai fost niciodată de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi* (Matei 24:21). În timpul Marii Strâmtorări, Dumnezeu va permite răului să-şi desfăşoare toate rezultatele tragice. Mâna lui Dumnezeu va fi ridicată de deasupra omului, cât şi a animalelor. Pământul va fi plin de război, foamete şi molime. Trebuie să vină judecata peste cei care L-au respins pe Fiul lui Dumnezeu, supunându-L la ocară în fața lumii întregi. În schimb, noi, creştinii, Îl aşteptăm pe Cristos, iar nu calamitatea, pentru că Mântuitorul nostru va veni în curând să ne primească la El, scăpându-ne din această groaznică perioadă.

PATRU CĂLĂREȚI

În al şaselea capitol, îi vedem pe cei patru călăreți celebri (6:1-8). Pe măsură ce sunt rupte peceţile, restricţiile sunt înlăturate. Forţele răului au fost ţinute în frâu, până acum, Dar, odată cu ruperea peceților, războiului şi distrugerii li se dau frâu liber. Omul culege ce a semănat. Chinurile şi ororile acestei perioade sunt rezultatul ambiției, urii şi cruzimii omului.

Întâi vedem un cal alb al mărturiei religioase, venind pe pământ înainte de marea catastrofă finală. Apoi vine calul roşu, declanşând războiul total asupra lumii, când pacea va fi luată de pe pământ. Nici nu s-a terminat bine războiul universal, că vine calul negru al foametei şi al lipsurilor de tot felul. La urmă, calul galben („palid") al molimei şi al morții vine, nemilos, călcând totul în picioare.

A şasea pecete (6:12-17) aduce haos social, completa dezintegrare a societății şi a mult-trâmbițatei civilizații. Urmează întunericul, stele căzătoare, cerurile făcute ca un sul, insulele mutate de la locul lor. Apoi vine cea mai tragică oră de rugăciune de pe pământ, la care participă regi şi preoți, bogați şi săraci, care fug îngroziți de Dumnezeu, călcându-se în picioare şi rugându-se să vină moartea peste ei, *căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui şi cine poate sta în picioare?*

Există o pauză momentană (capitolul 7), timp în care cei mântuiți din perioada strâmtorării sunt prezentați. Aceştia sunt „o mulțime mare" cu hainele albe, spălate în sângele Mielului. Cei „pecetluiți" sunt cu toții israeliți – Dumnezeu începe să-Şi adune poporul Său la Sine (Osea 1:9,10). „Marea mulțime" este alcătuită din toate națiunile. Asta demonstrează că vestirea Evangheliei în perioada tribulației va fi cât se poate de eficientă.

CELE ŞAPTE TRÂMBIȚE

În cer, s-a lăsat tăcere, preț de treizeci de minute! Orchestrele încetează! Serafimii şi cerubimii îşi strâng aripile! Totul a încremenit! E ca şi când tot cerul aşteaptă cu răsuflarea întretăiată. Acesta e calmul dinaintea furtunii (capitolul 8). Războiul, foametea şi molimele au devastat pământul, iar Satan, ştiind că timpul care i-a mai rămas e scurt, este din cale-afară de mânios. Găsim o activitate demonică fără precedent, 200 de milioane de demoni străbătând pământul. Iadul întreg este dezlegat! Păcatului i se îngăduie să facă ravagii, iar moartea este preferabilă vieții (9:1-21). Satan îşi desfăşoară ultima lucrare pe pământ.

În cele din urmă, îl vedem pe Satan încarnându-se în Anticrist. Găsim portretul său în Apocalipsa 13. Vezi şi Daniel 12:11; Matei 24:15; II Tes. 2:3. Anticrist va fi un conducător mondial. El va pretinde să i se acorde onoarea rezervată doar lui Cristos. Va fi politicianul numărul unu al lumii. El este întruparea răutății. Va fi plin de viclenie, culmea deşteptăciunii, un adevărat lider de oameni. Anticrist va fi un Cezar, un Alexandru, un Nero şi un Hitler adunați la un loc într-un singur om. Oamenii nu vor putea *cumpăra sau vinde, decât dacă poartă semnul.* Fuzionări şi trusturi de firme mari au loc în lumea actuală astăzi. Asemenea fuzionări şi trusturi erau nemaiauzite în urmă cu câțiva ani în urmă. Semnul fiarei este ca un semn de

proprietate făcut cu fierul roşu asupra cuiva sau ca angajamentul de loialitate al svasticii. Oamenilor le va fi imposibil să cumpere sau să vândă fără permisiunea lui. Numărul 666 este „numărul unui om“. Cifra 6 reprezintă răul. Aşadar, trei de 6 exprimă o treime a răutății.

Pierzarea finală a lui Anticrist va fi în iazul cu foc, la venirea lui Cristos (19:20). Se vor dezlănțui mari plăgi, ca cele din Egipt odinioară – sânge, grindină, foc, lăcuste, întuneric, foamete, bube dureroase, război şi moarte. În aceste plăgi este însumată mânia lui Dumnezeu asupra unei lumi care L-a respins pe Cristos.

CELE ŞAPTE POTIRE DE AUR

În trâmbițe, Satan îşi degajează puterea de a-şi realiza obiectivele. Potirele sunt puterea lui Dumnezeu declanşată împotriva lui Satan. Potirele sunt răspunsul lui Dumnezeu împotriva diavolului. Potirele spulberă stăpânirea lui Satan. Satan a cutezat să provoace puterea lui Dumnezeu. Acum Dumnezeu răspunde acestei provocări. Satan e obligat să treacă la acțiune. Împărăția sa se zguduie din temelii; el este terminat. Evenimentul va culmina cu Bătălia de la Armaghedon (16:13-16). Această bătălie este descrisă în capitolul 19. În scena de încheiere a războiului, Cristos preia conducerea armatelor Sale, ducându-i pe dușmanii Lui la pierzare.

URGIILE

Al şaptelea „potir“ a anunțat „urgiile“ care aveau să urmeze. Civilizația ajunsese la o totală prăbuşire. Deşi Dumnezeu i-a dezvăluit totala sa răutate, totuşi oamenii Îl hulesc pe Dumnezeu, refuzând să se pocăiască (16:9,11). Astăzi, înconjurat de tot luxul invențiilor sale, omul este nemulțumit de Dumnezeu. Ura s-a transformat în războaie de dimensiuni colosale. Dumnezeu declară şapte urgii (capitolele 17-20). Mai întâi, pierzarea marilor sisteme – a celui ecleziastic (capitolul 17), comercial (capitolul 18) şi politic (19:11-19); apoi pierzarea fiarei şi a profetului mincinos (19:20,21), urmată de cea a națiunilor (20:7-9) şi a diavolului (20:10); şi, în fine, se rosteşte ultima sentință (20:11-15).

NUNTA MIELULUI

Corul cântând „Aleluia“ vesteşte venirea mult-promisului Rege, Domnul Isus Cristos, moştenitorul tronului lui David, ca să-Şi ia mireasa (I Tes. 4:17). Pe pământ domneşte iadul. Satan şi cohortele sale de demoni au creat maximul de rău, dar Cristos a triumfat, în cele din urmă. Neprihănirea, aflată de multă vreme pe eşafod, urmează acum să urce pe tron. A venit Nunta Mielului (19:7). Ospățul de nuntă al lui Cristos va avea loc în văzduh. Sfinții vor fi răsplătiți în văzduh, după faptele lor. Acest timp de bucurie va continua, până când Cristos Se va întoarce pe pământ cu mireasa Lui, să-Şi stabilească împărăția.

După bătălia de la Armaghedon (19:17-19), după ce-Şi va fi supus toți dușmanii, îi va prinde de vii pe Anticrist (19:20) şi pe profetul mincinos, aruncându-i cu un braț puternic în iazul de foc. Aceasta este o denumire pentru Gheena, locul în

care nu încetează să fie chinuiți toți cei ce intră acolo şi de la care nici unul nu se mai întoarce. Cristos va pune capăt definitiv întregului sistem al lui Satan.

MILENIUL

Va fi perioada în care Cristos, Prințul Păcii, va stabili împărăția Sa pe pământ timp de o mie de ani. Diavolul va fi legat o mie de ani (20:3); sfinții, pe care îi va aduce Cristos cu El, vor domni împreună cu El o mie de ani (20:4,6); morții răi nu vor învia până nu se vor sfârşi cei o mie de ani (20:5).

Vor fi o mie de ani de pace şi bucurie pe pământ, când *pământul va fi plin de cunoştința slavei Domnului, ca fundul mării de apele ce-l acoperă* (Habacuc 2:14). Va fi un timp glorios pentru cei care sunt în viață. Nu vor mai fi războaie, nici buruieni, nici animale sălbatice, nici impozite, nici durerile morții! Când va lua sfârşit această perioadă, diavolul va fi eliberat pentru puțină vreme. El va veni să testeze națiunile (20:7-9). Descoperim atitudinea lor reală şi aflăm că-l vor prefera pe Satan, iar nu pe Cristos. Nu ne vine să credem, dar citiți 20:7 şi 8: *Când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat; şi va ieşi din închisoarea lui, ca să înşele națiunile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog şi pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării.*

Satan este autorul şi instigatorul războiului. După o mie de ani de pace, Satan îi adună „la război"! Nu doar câțiva se adună, ci un număr extraordinar de mare, *ca nisipul mării. Dar din cer s-a coborât un foc, care i-a mistuit* (20:9). Răzvrătirea oamenilor împotriva lui Dumnezeu pare aproape incredibilă, dar *inima este nespus de înşelătoare şi deznădăjduit de rea: cine poate s-o cunoască?* (Ieremia 17:9)?

PIERZAREA LUI SATAN

Satan e tratat cu prea multă uşurință de majoritatea oamenilor. Nu te poți juca cu el! El este înşelătorul întregii lumi. El a căzut de la locul cel mai înalt, de lângă Însuşi Dumnezeu, până în străfundurile cele mai de jos – *iazul de foc*. Cristos l-a descris drept *focul veşnic, care a fost pregătit pentru diavolul şi îngerii lui* (Matei 25:41). Diavolul primeşte o sentință de condamnare pe viață (Apo. 20:10).

Apoi se instalează marele tron alb al judecății de pe urmă. Cel ce stă pe tron îi va judeca pe toți oamenii. Citiți Apocalipsa 20:11-15. Morții sunt aduşi înaintea Lui. Marea îşi va elibera morții. Mormântul îşi va da şi el morții. Hades îşi va da morții. Morții vor fi judecați după faptele lor (20:12,13). Apoi se pronunță sentința finală. Mântuitorul este acum Judecătorul. *Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc* (20:15). Judecata trebuie să vină, înainte de a fi inaugurată Epoca de Aur a gloriei. Cineva a numit iadul „penitenciarul universului şi cimitirul universal al celor morți spiritual".

ŞAPTE LUCRURI NOI

Un cer şi un pământ nou 21:1
Oameni noi 21:2-8

O nouă mireasă. 21:9
Un cămin nou 21:10-21
Un templu nou 21:22
O lumină nouă 21:23-27
Un paradis nou 22:1-5

DUPĂ ACEEA, FERICIȚI PE VECI

Da, istoria lui Dumnezeu se sfârşeşte cu cuvintele: „şi ei au trăit fericiți pe veci după aceea". Citiți despre triumful lui Dumnezeu în Apocalipsa 21 şi 22. Satan a eşuat în încercarea de a-l separa pe om de părtăşia cu Dumnezeu prin păcat, începând de la acea primă confruntare cu primul om şi prima femeie din grădina Eden. El va fi fost cu desăvârşire înfrânt, iar noi vom fi cu Cristos pe veci de veci!

Nu încerca să analizezi sau să interpretezi acest adevăr. Mai degrabă, meditează asupra lui. Acesta este raiul! Ce mărginite sunt cuvintele noastre, când e vorba să explice gloria sa! Părtăşia dintre Dumnezeu şi om este de-acum refăcută. Dumnezeu „locuieşte cu poporul Său". Toate scopurile au fost realizate şi promisiunile împlinite. Raiul este opusul experienței pe care o avem aici. Totul este minunat!

Ultimele cuvinte ale lui Cristos în Revelația Sa sunt: *Da, Eu vin curând.* (22:20). Iar răspunsul nostru de-a pururea să fie: *Amin! Vino, Doamne Isuse!*

Minimum de cerințe zilnice / vitamine spirituale

Duminică: CRISTOS ŞI BISERICILE Apocalipsa 1:1–3:22
Luni: TRONUL LUI CRISTOS ŞI CARTEA PECETLUITĂ CU ŞAPTE PECEȚI Apocalipsa 4:1–6:17
Marți: SUNĂ TRÂMBIȚELE LUI CRISTOS Apocalipsa 7:1–9:21
Miercuri: CRISTOS ŞI NENOROCIRILE Apocalipsa 10:1–12:17
Joi: CRISTOS ŞI ANTICRIST Apocalipsa 13:1–15:8
Vineri: TRIUMFUL FINAL AL LUI CRISTOS Apocalipsa 16:1–18:24
Sâmbătă: CRISTOS, DOMNUL TUTUROR Apocalipsa 19:1–22:21

Capitolul 52

O SCURTĂ PRIVIRE ASUPRA NOULUI TESTAMENT

DE LA COLOSENI LA APOCALIPSA

ADEVĂRURI REMARCABILE

A doua venire a lui Cristos
Falsele religii ale secolului al douăzecilea
Cristos, capul Bisericii
Puterea unei vieți creştine
Cuvintele „mai bun“ din Evrei
Puterea limbii

CE EPISTOLE SUGEREAZĂ URMĂTOARELE CUVINTE?

Neprihănire
Limba neînfrânată
Venirea din nou a lui Cristos
Dragostea creştină
Lupta cea bună (lupte greco-romane)

BIOGRAFII:

Timotei
Filimon
Tit
Iacov
Petru
Apostolul Ioan

CU CE OCAZIE S-A FĂCUT FIECARE DIN URMĂTOARELE AFIRMAȚII? În ce carte se găseşte?

Am luptat lupta cea bună, am sfârşit alergarea, am păzit credința. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da Domnul, Judecătorul cel drept.

Căci Însuşi Domnul, cu un strigăt, cu vocea arhanghelului şi cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer şi întâi vor învia cei morți în Cristos...

Deoarece mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Cristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu, pentru mântuirea tuturor celor care cred, mai întâi a iudeului, apoi a grecului.

Pe de altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după planul Său.

Să ne apropiem dar cu deplină încredere de tronul harului, ca să primim îndurare şi să găsim har, care să ne ajute la vreme de nevoie.

Ferice de cine citeşte şi de cei ce ascultă cuvintele acestei profeții şi păstrează cele scrise în ea! Căci vremea este aproape!

RECAPITULARE A UNOR FRAZE MAI IMPORTATE

Aici găsiți un studiu al celor mai însemnate propoziții/fraze din epistole. Alegeți-le pe cele care vi se par cele mai importante. (La nevoie, consultați o concordanță.)

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos să-i învețe pe oameni, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire.

Iar credința este substanța lucrurilor sperate, dovada lucrurilor nevăzute.

...credința fără fapte este zadarnică (moartă).

Cinstea aceasta este dar pentru voi, cei care ați crezut!

De aceea, dați-vă şi voi toate silințele să adăugați la credința voastră virtutea, iar la virtute cunoştința.

Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curățească de orice nelegiuire.

ULTIMELE CUVINTE SUNT IMPORTANTE

Care au fost ultimele cuvinte ale lui:

Cristos?	Luca 24:46-53
Pavel?	II Timotei 4:1-9
Petru?	II Petru 3:10-18
Iacov?	Iacov 5:10-20
Iuda?	Iuda 17-25
Ale Bibliei?	Apocalipsa 22:8-21

BIFAȚI CĂSUȚA CARE INDICĂ RĂSPUNSUL CORECT

Tesaloniceni ne spune despre: ❒ păcatul limbii; ❒ despre a doua venire a lui Cristos; ❒ despre Cristos, Marele Preot.

Eroii credinței se găsesc în: ❒ Timotei; ❒ Evrei; ❒ Apocalipsa.

Timotei a fost: ❒ Fiul lui Pavel; ❒ un misionar din perioada de început a Bisericii; ❒ un convertit al lui Pavel.

Planurile viitoare ale lui Dumnezeu sunt descoperite în: ❒ Evrei; ❒ Tit; ❒ Apocalipsa.

SUGESTII DIDACTICE

Scopul principal al acestei cărți este de a-i oferi celui care studiază Biblia o privire de ansamblu asupra Cuvântului lui Dumnezeu, ca el s-o vadă ca pe un tot unitar, iar nu ca pe o serie de istorii individuale redactate în engleza veche. Biblia este povestirea a ceea ce face Dumnezeu în istorie. Şi ca orice povestire de calitate, ea are un început şi un sfârşit. Începe cu creația; apoi intervine conflictul, cu uneltirile lui Satan şi căderea omului, introducând dilema. Restul povestirii se ocupă de rezolvarea acelei mari dileme de către Dumnezeu şi de triumful planului Său, la a doua venire a lui Cristos. Toate evenimentele care intervin între aceste două momente se integrează în această povestire, contribuind la desfăşurarea „intrigii". Biblia are o mare temă principală – răscumpărarea – şi multe teme secundare, care străbat întreaga carte. La început, răscumpărarea este sugerată doar, în Geneza 3:15, dar pe parcurs, ideea este dezvoltată ca temă principală, ce atinge punctul culminant odată cu venirea lui Cristos. Temele secundare, întreţesute în cadrul narațiunii, toate depinzând de tema principală a răscumpărării, sunt în întregime definite şi ilustrate de evenimentele Bibliei. De pildă, răzvrătirea înnăscută a omului păcătos este accentuată, devenind acordul major în relatarea pribegiei prin pustiu şi a întâmplărilor din cartea Judecători, precum şi din alte episoade minore. Îndurarea lui Dumnezeu este înfăţişată în Osea; biruința pe care o dăruieşte El: în Iosua.

Din fericire, setea de cunoaştere, ce caracterizează secolul al douăzecilea, se manifestă şi în domeniul Bibliei. În ton cu înscrierile tot mai numeroase la Şcoala Duminicală sau în grupurile de studiu biblic prin case particulare ce au apărut tot mai frecvent, bisericile au răspuns cu bucurie la dorința înființării de cursuri pe parcursul săptămânii.

În acest sens, pentru uzul unor asemenea cursanți, s-au pus la dispoziție: *A Look at the Old Testament (O privire asupra Vechiului Testament)* şi *A Look at the New Testament (O privire asupra Noului Testament).* Aceste două lucrări sunt versiuni prescurtate ale volumului de bază: *What the Bible Is All About (Biblia, o privire de ansamblu).* Ele se pot obține de la librăriile de carte religioasă.

Dacă sunteți angajat în munca de predare a Bibliei, la biserică sau în studiul biblic ținut prin case, va trebui să aveți în vedere două lucruri:

1. Mai mult ca sigur, studenții dvs. *nu posedă* o cunoaştere sistematică a Bibliei. Cei mai mulți nu au frecventat Şcoala Duminicală cu destulă consecvență pentru a fi bine informați. Ei văd Biblia ca pe o colecție de povestiri fără legătură între ele, fiecare cu morala ei, presărate cu pasaje lungi şi plicticoase pe care nu s-au sinchisit niciodată să le citească; câteva pasaje minunate de poezie; şi unele versete care ies în evidență prin măreția lor. Dar *tiparul* Bibliei le va fi cu totul nou. Iar istoria, pe de altă parte, va fi

o vagă impresie de personaje onorabile, îmbrăcate în odăjdii lungi până la pământ, fie rătăcind prin pustiu, fie păzind oile în Palestina.

2. Veți putea să transmiteți o *singură* idee principală la fiecare lecție, şi numai una.

Acum, având aceste două fapte adânc întipărite în minte de fiecare dată când predați, veți dori să faceți următoarele lucruri: să-i oferiți clasei dvs. o imagine a întregului plan al lui Dumnezeu, subliniind modul în care fiecare carte se integrează în acel tot unitar, şi să-i ajute pe studenți să asimileze principalele învățăminte ale cărții respective.

Vi s-a pus la dispoziție materie suficientă pentru ca s-o folosiți în oricare din diversele abordări, dar sunt câteva principii cu caracter foarte general care se aplică, indiferent de metoda pe care o veți folosi.

Mai întâi, să aveți în vedere structura generală a întregii Biblii. Pentru început, citiți în întregime cartea ce urmează a fi studiată, pentru a vă forma impresiile generale şi părțile mai accentuate – însuşindu-vă din fugă punctele principale. Detaliile vor fi adăugate mai târziu, când vă veți concentra asupra fiecărui capitol în parte.

În al doilea rând, pregătiți-vă pentru fiecare lecție cu o săptămână înainte. Poate că unii elevi au ridicat probleme în timpul ultimei ore de studiu ce trebuie clarificate. Notați-le în scris pe acestea. Este mai bine să lucrați asupra lecției câte puțin în fiecare zi, adăugând detaliile finale la sfârşitul perioadei de pregătire. Veți descoperi că pregătirea lecției în felul acesta, puțin câte puțin, este asemănătoare pregătirii unei ciorbe – cu cât stă mai mult pe foc, cu atât va fi mai gustoasă.

În al treilea rând, deşi nu în ordinea importanței, petreceți cât mai mult timp posibil citind cartea respectivă din Biblie pe care ați decis s-o predați. Cartea de față are pasajele principale ale fiecărei cărți din Biblie subliniate. De pildă, în capitolul asupra Genezei, vom găsi o listă a începuturilor redată în acea carte, împreună cu versetele aferente din Biblie. În fiecare capitol schița de la sfârşit acoperă evenimentele majore ale cărții.

În al patrulea rând, reveniți mereu la tema centrală a fiecărei cărți. Acest lucru va trebui să-l imprimați în studenți! S-ar putea să scoateți şi alte învățăminte – menționând şi alte „teme“ – dar în permanență aduceți-vă aminte de această temă principală. Coeziunea trebuie să fie cuvântul care să vă călăuzească în folosirea acestui material.

În al cincilea rând, să țineți cont de caracterul şi nevoile studenților cărora le predați – nu toți sunt la fel. S-ar putea să aveți o clasă de adulți tineri, purtând cu toții masca casantă a autosuficienței, care însă se va crăpa atât de uşor, relevând marea nesiguranță ce se ascunde sub această fațadă. Aceştia au nevoie de valori absolute. Or, ei vor răspunde la valorile absolute ale Bibliei. De asemenea, ei vor avea nevoie de dragoste şi înțelegere, deschizându-se ca nişte flori în fața harului plin de

înțelegere al lui Dumnezeu. Adresați-vă acestor nevoi, în munca dvs. pedagogică. Categoria adulților de vârstă mijlocie este cu totul altceva. S-ar putea ca ei să aibă multe din nevoile adulților tineri, dar, în plus față de aceştia, la ei este dimensiunea realizării şi siguranței ce rezultă în urma experienței. E de datoria cadrului didactic să prezinte Biblia într-o manieră adecvată importanței ei. Această categorie de vârstă are nevoie în special să fie sprijinită în confruntarea cu filosofia falsă, prezentată atât de convingător, potrivit căreia securitatea s-ar afla în posedarea cât mai multor „lucruri". E necesar să subliniem că împărăția lui Dumnezeu trebuie să aibă întotdeauna prioritate în orice situație din viața noastră.

În fine, nu uitați că predați, în principal, iar nu prezentați un material devoțional! Întrucât suntem cu toții conştienți, cum se şi cuvine, de nevoia ce a-L cunoaşte pe Cristos mai bine şi de a-L iubi mai mult, avem tendința să uităm că unul din mijloacele majore de a realiza acest lucru este de a preda ce spune efectiv Biblia. Nu există substitut pentru predarea conținutului real al Scripturii. Există tot felul de întruniri inspiraționale menite să-i îndemne pe creştini să treacă la acțiune, să-i îmboldească să ia o decizie, să-i ajute pe plan devoțional – dar studiul biblic trebuie să le ofere *cunoştințe*, ajutând credința lor să crească. Tot ce va face din predarea dvs. o activitate clară şi explicită, explicând problemele dificile, va avea un efect benefic asupra studenților. Dacă recurgeți la povestiri şi ilustrații pentru a sublinia o idee, aveți grijă ca acesta să fie scopul urmărit. Dacă istorioara dvs. are o încărcătură emotivă, excelent! Dar feriți-vă de sentimentalism ieftin. S-ar putea să-i mişcați pe studenți până la lacrimi cu o povestioară frumos spusă despre un copil aflat pe moarte, dar dacă nu este un adevăr biblic solid în spatele acestei istorii, va fi doar „un foc de paie".

Acum să ne ocupăm de cele trei metode de bază în predarea acestei materii:

1. Metoda pregătirii studenților.
2. Metoda discutării cu participarea întregii clase.
3. Metoda prelegerii.

Fiecare metodă prezintă unele avantaje şi dezavantaje; meditați la acestea, pentru a vedea care vor fi cele mai adecvate pentru nevoile clasei dvs.

1. **Metoda pregătirii studenților.** Asta va reclama muncă din partea lor. De pildă, în săptămâna precedentă studierii capitolului despre Geneza, puteți s-o împărțiți pe secțiuni, pe care să le repartizați apoi studenților. Spuneți-le fiecăruia să citească secțiunea repartizată, să studieze Scriptura şi apoi să redea în cuvinte proprii, la următoarea întâlnire, învățămintele ce se desprind din pasajul studiat. Dați-le fiecăruia un anumit timp cât să vorbească, rezervându-vă cel puțin zece minute la sfârşit, pentru a face trecerea în revistă a materialului studiat.

Avantajele unei astfel de metode sunt evidente – încurajarea interesului studenților pentru Biblie şi pentru studiul biblic. Cei mai mulți vor dori să participe, afară doar dacă nu s-a nimerit să aveți o clasă de introvertiți. Există şi dezavantaje la această metodă. Dacă elevii dvs. nu sunt conştiincioşi, fie că se vor pregăti necorespunzător, fie vor lipsi de la ore tocmai când le vine rândul să vorbească. Asta se va putea evita, dând câteva telefoane de atenționare în timpul săptămânii. Uneori veți da peste un gânditor original, care va fi atât de absorbit de câte un pasaj obscur, încât va zăbovi asupra lui, în detrimentul părții principale a narațiunii, trăgând unele concluzii foarte ciudate din textul biblic! De asemenea, timpul poate să zboare aşa de repede când vorbesc studenții, încât să vă treziți că nu a mai rămas decât un minut sau două în care să faceți rezumatul. Experimentați cu acest fel de predare – poate veți voi să faceți unele modificări sau să folosiți metoda doar ocazional. Va reclama tot atâta timp de pregătire din partea învățătorului, pentru că va fi nevoie să vă asigurați că lecția este prezentată corespunzător.

2. **Metoda discutării cu participarea întregii clase.** Asta se va putea realiza în câteva feluri. Puteți repartiza temele de discutat pentru săptămâna următoare. Aceste teme trebuie dezvoltate din materialul lecției, nu doar recurgând la întrebările de la sfârşitul capitolului. De pildă, în lecția despre Geneza, s-ar putea să aveți următoarele teme: Care a fost răspunsul lui Dumnezeu la neascultarea omului? Cum a pătruns păcatul în lume? Cum ilustrează legământul avraamic harul lui Dumnezeu?

Este uimitor ce mulți oameni vor adopta o atitudine serioasă cu privire la o chestiune cum este originea păcatului! Ei vor pune întrebări profunde şi vor trece, uneori, cu mult peste evidențierea faptului că Satan este originatorul ispitei. S-ar putea să vă întrebe ceva de genul: „Da, dar dacă Satan a fost inițial creat de Dumnezeu, cum poate atunci să fie el rău? Cum poate un Dumnezeu să creeze ceva rău?“ Fiți pregătit să tratați o asemenea întrebare cu respect. Un răspuns rapid nu este totdeauna cel mai adecvat şi a chestiune atât de profundă reclamă mai mult decât un răspuns facil. Uneori poate că e bine să-i spuneți clasei că veți avea răspunsul până săptămâna viitoare, decât să dați un răspuns pripit.

În folosirea acestei discuții cu clasa întreagă, învățătorul trebuie să aibă grijă ca discuția să nu o ia razna. Nu uitați, că aveți de transmis o idee şi nu veți putea întipări învățămintele decât ale unei singure lecții odată. Dacă discuția deraiază, devenind fără prea mult sens, căutați să atrageți clasa mereu înapoi la tema centrală. Un mare secret al predării este de a şti când o chestiune ridicată de clasă este vitală pentru credința studenților – ceva care i-a frământat sau la care s-au gândit intens sau pentru care au căutat răspuns – sau, dimpotrivă, este doar un subiect obscur, care nu merită discuții serioase. Dacă, în cursul lecției, studenții dvs. par preocupați de un anumit

punct de vedere pe care-l exprimați, nu ezitați să petreceți mai mult timp pentru clarificarea acelei idei. S-ar putea să fie nevoie să treceți mai rapid peste restul lecției, din acest motiv, dar nu uitați ce spune al cincilea principiu de bază, că *scopul predării dvs. este de a împlini nevoile lor.* După cum vedeți, acest fel de muncă la clasă necesită un echilibru între rămânerea la scopul principal al lecției dvs. şi un anumit grad de flexibilitate în cadrul acesteia. O atare metodă îl va solicita foarte mult pe învățător, dar răsplățile vor fi pe măsura efortului.

Un alt mod de a folosi metoda discutării cu participarea întregii clase este să rugați studenții să-şi noteze întrebările la care ar dori să aibă un răspuns pe un bilețel, pe care să vi-l înmâneze, urmând ca în continuare dvs. doar să moderați doar discuția. Asta presupune un mare interes şi inteligență din partea studenților şi va trebui să țineți cont de o problemă: s-ar putea să aveți doi sau trei studenți foarte precoce, fără inhibiții; aceştia vor fi prea dornici să vorbească, pe larg, despre ideile lor cu privire la lecție. Nimic de zis, ei vor avea numai de câştigat din vorbăria lor, nu însă şi restul clasei. Indiferent cât ar fi de străluciți aceşti câțiva studenți, ceilalți nu vor să-i asculte; ei doresc să audă „pe cineva care se pricepe" – adică o persoană cu mai multă autoritate în spatele afirmațiilor, decât să-l asculte, pur şi simplu, să zicem „pe studentul X, care şi aşa vorbeşte prea mult!" De multe ori, aceşti studenți extrovertiți sunt cei care rămân în urmă după terminarea orei, punând întrebări sau exprimând probleme speciale. Da, aceştia au nevoie să li se acorde atenție, dar nu în detrimentul restului clasei, în special al elevilor mai tăcuți, pe care trebuie să-i încurajați întotdeauna, cu blândețe, să-şi exprime ideile.

3. **Metoda prelegerii.** Asta nu înseamnă deloc o prezentare formală, rigidă. Poate să fie la fel de flexibilă ca şi celelalte două metode sau folosită în combinație cu una din ele. După ce ați stabilit o bună relație de lucru cu clasa dvs., studenții se vor simți liberi să întrerupă lecția ori de câte ori au întrebări.

Să luăm din nou capitolul despre Geneza, spre exemplificare. Citiți-l din nou cu atenție. Citiți, de asemenea, cartea Geneza din Biblie, fără să vă opriți asupra detaliilor. Citiți-o pentru a vă familiariza cu conținutul ei general. Asta se poate face, după cum vă amintiți, la începutul săptămânii. Lăsați să se clădească lecția încetul cu încetul, în gândirea dvs.

Acum e timpul să începeți să vă gândiți la felul în care veți pune accentul asupra cărții. Este suficient material scris în carte, aşa încât, dacă doar îl veți parcurge, veți constata că timpul a zburat. Dar vi s-a pus la dispoziție scheletul lecției; este la latitudinea dvs. acum să-i dați formă şi să accentuați părțile mai relevante.

Mai întâi, gândiți-vă la schema generală a Bibliei, potrivit cu felul în care doriți s-o prezentați. Începuturile sunt foarte importante, iar Geneza conține,

în germene, întreaga narațiune a Evangheliei. Citiți prima porțiune a capitolului cu atenție, până v-ați însușit-o temeinic.

În al doilea rând, treceți peste restul materialului şi decideți locurile unde doriți să faceți sublinieri şi porțiunile peste care doriți să treceți mai rapid. Întrucât toate povestirile sunt menționate de repetate ori în Biblie, ele trebuie relatate cum trebuie. Ele nu trebuiesc redate ca povestiri diferite, ci ca părți dintr-un întreg. Urmăriți un scop dublu în fiecare lecție: să prezentați fiecare carte în relația sa corespunzătoare cu întreg ansamblul Bibliei; şi de a extrage un singur adevăr măreț, o singură lecție practică din fiecare carte. Desigur, puteți aborda mai multe teme secundare, dar reveniți mereu la tema principală.

În al treilea rând, treceți prin lecția pe care ați pregătit-o, rezolvați orice lucru care nu este clar şi decideți cum o veți rezuma. Porțiunea de încheiere a lecției dvs. este de o importanță majoră. Aici se poticnesc cei mai mulți vorbitori, chiar cei buni. După cum ştiți, există noțiunea timpului celui mai adecvat când trebuie să încheiați, pe care oricine vorbitor sau profesor bun o cunoaşte şi o aplică. Unii oameni au fost binecuvântați cu un simț interior al timpului – ei ştiu cum să întrețină interesul ascultărilor, când să facă pauză o fracțiune de secundă înainte de a livra miezul povestirii pe care o relatează sau, dimpotrivă, când să se grăbească spre punctul culminant. Dar, mai presus de toate, ei ştiu când să se *oprească!* Există un timp ales de Duhul la care trebuie să terminăm. După ce ați argumentat suficient ideea, *nu o mai înfloriți!* După ce ați exprimat adevărul prezentat în felul cel mai bun de care sunteți în stare, lucrul pe care veți dori să şi-l amintească ascultătorul este: *asta e totul.* Rezistați ispitei de a adăuga încă o mică propoziție, încă un cuvânt. Nu va avea deloc rezultatul dorit, dacă a fost rostit după acel timp ideal, psihologic când trebuie să vă opriți. Auditoriul dvs. v-a părăsit deja, chiar dacă fizic se mai află în sală.

Acum va trebui să țineți cont de câteva lucruri – nişte atenționări interne care să-ți şoptească ce să faci, la momentul potrivit. Ar fi ideal dacă studenții şi-ar aminti tot ce le-ați predat în fiecare săptămână. Dar trebuie să fiți realist: ei nu-şi vor aminti! Recapitulați puțin – dar nu în detaliu, căci asta i-ar plictisi groaznic. Treceți, dar *pe scurt,* peste materialul parcurs. Dați dovadă de tact, în aşa încât să nu-i faceți să fie conştienți de eşecul lor de a a-şi aminti. Spuneți cam aşa: „Desigur, vă amintiți…“ şi apoi spuneți-le ce anume nu şi-au amintit, de fapt. Întrucât nici unul din noi nu asimilează cunoştințele în „calupuri“, procesul predării constă în spunerea şi respunerea aceloraşi adevăruri, dar în modalități diferite, aşa încât, treptat, treptat, să devină parte din viața cursanților.

Deoarece aceasta e o discuție despre metodele care trebuie folosite, nu am amintit lucrurile evidente care nu au voie să lipsească de la baza oricărei predări: dorința dvs. de a-L prezenta pe Cristos într-o manieră cuceritoare;

apoi dependența dvs. de rugăciune şi totala bizuire pe călăuzirea Duhului Sfânt.

Dincolo şi mai presus de venerabilele adevăruri privitoare la predarea cu succes – respectiv, datoria ce-o avem de a-i învăța pe oameni; apoi satisfacția reală care ne-o oferă această activitate; şi toate celelalte motive pentru care se merită să-i dedicăm muncă asiduă şi energii – stă delectarea profundă şi durabilă de a mânui Cuvântul lui Dumnezeu, față de care suntem cu toții angajați.

CĂLĂUZIND TIMPUL DE RUGĂCIUNE

Începeți fiecare sesiune a clasei cu rugăciune.

Rugăciunea este esențială pentru a avea succes. Nici un individ şi nici o clasă nu va reuşi să înainteze în Cristos fără ea. Rugăciunea este respirația creştinului. Ni se porunceşte să *ne rugăm fără încetare* (I Tesaloniceni 5:17). La fel de natural cum e pentru cineva aflat în viață să respire, tot aşa trebuie să fie rugăciunea pentru un om spiritual. Vă caracterizează rugăciunea? Are sens timpul rezervat ei la clasă, sau e o rutină? Este o afirmație adevărată că pe plan spiritual clasa va înainta în măsura în care învățătorul ei o va conduce.

Ce înseamnă rugăciunea pentru dumneavoastră? Pentru a fi călăuză la timpul de rugăciune cu clasa, trebuie, în primul rând, să fiți convins mai întâi dumneavoastră de necesitatea ei. E bine să faceți o obişnuință din a-I cere Domnului în fiecare zi călăuzire, pentru studenții pe care îi îndrumați. Rugați-L să vă dăruiască dragoste şi înțelegere pentru ei pe măsura dragostei şi înțelegerii pe care o are El pentru dvs. Rugați-vă pentru persoane individual, pe nume, pe cât posibil. Pregătiți-vă lecția în contextul în care rugăciunea joacă un rol major.

Când veniți la clasă, să aveți o atitudine care să reflecte completa dvs. bizuire pe Duhul Sfânt, Care să vă călăuzească gândurile şi cuvintele. Înainte de a începe să predați, rugați-L pe Dumnezeu să vă conducă. Nu treceți rapid peste timpul de rugăciune cu care se deschide fiecare sesiune, dar nici nu-l prelungiți până acolo încât să riscați să-i plictisiți pe studenți. Dați prilej studenților să participe, dacă doresc. Încurajați participarea, dar n-o forțați. Aveți grijă ca nici dumneavoastră, nici vreun alt creştin matur, să nu pună monopol pe timpul de rugăciune. Acesta e un timp în care să-I vorbiți lui Dumnezeu, nu să țineți o predică. Iar când vă rugați, *rugați-vă cu adevărat!*

MATERIALE VIZUALE

Materialele vizuale pentru adulți se pot împărți în patru categorii principale: proiecțiile, tabla şi creta, diagrame şi planşe şi. ultima: hărțile. Folosiți acel mijloc (sau o combinație de mijloace) care servesc cel mai bine în scopul ilustrării unei anumite lecții.

PROIECȚII

Vizionați filmul înainte de ținerea orei. În felul acesta, vă puteți pregăti pentru discuția care va urma prezentării, anticipând anumite dificultăți pe ca le va putea crea filmul. Proiecțiile de filme nu trebuie privite ca „propte“ pe care să se sprijine predarea, ci trebuie folosite fie ca pe o introducere la lecție, fie ca un rezumat al materialului predat.

Instalați proiectorul şi patefonul cu mult timp înaintea prezentării. Asigurați-vă că totul funcționează în condiții optime. Proiectorul trebuie să aibă un bec de 500 de wați şi un ventilator. Dacă sala de clasă este mică, un bec de 300 de wați va fi suficient, însă testați-l ca să fiți sigur. Proiectorul trebuie aşezat pe un postament stabil, în spatele sălii, la înălțime suficientă pentru a evita proiectarea capetelor studenților pe ecran.

Aşezați ecranul în dreptul proiectorului, la o oarecare distanță de la podea, pentru a permite vizionarea optimă. Acolo unde nu este fezabilă folosirea ecranului şi stingerea luminii în încăpere, proiectorul poate fi plasat în fața sălii de clasă, cu o coală de hârtie suspendată între proiector şi clasă. Filmul trebuie întors, pentru ca studenții să poată citi titlurile.

Patefonul trebuie plasat în apropiere de proiector. Dacă este posibil, adăugați un difuzor auxiliar în spatele camerei. La modul ideal, operatorul trebuie să ajusteze nivelul sunetului şi să sincronizeze sunetul cu imaginea, după ce a început proiecția. Folosiți o bucată de placaj, cu dimensiunea în funcție de mărimea clasei dvs. şi vopsiți-o cu vopsea specială pentru tablă. Sau puteți folosi o bucată de plastic transparent peste o placă de carton (acoperit cu hârtie albă), scriind cu un creion de gresaj. Dacă doriți să păstrați ciornele, pentru a putea reveni la ele în lecții ulterioare, folosiți planşe detaşabile („flip charts“). Legați câteva coli de hârtie sau de carton laolaltă şi apoi dați pe spate fiecare planşă, după ce ați terminat de scris pe ea. Aveți grijă să păstrați mărimea tablei la dimensiunile clasei dvs. Adesea o tablă portabilă va fi suficientă.

Tabla pentru scris cu cretă este o parte indispensabilă a echipamentului didactic. Datorită refolosirii ei de repetate ori, ea se va dovedi un material foarte economic. Are darul de a concentra atenția studentului asupra temei discutate. Dar, e de prisos s-o spunem, dacă tabla urmează să fie folosită cu succes, atunci ea trebuie folosită judicios şi eficient. Toate reprezentările notate pe tablă trebuie să fie definitivate, având o utilitate imediată; mâzgălirile distrate nu-şi au locul pe tablă, fiind confuze şi

distrăgând atenția studenților, dovedind o lipsă de profesionalism din partea cadrului didactic. Pentru a se putea citi uşor materialul, trebuie reprodus clar, cu acuratețe, cu minimum de înclinații artistice. Nu trebuie folosit prea mult material într-o sesiune, deoarece va crea impresia de aglomerare pe tablă şi-i va da un aspect dezordonat. În plus, va reduce spațiul disponibil pentru scris, făcându-l mai puțin lizibil.

În genere, e bine să se şteargă tabla de orice scris de care nu mai e nevoie, pentru a se evita neatenția.

Când grupul urmează să folosească imediat schițe, rezumate sau alte materiale asemănătoare, ele trebuie plasate pe tablă înaintea începerii orei. Dacă învățătorul le va scrie pe tablă în timp ce clasa îl aşteaptă să termine, se pierde timp valoros, cu scăderea interesului studenților. Totuşi, nu ezitați să folosiți tabla pe parcursul lecției. Notați pe tablă anumite puncte. Întocmiți o listă cu ideile generate de o discuție. Treceți pe tablă trimiterile biblice de care vă folosiți. Şi recurgeți la studenți în scrierea acestora pe tablă.

Folosiți tabla frecvent în prezentarea lecției dvs. Vă va ajuta la întipărirea lecției în mintea studenților.

DIAGRAME ŞI PLANŞE

O diagramă bună trebuie să respecte două norme: Mai întâi de toate, trebuie să fie tehnic corectă; trebuie să fie desenată corect şi ordonat, proporțional reprezentată, cu toate titlurile aferente, etichetele şi explicațiile necesare. Nimic nu poate fi lăsat pe seama imaginației. În al doilea rând, trebuie executată artistic, ca să câştige respectul studentului, stimulând interesul şi înțelegerea acestuia.

Diagrama trebuie explicată sau interpretată corespunzător, făcându-se o aplicație practică la ea.

Se pot folosi diverse planşe. De exemplu, o planşă cronologică, listând evenimentele în ordinea lor este adesea de ajutor în dobândirea unei vederi de ansamblu a cărții sau subiectului studiat. Utilizarea titlurilor, etichetelor, coloanelor, liniilor, săgeților, numeralelor, culorilor, diversității de mărimi a planşelor, a folosirii literelor uşoare, în contrast cu cele îngroşate; apoi a diagramelor, ilustrațiilor, a hărților, a unor cartonaşe cu explicații suplimentare şi a altor materiale de felul acestora va contribui la elucidarea materiei, făcând-o mai lizibilă şi mai semnificativă.

Se pot folosi planşe pentru explicitarea genealogiei sau pentru urmărirea unor secvențe istorice. O planşă cu linia timpului va servi la menținerea unor anumite evenimente în perioadele istorice corespunzătoare (vezi ultima pagină – 518 – din acest volum: Linia timpului – de la Geneza la Neemia). De asemenea, planşele pot fi folosite cu succes pentru a arăta relația unei idei principale cu elementele sale constitutive.

Planşele şi diagramele se pot confecţiona din carton pentru postere sau pot fi întrebuinţate „flannel boards“ (un fel de povestire biblică pe suport de pânză); sau pot fi desenate cu creta pe tablă. Se pot, de asemenea, confecţiona aşa-numitele „flip charts“ (o colecţie de planşe detaşabile), cu evenimentul sau gândul principal reprezentat pe o planşă individuală).

HĂRŢILE

Hărţile sunt indispensabile omului. În permanenţă el întocmeşte şi foloseşte hărţi – fie mental, fie sub formă de reprezentări grafice. Când se deplasează cu automobilul, omul foloseşte o hartă rutieră, până când aceasta se uzează complet.

Ca materiale educative, hărţile îl ajută pe student să vizualizeze şi să localizeze importante zone geografice.

Asiguraţi-vă că studentul va înţelege scopul hărţii – adică ce se intenţionează să se clarifice prin folosirea unei hărţi. Distanţa dintre două localităţi? Sau suprafaţa parcursă? Sau tipul de teren dintr-o anumită zonă?

Folosiţi harta la momentul potrivit. Harta trebuie folosită când va fi mai mare nevoie de ea pentru a răspunde la întrebări, a rezolva probleme sau a suplini informaţii sau date. Studierea unei hărţi în absenţa unei situaţii concrete va fi un exerciţiu fără sens.

Încercaţi să desenaţi câteva hărţi. De pildă, urmăriţi răspândirea Bisericii în lume. Un mapamond vă va arăta lucrarea misionară care se face pe câmpurile de misiune interne şi externe. De asemenea, se va dovedi utilă o hartă cu călătoriile misionare ale lui Pavel. Pentru a arăta răspândirea creştinismului în toată lumea, haşuraţi zonele respective pe hartă. Se pot indica şi zonele de influenţă necreştină cu suprapuneri din plastic. Sau puteţi să arătaţi regiunile misionare la care a contribuit biserica dvs.

Materialele didactice vizuale nu trebuie să fie sofisticate, pentru a fi eficace. Tot ce se cere este o declaraţie simplă a materiei predate. Folosiţi o varietate de metode, pentru a imprima aceste mari adevăruri în mintea cursanţilor dumneavoastră.

LINIA TIMPULUI – de la GENEZA la NEEMIA

–până în 2000 î.Cr.	GENEZA 1–11 Perioada: Lumea dinainte de Avram (Creația – Păcat – Potopul – Turnul Babel) Oamenii: Adam – Eva – Cain – Set – Noe – Sem – Ham – Iafet
2000–1700 î.Cr.	GENEZA 12–50 Perioada: Epoca patriarhilor (Chemarea lui Avraam – Migrația în Egipt – Creşterea Israelului) Oamenii: Avraam – Isaac – Iacov – Iosif
1700–1450 î.Cr.	EXOD – DEUTERONOM Perioada: Asuprire în Egipt (Exodul – Legea – Închinarea – Pustiul) Oamenii: Moise – Miriam – Aaron – Iosua
1450–1100 î.Cr.	IOSUA – I SAMUEL 7 Perioada: Cucerirea Canaanului şi vremea judecătorilor (Invadarea Canaanului – Robie şi izbăvire) Oamenii: Iosua – Caleb – Otniel – Ehud – Şamgar – Debora – Barac – Ghedeon – Efta – Samson – Eli – Samuel
1100–600 î.Cr.	I SAMUEL 8 – II CRONICI Perioada: Monarhia – uniți; divizați; declin; (stabilirea împărăției – construirea Templului – Regatul divizat – Distrugerea Samariei – Descoperirea Legii – Distrugerea Ierusalimului) Oamenii: Saul – David – Solomon – Ieroboam – Ro-boam – Ahab – Asa – Iehu – Ilie – Elisei – Iosafat – Ioab – Amazia – Ieroboam II – Hoşea – Uzia – Iotam – Ahaz – Ezechia – Manase – Iosia – Ioachim – Zedechia
500–400 î.Cr.	EZRA – NEEMIA Perioada: Întoarcerea din Exil (Decretul lui Cirus – Încheierea istoriei Vechiului Testament) Oamenii: Zorobabel – Ezra –Neemia